

ASENA NİŞİKLİ

İNFERNO

KANTO I

PUZİKA

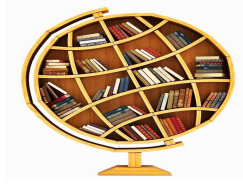
Demir Karadağ; Hades lakabıyla anılan,
yalnızlığını ceza olarak gören ve kendini lanetli olduğuna
inandıran, dünyevi zevklere düşkün bir adamdır.

Değer verdiği ve sevdiği tek şey ise
gözbebeği olan İnferno'dur.

Dante'nin Cehennemi'nden yola çıkarak tasarlanmış,
şirket binası görünümüne sahip son derece gizli bir haz kulübü olan
İnferno; dokuz çemberden oluşmaktadır ve her çemberin
kendine has bir dizaynı vardır. Yarattığı tema parkında
günlerini geçiren Demir Karadağ'ın hayatı,
bir gece yarısı cehennemine adım atan kadın ile değişir.

Helen Saral, ünlü bir yazar ve cinsel terapisttir.
Kardeşini bulmak amacıyla geldiği İnferno'da,
onunla ilgili hiç beklenmedik gerçeklerle yüzleşir.

Kirli sırların ve tehlikenin içine düşen Helen ile Demir,
hayatlarını sonsuza dek değiştirecek olan
bir hikâyenin kapağını aralarlar.

İNFERNO

KANTO I

Kitap Kurdu

ASENA NİŞİKLİ

ZM

Duzenleme Ny.Ozlem

Yazar Notu

İlahi üçlemesindeki ilk çiftin, birinci kitabına hoş geldiniz!

Bu geniş ve karanlık dünyada okuyacaklarınız distopik sayılabilecek kadar kendine özgü bir düzene sahiptir. Yazdığım kurum, kuruluş ve şirketlerin gerçeklikle ilgisi yoktur. Tamamen kurgusaldır. Bu kitaptaki karakterleri anlamak için açık görüşlü olmaya ve önyargısızlığa ihtiyaç vardır. Kalıp yargılara ve tabulara sahipseniz, bu kitabı okumamanız tavsiye edilmektedir. Hikâye tamamen gri karakterlerden ve onların kendi ahlak çerçevelerindeki yaşamlardan ibarettir. Seri boyunca açığa çıkıp birleşecek birçok nokta bulunmaktadır. Bu yüzden bazı şeyler size ilk başta anlamlı gelmese, abartı gibi dursa da lütfen sabırlı olun.

Ve metaforlarım ile bilmecelerimin tadını çıkarın.

Kışımıza bahar olan insanlara...

“Buradan gidilir acılar kentine,
Buradan gidilir bitmek bilmeyen acıya,
Buradan gidilir yitmiş insanlar arasına.
Adalet yol gösterdi ulu rabbime,
Kutsal güç, yüce bilgelik, ilk sevgi yarattı beni.
Benden önce her şey sonsuzdu;
Sonsuza dek süreceğim ben de.
İçeri girenler, dışarıda bırakın her umudu.”

Dante Alighieri, İlahi Komedya

KARANLIK ORMAN

Genç adam, bedenini kutsayan sıcak suyun altında dikilerek saniyelerini öldürdü. Vücudunun rahatladığını ve gevşediğini hissederek başını geriye attığında derin bir nefes alabilmişti. Dakikalar önce birlikte olduğu iki kadının parfümlerinin geride bıraktığı, bedenini istila eden izlerden dolayı rahatsızlık duyuyordu. Kokulara karşı hassasiyete sahipti ve bazı parfümler unutmaya çalıştığı şeyleri anımsamasına neden oluyordu.

İçinde onu dürtten bir yaratık vardı.

Uzun zamandır bir canavara ev sahipliği ediyordu. Tatmin olmayan, hep daha fazlasını isteyen o canavarın tek derdi doyuma ulaşmaktı lâkin başarılı olamıyordu. Bedeni ona karşıydı. Kadınlara ilgi duyuyor, cinsel anlamda sadece onları arzuluyordu. Ruhunu onları istiyor, temaslarını talep ediyordu. Vücuduysa adam ile aynı fikirde değildi. Güzelliğiyle her erkeğin başını döndürebilecek kadınlar, onun içinde yaprak bile kımıldatmıyordu.

Psikoloğuna göre bunun nedeni cinsel isteksizlikti. Sağlıklı uyarılar veremiyor, zihninde yer edinen engel yüzünden atakta bulunamıyordu. Bir kadına dokunduğunda onun sıcaklığını hissetse de o sıcaklıktan şehvet duyamıyordu. Sanki temas ettiği şey bir insan değildi de duvardı.

İçindeki yaratık her geçen gün hiddetleniyor ve daha fazlasını istiyordu. Birine dokunduğunda onun yaratacağı hazzı talep ediyordu. Birinin dudaklarının ona değme ihtimalinden bile tiksinti duymak, zor ve acı vericiydi.

Lanetlenmiş gibiydi.

Lezzetli nimetler ile çevrilmiş ama tat alma duyusunu kaybetmişti. Bu onun cezası olmalıydı. Kimseye şehvet duyamamak, kimseyi arzulayamamak; onun günahlarının geride bıraktığı kısıtlamalardı.

Kullandığı erekte edici haplar olmadan biriyle birlikte olamaması artık egosundan ziyade ruhunu yaralıyordu. Beş yıl öncesine gidip buna neden olan şeyi bulmak ve her neyse onu yok etmek istiyordu. Eskiden olduğu

adam haline gelmeyi diliyordu ama bunun mümkün olmadığını da biliyordu çünkü cezasını çekmeliydi. Ona işkence gibi gelen birlikteliklerle içindeki canavarı beslemeliydi, aksi takdirde benliğini tamamen kaybederdi.

Genç adam, sinirle homurdanarak suyu kapattı ve duştan çıkıp kalçalarına gri renk bir havlu doladı. Saat neredeyse gece yarısına geliyordu ve aşağıya inip her şeyin yolunda gittiğinden emin olmalıydı. Bu gece cehennemine adım atan önemli misafirleri vardı ve onları en iyi şekilde ağırlamalıydı.

Yıllar önce kendine ait bir dünya yaratmıştı.

Şehvete olan düşkünlüğüyle tanınan bir adamdı. Herkes onun dünyanın en şanslı adamı olduğunu düşünürdü. Gecelerini süsleyen kadınlarla zevkin doruklarında uyuduğunu zannederdi. Oysa işin perde arkası bambaşka idi. En son ne zaman birini gerçekten istediğini, sırf fizyolojik bir rahatlama değil de tam bir tatmin yaşadığını hatırlamıyordu. Öyle ki onun için seks, kendini cezalandırdığı bir araçtan farksızdı.

Asıl sevdiği şey, kendi yaşayamadığı zevki başkalarının yaşadığını görmektir. Bu yüzden kendini yuvasında hissettiren bir mekân kurmuştu.

İnferno.

Genç adamın gözbebeği olan bu mekân insanların fiziksel hazlarını doruklarda yaşamasını amaçlayan son derece gizli bir zevk kulübüydü. Gizliliği esas almasıyla nam salmış, insanlara derinlerinde yatan saklı arzularını vererek ünlenmişti. Dünyanın dört bir yanından insanlar gelir, İnferno'nun şehvetinden kendilerine pay edinirdi. Hatta kimisine göre bu mekânın bağımlılık yapan bir yanı vardı.

Demir Karadağ ise İnferno'nun şeytanıydı.

Bu unvanı sonuna dek hak eden bir adamdı. Cennetten kovulmuş, düşmüş bir melek misali güzel ve kovulmasını sağlayan isyankâr yapısıyla gerçek bir iblisti. Genelde insanlar ona Hades diye seslenir, ona bu şekilde hitap ederdi. Yeraltının ve iş dünyasının ses getiren isimlerinden biri olmasının yanı sıra oldukça acımasız biriydi. Kendi çıkarları uğruna her şeyi yapar, zalimliğinden ödün vermezdi.

Fakat insanların genellikle şahit olduğu kısım daha farklıydı. Demir Karadağ, aynı zamanda kültürlü, sofistike, sanat severliğiyle tanınan, yardım kuruluşlarıyla çalışan yetenekli bir adamdı. Onu evlat edinen çiftin eski zenginlerden olması ve ailesinin ölümünden sonra yüklü bir mirasın ona geçmesi halkın gözünü üstüne dikmesine neden olmuştu.

Herkes onun kameraların önünde olmaktan mutluluk duyduğunu zannederdi ama bu büyük bir yanılgıydı. Genç adam görölmekten hoşlanmazdı. Onun tek derdi herkesten saklanabilmektir.

Özellikle de kendinden.

İstanbul'un en gözde semtlerinden birinin ortasına diktiği bu cehennem çukuru, dışarıdan bir plaza gibi gözüküyordu. Üç yüz metrelik boyuyla şehrin en yüksek kulelerinden biriydi. Gökyüzüne erişip şehrin ortasında ışıldarken insanların görebileceği bir konumda olsa da aslında herkesten saklanıyordu. Demir, her zaman gizemin göz önünde olmasını ama fark edilmemesini severdi ve İnferno bunun bir kanıtıydı. Burayı bir şirket binası zannetmek oldukça kolaydı. Genç adam, dışarıya karşı mütevazı bir tavır sergiliyordu. Siyah camlardan oluşan binanın dış dizaynı oldukça sıradandı ve mükemmel bir kamuflajdı. Oysa içerisi bambaşkaydı. Yuvasını yaratırken her detayı kendi tasarlamış, bütün eforunu ve emeğini evine vermişti.

İtalya'da mimarlık okumuştur. Dünya üzerindeki en sevdiği şehir olan Roma'da harcadığı zamanlar aklına bazı fikirler getirmişti. Dante'nin İlahi Komedya'sını çok severdi. Bu yüzden İnferno'yu yaratırken onun düşüncelerinden yola çıkmıştı. Mekân, tıpkı hikâyedeki gibi üç bölümden oluşuyordu. O sadece cehennemi esas almış, cennet ve arafı dışarıda bırakmıştı. Onun haricindeki her şey ise ünlü kitaptan ilham alınarak tasarlanmıştı.

Her kat başka bir günahı simgeliyordu.

Orijinal hikâye şöyleydi; Dante, öteki dünyaya yaptığı yolculuğunda ruhunu arındırıp günahlarının kefareti için ilk önce cehennemden geçmelidir. Günahlarından kurtulmak istiyorsa, yapması gereken şey ahiretin her bölümünü ayrı ayrı gezmektir.

Dante'nin Cehennemi, iç içe geçmiş dokuz halkadan oluşmaktadır. Çemberde aşağı inilip huni daraldıkça cezalar ağırlaşır. Cehennemdekilerin aldıkları cezalar, dünyada yaptıklarıyla belirlenmiştir. Ve cezayı veren Tanrı değildir. Aksine, insanlar kendilerine bunu reva görmüşlerdir çünkü bağışlayıcı Tanrı tarafından affedilmek değil, şeytan ile kavrulmak istemişlerdir.

Dante, ilk çember yani Limbus'a ulaştığında kötü insanlar olmadıkları halde dinsiz ve vaftiz edilmemiş oldukları için oraya layık görülen ruhlarla karşılaşır. Limbus'ta ne ceza vardır ne de ödül. Onlar unutulmuş, göz ardı edilmişlerdir. O yüzden asıl cehenneme giden yolculuğu İkinci Çember'den başlamaktadır. Dante'nin Cehennemi için bu çember, şehvet karşısında zayıf düşmüş ruhların yeridir. Ruhlar, aşkta olduğu gibi cehennemde de oradan oraya savrulurak kasırgaya kapılan yapraklar misali uçuşurlar. Üçüncü Çember; dünyadayken sefa süren ve oburluk yaparak

asla yetinmeyenlerin cezalandırıldığı yerdir. Dinmeyen bir yağmurun altında kalarak çamurların içinde süründürülürler. Dördüncü Çember ise benciller ve devlet malını kendi menfaatleri adına kullanarak hak yiyen, savurganlık yapanlar içindir. Bu paragöz insanların Dördüncü Çember'deki cezası tahmin edilemeyecek kadar ağırlıklarla sürüklenmek, onların altında ezilirken acıyla can çekişmektir. Beşinci Çember'de hayattayken sürekli nefret dolu olan, diğer insanlara kötülük yapıp öfke saçanlar bedel ödeyip cezalandırılmaktadır. Altıncı Çember'deki günahkârlar, hayattayken her türlü sapkınlığı yapmış olanlardır. Onlar ateş dolu bir yerde yatırılarak cezalandırılır. Yedinci Çember, şiddeti temel alır. Tarihte yer edinmiş acımasız hükümdarların, canavarlara yedirilerek cezalandırıldığı alan burasıdır. Sekizinci Çember'de ise sahtekâr olan insanların ruhları alevler içinde yanar.

Ve Dokuzuncu Çember, ihanet edenlere ayrılan yerdir. Son çemberde Tanrı'ya ihanet eden, baş kaldırarak ona karşı gelen Şeytan da vardır. Soğuk buz kütesine saplanmış, yalnızlığıyla lanetlenmiştir. Sonsuza dek orada acı çekecek ve bir başına kalacaktır.

En azından orijinal hikâye böyle derdi.

Demir Karadağ ise bu sistemi alıp yenilemişti.

Onun İnferno'su cezalandırmaya değil aksine ödüllendirmeye dayalıydı.

Var ettiği İnferno'nun giriş kısmı lobiydi. İçeriye giren insanlar siyah, gold ve gri renklerin hâkim olduğu bekleme salonunda şaşkına dönerlerdi. Kulaktan kulağa duydukları İnferno'nun oldukça şık lâkin sıradan lobisini gördükleri an yanlış yere geldikleri izlenimine kapılırlardı. Resepsiyon görevlisinin yanma gittiklerinde ise gizlilik anlaşmasını imzalayıp kamera, telefon gibi özel eşyalarını bırakıp cehennemin hangi katına gitmek istediklerini söylerlerdi. Çoğu kez beyaz bir kâğıda imza atmak konusunda tereddüt yaşamazlardı. Bunu bir anlaşma olarak görürlerdi. Oysa gerçek bundan daha fazlasıydı. Atılan o imzanın sonucunda hepsi ruhunu şeytana satmış olurlardı.

Binanın ilk iki katı, ilk çemberdi. Limbus isimli gece kulübü, tıpkı hikâyedeki gibi cezanın ve ödülün olmadığı sıradan bir gece kulübü görevi görüyordu. Müşteri kitlesi diğer katlara göre daha sıradan ve rastgeleydi.

İkinci Çember Şehvet ise Hades'in en sevdiği kısımdı. Geniş tavanları, büyük alanıyla üç katın birleşimi denilebilecek kadar devasaydı. Her türlü seks oyununun ve aktivitesinin döndüğü yerd. Şafak sökene dek egzotik dansçılar tepeden sarkan kafeslerin içinde hünerlerini sergilerdi. Her gece farklı bir tema işlenir, oyunlar oynanırdı. İkinci Çember

var olan partnerlere odaklanırdı. İlişkilerinin ateşini canlı tutmak isteyen ve sıradanlıktan uzak kalmayı dileyen çiftlerin uğrak noktası olan İkinci Çember, karanlık arzuların doğum yeri idi.

Üçüncü Çember de asıl hikâyedekinin tam tersini vaat eden bir alandı. Buradaki tezatlık o katta her şeyin oldukça bol olmasıydı. İnsanın gözünü döndüren bir ihtişam ile süslenmiş alanda, sınır yoktu. Açgözlü olmayan insanı bile yoldan çıkaracak şekilde tasarlanan Üçüncü Çember büyük bir lunapark gibiydi. Mekânın ortasında büyük bir çeşme vardı lâkin bu çeşmeden akan şey su değil, viskiydi. Alanı çevreleyen açık büfelerde yemek eksik olmazdı. Odanın köşelerine yerleştirilen otomatlardan madde temin edilirdi. Sonsuz bir döngü içinde akıp giden bu çemberin kendine ait bir doğası vardı. Son bulmaz, kendini bitirmezdi. İçeriye girenler zaman algısını anında yitiriverirdi.

Dördüncü Çember Hırs ise tamamen devlet adamlarına ve siyasetçilere ayrılmış sonsuz haz ile süslenmiş bir cennetti. İnferno'nun bir sır olarak kalmasını sağlayan da bu çemberdeki VIP müşterilerdi. Sadece Türkiye'deki değil, dünya üzerindeki bütün önemli isimler ve kudretli insanlar bu çemberde eğlenirlerdi. Attıkları imzalar ile Demir'in elindeki kuklalar haline gelmeyi kabul edebilecek kadar doyumsuz olmalarıysa şeytanın işiydi.

Beşinci Çember yani Öfke, diğerlerinden en farklı olanıydı. Tamamen insanları öfkelerinden arındırmak adına tasarlanmış bir alandı. Kırıp dökmeleri için hazırlanmış odalardan oluşurdu. Öyle ki bazı zamanlar bu konuda özel sipariş bile alınırdı. Mesela karısını, onu aldattığı adam ile bastığı otel odasının bir kopyasını isteyen kocalar gelirdi. Ya da aynı şekilde kocası sekreteriyle yatarken içeriye girip şok yüzünden tepki veremeyen kadın, ofisin birer replikasını talep ederdi. Amaç tamamen sinir krizini doğru bir alanda açığa vurmaktı. Tabii bunun dışında silah poligonları ve avlanmak adına tasarlanmış bir ormanda vardı. Okunu kuşanıp yerleştirilen hedefleri vurabilmek için canla başla oradan oraya koşuşturan güya avcılar Beşinci Çember'e bayılırdı.

Altıncı Çember, Sapkınlık'tı. Görüntü olarak devasa bir tiyatro salonuna benzese de en kısa tabir ile burası, her türlü fetişin sergilendiği *roleplayler* ile kaplı bir seks bahçesiydi.

Hades'in ikinci favorisi olan Yedinci Çember Şiddet ise dövüş kulübüydü. Yeraltının en pis ve kan dolu dövüşleri Yedinci Çember'de yapılırdı.

Sekizinci Çember Sahtekârlık, adından anlaşılacağı üzere hilenin kol gezdiği tek mekândı. Yüksek meblağların havada uçtuğu bir kumarhane-den ibaret olan kat, her gece milyonerlerin uğrak noktası olurdu.

Dokuzuncu Çember, bir diğer adıyla İhanet.

Binanın üst katı, yani Demir Karadağ'ın odası Dokuzuncu Çember'di. Şeytanın İni olarak bilinen sonuncu çember herkesin görebilme imkânına erişebileceği bir yer değildi. İki kattan oluşan dairesinin alt katı çalışma alanı, mutfak, toplantı salonu ve kadınları ağırladığı odasından ibaretti. Üst kat ise asıl evi olarak gördüğü alandı. Kimsenin girmesine izin vermediği kendi odası, kütüphanesi ve daha nice özel alanı çatı katındaydı. Sağ kolu sayılan yardımcısı ve arkadaşı hariç oraya adım atmaya cesaret eden bir kişi bile olmamıştı ve olmayacaktı.

Genç adam, Charlie'nin Çikolata Fabrikası gibi bir yer inşa etmişti.

Ve bundan son derece gurur duyuyordu.

Demir Karadağ, kafasını meşgul eden düşüncelerden kurtulmak adına terasa çıktı. Kalçalarını saran havlu haricinde çıplıktı. Teni hâlâ nemli, saçları ise ıslaktı. Yine de bunu sorun etmedi zira soğuğu severdi.

Dolunaya bakarak soluklanan adam viskisini bir yudumda bitirdi. Yağan yağmuru izleyerek zamanını öldürdü. Dakikalar sonra terastan ayrılıp ilk katta adımladı. Genç adam tatmin ettiği ama karşılığını bir nebze bile olsa alamadığı kadınların gittiğini fark ettiğinde rahatladı. Kadınlarla vakit geçirmeyi sever, onlara asla bir pislik gibi davranmazdı. Aksine onlarla arkadaş olur, sınırlarını ve limitlerini söyleyerek kendilerini de anlamaya çalışırdı. Flörtleşmeyi severdi fakat şu an için tek dileği sükûnetti.

Ne kadar koşarsa koşsun ulaşamadığı bitiş çizgisi artık sabrını taşıyordu.

Karşı cinsi hissedemediği için duyduğu öfkeye rağmen bu durumdan çok da şikâyetçi değildi çünkü bağlanma problemleri çeken, travma sonrası stres bozukluğu yaşayan, obsesyonlara sahip ve benmerkezci bir adamdı. Ayrıca yalnızlığını da seviyordu. Kafasını dinleyip sorunlarını göz ardı etmek onun için günlük bir aktiviteydi.

İç çamaşırının ardından siyah kumaş pantolonunu bacaklarına geçirip kalçalarını örttü. Yetenekli bir heykel tıraşın elinde hayat bulmuş gibi kusursuz ve iç gıcıklayıcı olan gövdesine aynı renk gömleği geçirdi. Yaka-larını düzelterip kol düğmelerini ilikleyerek giyinme odasından çıktı. Birden çalan telefonunu işitti.

Salondaki koltuğun üstünde bulduğu telefonunu eline alıp aramayı yanıtladığında karşı hattaki adam aceleyle konuştu. "Patron, bir sorun var."

"Kaçınıcı kat?"

Kontrol odasına adımlayarak cebinden anahtarını çıkardı. Sadece kendisinin görebildiği ve mekânın birkaç noktasını kayda alan güvenlik kameralarıyla donatılmış alana girdi.

“Lobi.”

Aldığı cevap karşısında kaşları çatıldı.

Davetsiz bir misafir, hattın diğer ucundaki adamı bu denli tedirgin etmiş olabilir miydi?

İnferno’nun, katı kurallarla çevrilmesinin ve son derece gizli olmasının nedeni müşterilerin her gün televizyona çıkan insanlardan, siyasetçilerden, zengin ve isim yapmış işinsanlarından oluşuyor olmasıydı. Yaşadıkları çılgın anların kayda alınma ihtimali söz konusu dahi olamazdı. Bu yüzden her şey maksimum güvenlikteydi. Listede adı olmayan kimse içeriye giremezdi. Öyle ki her katın kendine ait bir seviyesi vardı. Katlar arasında kafana göre gidip gelemezdin. Bazı şeylere erişebilmek için VIP olmalıydın. Her şeye erişebilmek için ise sadece Demir Karadağ olabilirdin.

Önünde duran tuşlardan birine basıp lobinin görüntüsünü açtı. Karşısına çıkan görüntüyle buz kestiğinde çalışanının sesini işitti. “Kadının adı listede yok ama hemen onu içeri almazsak burayı başımıza yıkacağını açık bir dille belirtti.” İç geçiren adamın sesinden huzursuzluk akıyordu. “Sorun şu ki bunu yapabilecek gücü var.”

Demir Karadağ, ekranda beliren kadına baktı. Lobinin ortasında durmuş, çatık kaşlarıyla etrafa göz atıyordu. Televizyon ekranına bakarken düşündüğü ilk şey kamera görüntülerinin yüksek kalitesinden ötürü minnettar olmaktı.

Onun için bir alışkanlık haline gelen şeyi yaptı ve gördüğü kadını analiz etti. Kadının baştan çıkarıcı bir fiziği vardı. Uzun bacakları sütun gibiydi. Bedenini saran dar ve mini siyah elbisesi uzun kolluydu. Kalçalarına bakmak adamın alışılmadık bir duyguyu hissetmesiyle ürpermesine neden oldu. Ona yabancı gelen bu duyguyu adlandıramıyordu. Sanki gördüğü kadın, bu zamana dek karşısına çıkan en ilgi çekici şeydi.

Kadının her santimetresini dikkatle inceliyordu.

Süt misali beyaz olan teni göz alıcıydı. Omuzlarından dökülen kızıl dalgalı saçlar ipek gibiydi. Sanki cehennemin ateşini de beraberinde getirmiş gibi yanan tutamlarda elini dolaştırdığını hayal etti. Alev almış gibi görünmesi genç adamı ilginç bulduğu bir merak duygusuyla sarsmıştı. Dolgun, şarap kırmızısına boyanmış dudaklardan ismini duyduğunu düşünmek bile göğüs kafesinin daha önce tatmadığı bir sızıyla infilak edecek gibi acımasını sağladı.

Adam kaşlarını çatarak kuruyan boğazına çare olmak istercesine yutkundu. Teni yanıyor, elleri karıncalanıyordu. Göğsünde büyüyen duygunun

altında bir öfke yeşerdi. Anlamsız bir sinir harbine eşlik eden yabancı duygu, korkutucuydu.

Kadın hafifçe kafasını kaldırıp tavana doğru baktığında gözlerini görebildi. Mavi gözlerini fark etmesiyle Demir'in bütün bedeni kaskatı kesildi. Yıllardır uyarılmayan organındaki kan akışıyla beyninden vurulmuşa döndü.

Kadın gözlerini kaçırdığında Demir kaşlarını çattı. Berrak ve parlak mavi gözlerini tekrar görmek istiyordu. Öyle ki bir kez göz göze gelseler; genç adam, ışıltısı karşısında o gözlerden başka her şeye kör olurdu, biliyordu.

Kesinlikle bu zamana dek gördüğü en güzel kadındı.

Sadece fiziği değil, duruşundaki kendinden eminlik bile adamın isteksizliğini köreltmmişti. Burnu havadaydı ve *küçük dağları ben yarattım* tavrı ona yakışıyordu. Kendine güvenen kadınlara saygı duyardı ama bu bambaşkaydı. Düşüncelerindeki keskinlik ruhunu yaralıyordu çünkü biliyordu.

Cehennemin bir kraliçesi olsa bu kadın unvanı hakkıyla kazanır ve kesinlikle krala saniyeler içinde diz çöktürürdü.

Adam ne zaman birine dair böylesine büyük bir şehvet hissettiğini anımsamıyordu. Kadına bakmak bile *orgazm* kelimesini hatırlamasına neden olmuştu ki eski psikoloğuna göre geç boşalma denen kimine göre bir lanet kimine göre bir lütuf olan saçma bir rahatsızlığa sahipti.

Hattın diğer ucunda ondan bir yanıt bekleyen adamı anımsadı. Du-dağının kenarının kıvrılmasına engel olamadı. İlk defa heyecan duyuyor, alanına giren minik ceylanı avlamak istiyordu.

“Geliyorum.”

Cevabıyla aramayı sonlandırıp telefonu cebine koydu ve odadan çıkıp kapıyı kilitledi. Mekânın en ucunda bulunan ve aşağıya inen asansörüne bindiğinde gülümsemesine engel olamıyordu.

Tanrılar kadere lanet edebilirdi zira Hades, bütün *engellere* rağmen Persephone'sini bulmuştu.

MAHŞER GÜNÜ

Helen

Cehennemin kapısında bekleyen biri için oldukça melekse bir silüete sahiptim.

Öyle ki beni gözleyen Tanrım, yanlış yolda olduğumu haykırmak ister gibi sağanak yağmur yağıdırıyor, göğün isyan edencesine gürlemesine neden oluyordu.

Hayatımın birçok evresinde günahkârdım. Fani dünyanın verdiği her hazzı ve keyfi sömürmeyi kendime görev edinmiştim. Ölümünden sonrasını düşünmemek gibi bir huyum vardı. Kendimi, ruhum bedenimden ayrıldığında geriye kalacaklardan sorumlu tutmuyordum. Tek arzum yaşamak ve zevkten dört köşe olmaktı. Bir psikolog olarak şunu biliyordum ki bu saçma ve sınırsız düşüncelerimin nedeni beş yıl önce neredeyse ölecek olmamdı. O zamandan beri Azrail'in beni teyit geçtiğini hissederek, sadece nefes almaya değil hayatı gerçekten yaşamaya bakardım.

Pişmanlıklara yer bırakmaz, keşke demezdim. Bu yüzden binlerce kez ağza bile alınmayacak saçmalıklara imza atmıştım. Üniversite bitip meslek hayatım başladığında ise bu haylazlıklarımın ölçüsünü kaçırmamam gerektiğini fark ederek, yaşamımı düzenlemeyi kendime bir zorunluluk haline getirmiştim. Yirmi altı yaşındaki bekâr bir kadın olarak İstanbul'da yaşıyordum. Sosyal medya hesabımdaki iki milyon takipçiyi saymazsak fazlasıyla minimal bir hayata sahiptim. Türkiye'nin en ünlü cinsel terapistlerinden biri olmam ve bu konu hakkında kitaplar yazmam beni meşhur etmişti. Küçük çaplı şöhretimin getirdiği nimetleri severdim.

İnsanlar bana baktığında çekici ve güzel bir kadın görürdü. Dişil enerjimi kullanmakta ustaydım ki bu aynı zamanda özgüvenimin anahtarıydı. Çünkü söz konusu kendim olduğunda arsızlıkta bir dünya markasıydım.

Genç yaşta ailemin yanından ayrılıp kendi düzenimi kurmuştum. Ebeveynlerimi sever, onlarla zaman geçirmeye çalışırdım fakat kendileri Yunanistan'da yaşadıkları için genelde görüntülü aramalar ile idare etmek zorunda kalırdık. Yine de onlar bu hayattaki en değerli varlıklarımdı. Özellikle her şeyden öte; canımı verecek kadar çok sevdiğim insan, benim için hâlâ minik bir bebek olan ama aslında üç ay önce yirmi yaşma basan güzel kız kardeşimdi ve kalbimin tamamını kaplıyordu.

Eylül ayında yanıma taşınıp, üniversite hayatına Türkiye'de devam etmek istediğine karar veren kardeşim, yaklaşık sekiz aydır yaşamımın büyük bir bölümünde yer alıyordu. Son iki aydır iş yoğunluğumdan ona vakit ayıramamış ve ne denli dağıttığını fark edememiştim. Geçen gün öğrendiğim bilgiler ışığında anlamıştım ki onu sandığımdan daha başıboş bırakmıştım.

Kız kardeşim oldukça zeki ve eğlenceli bir kızdı. Akademik başarıyla sosyal hayatı bir arada götürebilen nadir insanlardandı. Dâhi kategorisine girebilecek kadar akıllı lâkin tımarhaneye yatırılacak kadar dengesiz ve vurduymduymazdı. Yine de eksileri artılarını götürmüyordu çünkü sahip olabileceğim en iyi kardeşti. Bu yüzden üzerinde baskı kurmamaya çalışırdım. Gençliğini yaşamasına izin verip işlerine burnumu sokmazdım.

Ama endişeliydim çünkü saatlerdir ondan haber alamamış ve üstün çabalarım sonucunda hakkında yeni bir bilgi öğrenmiştim. Edindiğim bu veriyle sinir krizi geçirmemek için zor duruyordum.

Alin Saral, yani benim minik bebeğim, bir aydır her gecesini şu an lobi- bisinde volta atmakla meşgul olduğum bu cehennem çukurunda geçiriyordu. Dante'nin Cehennemi'nden yola çıkılarak tasarlanan ve Türkiye'nin en ünlü fakat aynı zamanda en gizli mekânlarından biri olan İnferno'yu daha önce birçok kez duymuştum. İştiklerim dedikodulardan, hikâyelerden ve insana yalan hissiyatı veren sözlerden ibaretti. Yıllar önce Limbus ismindeki gece kulübü bölümüne gelmiş, deliler gibi eğlenmişim fakat diğer katlara hiç çıkmamıştım. Aslında İkinci Çember'in tam bana göre olduğunu düşünüyor, orada eğlenebileceğimi biliyordum. Yine de kendimi durdurmuştum zira o katta müşteri kitlemi oluşturan danışanlarım ile karşılaşacağıma emindim. Etik açıdan bu yüzleşmeyi kaldıramazdım.

Bakışlarımı etrafta dolaştırarak içinde bulunduğum alanı dikkatle inceledim. Dışarıdan diğer lüks plazalara benziyordu lâkin bundan çok daha fazlasıydı. Lobi denilen bekleme alanı siyah, gold ve gri renklerden oluşuyordu. Fazlasıyla sessiz ve sakin bir yerde bekliyordum ki bu gerginliği artırıyordu. Az ilerimde duran resepsiyonun iki yanında bulunan

uzun koridorlara baktım. Sağdaki koridorda dört, soldaki koridorda dört olmak üzere totalde sekiz asansör vardı. Asansörler siyah mat rengindeydi ve hepsinin üst kısımlarında altından olduğuna kalıbımı basabileceğim numaralar asılmıştı.

Bu, tuhaftı.

Dante'nin Cehennemi dokuz çemberden oluşuyordu fakat burada sekiz asansör vardı. Dokuzuncu Çember'e giden yol neredeydi?

İşittiğim adım sesleriyle arkama döndüğümde dibimde duran adam ile yerimden sıçradım. Yüzüme bir tokat gibi çarpan sıcaklığa eşlik eden kokuyla gözlerimi yumarak geriye çekildim. Ağırlaşan gözkapaklarımı kaldırıp üç adım ötemde duran adamın bakışlarıyla buluştum. Dudaklarımdan kayıp gitmek üzere olan laneti yutmak zorunda kaldım çünkü manzaramı dolduran kişi karşısında afallamıştım.

Yüzümü tavaf eden bakışlar, sarıya çalan bir renge sahipti. Kehribar taşını anımsatan gözleriyle bir duvar gibi karşımda dikilen adamın güzelliğine inanmadım.

Aralanan dudaklarımdan kayıp giden soluğum aramızdaki sükûnette yankılandı. Nefesimi içine çeker gibi derin bir soluk alan adamın sert göğsü havalandı. Her karesine hâkim olmak istediğim, daha önce keşfetmediğim için merak duyduğum kurak bir topraktaydım. Gözlerimi ondan ayıramıyor, tıpkı onun bana yaptığı gibi ben de onu dikkatle inceliyordum. Buğday teni heybetliydi ve gözümü alıyordu. Geniş omuzları tırmanmak isteyeceğim bir dağ gibiydi. Heykeli anımsatan kusursuz fiziği bedenimin sızlamasına yol açmıştı. Siyah gömleği ve takım elbisesiyle tehlikeli duruyor, belaya bulaşmak istememe sebebiyet veriyordu. Uzun boyu, ayağımdaki topuklulara rağmen başımı geriye atmama neden olmuştu. Gözlerimi alamıyor, aralanan dudaklarım ile yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Mimiksiz ifadesiyle beni süzen adamın ciddiyetine tezatlık oluşturan tek şey ışıldayan gözleriydi. Eğer onlar olmasaydı, hoşuna gittiğimi düşünmezdim.

Siyah saçları *az önce seviştim* der gibi darmadağınaktı. İnce parmaklarımı o tutamlarda dolaştırdığımı hayal etmek bile bedenimin tatlı bir sızıyla sarsılmasını sağladı. Pahalı parfümü burnumu dolduruyor, dolgun ve şekilli dudakları dikkatimi dağıtıyordu.

“Merhaba.”

Dudağının kenarını kıvırdığında mümkünmüş gibi biraz daha afalladım. Tok sesi gür ve cazipti. Sert görüntüsünün aksine sıcak bir tonlamayla

beni selamlaması şaşırmama neden oldu. Bunu fark etmiş gibi tebessüm ettiğinde dudaklarımı birbirine bastırarak sertçe yutkundum.

“Kulübümü başıma yıkacağınızı duyar duymaz geldim. Umarım sizi çok bekletmemişimdir.” Alaycı tınısıyla tebessümü biraz daha genişledi. Elini uzatarak kendini takdim etti. “Ben İnferno’nun sahibi ve işletmecisi, Demir Karadağ.”

Büyük elinin içine yerleşen avucum karıncalandı. İkimiz de kaşlarımızı çatarak, temasımızın ardından gelen tuhaf akımın kaynağına anlam veremeyerek bir süre birbirimize garip bakışlar attık. Uzun parmaklarımı parmaklarına dolayarak elini sıktığımda gözlerimi ayırmadım. Teninin nedenli yakıcı olduğunu umursamadan nazik tavrına karşılık verdim.

“Helen Saral.”

Adlandıramadığım bir sükûnet aramıza girdi. Karşımdaki adamın gözbebekleri büyümüş, başparmağı belli belirsiz bir okşamayla parmaklarımı kutsamıştı. Anlaşılan benim onu beğendiğim kadar o da beni ilgi çekici bulmuştu. Belli ettiği bu fikir karşısında kendime gelerek başımı dikleştirdim ve elimi geri çekip ona bakmaya devam ettim. Cazibesini ikiye katlayan siyah takım elbisesini şişiren gövdesiyle derin bir nefes alıp ellerini ceplerine yerleştirdi. Minik tebessümü yok olduğunda ciddiyetini kuşanarak konuştu. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Kız kardeşimin burada olduğunu duydum ve kendisiyle acilen görüşmem gerek.” Başımla ardımda duran ve dakikalardır beni izleyen mavi gözlü adamı işaret ettim. “Fakat bana bunu yapamayacağımı söylediler. Sanırım gizlilik ile ilgili bir şeydi.”

“Evet, listede adınız yoksa içeri giremezsiniz.”

Sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes aldım ve başımı hafifçe yana yatırıp altın rengini çağrıştıran gözlere tutundum. “Demir Bey, kız kardeşim daha yirmi yaşında bir üniversite öğrencisi ve sizin seks kulübünüzde olduğuna dair arkadaşından haber aldım. Bir an önce onu görmek istiyorum. Aksi halde sosyal medyam üzerinden ya da salı günü çıkacağım televizyon programında hakkınızda öyle iddialarda bulunacağım ki insan içine çıkamayacaksınız.”

Uysal bir tavırla kan kusmam, karşımdaki adamın gerilmesine neden oldu. Benim kim olduğuma dair en ufak bir fikri yok gibiydi ama ben onun kadar bilgisiz değildim. Kendine yarattığı eğlenceli cehenneminin ardına saklanamayacak kadar magazin tarafından sevilen bir adamdı. Sosyetedeki yerine ve soyadına hürmet edilirdi. Bu yüzden namının lekelenmesine izin vermezdi. Hele ki bunu kadın hakları üzerine çalışan, feminist

bir yazar ve psikoloğun yapmasına asla müsaade etmezdi. Eğer ederse yakışıklı fakat son derece aptal biri olduğunu anlardım.

“Öncelikle...” Tok sesi ürpermeme neden oldu. Gözlerine yansıttığı öfkeyle bana doğru bir adım attığında, aramızdaki mesafenin azlığı mayışmak istememi sağladı. “Beni tehdit edersen eline geçen tek şey güzel kışının kapı dışarı edilmesi olur.” Uyarı dolu sözlerine eklenen alçak tınısı boğazımı kurutsa da dik başlılığımdan ödün vermedim. Bunu fark ederek konuşmaya devam etti. “İkincisi de size yardım ederim. Bunu bana şantaj yapmasanız da yaparım çünkü endişeli bir ablaya gözümü kapatacak kadar aşağılık bir adam değilim.”

Pekâlâ, sanırım gerçekten de onu tehdit etmeme gerek yoktu fakat kusuruma bakmayacaktı çünkü cidden endişeliydim.

“Teşekkür ederim.”

“Önemli değil.”

Resepsiyona doğru adımlayıp durdu ve omzunun ardından bana bakarak bir şeyi anlamamı istercesine açık ve net bir şekilde konuştu. “Ayrıca kardeşiniz reşit olduğu sürece buraya istediği gibi girip çıkabilir. İnferno, seks ticaretinin yapıldığı bir genelev değil. Burası eğlence sektörünün bir parçası.”

Evet, insanlar buraya kendi partnerleriyle eğlenmek, bayağı ilişkilerine renk katmak için geliyorlardı fakat konsept ne olursa olsun burası başlı başına tuhaf bir mekândı.

“Sizin için müşteri gizliliğini ihlal edceksem en azından yüzünüzdeki bu onay vermeyen ifadeyi silmenizi beklerim. İnferno’m konusunda hassasımdır ve mimikleriniz hoşuma gitmedi,” derken kızgın ya da sert değildi. Aksine gerçek bir ricada bulunuyor gibi nazik bir tonlamayla konuşmuştu.

Utanmaktan kendimi alıkoyamadım.

“Kardeşinizin ismi nedir?”

“Alin Saral.”

Demir Bey, gri mermere yaslanarak tezgâhın ardında bekleyen kadına baktığında ufak bir el hareketiyle ne istediğini belirtti. Kadın hızla emri yerine getirdi ve saniyeler içinde çıkardığı siyah kapaklı ince dosyayı patronuna uzattı. Demir Bey, kapağı aralayıp içinde yazanlara göz attığında birkaç adım ötesindeydim.

Kendimi tutamayarak sorguladım. “Neden kâğıt?” demem ile bana baktığındaysa ekledim. “Yani, teknoloji çağında yaşıyoruz sonuçta.”

“Teknolojiye güvenmem.”

Aldığım cevapla istemsizce tek kaşımı kaldırdım. Gözlerini yüzümde gezdiren adam alaylı bir tebessüm ile bir süre beni izledi. Ardından elindeki dosyayı işaret etti. “Ayrıca böylesi daha ikonik duruyor.”

Gülümsememek adına dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kasıntı duruşunun ardındaki samimiyeti algılayabiliyor, beklentimden farklı bir tutum sergiliyor olmasıyla rahatlıyordum. Ve bu tuhaftı çünkü karşımdaki adamı tanıımıyordum. Neden yanındayken bunun aksi bir durum varmış gibi hissediyordum?

“Kardeşiniz iki saat önce giriş yapmış.”

İşittiğim sözler midemin kasılmasına neden oldu. “Kiminle gelmiş?”

Ciddiyetine eklenen resmiyet ile öylece dururken gözlerini dosyada dolaştırmaya devam ediyordu. Saniyelerin ardından sorumu yanıtlamak yerine dosyayı bana uzattı. Kâğıtları elinden alıp imza köşesine baktığımda kalakaldım. Türkiye’nin en zengin ailelerinden birinin oğlu olduğunu bildiğim, yirmi dört yaşındaki adamın imzasını görmem ile beynimden vurulmuşa döndüm.

Dilim damağım kuruyup, kalbim hızla çarpmaya başladı. Kardeşimin bu cehennem çukuruna birlikte geldiği kişi oldukça zengin ve bir o kadar da tehlikeli bir mafya babasının oğluydu. Bunu biliyordum zira babası iki ay boyunca bana seansa gelmiş bir adamdı. Kendi zenginliğimin en büyük kaynağı müşterilerimin özel hayatları konusunda esnek fikirlere sahip olmamdı. Bana bütün günahlarını açıkça anlatabiliyor olmaları, saatime dolarlar dökmelerine neden oluyordu.

Kız kardeşimin, Alper Kavas ile ne ilgisi vardı?

En yakın arkadaşım ve ortağım olan Derya’nın Alper’in abisiyle bir ilişkisi olmuştu fakat bu ilişki geçen sene, Alin daha Türkiye’ye taşınmamışken bitmişti. Yani bu şekilde tanışmış olamazlardı. Öyleyse nereden tanışıyorlardı?

Bu sorunun cevabı beni korkutuyordu.

Derin bir nefes alıp dosyayı kapattığımda yüzüme yerleşen dehşeti saklayamayarak karşımdaki adama baktım. Çattığı kaşlarıyla beni izliyordu. Tek dileğim şu an için bana yardım etmeye devam etmesiydi.

“İkinci Çember’e girmem gerek,” dediğimde varlığını unuttuğum mavi gözlü adam kıkırdadı. Küçümseyen bakışlarını üzerimde dolaştırdığını hissederek ona öfkeyle baktım. Derdi neydi emin değildim ama bana saygısızlık etmesine izin vereceğimi sanıyorsa yanılıyordu.

“Elbette.”

İşittiğim ses ile önüme döndüm. Demir Bey tehditkâr bir ifadeyle adamına bakıyor, adeta çenesini kapamasını söylüyordu. Hissettiğim rahatlamayla birlikte istemsiz bir minnet duydum.

“Size eşlik edeceğim,” dediğinde eliyle bizi izlemeye devam eden kadına işaret verdi. “Ama önce gizlilik anlaşmasını imzalamalı ve eşyalarınızı teslim etmelisiniz.”

Demir Karadağ sarf ettiği sözleriyle elime siyah renkli bir kalem tutuşturduğunda önce ona ardından da önüme bırakılan kâğıtlara baktım. Bu kâğıdı imzalarsam bir nevi sadakatimi ve güvenimi onlara sunmuş olurum. İçeride gördüğüm, duyduğum hiçbir bilgiyi dışarıya taşıyamazdım. Eğer anlaşmayı ihlal edersem başıma büyük bela alırdım. Beladan kastım ya milyon dolarlık bir çek vermek zorunda kalmam ya da ölümden beter bir son ile rezil edilmemdi. Beni izleyen adamın namını duymuştum. Kendisi acımasız ve zalim biriydi. Bebeği gibi gördüğü işletmesi onun her şeyiydi. Buraya bir darbe almaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Kalemin kapağını açıp kalçamı mermere yasladım. Sadece kardeşimin iyi olduğunu bilmek istiyordum. İçeride göreceğim dedikoduları dışarıya taşımak gibi bir gayem yoktu. Tek amacım Alin’di. Onu cehennem çukurundan çıkaracak ve hayatında görmediği bir sinir harbiyle kendisini mahvedecektim. Önceliğim de bir mafya babasının oğluyla buraya gelerek ne kadar büyük bir aptal olduğunu haykırmaktı.

Kâğıdı imzalayıp kalemi belgelerin üstüne bıraktım. Ardından bütün eşyalarımı içinde bulunduran çantamı kadına teslim ettim.

Gözlerini üzerimde dolaştırırken yakalanmaktan çekinmeyen adama döndüm. Sarıya çalan gözleri tuhaf bir renkti. İçinde altın parçacıkları bulunduruyor gibi ışıltıyorlardı. Bana bakışında içimi ateşe veren bir şey vardı. Gerginlikten bütün bedenim uyuşmaya başlamasa onu çekici bulurdum. Tamam, hâlâ yakıcı bir güzelliğe sahip olduğunu görebiliyordum ama bunun keyfini çıkaracak neşeye sahip değildim.

“Daha önce buraya gelmedim,” diyerek imalı bir tavır sergiledim. “O yüzden beni bir yerden anımsıyormuşsunuz gibi dikkatle bakmayın çünkü garanti ederim ki bu sizi ilk görüşüm.”

Bu bir yalandı. Onu magazin haberlerinden biliyordum. Her gecisini başka kadınlarla geçiren, büyük ihtimal bağlanma sorunları olan bir adamdı. İnferno’nun sahibi olmasının yanı sıra büyük yatırımlarla ilgilenen birçok şirkette ortaklığı bulunan zengin biriydi. Bu yüzden sadece magazin haberlerine ve dergilerine değil, ekonomi programlarına da konu olurdu. Hakkında detaylı bilgilere sahip olmasam da göz aşinalığım vardı.

Açıkçası televizyona yansıtılan video ve fotoğraflarına kıyasla bin kat daha yakışıklı bir adamdı. Ayrıca dediğim gibi daha önce Limbus'a gelmiştim fakat bu da onun bilmesine gerek olmayan şeylerden biriydi.

Dudağının kenarı kıvrıldı. Belli belirsiz bir tebessüm yüzünü kutsadı. "Biliyorum." Kendinden emin bir şekilde gözlerini hafifçe kıstığında özgüvenine sarmaladığı sözleri zikrederek beni dumura uğrattı. "Emin olabilirsiniz, sizi daha önce görmüş olsaydım hâlâ her gün görüyor olmaya devam ederdim."

Aralanan dudaklarım ve afallayan ifadem ile öylece kalakaldım. Bunu fark ederek gülümsemesini genişlettiğinde yana çekilip eliyle solda kalan koridoru işaret etti.

Önüme düşen kızıl tutamları geriye atarak yanından geçip gittiğimde dudağımı dişledim. Bariz bir şekilde benimle flört etmesi nedense beklenmedik bir hamle gibiydi. Erkeklerin benimle ilgilenmesine, sohbet etmeye çalışmasına alışkıttım fakat bunu bu denli iyi yapan biriyle daha önce karşılaşmamıştım.

Metal dedektörüne benzeyen fakat duvarlara monte edildiği için dizaynının bir parçası gibi duran kubbenin altından geçtiğimde ardımdan gelen adamı analiz etmekten daha büyük sorunlarım ve önceliklerim olduğunu düşündüm. Bu yüzden dikkatimi ona vermemeye çalıştım fakat bu mesleki bir deformasyon gibiydi. İlgi çeken birini görürsem onun zihnini keşfederdim. Bütün kirli sırlarını, zayıf ve güçlü yanlarını algılayıp hepsine birer açıklama getirmeden de durmazdım. Benim için insanlar okunması gereken kitaplar gibiydi. Ciltleri nasıl tasarlanmış olursa olsun, hepsi açığa çıkarılmalı ve fark edilmeliydi.

Koridorda ilerleyip siyah asansörlerden birinin önünde durdum. Altın renkli iki numaralı amblem, İkinci Çember'e gidiş yolu olmalıydı. Basmak üzere düğme aramaya başladığımda Demir Bey yanımda durup cebinden bir anahtar çıkardı. Anahtarı solda kalan yuvaya yerleştirip çevirdikten sonra tek düğme olan dokunmatik tuşa bastı. Altın rengiyle yanıp sönen düğme, asansörün bizi almak üzere yola çıktığını anlamama neden oldu.

"Kız kardeşinizi bulduğunuzda ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Sorusuyla omzumun ardından geriye baktım ve Demir Bey'in dibimde durduğunu fark ettim. Bu pozisyondayken gördüğüm tek şey geniş göğsüydü. Bu yüzden başımı geriye atıp gözlerine tutundum. Burnuma dolan pahalı parfümü oldukça ferahlatıcıydı. Derin bir nefes alarak kokuyu ciğerlerime hapsettim.

“Kıvırcık saçlarını yolabilirim,” diye mırıldandığımda alayla tebessüm etti. Açıkçası tek isteğim onun iyi olduğunu görmektir. Vereceğim cezayı düşünmemiştim fakat şu an aklıma gelen tek bir fikir vardı. “Ya da kredi kartlarını iptal edip bütün kitaplarına el koyarım.”

Kahkahası melodikti.

“Yaratıcı çözümler. Yine de üstüme vazife olmayan bir hatırlatmada bulunmak isterim ki kardeşiniz reşit bir kadın.”

Sözleriyle gözlerimi devirip önüme döndüm. “Reşit olması umurumda değil. O hâlâ benim küçük kız kardeşim ve ablasını dinlemek zorunda.” Tekrar ardımda dikilen adama baktım ve minik bir kıskırtmada bulundum. “Sanırım sizden küçük bir kardeşiniz yok.”

Demir Bey başını hafifçe salladı. “Tek çocuğum.”

Bana bakan adam bilmiş tavrım karşısında afalladı. Asansörün kapıları açıldığında içeriye girmeden önce derin bir nefes alıp gülümsedim. “Şimdi her şey daha anlaşılır bir hal aldı.”

İnce topuklularımın geride bıraktığı ses ile asansöre girdim. Bedeni mi döndürerek ellerimi birleştirdiğimde bıraktığım noktada duran adama baktım. Kaşları çatılmış, geniş omuzları kasılmıştı. Sanırım sözlerimin ardındaki beyanın gerekçesini bilemediği için sinirlenmişti. Narsist olduğu her halinden belliydi. Bu yüzden kendinden emin tavrım karşısında egosu sarsılmıştı.

“Bu da ne demek?” diye sinirle mırıldandığında içeriye girmiyor oluşu sessiz kalmamı sağladı. Sorusunun cevabını istiyorsa yanıma gelip şu kahrolası düğmeye basmalı ve beni İkinci Çember’e ulaştırmalıydı.

Sükûnetimin bir bekleyiş olduğunu anladığında bakışlarını gözlerimden ayırmadan asansöre bindi ve düğmeyi aktifleştirip kapıların kapanmasını sağladı. Bir duvar gibi karşıma dikilerek, tek kaşını kaldırıp sorusunun cevabını istediğini belirtti. Yüzüme tatlı bir ifade ve gülümseme yerleştirdiğimde bocaladığını algılamak gerginliğimi bir nebze unutturdu.

“Tek çocuklar genelde istediğini almaya alışık olurlar. Otoriteyi sevmeyen ve ebeveynleri dahil hiç kimsenin onlara karışamayacağını düşünürler. Bu yüzden son derece bağımsız ve başına buyruklardır. Kardeşim ile aramızdaki bağı anlayamadığınızı fark etmemden öte, böyle önyargılı bir cümle kurmamın bir başka nedeni de...” İç geçirip ağırlığımı sağ bacağıma verdim. “İnferno gibi başlı başına apayrı bir dünya yaratmanız. İnsanların oyuncağınız olmasından bariz bir hoşnutluk duyduğunuz her halinizden belli.”

Sözlerim karşısında bir tokat yemiş gibi afallayan adam ağzını açıp kapattı. Bana karşılık verebilecek gibi durmuyordu. Sanırım haklı olduğumu görmüştü.

“Psikoloğum gibi konuştun,” diye isyan ettiğinde, homurdanışındaki öfke onu sinir ettiğimin kanıtıydı. Demek ki terapi görüyordu. Açıkçası şaşırmamıştım çünkü buna ihtiyaç duyduğu barizdi. Onun gibi adamları iyi bilirdim. Danışan listemdeki erkeklerin çoğu böyleydi.

“Psikoloğunuz alanında iyiymiş.”

Kendime çıkardığım kredi karşısında gözlerini kısarak bakışlarını yüzümde gezdirdi. En az onun kadar kibirli oluşumdan rahatsızlık duymuştu. Bu da oldukça normaldi. Onun statüsündeki adamlar, kendileri gibi olan kadınlara hem bayılır hem de onlardan çekinirdi.

“Narsistsiniz, Helen Hanım.” Sesine işleyen karanlık ürpermeme neden oldu. Bu kanıya varabilmek için hakkımdaki bazı şeyleri biliyor olması gerektiğini umursayamayacak kadar afallamış bir halde yüzüne bakakaldım. Bakışlarından geçen karartıyla cümlesinin devamını getirdiğinde, eğilerek alanıma sızıp beni sersemletti. “Ve bu size çok yakışıyor.”

Yoğun bir ışık huzmesi gibi çarpıcı olan gözlerinden bakışlarımı ayıramadım. Bu denli yakınımda durması onu incelememi sağladı. Ben onun ifadesinde kaybolurken o da gözlerini benim yüzümden çekip alamıyordu.

Gür siyah kirpikleri kiskanılasıydı. Kirli sakalında parmaklarımı gezdirmek nasıl hissettirirdi merak ettim. Teni sarı ışığın altında parıltıyor, geniş omuzları başımı yaslamam için yaratılmış gibi gözüküyordu. Teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyor, parfümüne eşlik eden kendine has kokusunu alabiliyordum. Dudakları doğal bir kırmızılığa sahipti. Ani bir duygu değişimiyle kaşlarını çatığında hızla geriye çekildi. Ben de ona bu kadar dikkatli bakmaktan rahatsızlık duyarak bakışlarımı kaçırdım.

İkimizi de bu tuhaf atmosferden kurtaran kapı açılma sesiyle rahat bir nefes alabildim.

Demir Bey geriye çekilerek *önden buyurun* dercesine elini kaldırdı. Yanından sıyrılıp mekâna adım attığımda karşılaştığım şey ile neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

Karanlığın hâkim olduğu mekân kırmızı ışıklarla belli belirsiz bir aydınlatmaya sahipti. Tavan yüksekliği metrelerce uzanıyor, yukarıdan sarkan büyük kafeslerde, küçük iç çamaşırlarıyla yarı çıplak olan kadın ve erkekler dans ediyordu. Mekân platformlardan oluşuyordu. Siyah renkli yüksek alanlara masalar yerleştirilmişti. Devasa bir sahne alanı vardı. Lüks

bir restoran gibi görünse de bununla alakası bile yoktu. Erotizmin tavan yaptığı bir alandı. Libido kelimesi somutlaşsa böyle bir görsel oluştururdu.

Mekânın siyah duvarlarında parlayan sayaçlar vardı. Geri sayım on dört dakikayı gösteriyor, her geçen saniye sıfırlanmaya doğru ilerliyordu.

Asıl sorun ise mekânda garsonlar ve dansçılar hariç tek bir müşteri dahi olmamasıydı. Kandırılmış hissederek öfkeyle yanan bakışlarımı beni izleyen adama çevirdiğimde gömleğinin yakasını düzelterek ilerlemeye başladı. Beni, onu takip etmek zorunda bırakırken bir yandan konuştu. “Cumartesi geceleri, *Cehennemde Yirmi Dakika* oynarız. O yüzden şu an müşterilerin hepsi odalarında ve ortak alan boş.”

Midemin kasıldığını hissettim. Alacağım cevaptan korksam da sormak zorundaydım. “*Cehennemde Yirmi Dakika* da nedir?”

“Bu bir oyun,” diyerek bakışlarını yüzüme çevirdi. “Gece boyunca bütün çiftler bir döngü yaşarlar. Kırk dakika ortak alanda bulunmalı, onlar için hazırlanan gösterilerin tadını çıkarmalıdır. Gösterilerimiz çiftlerin şehvetlerini tetiklemeye yöneliktir ama ortak alanda temas kesinlikle yasaktır.” Şeytani bir tebessüm ile dudağını kıvrıdı. “Birbirlerine dokunabilmek için kırk dakikanın ardından çalan zil ile ayırttıkları odaya gitmelidirler. Odada birlikte geçirecek sadece yirmi dakikaları var. Ardından tekrar ortak alana dönmek zorundalar.”

Şaşkınlığım ve hayranlığım birbirine karıştı. Parmak uçlarım karıncalanıyor, oyunun hangi mantık ile kurulduğunu anlamak beni heyecanlandırıyordu. Kendi danışanlarım bana başvurduğunda sorunları cinsel isteksizlik ise onları tetikleyecek şeylerle ilgili ödevler verirdim. Demir Karadağ da tam olarak bunu yapıyordu. İlişkilerindeki heyecan ateşini harlamak için onlara seks çağrışımları yaptıran şarkı ve gösteriler vaat ediyor ama ortaya bir yasak koyarak birlikte geçirecekleri yirmi dakikayı daha şehvetli kılıyordu. Geciktirilmiş haz... kesinlikle ilgi çekiciydi. En azından benim ilgimi çekmişti.

Demir Bey, beni doğruca büyük ve yuvarlak bara götürdü. Siyah mermerin etrafı sarı ışıklarla aydınlatılıyordu. Çemberdeki her şey barok dönemine ait gibiydi ve sanat kokuyordu. Barmene işaret verip yanımıza gelmesine neden olduğunda bana baktı. Sanırım sipariş vermemi bekliyordu ama buraya onunla içki içmeye gelmemiştim.

“Kardeşimi görmek istiyorum,” dediğimde kaşlarım çatıldı. “Alkol değil.”

“Sayaç sıfırlanmadan odaların kilidi açılmaz. Bu yüzden beklemek zorundasınız ve gerilen bedeninizden yola çıkarak söyleyebilirim ki içkiye ihtiyacınız var.”

“Kilidin erken açılmasını sağlayamaz mısınız?”

“Elbette sağlayabilirim,” derken irkilmemi sağlayan tebessümüyle bana baktı. “Ama kuralları o kadar da esnetmemeliyim.” İsterse yapabiliirdi ama anlaşılan benden bu kadar çabuk kurtulmak istemiyordu. “Ve dediğim gibi... cidden bir içkiye ihtiyacınız var.”

Sözleri üzerine omuzlarım düştü. Bedenime dikkatini vermesini hesaba katamayacak kadar gergindim. Etrafa göz attığımda kendi başıma hareket edemeyeceğime emin oldum. Ne odaların yerini ne de Alin’in hangi odada olduğunu kendi çabalarım ile bulamazdım. Bu yüzden şeytana ayak uydurmalıydım. Yüksek bar taburesine otururken en sevdiğim içkilerden birini sipariş ettim. “Viski olsun.” Parmaklarımı kaldırdım. “İki buzlu ve sek. Markası fark etmez.”

Bacak bacak üstüne atarak mini elbisemin daha da kısılmasını sağladığımda Demir Bey’in bakışları o noktaya kaydı. Yarattığım dekolteyi çekinmeden izleyip derin bir nefes aldıktan sonra başını kaldırıp barmene bakmadan kendi içkisini söyledi. “Hanımefendinin siparişinden.”

Bir dakikalık bekleyişin ardından önümüze bırakılan bardakları aldık. Tepemde dikilen adam ile aramızda birkaç santim vardı. Bu yüzden yüzüne bakabilmek için arkama yaslanıp başımı geriye savurmam gerekti. Kırmızıya boyadığım uzun tırnağımı kristal bardağa sürterken etrafa göz gezdirmeye devam ettim.

Yakıcı sıvıdan büyük bir yudum alıp çenemi tutamayarak konuştum. “Bu fikir aklınıza nereden geldi?”

Kastettiğim şeyi anladığında içkisini yarılamağa meşguldü. Ceketinin düğmesini bana çekici gelen çevik bir hareketle açıp yanımdaki tabureye oturduğunda uzun bacakları adeta benim bacaklarımı çevreledi. Aramızda sadece santimler vardı ve bu kanımın kaynamasını sağladı. Arkasına yaslanıp tebessüm ettiğinde ona savurduğum sözleri yüzüme fırlattı.

“Çocukluğumdan beri oyun parklarını severim. İnsanın kardeşi olmayınca parka gidip diğer çocuklarla oynamayı cazip buluyor. Büyüdüğümde işlerin aynı şekilde kalmasını istedim. Sadece artık oyun arkadaşlarım da benim gibi birer çocuk değil.”

Zeki bir adamdı ve bu mizah anlayışına yansiyordu. Garipti ki onunla sohbet etmek bana iyi gelmişti. Sanırım pervasızlığı benim kayıtsızlığım ile birleşince ortaya güzel bir dinamik çıkartmıştı.

“Ah, anlıyorum,” diyerek dudağımın kenarını kıvırdığımda tamamen onu sınamaya yönelik konuştum. “Yalnız kalmak istemediniz.”

İddiam karşısında sinirlenmesini ya da bozulmasını bekledim lâkin kahkahayla gülmesi... işte bu tahmin etmediğim bir yaklaşımdı. Ayrıca gülümsemesinin bu kadar göz alıcı olması aşırı saçma ve gereksizdi. Tabii ki her gecesini başka bir kadın ile geçirirdi. Karşımdaki adamı arzulamak olacak iş değildi.

“Aksine Helen Hanım, yalnızlığımı severim.” Gülümseyerek sol yanagında düz bir çizgi yarattı. “Benim arzum diğer insanların yalnız kalmaması. Dünyevi zevkleri tatmak varken kim sıradanlıkta oyalanmak ister ki?”

Söyledikleri gerçek bir soru değildi. Haklılık payını kabul etmeliydim. Omuzlarımı silkerek gülümsediğimde kendi yanıtımı dile döktüm. “Ben istemem.”

Sözlerimle arkasına yaslandı. Yavaş ve özenli bir tavırla bakışlarını ayak bileklerimden başlayarak sırasıyla bacaklarımda, kalçalarımda, belimde, göğüslerimde ve yüzümde gezdirdi. Gözleri alev almış gibi gözükmeme neden olan saçlarıma ulaştığında orada oyalandı. Alaycı ifadesi kaybolmuş yerini bir ciddiyet almıştı. Gözlerime baktığında ifadesindeki sıcaklık kalbimin ritmini bozdu. Bana değen bakışları yüzünden ürperdim. Sözlerimin doğruluğunu ölçüp tartmış gibi bir karara varıp açıklamada bulundu. “Görebiliyorum.”

Kaşlarımı çatsam da içimden gülümsemek geliyordu. “Bu da ne demek?”

“İnsan sarrafı olan tek kişi siz değilsiniz demek.”

Kendi zehrimi bana tattırdığı aşikârdı. Benim onu gözlemlediğim gibi o da beni inceliyordu. Bu yüzden sarf ettiği cevabı kabul etmekten başka çarem kalmadı.

“Buraya daha önce gelmemenizin bir nedeni var mı?” Viskisini yudumlayıp benden saniyelik bir zaman dilimi için esirgediği bakışlarını tekrar gözlerime çevirdi. Bacağını hareket ettirip tenimi belli belirsiz bir temasla okşadığında oturuyor olduğuma şükrettim zira dizlerim titreyebiliirdi. “Yanlış anlamayın ama şehvet seven bir kadına benziyorsunuz.”

Şehvet severdim hatta ona bayılırdım. Kendimi keşfetmeye başladığım anlardan beri kadınlığımın getirdiği her güzelliği benimsemiştim. “Gözleminizde haklısınız ama ben ilişkilerimi renklendirme ihtiyacı duymuyorum.” Minik bir tebessüm ile ona baktığımda dürüst davrandım. “Zaten yeterince renkliler.”

Doğrulup büyüyen gözbebeklerinden dolayı kararan bakışlarıyla kalan viskisini tek seferde bitirdi. Bardağını tezgâha bırakıp az ilerimizdeki barmene doğru kaydıldı ve içkisinin yenilenmesini talep etti. Tazelenen bardağını alıp tekrar arkasına yaslandığında gözlerimizi birbirinden ayırmadı.

“Yüzükparmağınız boş.” Sesi sırtımdan aşağı soğuk bir ürpertinin kayıp gitmesine neden oldu. Gözlerini kısarak özgüvenini sözlerine ve sesine yansıttı. “İçimden bir ses kolay kolay birinin kız arkadaşı olmayacağını, o sorumluluğu almayı sevmeyeceğinizi söylüyor.” Tek kaşını kaldırarak dudacağının kenarını kıvırdığında, bu hareketi tebessüm bile sayamayacağım bir göz yanılmasından ibaret gibiydi. “Gündelik ilişkilerinizde gökkuşağını görüyor olmanız çok normal.”

İşte şimdi işlerin rengi değişmeye başlamıştı. İsabetli tahmini hem hoşuma gitmiş hem de beni öfkeliendirmişti. Kimsenin beni net bir şekilde görmesini istemez, bundan son derece rahatsız olurdum. İnsan başkalarına doğrulttuğu iğnenin ucunun kendisine batmasını istemezdi. Karşımdaki adam o iğneyi alıp bir kılıca çevirmekten çekinmemişti.

Evet, ilişkiler bana göre değildi ama bu daha önce sevgilimin olmadığı anlamına gelmiyordu. Sadece son beş yıldır bu tarz şeylere kapalıydım ve bunun tuhaf bir tarafı olduğunu düşünmüyordum.

“Aynı şey sizin için de geçerli, Demir Bey. Tek sorun; sizin gördüğünüz yegâne rengin siyah olduğuna eminim.” Az önce bana yaptığı gibi onu baştan aşağı süzdüm ve sonunda gözlerine odaklandım. “Gökkuşağını seven bir adama benzemiyorsunuz.”

Aramızdaki soğuk savaş, cehennemin namına gölge düşürüyordu.

“Doğru.” Alaycı ve haylaz bir ifade yüzünü kapladığında gerçek bir tebessüm dudaklarını kutsadı. Bakışlarını tırnaklarımda, dudaklarımda ve son olarak saçlarımda dolaştırdı. “Yine de belirtmeliyim ki favorim her daim kırmızıdır.”

Tek kaşımı kaldırdım ve gülmemek için dudagımı dişledim. Mizah anlayışı ve flört şekli bana kendimi anımsatmıştı. Kendine duyduğu güvene eklenen centilmenliği ise daha önce görmediğim bir kombinasyondur.

“Her daim mi?” Bileğime sarılı olan saate bakıp kaç dakika önce tanıştığımızı hesapladım. “Yoksa son yirmi dakikadır mı?”

Sorum ile kasıldı. Etkilendiğini bakışlarından anlayabiliyordum. Duyduğu hayranlık gözlerine işlemişti. Öyle ki beni izlemeye kendini kaptırarak saniyelerce suskun kaldı. Sanki kafasından bir şeyler geçiriyor, derin düşüncelerde küreksiz kalmış bir kayık gibi sallanıyordu. Bakışındaki yoğunluğa ve gözlerinin bana sunduğu felaket dolu azaba dayanamadım.

“Söylemek istediğiniz bir şey mi var?” diyerek tekrar konuşmasını sağlamak istedim. Birine böyle bakıyorsa düşüncelerini dile dökerek nezaketi de göstermeliydi.

“Söz değil.” Çenesi seyirdi. “Eylem.”

İfadesindeki karanlık, günaha çıkan bir davetti. Neyi ima ettiği açıktı. Normalde küstahça bulacağım bir davranışı nasıl bu kadar çekici kılmıştı bilmiyordum fakat sinirlenemedim. Aksine muazzam bir sıcaklıkla gevşedim.

“Yapmamanızı öneririm.” Onun gibi birine kapılıp gideceğimi düşünmesini istemezdim. Her ne kadar buna müsait düşünceler içerisinde olsam da onun listesindeki diğer kadınlardan biri olmak egomu yerle bir ederdi. Bu yüzden çabası karşılıksız kalacaktı. İç geçirerek saçlarımı savurdum ve inandırıcı olmaya çalıştım. “Kusura bakmayın ama tipim değilsiniz.”

Gülümsemesini kontrol etmek ister gibi dişlerini sıktı. Bu yüzden sesi boğuk gelmişti. “Bu bana söylediğiniz ilk yalandı.”

“Sonuncu da olmayacak.”

Düşünmeden sarf ettiğim cümlele kendini bırakıp tebessüm etti. Tek kaşını kaldırıp beni sınamak ister gibi bilmiş bir tavırla söylendi. “Ah, yani dürüst bir kadın değilsiniz.”

“Sizin gibi adamlara karşı mı?” Kıkırdamama mâni olamadım. “Asla.”

Sanırım ilk defa alınmıştı. Tabii, onun gibi biri diğer adamlar ile aynı kefeye konmaktan hoşlanmazdı. Tanrım, tahmin ettiğimden daha narsist biri olmalıydı.

“Önyargı, mesleğinizde sizi zor durumda bırakmıyor mu?” diye homurdandıktan sonra ikinci bardağını da bitirip tezgâha bıraktı. “Danışanınız olup yargılanmak yerine problemimde debelenmeyi tercih ederdim.”

Ona psikolog olduğumu söylememiştim lâkin asansördeki ufak diyalogumuz sonucunda böyle bir çıkarımda bulunmuş olması şaşırtıcı değildi. Ayrıca lobiye inene dek beni araştırmış olabileceğine neredeyse emindim.

Mesleğim gereği objektif olmak zorunda olan biriydim. Bana seansa gelen hiçbir danışanımı yargılamaz, her daim nötr kalırdım fakat bu günlük hayatımda da böyle davranmak zorunda olduğum anlamına gelmezdi. Kliniğimden çıktığım an psikolog kimliğimi bir kenara bırakamazsam akıl sağlığını kaybeden taraf ben olurdum.

Tebessümümü saklama gereği duymadım. Yarıladığım içkime bakarak içimdeki yangının sebebi olmasını dilediğimde konuştum. “Normalde böyle değilimdir ama sizinle uğraşmak hoşuma gitti.”

Gözlerimizi buluşturduğumda tekrar bacağını bacağıma sürttü. Bu sefer baskısını artırmış ve onu daha iyi hissetmeme neden olmuştu. Mideme saplanan ağrı, kasıklarındaki hareketlenmenin üstünü örttü. Dokunuşu minik, onun yarattığı his ise büyüktü.

“Dikkat edin,” diyerek uyarı dolu bir ifade takındığında şeytanla dans ettiğimi fark ettirmek istediğini anladım. “Başınıza bela almak üzeresiniz.”

En az onun kadar ciddi bir tavır takınıp rest çektim. “Sevindim.”

Mıknatısa sürüklenen bir demir parçası gibiydim. Düşüncelerim karşısında gözlerimi devirmek istedim. Asıl demir parçası o olmalıydı zira benden daha çok sarsılmış görünüyordu.

Çalan telefon ile boğazını temizleyip bakışlarını kaçırmadan cebine uzandı. Anlaşılan kurallar onun için geçerli değildi. Aramasını yanıtladığında bakışlarım ardında parıldayan sayaca kayd. Sadece üç dakikanın kaldığını fark etmek unuttuğum gerginliğimi geri getirdi. Kız kardeşime kızgındım ve onu bulduğum gibi buradan çıkarıp eve götürecektim. Asıl derdim buraya gelmesi değildi ama benden bir şeyler saklamasına tahammül edemezdim. Onunla her zaman güvene ve açık iletişime dayalı bir ilişkimiz olmuştu. Neden bir anda bu değişivermişti?

İçkimi yudumlayarak hissettiğim gerginliğin fizyolojime vurmasına izin verdim. Üst bacağımı aşağı yukarı sallayarak dudaklarımı ısırdığımda bakışlarım sayaçta asılı kaldı.

Ailem hiçbir zaman bizi kısıtlamalar ile yetiştirmemiş, kendi kararlarımızı vermemize müsaade etmişlerdi. Kendileri de aynı kafadaydılar. Bizi büyütüp kendi hayatlarımızı idame ettirebileceğimiz kıvama geldiğimizi anladıklarında evliliklerinin tadını çıkarmaya karar vermişlerdi. Lâkin sanırım acele etmişlerdi. Ben ne kadar yetişkin olarak iyi idare ediyorsa da Alin daha küçüktü. Yirmi yaşı azımsamıyordum ama ebeveyn figürüne ihtiyaç duyduğu zamanlar hâlâ oluyordu ve ben o otoriteyi sağlamakta zorlanıyordum.

Demir Bey’in sözleriyle ona döndüm. Bakışlarını benden esirgemese de akli başka bir yerdeydi. Kaşlarını çatmış karşı hattı dinliyordu. Misafirlerle ilgili bir şey sormuş ve aldığı yanıtın tatmin olmaması gibiydi.

Telefonu kapatıp cihazı cebine yerleştirdiğinde kendimi kötü hissettim. Her ne kadar onunla flört ederek kafamı dağıtmış ve kinayelerimle eğlenmiş olsam da aslında minnettardım. Karşımdaki adam hiçbir zorunluluğu olmamasına rağmen bana yardımcı olmayı kabul etmişti. Evet, onu tehdit etmiştim fakat bu önemli değildi. Bana cidden yardım etmek istemeseydi hiçbir şekilde onu ikna edemezdim.

“Kusura bakmayın, sanırım sizi işinizden ettim.” Elbisemin kollarını çekiştirerek sıcak ve samimi bir gülümsemeyle ona baktım. İlk defa cana yakın bir tavır sergiliyor olmama afallasa da ifadesini hemen toparladı.

“Bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim ama buradan sonrasını ben halledebilirim.”

“Protokol gereği burada yalnız duramazsınız.” Parmaklarının arasında duran boş bardağı sıkarak başparmağını sert yüzeyinde gezdirdi. “Bir partneriniz olmak zorunda.”

Tek kaşımı sorgulayıcı bir tavır ile kaldırdım. “Bu durumda siz benim partnerim oluyorsunuz, öyle mi?”

Sorum karşısında bir şey idrak ettim. *Demir Bey, haklıydı.* İnferno’nun İkinci Çember’ine tek başına giremezdin. *Damsız içeri almıyoruz* kuralı- na katı bir şekilde bağlıydılar. Bir dakika sonra odaların kilidi açılacak ve müşterilerin hepsi şu an içinde bulunduğumuz ortak alana geleceklerdi. İşin beni tedirgin eden tarafıysa bizi bir arada görünce düşünecekleriydi. Herkes Demir Bey ile bir münasebetim olduğunu sanacak, bu gece birlikte olacağımız fikrine inanacaktı. Kimsenin beni tanımayacağını umarak kendimi rahatlatılabildim ama bu olasılık oldukça düşüktü.

“Adınıza üzüldüm,” diyerek gerginliğimi saklamaya çalıştım. “Bu gece İkinci Çember’e geldiği kadın ile şehvetli dakikalar geçiremeyecek tek adamsınız.”

Sözlerimle gülümsediğinde sorgulamadan edemedim. Aynı endişeyi paylaşmıyor olmamız tuhaf değildi. Her gecesini burada biriyle geçirdiğine emindim. Yine de bizi görenlerin en az iki hafta hakkımızda konuşacağına kalıbımı basardım. Alakasız bile olmadığı bir kadın ile anılmak onu rahatsız etmez miydi?

Beni edeceği kesindi.

“Emin misiniz?” Sorusuyla bir an ne demek istediğini anlayamadım. Sanırım düşüncelerime fazla dalmıştım. Bunu algılayarak daha açık ve net oldu. Hatta *haddinden fazla* açık ve net oldu. Dudağından dökülen kelimeler tenimi karıncalandırdı. “Bence on dört dakikalık sohbetimiz gayet şehvetliydi.”

Yanaklarıma akın eden sıcaklık parmak uçlarımdan buz kesmesine neden oldu. Kasıntı herifin teki olacağını düşünmüştüm. Evet, bu yanının olduğuna emindim. Kendine duyduğu özgüven sayesinde öyle olmaması tuhaf kaçardı. Yine de bilemiyordum, onda daha önce kimsede görmediğim saf bir gerçekçilik de vardı. Maskelerin ardına sığınmıyor, ne düşünüyor ve hissediyorsa öyle davranıyordu. Bunu takdir etmemem imkânsızdı.

Tiz bir ses duyulduğunda gözlerimi ondan çekip geri sayıma baktım. Sıfırlanmıştı. Saniyeler içinde yerini farklı bir sayı aldı. Artık sayaç kırk dakikadan geriye saymaya başlamıştı. Sahneye çıkan oldukça güzel bir

kadın vardı. Otuzlu yaşlarının başlarında olmalıydı. Derin yırtmaçlı elbisesiyle kuyruklu bir piyanonun üstüne oturup şarkı söylemeye başladı. Ortak alana akın eden insanlara baktım. Hepsi bir çekirge sürüsü gibi yuvalarından çıkmıştı.

Sandalyemde dönüp mekânı gözlerimle taramaya başladığımda kalbim deli gibi atıyordu. Endişe ve panik duyguları gün yüzüne çıkmaya başlamıştı. Tek arzum kardeşimin güzel yüzünü görebilmektir.

Dudağımı kemirerek neredeyse dolup taşan mekâna baktım. Sadece birkaç masa boş gibiydi ve mekânın karanlık kuytularından çıkıp gelmeye devam eden insanlar arasında hâlâ Alin'i göremiyordum. Hissettiğim korkuyla oturduğum yerde buz kestim. Bir sorun olabileceği ihtimali beni sarsmaya başlamıştı.

“Birazdan gelirler,” diyen adamın güven veren sesini işittiğimde ona baktım. Sözüne inanıyor gibiydi fakat ben emin değildim.

“Oda numaraları ne?” Sorum ile oturduğum sandalyeden kalkıp yukarıya çıkan eteğimi çekiştirdim ve daha fazla bekleyemeyeceğimi anlamasını umarak Demir Bey’e baktım. Yüzümde nasıl bir ifade gördüyse direktmeden yerinden kalkarak bana yanıt verdi. “Buyurun, sizi götüreyim.”

Mekânın içinde yürümeye başladığımızda bize değen bakışları görebiliyordum. Bazı simalar tanıdık. Bazılarını tanımamak imkânsızdı çünkü ünlü isimlerdi. Bir kısmı ise yabancıydı. Yine de büyük bir kesim içinde bulundukları yerdeki tek ilgi çeken şey ikimizmişiz gibi gözlerini dahi kırpmadan bizi izliyordu. Gerçekten bu kadar hoşlarına giden neydi?

“Helen.”

İşittiğim tanıdık sesle soluma döndüğümde karşıma çıkan kişiye inanamadım. Şaşkınlıktan açılan ağızım ve duran bacaklarımla kalakaldım. Çatılan kaşlarıma sersemlemiş ifadem eşlik etti. Az ilerimde dikilen adam, kahverengi gözlerini yüzümde gezdirirken gururlu bir tavırla yanındaki sarışına sarıldı.

“Sevgilim, bak burada kim varmış?” diye adeta şakıdığına dudaklarımı birbirine bastırarak başımı dikleştirdim.

Uzun zamandır ilişkim yoktu. İlişki insanı olduğumu da söyleyemedim. Belirli bir düzenim vardı ve yalnızlığıma düşkündüm. Demir Bey haklı bir çıkarımda bulunmuştu. İkili ilişkilerin getirdiği sorumlulukları gerçekten de üstlenemiyordum. Bu yüzden görüştüğüm insanlar genelde kısa süreli olurdu. Kimseye de ümit vermez, benimle aynı görüşlere ve düşüncelere sahip insanlarla muhatap olurdum. Acar ile tanıştığımızda bunu belirtmiş ve karşılığında onun da aynı kafada olduğunu öğrenmiştim

fakat sözleri yalandan ibaret çıkmıştı. Üç ay süren, totalde üç ya da dört randevudan oluşan maceramızın sonunda benimle evlenmek istemişti. Bu benim arkama bile bakmadan kaçmam için yeterliydi.

Hayattan farklı şeyler istediğimizi anladığımızda, daha doğrusu ben anladığımda tamamen arkadaş kalmayı teklif etmiştim fakat kendisi yaka-mı bir türlü bırakmamıştı. Öyle ki onun yüzünden telefon numaramı ve e-posta adresimi değiştirmek zorunda kalmıştım. Nişanlandığını duyduğumda resmen dünyanın en mutlu insanı haline gelmiştim.

“Merhaba Acar,” dediğimde bütün dikkatini yanımdaki adama verdiğini gördüm. Demir Karadağ karşısında, kendini tehdit altında hissetmiş gibi gerilmişti ve yüzünün sirke satıyor olmasından anlıyordum ki son derece kıskanmıştı. Şahsen uğruna alkolik olduğum eski sevgilim, benim yanımdan bile geçemeyeceğim klasmanda biriyle karşıma çıksa ben de bozulurdum.

“Nişanlandığın haberini aldım ve çok sevindim.” Yüzüme yerleşen gülümsemeyle beni inceleyen kadına döndüm. Kendisi bir modeldi ve öylesine güzeldi ki hayran kalmadan edemedim. “Umarım mutlu olursunuz.”

Demir Bey de ifadesini yumuşatarak aynı temennide bulundu. “Hayırlı olsun, Acar. Sonunda istediğine ulaşmışsın.” Gözlerini kısarak imalı bir tavır sergilemesinin altında ne yattığını merak ettim. “Evli, mutlu ve en yakın zamanda da çocuklu.”

İşittiği sözlerle Acar’ın gerildiğini anladım. Bir şey belli etmemeye çalışır gibi gülümseyerek nişanlısının beline kolunu daha sıkı doladığında konuşmanın yönünü değiştirmek için vakit kaybetmedi.

“Helen, diğer tur yoktun sanırım. Gerçi Alin’i görünce burada değilsindir sandım.” Yüzünü ekşi bir şey yemiş gibi buruşturdu. “Sonuçta insan kardeşiyle böyle bir yere gelmez, değil mi?” İç geçirip dünyanın en komik şakasını duymuş gibi kıkırdadı. “Gerçi ne demişler; ablasına bak kardeşini al.”

Sinir kat sayılarım yükselirken yumruk yaptığım elimi biçimsiz çene-sine geçirmemek için kendimi zor tuttum. Küstahlığı beni rahatsız etmişti. Oysa yanımdaki adam da dakikalar önce pek centilmen sayılamayacak kelimeler sarf etmişti. Ondan gram rahatsız olmazken Acar’dan tiksinecek kıvama gelmem sanırım niyetini biliyor olmamdan kaynaklıydı.

“Demir Bey ile görüşüyorsunuz demek.”

İğneleyici laflarına devam etti. Onunla vakit kaybettiğime inanamıyor, bir an önce bu saçma diyalogu sonlandırmak istiyordum fakat ortaya attığı ima karşısında sessiz kalmam doğru olmazdı. Acar, susmalıydı.

İşe yanımdaki adamı dahil etmek mantıklı değildi zira kralın evinde soy-tarılık yapamazdı.

“Açıkçası yakışmışsınız.” Bakışlarını benden ayırmadı ve konuşmadan önce göz kırptı. “Senin gibi bir kadın için ideal seçim.”

Neye uğradığımı şaşırırken yanımdaki adamın bir yay misali gerildiğini fark ettim. Demir Bey’in saygısızlığa tahammül edemeyen biri olduğunu anlamıştım fakat gözlerindeki öfke öylesine can alıcıydı ki bu denli korumacı bir tavır sergilemesini beklemiyordum. Alev saçan altın harelerinde bir kararına meydana geldiğinde kontrolü devralma gereği duydum.

“*Devasa* bir seçim diyebiliriz.”

Sözlerimle bedenimi yanımdaki adamın bedenine dayadım. Bir adım gerimde oluşuyla adeta göğsüne yaslanmıştım. Temasımla mümkünmüş gibi biraz daha kasılan adam sanki nefes almayı bırakmıştı. Yüzüme küçümseyici bir bakış ve can acıtacak kadar alaycı bir tebessüm yerleştirerek doğruca Acar’a doğru konuştum. “Küçük seçimlerde bulunmayı senden sonra bıraktım.”

Dumura uğrayan yüz ifadesi gülümsememi genişletti.

Nişanlısının varlığını hatırladığımda bir an onun adına üzüntü duydum. İğneleyici laflarımı duymasına gerek olmadığını düşünsem de yanımdaki pisliğin az önce beni nasıl aşağılamaya kalktığını hatırladım. Ayrıca Acar’ın nişanlısının saklamaya çalıştığı gülümsemesini de fark etmiştim.

“Size iyi eğlenceler dilerim.”

Sözlerimle Acar homurdandı. “Eğleneceğimize emin olabilirsiniz,” dedikten sonra sinirle bir Demir’e bir bana baktı. “Umarım siz de keyifli vakit geçirirsiniz.”

Anaokulundaki çocuklara dönmeye başladığımızı hissederek harekete geçtiğimde Demir Bey bana eşlik etti. Fakat saniyelerin ardından ikimiz de durmak zorunda kaldık çünkü Acar ağzını kapalı tutamamış ve sinirle konuşmuştu. “Dikkat edin Demir Bey, Helen sizden çabucak sıkılabilir.”

Utanç ve öfkeyle bakışlarımı kaçırdığım sırada belime bir kol dolandı. Beni kendine doğru çeken adam bakışlarını birkaç adım gerilemek zorunda kalan Acar’a çevirdiğinde sesi normal bir tonda olsa da öfkesi korkutucu bir boyuttaydı. “İnferno’daki yerini kalıcı kılmak ve cehennemimin daha sıcak kısımlarında kavrulmak istemiyorsan, saygısızlığın için hemen özür dile.”

Ürperdim.

Bunun nedeni sesindeki kudret olabilirdi. Belki de kelimelerini bu denli özenle seçip konuşma havasında bir tehdit savurması beni etkilemişti. Sorun bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyor olmamdı.

Acar bana baktı ve kısık bir tonlamayla mırıldandı. “Kusura bakma,” derken bile lanet eder gibiydi. Daha fazla oyalanmadan nişanlısının kolunu kavradı ve kadını peşinden gelmek zorunda bırakarak yanımızdan ayrıldı. Demir Bey’in bir atakta bulunacağını gördüğümde kolları arasından sıyrılıp karşısına dikildim ve bu gecenin daha fazla sorunla döşenmesini istemeyerek asıl konuya odaklanmak istedim. “Odalar ne taraftaydı?”

Bir süre gözlerini yüzümde gezdirdi. Ardından beklemediğim bir anda elini belime yerleştirerek beni yönlendirdi. Gölgelere doğru ilerlerken belimde yerini alan varla yok arasındaki dokunuşuyla birkaç saniyeliğine de olsa gevşedim.

“Özür dilerim,” diyerek tebessüm ettim. “Az önceki saçmalığa şahit olmanızı istemezdim.”

Dudağının kenarında asılı kalan kıvrım illüzyondan ibaretti. “Aşağılık kompleksine yakalanmış, reddedilmeyi sindiremediği için saygısızlığı bir seçenek olarak gören beş para etmez adamlara alışığım. Bu mekân daha kötülerini de gördü, emin olabilirsiniz.”

“Onu reddettiğimi de nereden anladın?”

“Aynaya bakıyorsun, değil mi?”

Gözlerimi devirsem de cevabından son derece memnun kalmıştım. Belimdeki elini çekip tül siyah perdelerin arasından sıyrılarak beni de beraberinde götürdüğünde dudağımı dişledim. Perdenin ardındaki uzun koridorda adımladığımız sırada ellerini ceplerine ilaştırdı. Gözleri üzerimde dolaşıyor, keyifli bir ifadeyle bana bakıyordu. Aramızdaki mesafenin azlığı dikkatimi dağıttı. Muzır bir ışıltıyla parlayan bakışlarına karşılık inat eden resmiyeti aklımı karıştırdı.

Tenimi yakan ısı, donuk kalbime işleyebilecek kadar yakıcıydı. Daha önce şahit olmadığım bir arzunun benliğime sızmasına neden olan adam, bunu nasıl başarıyordu bilemiyordum ama şikâyet edemeyecek kadar hoşnuttum.

Hormonlarım arka plana geçip mantığım devreye girdi. İlerlediğimiz koridorun ortasında durup etrafa göz attım. Uzun koridordaki bütün kapılar ardına dek açılmıştı. Hâlâ kilitli olan tek kapı az ilerimizdeydi. Yirmi yedi numaralı kapıya bakarken kalbim sıkıştı. Küçük kız kardeşim oradaydı ve ben burada durmuş yanımdaki adamın beni etkilemesine izin vererek vakit öldürüyordum. Duyduğum öfkeyle harekete geçtim ve beni izleyen

adamın yanından sıyrılıp kapıya doğru adımladım. Sesime iliştirdiğim sinir harbiyle adeta isyan ettim. “Bu oda niye hâlâ kilitli?”

Saniyeler içinde yanıma gelen adam kaşlarını çatarak kapıya baktığında içime düşen kuşku aç bir kurt gibiydi. Bakışlarındaki kafa karışıklığı benden daha şaşkın olduğunu anlamamı sağladı.

Yumruk yaptığım elimi çelik siyah kapıya vurarak bağırdım. “Alin, orada olduğunu biliyorum! Çabuk çık dışarı!”

Ses gelmiyordu. Kapının kalınlığından da barizdi ki benim sesim de içeriye gitmiyordu. Yine de tekrar ve tekrar yumruğumu kapıya vurmaya devam ettim. Gergin bir ifadeyle cebinden telefonunu çıkaran adam bir numarayı tuşlayıp cihazı kulağına dayadığında, öfke ve korkudan delirmek üzereydim.

“Yirmi yedi numara,” diyerek net bir şekilde konuştuğunda cümlesinin altına saklanan emri idrak etmem saniyeler sürdü. Aldığı cevap her neyse gerçek bir öfkenin yüzünü ele geçirmesine neden oldu. Bedeni gergin, kaşları çatıktı. Sarıya çalan tuhaf gözleri yangın yeri ydi. Altın parçacıklarıyla savaşılan karartı, uyarılmış gibi büyümüştü. “Hemen hallet ve kaynağını bul.”

Telefonu kapattığında gözlerini kapıdan çekmedi. Deli gibi atan kalbimin sesi kulaklarımda uğulduyordu çünkü emindim ki bir sorun vardı.

“Ne oluyor?” diye isyan ettiğimde bana bakmayan adam sessiz kaldı. Sözümlü yenilemekten hoşlanmasam da başka çarem yoktu. “Demir Bey, sorun ne?”

Açılan kapıyla buz kapağının aralanması gibi tiz ve donuk bir ses çıktı. Bakışlarımı aralanan kapıya çevirip vakit kaybetmeden ittirdim ve odaya daldım. Karanlık odaya attığım adım ile etraf birinin geldiğini anlamış gibi aydınlandı. Karşıma serilen manzara Jackson Pallock’ tablosundan farksızdı. Odanın dört bir yanına saçılmış ince kan damlaları şerit halindeydi. Ağır bir kan kokusu genzimi yakıyor, titreyen ışık aklımı kaybedecek gibi hissetmemi sağlıyordu.

Odada bir adam vardı.

Kız kardeşim ve sevgilisi olduğunu düşündüğüm genç adam ise burada değildi.

Onların yerine burada bulunan yabancıysa ölüydü.

Demir Bey, telefonu çıkarıp alarm moduna geçtiğinde cehennemde sıkışıp kaldığımı hissettim. Aklım buradan kaçıp gitmemi haykırırsa da bunu yapamazdım. Kardeşim kayıptı ve ben ruhumu şeytana satarak bir esarete yenik düşmüştüm.

* Jackson Pallock, kırmızı boya ile sıçratma tekniğini eserlerinde sıkça kullanan, ünlü soyut dışavurumcu ressam.

ÖLÜLERİN KRALİÇESİ

Helen

Sırtımı yasladığım duvar, beni ayakta tutan tek şeydi. Algılarıma vurulan ket gördüklerimi anlamamı engelliyordu. Gerçek olamayacak kadar hayali gelen bu tabloyu sindirmem zordu. Kız kardeşimi bulmak üzere geldiğim odada ölü bir adam vardı.

Az ilerimde, ayaklarımın altında yatıyordu.

Alnından vurulmuş, düştüğü zemini kanına bulamıştı. Kahverengi gözleri açıktı ve yüzünün renginden anlayabildiğim kadarıyla öleli çok olmamıştı. Siyah takım elbisesinin içinde orta boylu ve fitti. Açık kumral saçları dağılmış, gömleğinin ikinci düğmesi kopmuştu. En fazla otuzlu yaşlarında olmalıydı.

Ölüydü.

Sırtımdan bir ürperti geçti. Ölüm ile aram iyi değildi. Düşüncesi bile beni paniğe sürüklerdi. Zihnimdeki güvenli alanı düşünerek nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Sevdiğim birini kaybetsem böyle olmazdım. Yine de empati noksanlığına sahip oluşum tanımadığım biri adına üzülmemi zorlaştırıyordu. Ayrıca şu an evlilik ve çift terapisine ek olarak cinsellik alanında uzmanlaşısam da eskiden adli psikolojiye saplantılıydım. Burada kriminolog olabilsem, benim gibi bir cevheri değerlendireceklerine inansam şu an çok farklı yerlerde olurum. Bu yüzden umursadığım tek şey, bu adamın ölü olmasındansa neden bu odada ölü olduğuydu.

Ve tabii en önemlisi, kız kardeşim hangi cehennemin dibindeydi?

Bakışlarım ölü adamı inceleyen Demir Bey'i buldu. Odada benden daha umarsız biri varsa bu da oydu. Daha önce ceset gördüğüne emindim bu yüzden etkilenmemiş olmasını garipsemedim. Asıl şaşırdığım nokta

öfkesiydi. Sanırım bebeği olarak gördüğü mekânında birinin öldürülmüş olması onu cinnetin kıyısına sürüklemişti.

İçeriye giren adam göz ucuyla bana baktıktan sonra patronuna döndü. Lobide karşıma dikilen sarışın adam olduğunu fark ettim.

“Patron, istediğin bilgileri getirdim,” diyerek elindeki tableti doğrulan adama uzattı. Demir Bey, çalışanına öyle bir bakış atmıştı ki ben bile buz kestim. Sarışının yerinde olmak istemezdim. “Ne yap et, bana burada ne haltlar döndüğünü öğren. Bunu yaparken misafirlere hiçbir şey belli etme. Kimse bu gece mekânımda birinin öldüğünü bilmeyecek.”

Aldığı emir ile başını sallayan sarışın, bana bakmadan odadan çıktığında tabletinin ekranına odaklanan adama döndüm. Varlığımı hatırlatmak isteyerek iç geçirdikten sonra kilit vurduğum ağızımı açtım.

“Polisi aramayacaksınız demek.” Gözlerimizi buluşturduğunda dayandığım duvardan ayrılıp ona doğru ilerledim. Bu işe emniyeti karıştırmayacağı barizdi. İnferno’nun üstüne böyle bir gölge düşüremezdi ve imzaladığım kâğıt parçasından sonra ben de ağızımı açamazdım. Yine de bu güveni ona vermedim. “Bu gecenin aramızda bir sır olmasını istiyorsanız bana imzalattığınız sözleşmeden daha fazlasına ihtiyacınız var. Kız kardeşimin nerede olduğunu bilmek istiyorum. Onun güvenliğinden mekân sahibi olarak siz sorumluydunuz ve başarısız oldunuz.”

“Haklısınız,” diyerek beni afallattığında öfkesine rağmen sakın gözükmeye çalıştı. “Bunun için özür dilerim. Bu sorunu çözeceğim lâkin ayak altında dolaşmanız iyi olur. Adamlarım sizi ofisimde ağırlasın. Ben de bu süreçte neler olduğunu öğrenirim.”

Sözleri, tatlı bir zehirdi.

Beni bu şekilde ayağının altından çekebileceğini sanıyorsa yanıliyordu.

“Sessizliğimin bedeli size araştırmanız sırasında yaverlik etmek,” diyerek açıkça kendimi belli ettim. Kardeşim ortalıklarda yokken bir köşede oturup bekleyemezdim. Bana değen gözlerindeki karanlık korkutucu bir hal alsada umursamadım.

“Sessizlikten başka bir seçeneğiniz varmış gibi konuşmanız saçma.”

Tehdit etmiş olmasını umursamadım. Beni tanıımıyordu fakat azıcık bile dikkatini verirse geri adım atmayacak biri olduğumu görürdü. “Kardeşim kayıp, Demir Bey. Başına bir şey gelmiş olma ihtimali...” Kesilen nefesim ile bakışlarımı kaçırdım. Göğsümdeki sıkışmayla, İnferno’ya ayak basmadan önce geçirdiğim panikatak nedeniyle ilacımı içtiğim için kendimi tebrik ettim. Eğer o olmasaydı, şu an karşılaştığım tabloya ve yaşadıklarına daha ağır tepkiler verirdim. Tekrar karşımdaki adama bakıp

konuştum. “Kural tanımazlığım ile bilinirim.” Diş bileyerek kararlılığımı anlamasını sağladım. “Eğer kardeşimi bulamazsam, inanın beni susturmak için öldürmeniz gerekir.”

İddialı bir cümle kurduğumun bilincindeydim ama azıcık bile umurunda değildi. Yaşamın hassas ve ince çizgilerden ibaret olduğunu öğrendiğim andan beri kimseye karşı korku duymamaya başlamıştım. Boyun eğmek lügatimde yoktu. Kız kardeşim benim sorumluluğumdaydı. Onu bulmam ve iyi olduğunu görmem gerekiyordu aksi takdirde nefes almam önem arz etmezdi. Bunu anlamış gibi ifadesini yumuşattığında bir karara varmaya çalıştığını fark ettim.

Başıyla yanına gelmemi işaret ettiğinde ise omuzlarımdan bir yük kalktı. Onun gibi bir adamın bana gösterdiği nezaket karşısında afallamıştım ama bunu belli etmedim. Yanına giderek kollarımı göğsümün önünde doladığımda tekrar beklemediğim bir şey yaptı ve beni olaylara dahil etmekten çekinmedi.

“Adam yakın mesafeden temiz bir atışla vurulmuş ve saniyesinde ölmüş,” diyerek gördüğü tabloyu bana açıkladı. “Vurulmadan önce onu öldüren kişiyle atışmış olmalılar. Bir düğmesi kopuk ve sol elindeki kızarıklıklar yeni. Sanırım katiline yumruk atabilmiş.”

Midemdeki bulantıyı yok sayıp bakışlarımı kaçırmamak ve zayıflık göstermemek adına direndim. “Engin bilgileriniz neye dayanıyor?”

“Tecrübelerime.”

Ürksem de bunu belli etmedim. Bakışlarımı tekrar ceset haline gelen yabancıya çevirdiğimde empati noksanlığımın sandığım kadar güçlü olmadığını anladım çünkü ciğerlerim daralmıştı. Bir ölüyle aynı odada olduğumu yeni yeni idrak ediyormuşum gibi gerileyip bakışlarımı kaçırdım. Ceset ile arama mesafe sokmak istesem de Demir Karadağ’a beni ekarte edebilmesi için bir sebep veremezdim.

“Biri bu odaya nasıl girebilmiş anlamıyorum,” dediğimde asıl önemli olan noktaya parmak bastım. “Acaba karışıklık falan mı oldu?” Saçmaladığımı hissetsem de kendimi durduramadım. “Kardeşim başka bir odada olabilir mi?”

Başını iki yana sallayarak sorumu yanıtladı. Bakışlarını etrafta dolaştırdıktan sonra her detayı inceleyip analiz etmiş olmalı ki sonunda bana döndü.

“İnferno bir labirent gibidir. Yolunu bilmeyen kişi içinde kaybolur. Bu odada neler döndü bilmiyorum ama öğreneceğim. Bu süreçte sizden göze batmamanızı ve çenenizi kapalı tutmanızı rica ediyorum.” Sözleriyle

başımı salladım. Bu kadarını yapabilirdim. Yakınlığımız karşısında bir an geri çekileceğini sansam da aksini gerçekleştirerek biraz daha alanıma sızdı. “Kapının kilitli olduğunu gördüğümde makine odasındaki görevlilerden birini aradım. Sistemi kontrol ettiklerinde oda kapısının hacklendiğini anlamışlar. Bu da demek oluyor ki sistemime sızacak dâhiliğe sahip olan kişi her kimse kapının kontrolünü ele geçirmiş.”

Dâhi kelimesi ürpermeme neden oldu.

O unvanı hakkıyla kazanacak birini biliyordum.

Kendisi kız kardeşimdi.

“Yani birisi yirmi dakika dolmadan bu odayı açıp kapayabilecek gücü elde etmiş,” diyerek duyduklarımdan bir anlam çıkardığımda olayı çabuk kavramış olmamdan hoşnutluk duyduğunu saklama gereği duymadan başını salladı.

Kafam karışmıştı. Alin ve Alper daha gencecik insanlardı. Alper’den emin değildim fakat kız kardeşim katil olabilecek biri değildi. Mutfakta karınca öldürse iki saat ağlardı. Aramızda hassas olan oydu.

Öyleyse bu odada ne yaşanmıştı?

“Sisteminizi ele geçirmek cidden zor bir iş mi yoksa egonuzun kırılmasından mütevellit mi böyle bir cümle sarf ediyorsunuz?”

Sorum üzerine ciddiyetini yitirmedi. Sanırım gocunmamıştı ki bu kendine olan güveninin, sağlam bir kaynağı olduğunu anlamamı sağladı. Demir Karadağ, blöf yapmıyordu.

“Fazlasıyla zor hatta imkânsıza yakındır diyebilirim. İnferno, gizlilikten oluşur. Onu ayakta tutan ve cazip kılan budur. Sistemime bir yere kadar erişim sağlanabilse de maksimum yapabilecekleri bu gece yaşanan şeydir. Kapıları açıp kapatabilirler ki bu da sadece dakikalık bir kontroldür. Ve bunu da ancak içerideyken yapabilirler.” Tabletini kaldırdığında gözlerini üzerimden çekti. “Güvenlik duvarlarım Çin Seddi’nden uzundur. Arkalarında iz bırakmama ihtimalleri ise sıfır.”

Dudağımı dişleyerek içimi kaplayan huzursuzlukta kıvrandım. Kız kardeşim, üniversitede yazılım mühendisliği okuyordu. Daha çok genç olmasına rağmen yaşının iki katı başarılarla imza atan biriydi. Girdiği her sınavda birinci olması bir yana, gerçekten dâhi kategorisine girebilecek bir zekâya sahipti. Daha önce gözümün önünde birçok kez başkalarının sosyal medya hesaplarını ve özel bilgilerini hacklemişti. Yine de bu İnferno’nun sistemine sızabileceğini kanıtlamazdı. Ayrıca bunu yapmak için bir nedeni de yoktu.

En azından benim bildiğim kadarıyla.

“Ama buraya nasıl silah sokabildiler?” diye mırıldandım.

Aklıma yatmayan şeyler vardı.

Demir Bey sorumu yanıtladığında ona baktım. “Mekânıma silah sokamazlar. Bunu önleyecek ekipmanlara sahibiz ama İnferno’nun belirli katlarında ruhsatlı ve onayımız olan silahlara izin veriyoruz.”

“İkinci Çember o katlardan biri mi?”

Başını iki yana salladı. Aldığım hayır cevabıyla kafam daha da karıştı. Biri diğer katlardan birinde edindiği silah ile buraya gelip az ilerimde duran adamı mı öldürmüştü?

“Katlar arasında gidip gelmek mümkün mü?”

“Asansör yoluyla seyahat edebilmek için yetkin olması gerekir ama bu tek yol değil. Dediğim gibi İnferno bir labirentten farksızdır. Arka kapıyı kullanmak mümkün.” Kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdı. “Yine de yolu iyi bilmen gerek yoksa kaybolursun.”

“Arka kapı diye tabir ettiğiniz şey tam olarak nedir?”

Demir Bey derin bir nefes aldıktan sonra bana çok fazla bilgi vermek istemiyor gibi üstünkörü bir açıklamada bulundu. “Burayı gerçek bir çember gibi düşünün. Dairenin etrafını çevreleyen, diğer katlara giden merdivenler var fakat o merdivenlere ulaşmak ve basamakları çıkarken yolunu kaybetmemek fazlasıyla zor.”

Kaşlarımı çatarak huzursuzca kıpırdandım. “Peki sizin haricinizde o yolu bulabilecek ve kaybolmadan katlar arasında gezebilecek biri var mı?”

Altın misali parlayan gözlerine tutunduğumda alaycı tavrına eklenen tebessümüyle başını iki yana salladı. Sorduğum sorular hoşuna mı gitmişti yoksa onu sinir mi etmişti bilemedim. Sanırım ikisinden de birazdı.

“Benim dışımda kimse İnferno’da elini kolunu sallayarak dolaşamaz, Helen Hanım.”

Kibirli sözleri karşısında tek kaşımı kaldırarak homurdandım. “Buradan bakınca bu sözünüze inanamıyorum, Demir Bey. Yanılıyor olmasaydınız ayağımın dibinde bir ceset olmazdı.”

Özel alanımı ihlal ederek dibime girdiğinde iç geçirmesi dizlerimi titretti. Gözlerini yüzümde gezdirirken ürpermeme neden olan boğuk bir tonlamayla konuştu. “Bilmiş tavrınız beni sinir ediyor. Rica ediyorum, küstahlığınızın dozunu kaçırmayın. Yoksa anlayışlı ve yardımsever tavrım buhar olup uçacak.”

Dilime değen bütün kelimelerin dizginlerini sıkıca kavradım. Yüzüme tatlı bir tebessüm takınarak gözlerimi kıstım. Beni bir tehlike ya da yük gibi görmesini istemiyordum. İfadem ile sarıya çalan gözleri dudaklarıma

kaydı. Gülüşüm karşısında afallayan adam sinirle gözlerini devirdikten sonra bir adım geriye çekildi.

“Silah ateşlenmesini gölgeleyebilecek kadar kalın duvarlara sahip bir odada mıyız?” diye sorduğumda tekrar bana baktı. “Evet ama öyle olmasaydı bile susturucu kullanma ihtimali söz konusuydu.”

“Polisi cidden dahil etmeyecek misiniz?”

Bana bakmadan homurdandı. “Onların zamanını çalmış olurum. Benden daha detaylı bir araştırma yapamazlar. Ayrıca yetkilileri her işe dahil ettiğimde sonrasında benden bir şeyler istiyorlar. O yüzden hayır, etmeyeceğim.”

Göğsüm kasıldı.

Nasıl bir adamla ne gibi bir saçmalığın içine düştüğümü anlayamadım. Ayrıca anksiyetem, gözüm yerde yatan ölü adama her kaydığında harlanıyor ve beni boğuyordu. Arkama bile bakmadan gitmek istiyordum lâkin bunu yapamazdım. Alin’i bir an önce bulmalıydım. Soğukkanlı durmaya çalışsam da her an endişeme yenilebilirdim ve o zaman hiç hoş şeyler olmazdı.

“Güvenlik kameralarınız yok mu?”

Sorum ile bana sert bir bakış attı. Bir süre sessiz kalıp yüzümü incelediğinde neler olduğunu anlayamadım. Saniyelerin ardından tok sesi ni iştmemi sağladı. “Sadece belli başlı yerleri kayda alan, bir tek benim görebileceğim kamera görüntülerimiz var ama hiçbiri bu gece burada ne olduğunu bize anlatabilecek konumlarda değiller. İnferno’nun gizliliğinin beni bile kapsamasını severim.”

Harika.

Gerçekten, harika.

Demir Bey tabletine bakıp ekrana yansıyan belgeleri gördüğünde kaşlarını çatı. Edindiği bilgi her neyse zihnindeki çarkı döndürmüş olmalıydı. Duyulan ses beklenmedik ve yakından geldiğinde geriye doğru hafifçe sıçradım. Telefonunu çıkaran adam ona gönderilen mesaja baktıktan sonra tekrar başıyla işaret verip adımlamaya başladı. Onu takip etmemi istediğini anlayarak bir ölüyle baş başa kalmamak adına hareket ettim. Koridora çıktığımızda odanın kapısı hızla kapandı. Demir Bey’in tepki vermemesinden bunun onun işi olduğunu anladım. Elbette kimsenin cesedi görmesini istemiyordu ve onu ortadan kaldırmak için kısıtlı bir süresi vardı.

Ortak alana döndüğümüzde kimseye bir şey belli etmedik. Onu takip ederek asansöre bindiğimde az önce ne öğrendiğini bilmek istedim.

“Belgelerde ne yazıyordu?”

İç geçirerek ekranını kapattığı tablete göz ucuyla baktı. “Ölen adam, Kerem Saygın. Buraya kız kardeşin ve Alper Kavas ile gelmiş. Anlaşılan tanışıyorlar. Takımının ucuzluğundan ve Kavas ailesinin kontrol düşkünlüğünden bir tahmin yürütmem gerekirse adam koruma olmalı.”

Dudağımı dişleyerek ellerimi birbirine doladım. Haklılık payı büyüktü. Alper’in babası yani Erman Kavas ile on seans gerçekleştirmiştik. Terapiyi bırakmasının tek nedeniyse yüzleştiği gerçeklerden rahatsız olmasıydı. Ailesine hükmetmeyi seven tehlikeli bir adamdı. İki oğlu vardı ve ikisine de dünyayı dar ediyordu. Tek derdi yeraltındaki konumu ve gücüydü. Derya ve Alper’in abisi Gençer, sevgiliyken son derece dikkatli olmuşlar, ilişkilerinin duyulmaması için çaba sarf etmişlerdi çünkü Erman Bey büyük oğlunun yerine geçecek kişi olmasını arzuluyordu. Bu yüzden en az onun kadar karanlık bir gelin istiyordu.

“Bir saniye,” dedim fark ettiğim detayla. “Koruma onlarla gelmiş ama içeri nasıl girmiş? Hani buraya damsız alınmıyordu?”

“Alınmıyor.”

Dudağının kenarı kıvrılmış bana bakan gözlerinde bir parıldama yerleşmişti. Beni sınadığını ve gözlemlediğini belli etmekten çekinmiyordu ama şu an buna harcayacak efora sahip değildim. Neler olduğunu direkt anlatsa fena olmazdı. Çatılan kaşlarımla ona bakarak dilinin altındaki baklayı çıkarmasını umduğumda asansörün kapıları açıldı. Dışarıya adım atarken bir yandan da beni aydınlattı.

“Adam buraya bir kadınla gelmiş.” Sözleriyle ona dikkat kesildim. “Otuz iki numaralı odada, geldiği kadınla olması gerekirken neden yirmi yedi numaralı odanın zeminini kirletmekle meşguldü? İşte orası muamma.”

Lobiden geçip giriş katının en ucunda bulunan siyah duvara doğru yürümeye başladık.

“Kadın nerede?”

Sorumla duvarın önünde durduk. Demir Bey bana doğru dönüp gözlerime bakmaya devam ettiğinde gecenin başından beri sergilemediği kadar ciddi ve sert bir tavır gösterdi. Sanırım soru üstüne soru yöneltmem onu yormaya başlamıştı fakat kendimi tutamadım.

“Nereye gidiyoruz?”

Beni yanıtsız bıraktığını düşünmeme neden olan bir sessizlik ile duvara biraz daha yanaştı ve sağ elini kaldırdı. Siyah duvarın üstüne yerleştirdiği elinin etrafından sarı bir ışık geçti. Saniyeler içinde parmak izini alan şeyin bir duvar değil, kapı olduğunu anladım. Siyah duvarımsı yapı iki yana ayrıldığında görüş alanıma bir asansör girdi.

“Dokuzuncu Çember’e.”

Asansöre girdiğimizde yanağımın içini kemirerek yanında durdum. Tekrar elini okuttuğunda kapılar kapandı ve içinde bulunduğumuz demir kutu harekete geçti. Dokuzuncu Çember’in yeri neden diğerlerinden ayrıydı ve o katta ne vardı?

Bulunduğumuz karmaşanın içinde can çekişmeye başlasam da duramıyor, merak ediyordum.

“Şeytanın ini,” dediğimde bakışlarımı ona çevirmedim. “Dokuzuncu Çember ihanet edenlerin cezalandırıldığı alandı. Bu yüzden içinde Tanrı’ya ihanet eden şeytan da vardı.” Gözlerimi kısarak ona baktığımda ifadesinden düşüncelerini okuyamadım. “Bunu kendinize göre nasıl yenilediniz merak ediyorum.”

Sarı hareleri belirginleşti. Bana olan bakışlarında tuhaf bir şeyler vardı. Benden etkileniyor ve bundan nefret ediyordu. Anlayamıyor, kafamda kurduğumu düşünüyordum ama işin aslı salağa yatamayacak kadar akıllıydım.

“Yenilemedim.” Verdiği cevap ile afalladığımda tok sesi tüylerimi diken diken etti. “Dokuzuncu Çember, orijinal hikâyeye bağlı kalan tek alan.”

Bu da ne demekti?

Dokuzuncu Çember şeytanın cezalandırıldığı alandı. İhaneti yüzünden yalnızlığa ve soğuğa mahkûm edilmişti. Demir Bey, orijinal hikâyeye sadık kaldığını söyleyerek ne anlatmaya çalışıyordu?

Kapılar aralandığında karşıma serilen görüntüyle ağzım açık kaldı. Devasa bir holdeydim. Öyle ki karanlık ve siyaha boyanmış duvarlar yüzünden içinde olduğum alanın ucu bucağı yok gibi duruyordu. Asansörden çıktığımda karşılaştığım ilk şey tepemden sarkan koca avize oldu. Kristal kesim salkımları sarı ışıkla parıltıyordu. Barok dönemini andıran bir havaya sahip olan alanın her detayını inceledim. Yuvarlak bir giriş asansörün çıkışıdaydı. Asansörün iki yanındaki siyah duvarlara ünlü ressamların tabloları asılmıştı. Solumdaki iki kapı gibi sağımda da iki kapı vardı. Tam karşımda kalan iki kanatlı geniş kapı açılıp içeriden sarışın adam çıktığında aralık alandan içeriye baktım. Geniş bir ofisi ve yanan şömineyi kısmen gördüm. Adamın kapıyı kapatıp bana dik dik bakmasıyla ise duraksadım.

Burası bir yaşam alanıydı. Büyük ihtimal Demir Karadağ’ın eviydi. Sürekli İnferno’da yaşayan biri olarak kendine ofis ve daire karışımı bir alan yaratmış olması mantıklıydı. Kaşlarımı çatarak yanımdaki adama döndüm. Esas hikâyeye bağlı kaldığını söylerken kastettiği kendinin şeytan olduğu ve Dokuzuncu Çember’de esir düştüğü müydü?

“Patron, kadın içeride,” diyen sarışın adam ellerini takım elbisesinin ceplerine yerleştirdiğinde Demir Bey solumda kalan ilk kapıya yöneldi. Onu takip ederek bana kaşlarını çatmış bakan sarışını umursamadım. Varlığımdan rahatsızlık duyduğu barizdi.

Kapıyı açan Demir Bey’in ardından içeriye girdiğimde şaşkınlıkla gözlerimi irileştirdim. Evet, şaşırmayı bırakmam gerekebilirdi ama elimde değildi. Bir sorgu odasına ışınlanmayı yüz yıl düşünsem tahmin edemezdim. Sanırım İnferno’daki asayiş sağlamaya adına her detayı düşünmüştü. Siyah rengin ağırlıkta olduğu odanın solu boydan boya camdı. Camın ardında ise bir alan vardı. Metal bir masa ve iki sandalyeden oluşan alanda bekleyen kadına bakmak göğsümün sıkışmasına neden oldu. Demek Kerem ismindeki korumaya eşlik eden kadın buydu.

Odanın içinde bulunan ikiliye göz attım. Kendimi aniden sırtlanlarla çevrelenmiş gibi hissetmiştim. Bana şaşkınlıkla bakan iki adam vardı. Biri diğer tarafa açılan kapının önünde duruyordu. Bir seksen boylarında, benim yaşlarımdaydı. Koyu kahverengi saçları ve gözleriyle oldukça bebeksi bir yüzü vardı. Üzerine salaş bir gömlek ile kot pantolon geçirmişti. Bana daha yakın bir mesafede duran adam ise otuzlu yaşlarında olmalıydı. Uzun bir boya ve kaslı bir vücuda sahipti. Saçını sıfıra vurmıştu, boynunda kocaman bir dövme vardı. Siyah bir tişörtle pantolon giymişti. Bana çatık kaşlarla bakıyor, burada ne aradığımı sorguluyordu.

“Helen Saral.” Demir Bey adamlarına bakarak beni takdim etti. “Kendisi kayıp misafirlerimizden birinin ablası. Olayları yakından takip etmek istedi.” Bakışlarımız buluştuğunda başıyla ilk genç adamı ardından orta yaşlı olanı işaret etti. “Doğu, teknik sorumlusu. Nejat ise güvenlik şefim.” Ardına dönerek kapıya dayanmış sarışın adamı işaret etti. “Yalın ise yardımcım.”

Başımın gelişigüzel bir selam verdikten sonra diğerleri de aynı şekilde geri dönüşte bulundular. Varlığım birkaç saniyede unutuldu. Bir kenara geçerek odanın içindeki dörtlüyü incelemeye ve dinlemeye koyuldum.

Demir Bey üzerindeki ceketi çıkarıp bir kenara fırlattığında seyir zevki mi artıran bir çekicilik ile gömleğinin kollarını katlamaya başladı. Bu sırada teknik sorumlusunun anlattıklarını dinledi. “Sistem altı dakika devre dışı kalmış ve sadece yirmi yedi numaralı odanın kapısı hacklenmiş. Yani bu işi yapan kişi direkt hedefine saldırmış.” Elleri ardında birleştiren adam doğruca Demir Bey’e konuşuyordu. “Geride kalan izi takip ettiğimde saldırının içeriden gerçekleştiğini gördüm. IP adresi İnferno’yu işaret ediyor.”

“Şaşırmadım.” Siniri çenesinin kasılmasına neden olmuştu. “Uzak mesafeden beceremezlerdi. Yine de buraya teknolojik bir alet sokamazlar.

Bu da demektir ki aracı kullanmış olmalılar. Sinyal aktarımında bulunabilecek mikro kaynaklar var mı?”

“Karaborsada satılanlar var ama oldukça pahalılar,” dedi Doğu. “Yine de böyle bir yardım almış olmaları yüksek ihtimal. Mikro ya da deri temalı sinyal aktarıcıları saptamak güçtür. Özellikle de ağız içine saklandıysa.”

Demir iç geçirerek dağınık saçlarını hafifçe düzeltti. “Sinyal hangi çemberden gelmiş?”

Doğu başını eğerek sıkıntılı bir soluk verdikten sonra tekrar patronuna baktı. “Emin değilim. İkinci ve Beşinci Çemberler arasında olduğunu düşünüyorum çünkü yoğunluk o bölgede.”

“Çoğul konuştunuz.”

Dudaklarımdan dökülen mırıltıyla bütün gözler beni buldu. Yalın hariç diğer ikilinin bakışları daha ılımlıydı. Demir Bey ise beni hem parçalara ayırmak hem de sarıp sarmalamak ister gibi bakıyordu. Buna rağmen neyi kastettiğimi anlayarak sesindeki tonlamayı bozmadan rahat bir tavırla karşılık verdi. “Tek kişinin yapabileceği bir iş değil bu. Ayrıca şu an kayıplara karışan insan sayımız da iki. Kardeşiniz ve sevgilisi şüpheliler listesinde, Helen Hanım.”

“Kardeşim katil değildir!” diye adeta bağırduğımda Demir Bey tek kaşını kaldırarak beni dumura uğratan sözleri sarf etti. “Alper Kavas öyledir.” Gözlerini kısarak beni kışkırttı. “Ayrıca kardeşiniz yazılım mühendisliği okuyan, son derece zeki bir genç kadın. Sistemime sızan kişinin o olmadığını düşünmemem için en ufak bir nedenim yok.”

Aralanan dudaklarımı kapatamadım. Kalbime salınan korku, kendine orada bir egemenlik kurdu. Kız kardeşim bir katille mi beraberdi? Hayır, bu mümkün olamazdı. Demir Bey, gözümü korkutarak bildiğim bir şey varsa söylememi sağlamaya çalışıyor olmalıydı. Kavas ailesini az çok tanırdım. Bütün yük Gençler’in üstündeydi. Alper onların gözünde bir bebek-ten ve baş belası olmaktan fazlası değildi.

Bakışlarım Demir Bey’in bir kenara bıraktığı tablete kaydı. Kız kardeşim hakkında kısa sürede bilgi edinmişti. Evet, öğrendikleri internette veya sosyal medyasında bulabileceği şeylerdi fakat derinlere iner miydi?

İnerse, Alin’in sandığından daha zeki ve tehlikeli olabileceğini öğrenirdi.

Demir Karadağ, güvenlik şefine bakarak gözleriyle onun konuşmasını talep etti ve ilgisini üzerimden çekti.

“Kadının ismi, Leman Candar. Kerem Saygın’ın partneri olarak giriş yapmış. Kadını araştırdım patron. Yirmi üç yaşında, sıradan bir restoranda

garson olarak çalışmakta. Bu İnferno'ya ilk gelişi. Geçmiş taramasında bir şey çıkmadı. Normal biri, kayda değer özelliği yok."

"Konuştu mu?"

Demir'in net sesiyle Nejat başını iki yana salladı. Göz ucuyla kadına baktığımda ağladığını gördüm. Korkuyor olmalıydı. İçine düştüğü durumda aksi beklenemezdi.

"Partnerinin öldüğünü biliyor mu?"

Sorusuyla Nejat bu sefer başını aşağı yukarı salladı. Ardından söze girdi. "Konuşturmak için pek vaktim olmadı. Önce sizinle görüşmek istedim. Nasıl bir prosedür izlememi istersiniz?"

İçim titredi. Anlaşılan sorgu odası sadece bilgi edinmek adına kullanılmıyordu. Eh, az ilerimde duran kas yığını paralı askerin bir şeyleri yumruklamayı sevdiği barızdı fakat ne olursa olsun benim yanımdayken bir kadına dokunabileceklerini sanıyorlarsa büyük yanılğı içindeydiler.

"Kibar," diye açık bir emir veren Demir Karadağ kararlı bir ifadeyle adamına baktı.

Nejat başını sallayıp hareket ettiğinde diğer tarafa açılan kapıdan geçerek bizden ayrıldı. Demir, Yalın ve Doğu cama yanaşarak konuşmayı izleyip dinlemeye başladıklarında yerimden kıpırdamadım çünkü adamın başarısız olacağına emindim. Tipi bile korkutucuyken ürkmüş bir kadını konuşturamazdı.

Demir Bey sesini alçak tutarak Yalın ismindeki sarışın adama doğru konuştu. "Cesetle ilgilen. Öncesinde detaylı bir otopsi yaptır. Odadan parmak izi aldır. En ufak DNA kırıntısı bile işimize yarayabilir. Transfer için müşterilerin gitmesini beklememiz gerek. Odanın klimasını açtır ki ceset tahribata uğramasın."

Kanım dondu lâkin yüzümdeki maskeyi düşürmedim.

Yalın başını sallamakla yetindiğinde tekrar neyin içine düştüğümü sorguladım. Dudağımın üstündeki ölü deriyi kemirerek stresimi yatıştırmaya çalıştım. Gözüm arada Demir Bey'e kayıyor, ona bakmamak gittikçe zorlaşıyordu. Bir kalem ile çizilmiş kadar güzel olmasının yanı sıra ciddiyetini kuşanması bambaşkaydı. Alarma geçmiş hali fazlasıyla çekiciydi. Siyah gömleğinin sardığı heybetli bedeni bir dağ gibiyken ona içimin gitmemesi elde değildi. Canımı yakarak dudağımı sertçe ısırdım ve bu durumda bile neler düşündüğümü fark ederek kendime sinirlendim. Adam saniyeler önce bir cesetten kurtulmadan önce neler yapılması gerektiğini adamına tarif etmişti. Kesinlikle akıl sağlığım yerinde olmamalıydı ki buna rağmen onun cazibesini düşünüyordum.

İç geçirerek dakikaları devirdim. Nejat isimli adam kesinlikle insanları konuşturmak konusunda berbattı. Eminim asıl görevi insanları sonsuza dek susturmaktı. Bu yüzden eli boş bir şekilde aramıza dönüp kadının ağlamasının ikiye katlanmasına neden olduğunda hiç şaşırmadım.

“Patron, kibar yöntemi bir kenara mı bıraksak?” diye sorduğunda Demir Bey hiddetle mırıldandı. “Senin yöntemi, Nejat.”

Arkasını cama dönüp kalçasını çıkık alana yaslayarak bacaklarını hafifçe araladığında bu cazip görüntüye aldanmayıp anda kalmaya çabaladım.

“Nasıl konuşturacağız peki kadını?” diye soran Yalın sıkılmış gibiydi.

İşin başa düştüğünü anlayarak derin bir nefes aldım ve dörtlünün yanına doğru adımlarken topuklu ayakkabılarımdan yayılan ses ile hepsinin dikkatini üzerime çektim. Demir Bey öldürücü bir yavaşlıkla ayakkabılarımdan başlayarak gözlerime uzanan bir yolculuk gerçekleştirdiğinde bakışlarımız buluştu. Hemen yanında duran defter ve kalemi alırken hafifçe bacaklarının arasına girerek üstüne doğru eğildim. Kızıl saçlarım yüzünü teğet geçtiğinde soluklanan adam yakınlığım karşısında buz kesse de en ufak bir tepki vermedi. Oysa ben ondan yayılan elektrik karşısında sendelemek üzereydim. Zamanın yavaş aktığını hissederek soluklandım. Pahalı parfümü çarpıcıydı. Teninden yayılan sıcaklık ise günaha davetti. Göz ucuyla yüzüne baktığımda bakışlarının bende olmadığını fark ettim. Sanırım ilgisini o kadar da çekmiyordum ya da o kadar çok çekiyordum ki aklı gitmişti. Dibinde duran defter ve kalemi alıp doğrulduğumda bana şaşkın bakışlar atmakla meşgul olan Yalın’a döndüm. Ceketinin cebindeki beyaz mendili alıp Demir Bey’in bacakları arasından sıyrıldım.

Tek kelime etmeden ve onların da etmesine zaman tanımadan diğer tarafa geçip kapıyı ardımdan kapattım.

Gelişimle bana bakan kadını incelerken yüzüme sıcak bir tebessüm yerleştirdim. Sarı saçları, yeşil gözleri vardı. Makyajı akmış, gözaltıları kızarmıştı. İnce ve mini elbisesinin içerisinde titriyordu. Saçlarını geriye atarak kızaran burnunu çektiğinde dudakları titredi. Üzücü bir görseldi fakat sempati beslemem için daha erkendi.

Ona doğru yavaşça adımlarken uysal bir tınıda mırıldandım. “Az önceki arkadaş için kusura bakma. Kendisi pek *kibar* değildir.” Kibar kelimesini vurgulamam kendi kendime gülmeme neden oldu. Beyaz mendili kadına uzatırken gözlerine baktım. “Ama ben son derece naziğimdir.”

Elimdeki beyaz mendile ardından gözlerime bakan kadın kararsız gibiydi. Tek kelime etmeden göz kontağımızı korumaya devam ettim.

Saniyeler içinde tehlike arz etmediğime karar vererek mendili elimden aldı ve akan rimelini sildikten sonra sümküdü.

Masanın diğer tarafına doğru adımlarken sağımda kalan büyük siyah cama baktım. Kimseyi göremiyor olsam da ardında bulunan ve beni izleyen adamların bakışlarını üzerimde hissettim.

Özellikle onun bakışlarını...

Tuhaf lâkin bütün dikkatinin üzerimde olduğuna kalıbımı basabilirdim.

Yavaş ve uysal tavrım ile aynı odayı paylaştığım kadının sakinleşmesini sağladım. Ortılığı velveleye vermek seçenekler arasında değildi. Bir kadını konuşturmak istiyorsan huyuna gitmeliydin. İnat etmesine neden olursan eline geçen tek şey sinir krizi olurdu.

Sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attığımda bana bakarak kirpiklerini kırpıştıran kadın ifadesini ele geçiren şaşkınlıkla mırıldandı. "Siz Alin'in ablası mısınız?"

Kız kardeşimin adını duymak göğsümü sızlattı.

Küçük cadıyı bulduğum an önce sarılacak sonra da parçalara ayıracaktım.

"Evet, öyleyim." Tebessümümü genişlettim. "Adım Helen, seninki de Leman'dı, değil mi?" Başını sallayarak sorumu yanıtladığında gözlerimi kıstım. "Daha önce tanışmış mıydık?"

"Hayır."

"Beni hemen tanıdın."

Omuzlarını silkti. "Sosyal medyalarınızı takip ediyorum ve kitaplarınızı okumuştum. Ayrıca Alin'le benziyorsunuz."

İşittiklerim karşısında kalbime bir sıcaklık yayıldı. Kız kardeşimle benzer özelliklere sahip olsak da aslında çok zıttık. O sorumsuz ve fevriydi. Ben ise her şeyi planlayarak ilerlerdim. O her daim belayı çekerdi ben de her seferinde onu beladan sıyrarak alırdım. Bu yüzden nerede olduğunu öğrenmeli, masum olduğunu kanıtlamalıydım yoksa durumun seyri hoş olmayan yerlere gidecekti.

Elimdeki kalemin kapağını açıp arkasına başlığını geçirdim. Kalemi hafifçe elimde çevirerek boş kâğıda baktığımda isteksiz ve sakin tavrım karşısında ne yapacağını bilemeyen Leman nefes almayı bırakmış gibi kasıldı. Defteri onun göremeyeceği bir şekilde tutup yazmaya başladım. Bir süre sessiz kalarak beni gözlemleyen kadın geçen dakikaların ardından sonunda dayanamamış gibi mırıldandı. "Ne yapıyorsunuz, bir şey mi yazıyorsunuz?"

"Evet."

“Ne yazıyorsunuz?”

Sorusuyla derin bir nefes alıp başımı kaldırdım. Gözlerimiz buluşurken korkusunun yitip gittiğini ve yerini merak duygusunun aldığını gördüm. Bir insanı kaygılarından uzaklaştırmak istiyorsanız ona gizem sunarınız. Böylelikle zihni endişeyi bir kenara bırakır ve merakını gidermeye çalışır. Bakışlarına yerleşen parıltıdan bütün dikkatini bana verdiğini anladım. Ona güven duygusunu aşılasam istediğim cevapları alabilirdim.

Kalemin kapağını hafifçe dudaklarıma vurarak bakışlarımı kaçırdım. “En iyisi sessiz kalıp diğerlerini bekleyelim.”

Tekrar kâğıda bir şeyler karalamaya başladığımda göz ucuyla hareketlendiğini gördüm. “Diğerleri mi?”

Şaşırmış gibi ona baktığımda başımı salladım. Korkusunun geri geldiğini fark ettiğimdeyse samimi bir ifadeyle başımı eğdim. “Leman, nerede olduğunu ve kimlere bulaştığını biliyorsun değil mi?” Sorumla iç geçirerek arkama yaslandım ve sahte bir titremeye zangırdadım. “Buranın patronu pek de insafli değildir. Mekânında cinayet işlendi ve sen tek tanığıydın. Seni kolay kolay bırakmaz.” Omuzlarımı silktim. “Aslında onunla konuşur, ikna etmeye çalışırdım. Yakın olduğumuz için belki bir umut beni dinlerdi.”

Başımı eğerek sözlerimi havada bıraktığımda tekrar deftere bir şeyler karaladım.

“Lütfen konuş onunla,” diyen kadın doğrularak ellerini masaya yerleştirdi. “Yemin ederim benim bir suçum yok. Buraya gelmek bile istemiştim.”

İsyanına itirafını ilâştiren kadın heyecanlanmama neden oldu. Daha genç ve toydu. Ayrıca önyargılı olmak istemezdim lâkin şu yaşıma kadar tanıdığım insan çeşitliliği yüzünden analizlerimin kuvvetli olduğuna inanıyordum. Karşımdaki kız, saftı. Bu her halinden belliydi. Büyük ihtimal buraya gelmesinin tek nedeni bedava eğlenceydi. Umarsız bir tavırla ona bakmadan mırıldandım. “Madem istemiyordun, gelmeseydin. Kafana silah mı dayadılar?”

“Hayır ama...” diyen kadın sustu. Dikkatimi hâlâ ona vermiyor oluşuma isyan etti. “Cidden ne yazıyorsun? Benim hakkımda mı yoksa?”

Ah, egosu narindi.

Başımı kaldırıp ona baktığımda kıkırdadım. Buna bozularak ifadesini gücenmiş gibi büzdüğünde dudaklarımı birbirine bastırıp derin bir nefes aldım. “Leman, dünya senin etrafında dönmüyor. Hem bana bir şey

anlatmak zorunda değilsin. Açıkçası hiçbir şey bilmediğine eminim. Büyük ihtimal bu geceki tek olayın Kerem'in giriş kartı olmandı."

Gıcık ve kibirli davrandığımın farkındaydım. Bunu bilerek yapıyordum ama yine de itiraf etmeliydim ki dışarıdan bir göz ile kendime bak-sam varlığıma tahammül edemezdin.

"Bu doğru değil."

Kalemi dişlerimin arasına alarak karaladığım kelimelere göz attığımda Leman sinirle arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Alin'le benzerlikleriniz kızıl olmanızla kısıtlı değil anlaşılan. O da senin gibi beni küçümsemişti ama ben Kerem'in takıldığı öylesine bir kadın değilim. Biz iki aydır sevgiliydik, tamam mı?"

Öfkemi ve kardeşimden bahsediş şekline göstereceğim normal tepkiyi derinime gömerek kıkırdadım. "Vay be, iki ay demek. Yakında evlenirdiniz herhalde." Ona baktığımda sinirden kudurduğunu fark etmemle ekledim. "Gelinliğini almış mıydın?"

"Düzelتيyorum." Yeşil gözlerini yüzümde gezdirdi. "Sen Alin'den daha acımasısın."

Sözlerini hakaret sayamazdım çünkü doğrudu. Alin dışarıdan bakıldığında soğuk görünse de şefkat ve merhamet kelimelerinin ayak bulmuş hali gibiydi. Duygusal ve acıklı bir şey gördüğü an ağlamaya başlardı. Ben ise dışarıdan tatlı ve caziptim. İçim ise buz salkımlarından ibaretti. Çok yaklaşırsan mutlaka kendini kanatırdın.

"Sen de düpedüz yalan söylüyorsun," diyerek onu kışkırttım. "İki aylık sevgilin öldürüldü ve sen burada benimle münakaşa ederek son derece normal bir tavır sergiliyorsun. Şu an can acısından kahrolman gerekmez miydi?" Sözlerimle afallayan kadına bakarak gözlerimi kıstım. Dudaklarına bir mühür vurduğunu anladığımda ise omuzlarımı silktim ve bir şeyler karalamaya devam ettim. "Neyse, cevabın umurumda değil. Gelince Demir'e anlatırsın derdini."

Adını zikrettiğim adam ile titreyen Leman doğruldu. "Bak, öyle değil. Sana anlatacağım ama yalvarırım beni buradan çıkarmanın bir yolunu bul."

Pazarlık mı yapmaya çalışıyordu?

Demek ki bize sunabilecek bir koza sahipti.

Fazla istekli görünmemek adına, "Sen beni duymadın mı?" diyerek bacağını salladım. "Söyleyeceğin hiçbir şey umurumda değil."

Leman ne yapacağını bilemez gibi etrafına bakmaya başladı. Ellerini saçlarının arasından geçirdiğinde onu izledim. Az önceki aciz, ağlayan kız hali ortadan kaybolmuş yerini endişeli ve gergin bir ifade almıştı.

Bakışlarımı deftere indirerek dudaklarıma yasladığım kalem ile bir şarkı mırıldanmaya başladığımda ürperen kızın gözlerini üzerimde hissettim.

“Ne yazdığını söyler misin?” Sorusuyla ona bakmadım bile. Geçen her saniyede daha sabırsız ve kontrolsüz bir hal alıyor olması istediğim asıl şeydi. Sinirlenmiş gibi homurdandıktan sonra bilmiş bir tavırla arkasına yaslanarak kollarını göğsünde bağladı. “Ne yapmaya çalışıyorsun anlamıyorum ama işe yaramayacak. Bana yardım edeceğini söylemediğin sürece sana hiçbir şey anlatmayacağım.”

“Anlatmanı istemiyorum ki.”

“Ne istiyorsun o zaman?” diye bağırdığında ona baktım. Omuzlarını düşürerek dudağını dişledikten sonra bakışlarını bacaklarına indirdi. Bir mırıltı halinde ağzından sıyrılan sözlerine odaklandım. “Özür dilerim ama cidden benim suçum yok. Buraya gelmeyi ben istemedim. Hepsi Alin’in fikriydi. O ve Alper burada olmak istemeseydi Kerem’le ben şu an başka bir yerdeydik.” Burnunu çekti. “Ve Kerem hâlâ yaşıyor olurdu.”

Alin’in fikri kısmı mideme bir ağrının saplanmasıya neden oldu. Kız kardeşimi tanırdım. Eğlenmeyi severdi. Öyle ki çoğu gecesini dışarıda geçirirdi. Yine de İnferno gibi bir yere gelmek onun fikri sayılamayacak kadar absürttü. Yirmi yaşında, kendi halinde bir genç kız olarak böyle bir yerin varlığından bile haberdar olmamalıydı.

“Kerem, Alper’in korumasıydı. Burada olmak zorundaydı,” dediğimde dudaklarıma yasladığım kalemi aşağı indirdim.

Leman önüne düşen tutamları geriye attı. “Kerem sadece onun koruması değildi. Aynı zamanda ortağıydı. Birlikte bir işe başlamışlardı ve...” Parmaklarıyla dudaklarını örterek fazla bilgi verdiğini fark ettiğinde kalemi defterin arasına bırakarak doğruldum. Narin özgüvenine saldırarak gözlerimi kıstım ve alaycı bir tavır takındım. “Kerem ve Alper, ortaklardı öyle mi?” Kıkırdayıp hassas egosunu parça pinçik etmek isteyerek alayla ekledim. “Tatlım, bundan daha iyi yalanlar bulman gerek. Kerem koruma maaşıyla Kavasların küçük oğluna ortak falan olamazdı.”

“Alper de çulsuzdu,” diyen Leman, ölen sevgilisini korumak istedi. “Babası ona kuruş koklatmıyordu. Bu yüzden Kerem ile Alper beraber iş yapmaya karar verdiler. Ayrıca Kerem’in kenarda parası vardı. Alper’in ise soyadından başka hiçbir şeyi yok.”

Pekâlâ, demek Alper ve Kerem ortak bir iş kurmanın derdindeydi. Açıkçası bu bana akla yatkın geliyordu.

“O ikisi ne gibi bir iş yapabilirler ki?” Küçümseyici bir tavırla mırıldandığımda karşımdaki kıza ona inanmadığımı düşündürttüm. Leman

omuzlarını silkerek bilmiş bir tavır takındı. “Bana söylemediler ama Alin biliyor. İşlerinin temelini atabilmek için gerekli olan bütün ayarlamaları Alin yaptı.”

Küçük cadı...

“Ah saçmalama,” diyerek güldüm. “Alin daha yirmi yaşında bir üniversite öğrencisi. Aldığı haftalık harçlık haricinde bir geliri bile yok. O ikisine nasıl yardım etmiş olabilir?”

Leman dudağını büzdü. “Bunu kardeşine sorman gerek çünkü bilmiyorum. Bana pek bir şey anlatmazlardı ama Kerem çok yakında hayatımızın değişeceğini ve refah içinde yaşayacağımızı söylerdi.” Gözleri yaşardı. “Beni prensesler gibi yaşatacağını iddia ediyordu.”

“Ağlama.”

Net ve sert bir tonlamayla konuştuğumda bana bakan kadının gözlerinden bir öfke geçti. Hüznünü bir kenara bırakarak acımasızlığıma sinirlendi.

“Üzerindeki elbise dört yüz dolar. Kerem onu karşılayabilecek bir adam değil ve garson maaşınla o elbiseyi kendine alamazsın. Yani bu da demek oluyor ki ölen sevgilini aldatıyordun. Kiminle?” Tek kaşımı kaldırdım. “Yoksa Alper Kavas’la mı?”

Bir tokat yemiş gibi geriye savrulan genç kadın şaşkınlıktan dilini yutmuşçasına bana bakakaldı. Gözleri irileşmiş, teni soluklaşmıştı. Eğer kız kardeşim onu aldatan bir şerefsiz ile kayıplara karıştıysa öfkem iki katına çıkacaktı. Burada neler olduğunu kestiremiyordum ama görünenin ötesinde bir durum olduğu barizdi.

“Kerem de böyle sanmıştı.”

Elimdeki kalemi sallayarak deftere vurmaya başladığımda gözlerimi devirdim. İçten içe endişeyle kavruluyor olsam da yüzüme yerleştirdiğim maskeyi bozmadım. Bunun yerine karşımdaki kadının ateşini fitillemek adına daha sinir bozucu bir hale büründüm. “Anlıyorum, Kerem ortağının sevgilisiyle birlikte olduğunu öğrenince karşısına dikildi ve Alper de onu öldürdü.”

Leman doğrulduğunda tam da istediğim gibi içine düştüğü öfkeyle yakarmaya ve dudaklarına vurduğu kilitten kurtularak her şeyi anlatmaya başladı.

“Sevgilimi Alper’le aldatmıyordum,” dediğinde başka biriyle aldattığını kabul etmiş oldu. “Kerem de böyle sandı ama öyle olmadığını öğrenince bana ikinci bir şans verdi. Alper’e böyle bir düşünceye kapıldığını bile söylememişti. Ayrıca o aptal bir ana kuzusu. Mafya babasının gölgesinden

çıkmaya korkan çük akıllı herif, senin sinsi kız kardeşine öylesine âşık ki bana göz ucuyla bile bakmadı.”

Gülümsemem bütün yüzümü ele geçirdi. “Demek Alper’i tavlama-ya çalıştın ama başarılı olamadın. Tahmin edeyim, Alper’i tavlayamadığın için daha basit bir hedef olan korumasını ayarttın.”

Alper, kız kardeşime karşı bir şeyler hissediyordu. Bunu aklımın bir köşesine kaydettim. Fakat bu bilgiyle ne hissedeceğimi bilemedim çünkü Alper’in Alin’e duyduğu sevgi kız kardeşimin şu an tehlikede ya da güvende olduğu anlamına gelirdi. Eğer güvendeyse bu gece ne yaşanmış olursa olsun suça ortaklık ederdi. Tehlikedeyse ve Alper gelişen durumun ardından Alin’i zorla alıkoyduysa o zaman kurban olan kardeşim sandığımdan daha kötü bir pozisyondaydı.

Put kesilen kadına bakarak derin bir nefes aldım ve doğrularak bütün sakinliğimle mırıldandım. “Kız kardeşim sinsidir ama aynı zamanda güzel ve zekidir. Bir erkeğe yaranmak uğruna asla kendinden ödün vermez. Bir daha gerçekten bir adamı tavlama istersen, onun için her şeyi yapabilecek kadar kendinden geçtiğini belli etme. Erkekler sadece ulaşılması zor olan kadınların peşinden koşar ve bir kadın her zaman ondan gidebileceğini düşündüğü erkeği elinde tutmaya çalışır. Benden sana bir abla tavsiyesi.”

Afallayan kız omuzlarını düşürdüğünde kıvama geldiğini fark ederek arkama yaslandım ve oyun oynamayı bırakıp bildiği en ufak detayı bile öğrenmek istedim.

“Şimdi... buraya gelmek istemiyordun ama geldin çünkü Kerem ve Alper ortak iş yapan bu yüzden koruma patron ilişkisinden çok arkadaş ilişkisine sahip olan iki adamdı,” dediğimde Leman başını sallayarak sözlerimi onayladı. “Tahmin ediyorum ki genelde dörtlü takılıyordunuz.”

“Nadiren.”

“Bu gece buraya gelmenizin nedeni eğlenmek miydi?”

“Evet, Alin burayı duymuş ve Alper’in daha önce gelip gittiğini öğrenince mekânı kendi gözleriyle görmek istedi.”

Bu doğru değildi çünkü Alin’den haber alamayıp eşyalarını karıştırmak zorunda kaldığımda onun İnferno’ya son bir ay içinde defalarca kez gelip gittiğini öğrenmiştim. Kız kardeşim buraya geldiği zamanların tarihlerini not almıştı. Leman’ın söyledikleriyle benim bildiklerim örtüşmüyordu. Bu da Alin’in bu gece İnferno’ya ayak basabilmek adına diğerlerine yalan söylediği anlamına gelirdi.

“Peki, buraya geldiniz ve ilk tura katıldınız. Her şey yolundaydı. Siz kendi odanıza girdiğinizde ne oldu da Kerem seni bir başına bırakıp odadan ayrıldı?”

“Bilmiyorum.” Leman kaşlarını çatı. “Bu çok tuhaftı. Odaya girdik ve ben ona sırnaşmaya başladım ama o öylece durup geri sayımı izledi. Odadan çıkmamıza on yedi dakika kala kapı açıldı ve Kerem onu odada beklememi söyleyerek alelacele gitti.” Gözlerini kısan genç kız mırıldanıyordu. “Sanki yetişmesi gereken bir yer vardı.”

Bakışlarımı deftere indirip düşünmeye çalıştım. Bu durum gittikçe daha tuhaf bir hal alıyordu. Bu gece İnferno’ya adım atan dörtlünün eğlenmekten öte bir amaçları olmalıydı. Yoksa Kerem kapının açılacağını ve oyunun bitmesine on yedi dakika kala odadan çıkması gerektiğini vahi inmiş gibi bilemezdi. Bu planlanan bir şeydi fakat böyle bir şey neden planlanmıştı?

Ve benim kız kardeşimin bu kurgudaki yeri neydi?

Kerem ve Alper bir iş kurmak üzereydi. Alin ise karşımdaki kadının iddiasına göre onlara yardım etmişti. Eğer yardımı maddi değilse -ki öyle olmadığına emindim- nasıl bir yardımda bulunmuştu?

“Sence odadan çıkması için ne gibi bir neden olabilir?”

Sorum ile yorgun bakışlarını kaçırarak Leman omuzlarını silkti. Gerçekten bir an önce buradan gitmek ister gibi bir hali vardı. “Beni olaylarına dahil etmezlerdi. Kerem işi hakkında hiçbir şey anlatmazdı. Açıkçası ben de pek umursamazdım. Para kazandığı sürece ne yaptığı umurumda bile değildi.”

Midemde ekşi bir tat hissettim. Karşımdaki kadın, gözümde gittikçe küçülmeye başlıyordu. Bunun nedeni parayı seviyor olması değildi. Parayı herkes severdi. Şahsen ben bayılırdım. Ama hayatındaki adamın ne halt yediğini umursamayacak kadar bütün değerlerini yitirmesi; bu üzücüydü.

“İşin içeriğini bilmesen de hiçbir fikrinin olmaması tuhaf.”

Leman dudağını dişledi. “Tehlikeli bir şey olduğunu biliyorum. Bir kez Alper ile konuşturlarken duymuştum. Eğer Erman Kavas ne halt ettiklerini öğrenirse ikisini de öldürürmüş.” Karşımdaki kadın iç geçirdi. “Bence bunları kardeşine sor. Alin olaylara benden daha hâkim.”

Elimdeki kalemin kapağını dudaklarıma yasladım. Karşımdaki kadının kız kardeşimin ortalıkta olmadığını bilmesine gerek yoktu. “Alin’e kızgıyım. Özellikle Alper ile ilgili onunla konuşmak istemiyorum. Bu ilişkiye başından beri onayım yoktu,” diyerek aslında hiçbir şey bilmediğimi sakladım.

Leman tek kaşını kaldırarak gülümsedi. “İki aydır her dakika beraberler. Bence onayını almak umurlarında bile değil. Yine de seni anlayabiliyorum. Alper zengin ve yakışıklı olsa da sonuçta piçin teki.”

İki aydır birlikteydiler ve ben bu durumu fark etmemiştim. Aslında biriyle konuşup görüştüğünü düşünüyordum çünkü eve geç gelmeleri sıklaşmış, telefonundan bildirim sesi eksik olmaz hale gelmişti. Üzerinde çalıştığım yeni kitaba o kadar odaklanmışım ki onu ikinci plana atmıştım. Hissettiğim suçluluk giderek artıyordu.

Elimdeki kalemin kapağını çıkarıp yerine taktım ve defteri kapattım. Karşımdaki kızıdan edinebileceğim daha fazla bir bilgi yoktu. Onu olayların dışında bırakmışlardı. Bana en fazla dedikodu anlatabilirdi ve duymak isteyeceğim şeyler söyleyeceğini düşünmüyordum. Burada vakit kaybetmeyi bırakmalıydım.

Toparlandığımı fark eden kadın merakla doğruldu. “Şimdi bana iki saattir ne yazdığını söyleyecek misin?” Kaşlarını çatıp asıl önemli olan noktaya değindi. “Ayrıca bana yardım etmeyecek misin?”

Sorusuyla ayağa kalktım. Kısalan eteğimi düzelterek önüme düşen kızıl saçlarımı savurduğumda yeşil bakışlara odaklandım. Cevap vermeden arkamı döndüm. İnce topuklularımı gürültülü bir şekilde çınlatarak yürüdüğümde Leman’ın bozulan sinirleriyle küfürler savurduğunu işittim. Umarsız bir tebessümle kapıyı açıp diğer tarafa geçtiğimde bana bakan dörtlüyü gördüm.

Yalın, ağzı açık kalmış bir şekilde öylece dururken öfkesini geri plana itmiş gibiydi. Güvenlik Şefi Nejat, baştan aşağı beni süzüyor gözlerini üstünden çekemiyordu. Doğu, tatlı bir tebessümle beni takdir edercesine öylece duruyordu. Demir Karadağ ise altın misali parlayan bakışlarıyla miksizdi. Gözlerindeki hayranlık ve arzu ateşi olmasa benden etkilendiğini anlamazdım ama bakışlarındaki tutku düşüncelerini belli ediyordu. Aklından geçebilecekleri tahmin etmek bile sızım sızım sızlamama neden oldu.

Sertçe yutkunup şu ana odaklanmaya çabaladım.

Tok sesiyle bakışlarını benden esirgmeden konuştuğunda sözlerinin hedefi ben değildim. “Kadını evine götürün ve gözünüzü üstünden ayırmayın. Aldığı nefesten bile haberdar olmak istiyorum.”

Nejat başını sallayarak az önce çıktığım odaya girdi ve dakikalar içinde köşede kalan kapıdan genç kadını çıkardı. Bunun üzerine Demir Bey yaslandığı yerden kıpırdamadan adamlarına göz atarak tekrar emir verdi. “Siz Piramit’e gidin, biz birazdan geliyoruz.”

Bizden kastının ben ve o olduğunu anlamak kalbimin ritmini sekteye uğrattı. Yalın bana tuhaf bakışlar atarken sinirli gibiydi. Doğu ile odanın köşesinde kalan başka bir kapıdan çıkıp gittiklerinde İnferno'nun gerçekten de bir labirente benzediğini düşündüm.

Önüme döndüğümde bana bakan gözleri buldum. Altın hareleri bedenimi okşuyor ve yüzümde oyalanıyordu. En çok odaklandığı yer ise kıvılcık saçlarımdı. Demir Karadağ, onlara bakmadan duramıyordu. Buz kesen bedeni ve ciddi ifadesinden bir şey anlayamıyordum. İtiraf etmeliydim ki bir nebze de gerilmiştim.

“Defterimi geri istiyorum.” Tok sesiyle gözlerimiz buluştu. İmalî bakışlarına eşlik eden çekici tebessümü bacaklarımı titretti. Öylesine güzel bakıyor ve kendinden emin gülümsüyordu ki feleğim şaşıyordu. “Özellikle de kalemimi.”

Ona doğru adımlarken göz kontağımızı korudum. Dudaklarımı yasladığım ve kırmızı rujumu bulaştırdığım kalemle defteri ona uzattığımda bir iki adım ötesindeydim. Defterle kalemi benden aldığı sırada bakışlarındaki ateş ısınmamı sağladı. Kalemi cebine attı. Dudağının kenarındaki kıvrımı genişletip defteri araladı ve içine karaladıklarını bakarak gülümsedi. Yüzünü süsleyen gülümseme, neşelenmeme neden oldu.

“Kadını sorgularken sudoku oynuyordunuz demek.”

“İki işi aynı anda yapmayı becerebilen biriyimdir.”

Demir Karadağ, içimi ürperten bir yavaşlıkla altdudağını hafifçe yalayıp gülümsemesini genişletti. Gözlerinin kenarları hafifçe kırışmış, yanığında uzun bir çizgi oluşmuştu. İç geçirip doğruldu ve defterini yaslandığı yere bırakıp uzun boyuyla karşıma dikildi. Ellerini cebine iştiririrken bakışlarını üzerimden ayırmıyordu. “Sizce Leman gerçekten anlattıklarından daha fazlasını bilmiyor muydu?”

“Bilmediğine eminim.” Başımı yana yatırdım. “Siz de eminsiniz yoksa onu bırakmazdınız.”

Gülümsemesini saklamaya çalışır gibi hafifçe kirli sakalını okşadı.

“Kadına ne yapacaksınız?” diye sorduğumda sesim beklediğimden daha sert çıktı. Demir Karadağ omuzlarını silkip cevap verdi. “Hiçbir şey.”

“Öylece gitmesine izin mi vereceksiniz?”

Bu sefer gülümsemesini saklamadı. “İmzaladığınız anlaşmayı detaylı okumadığınızı fark etmiştim ama sanırım onu ne kadar azımsadığınızı şu an anlıyorum. Elimdeki belgelerle kimseye bir şey yapmama ya da bir yerde tutmama gerek yok, Helen Hanım.” Yüzünde beliren ifade beni ürküttü. “Leman Candar’ın ipi benim ellerimde ve öyle kalacak.”

Kahretsin ki anlaşılmayı daha detaylı okumam gerektiğini bilmeme rağmen vakit kaybetmemek ve gecenin seyrinin bu hale evrileceğini bilemeyerek salaklık etmiştim. Normalde asla yapmayacağım bu aptallığın nedenini sorgulamak bile istemiyordum.

Az önce Yalın ve Doğu'nun gitmek için kullandığı kapıyı işaret etti. "Buyurun, Helen Hanım."

"Piramit nedir?"

Demir Bey yanımdan sıyrılıp kapıya doğru adımlarken konuştu. "Piramit, İnferno'nun gözüdür."

Kapıyı aralayıp bana döndüğünde harekete geçtim. Benim için açtığı kapıdan geçip ufak bir hole çıktığımda ardımdan geldi. Kapıyı kapattığı sırada etrafı inceledim. Siyaha boyanmış duvarlar kare şeklini oluşturuyordu. Sağımda bir asansör vardı ve asansörün karşısındaysa bir kapı yer alıyordu. Demir Bey adımlayıp kapının yanında kalan panele parmak izini okuttu. Yana açılan çelik kapıyla önüme başka bir dünya sunulmuştu. Demir Bey'in önderliğinde içeriye adımladığımda ağzım açık kaldı.

Geniş bir alanı süsleyen monitörler ve bir düzine insanla karşılaştım. Masalarına oturmuş, laptoplarını inceleyen kadın ve erkekler yoğun bir çalışma içindeydi. Bakışlarımı ekranlarda dolaştırdığımda İnferno'nun bazı kısımlarının izlendiğini gördüm. Katları tamamen gösteren kameralar yoktu fakat her katın asansörünün içi, lobi ve asansörlerin bulunduğu alan ile İnferno binasının etrafı anbean kayda alınıyordu.

"Gizliliği esas alıyor olsak da güvenliği elden bırakmamaya çalışıyoruz," dedi Demir Karadağ, elini ceplerine yerleştirip bir dağ gibi yanıma dikildiğinde. "Bu odayı görme imkânına erişen sayılı kişilerdensiniz, Helen Hanım. Umarım size güvenmekle hata etmiyorumdur."

Bu sefer dudaklarımı ele geçiren tebessümde alaycılık yoktu. Aksine samimiydim.

"Etmiyorsunuz, Demir Bey."

Başını hafifçe sallayıp önüne döndüğünde bize doğru gelen adamı fark ettim. Doğu az ötemizde dikilip konuşmaya başladığında onu dikkatle dinledim. "Kameraları inceledik. Asansör yoluyla kat değiştiren biri olmamış. Helikopter sahasında bir hareketlilik yok. Tünellere ise ayak basılmamış."

İşittiğim sözlerle bakışlarımı kameralarda dolaştırdığımda aydınlandım. İnferno binasının çatı katı devasa bir helikopter sahasıydı. Yan yana sıralanmış iki helikopterin biri siyah diğeri ise gümüş kaplamaydı. Bakışlarımı monitörlerde gezdirmeye devam ettim. Tünel diye kastettikleri şey

gerçek bir yeraltı tüneliydi. Sanırım herhangi bir sorunda buradan hızlıca kaçılması için yaratılmıştı. Bir diğer ekrana baktım. En az otuz arabanın konumlandığı otoparkı gördüm. Araçların çalışanlara ait olduğunu düşünebilirdim ama bunu yapamadım çünkü arabaların hepsi son model ve oldukça pahalıydı. Bazılarının özel üretim olduğuna emindim.

“Personel otoparkında bir tuhaflık var,” diyen Doğu ile tekrar ona baktım. Ekrana bir araç yansıttı. “Bu araba listeye kayıtlı değil. Yani çalışanlarımıza ait olamaz ama arabanın üstünde içeriye girmek için gerekli olan manyetiklerden biri asılı.”

“Aracın kime ait olduğunu öğrenin hemen.”

Demir Bey’in emriyle Doğu başını salladı. Ardından çekingen bir tavır ile bakışlarını kaçırdı. “Patron, bu arada altıncı kattaki garsonlardan biri haber gönderdi. Bu gecenin konseptine uyum sağlamayan bir çift gördüğünü söyledi.” Doğu’nun gözleri birkaç saniyeliğine beni buldu. “Çifti tarif etmesinden anladığım kadarıyla Alin Hanım ve Alper Bey olma ihtimalleri yüksek.”

“O kata nasıl çıkmış olabilirler?”

Sorumla Demir Bey’e baktım. Burnundan soluyor, adeta öfkeden kuduruyordu. Çalışanına doğru yanaşıp tok sesiyle konuştuğunda boğazım düğümlendi. “Bana doğru düzgün cevaplar bulun. Bahane ya da bilinmezlik istemiyorum. Açık ve net miyim?”

Doğu hızla başını sallayıp koşarcasına yanımdan uzaklaştığında yutkundum.

Altın misali parıldayan gözler beni buldu. Demir Karadağ ifadesini yumuşatarak bana inisiyatif gösterdiğinde kendimi istemsizce daha iyi hissettim. “Helen Hanım, bana Altıncı Çember’de eşlik etmek ister misiniz?”

Afallayarak gözlerimi kırıştırdığımda ifademe gülen adam yanımdan sıyrılıp geçti ve yürümeye başladı. Onun peşinden gitmem gerektiğini fark ederek harekete geçtim. Piramit olarak adlandırdıkları alandan çıkıp sorgu odasından geçerek tekrar Dokuzuncu Çember’e geldiğimiz asansöre ulaştık. Sanırım bu asansör her kata gidiyordu.

“Altıncı Çember’in olayı ne?” diye merakla sorduğumda bana bakan adam iç geçirdi. “Altıncı Çember, sapkınlığı işaret eder. Aklınıza gelebilecek bütün fetişlerin sergilendiği, *roleplaylerin* yapıldığı bir alan. Bazı geceler müşterilerin istediklerini yaptığı bir tiyatro alanı gibidir. Bu gece ise özel bir teması var.”

Belirtmeme gerek yoktu ama şaşırmıştım. Sanırım yanımdaki adamla vakit geçirmeye devam edip İnferno’da olduğum sürece şaşırmak normal

bir eylem haline gelecekti. Söylemeden edemeyecektim ki sadece şaşkınlık içinde değildim, aynı zamanda gergindim. Endişemi ve içsel paniğimi olabildiğince saklamaya çalışıyordum çünkü ayak bağı olamazdım. Ayrıca kontrolümü yitirir, paniğe yenilirsem... hayır, bu bir seçenek değildi.

En çılgını ve saçmasıysa bütün bu duyguların yanı sıra ufak bir heyecanın da kanıma sızmasıydı. Biliyordum ki buna hakkım yoktu. Karşılaştığım tablo ve bir saattir yaşadıklarım yüzünden bu duyguyu hissetmemem gerektiğine emindim ama elimde değildi. İçinde bulunduğum cehennem, bambaşka bir dünyaydı.

Asansör geldiğinde içeriye girdik. Demir Bey, tuşa basıp cebinden telefonunu çıkardı ve bir numara tuşlayıp cihazı kulağına yerleştirdi. Saniyeler içinde yanıtlanan araması üzerine konuştu. “Dördüncü Çember’de her şey yolunda mı?”

Kaşlarımı çattım. Neden özellikle o katı sorduğunu merak etmiştim. Aldığı cevap üzerine telefonunu kapatan adama bakarken dudaklarımı birbirine bastırarak sessiz kaldım. Her şeye burnumu sokmamam gerekirdi. Adam mekânında başka bir sorun olmadığına emin olmak istiyordu ve bu en doğal hakkıydı.

Asansör durup Altıncı Çember’e geldiğimiz kesinleştğinde göğsüme bir ağrı saplandı. Sanırım tahmin ettiğimden daha çok heyecanlanmıştım. Ayrıca gerginliğim de her geçen dakika katlanarak büyüyordu.

Açılan kapılarla asansörün gözden uzakta bir alanda kaldığını fark ettim. Karanlık bir koridorda yürüyüp siyah tüllerin arasından geçtiğimizde asıl girişe ulaştık. Belime konumlanan büyük el nefesimi keserken dudaklarım aralandı. Üzerime eğilerek kulağıma sıcak nefesini veren adam kanımı karıncalandırıyor, boğuk sesi ruhumda bir katliam yaratıyordu. “Altıncı Çember’de temas esastır. İnsanlar buraya eğlenmeye geldiğimizi düşünmeli. Bu yüzden küçük ellerinizi ve sivri tırnaklarınızı üzerimde gezdirmekten çekinmeyin.”

Boğazımda oluşan düğümle soluklanamadım. Başımı geriye atarak dibimde duran adama baktığımda içime bahsettiği ateşi görmemesini umdum fakat beni ne hale getirdiğini anlamış gibi tebessüm ettiğinde başarısızlığım tescillendi.

Önüme dönüp tek kelime etmedim ki bu benim için tuhaftı. Sanırım ilk defa sarf edecek cümle bulamıyor, adeta altta kalıyordum. Bu sözler aklıma bir sahneyi getirdi. Yanımdaki adamın ağır bedeninin altında ezildiğim bir kare zihnime düştü. Aklıma sızan görseli yok etmeye çalışırcasına

başımı iki yana salladım. Böyle şeyler düşünmek ve hissetmek için olduğum konum fazla sağlıksızdı.

Altıncı Çember'in giriş kapısına geldiğimizde bizi bir kadın karşıladı. Son derece açık ve seksi bir polis kostümü giymiş, başına bir şapka takmıştı. Sarı saçları uzun ve dalgalıydı. Gömleğinin düğmelerini açarak dolgun ve büyük ihtimal estetikli göğüslerini öne çıkarmıştı. Altındaki şortun etrafına geçirdiği kemerde bir cop ve yapay olduğu bariz bir silah asılıydı. Yüzündeki gülümsemeyle yanımdaki adama bakarken şapkasına hafifçe dokunup başını eğdi. "Hoş geldin patron."

"Hoş bulduk, İpek." Yüzünü alaycı bir tebessüm ele geçirdi. "Asayiş berkemal mi?"

Kıkırdayan kadın başını salladı. "Her şey yolunda." Kadının ela gözleri beni buldu. Yüzündeki gülümsemeyi genişleterek işveli bir tavır takındıktan sonra tekrar Demir Bey'e döndü. "Oyuna dahil misiniz?"

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat oyun kelimesi cazip gelmişti.

Elimin içinde hissettiğim soğuk parmaklarla irkildim. Şaşkın bakışlarımı yanımdaki adama çevirdiğimde dudağının kenarını kıvrımış, ışıltı veren gözleriyle bana bakıyordu. Elimi sıkıca kavradığında göğsüme yayılan sıcaklığa mâni olamadım. Kudretli dokunuşu vaat doluydu. Parmaklarımı kavrayışı zihnime ahlaksızlığı temel alan tohumlar ekıyor, ondan yayılan kıvılcımlar beni yakıyordu. El ele tutuşmak, sarılmak, birinin kucağına kıvrılıp yatmak bana göre değildi. Özellikle yatağımla biriyle paylaşmanın düşüncesi bile beni rahatsız ederdi. Lâkin yanımdaki adamın elimi tutması bana garip gelmişti zira temasından kaçınmak istemiyordum. Kendimi güçlü ve arzulanmış hissediyordum.

Tuttuğu elimi kaldırıp gözlerini benden ayırmadan konuştu. "Beni bu kadına zincirle."

İşittiğim sözlerle neye uğradığımı bilemedim. Daha ne olduğunu anlayamadan karşımdaki kadın bileklerimize kelepçeyi vurup Demir Bey'le beni birbirimize tutsak etti.

"Bu da ne?" diye çemkirdiğimde elimi daha sıkı kavrayan adam iç geçirdi. "Bu bizim Altıncı Çember'e giriş biletimiz, Helen Hanım." Alaycılığını arşa çıkararak göz kırptı. "Kurallara uymamız gerek."

Etkilenmek ve öfkelenmek arasında yalpaladım.

Az ilerimizde dikilen sarışın kadın kıkırdayarak ardında kalan kırmızı kadife perdeyi araladı ve beni bambaşka bir dünyayla tanıştırtırken mırıldandı. "İyi eğlenceler dilerim."

Demir Bey, kavradığı elimi bırakmadan beni peşinden sürükledi ve Altıncı Çember'e adım atmamızı sağladı. Perdenin ardındaki alana giriş yapmamla dehşete düştüm. Aklımdaki her şey buhar olup uçmuş, karşılaştığım manzara feleğimi şaşırtmıştı. Her geçen saat gördüklerim karşısında daha çok afallıyor olmam normal değildi fakat içimdeki ses yanımdaki adamın yakınında olduğum sürece normal şeyler deneyimlemeyeceğimi söylüyordu.

Büyük bir opera binasını anımsatan alanın bütün detaylarını incelemek isteyerek bakışlarımı etrafta gezdirdim. Kırmızı ve altın renginin ağırlıkta olduğu alan bölümlerden oluşuyordu. Her yana dağıtılmış kare şeklinde kutular vardı. Camdan yapıldıkları için içerideki insanları görebiliyordum. Kutuların içindeki kadife yuvarlak yatakların etrafı sarı kuşaklar ile süslenmişti. Çalan müzik bile kanımı kaynatıyor, loş ışıklar insanı uysallaştırıyordu. Bakışlarımı yüksek tavana çevirdim. Kubbe gibi oval gelen tavanda büyük bir resim vardı. Çıplak meleklerin gökyüzünde savrulmasını kaleme alan bu eser başlı başına bir şaheserdi.

Odanın etrafındaki kirişlerde melek oymaları vardı. Alanın üst kısmı localardan oluşuyordu. Bazı çiftler orada oturmuş, ellerindeki küçük gümüş dürbünleriyle cam fanusların içindeki çiftleri izliyordu. Odaya dağılmış camdan kutuların etrafında dolaşabiliyor, kırmızı halının üstünde adımlarken galeri geziyor gibi eser niteliği taşıyan çiftleri inceleyerek ilerleyebiliyordunuz.

Odanın en ucunda bulunan sahneye bakarak tuttuğumu yeni fark ettiğim nefesimi bıraktım. Kocaman sahnede bir tiyatro oyunu sergileniyordu. Söz yoktu. Sadece dans ve temaslar performans sergiliyordu. Alandakilerin tek bir ortak noktası vardı. O da herkesin partnerlerine kelepçelenmiş olmasıydı.

“Beğendiniz mi?”

İşittiğim tok sesle içim titredi. Parçalara ayrılan soluğumla Demir Bey'e baktığımda ne diyeceğimi şaşırdım. Yanımda yavaşça adımlıyor, ben etrafa bakarken o sadece beni izliyordu.

“Evet,” diye itiraf ettim. Mekânın asıl büyüleyici yanı mimarisi ve yanımdaki adamdan sıyrılan hayal gücüydü. “Böyle bir yeri kırk yıl düşünsem hayal edemezdim.” Dudağımın kenarını kıvrarak altın gözlere tutundum. “Zihninizde neler dönüp duruyor merak ettim.”

Erkeksi bir kıkırtıyla beni kutsayan adam gözlerini kıstı. “Aklımdan geçenleri bilseydiniz bana kızabilirdiniz çünkü şu an düşüncelerime eşlik ediyorsunuz.”

Tok sesinde hayat bulan vaat dolu sözler titrememi sağladı. Avuç içimin karıncalandığını, ondan yayılan sıcaklığın ruhumdaki alevi harladığını fark etmek beni heyecanlandırıyordu. Uzun zamandır kimseyi bu denli çekici bulmamış, varlığına kapılma ihtiyacı hissetmemiştim.

Yine de bu düşüncelerimi inkâr ederek mırıldandım. “Fantezi dünyanıza hâkim olun, Demir Bey.” Tuttuğu elimi işaret ettim. “Benimle en fazla bu kadar yakınlaşabilirsiniz.”

“İkinci yalanınızı da söylediniz.”

Kendimi tutamayarak gülümsedim. “Tekrar ediyorum, sonuncu olmayacak.”

Demir Bey, yanımızdan geçen ve bizim gibi fanusun içindeki insanları izleyen bir çifti selamladı. Buraya neden geldiğimizi hatırlayarak kendime kızmaya geri döndüğümde derin bir nefes aldım. Kız kardeşim burada bir yerde olabilirdi. Eğer onu şu kutulardan birinin içinde görürsem gözlerime kızgın şişler sokabilirdim ama en azından iyi olduğunu bilerek rahatlardım.

“Ne tarafa gidiyoruz?” diye mırıldandığımda Demir Bey az ileride içki servis eden bir adama işaret verdi. Garson bizi fark ederek yanımıza adım lamaya başladığında o da bana doğru eğildi. “Unutmayın, Helen Hanım. Biz buraya eğlenmeye gelen bir çiftiz. İnsanların bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmesini istemiyorum.”

Başımı geriye atıp dudaklarına dudaklarımın değmesine iki santim kala durdum. Kararan bakışlarına yerleşen tedirginliğe anlam veremeyerek hafifçe geri çekildim. Parmak uçlarımda yükselip bağlı olmayan elimi kaldırdım ve gömleğinin yakasını düzeltir gibi hafifçe çekiştirdim. Görüş açıma giren teninden yayılan parfüm öylesine yakıcı bir kokuya sahipti ki gözlerimi yummak istiyordum. Boynuna usulca kıvrılıp elimi daha sıkı tutmasına neden oldum. Sıcak nefesimi teninde hissederek soluksuz kalan Demir Karadağ, boynuna iliştirdiğim busem ile sendeledi. “Anladım.” Kulağına doğru fısıldayıp aldığım tadın beni bağımlı edebileceğini umursamadan mırıldanmaya devam ettim. “Bizi izleyenlere karşı... tıpkı şu an yaptığım gibi... sizin için çıldırıyormuşum numarası sergilemeliyim.”

Başımı geriye atıp altın rengine çalan sarı gözlerine tutunmayı istedim fakat karşılaştığım tablo daha farklıydı. Sarıları azalırken yerini büyüyen gözbebeklerindeki karanlık almıştı.

“Helen Saral. Ölüler diyarına bu kadar yakışman, bende seni bırakma isteği yaratıyor.” Sesindeki uyarı, bakışlarındaki tehlike çanlarına eşlik etti. “Dikkat et. Bir dahakine tenine değil, ruhuna pranga vurabilirim.”

Daha önce bu kadar güzel bir teklif duymamıştım.

Birbirinde asılı kalan bakışlarımızda büyük bir savaş vardı. Karşılıklı meydan okuyorduk. Kimin kazanacağı ya da kaybedeceği önemli değildi çünkü hissedebiliyordum; ikimiz de mağlup olacaktık.

“Patron.”

İşittiğim yabancı sesle önüme dönüp Demir Bey’den uzaklaştım. İkimiz de sersemleyip kendimize gelmeye çalışır gibi üstümüzü düzelttiğimizde dudaklarımızı birbirine sürterek kırmızı rujumu yedirdim.

“Fatih, ortama uyum sağlamayan çifti nerede gördün?” dedi Demir Bey. Garson bize doğru yaklaşıp desibelini alçak tutmaya çalıştı. “Patron, sahnenin arkasındaydılar. Bileklerinde kelepçe yoktu o yüzden tuhaf geldi. Direkt güvenliğe haber verdim ama çift gözden kayboldu.”

“Nasil gözden kayboldu?”

Sorumla genç adam bana baktı. “Bilmiyorum, bir baktım sahne arkasında yoklar. Sanki buhar olup uçtular.”

Demir Bey sinirle homurdandıktan sonra başıyla adama gitmesini emretti.

İçime düşen kurt beni kemirmeye başladığında ruhumdaki kasvet harlandı. Bu iş gittikçe tuhaf ve saçma bir hal alıyordu. Kız kardeşim ne halt ediyordu anlayamıyor ve bundan dolayı kendimi kötü hissediyordum. Alin’in bu gece şahit olduklarımla bir bağlantısı olabileceğine inanamıyor, her geçen saniye mantıklı bir açıklama duyacağıma olan inancımı kaybediyordum.

Karşıdan gelen çift gözüme çarptığında kendimi tutamayarak lanet ettim. Hızla kolumu kıvırdım ve Demir Bey’in kelepçeli elini bel boşluğuma yaslayarak ona doğru döndüm. Başımı göğsüne gömerek yüzümü saçlarımla saklamaya çalışırken sadece onun duyabileceği bir tınıyla konuştum. “Çabuk sarılın bana.”

Demir Bey alaycı bir tavır ile homurdandı. “Sizce de biraz hızlı ilerlemiyor muyuz? Ben sizin bildiğiniz adamlardan değilimdir. Beni kullanıp bir kenara atamazsınız.”

Gözlerimi devirip hafifçe omzuna vurdum. Dalga geçmenin sırası değildi. Etik kurallarını çiğneyerek yapmamam gereken bir şey yaptım. “Bize doğru yaklaşan çifti görüyor musunuz?” diye sorduğumda başını salladı. “Adam benim danışanı. Beni burada, bu halde görürse çarşamba günkü seansımızda yüzüne bakamam. O yüzden rica ediyorum, bana sarılıp yüzümü saklamama yardımcı olun.”

Sözlerimle bedenimi sıkıca kavrayan adamın kollarına mükemmel bir uyum sergiledim. Bedenimin onun ellerine bu kadar oturması aklımın

yarattığı bir sanrı olmalıydı. Kalçalarımaya yerleştirdiği elleriyle üzerime kapanıp beni heybetli bedeninin altına aldığı anda sırtını hafifçe çevirdi. Dokunuşundaki samimiyet beni rahatsız etmedi. Oysa şu an kalçamın üstüne yerleşen parmaklarını kırıyor olmam gerekirdi.

“Demir Bey,” diye mırıldandım. Tenindeki sıcaklık ve leziz kokusu yüzünden kendimden geçiyor olsam da bunu belli edemezdim. “Fırsattan istifade mi ediyorsunuz?”

“Evet.” Bir fısıltı halinde dudaklarından dökülen itirafıyla gülümsediğimde bana sarılan adam hızla inkâr etmeden önce parmaklarını belime yerleştirdi. “Hayır.”

Kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırmam gerekti. Yaklaşan adım seslerini işiterek sert göğsüne biraz daha başımı gömdüğümde Demir Karadağ, ellerini belime sabitleyerek çenesini başıma yasladı. Saatlerdir gerginliğimle boğuşan ben, şimdi oldukça dingin hissediyordum. Sıcaklığı beni mayıştırmış, bedeninin ağırlığı bana iyi gelmişti.

“Saçınız boya mı?” Puslu hatta neredeyse uykulu bir sesle konuştuğunda kendime gelmeye çalıştım. Gömleğinin açık kalan düğmeleri sayesinde sıcak nefesimi göğsüne çarparak konuştum. “Hayır, doğal.”

“Bu renk...” Boğuk tınısını keskin bir bıçak gibiydi. “Çok tuhaf. Ateş gibi yakıcı ve güneş misali sıcacık.”

Burnunu saçlarıma sürten adam derin bir nefes aldığı anda bedenim titredi. “Peki ya bu koku?” Kaybettiğim sesimi arayarak mırıldandım. “Ne kokusu?” diye sorduğumda tekrar soluklandı. Tebessüm ettiğini hissedebiliyordum. “Sizden geliyor.” Eğilerek kulağıma doğru fısıldadı. “Günaha davet gibi kokuyorsunuz. Cezbedici ve son derece enteresan.”

Kalbimde bir sızı meydana geldi.

Bu yabancı hissiyat karşısında afalladım.

“Beni güzel mi buldunuz?” Dudaklarımdan kayıp giden sözler alaycıydı çünkü cevap barızdı. Demir Bey gülümsemesini genişleterek bedenimi yavaşça kendine bastırdı. “Elbette.”

Yanımdan geçip giden adım seslerini işiterek dudağımı dişledim. Tuhaftı ki bu pozisyon hoşuma gitmişti. Sanırım yalnız değildim çünkü Demir Karadağ bana sarılmaya devam ediyor, her geçen saniye beni daha sıkı sarmalıyordu. Saçlarımin arasına gömülmek ister gibi bir hali vardı ve bu beni gülümsetiyordu.

“Demir Bey, sanırım artık beni bırakabilirsiniz.”

Başını kaldırıp etrafa bakmasıyla kafamı geriye attım. Göğsünden uzaklaşmak anında üşümeme neden oldu ve soğuk hava yüzüme tokat

misali çarptı. Tehlikenin geçtiğini fark eden adam geriye çekildi fakat gözlerini benden ayırmadı. Bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Tebessümü yavaşça solup kaşlarını çatığında fark ettiği şey her neyse rahatsızlık duymasına neden oldu. Derin bir nefes alıp etrafa baktıktan sonra tek kelime etmeden yürümeye başladı ve beni de peşinden gitmek zorunda bıraktı.

Saniyeler öncesinde kalan temasımızı yok saydım çünkü son derece saçma ve gereksiz bir yakınlıktı. Kesinlikle bir daha tekrarlanmayacaktı.

Sahnenin arkasına doğru ilerleyerek birbirimize yakın durmaya devam ettik. Karşımıza çıkan insanlara kısa selamlar veren Demir Bey'e bakmıyor, onun yerine mekâna dair fark ettiğim detayları inceliyordum.

Demir Bey kimsenin görmediğinden emin olduğu bir anda beni siyah tül perdelerin arkasına çekti. Dar ve karanlık bir alana girmemizle göğsüne çarptım. Elini belime yerleştirerek beni ilerletmeye başladığında ona ayak uydurdum. Dar alandan geçerek sahnenin arkasındaki kulise ulaştık.

Oyuncuların çoğu sahnede idi. Alanda bizim haricimizde iki kız vardı ve az ileride durmuş, üstlerine tuhaf iki parçalı kıyafetleri geçirmeye çalışıyorlardı. Yanımdaki adam beni doğruca arkada kalan bir alana yöneltti. Etrafa dikkatle bakıyor, alışılmadık bir şey var mı diye yokluyordu. Kulisi çevreleyen siyah tüllerin arasından geçip, dar bir alanda ilerlemek zorunda kaldığımızda kelepçeli olmamız işimizi zorlaştırdı. Alan öylesine dardı ki yan yana geçmemiz mümkün değildi.

"Şöyle mi dursam?" diyerek önüne geçip geri geri yürümeye çalıştığımda belimi kavrayan adam başını iki yana salladı. "Düşersin böyle." Aniden belimdeki parmaklarının baskısını artırıp beni çevirdi ve sırtımı göğsüne yaslayıp kalçamı bedenine bastırmadan önce titrememe neden olan bir tonlamayla konuştu. "Gel buraya."

Kelepçeli kolumu belime sardı ve kendi kolunu da bana dolayıp yürümeye başladı.

"Gerçekten çok fırsatçısınız," diye homurdandığımda güldüğünü işitem de dönüp ona bakmadım. "Şartlara uygun hareket ediyorum." Üzerime doğru eğildi. "Ayrıca size değmiyorum bile."

Evet, sorun da buydu.

Bana değmiyordu.

Saçma arzumu geri plana atmam gerektiğini fark ettim. Kuşatıldığım fikirlerin yersizliği ile artık emindim ki gerçekten sorunlu olmalıyım. "Çok kibarsınız."

"Öyleyim, değil mi?" İç geçirdi. "Hayret, gerçekten de öyleyim."

Gülümsememe engel olamadım. Tuhaf bir adamdı ve bana benzediğini fark etmeye başlıyordum.

Dar alanda yürüdüğümüz saniyeler sonucunda geniş bir alana çıktık. Loş daire şeklindeki hol siyaha boyanmış, duvara asılmış meşaleler ile aydınlanıyordu. Ürpertici bir atmosfere sahip olan alanda sadece bir kapı vardı. Az ilerimde duran ahşap kapı diğerleri gibi teknolojik değildi. Aksine günümüz koşullarına nazaran eski duruyordu. Üzerindeki asma kilit kırılmış, zincir aşağı düşmüştü. Bunu fark eden Demir Karadağ, şeytani bir ifadeyle buz kesildi. Onunla yalnız olmaktan korkmama neden olan duruşu yüzünden kalbim tökezledi.

Bakışlarımı kaçırarak bu gecenin bir an önce sonlanmasını dilediğimde ayağımın dibinde duran objeyi buldum. Göğüskafesindeki sızıyla eğildiğimde dudaklarım aralandı. Yere sıçramış kan damlaları tazeydi. Kapıya doğru ok misali işaret oluşturuyor, ince çizgiler yol gibi parıldıyordu. Kan lekelerinin başladığı yerde ise kopmuş bir bileklik vardı. Kız kardeşime doğum gününde aldığım pırlantalı bilekliğe bakarken aklımın kenarından düştüm.

Alın, zarar görmüş olabilir miydi?

Benim yaralandığım kesindi.

NAR TANESİ

Helen

Elimdeki bilekliği okşayarak hüznümü gizlemeye çabaladım. Karmaşık duygular içindeydim. Bir yanımda öylesine öfkeliydi ki alev alev yanıyordum. Diğer tarafım buz tutmuştu çünkü fazlasıyla üzgündüm. Bu ikisini yutan asıl şey ise endişeydi. Bütün kanıma sızmış, beni ilacımı alacak hale gelmemin kıyısına sürüklemişti. Bu gece, tahmin etmediğim bir yöne doğru son sürat ilerliyordu ve elimden gelen tek şey akışa uyum sağlamaktı.

Bilekliği sıkıca kavrayıp başımı kaldırdığımda beni izleyen gözleri buldum.

Demir Karadağ, heybetli bedeniyle yanımda dikilmişti. Öfkeli ve gergindi. Bunun nedeni kız kardeşim ve sevgilisiydi. Altıncı Çember'in tenhaliğinde kaybolmuşlar, yanımdaki adamın tabiriyle binanın yeraltında kalan uzun ve karmaşık koridoruna girerek sırta kadem basmışlardı.

Sanırım buranın labirente benzediğini söylerken mübalağa etmiyordu. Bunu acı bir yol ile kesinliğe ulaştırmak hoşuma gitmemişti.

Bilekliği bulmamın ardından tekrar Piramit'e gelmiştik. Çıkan kelepçenin geride bıraktığı hafif kızarıklığa bakarak yaşadıklarımın gerçek olduğunu idrak etmeye kendimi zorladım. Kâbus gördüğümü düşünmek üzereydim.

Ve umudum her geçen saniye azalıyordu.

"Patron, personel otoparkındaki araç çıkış yaptı," diyen Doğu çekingen bakışlarını Demir Bey'de dolaştırdı.

Karşımda kalan monitörlere döndüğümde kamera görüntüleri görüş alanıma girdi. Gri otomobil saniyelik bir zaman diliminde ortadan kaybolup buharlaşmış gibi görüntüden çıktı ama çıkmadan önce ufak bir görsel

yakalanabilmişti. Alin direksiyon başındaydı. Sadece yüzünün bir kısmını görebiliyor olsam da kendi rızasıyla hareket ediyor gibiydi ve bu bazı şeyleri zorunluluktan yapabilmiş olabileceği tezimi çürütmüştü.

Bilincinin yerinde olduğunu fark etmek ise bulduğumuz kan izlerine rağmen bana onun iyi ya da az yaralı olabileceğini düşündürmüştü. Belki de kanın sahibi Alper'di ve Alin bu yüzden aracı kullanan kişiydi çünkü zorunda kaldığı zamanlar haricinde araba kullanmayı tercih etmeyen biriydi. Durum her neyse kız kardeşimin güzel yüzünü görebilmiş olmak bir nebze de olsa bana iyi gelmişti.

“Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?” Demir Bey'in bağırışıyla yerimden sıçradım. Büyük alandaki çalışanların hepsi başlarını eğerek muhtemelen yaklaşan fırtınadan sağ çıkmayı diliyorlardı. Kafasını dik tutmaya çalışan tek kişi Doğu'ydu fakat başarılı olamıyordu. Yanımdaki adam isyan etmeye devam etti. “Sistemime sızıp görüntüleri silebilen kim ise onu bulmanız için sadece bir saatiniz var, aksi halde hepiniz kendinize yeni bir iş bakın.”

Atmosfere yayılan gerginlik ürpermeme neden oldu. Olanları idrak etmekte zorlanıyordum. Düşünebildiğim şeylerden biriye aileme ne söyleyecek olduğumdu. Bana emanet ettikleri kardeşimin ortaldan kaybolduğunu onlara nasıl anlatacaktım?

Bu onları mahvederdi.

“Demir Bey,” diye mırıldandığımda beni işiten adama baktım. Sert bakışları ifademi gördüğünde sarsıldı. İyi görünmüyor olmalıydım. Açıkçası iyi de hissetmiyordum. “Eşyalarımı alabilir miyim? Kız kardeşim buradan çıktıysa beni aramış olabilir.”

En azından umudum bu yöndeydi.

Gözlerini üzerimden çekmeden cebinden telefonunu çıkardı ve birine mesaj atıp cihazı tekrar cebine yerleştirdi. “İyi misiniz?”

Sorusuyla ona baktım. Boğazımda oluşan düğümü gidermeye çalışarak yutkunduğumda kalbimin deli gibi attığını fark ettim. Parmaklarım uyuşuyor, başım ağrıyordu.

“Değilim.”

Derin bir nefes alan adam ifadesindeki keskinliği yumuşatmayı denedi. Altın hareleri titriyor, sarsılan egosundan kaynaklanan öfkesi mümkünmüş gibi giderek artıyordu. Onu suçlayamazdım. Bu gece başlı başına büyük bir fiyaskoydu. Bana yanaşarak diğerlerinin duymayacağı bir tonlamayla konuştuğunda bedenimdeki titreme bu sefer sadece ona ait değildi.

“Ofisime geçelim. Eşyalarınızı oraya getirirler.” Belime yerleştirdiği büyük eliyle beni yönlendirirken mırıldandı. “Otursanız iyi olur.”

Beni ilerletmesine izin vererek sessiz kaldım. Haklıydı, oturmam hatıra uzanmam gerekiyordu. Başım dönüyordu ve kriz geçirmeme dakikalar kalmıştı. Bugün kız kardeşimin benden sakladığı şeylerin yoğunluğuyla yüzleşerek buraya gelmiştim. Gelirken aklımdaki maksimum kötü olasılık onu kötü bir pozisyonda yakalamaktı. Şimdiyse can güvenliğinden endişe ediyordum ve bu düşünce beni harap ediyordu.

Demir Bey beni hole getirip asansörün karşısında kalan iki kanatlı büyük kapıları araladığında dudaklarımı birbirine bastırarak soluklandım. Ofisine girdiğimizdeyse aklıma meşgul etmeye çalışarak etrafı inceledim. Büyük alan geniş ve ferahtı. Giriş kapılarının karşısında yine büyük iki kanatlı kapalı kapılar vardı. Anlaşılan orası da farklı bir yere açılıyordu. Odanın sağ tarafı tamamen yere kadar uzanan camlardan ibaretti. Bu yüzden ışıldayan şehri net bir şekilde görebiliyordum. Kapının iki yanına Yunan Tanrılarının heykelleri yerleştirilmişti. Oldukça heybetli ve kusursuz görünüyorlardı. Siyah ve altın rengi ağırlıktaydı. Sağ tarafımda kalan büyük mermer masa Demir Bey’in çalışma masasıydı. Masanın karşısında kalan deri siyah koltukların ortasında yine mermer olan bir sehpa yerleştirilmişti. Akvaryumu andıran büyük camdan yapı yapay bir şömineydi. Şu an yanıyor ve alanı ısıtıyordu. Koltukların arkasındaki bölümde geniş bir toplantı masası vardı. Her şey son derece şık, lüks ve görkemliydi.

Doğruca deri koltuklara ilerleyip başımın dönmesine daha fazla katlanamayarak oturduğumda, bacak bacak üstüne atıp arkama yaslandım. Yumduğum gözlerimle derin bir nefes alıp sakinleşmeyi denedim.

Her şey yoluna girecekti.

En azından kendime böyle dersem belki bir süre sonra buna inanmaya başlayabilirdim.

Gözlerimi araladığımda odanın içinde adımlayan adamı izledim. Odanın köşesinde kalan bara ilerleyip bana arkasını döndü. Bakışlarımı üzerinde gezdirmek aklıma oyalıyor, beni rahatlatıyordu. Açıkçası bakılmayacak gibi de değildi. En az bir doksan boyundaydı. Baştan aşağı siyaha bulanmış, gömleğini kıvrarak kaslı ve damarlı kollarını ortaya çıkarmıştı. Omuzları genişti ve fit fiziği muazzam görünüyordu. Uzun bacaklarını tavaf edip kalçalarına vardığımda sertçe yutkundum. İnsanı içine çeken bir tablodan farksızdı.

Doldurduğu iki bardak viskiyle bana doğru döndüğünde gözlerini buldum. Bakışlarındaki resmiyet ile yanıma gelip karşıma, sehpanın

üstüne oturdu. Uzun bacakları iki yanımdaydı ve bir nevi beni kısıtarak bedeninin arasına almıştı. Bardağı bana uzattığında doğruldum. Daha yakından görme imkânına sahip olduğum gözleriyle afalladım. Altın renkli hareleri gerçek olamayacak kadar sarıya dönüktü. Lens taktığını zannedebileceğim kadar tuhaftı.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanıp viskimden büyük bir yudum aldığım da içime düşen yangında kavruldum.

“Helen Hanım...” Söze başlamasıyla bakışlarımı buluşturdum. Başımı hafifçe iki yana sallarken hitabını düzelttim.

“Bana Helen deyin. Resmiyeti aşacak kadar belaya bulaştık.”

İşittiği kelimelerimle histerik bir tebessümü dudaklarına yerleştirdiğinde ona eşlik ettim. Sanırım o da benim gibi düşünüyordu ki aksini iddia etmedi. Onun yerine yüzümü ve saçlarımı inceleyerek iç geçirdi. Saniyelerin ardından kalbimi titreten bir melodiyle ismimi zikretti.

“Helen,” diyerek gerçek bir gülümsemeyi ifadesine yerleştirdi. Sırtısında saklı kalan bir hayranlık vardı. “Güzel isim ama Türkiye’de yaygın değildir.”

“Annem Yunan,” diyerek onu şaşırttım. “Truvalı Helen hikâyesini çok sever.”

Demir Karadağ, viskisini şekilli dudaklarına yasladı ve içkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra eğildi. Dirseklerini bacaklarına yaslamak bana yanaşmasına neden olmuştu. Başımı geriye atarak gözlerine tutundüğümde yüzümün her santimini dikkatle incelemeye devam etti. “Dünyanın en güzel kadını olarak bilinen, nice kahramanın birbirini öldürmesine neden olan ve uğruna savaşlar çıkan Helen.”

Gülümsememe mâni olamadım. “Sanırım annem en az onun kadar güzel olmamı umarak böyle bir isim verdi ama Truvalı Helen’le tek benzerliğimiz kızıl saçlarımız.”

“Bence başka benzerlikleriniz de var.”

Bana olan bakışlarındaki yoğunlukta arzu saklıydı. Bu durum beni ürkütüyordu zira uzun zamandır duymadığım bir şehvetle kutsanıyor, ona bakmadan duramıyordum. Ve şu an yapmam gereken en son şey bir adama kapılmaktı. Kız kardeşim ortalarda yokken ben burada durup biriyle flört edemezdim.

“Demir der misin?” diyerek beni afallattığında dudaklarım aralandı. Anlamsız bir mırıltıyla ona baktım ve doğru duyup duymadığımdan emin olmaya çalıştım. Cazibeli bir sırtışıla bana bakarken gözünü dahi kırpmıyordu. “Sorgu odasında ismimi yanında bey kelimesi olmadan

söylediğinden beri adımı tekrar senden duymak istiyorum. O yüzden...” Desibelini alçaltarak beni titretti. “Bana ismimle seslenir misin?”

Şaşkındım fakat sesindeki o boğuk tonlamaya karşı koyabileceğimi sanmıyordum. İsmi daha önce resmiyetsiz bir şekilde zikrettiğimin farkında bile değildim. Adının dudaklarımda nasıl duracağını merak ederek konuştuğumda ben gözlerine, o dudaklarıma bakıyordu.

“Demir.”

Sertçe yutkunup gözlerime baktı ve hızlı bir şekilde viskisini kafasına dikti. Bakışlarını kaçırarak tebessüm ettiğinde çenesi kasıldı. “Ağzına yakışıyor.” Bilmiş bir tavır sergilemesiyle gözlerimi devirdim ve kendimi tutamayıp gülümsedim. Bakışları tekrar dudaklarıma kaydığında içimi ısıtan bir ifadeyle tebessüm etti. “Bak, bu daha çok yakıştı.”

Gülümsememe ettiği iltifatla sıcakladığımı hissettim. Bakışlarımı kaçırarak dudaklarımı birbirine bastırdığımda tebessüm etmek istemediğime karar verdim. İçinde bulunduğum kaos yüzünden gergin ve berbat haldeydim. Açıkçası uzun zamandır bu denli hüznü olduğumu sanmıyordum.

“Kardeşini bulacaksın,” dediğinde kendinden son derece emindi. “Sana yardım edeceğim.”

İç geçirerek boşa kalan elimi yanağıma yasladım ve içime dert olan kelimeleri dilime dökerek karşımdaki adama adeta yakardım. “Anlayamıyorum, kız kardeşimle çok yakınızdır. Bana her şeyini anlatır. Hatta bazen keşke bilmesem dediğim ayrıntıları bile söyler. Bu zamana dek benden herhangi bir şey gizlemesi için ona tek bir neden dahi vermedim.” Üzüntüm yerini öfkeye devrediyordu. “Niye bana olan güvenini kaybetti ki?”

Demir kafasını iki yana salladı. “Sorunun sen olduğunu sanmıyorum. Ayrıca herkes birbirinden bir şeyler saklar.”

Önüme düşen saçları savurup doğrulduğumda boğazımı yakan alkol-den bir yudum daha aldım. Evet, herkes bir şeyler saklardı fakat Alin bana yalan söyleme konusunda başarılı değildi. Bu zamana kadar benden saklayabildiği hiçbir şey olmamıştı. Bir bakışımıyla bütün günahlarını dile dökerdi. Peki bu sefer niye öyle olmamıştı? Neden görüştüğü adamı benden saklamış, bu cehenneme gelip ardından kayıplara karışmıştı?

Çalınan kapının ardından içeri Yalın girdi. Elindeki geniş siyah kutuyla yanımıza gelip Demir’in ayağının dibine eşyaları bıraktığında koltuğun ucuna kaydım. Benim çantama eşlik eden çantayı gördüğümde karşımda oturan adamın zeki oluşundan memnuniyet duydum. Sadece benim değil, Alin’in de eşyalarını istemişti. Önceliği kendi çantama verip eğildiğimde Demir’in sesini işittim.

“Teşekkürler, Yalın,” dedikten sonra ekledi. “Sen dışarıda bekle.”

Patronunun sözünü ikiletmeden uzaklaşan adam ile doğruldum ve çantamı kucağıma yerleştirerek açtım. Telefonumu alıp ekrana baktığımda Derya’nın mesaj attığını gördüm. Sosyal medya hesaplarıma düşen bildirimler haricinde önemli bir şey yoktu. Alin aramamış, benimle iletişime girmemişti ki bu hissettiğim korkuyu ikiye katlıyordu. Beni araması gerekirdi. Buradan çıkmasına rağmen iletişime geçmiyorsa bunun nedeni hayra alamet olamazdı. Belki de gerçekten yaralıydı. Derin bir nefes alıp düşüncelerimin ateşini harlamayı bıraktım. Kendimi daha da endişeli bir hale sürüklememem gerekiyordu.

Telefonumu ve çantamı bir kenara bırakıp Alin’in çantasını aldığım da Demir de kutunun içinde duran cüzdan ve telefona uzandı. Alper’e ait olduğu belli olan eşyaları aldığı sırada kız kardeşimin çantasını açıp karıştırmaya başladım. Telefonunu çıkartıp kapalı olduğunu anladığımda sinirle homurdandım.

“Telefonu kapalı ve şifresini bilmiyorum,” dediğimde karşımdaki adam elindeki cihazı kaldırdı ve sinirini kontrol altında tutmaya çalışır gibi soluklandı. “Aynı şekilde.” Elini uzatıp telefonu işaret etti. “Doğu’ya telefonları verip bir şey yapabilecek mi diye sorarım. CV’inde yazarların yarısı bile doğruysa bu cihazlara sızabilmesi gerek.”

Alin’in telefonunu uzatırken mırıldandım. “Teşekkür ederim.”

Bir şey demeden telefonu elimden aldı ve iki cihazı da kenara bıraktı. Gergin bedenine göz atıp çenemi kapılı tutmak istesem bile merakıma engel olamadım. “Personel otoparkındaki aracın aniden ortadan kaybolması, kamera görüntüleriyle oynansa bile nasıl mümkün olabilir?”

“Otoparkların girişindeki kapılar belirli bir çip ile açılır ve kapanır. Araçta o çip varsa ki Doğu etiketin olduğunu söyleyerek aslında bunu anlatmaya çalışıyordu, kamera görüntülerini dondurup saniyelik bir açıklıkla çıkıp gitmiş olabilirler.” Sinirle ekledi. “Benim asıl merak ettiğim o çipi nereden buldukları ve sistemime nasıl sızdıkları.”

İç geçirip homurdandım. “Tabii bir de ölü adam var.”

“Onun çok umurumda olduğunu söyleyemem,” derken dürüsttü.

Boğazımdaki düğümü yutarak sorguladım. “Sence çipi nereden buldular?” dediğimde Demir daha fazla konuşmak istemiyor gibi kutunun içindeki cüzdanı alıp karıştırmaya başladı. Anlaşılan İnferno’nun bütün sırlarını bana söylemek istemiyordu ki bunun için onu asla suçlayamazdım. Kimsenin görmemesi, bilmemesi gerekenden daha çoğuna şahitlik etmişim.

Alin'in çantasını karıştırarak kayda değer bir şey aradım fakat benden aldığı ve aldığını söylemediği rujlarımla parfümüm haricinde dikkatimi çeken bir şey bulamadım. Sinirle dudağımı dişlerken cüzdanını karıştırdım.

"Bu ilginç," diyen adamla ile başımı kaldırdım.

Tamamen alanıma sızmış, sadece birkaç santim mesafeyi aramıza iliş-tirmişti. Odaklandığı nokta ben değildim fakat benim dikkatim ondaydı. Kaşlarını çatarak elindeki karta bakarken son derece güzel gözüküyordu. Teninden yayılan sıcaklığa tezatlık oluşturabilecek soğuk bakışlara sahipti. Başımı hafifçe sallayıp kendime lanet ettiğimde öfkelenim. Daha önce erkek görmemiş gibi ağzımın sularını akıta akıta bakmamı anlayamıyordum.

Bana doğru kaldırdığı karta baktığımda kaşlarımı çattım. Kredi kartına benzeyen siyah mat kartın üstünde büyük bir H harfi vardı ve iki yanında duran meşaleler ile mistik bir görünüme sahipti. H harfinin arkasında yedi kafalı bir canavar vardı.

Kartı uzun parmaklarıyla çeviren Demir'le arkasına baktığımızda manyetik bir alan göremedim. Başımı eğerek elimdeki cüzdanı açtığımda içini karıştırmaya başladım ve saniyeler içinde aynı kartı Alin'in cüzdanının arasına sıkışmış bir halde buldum. Kartı çıkarıp kaldırdığımda karşımdaki adamla gözlerimiz buluştu. Hüznüm yerini öfkeye bırakırken başımdaki ağrı şiddetlendi.

"Alışveriş veya kredi kartı değil," diye mırıldandığımda Demir başını salladı. "Sıradan bir kart olmadığı bariz. Ayrıca üzerindeki sembol tuhaf duruyor."

Gerçekten de garip gözüküyordu.

"Kartları da Doğu'ya vereceğim." Elini uzatıp parmaklarımın arasındaki kartı işaret etti. "Belki nereden geldiklerini ya da kartların ne işe yaradığını içeriğine sızarak bulabilir."

Minnettar bir tebessümle kartı ona uzattığım sırada sesime yerleşen şüpheyile mırıldandım. "Bana gerçekten de fazla kibar davranıyorsun."

Yüzüne yerleşen gülümsemeyle kartı parmaklarımdan alıp gözlerimin içine baktı. Saniyelerin ardından bakışlarının aksine sert olan tonlamasıyla bana karşılık verdi. "Beni tehdit ettin ve gözlerine baktığımda seni azımsamamam gerektiğini görebiliyorum. Ayrıca mekânımdaki sorun her daim önceliğim haline gelir. Bu işi açıklığa kavuşturmak zorundayım."

Başımı yana yatırıp gözlerimi kıstım. "Ama bu bana neden nazik davrandığını açıklamıyor."

“Sana sert davranmamı mı istersin?” dediğinde alaycı ve kanımı kaynatan bir ifadeyle baktı. Kendime hâkim olamayarak gündelik alaycılığımı bir kas refleksi gibi dile dökerek omuzlarımı silktim. “Sert severim.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp bunu ona söylememin ne yeri ne de zamanı olduğunu düşündüm. İç geçirip ayaklandığında heybetli bedeniyle başımda dikildi. Saçlarıma, kırmızıya boyanmış dudaklarıma ve tırnaklarıma baktı. Tek kelime etmeden ardını dönüp yürüdü. Odanın içinde adımlamaya başladığında sesini işittim. “Ben neler olduğunu araştırırken dinlenmeye çalış, Helen. Bir süre daha etrafımda olacak gibisin ve ben yüzündeki yorgun ifadeyi sevmedim.”

Kaşlarını çatarak karşı çıkacağım sırada omzunun ardından bana baktı ve sarf ettiği sözlerle beni olduğum yere mıhladı.

“Tabii o yorgun ifade benim eserim olmadığı sürece.”

Asansörden çıkıp gömleğimin yakasını çekiştirdiğimde baş ağrısından ölmek üzereydim. Öfkem öylesine yoğundu ki fiziksel bir acıya neden oluyordu. Sinirden delireceğimi düşünüyorum, stresten geriliyordum.

İnferno, benim gözbebeğimdi.

Bütün hayatım bu mekândan oluşuyordu çünkü değer verdiğim başka hiçbir şey yoktu. Buraya bir zarar gelmesindense şu dakika kafama sıkmayı tercih ederdim.

Bileğimde asılı duran saate baktığımda akrebin beşi gösterdiğini fark ettim. Saatlerdir Inferno'nun altını üstüne getiriyor, müşterilere fark ettirmeden neler olduğunu bulmaya çalışıyordum.

Doğu, aracı araştırmış ve çalıntı olduğunu bulmuştu. Plakayı takip ettirdiğimde ise arabanın iki sokak ötede terk edildiğini görmüştüm. Aracın terk edildiği sokakta ya da yakınlarında güvenlik kameraları yoktu ki bu bana her şeyin planlı olduğunu daha iyi anlatıyordu. Yine de Alper ve kız arkadaşının gözümde iki aptal veletten farkları yoktu. İkisini de elime geçirdiğimde onlara tattıracağım acı büyük olacaktı.

Hiç kimse, mekânımda benden habersiz iş yapamazdı.

Buna cesaret edenler ise en ağır şekilde cezalandırılırdı.

Ofisime doğru yürürken karşıma çıkan Yalın ile yavaşladım. Yorgun bakışlarını bana çevirdiğinde dişlerimi sıktım. Yıllardır benim için

çalışıyordu ve dost diyebileceğim nadir insanlardandı. Yine de patronu olduğumun bilincindeydi. Her akıllı başında insanın yapması gerektiği gibi benden çekiniyordu. Çalışanlarıma iyi davranır, onları aile misali sahiplenirdim fakat hatalarına müsamaha göstermem mümkün değildi. Hepsi bu huyumu bilir, ona göre hareket ederdi.

“Kan sonuçları geldi.” Çalıntı arabada kurumamış kan bulmuş ve örneğini almıştık. Bağlantılarım sayesinde kısa sürede sonuç çıkmıştı. “Bulunan kan Alin Hanım’a değil, Alper Bey’e ait.”

İşittiğim sözlerle zihnimdeki çarklar döndü. Demek yaralanan Alin Saral değildi. Otoparkımdan çıkarken saptanan kısmi görüntüsünden kanın Alper’e ait olabileceğini tahmin etmiştim lâkin bunun teyit edilmesi farklıydı. Ablası bu habere çok sevinecekti fakat benim için durum böyle değildi. Alper yaralıysa onu buradan çıkaran Alin yolu biliyor olmalıydı. Bu da benim öfkemi harlıyordu. O küçük kız, mekânım hakkında nasıl böyle bilgilere sahip olabilirdi?

Sanırım bunun cevabını biliyor ama kabul etmek istemiyordum.

Bu gece yaşanan her şey yalnızca bir yol ile gerçekleştirilebilirdi. Bu yol, benim kabul etmek istemediğim kadar hainlik doluydu. Aksini kanıtlamak için elimden geleni yapabilecek olsam da zekâm bana müsaade etmiyordu.

Yalın, “Bulduklarımı derledim,” diyerek elindeki tableti uzattı.

“Doğu telefonların içinde bir şey buldu mu?”

“İki cihaza da format atılmış,” diyen Yalın’la öfkem ikiye katlandı. “İçleri bomboş.”

Planlar, eylemler ve sonuçlar. Kesinlikle bu akşam spontane gerçekleşmemişti. Belki hesapta olmayan tek şey Alper’in korumasının ölümüydü çünkü sistematik görünse de acemice bir işti.

“Odadan alınan parmak izleri?”

“Sadece Alin Hanım, Alper Bey ve Kerem Saygın’ın parmak izlerini bulduk.”

“Cinayet silahı?”

“Otopsi raporuna göre kullanılan silah ile bizim Beşinci Çember’de kullandığımız silahlardan bazıları örtüşüyor. Envanterleri kontrol ettiğimde eksiklik bulamadım ama birinin dakikalar içinde o silahı alıp kullanıp yerine geri bırakması olasılık dahilinde.”

Bu olasılık kabul etmek istemediğim ihtimali güçlendiriyordu.

Tableti elinden alarak yanından geçip gittim ve ofisimin kapısını açıp içeri girdim. Elimdeki tableti sıkıca kavrayıp adımladığımda gözlerim

doğruca deri kanepemi buldu. Gördüğüm manzara karşısında dudağımın kenarı kıvrılınca bundan nefret ettim. Güzel bir şey gördüğümde tebesüm etmeye alıştım ama sorun şuydu ki çoğu şey bana güzel gelmezdi.

Oturma grubuma doğru adımlayıp uyuyan kadını inceledim. Dibinde duran viski şişesini yarılarmış ve büyük ihtimal alkole ek olarak endişeyle sızmıştı. Kusursuz fiziği kanepemin yarısını kaplıyordu. Kızıl saçları küçük yastığa saçılmış, dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı. Ünlü bir ressamın fırçasından dökülen melek misali çarpıcıydı.

Tekli koltuğun kenarında duran ceketimi alıp ona yanaştım. Bedenini sarmalayan mini elbisesinin açıkta bıraktığı bacaklarına kayan bakışlarım boğazımı düğümledi. Beyaz tenine bakmak içimdeki ateşi yelliyor, beni günaha sürüklüyordu. Ofis sıcak olmasına rağmen ceketimi bacaklarına örterek üşümemesini garanti altına almaya çalıştım.

Mermer masanın üstüne kendimi bıraktığımda uzun bacaklarımı iki yana ayırıp dirseklerimi dizlerime yasladım. Birkaç santim ilerimde uyuyan kadın garip hissettirmişti. Dokuzuncu Çember bana aitti. Özellikle ofisim ve ofisin bir köşesinde kalan kapıların ardındaki evim tamamen benim alanımdı. Kadınlar bu kata girse de fazla oyalanmazdı. Şimdi bana ait olan bu yerde, bir kadın uyuyordu ve ben onun sıcaklığının burayı daha hoş tuttuğunu düşünüyordum.

Bu düşünce öfkelenmeme neden oldu. Kaşlarımı çatarak elimdeki tablete odaklanmaya çalıştım. Başarılı olamayarak tekrar ona baktığımda ise küfretmemek için kendimi zor tuttum.

Bu gece başlı başına bir fiyaskoydu.

Onu kameralarda gördüğüm andan beri bende bir tuhaflık baş göstermişti. Sadece ilgimi çeken bir av olduğunu düşünmüştüm ama yanına gidip gözlerine baktığım an yıllardır hissetmediğim bir arzu kanıma sızmıştı. Cinsellik benim kendimi cezalandırdığım bir sistemdi çünkü haz duymazdım ancak bu kadına bakmak bile zevk almama neden oluyordu. Beni sarsan bu değişimle karşımdaki kadına bağırarak, sinirimi ondan çıkarmak istiyordum ama yüzüne baktığım an öfkem bedenimi terk ediyordu. Ve bu beni daha çok delirtiyordu.

O kimdi ki beni böyle etkileyebilirdi?

Onun diğer kadınlardan farkı neydi?

En az bana hissettirdikleri kadar tuhaf biriydi. Utanmıyor, korkmuyor, çekinmiyordu. Dilinin kemiği yoktu, aklından geçeni söylüyordu. Onunla flört etmişim ama asıl benimle cilveleşen kendisiydi. Bana kendimi etkisiz eleman hissettirecek kadar baskın biriydi. Ayrıca her insanı

büyüleyebilecek kadar akıllıydı. Yine de bazen sarf ettiğim kelimeler karşısında şaşırıyor, utanıyordu ve o anlarda yanaklarına akın eden tatlı pembelik çok çekiciydi.

Eskiden böyle değildim ama yıllardır kimseye yakınlık hissedemiyor, içimdeki anlamsız bariyeri yıkamıyordum. Sanki bir şeye saplanıp kalmış ve oradan çıkamamıştım.

Tenimin tenine değmesi, başlı başına bir çekimdi. Ona sarıldığımda bedeni kollarıma tam oturmuş, mükemmel bir uyum sergilemişti. Parfümü üstüme sinmişti ve kokusu hoşuma gidiyordu. Bu da anormaldi çünkü genelde kokulara karşı hassastım ve ne zaman bir kadının parfümü üzerime bulaşsa o koku çıkana dek yıkanırdım. Şimdiyse kokusunun üzerimden ne zaman silineceğini düşünerek bu ihtimal karşısında strese giriyordum.

Bu düşünceler bana aşına değildi. Bu düşünceler içinde mantık barındırmıyordu. Aklımdan geçenleri beni tanıyan biri duysa samimiyetimi sorgulardı. Tabii samimiyetten önce asıl sorgulayacağı şey akıl sağlığım olurdu. Yine de emindim ki aklımı esir eden fikirlerin ortak noktası, karşımdaki kadına duyduğum cinsel çekime aitti. Uzun zamandır kimsenin iştahımı kabartmaması beni farklı hislere itmişti.

Elimdeki tableti açıp onun hakkında bulunan bilgileri incelemeye başladım. Yirmi altı yaşındaydı ve yaşma göre büyük başarılarla imza atmıştı. Şaşırmıyordum çünkü tuttuğunu koparan biri olduğu belliydi. Korkusuz ve hırslıydı. Öyle ki ona yapabileceklerini bir kez bile sorgulamadan beni tehdit etmiş, dik başlılığını kaybetmemişti.

Anne ve babası Yunanistan'da yaşıyordu. Mesleğine atıldığı ilk andan beri adını sıkça duyurmayı başarabilmiş biriydi. Benim için bir şüpheli olan kız kardeşiyle Bomonti'de lüks bir rezidansta oturuyordu. Arkadaşıyla birlikte açtıkları özel bir kliniği vardı ve geçen ay bir dergiye verdiği röportaj sırasında işkolik olduğunu söylemişti. Cinsellikle ilgili iki, psikolojiye dair ise bir kitap yazıp yayınlamıştı. Üç ay önce yayınladığı son kitabı hâlâ en çok okunanlar listesindeydi. Bazı sosyal medya uygulamalarında psikolojiye dair, özellikle de cinsel problemler hakkında eğitici videolar paylaşıyordu. Hesabından anlayabildiğim kadarıyla kendine odaklanan bir kadındı. Spor konusunda aktif olduğunu fark ettiğimde tebessüm ettim. O fiziğe başka türlü sahip olsaydı Tanrı adil değil derdim.

Yarım saatlik araştırmamın ardından emindim ki son derece başarılı, her erkeğin önünde diz çökmek isteyebileceği, güçlü lâkin cehennemimde yaşananlarda izini bırakamayacak kadar masum bir kadındı. Kendi halinde biriydi. Bu gece yaşananlar her neyse onunla ilgili değildi ama kız

kardeşi için aynı şeyi söyleyemezdim. Kız kardeşini araştırdığımda bulduklarım ona duyduğum şüpheyi körüklemişti. Oldukça zeki olduğunu kazandığı yarışma ve birinci geldiği sınavlardan anlayabiliyordum. Yazılıma olan düşkünlüğü, bu konudaki becerileri bana sistemime sızan köstebeğin o olabileceğini söylüyordu.

Onun gibi bir genç kızın, Alper Kavas ile ne alakası olabilirdi?

Kavas ailesini iyi tanırdım. Alper'in abisi bir zamanlar en iyi arkadaşımdı. Geçmiş zamanda konuşmamın nedeniyse Genç'er'in varlığından bile haberdar olmadığım sevgilisiyle birlikte olmamdı. Açıkçası bir suçum olduğunu düşünmüyordum çünkü aralarındaki ilişkiyi bilmiyordum. Yine de Genç'er bunu umursamamıştı ve aramız uzun zamandır iyi değildi.

Genç'er ve Alper'in babasını da iyi tanırdım. Kendisi yeraltının acımasızları arasındandı. Tam bir şerefsiz oluşunun yanı sıra genç kadın düşkünlü zamparanın tekiydi. Adama bakmam bile ağzını burnunu kırmak istememe neden olurdu. Alper ise gözü açılmamış, süzme bir geri zekâlıydı. Bu gece olanlar onun eseriye öfkelenmeden önce şaşırır ve sonunda adam olabildiği için onu tebrik ederdim.

Genç'er'i arayıp olanlar hakkında onu bilgilendirmeyi düşündüm ancak sonradan bir de onunla uğraşamayacağımı fark ettim.

Tabletin ekranını kapatıp tekrar uyuyan kadına baktım.

Başıma bela olacağını onu ilk gördüğüm an fark etmiştim. Yine de bana bir yük olmaktansa yaver olması şaşırtıcıydı. Bütün gece korkmadan yanımda durmuş, ceset görmesine rağmen aklını kaybetmeyerek olanlara odaklanmıştı. Maskesinin ardındaki endişe ve paniği sezebilmişim ama kendini kamufle etmekte direnmesi takdir edilesiydi. Sorgu odasında iyi iş çıkarmış, özgüveniyle dördümüzü de şaşkına çevirmişti. O anları anımsamak başka bir görüntünün zihnime sızmasına neden oldu. Bacaklarımın arasına sızdığı an beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Bedeninin bedeni-me yaydığı akıma eklenen cezbedici halleriyle aklımı almıştı. Kızıl saçları yüzümü yaladığında yumuşaklığı karşısında afallamıştım.

Bana isimle hitap etmişti. Bey kelimesini kullanmadan, o güzel ve şekilli ağzıyla ismini zikretmişti. İnce sesinden adımlı duymak beni gerçek bir *demir* haline getirmişti.

Boynuma iliştiği busenin izleri ise hâlâ tenimdeydi. Beni öperken kendimi zor dizginlemiş, güzel bedenini yere sermemek için benliğimle savaşa girmiştik. Fakat asıl mücadele zihnimde gerçekleşmişti çünkü o pervasız hareketi hoşuma gitmişti. Birlikteliklerim sırasında kadınların dudaklarını herhangi bir noktaya yaklaştırmaması önceliğimdi. Bu, cinsel

ilişkilerimde baskın olmalıyım, sadece sevişmeye odaklıyım kafasıyla yapmalarına izin vermediğim bir eylem değildi. Dudaklarını dudaklarıma yaslayabilecek tek bir kişi dahi yoktu çünkü bundan iğrenirdim. Düşüncesi bile kanımın çekilmesine neden olurdu. Her adamın en sevdiği şeylerden biri olan oral seks bile benim menümden yoktu.

Helen dudaklarını boynuma ilıstirdiğinde ise bundan tiksini memiştim. Aksine teması bedenimin hayata dönmesini sağlamıştı. Hissettiğim akım sanki bana verilen bir elektroşoktu. İşte bu, en yakın zamanda terapistime anlatmam gereken en önemli şeydi.

Helen'in farkı neydi de yıllardır benimsediğim huylar onun için geçersiz hale gelmişti?

Hem de bir anda?

Daha fazla ona bakarsam alev alacağımı fark ederek oturduğum yerden kalktım ve çalışma masama geçtim. Masanın üstündeki eşyalarıma göz atıp hepsinin düzenli, yerli yerinde olduğundan emin oldum. Nizami durduklarına karar verdikten sonra tekrar yerime oturdum. İşlerime odaklanarak başka hiçbir şeyin aksi halde gitmediğinden emin olmaya çalıştım zira bu gece İnferno önemli misafirlere ev sahipliği yapmıştı. Tam böyle bir gecede başıma gelen talihsizlik ise bana bunun bir rastlantı olmadığını söylüyordu.

Kerem'in ve Alper'in yokluğunu fark eden Kavasların telefonumu ne zaman çaldıracakları ise muammaydı. İnferno'mda olduklarını bilmiyorlarsa ben Genç'er'i arayana dek karanlıkta kalabilirlerdi ki bu da benim umurumda değildi.

Etraftaki güvenlik kameralarını tekrar inceledim.

Otoparkımdan çıkan arabanın varlığını ve yokluğunu tespit etmemiz arasında sadece iki dakikalık fark vardı. Nasıl daha önce dikkat çekmediğiye soru işaretiydi. Aklımdaki olasılıkla örtüşen bir soru işaretiydi. Tıpkı terk edilen arabanın İnferno'ma çok yakın bir yerde olması gibi. Alin ile Alper tespit edileceklerini bildiklerinden araç değıştirme gereğı duymuşlar ve bunu hemen yapmışlardı.

Boşluklar fazlaydı ve hepsinin doldurulması şarttı.

Saat on bire kadar işlerimle uğraşmış, on dakikada bir ise uyuyan güzelliğe bakarak kendi kendime dikkatimi dağıtarak sinirlenmiştim.

Gram uyumamış olmamla altıncı filtre kahvemi sipariş ettiğimde Helen'in uyandığında yiyebilmesi için de bir şeyler söyledim. İstediklerim geldikten yarım saat sonra uykusunun ağırlığından sıyrılan kadın mırıldanarak kıpırdamaya başladı. Sanırım sonunda uyanıyordu. Ona bakarak

doğrulduğumda, dağılmış kızıl saçlarını karıştırarak yerinden kalktığını gördüm. Kısık bakışlarını bana çevirmeden önce bir süre yüzünü izledim. Uyku mahmuruyken bile güzel gözükmesi saçmalığın daniskasıydı. Dolgun dudakları daha çok şişmiş, yanakları da onlara eşlik etmişti. Bakışlarımız buluştuğunda gözlerini irileştirerek kendine çekidüzen verdi.

“Günaydın,” dediğimde kısık bir sesle mırıldandı. “Günaydın.”

Laptopumun ekranına dönerek borsayı takip etmeye çalıştım ama aklım onda kaldı. Göz ucuyla yerinden kalktığını fark ettim. Telefonunu eline alıp omuzlarını düşürdüğünde kardeşinin hâlâ onunla iletişime geçmemesinden duyduğu hüznün yüzüne yansdı.

Dudaklarından dökülen küfürle bana bakıp mahcup bir ifade takındıktan sonra yanıma doğru adımladı. “Yedi dakikaya seansım var, tamamen unutmuşum. Online olacak ve ertelemem mümkün değil. Acaba kullanabileceğim başka bir bilgisayarın ve ofisin var mı?” Bütün çekingenliğiyle ekledi. “Seni yeterince zora soktuğumun farkındayım ve her ne kadar şu an seansımdan daha önemli şeyleri düşünüyor olmam gerekse de danışanımı son dakikada-”

“Helen,” diyerek onu susturdum. “Nefes al.”

Bunu söylememi bekliyormuş gibi iç çekti. Karşıma dikilip sarf ettiği cümlelerle yaşadığı onca şeye rağmen hâlâ işini düşünüyor olmasına şaşır-mam gerekirdi ama işkolik olduğunu söylerken yalan atmadığını bilmek beni mutlu etmişti. Edindiğim bilgilerin doğruyu yansıtmasını severdim.

Toplantı masasının üstünde duran laptopu işaret ettim. “Onu kullanabilirsin. Boşta ofisim yok ama toplantı masası odanın bir diğer ucu.”

Tebessüm ederek teşekkür etti ve ardından çantasını alıp içinden kulaklığını çıkardı. Bilgisayara doğru adımlarken aynı zamanda konuşuyordu. “Bu arada özür dilerim. Koltuğunda uyuyakalmak planlarım arasında yoktu. Beni kaldırsaydın sana daha fazla rahatsızlık vermezdim.”

Bana kesinlikle rahatsızlık vermiyordu ama bunu ona söylemedim.

“Sorun değil, uyumaya ihtiyacın vardı.” Arkama yaslanarak onu izledim. “Bu arada personel otoparkındaki aracı buldum ama araba çalıntıymış ve iki sokak ötede terk edilmiş. Doğu, kartları hâlâ araştırıyor ama telefonlarda işimize yarayabilecek tek bir şey dahi yok çünkü format atılmış. Ve araçtan aldığımız kan örnekleri sonucunda diyebilirim ki kardeşin iyi.” Bakışları büyüdü. “Yaralanan Alper’miş.”

Omuzlarını düşürüp soluklanması güzel yüzünün aydınlanmasına neden oldu. Bir mırıltı halinde dudaklarından dökülen sözleri işittim. “Çok şükür.” Sesli konuştuğunu fark etmiş gibi bana baktığında hızla ekledi.

“Yani umarım Alper de iyidir ama yaralananın Alin olmamasına sevindiğimi gizleyemem.”

Kardeşim yoktu ve ailem öleli uzun zaman oluyordu. Hayatımdaki insanlar ise belirli sınırlara kadar yanıma yaşayabiliyordu. Bu yüzden birini kaybetmenin nasıl hissettirdiğini artık hatırlamıyordum. Tıpkı birini sevmenin ne demek olduğunu bilmediğim gibi.

Helen ise kardeşinin iyi olduğunu duyarak kutsanmış gibiydi. Gözlerine bir canlılık gelmişti. Başını hafifçe salladı ve düşünürken sıkça yaptığını fark ettiğim bir şeyi yapıp dudağını dişledi. Bu görüntü oldukça cezbediciydi. Elindeki telefonu kaldırdı. “Ortağıma mesaj atmıştım, geri dönüş yapmış. Alin onu da aramamış ve kesinlikle dün gece eve gitmemiş. Güvenlik gelmediğini söyledi. Zaten ev anahtarı da çantasında, gitse bile içeri giremezdi.”

Her detayı düşünüyor olması etkileyiciydi.

“Seansına odaklan,” diyerek önüme döndüm. “Bunları sonra konuşuruz.”

Kız kardeşi için endişeleniyordu fakat kardeşinin onun endişe edebileceği bir durumda olup olmadığından emin değildim. Bana kalırsa Alin, kesinlikle ablasından büyük bir sır saklıyordu. O sır her neyse onu dün gece İnferno’da bulmuş ve yakasına yapışmıştı. Helen’e ona yardım edeceğimi söylemiştim ve sözümü tutacaktım. Tutmak zorundaydım çünkü işin ucunda mekânım da vardı.

“Yakınlarda lavabo var mı?”

Sorusuyla siyah kapıyı işaret ettim. Minnetle tebessüm edip gözden kayboldu ve birkaç dakikanın ardından geri geldi. Saçını taramış, rujunu tazelemiş ve buradan dahi duyabildiğim parfümünü sıkıyordu. Gözlerimi yumup kokuyu içime çekmemek için çaba sarf ettim.

Kendi kendime homurdanarak önüme döndüm ve geçen ay ortağı olduğum şirketin gönderdiği raporu incelemeye çabaladım. Kahvemden büyük bir yudum aldığım sırada Helen ekranı açıp klavyenin tuşlarına basmaya başladı. O sivri ve kırmızı tırnaklarını gezdirdiği... Lanet olsun. Kafamı masaya geçirmek istiyordum. Kadının az ötemde olması ve onu görebilmem yetmiyormuş gibi bir de düşüncelerimde kol geziyordu.

Rapora göz atıp okumaya başladım. Beş dakikalık bir dikkatin ardından işittiğim sesine eklenen cümlesiyle istemsizce gerildim.

“Merhaba, Osman Bey.” Sesindeki neşe ve sıcaklık algılarımı yıktı. “Haftanız nasıl geçti?”

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Helen ikiye ayrılıyor olmalıydı. Biri; dün gece benim gördüğüm mesafeli, sert ve dik başlı kadındı. Diğeriyse işinin başındaykenki haliydi; anlayışlı, sıcak ve tatlı dilli.

Elimi kirli sakalımda dolaştırıp hafifçe kaşıdıktan sonra tekrar ekranda yazan cümlelere odaklandım. İnferno, benim her şeyimdi. Bütün eforum ve vaktim ona aitti. Yine de başka iş alanlarına da hâkimdim. Para kazanmayı seviyordum. Aslında kazanmama gerek yoktu çünkü ailem vefat ettiğinde bana yüklü bir miras bırakmıştı. Ayrıca İnferno başlı başına bir kazançtı. Her gece milyarlık kazançlar elde ederdim. VIP üyelerin birinin bile aylık ödediği miktarla yıllarca başka hiçbir şey kazanmadan rahat bir hayat geçirebilirdim. Yine de yatırım yapmayı ve her kolda kendimi geliştirmeyi seviyordum.

Nisan sonu için hazırlanan toplantı çizelgesini incelediğim sırada kupamı aldım ve soğuyan kahvenden büyük bir yudum içmeye çalıştım fakat içtiğim sözler buna engel oldu.

“Ne sıklıkla mastürbasyon yapıyorsunuz?” dedi Helen.

Boğazımdaki kahveyi yutamayarak iki büküm olduğumda boğulacağımı zannettim. Zar zor yutkunup hafifçe öksürdüğümde ellerim buz kes-ti. Çatılan kaşlarımla toplantı masasına döndüm. Yüzündeki tebessümle danışanın cevabını dinleyen kadına bakarken yine o duygu belirdi. Göğüs kafesim yanıyor, kalbim sıkışıyor. Bu şey her neyse beni öfkelenmeye itiyordu. Bütün kaslarımın gerildiğini ve nabzımın hızlandığını hissettim.

Sinirle burnumdan soludum. Gerçek, bir tokat gibi yüzüme vurdu. Kendi terapistimin de bana böyle sorular sorduğunu hatırladım. Bu çok normal bir süreç ve diyalogdu. Helen, cinsel terapistek olarak psikologdu. Onun işi buydu. İsteddiği gibi konuşur hatta danışanı olmayan bir adama bile bu soruyu sorabilirdi. Benim ne haddimeydi de sinirleniyordum?

Bakışlarımı üzerine diktiğim kadın kaleminin arkasını yavaşça dudaklarına vurduğunda ellerimi bilinçsizce yumruk haline getirdim. Şu hareketi beni delirtiyordu. Aklıma gelen görüntülere mâni olamıyordum ve belirtmeliydim ki fantezi dünyamda dudaklarına vurduğu şey kalem değildi.

Neyi hayal ettiğimi idrak ederek bir kaidemin daha yıkılmak üzere olduğunu anladığımda Helen’e iki kafası varmış gibi baktım. Özel güçleri olabilir miydi?

“Peki, boşalmanız kaç dakikayı buluyor?” deyip kalemini indirdi.

Gözlerimi yumarak arkama yaslandığımda göğsümün altındaki sıızının ruhuma yayıldığını hissettim. Açılan bir yaradan kan sızar gibi yayılan bu duygu yakıcıydı.

“Anlıyorum,” diyerek elindeki deftere not aldı. “Cinsel birliktelik sırasında bu süre kaç dakikaya düşüyor?”

Doğrularak dirseğimi masama yasladım ve yavaş bir ritim tutturup elimi ağzıma vurarak ekranımda yazan bilgilere odaklanmaya çabaladım. Başarılı olamadığımı söylememe gerek yoktu. Tamamen onun sözlerine dikkat kesilmiştim.

“Dur – Başla yöntemini deneyelim.”

Sözleriyle kaşlarımı çatıp çaktırmadan ona baktım. Bahsettiği yöntem neydi merak etmiştim. Ayrıca *deneyelim* derken işin içine kendini de mi katmıştı yoksa bu bir ekip çalışması mıydı?

“Tabii, hemen açıklayayım,” diyerek benim gibi ne kastettiğini anlamayan adamı aydınlatmaya başladı. Ağzından dökülen her sözde dişlerimi sıktım. “Partneriniz ile rahat bir ortamda olmanızı rica edeceğim. Ön sevişme uzun tutulmalı hatta gerginliğin azaltılması için partneriniz size masaj yapabilir, bu tensel uyumu artırır. Siz sırtüstü yatıp gözlerinizi kapatacak ve sizi strese sokacak düşünceleri bir kenara bırakmaya çalışacaksınız. Bu önemli çünkü *yapabilir miyim* fikrine odaklanırsanız cinsel birliktelikten zevk alamaz aksine kaygı duymaya başlarsınız. Bu noktada size öğrettiğim kaygıyı yönetme taktiklerini kullanabilirsiniz.”

Kulaklarımı tıkayıp şarkı mırıldansam, sinir krizi geçirme ihtimalim ortadan kalkar mıydı?

Hayır, şu an hissettiğim saçmalık karşısında asıl terapi görmesi gören kişi benmişim gibi geliyordu. Ayrıca bu hissettiğim neydi? On bir saattir tanıdığım birine dair bu denli saçma bir şey... Niye göğsüm yanıyordu?

“İkinci adım partnerinizin size kuru elle mastürbasyon yapması,” diyen Helen ile yüzümü ellerimin arasına geçirip, tenimi çekeştirerek ovaladım.

Yerimden kalkıp daha fazlasını duymanın mideme zarar vereceğine emin olarak çalışma masamın ardında kalan alana yürüdüm. Terasa çıkıp bir sigara yaktığımda nikotini ciğerlerime depolayarak buz gibi havanın altında dikilmeye başladım. Tenimi kırbaçlayan soğuk karşısında içimdeki ateş hiddetini yitirdi. Hâlâ göğüs kafesimi mesken eden bir sıcaklık vardı. Aklım karışmış, kendime duyduğum öfke avuç içlerimi kaşındırmıştı. Cebime uzanıp telefonumu çıkardım. Rehber girdim ve uzun zamandır gittiğim psikoloğun numarasını bulup isminin üstüne bastım. Cihazı kulağıma yaslarırken geriye dönüp camların ardında kalan kadına baktım. Her şeyi unutmuş, sadece işine ve konuşan adama odaklanmıştı.

Arama yanıtladığında konuştum. “En yakın zamana randevu almak istiyorum.”

“Her şey yolunda mı, Demir Bey?”

Psikoloğumun sesiyle dişlerimi daha sert sıktım. Helen’e bakmaya devam ediyor lâkin anlayamıyordum. Yüzüne bakarsam cevabı bulabileceğimi sanıyordum fakat yanılıyordum.

“Bir problem var,” dediğimde öfkeliydim. “Hem de büyük bir problem. Sanırım sonunda aklımı kaçırdım. Acilen konuşmamız gerek.” Kadının yüz hatlarını inceledim. “Yoksa başıma bela alacağım.”

Tek dileğim makul bir cevaptı. İlk görüşte aşka inanmazdım. Hatta aşka genel olarak inanmıyordum. Aşkı geçtim, insanların birbirine uzun süre tahammül edebilmesini bile mantıklı bulmuyordum. Duygu bir tarafta, benim için birine dokunmak bile azaptı.

O zaman şimdi ne değişmişti?

Hayatıma bomba misali düşen kadının farkı neydi ve beni ele geçiren bu saçma hissiyat tufanı niye bu kadar yoğundu?

Helen

Seansı sonlandırıp bilgisayarı kapattım.

Kulaklıklarımı kutusuna yerleştirirken bakışlarımı ileriye çevirdim. Yarım saattir terasta sigara içen adama bakmaya başladığımda başımı yana yatırdım. Normalde bu şekilde seansa girmemem gerekirdi fakat bulunduğum şartlar altında elimden başka bir şey gelmemişti. Sorduğum soruların ardından terasa çıkan Demir’in rahatsız mı olduğunu yoksa bana alan mı tanımak istediğini bilemiyordum. Hangi seçenek olursa olsun kendimi minnettar hissediyordum. Gözlerimi üzerinde dolaştırdım. Dünkü kıyafetleri hâlâ üstündeydi. Yüzündeki ifadeyi kuşatan öfke yoğunluğu beni geriyordu. Tahmin ettiğimden daha sert bir karaktere sahip olmalıydı. Anlaşılan dün gece yaşananlar onun sabrını iyice sınamıştı.

Çattığı kaşlarıyla gökyüzüne bakıp bitmek üzere olan sigarasından bir duman daha aldı. Heybetli bedeni soğuktan etkilenmemiş gibiydi. Oysa üzerindeki gömlek bir bayrak misali dalgalanıyordu.

Omuzlarım çöktüğünde arkama yaslandım. Dağılmış bir haldeydim ve ortalığı nasıl toparlayacağımı bilemiyordum. Demir, dün ofisinde beni bir şişe viskiyle yalnız bıraktığında kendimi alkole boğmuştum. Alin’i

bulabilmek adına birkaç arkadaşını aramış, onun ve Alper'in sosyal med-
yalarını karıştırmış ve sonunda hiçbir şey elde edememiştim.

Kendimi hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim.

Ne yapmam gerekiyordu, bilemiyordum. Sanki biri beynimi durdur-
muş ve bütün fonksiyonları alıp götürmüştü. Uyuyakalmam da iyi olma-
mıştı. Açıkçası uykuya dalmaktan çok bayıldığımı düşünüyordum.

Demir sigarasını söndürüp içeriye girdiğinde bakışlarımız buluştu. Eş-
yalarımı çantama yerleştirirken saf bir merakla mırıldandım. "Üşümedin
mi? Hava dehşet soğuk."

Başını iki yana sallamakla yetinen adam tek kelime etmeden masasına
geri döndü. Deri sandalyesine oturup laptopuna bakmaya başladığında
yerimden kalkıp ona doğru ilerledim. Sivri topuklularım ofiste yankılandı.
Çaprazında kalan tekli koltuğa iliştiğimde masanın üstündekilere baktım.

"Bunlar ne?"

"Senin için hazırlattım," diyerek tepsiyi bana doğru ittirdi. Yüzüme
bakmıyor, işine odaklanmaya çalışıyordu. Düşünceli tavrı karşısında kıkır-
dadığımda sesimi işiterek gözlerimizi buluşturdu. Onun gibi bir adamın
bu kadar ince davranışlar sergilemesi bana komik geliyordu.

"Çok kibarsın, teşekkür ederim," dediğimde hızla karşı çıktı. "Kibar
değilimdir."

Tavrına anlam veremedim. Sinirli oluşunu anlayabiliyordum fakat öf-
kesini bana yönlendirmesi saçmaydı. Gerçi bu durumda haksız sayılmazdı.
Bütün gecesini benim ve kardeşim yüzünden oradan oraya koşuşturarak
harcamıştı. Alaylı bir tavırla ortamdaki gerginliği yumuşatmak istedim.
"Sanırım uyumadın." Sözlerimle gözlerimi kısıtım. "İltifatıma karşı çıkıp
dalga geçmemenden anlıyorum ki huysuzluğun üstünde."

Bir süre gözlerime baktı. Arkasına yaslanarak aramıza mesafeler koy-
du. "Şu an alaycılığımın daha büyük sorunlarımız var. Kız kardeşin ve
sevgilisi neredeyse onları bulmalı ve dün gece ne halt ettiklerini öğren-
meliyiz."

Doğru söylüyordu. Buraya adım atmam ile bir hikâye başlamıştı. O
hikâye gizemli ve korkutucuydu. Başkarakterler, kız kardeşim ve Alper
Kavas'tı. Ne halt ettiklerini bilmem gerekirdi. Asıl öğrenmeyi istediğim
şey ise Alin'in nerede olduğuydu. Yaralanan kişinin o olmadığına kesin-
leşmesi beni rahatlatmıştı fakat hâlâ sinirli ve üzgündüm. Bunca saattir
benimle iletişime geçmemişti. Normalde böyle bir şey yaparsa endişeden
delireceğimi bilirdi. Tahminimce yaralı olan sevgilisiyle ilgileniyordu fakat

bu bir bahane olamazdı. O güzel aklından neler geçiyordu bilemiyordum ama onu elime geçirdiğim an beynini dağıtacağtım.

“Haklısın,” dediğimde bana bakan adam kadar ciddi bir ifade kuşandım. “Alper yaralıysa hastaneye gitmiş olabilirler.”

Yüzümde bakışlarını gezdiren adam sözlerimi ölçüp tarttı.

“Sanmıyorum. Kan yoğunluğu ciddi bir boyutta değildi. Büyük ihtimal ufak bir yarık ya da kesikten ötesi yoktur. Ayrıca hastaneye gitmeleri demek onları kolaylıkla bulabilmem demek ve kaçtıklarına göre en son istedikleri şey onları bulmam olurdu.”

Dudağımı dişleyip bakışlarımı kaçırdım ve düşünmeye, fikir üretmeye devam ettim. “Alper’in abisini tanıyorum. Belki onu arayıp yaşananları anlatmam iyi olur. Bize yardım edebilir ya da kardeşini bulabilir.”

Gençer’le Derya sayesinde tanışmıştık. Birlikte çok vakit geçirdiğimiz söylenemezdi fakat birkaç kez aynı ortamda bulunmuş, selamlaşarak konuşmuştuk. Kasıntı ve ciddi bir adam oluşunun yanı sıra bu zamana dek kötü diyebileceğim herhangi bir tavrını görmemiştim. Tabii en yakın arkadaşım ile olan ilişkisini sonlandırıp Derya’nın içinde hâlâ kanayan bir yara olması dışında.

“Sen nereden tanıyorsun o adamı?” diye sert bir üslup ile sorgulandığımda kaşlarımı çatarak Demir’e baktım. Gözlerindeki merak kırıntıları içimi yaktı. En nefret ettiğim şeylerden biri buydu. İnsanların beni sorgulamasından rahatsız olurdum. Özellikle de böyle bir ses tonuyla. Yüzüme alaycı bir tebessüm yerleştirdim. “Tanıdığım adamlar listesi kalabalıktır.”

Bir saniyeliğine gözlerinden bir karartı geçti. Yüzünde yankılanıp anında kaybolan ifadeyle afalladım. Ne olduğunu adlandıramadığım bu tablo karşısında bakışlarımı kaçırarak yutkundum.

“Gençer’le ben konuşurum.”

Ona bakarak hissettiğim şaşkınlığı sesime ilıştirdim. “Gençer’i tanıyor musun?”

Başını sallayarak *evet* cevabını dile dökmeden belirtti. Yanağımın içini kemirerek bacağımı salladım ve neyi beklediğini anlayamadım. Doğrulup ona bakmaya devam ettiğimde sabırsızdım. “O zaman ara onu.”

“Arayacağım ama beni dinlemeyebilir.” Bakışlarını kaçırarak boğazını temizlediğinde takındığı tavra anlam veremeyerek kaşlarımı çattım. Bana bakmadan konuştuğunda hafifçe çenesini kaşıdı. “Eski sevgiliyle birlikte oldum. Bu yüzden bana hâlâ kızgın olabilir.”

Açılan ağızım soluğumu kesti. Duyduklarım göğüs kafesimin altındaki bir noktanın sızlamasını sağladı. Ani bir sinir harbi kanımı kaynatırken, kaşlarımı çatıp dudaklarımı bastırdım. Bu da neydi?

Tenimi yakan sıcaklığı göz ardı etmeye çalışıp karşımdaki adamı sorguladığımda sesime yansıyan öfkeye mâni olamamıştım. “Sevgilisiyle mi yattın?”

Demir gözlerimizi buluşturduğunda bir süre yüzümü inceledi.

“Sevgilisi olduğunu bilmiyordum,” diyerek açıklamada bulundu. “Bilseydim yatmazdım.”

Histerik bir tebessümle tek kaşımı havalandırdığımda afalladı. Ona inanmıyor oluşuma kaşlarını çatığında kasılan bedeniyle doğruldu ve gözlerimin içine bakarak bir şeyi iyice anlamamı ister gibi kelimelerini vurgulayarak konuştu. “Ciddiyim, yatmazdım. Kimsenin hayatındaki insanı elinden almam ya da ilişkilerini bozmaya çalışmam.” Bakışları dudaklarımı buldu. “Kimsenin hayatındaki kadına yan gözle bakmasına dahi izin vermeyeceğim gibi aynı şeyi kendim de yapmam.”

Biri neden sıcakladığımı söyleyebilir miydi?

İkiyüzlülük edip, sorgulanmaktan nefret eden biri olarak karşımdaki adamı sorguladım. “Bu kadar korumacı olabileceğini düşünmemiştim. Dışarıdan verdiği izlenim tam tersi ama anlaşılan o ki ilişkilerinde görüldüğünden daha ötesin.”

Duraksayıp bakışlarını kaçırdı.

Bedenindeki gerginlikle mırıldandı. “İlişkilerimden ziyade potansiyelden bahsediyordum. Yoksa koruma içgüdüğü duyabileceğim bir kadınla henüz karşılaşmadım.” Kendine şaşırmış gibi hafifçe kaşlarını çatı. “Hatta bu tutumu komik bulduğum bile söylenebilirdi.”

“Öyleyse ne değişti?”

Altın harelerini benimle buluşturup bir süre sessiz kaldı. Bana o kadar büyük bir dikkatle bakıyordu ki kendimi aniden şeffaflaşmış gibi hissettim. Sanki gördüğü ben değil, benliğimdi.

“Henüz emin değilim.”

Bir süre daha birbirimize bakakaldık. Ruhumda bir yangın baş gösterdi. İçten dışa alev aldığımı hissetmemin nedeniyse bakışlarındaki yoğunluktu. Kimsenin bana bu kadar dikkatli ve özenli baktığını sanmıyordum. Bu fazla yeni, keşfedilmemiş bir tavırdı. Ürkütücü geliyor lâkin dikkatimi çekiyordu.

Boğazını temizleyip önündeki kâğıtları düzenledi. Nizamı bir şekilde topladığı belgelerin ardından bilgisayarının yanında duran kupasını alıp

kenara bıraktı. Kendini meşgul tutmaya ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmaya ihtiyacı var gibiydi. Bir anda değişen sohbetimizi eski yerine getirdi.

“Gençer, yakın arkadaşı olmama rağmen bana o kadından bahsetmemişti. Sanırım bunun nedeni ilişkilerinin çok başlarında olmalarıydı.” Omuzlarını silktilti. “Ona yanlış yapmış sayılmam. Asıl suçlu ben değilim ama o, onu aldatan kadın yerine benden hesap sormayı tercih etti. Beni sinirlendirdiği için ağzını burnunu kırmak zorunda kaldım. O günden beri de konuşmuyoruz.”

Tok sesinden dökülen sözler beni sinirlendirmedi. Aksine bir noktada haklı olduğunu fark ettim. Bu durumda Demir suçlu değildi zira kadının, arkadaşının sevgilisi olduğunu bilmiyordu. İkisi de bunu istiyorsa onunla birlikte olmak en doğal hakkıydı. Asıl suçlu kadındı çünkü sevgilisine ihanet etmişti. Açıkçası bunu anlayamıyordum. İnsanlar neden ihanete başvuruyordu? Eğer başka biriyle olmak istiyorsa direkt Gençer’i bırakmalı ve yoluna bakmalıydı. Zihnimde beliren soru işaretiyle titredim. Gençer’in eski sevgilisi kimdi?

Derya ile geçen sene ayrılmışlardı ve arkadaşımın onu aldattığını hiç sanmıyordum. Kendisi Gençer’e hayran olmasının yanında tamamen âşıktı. İlişkileri bir yıla yakın sürmüştü. Yani bu bahsettikleri durum en az iki yıl öncesine ait olmalıydı.

“Bu olay ne zaman oldu?” diye sorduğumda Demir bir saniyeliğine duraksayıp düşündü. “Üç yıl oluyor.”

Rahatlayarak iç geçirdim.

Derya ve Demir’in ihtimaline karşı neden kalbimin tökezlediğini ise görmezden geldim. Aramıza yerleşen sessizliği uzatmak istemediğim için mırıldandım. “Öyleyse mafyalara aşinasın?” diye sorarak Gençer hakkındaki bu gerçeği bildiğinden neredeyse emin olmama rağmen garanti etmek istedim. Demir bana dik dik baktı. “Anlaşılan sen de öyle.”

“Yoksa mekân sahibi olmanın yanı sıra mafyacılık mı oynuyorsun?”

Yüzünü ekşitti. “Tarzım değil. Benim için fazla stresli bir hayat stili.”

Tebessüm ettim. Açıkçası ondan beklediğim bir cevaptı. Dünya yansa umurunda olmaz gibi gözüküyordu. Hatta güneş kremi sürüp bir kenara uzanma ihtimali yüksekti.

“Ama çevrem geniştir ve her kesimden tanıdığım vardır,” diyerek gözlerimizi buluşturdu. Dudağının kenarı kıvrılmıştı. “Buna mafyalar da dahil.”

Aklımın تنها köşelerinde dolaşan bir merak vardı. Kalbimin sıkışmasına neden olan o düşünceyi dile dökerek bir anlam kazandırmaya çalıştım. “Alper’i de tanıyor musun? Nasıl biri?”

Bana bakan gözlerde bir yumuşama meydana geldi. Arkasına yaslanan adam bakışlarını üzerimde dolaştırırken içimdeki yangını saklamaya çalıştım. Şu an yüksek ihtimal kardeşimle birlikte olan adamın nasıl biri olduğunu merak ediyordum. Bir yanım Alin’in ne halt yerse yesin sonuna dek arkasındaydı. Bu yüzden yanlış bir karar vermiş olsa bile o yanlışını kamufle edebilecek bir doğruyla karşılaşmış olmasını umuyordum.

“Toy ve saf biridir,” diyen adamla boğazım düğümlendi. “Babası ve abisi gibi karanlık işlerde izi yoktur. Aksine onu o dünyaya dahil etmezler.” Omuzlarını silkti. “Ama bu örnek bir damat adayı olduğu anlamına gelmiyor.”

Midemi ekşiten bu sözlerle bakışlarımı kaçırdım. “Peki, gerçekten bir katil mi?”

Dün gece bana böyle demişti. Alper’in bir katil olduğunu ve Kerem’i öldürebilecek potansiyele sahip olduğunu anlatmıştı. Küçük kız kardeşimin böyle biriyle birlikte olduğunu düşünmek algılarımı yerle bir ediyor, beni delirtiyordu.

“Evet.”

Sırtımdan bir ürperti geçti. Düşüncelerimden sızan kan, ruhuma doluyordu. Endişem göğüs kafesimin altında çırpınan bir kuş gibiydi. Daha fazla kötü fikirlerin içinde kıvranırsam aklımı kaybederdim. Açıkçası zar zor duruyordum. Sabah kalktığımda titremem yoğun olduğu için bastırılmış halimin her an açığa çıkabileceğini düşünerek, lavaboya girdiğimde ilacımı içmiştim. Bu yüzden bir süre daha iyi olacağımı biliyordum.

Dikkatimi dağıtmaya çalışarak az önceki konuşmayı yok saydım.

Dibimde duran tepsiye bakıp en sevdiğim şeylerden birinin orada olduğunu görerek afalladım. Narlı granolalı yoğurt kâsesini elime alıp acıktığımı fark ettiğimde oturduğum koltuğa gömülerek bacak bacak üstüne attım. Tepeleme doldurduğum kaşığı ağızma atıp ferahlatıcı tat karşısında omuzlarımı düşürdüm.

Lokmamı yutarken karşımdaki adama göz attım. Tekrar laptopunun ekranına odaklanmıştı. Ona sormak, şimdi ne yapacağımızı bilmek istiyordum. Gitmem gerektiğinin farkındaydım. Artık burada olmak için bir nedenim yok gibi gözüküyordu ama bu doğru değildi. Alin’in nerede olduğunu bilmek istiyordum ve elindeki güç sayesinde bana dilediğim cevabı verebilecek tek kişi Demir Karadağ’dı. Evde oturup kardeşimin benimle

iletişime geçmesini bekleyemezdim. Polisi arayamazdım ve olanlardan kesinlikle ailemi haberdar edemezdim.

Tahminim Kerem ile Alper arasında çıkan tatsızlığın Alin'e sıçradığı yönündeydi ve bu tezim doğrulanana dek bana her şey haramdı.

Uykusuzluktan kızarmış olan bakışlarını ekranda gördüğü bir şeyde dolaştıran adama bakmayı bırakıp telefonumla ilgilenmeye karar verdim. İlacımdan dolayı gelen uykumu ve yarattığı sersemliği üstümden atmak isteyerek telefonumu çıkardım. Maillerime cevap verip sosyal medyaya girdim. Amacım Alin'in hesabında bir hareketlilik olup olmadığını kontrol etmekti ama karşıma çıkan fotoğrafla işin rengi değişti. Dün gece İkinci Çember'de karşılaştığım eski sevgilimle ortak arkadaşlarımız vardı ve o arkadaşlarımızdan biri bu gece gerçekleşecek düğünle ilgili fotoğraf atmıştı.

Zihnimde bir *gong* sesi duyuldu.

Acar, Alin ile Alper'i görmüştü. Bunu dünkü iğneleyici lafları sayesinde biliyordum. Ve onu tanıyordum da. Alin'i gözlediğine, merakı yüzünden onu izlediğine emindim. İşimize yarayabilecek bir şey görmüş ya da duymuş olabilirdi.

Kafamı kaldırıp Demir'e, "Bu gece için bir planın var mı?" diye sordum.

Bana şaşkın bir ifadeyle bakan adama karşı gülümsediğimde ağzını açıp kapattı. Sanırım ne diyeceğini bilemiyordu. Ona aklımdan geçenleri anlattım. "Acar Çakır, bu gece evleniyor ve kendisi dün Alin ile Alper'i gören kişi. Şu an için elimizdeki tek tanık olabilir. Onunla konuşursam bir şey bilip bilmediğini öğrenebilirim."

"Eski sevgilinin düğününe mi gideceksin?" dedi Demir. Gözlerindeki şaşkınlığa bir miktar öfke eşlik ediyor gibiydi. Omuzlarımı silktim ve yüzüme tatlı bir tebessüm ilıştirdim. "Benim davetiyem yok ama eminim ki sana bir tane göndermiştir. Yani teknik olarak sen gideceksin ve beni de yanında götüreceksin."

Kaşlarını çatıp bir süre yüzüme baktı. Ardından solda kalan çekmece-lerden birini açıp bir davetiyeyi önüme attı. *Bingo*, doğru tahmin etmişim. Çakır ailesi, Demir Karadağ'ı düğünlerinde görmekten mutluluk duyardı. Acar'ın babası tanınan bir işinsanıydı ve Demir de İnferno'nun sahibi olmasının yanı sıra iş hayatında saygı duyulan biriydi. Kısacası iki kere iki dört ediyordu.

"Bu seni rahatsız etmez mi?"

İşittiğim soruya anlam veremedim. "Ne beni rahatsız etmez mi?"

Çenesi seğirirken omuzlarını silkerek iç geçirdi. "Eski sevgilinin düğününe gitmek? Hem de benimle?"

Sergileyeceğimiz tablo aşikârdı. Bu gece düğünde tanınan ve bilinen aileler olacaktı. Sosyetenin büyük bir kısmı bu düğünde boy gösterecekti. Demir ile oraya gitmem herkesin aklına tek bir fikir getirirdi. Acar'la olan ilişkiyi insanlara ilan etmeden gizli saklı yaşamıştım. Bir kez bile birlikte fotoğraf atmamış, insan içine çıkarak el ele gezmemiş ya da başkalarına birbirimizden bahsetmemiştik çünkü ben öyle istemiştim. Bu yüzden düğüne gidersek damadın eski sevgilisi değil, Demir Karadağ'ın yeni flörtü olarak anılacaktım. Karşımdaki adam için de durum farklı olmayacaktı. Yanımda birini görmeye alışık olmadıkları ve ilk defa bir cemiyete kolumda bir adamla gideceğim için herkes durumu dallandırıp budaklandıracaktı.

Ayrıca gelinin beni orada görmekten memnuniyet duymama ihtimali vardı fakat içimdeki bir ses bunu umursamayacağını söylüyordu çünkü dünkü gülüşünü görmüştüm. Acar'a attığı küçümseyici bakışlara, beni incelediğinde gözlerine yansıyan hayranlık eşlik etmişti. Kesinlikle evlilikleri aşk ile alakalı değildi.

"Beni rahatsız etmez. Seni eder mi?"

"Etmez."

Hızla yanıt vermesi üzerine tebessüm ettim. Ardından kendinden emin oluşuna duyduğum hayranlığı saklayarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bence mantıklı bir plan," diye mırıldandım. "Şu an için başka bir seçeneğimiz yok gibi gözüküyor ve ben elim kolum bağlı bir şekilde otur-maktansa şansımı denemeyi tercih ederim."

Başını yavaşça salladı. "Haklısın. Acar bir şeylere şahitlik etmiş olabilir."

"Öyleyse gidiyoruz?"

"Gidiyoruz."

Bakışlarındaki sıcaklık kendimi iyi hissetmeme neden oldu. Kaşığıma doldurduğum kırmızı nar tanelerini ağzıma atarak yasak meyvenin tadına vardım.

Ve bilmeden kendimi Hades'in avuçlarına bırakıp yeraltının kapılarını mühürledim.

DEĞERLİ VARLIK

Helen

Kendi paramı kazanmaya başladığım ilk andan beri tutumlu olmak konusunda büyük sorunlar yaşar hale gelmiştim. En büyük zaafarımdan biriyse kesinlikle alışverişti. Aç kalacağımı bilsem bile kimse beni *Prada* gözlük almaktan geri tutamazdı. Çantalara dair ayrı bir tutkum vardı. Giyinme odamın büyük bir bölümü çanta ve ayakkabı koleksiyonumdan oluşuyordu. Düzenli olarak gittiğim ve alışveriş yaptığım lüks markaların satıldığı mağazaya aylık kazancımın neredeyse yarısını bırakmayı kendime ilke edinmiş durumdaydım. Fakat bunun için kimse beni suçlayamazdı. Sonuçta kim güzel bir elbisenin içinde salınmaktansa tasarruf fonu oluşturmayı tercih ederdi ki?

Tamam, aklı başında olan herkes edebilirdi ama ben o kategoride değildim.

Demir Karadağ ile eski sevgilimin düğününe gideceğimiz kesinleştiğinde, vaktimiz dar olduğu için *İnferno*'da hazırlanmamın daha mantıklı olacağını düşündüm. Ayrıca itiraf etmeliyim ki evime gidip kız kardeşimin orada olmadığını görmek ve nerede olduğunu bilmediğimi tekrar idrak etmek istediğim bir şey değildi.

Bu yüzden daimi müşterisi olduğum mağazayı arayıp bana birkaç elbise, çanta ve ayakkabı getirmelerini söyledim. Ardından kuaförümü arayıp yanına bir makyöz alarak atacağım konuma gelmesini istedim.

Yarım saatlik bir bekleyiş sırasında Demir'i iş üzerinde izledim. Kendisi en az benim kadar işkolik gözüktüyordu. Fazlasıyla yoğunluğa sahipti ki bu şaşırtıcıydı. Onu daha çok eğlenen ve çalışmak nedir bilmeyen bir adam olarak yaftalamıştım fakat yanıldığım barizdi. Telefonda konuşurken onu dinledim. Rusça anladığımdan değil, sadece aksanının oldukça güzel olmasından kaynaklanan bir kulak verişti bu. Tok ve boğuk sesi anlamadığım

kelimeleri sarf ederken öylesine çekici geliyordu ki ona bakmamak için büyük bir çaba sarf ettim. Aksi halde alev almam muhtemeldi.

Kendisi tuhaf bir adamdı. Bu iyi anlamda bir tuhaflıktı. Erkeksi ve sertti. Hareketleri, bakışları ve sesi bile ayrı bir seviyeydi. Korumacı tav- rı hoşuma gitmiş, kibarlığı beni etkilemişti. Daha önce tanıştığım diğer adamlara benzemiyordu, hiçbirisi onun kadar kendinden emin değildi. Demir'e baktığınızda çekinirdiniz çünkü kusursuz gözüküyordu. Yine de hiç kimsenin kusursuz olamayacağını bilen biriydim. Bu yüzden sorunun nerede olduğunu merak ettim.

Kapı çalındığında sandalyede oturmuş bir bacağımı sallarken düşün- celerime dalmıştım. Aklımdan Alin'i ve neler olmuş olabileceğine dair fi- kirleri geçirip duruyor, bir sonuç elde etmeyi deniyordum lâkin çıkmaz- daydım. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve kısmi bir şokta olduğuma emindim.

Demir bakışlarını laptoptan ayırmadan kapıyı çalan kişiye gelmesini söyledi.

Onun sesiyle transtan çıkmışım gibi kendime gelip gözlerimi kırıştı- rırdım. Kuruyan boğazım yüzünden yutkundüğümde parmaklarımın titre- diğini fark ettim. Gözlerimdeki yanma ve dişetlerimdeki ağrıyla sandığım- dan daha uzun bir kayboluş yaşadığımı anladım.

"Patron," dedi Yalın. Omzumun ardından dönüp ona baktığımda gözlerinin doğruca Demir'de olduğunu gördüm. Altın ışıltıları ise kısa bir süre bana değmiş sonra yine adamını bulmuştu. Yalın konuşmaya devam ettiğinde önüme döndüm. "Helen Hanım'ın misafirleri geldi."

İşittiğim sözlerle ayaklandım.

"Al içeri," diyen Demir tekrar laptopuna döndü.

Yalın'ın kapıyı açmasıyla içeri giren tanıdık simalara gülümsedim. Berk, üzerine geçirdiği takım elbiseyle büyük bir askılığı çekiştirerek odaya girdi. Cavit ve Ayhan da onu takip ediyordu. Saçlarım konusunda hassas- tım ve onları Cavit'ten başka kimseye emanet edemezdim. Ayhan ise mak- yaj konusunda bir numaraydı. Fenomenlerle çalışır, ünlüleri hazırlardı. Bu kadar hazırlık saçma gibi durabilirdi ama gideceğimiz düğün her gün gördüğüm sosyetik camianın belkemikleriyle dolu olacaktı. Sunduğum profil, duruş ve giyim benim portföyümdü. Vitrin psikoloğu olmaktan hoşlanmasam da danışan skalamı genişletmek istiyorsam bu tarz şeylere dikkat etmeliydim.

Karşımdaki üçlüye gülümseyerek heyecanla ellerimi ovuşturduğumda Demir'in arkasına yaslanıp pek de memnun olmayan bir ifadeyle içeri giren insanları izlediğini fark ettim.

Ondan böyle bir şey yapma konusunda izin almıştım çünkü mekânının son derece katı kurallarla yönetildiğini biliyordum. Misafirlerim gizlilik sözleşmesi imzaladığı sürece bir sorun olmayacağını söylemişti fakat sonra sağkolunu arayıp insanları arka kapıdan içeri almasını ve diğer asansör ile getirmesini emretmişti. Sanırım bu kata gelene dek hiçbir şey görmelerini garantiye almak adına gerçekleştirilen bir önlemdi bu. Açıkçası ilkelerine ters düşmesine rağmen benim için kuralları esnetmesi kalbimi ısıtmıştı. İnsanların benim için bir şeyler yapmasına alışık değildim. Bu yüzden düşünceli tavrı hoşuma gitmişti.

Bana bakmayan adama dönerek tebessüm ettim. "Kullanabileceğim bir odan var mı?"

Sorumla gözleri beni buldu. Bir süre yüzüme ardından az ilerimde dikilen insan topluluğuna baktı. Çenesindeki bir kasın seğirdiğini fark etsem de nedenini çözemedim.

"Burada hazırlanabilirsin." Yerinden kalkıp telefonunu eline aldığı anda göz temasımızı kesmedi. "Benim diğer katlarda halletmem gereken işler var."

Başımı salladım fakat kafama dank eden şeyle onu durduran kelimeleri sarf ettim. "Ama önce elbisemi seçmeme yardım etmen gerek." Hızla askılığa ilerleyip elbiselere göz attım. "Uyumlu gözükmemiz lazım."

Memnuniyetsiz bir homurtu dudaklarından sıyrıldığında omzumun ardından ona baktım. Gergin ve huysuzdu ki bu bütün modumu düşürüyordu. Benim fark etmediğim bir şey mi olmuştu? Hayır, içinde bulduğumuz durumda asıl surat asması gereken kişi bendim de. Kendimi süsleyip püsleyerek modumu yükseltmeye ve bu gece işe yarar bir ilerleme kaydedeceğime inanmaya çabalıyordum fakat içten içe acınacak haldeydim.

"Ben size yardım ederim, Helen Hanım." Berk'in sözleriyle ona baktığımda yüzündeki güzel gülümsemeyle askılıktan bir elbise çıkardı. Son derece mini ve tek omuzlu olan gümüş rengindeki elbise şık gözüküyordu. "Bu size çok yakışacaktır. İsterseniz bir de üzerinizde görelim."

"Hayır," dedi Demir.

Hızlı ve net bir reddedişti. Ona baktığımda kollarını göğsünün önünde doladığını fark ettim. Gömleğinin altında bir patika oluşturan boğumlara bakarak yanağımın içini dişledim. Masasının yanında bir dağ misali dikilmişti. Doğruca bana baktığı sırada sinirli gibiydi. Cezbedici bir

görseldi ve benim gerçekten ondan başka şeylere odağımı vermem şarttı aksi takdirde içinde olduğum tehlike sayısı ikiye katlanacaktı.

“Gümüş rengi yakışmaz.” Sözleriyle kaşlarımı çattım. “Uyumlu olmamızı istiyorsan gold, siyah ya da kırmızı giymelisin.”

“Bana her şey yakışır.”

Cevabımla dudağının kenarında ufak bir kıvrım oluştu. “Haklısın ama benim giyeceğim takımla gümüş rengi uyumlu olmaz. Kastettiğim buydu.”

Kafasında ne giyeceğini çoktan seçmiş olmasından mı yoksa bana katılmasından mı daha çok etkilendiğimi bilemedim. Askılıktaki elbiselere baktığımda kırmızı, derin yırtmaçlı ve göğüs dekolteli bir elbise buldum. Elbiseyi işaret ettiğimde Berk askılığı alıp tok kumaşı görüş alanına sundu. Ellerimi belime yerleştirerek Demir’e baktığımda sorgularcasına tek kaşımı kaldırdım. İsteği üzerine kırmızı seçmeme ne diyeceğini merak ettim. Tavrından ödün vermeden kafasını salladı.

“Damadın aklını karıştırmak istiyorsan doğru seçim.”

Sözleriyle yüzümü ekşittim. Bu isteyeceğim son şeydi. Ayrıca haklıydı. Fazla iddialıydı. Normalde bütün gözleri üzerime çekmekten gocunmazdım ama gideceğimiz yerde zaten istemediğim kadar bakış üzerimizde olacaktı. Ateşi körüklemeye gerek yoktu. Önüme dönüp elimle işaret verdim. Berk kırmızı elbiseyi yerine bırakıp lacivert bir elbise çıkardı. Sırt dekoltesini göstererek gülümsediğinde ona eşlik ettim. Cidden güzel ve çarpıcı bir parçaydı.

“Saydığım renklerin arasında lacivert olduğunu hatırlamıyorum,” diye homurdandı ardımdaki adam. Doğruca Berk’e bakıyor ve zavallı adamın ürkmesine neden oluyordu.

Tavırlarına anlam veremesem de üstünde durmadım. Dün benim ve kız kardeşim yüzünden zor bir gece geçirmişti, uykusuz olduğu barizdi. Ayrıca başına benim gibi bir bela almıştı. Adam istediği kadar yakınmakta haklıydı. Bazen zor bir insan olabiliyordum.

Berk’e bakıp tekrar işaret verdiğimde lacivert kumaşı geri bıraktı. Askılıkta varlığını koruyan siyah elbiseyle gold elbiseyi alıp ikisini de havaya kaldırdı ve görüş açımıza sundu. Sağ elindeki siyah elbise diz altıydı. Açıkçası fazla sıkıcı ve özensiz duruyordu. Tek hareketi bel kısmından dökülen drapelерdi. Sol elindeki ise mükemmeldi. Altın tozundan oluşmuş gibi duran kumaşı benzersiz gözüküyordu. Boyundan bağlamalı, sırtı açık ve bilek boyundaydı. Dar oluşuyla vücut hatlarımı gözler önüne serebilirdi. Oldukça lüks lâkin zarif gözüküyordu.

“Soldaki.”

Demir zihnimi okumuş gibi en güzelini seçtiğinde tebessüm ettim. Zevkli adam olduğunu kanıtlamıştı. Ona bakarak gözlerimizi buluşturdum. Gözlerinin rengiyle uyumlu olan elbise doğru karardı.

“Bence de,” diyerek önüme döndüğümde Berk diğer elbiseyi yerine bıraktı.

“Şimdi gidebilir miyim?” İştitiğim soruyla beni izleyen adama döndüm. Ellerini ceplerine ilıstirmiş, dudağının kenarındaki tebessümle bana bakıyordu. Duygu değışim hızını zihnime not ettiğimde yanağımın içini dişledim. İçimden bir ses gitmemesini söylüyor, ben hazırlanırken beni izlemesini istiyordu. Başımı yana yatırarak alaycı bir tınıyla mırıldandım. “Ayakkabılarım konusunda yardımcı olmayacak mısınız?”

Yavaşça yanıma adımladığında göz temasımızı bozmadı. Dibimde bi-tip alanımı işgal ettiğinde sendelememek için kendimi zor tuttum. Koku-su bir tokat gibi yüzüme çarpmış, geniş ve heybetli bedeninden yayılan sıcaklık beni çevrelemişti. Uzun boyundan mütevellit başımı geriye atmak zorunda kaldım. Altın harelerine tutunarak düşmemeyi umduğumda ayaklarımı asıl yerden kesecek şeyin onlar olduğunu anladım. Tehlikeli bir tınıya ev sahipliği yapan sırtışını genişlettiğinde desibelini alçak tutarak konuştu.

“Senin de çok iyi bildiğin gibi sana her şeyin yakışacağına eminim, Helen.” İsmimi melodik bir tınıyla sarf etmesi göğsüme bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu. “Porselen teninin taşıyamayacağı bir kumaş parçası olamaz.”

Dudaklarımı açıp kapattığımda söyleyecek bir şeyler aradım ama bulamayışım şok ediciydi. Demir’in bakışları dudaklarıma ardından kızaran yanaklarıma değdi. Tebessümü sıcak bir güneşi anımsatırcasına içten bir hale büründüğünde iç geçirerek hareket etti. O kapıya doğru ilerlerken yutkundum. Odadan çıkmadan önce sesini işittim.

“Soldan üçüncü ayakkabı.”

Gülümsememe engel olamadım. İlk defa birinin yanında dilimin tutuluyor olması, kendime öfkelenmemin anahtarı olabilirdi fakat beni lal edebilen bir adamın varlığı oldukça hoşuma gitmişti. Bir dahaki sefere aynısını benim ona yapmam gerekiyordu.

Alev aldığımı hissederek arkama döndüğümde bizi hayretle izleyen bakışlara tutundum. Seçtiği ayakkabıya göz attığımda doğru bir karar verdiğini anlayarak dudağımı ısırdım.

“Sanırım küçük dilimi yuttum,” diyen Cavit’le kahkaha attığımda o da bana eşlik etti. Gömleğinin yakasını çekiştirerek yellendi. “Adamı gör-dünüz, değil mi? Hayal falan kurmuyordum?”

Herkes kahkahayla güldüğünde ben tebessüm etmekle yetindim.

Elbise ve ayakkabıma uyacak takıyla çantayı da seçtikten sonra Cavit’in getirdiği uzun bacaklı portatif sandalyeye oturdum. Giymem için verdiği siyah saten sabahlığı üzerime geçirip kuşağını bağladım. Arkama yaslanıp saçlarımı yapmasını beklerken Ayhan yüzümü nemlendirdi.

Demir, gideli yirmi dakika olmadan geri döndü. Tek kelime etmeden masasına oturup misafirlerime bir şeyler ikram ettiğinde kibar olduğunu kabullenmiyor oluşuna hayret ettim. İnce düşünen bir adamdı ve bunun hakaret değil, iltifat olduğunu anlamalıydı. Genel olarak işlerine odaklanıp laptopuyla ilgilendi. Ara ara telefonda konuşuyor, anlamadığım dillerde diyaloglar kuruyordu. Kesinlikle dil haznesi genişti.

Cavit, kızıl saçlarımı taradığında gözleri bir saniye olsun üzerimden ayrılmadı. Bakışlarının ağırlığı altında huzursuzdum. Ona bakmadan bile bütün dikkatinin bende olduğunu her bir hücremde hissedebiliyordum.

Nefes aldığımda gözleri göğsüme kayıyor, yutkunduğumda boğazıma bakıyordu. Öylesine yoğun ve çarpıcı biriydi ki sarhoş edici bir etkisi vardı. Göz makyajım yapılacağından gözlerimi kapatıp onu göremesem bile bakışlarının üzerimde olduğuna kalıbımı basardım. Tamam, güzel bir kadındım. Kendime bu konuda güvenirdim ama o kadar da ilgi çekici değildim. Yani nefes almadan beni izleyeceği kadar çekici olamazdım. Kimse olamazdı. Öyleyse neden bütün dikkatini bana veriyordu?

Bu tuhaf bir durumdu.

Gerçi şu an her şey son derece garipti. Tanışalı saatler olan bir adamın mekânına çökmüş, ofisini kendime güzellik salonu etmiştim. Hem de bütün bunları kız kardeşimi bulmaya gelmemle yapmaya başlamıştım. Kesinlikle normal değildim ama engel olamıyordum çünkü burada olmak doğru hissettiriyordu.

Cavit’in sesini işiterek yine dikkatimi ona verdim. “Bu akşam için nasıl bir şey yapalım?” Dudaklarımı aralayıp konuşacağım sırada Cavit işveli bir tavırla mırıldandı ve beni kıpkırmızı etti. “Siz ne dersiniz, Demir Bey?”

Gözlerimi kısarak ardımdaki adama baktığımda bilmiş bir tavırla tek kaşını kaldırdığını gördüm. Üçkâğıtçı aklından neler geçiyordu bilmiyordum ama ahlak yoksunu fikirler olduğuna emin gibiydim. İstedğim şeyi dile döneceğim sırada duyduğum sesle önüme döndüm. Demir tek kaşını

kaldırmış bana bakıyor, önerisini kabul edecek miyim onu sorguluyordu. Ne dediğini duymadığımı fark ettiğinde tekrar konuştu.

“Atkuyruğu?”

Gözlerimi kısıp gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Erkekler her daim atkuyruğu modelini çekici bulurdu çünkü saçı kavrayabilmek onlara hükmetme hakkı tanırmış gibi hissettirirdi. Saçımı atkuyruğu şeklinde görmek istiyorsa görebilirdi ama onu kavrayabileceğini sanıyorsa yanılıyordu. Kıvranışını izlemek keyifli olacaktı.

Bakışlarımı Demir’den ayırmadım. “Atkuyruğu olsun.”

Saçım ve makyajımın tamamlanması yirmi dakikayı bulmuştu ve bu süre zarfında Demir işleriyle uğraşıyormuş gibi rol yapmayı bırakmış, arkasına yaslanıp bir film izlemişçesine gözlerini üzerimden çekmemişti.

Misafirlerimi uğurlayıp deri koltuklara bırakılan kıyafetlerime ilerlediğimde ona bakmadan konuştum. “Hazırlansak iyi olabilir.” Elimdeki telefonun aydınlanmasına neden olup saate göz attım. “Partinin onur konukları olmasak da assolist gibi en son gitmek hoş olmaz.”

Demir’in dudağının kenarı kıvrıldı. Saliselerin ardından yerinden kalkıp yanıma doğru adımladı. O süre zarfında gocunmadan manzaramın keyfini çıkardım. Yavaş adımlarla üzerime gelirken boğazımın düğümlendiğini hissettim. Varlığı kudretliydi ve kendimi yanında fazla feminen hissediyordum. Dişil enerjimi yükseltmesi çekiciydi.

Dibimde durup üzerimden eğildi. Sert göğsünü omzuma sürterek ardımdaki koltuğun üstüne bırakılan poşetleri aldı. Gözlerini bir saniye olsun yüzümden çekmedi ve meydan okumasına karşılık vermekten geri kalmadım. Nefesimi kesmiş olsa da bunu belli edemezdim. Geriye çekilip başıyla az ilerimizde kalan iki kanatlı kapıyı işaret etti. “Gel, hazırlanalım.”

Tınısındaki boğukluk göğsümü yaktı. Emir verircesine konuşuyordu ama bir o kadar da kibardı. Tam kararında ve sevdiğim gibiydi.

İki kanatlı kapıyı açıp beni bambaşka bir dünyayla yüzleştirdiğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Büyük bir salon beni karşılamıştı. Alan devasaydı. İçeriye adımlarken yanından sıyrıldım. Ardımda dikilip gördüklerimi sindirmeme izin verdi. Açıkçası minnettardım çünkü zihnime kazımak istediğim detaylar vardı.

Dokuzuncu Çember, birçok odadan ve alandan oluşuyordu. Demir Karadağ’ın ofisinde bulunan diğer kapının ardındaysa evi vardı. Büyük alanı süsleyen eşyalara baktım. Beni izleyen adam son derece lüks ve şık bir zevke sahipti. Tavandan sarkan avizelerin kristal olduğuna eminim. Salonun ortasında kocaman, siyah rengine bir L koltuk vardı.

Ortasında mermer sehpa duruyordu. Karşısında bir şömine, onun üstünde büyük bir plazma asılıydı. Kapının sağ tarafında kalan alanda büyük bir bardo masası, alkol şişeleriyle süslenmiş bir bar, langırt, yuvarlak ve altı kişilik bir poker masası vardı. Alt katta dört oda bulunuyordu. Salonun en köşesinde kalan ve yukarıya giden siyah basamaklara baktığımda tek başına yaşayan biri için fazla büyük bir eve sahip olduğunu algıladım.

“Etrafa göz atmak ister misin?”

Sorusuyla tebessüm edip salonda adımlayarak büyük plazmanın sağında kalan açık kapıdan içeriye baktım. Böyle bir manzarayla karşılaşacağımı tahmin etmemiştim. Büyük bir kütüphanenin ortasındaydım. Duvarları çevreleyen kitaplar büyüleyiciydi. Odanın ortasında bir koltuk takımı vardı. Burası kesinlikle sıcak bir şarap alıp kitap okuyarak kafa dinleyebileceğin bir alandı. Anlaşılan beni izleyen adam sadece eğlenmenin derdinde değildi. Bazen kendini dinlemeyi ve sessizlikte kaybolmayı da seviyordu. Kültürlü ve sofistike biri olduğu barizdi. Bunu ona baktığımda dahi görebiliyordum.

Dayandığım kapı pervazından ayrılıp göz ucuyla plazmanın diğer tarafında kalan aralık kapıdan içeriye baktım. Sinema salonunu andıran bir odaydı. Büyük geniş koltukları ve solda kalan açık büfesiyle oldukça rahat gözüküyordu. Beyaz bir perde bile vardı fakat köşede kalan striptiz direği bana o odada izlenen şeyin sadece film olmadığını düşündürdü.

Odanın diğer tarafında kalan kapıya bakışlarımı çevirdiğimde kapalı olmasından dolayı içerisini göremedim. Gözlemlemeyi sonlandırıp beni izleyen adama döndüm. Parlak bir ışıltıyla süslenmiş bakışları içimi ürpertti. “Bekâr evine göre fazla düzenli.”

Gerçekten de öyleydi.

Her yer bal dök yala desem abartmış sayılmazdım.

“Temizliğe düşkünümüdür,” diyerek kapısı kapalı olan odaya doğru yol aldığımda onu takip ettim ve sözlerini dinledim. “Belli bir rutinim vardır ve onun dışına çıkmaktan hoşlanmam.”

“Rutin mi?”

Sorumla başını salladı. “Her sabah belli bir saatte kalkar, sporumu yapar ve sağlıklı beslenirim. Evim daima temiz ve düzenli olmalıdır. Eşyaların dağınık durmasından hoşlanmıyorum.”

Sezdiğim OKB* davranışlarını zihnime not ettim. Anlaşılan takıntılı bir kişiliği vardı. Merakım yanan bir kibrit gibi parladı. Acaba takıntıları sadece eşyalarına ve rutinine mi aitti?

* Obsesif Kompulsif Bozukluk, takıntılı düşüncelerin günlük hayatı ve yaşamsal aktiviteleri etkileyecek düzeye gelmesi sonucunda ortaya çıkan ruhsal bir rahatsızlıktır.

Kapıyı açıp içeriye girdiğinde peşinden adımladım. Gördüklerim karşısında hareket etmeyi bıraktığımda tek kaşım havalandı. Siyah duvarların etrafına çevrelenmiş kırmızı led ışıklar parlıyordu. Özel yapım olduğu her halinden belli olan dört kişilik yatağın üstü yine siyah renk saten bir kumaş ile örtülmüştü. Yatağın yanlarında kare şeklinde iki gömme dolap vardı. İçimden bir ses dolapların içinde ne olduğunu bilmek istemeyeceğimi söylüyordu. Yatağın üstüne devasa bir ayna yerleştirilmişti. Anlaşılan fantezi sahibi biriydi. Eşyalarımı yatağın üstüne bırakan adam gözlerimizi buluşturduğunda kendimi tutamayarak mırıldandım. Alaycı bir tavır sergilemek istemiştin ama sesim son derece ciddi çıkmıştı. “Nesin sen? Christian Grey’ mi?”

Yüzünü ele geçiren gülümsemeyle bana baktı. Başparmağıyla hafifçe dudağının kenarını kaşındığında ifadesindeki alaycılık her geçen saniye büyüyor gibiydi. “Sen ne kadar Anastasia isen ben de o kadar Christian’ım.”

“Alakanız yok yani?” dediğimde memnuniyetle başını salladı.

Fark ettiğim detayla kızardım. Az önce cinsel hayatımla ilgili bariz bir gerçeği dudaklarımın arasından çekip almıştı ve bunu öyle büyük bir ustalıkla yapmıştı ki niyetini anlamamıştım bile. Gözlerimi kısarak ona baktığımda amacını fark etmemden mutluluk duymuş gibi gözüküyordu.

Belimdeki kuşağı çözerek kıyafetlere doğru adımladım ve konuyu değiştirme arzusuyla ona bakmadan homurdandım. “On dakikaya hazır olurum.”

Başını sallayıp ellerini cebine yerleştirdiğinde kapıya yöneldi. Sabahlığı üstümden atıp ensemeye uzandım ve bedenimi sarmalayan kumaşın fermuarını açmaya çalıştım. Fermuarı sadece üç santim aşağı indirebilerek küfrettiğimde sinirlenmiştim. Elbiseyi giymeme yardım eden en yakın arkadaşım çıkarmak için de burada olsaydı mükemmel olurdu. Kolumu kıvrıp geriye attım ve fermuarı yakaladım.

“Yardım etmemi ister misin?”

İşittiğim sesiyle duraksadım. Bu elbisenin içinden kendi başıma çıkabilir miydim? Zor olsa da başarırdım. Peki bu elbisenin içinden kendi çabam ile çıkmak istiyor muydum? Emin değildim çünkü Demir’in tenime dokunmasının nasıl hissettireceğini merak ediyordum.

“Lütfen,” diyerek ona sırtımı döndüm.

Adım sesleri kalbimin gümbürdemesine neden oldu. Büyük bedeniyle ardımda duraksadığında aramızda bir karış mesafe vardı. Sıcaklığını hissedebiliyor, kokusunu duyumsuyordum. Ondaki yayılan elektrik karşısında

* E.L. James tarafından yazılmış erotizm ağırlıklı Elli Ton üçlemesinin başkahramanlarından biri.

kayıtsız kalamadım. Midemin altında bir karıncalanma meydana geldi. Avuç içlerimin terlediğini, soluğumun hızlandığını anladım. Bu korkunç derecede saçmaydı. Adam henüz bana dokunmamıştı bile ama ben heyecanlanıyordum.

Zihnimdeki isyanı duymuş gibi parmaklarını saçlarıma geçirdiğinde nefesim kesildi. Yumuşak tutamlarımı narince saran parmakları gözlerimi yummak istememe neden oldu. Atkuyruğumu yana çekmek isteyerek yavaşça hareket ettirdi. Ardından beklemediğim bir anda saçımı hafifçe çekip kafatasıma yakıcı bir sinyal gönderdi. Hoşuma giden hamlesi karşısında ses çıkartmak üzereydim ki kendime mâni olarak dudağımı ısırdım. Ardından kaşlarımı çatarak omzumun gerisinden ona baktım.

Kasılan çenesi ve kıracakmış gibi sıkıldığı dişlerine rağmen alaylı bir tınıyla konuştu. “Yanlışlıkla oldu.”

Haylaz bir çocuk misali bana bakması gülmek istememi sağladı. Ciddiyetimi koruyamayacağımı fark ederek önüme döndüğümde onun bana yaptığı gibi çetele tutmaya başladım. “Bu bana söylediğin ilk yalandı.”

“Sonuncu da olmayacak,” dedi tıpkı benim gibi.

Omzuma attığı saçımın ardından bir elini belime yerleştirdi. Büyük eliyle belimin yarısını kavrayabilirdi. Bunu fark etmiş gibi iç geçirdiğinde keyiflendim. Sınırları mı zorlanıyordu? Bu iyiydi çünkü benimkiler kesinlikle sınanıyordu.

Dokunduğu yerin alev aldığını belirtmememe gerek yoktu ama altını çizmeliydim ki adamın dokunuşundaki naifliğe tezatlık oluşturan sahiplenici sertlik bile muazzamdı.

Fermuarı kavrayıp yavaşça aşağı indirmeye başladı. Bilerek yavaş hareket ediyor, elinden geldiğince zaman kazanıyordu ve ben buna kahkahayla gülmek istedim. Üzerime eğilip sıcak nefesini çıplak enseme verdiğindeyse bütün neşem öldü. Yerini yakıcı bir duygu aldı. Tenimde süzülen soluğu bedenimin kasılmasını sağlamıştı. Hızla inip kalkan göğsümün altındaki kalbim bu zamana dek hiç bu kadar hızlı atmamıştı. Tanrım, adam bana doğru düzgün dokunmuyordu bile ama ben zevkten dört köşe olmak üzereydim.

Kuyruk sokumumda biten yolun sonuna geldiğini fark ettiğinde sinirle soludu. Belimdeki parmaklarının baskısı bile artmıştı. Beni bırakmak istemediğini düşündüm. Açıkçası bu benim de dileğim değildi. Yine de önceliklerime odaklanmak gibi bir adetim olduğunu ve normalde böyle davranışlar sergilemeyecek kadar kontrollü olduğumu kendime hatırlatmak zorundaydım.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandığımda sesim öylesine mahmur çıktı ki duyan yeni uyandım zannederdi.

Bir süre daha arkamda dikildi. Derin bir nefes alıp içimi titrettiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Varlığı tüketici bir hal almaya başlamıştı. Birbirinin üstüne düşen saniyeleri geride bırakarak benden uzaklaştığında üşüdüğümü hissettim. Bedenimi hafifçe yana çevirdiğimde kapı pervazına yaslanmış öylece duruyordu. Yüzü son derece ciddiye fakat bakışlarında can alıcı alevler vardı.

Beni izliyor adeta bekliyordu. Gözlerindeki donukluktan yaptığığın farkında dahi olmadığını anladım. Sinirlenmem gerekirken neden memnuniyet duyduğumu ise çözemedim. Ortama yerleşen gerginliği bölmek isteyerek alaycı bir tebessüm ettim. “İstersen bir müzik de koy, senin için striptiz yapayım.”

Dudağının kenarı kıvrıldı. Bu zamana kadar gördüğüm en tehditkâr tebessüm oluşu beni ürpertti. Yanında duran dresuara uzanıp üstündeki kumandayı aldı. Bir tuşa basıp odayı müzikle doldurduğunda beynimden vurulmuşa döndüm. Kollarını göğsünde bağlayıp sııttı. Öylesine keyifliydi ki afallamıştım.

“Yavaş ol,” dedi tok bir tonlamayla. “Manzaramın keyfini çıkarmak istiyorum.”

Aralanan dudaklarımla ona bakakalırken bir saniyeliğine ona uyum sağlamak istedim. Bütün ilgisinin ve dikkatinin benim üzerimde olmasını arzuladım. Yüzüme tatlı bir tebessüm yerleştirip ona doğru yavaşça adımladım. Gözleri kararmış, bedeni kaskatı olmuştu. Dileğini gerçekleştireceğimi düşünerek şaşırmayı beni tatmin etti. Dibine girip başımı geriye attığımda altın hareleri sıcacıktı. Kokusu ve bedeninden yayılan elektriğiyle beni mahvedebilirdi. Elimi göğsüne yerleştirdiğimde nefesim kesildi. Avucumun altındaki bedeni sert, sıcak ve davetkârdı. Büyüsüne kapılma saniyeler kalmıştı ki beklemediği bir anda onu ittirerek hafifçe geriye gitmesine neden oldum. Ardından gülümsememi eksik etmeden kapıyı yüzüne çarptım.

Sinirli ve alaylı homurtusu kulaklarıma doldu. “Duygularıyla oynadın, Helen.”

Kıkırtımı engelleyemedim. Saniyelerin ardından kapının önünden uzaklaştı ve beni sessizlikte bıraktı. Varlığının yokluğundan daha iyi olduğuna karar vermem kısa sürdü. Tuhaf bir şekilde yanımdayken daha güvende hissediyordum. Tabii bunun nedeni bir seks odasının içinde tek olmam da olabilirdi. Bakışlarımı etrafta dolaştırırken Demir’in ilişkilerini

kameraya alacak kadar ruh hastası olmadığını umdum. Açıkçası bunu düşünürken bile kendi kendime gözlerimi devirmiştim. Onu doğru düzgün tanıımıyordum ama içimden bir ses onurlu bir adam olduğunu söylüyordu.

Üzerimdeki elbiseyi çıkarıp ayakkabılarımı bir kenara fırlattıktan sonra altın rengi kumaşı bedenime sardım. Derin sırt dekoltesine rağmen son derece şık gözüküyordu. Odanın içinde bulunan lavaboya doğru ilerledim. Aynadaki yansımama baktığımda makyajımın düzgün olduğundan emin oldum. Ayhan, gözlerime doğal tonlarda bir far ve bolca rimel sürmüştü. Dudaklarımda ise sadece parlatıcı vardı. Atkuyruğumu düzelttiğim sırada aklıma düşen anıyla iç geçirdim.

Odaya geri dönüp topuklularımı ayaklarıma geçirdim. Oturduğum yataktan kalkamayıp bir süre karşımdaki duvara baktım. Maskem, yalnızlığım ile düşmeye başladı. Kontrolümün kayıp gideceğini hissettiğimde nefes aldım. Gözlerimi yumup içimden yavaşça ona kadar saydığım da her şeyin bir kâbus olmasını diledim.

Ara sıra beni yoklayan farkındalığımı geldiği yere göndermek istedim.

Gözlerimi açıp titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Her şey yoluna girecekti. Yaşananların mantıklı bir açıklaması vardı. Acar'dan elde edeceğimiz ipucu bana bir yol oluşturacaktı. Hatta bütün bunlara gerek kalmadan Alin ortaya çıkacaktı. Olumlu kalmaya çabalayıp yüzüme bir tebessüm yerleştirdim ve oturduğum yerden kalktım.

Çantamın içindeki parfümümü alıp sıktım. Ardından altın rengindeki ve yılan şeklindeki bilekliği taktım. Hazır olduğuma karar verip eşyalarımı düzgün bir şekilde yatağın üstüne bıraktım. Davet sonrası kendi evime gidecektim fakat eşyalarımı sonra alabilirdim. Ve hayır, Demir Karadağ'ı tekrar görebilmek için bahane yaratmıyordum.

Odadan çıktığımda ortalarda olmadığını fark ettim. Bakışlarım merdivenlere kaydı. Kendi odası yukarıda olmalıydı ve hâlâ hazırlanıyordu. Yanaklarımı sıkıntıyla şişirip etrafa göz gezdirdim ve bir içkiye ihtiyacım olduğuna karar verip bara yöneldim. Kendime bir bardak viski koyup büyük bir yudum aldıktan sonra elimdeki telefona baktım. Alin hâlâ benimle iletişime geçmemişti ve bu her aklıma geldiğinde öfkeden delirecek gibi hissediyordum. Annemle babam iki günde bir bizi mutlaka arardı. Yarın telefonum çaldığında ve aramayı yanıtladığımda onlara ne diyecektim bilmiyordum. Kız kardeşimi sordukları an ağlamaya başlamaktan korkuyordum.

Derya'nın attığı mesajlara bakıp iyi olduğumu belirten bir geri dönüşte bulundum. Bir sorun olduğunun farkındaydı çünkü dünden beri doğru düzgün konuşmamıştık ve mesajlarından birinde Alin'e ulaşamadığını

söylemişti. En az benim kadar korumacı bir manevi ablaydı. Hatta bazı konularda benden daha korumacıydı. Bu yüzden ona neler olduğunu mesaj yazarak anlatamazdım. Yarın arayacağımı söyleyerek mesaj bölümünden çıktım ve viskimi yudumladım.

Duyduğum adım sesleriyle arkama döndüm. Boğazımı yakan alkolü yutmakta zorlanırken alev aldığıma emindim.

Demir, üstüne geçirdiği takım elbisesiyle muazzam gözüküyordu.

Siyah renk ona fazlasıyla yakışıyordu. Siyah ceketinin düğmeleriyle birlikte kol düğmeleri de gold rengindeydi. Elbisemle uyum içindeydi. Bana doğru adımlarken parfümü ondan önce alanıma girdi. Enfes görünüşüne eklenen çarpıcı kokusuyla kesinlikle aklımı almak istiyordu. Gözlerimi üzerinde dolaştırarak sertçe yutkunduğumda onun bakışlarının da bende olduğunu fark ettim. En az benim kadar dikkatli bir şekilde beni inceliyordu. İkimizin de gözbebeklerinde aynı duygu vardı; hayranlık.

Sesini işittiğimde mesafeli oluşuna titredim. "Hazırsan gidelim."

Ah, onu kapı dışarı etmem egosunu sarsmıştı anlaşılan.

Viskimi hızla bitirip bardağı bir kenara bıraktım. Elbiseme uyan, içine eşyalarımı doldurduğum küçük çantayı aldım ve ofisine doğru yönelen adamın peşinden gittim. Asansöre ulaştığımızda tuşa basıp yanımda dikilmeye başladı. Fazlasıyla gergin gibiydi ki bu hali beni de strese sokuyordu. Başımı geriye atıp ona baktığımda beni görmezlikten geldi. Sanırım istediğini almaya alışıktı. Tebessüm ederek önüme döndüm. Çocuk gibi davranması niyeyse beni keyiflendiriyordu.

Asansör geldiğinde içeri girdik. Demir'in bir adım önünde dikildim ve sırtımı ona döndüm. Eğilerek tuşa bastığında göğsü sırtıma değdi ve o ufak dokunuş bile beni etkiledi. Üzerimde bulunan yankısı sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Tuşa basıp geriye çekildiğinde kapılar kapandı ve yansımalarımızla göz göze geldim. Ayağımdaki topuklulara rağmen göğsüne geliyordum. Bakışlarını eğerek açıkta kalan sırtıma baktığında mümkünmüş gibi biraz daha gerildi. Kasılan omuzlarını net bir şekilde görebiliyordum. İçimden bir ses bana dokunmak istediğini söylüyordu. Bu beni eğlendirdi. Onu sınamaya çalışarak başımı hafifçe yana eğdiğimde açığa çıkan boynuma doğru gözlerini çevirdi. Bir tepki vermesini beklemem de elde ettiğim tek şey sert bir uyarı oldu.

"Yapma."

Gözlerimi kırptıştırarak omzumun ardından ona baktığımda gözlerindeki bir şey ürkmemi sağladı.

“Ne yapıyorum ki?” diye bilinçli bir bilinçsizlikle mırıldandım.

Dişlerini sıkarak tek kelime etmeden derin bir nefes aldı ve bana bakmaya devam etti. Bakışlarım dudaklarına kaydığında uzansam öpebileceğim bir mesafede olmaları içimi yaktı. Ondandır yayılan çekime karşı kürek-siz kalan bir kayık misali denizde sürükleniyordum.

Bakışlarına dayanamayıp önüme döndüğümde yansımasına dahi yok saydım. Gözlerimi ayakkabılarımın uçlarına çevirdim ve saniyeler içinde hissettiğim dokunuşla buz kestim. Sıcak ve uzun parmaklarının tersini sırtıma sürten adam nefesimi kesti. Varla yok arasında kalan dokunuşunu bu denli bariz bir şekilde hissetmek akla yatkın gelmiyordu. Bacaklarımı birbirine bastırma isteği beni ele geçirmişti. Kulağımda hissettiğim sıcak nefesiyle iç geçirmemek için savaş verdim. “Kadife gibi.”

Boğazımda oluşan düğüm, ihtiyaçtı. Dokunuşuna karşı uysallaşmam garip ve korkutucuydu. Bana daha çok dokunmasını istesem de dudaklarımdan tam aksi yöne ilerleyen o kelime çıktı.

“Yapma.”

“Ne yapıyorum ki?” dedi beni taklit ederek.

Başımı kaldırıp ona bakacağım sırada açılan kapıyla üzerimdeki parmaklarını çekti ve yana kayıp eliyle dışarısını işaret etti. Kibar üslubuna tezatlık oluşturan baskın bakışları benimle eğlendiğini haykırıyordu. “Önden buyur.”

Sinirle dişlerimi sıkıp lobiye adım attığımda, dokunuşunun izi sırtımdaydı. Parmaklarının sıcaklığını hissedebiliyordum ve bu bir nevi işkenceydi.

Binadan çıktığımızda bizi bekleyen araca baktım. Belirtmeliydim ki kendimi bildim bileli arabalara karşı bir zaafım vardı. İyi paralar elde etmeye başladığım an gidip kendime hayalini kurduğum aracı almış, ona bebeğim gibi bakmıştım. Arabalardan anlardım ve az ilerimde duran bebek göz kamaştırıcıydı.

Siyah renkli Rolls Royce, krallara yaraşır bir araçtı. Arabalardan anlamayan biri bile bu şahesere şapka çıkartırdı.

Gri takım elbiseli, otuzlu yaşlarında olduğunu düşündüğüm bir adam bize doğru yaklaşıp Demir’e selam verdi. İçeriye geçebilmemiz için arabanın kapısını açtığında şoför olduğunu anladım. Yüzümdeki tebessümle ona selam verip teşekkür ettim ve arka koltuğa geçtim. Yanımdaki yerini alan adam ceketinin düğmesini açıp rahat bir oturuş sergilediğinde bakışlarımı iç dizaynın detaylarında gezdirdim.

Araç kesinlikle özel tasarımıydı. Koltuklar siyah renkti fakat altın rengindeki D ve K harfleri bazı yerlere kazınmıştı. Tavanda parıldayan küçük kristaller bile altın rengindeydi. Sanırım bu rengi fazla seviyordu. Bakışlarımı üzerimdeki elbiseye çevirdim. Şu an gözüne iki kat daha çekici geliyor olmalıydım. İmza rengini giymemi istemesi garip fakat memnun ediciydi.

Arkama yaslanarak bacak bacak üstüne attım. Solumda kalan camdan dışarıya bakarak akıp giden manzarayı izlemeye başladığımda üzerimde hissettiğim bakışlara aldırmamaya çabaladım. Başarılı olamadığımda ise gözlerimi odaklandığım noktadan ayırmadan konuştum.

“Niye bana öyle bakıyorsun?”

“Nasıl bakıyorum?”

Soruma soruyla karşılık vermesi kaşlarımı çatmama neden oldu. Ona doğru dönüp dibimde durduğunu fark ettiğimde koltuğa gömüldüm. Altın harelerinin içime işlemesine izin vermemeye çalışsam da bakışlarımızı ayıramadım.

Bir mırıltı halinde dudaklarımdan kayıp giden itirafıma engel olmak istemedim. “İlgini çekiyormuşum gibi.”

“Çünkü çekiyorsun.”

Direkt ve net bir cevaptı. Kalbimi hızlandıran yanıtına karşı boğazım kurudu. Kaşlarını çatarak bana bakmaya devam ettiğinde kendi kendine konuşur gibi sinirle mırıldandı. “Sende bir tuhaflık var, Helen.” Dişlerini sıkarak boynundaki damarı belirginleştirdi. “Daha önce hiç karşılaşmadığım birisin ve ben seninle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.”

Şaşırmıştım ve bunu sesime yansıtmadan edemedim. “Benimle başa çıkmanı gerektirecek bir durum mu var ki?”

Dudağının kenarı kıvrıldı.

Tanrım, bu kadar çarpıcı olması sinirlerimi bozuyordu.

“Var.” Bana doğru eğilip aramızdaki mesafeyi kapattı. “Ve ikimiz de bunu yadsımak için fazla inatçıyız.”

Haklıydı, yine de bunu ona söylemedim.

“Beni öpmek istiyor gibisin,” dediğimde beni etkilediğini belli etmemek adına alaycı bir tavır takındım. Bakışları dudaklarıma indiğinde gözbebeklerini bir duygu esir aldı. Göğsümün sızlamasına neden olan bakışıyla sendeledim ve hayal gördüğüme inanmak istedim. Aksi takdirde sözlerimin onu korkuttuğunu düşünmem gerekecekti.

Geriye çekilip kendi alanına döndü ve bana bakmayı bıraktı. Neye uğradığımı şaşırtarak hızla gözlerimi kaçırdım. Zihnimdeki yargıç şüpheyle sorguladı. Yanımdaki adamın az önce verdiği tepkiye anlam vermeye

çalıştı. Birini öpmekten çekiniyor muydu? Belki de sadece beni öpmek istememişti? Evet, bana karşı bir ilgisi olduğu barizdi ve bunu itiraf etmişti fakat bunun illa ki öpüşmek gibi romantiklik içeren bir eyleme ait olması gerekmezdi.

Bir yanımda nedensizce kırgın hissetti.

İtiraf etmeliydim, cinsellik konusunda çekingen biri değildim fakat söz konusu yanımdaki adamken bazı şeyler hem fazlasıyla doğru hem de fazlasıyla yanlış geliyordu. Hayatımda ilk defa cinsel çekimi görmezden gelmek istedim çünkü ilk kez egomun geri döndürülemez bir hasar alabileceğini hissediyordum.

Düşüncelerimi susturarak daha fazla saçmalamamayı denedim. Neredeyse bir gündür tanıdığım adamın davranışlarını kafaya takacak halim yoktu. Özellikle içinde bulunduğum durumdayken.

Ben düşüncelerimle boğuşurken araç düğünün gerçekleşeceği alanda durdu.

Arabadan indiğimizde elbisemi düzelterek dikleştirdim. Demir, kolunu bana doğru uzattığında gözlerimiz buluştu. Derin bir nefes alıp koluna girdim ve ona tutundum. Gözlerini üzerimden çekip yürümeye başladığındaysa ona ayak uydurdum. Merdivenleri çıktığımız sırada bize değen birkaç bakışı hissettim. Göz göze geldiğim tanıdık simalara başımla selam verirken tebessüm ettim.

İçeriye girdiğimizdeyse her şey daha çok sarpa sardı.

Büyük salondaki kalabalık yüzlerine yerleşen şaşkınlıkla bir bana bir yanımdaki adama bakıyordu. Aralarında fısıldaşmaya başladıklarını fark ettiğimde gerildim. Kimse benim Acar'ın eski sevgilisi olduğumu bilmiyordu. Yine de emindim ki bilseler bile o durumu konuşmak yerine yine Demir ile benim dedikodumu yaparlardı. Fazla göze çarpıyorduk.

"Pekâlâ," dedim huzursuz bir biçimde. "Sandığımdan daha çok dikkat çekiyoruz."

Demir tıpkı benim gibi tanıdıklarına selam verirken yüzü ifadesizdi. O da durumun farkındaydı fakat bunu umursamıyordu. Açıkçası garipse-dim. Büyük ihtimal insanların haftalarca bizi konuşmasına sebebiyet ver-miştik. Gerçekten bunu sorun etmiyor muydu?

"İnferno sınırları dışında ilk kez beni bir kadınla görüyorlar." Sözleriyle afalladım ve hızla ona döndüm. "Bırak keyfini çıkarsınlar." Dudağımın kenarı kıvrıldı. Kolunu geriye çekip elini belime yerleştirdiğinde bedeni-mi bedenine yaslayarak üzerime eğildi ve kulağıma sıcak nefesini vererek

konuştı. “Hatta onlara malzeme verelim. Ne kadar kusursuz olduğumuzu görerek kıskançlıktan kudurlurlarsa aşırı keyiflenirim.”

Kendimi tutamayarak kıkırdadım. “Sen gerçekten kötü bir adamsın.”

“Tatlı dilin için teşekkürler ama beni bu kadar pohpohlama.”

Yüzünü incelediğimde abartmadığını gördüm. Gerçekten de keyfi yerine gelmişti. Ne zaman bize bakan birilerini görse beni kendine daha çok çekiyordu. Az önceki tavrı yüzünden niyetinin sınırlılığını bilmesem alanını işaretlediğini, benimle insanlara hava attığını düşünürdüm.

“Demek insanların kıvrandığını görmeyi seviyorsun,” diyerek sözlerinden bir çıkarımda bulundum. Sesimi işiterek bana baktığında göz kırptı. “Öyle de diyebiliriz.”

Önüme döndüğümde karşımıza dikilen ikiliyle duraksadım. Acar ve babası iki adım ötemizdeydi. Eski sevgilim gözlerindeki şaşkınlık ve kıskançlıkla bir bana bir yanımdaki adama bakarken babası gülümsedi. Neşeli sesiyle elini uzattığında doğruca Demir’e odaklıydı.

“Demir Bey, gelmeniz ne büyük şeref. Beni ve ailemi çok mutlu ettiniz,” dediğinde yanımdaki adam uzatılan eli kavrayıp yavaşça sıktı. Kısa ve öz konuşarak bakışlarını karşıımızdaki ikilide dolaştırdı. “Mutluluklar dilerim.”

Acar’ın babası bana döndüğünde gülümsemesi genişledi. Başımla onu selamladım ve tek kelime etmeden onu çağıran eşinin yanına döndüğünde rahat bir nefes verdim. Karşımda duran Acar’a baktığımda sinirle dişlerini sıktığını gördüm. Bir şey demek istiyor ama sesini bulamıyor gibiydi.

“Sizi burada görmek ne hoş,” dedi sonunda. Yapmacık tavrını umursayamadım. Onun yerine doğruca konuya girdim. “Senin adına seviniyorum, Acar. Umarım çok mutlu olursun ama buraya gelmemin başka bir nedeni var. Merak ediyorum da geçen gece İnferno’da Alin’le konuştun mu ya da onda bir tuhaflık fark ettin mi?”

Bakışlarını belimdeki ele çevirdiğinde Demir parmaklarının baskısını artırdı. Odaklandığı tek şey karşımdaki adamdı. Saniyelerin ardından bana baktığında sağ elini kaldırdı ve işaretparmağıyla burun kemerini hafifçe okşadı. Ağzını açıp kapattıktan sonra umarsızlıkla omuzlarını silkti. “Selamlaştık ama konuşmadık. Ayrıca her zamanki gibiydi. Niye sordun? Bir sorun mu var?”

Başımı iki yana sallayarak tebessüm ettim. “Hayır, her şey yolunda.”

Gözlerinin üzerimdeki baskısını hissettiğimde yanımdaki adama baktım. Daha fazla bu konumda kalmak istemiyor gibi konuştu. “Masamıza geçelim mi?”

Başımla onu onayladım. İkimiz de Acar'a son bir bakış attıktan sonra yürümeye başladık. Demir kaşlarını çatarak bana baktığında kafası karışmış gibiydi. "Ona direkt sorman pek mantıklı olmadı. Bir şey bilse dahi açık yüreklilikle söyleyebilecek bir adama benzemiyor."

"Biliyorum ama şimdi emin oldum."

Sözlerim üzerine kaşlarını çattı. "Neye emin oldun?"

"Alin ile konuştuğuna." Dudağımın kenarını kıvırdım. "Yalan söylediği zamanlarda istemsizce burun kemiğini okşuyor. Mimiklerini saklamak adına yaptığı bir eylem. Okuması kolay bir adamdır ve şimdi emin oldum ki kesinlikle bana söylemediği bir şey var."

Demir'in bakışlarından bir ısıltı geçip gitti.

Tebessümüne eşlik etse de tek kelime etmedi.

"Bildiklerini nasıl öğreneceğimden emin değilim ama onu yalnızken yakalayabilmem daha iyi olabilir. Ailesinin ve davetlilerin etrafındayken bana bir şey anlatmayacaktır."

Özenle süslenen masaya oturduğumuzda çantamı bir kenara bıraktım. Altı kişilik masadaki diğer çiftler bizi selamladığında onlara gülümseyerek karşılık verdim. Bakışlarını bir süre daha üstümüzde gezdirdiler de umursamadım. Demir eğilerek sandalyemin bacağına kavradı ve çevik bir hareketle beni kendine doğru çekip kolunu sandalyemin başına attı. Arabadan inerken iliklediği ceketinin düğmesini açarak daha rahat oturduğunda fazla yakınımdaydı. Bacak bacak üstüne atarak koluna yaslandığımda bakışlarımız buluştu.

"Acar'la benim konuşmamı ister misin?" Tehlikeli bir tebessüm dudağında asılı kalmıştı. Bazen gerçekten korkutucu biri olduğunu fark ettim. "Ağzından laf alabilirim. Eğlenceli olacaktır."

Gözlerimi kıstım. "Eğlence anlayışın beni ürkütüyor."

Gülümsemesi cezbedici ve tehditkârdı. Üzerime eğilerek kulağıma doğru fısıldadığında içim titredi. "Eğlence anlayışım ürkütücüdür ama eminim bana eşlik etmekten haz duyarsın."

Haklıydı.

Yine.

Geriye çekilip gözlerine baktım. "Teşekkür ederim ama Acar'ı ben hallederim. Pısırtığın tekidir ve yalan söylüyorsa kesinlikle çekindiği bir şey vardır. Belki de Alin ile benim hakkımda konuştu. Bu yüzden anlatmak istememiş olabilir."

Demir etrafa göz gezdirerek iğrenç bir şey görmüş gibi yüzünü ekşittiğinde alaycılıktan uzak bir tonlamayla konuştu. “Bu senin düğünün olabilirdi.”

Dudak büzdüm ve yanımdan geçen garsona bakarak hafifçe elimi kaldırdım. “Evlilik, planlarım arasında yok. Ayrıca olsa bile böyle bir düğün istemem. Aşırı sıkıcı ve geleneksel gözüküyor.”

Garsonun tepsisinden iki bardak viski aldım ve birini bana bakan adama uzattım. Bardağı elimden aldığı anda yakıcı alkolü yudumladım.

“Sevindim.”

Sözleriyle ona baktım ve bilmiş bir tavırla gülümsediğini gördüm. Geçen gece Acar’a karşı iğneleyici olduğunu anımsadım. Özellikle bebek konusunda bir şeyler gevelemişti. Aniden merakla ona yanaştım ve kimsenin bizi duymayacağı bir desibelde mırıldandım. “Acar hakkında bildiğin bir şey var.”

Bana bakmadan tebessüm etti. “Olabilir.”

“Ne biliyorsun?” diye merakla soludum. Arsız bakışlarını bana çevirdiğinde heyecanımdan hoşnut gibiydi. Beni de kıvrandırmak istediğini anlayarak ona kaşlarımı çatığımda gülümsemesini genişletti. “Çok meraklısın, Helen.”

“Söylesene,” diye diklendim.

“Biraz daha yalvar.”

İşittiğim sözleriyle sinirle dişlerimi sıktım. Ona yalvaracağımı zannediyorsa aklını kaçırmış olmalıydı. Bakışlarımı kaçırıp onu yok saydığımda üzerime eğildi ve ağzımın açık kalmasına neden olan sözleri sarf etti. “Geçen hafta öğrendim. Acar’ın tek gecelik ilişkilerinden biri planladığı gibi gitmemiş ve kadın hamile kalmış. Bunun üzerine Acar bebeği aldirtmak istemiş ama babası olayı duyunca duruma müdahale ederek kadına bir çek yazmış. Birazdan karısı olacak kadın da bebeğe annelik etmeyi kabul etmiş. Yani bir nevi çocuğu satın almışlar.”

“Yok artık.” Hayretle isyan ettim. “Ama bu...”

“Ahlaksızca, etik değil, üzücü.” Demir bana bakmaya devam etti. “Adam şerefsizin teki, Helen. Açıkçası erkek zevkinin kötü olmasını beklemezdim.”

Sinirlenemeyecek kadar şaşkındım, ayrıca sözlerini inkâr etmeyecektim. Gerçekten de bu konuda kötüydüm.

“Erkekler arasındaki dedikodu akışı beni hayrete düşürdü.”

“Bu konuda kadınlardan daha kötüyüz.” Demir omuzlarını silkti. “Sadece iyi kamufle ediyoruz.”

İçkimi yudumlayarak başımı salladım. Ardından gözlerimi etrafta dolaştırdım. Gelini tanımıyor olsam da onun adına üzülmüştüm. Böyle bir adamla evlenmekte kararlı oluşu ise şaşırtıcıydı. Bakışlarımı yanımdaki adama çevirdim. Etrafa bakıyor, içkisini yudumluyor ve sıkıldığını bariz bir şekilde belli ediyordu.

“Kadınların hepsi sana bakıyor,” dediğimde bu durumu yadırgamıştım. Genelde insanların bu kadar saygısız olmadığını düşünmek isterdim. Sonuçta yanında bir kadınla gelmişti ve bu hoş bir durum değildi. Gerçi eski sevgilisinin düğününe gelmiş biri olarak şu an saygısızlıktan bahsetmemem gerekirdi ama elimde değildi, Demir’in üzerindeki bakışların sayısı beni rahatsız hissettirmişti.

“Öyle mi?” dedi umarsız bir tavırla.

“Öyle.”

“Fark etmedim.”

Tek kaşım havalandı. Gerçekten de fark etmemiş gibi duruyordu.

“Erkeklerin sana bakmadığını teyit etmekle meşguldüm,” dediğinde kalakaldım. Dürüst ve açık sözlü oluşu beni dumura uğrattı. Gözlerini gözlerimle buluşturduğunda son derece ciddi gözüküyordu.

Net tavrını sorguladım. “Her zaman bu kadar korumacı mısındır?”

“Değerli bir şeye sahipsem, evet.”

İşittiğim sözlerle içimdeki yangın alevlendi. Tanrım, normalde bas-kın adamlardan uzak dururdum fakat onun bu hareketlerine yalpalanarak düşüyordum. Yine de belli etmeden dik başlı bir tavırla sınırları belirttim. “Bana sahip değilsin.”

“Bunu çevremizdeki insanlar bilmiyor.” Viskisini yudumlayıp gözlerimizi birbirinden ayırmadı. “Dışarıdan bakıldığında sen de bana sahip gibi duruyorsun.”

“Şu kelimedenden hoşlanmıyorum.”

Sözlerimle omuzlarını silkti. “Bunu bu kadar sorun etme. Aitlik duygusu bir savaş değildir. Anlıyorum, toplum normları yüzünden bir adamın yanındaki kadını sahiplenmesi aşağılayıcı gibi duruyor ama bu karşılıklı bir teslimiyet. Yani genel olarak konuşuyorum. Bizim için değil. Yoksa sana sahip olabilecek kadar şanslı bir adam olmadığının farkındayım.”

Üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibi donakaldım. Öylesine içten bir tınlamayla sözlerini sarf etmişti ki afallamamam imkânsızdı. Bakışlarını kaçırarak etrafa bakmaya başladığında davranışlarına anlam veremedim. Kendini bana layık görmemesi garipti. Özellikle beni doğru düzgün tanımıyorken. Bu zamana dek tek bir insana dahi teslim olmadığına emindim.

Bağlanma sorunları olduğu net bir gerçektir. Şimdiye kadar bir kadınla görülmemesinin nedeni de buydu. Kalıcı şeylerden kaçınıyordu. Yine de bir nedenden dolayı benimle görülmekten ve anılmaktan rahatsız değildi. Bu başlı başına kafa karıştırıcı bir durumdu.

“Neden öyle bakıyorsun?”

Sorusuyla ifademi toparlamaya çalışsam da dudaklarımdan dökülen kelimelere mâni olamadım. “Beni hak etmediğini düşünemeyecek kadar narsist biri gibi gözüküyordun. Bu yüzden sözlerine şaşırdım.”

Hafifçe kaşlarını çatıp doğru bir noktaya parmak basmışım gibi homurdandı. “Aslında haklısın.” Bakışlarını kaçırıp içkisini yudumladı. “Sanırım bunu da terapistime anlatacaklar listeme eklemeliyim.”

Ciddi miydi yoksa dalga mı geçiyordu bilemiyordum lâkin içimden bir ses alaycılığının şu anki diyalogumuzda bir yeri olmadığını söylüyordu. Bazen gerçekten de kafası karışmış gibi gözüküyordu. Yalnız değildi. Ben de aynı durumdaydım.

Gözlerimi kaçırıp içkimi yudumlamaya devam ettim ve konuyu değiştirmeye çalıştım. “Üzerimizdeki bakışlar etkisini kaybetmeye başladı.”

Derin bir nefes alıp bana biraz daha yanaştı. “Sıkıldıysan oyun oynayabiliriz.”

“Ne oyunu?”

Demir bakışlarını etrafta dolaştırdı ve çapraz masamızdaki ikiliye bakarak sinsî bir tebessüm etti. Gözlerini takip ettiğimde gördüğüm şeyi anlamlandıramadım. Yirmili yaşlarındaki bir çift hararetli bir konuşma gerçekleştirmekle meşguldüler. Yüzünü asmış yanındaki adamı dinleyen kadın oldukça güzel bir sarışıydı. Adam ise ona sinirli sinirli söylenmekle meşgul olan bir esmerdi.

“Sence ne konuşuyorlar?” diye sordu Demir.

Gözlerimi ona çevirdiğimde oyundan kastının bu olduğunu fark ederek tebessüm ettim. Ardından tekrar çifte dönüp dikkatle onlara baktım. Kadının beden dili gerildiğini ve kendini dizginlemeye çalıştığını açık ediyordu. Omuzları düşmüş, burnunun ucu kızarmaya başlamıştı. Her an ağlayabilecek gibiydi. Adamın ise burun delikleri genişlemiş, bedeni gergindi. Yine de gözlerinde bir rahatlık saklıydı. Sanki sözleriyle düşünceleri arasında bir çelişki vardı.

“Bence adam haksız olmasına rağmen bağırarak üste çıkmaya çalışıyor.”

Sözlerim üzerine yanımdaki adam yavaşça başını salladı. “Kesin bir bok yerken yakalandı ama kabahatini böyle örtmeye çalışıyor.”

Mantıklıydı.

“Kadın niye konuşmuyor ki?” diye mırıldandığımda Demir yüzündeki alaylı ifadeyle bana baktı. Gözleri ışıldıyordu ve kurnaz bir ifade bakışlarına ev sahipliği yapmıştı. “Her iddiasına girerim birazdan adama tokat atacak.”

Gözlerimi kısarak kadına baktım. Ellerini göğsünde dolamış, tepki vermeden öylece duruyordu. Hassas bir yapısı var gibiydi. Açıkçası patlamayı beklediğine emindim. Yine de böyle bir ortamdayken kendini tutacak birine benziyordu. Belki düğün sonrası adamın aklını alabilirdi ama kalabalıktayken duruşunu bozmayacaktı. Bu yüzden bilmiş bir tavırla Demir’e dönüp serçeparmağımı ona uzattım. “Bence vurmayacak.”

Önce parmağıma ardından gözlerime baktı. Altın harelerindeki parıltı göz alıcıydı. Benimkinin iki katı olan serçeparmağını parmağıma dolayarak sıkıttığında baskısı sertçe yutkunmama neden oldu.

“Kazanan kaybedenin bir istediğini yapar,” dediğinde başımı salladım.

Anlaştığımız kesinleştiğinde parmağımı geri çekmeye çalıştım ama izin vermedi. Bir süre daha bana bakarak parmağımı kavramaya devam etti. Ardından yavaşça, beni delirten bir okşamayla parmağını parmağımdan çekip bakışlarını çifte yöneltti. Ona eşlik ederek adamla kadına baktım.

Viskimden büyük bir yudum alıp yutkundüğümde kadın sabrının kalmadığını anlamama neden olan bir öfkeyle adama dönüp yanağına tokadı geçirdi. Adamın başı savrulurken Demir ile aynı anda elimizi ağzımıza götürüp gözlerimizi irileştirdik. Kadın tokatla yetinmeyip önünde duran içkiyi adamın yüzüne fırlattığında ise kendimi tutamayarak kıkırdadım. Demir yüzünü ele geçiren gülümsemeyle çifti izlerken kadını alkışlamak ister gibi bir hali vardı. Parmaklarımı dudaklarımdan çektiğimde, Demir de sırtışıyla bana bakıp bardağını bardağıma vurdu ve içkisini yudumlamadan önce memnuniyet dolu bir tınıyla mırıldandı. “Ben kazandım bebeğim.”

Hitap şekli kalbimi sendeletti. Göğsümde yeşeren sıcaklığa sıkıca sarılsam da bunu belli etmeden homurdandım. “Tebrik ederim,” dedim ve ekledim. “Ne istiyorsun peki?”

Sorumla dudağının kenarı kıvrıldı. “Orasına bakacağız.”

Gözlerimi devirerek bakışlarımı kaçırdığımda heyecanımı saklamaya çalıştım. Ne isteyeceğini kestirememek beni bir gram bile tedirgin etmemişti. Aksine nedensiz bir zevk alıyordum. Sanırım hayatımda ilk defa belirsizlikten hoşlanmıştım.

Küçük çaplı öfke patlaması sayesinde herkes çifte odaklanmıştı. Nikâh on dakikaya kıyılacaktı ve geçen her saniyede bu gece Acar’ın ağzından

laf alabilecek bir pozisyonda kalamayacağıma emin oluyordum. Açıkçası buraya gelmek bile saçmalıktı. Şimdi bunu daha iyi idrak ediyordum. Sanırım çaresizliğim beni böylesine absürt bir durumun içine sürüklerken aklımı kapı dışında bırakmamam gerekirdi.

“Gitsek iyi olur.”

Sözlerimle Demir bana baktı. Gözlerini yüzümde dolaştırdığında rahatsızlığımı hissetmişti. Beni okuyabiliyor olması şu an için sorun değil, ihtiyacım olan şeydi. Yerinden kalkıp bana elini uzattığında bir ona bir eline baktım. Dudağının kenarını kıvrarak gerginliğimi sonlandırmak ister gibi alayla konuştu. “Fazlasıyla sıkıcı bir davetten erkenden ayrılmak istiyorsan emrine amadeyim.”

İçim titremiş, yanaklarım kızarmıştı ama şu an benliğimi esir alan yegâne duygu minnettarlıktı. Plan bana ait olsa bile gitmek istememi sorun etmemesi, aksine beni anlaması bir armağan gibi hissettiriyordu. Yargılayıcı ve suçlayıcı olmaması kalbimi ısıttı.

Elini tutup ayağa kalktığımda parmaklarını sıkıca parmaklarıma sardı.

Masaların arasından geçip içeriye girdiğimizde fısıldaşmaları ve bakışları umursamadım. Yanımdaki adamın duruşundan aldığım güç ile ilerlemeye devam ettim. Elini tutuyor olmamın bedelini bile sorgulamadım zira en son ne zaman birinin temasıyla kendimi yenilmez hissettiğimi hatırlamıyordum. Bunun nedeni hiçbir zaman böyle bir şey deneyimlememiş olmam da olabilirdi.

Bahçeden çıkıp köşkün içine girdiğimizde karşımıza çıkan bir adam yüzündeki gülümsemeyle bize doğru yaklaştı. “Demir Bey,” derken heyecanlı gibiydi. “Ben de sizi arıyordum. Davete geldiğinizi öğrenince beş dakikanızı ayırabilir misiniz diye sormak istedim. Son yaptığımız işbirliğiyle ilgili danışmak istediklerim vardı.”

Demir elimi daha sıkı tuttuğunda bakışlarını adamın üstünde dolaştırdı. “Yeri ve zamanı değil, Caner Bey.”

“Biliyorum ama...”

Adamın gerginliğini sonlandırmak isteyerek Demir’in eline diğer elimi sarıp bana bakmasını sağladım. Gözlerimizi buluşturduğunda tebessüm ettim. “Benim lavaboyu kullanmam gerek. Beş dakikaya gelirim.”

Ne yaptığımı anlayarak gözlerini kıstığında ona tatlı bir tebessüm sundum. Yanından ayrılmamla bakışlarımı saniyeler önce tuttuğu parmaklarıma çevirdim. Elimin neden karıncalanmış olduğunu anlayamadım.

Soldaki koridora girip lavaboya yöneldim. İçeriye girip aynadaki yansıma baktığımda atkuyruğumu düzeltip parlaticımı tazeledim.

Görünüşümü düzeltsem de içimdeki tufana el süremedim çünkü yapabileceğim bir şey olmadığının farkındaydım. Karmaşık düşünce ve hislerimle baş etmek için yalnız kalana dek beklemek zorundaydım. Çantamın içine rujumu bıraktığım sırada açılan kapıyla başımı kaldırdım. Aynadaki yansımayı bulduğumda kaşlarım çatıldı. Acar kapıyı kapatmıştı ve dağılmış bir ifadeyle bana bakarken tuhaf görünüyordu. Ah, kahretsin. Sarhoş gibiydi, bakışları hiç hayra alamet değildi. Bana doğru adımladı fakat aramızda birkaç adım kala durdu. Öfkeyle yanan gözlerini yansımam üzerinden gözlerime ilıştirdiğinde sızlanır gibi konuştu. “O şerefsizi seviyor musun?”

“Ne saçmalıyorsun sen?” diye sinirle soludum.

Bana doğru yanaştı ve konuşmaya devam etti. “Evleneceğim kadın sen olabilirdin ama bana bağlı kalmak istemedin. Şimdi kendini o piçin kollarına mı atıyorsun?”

Bir an ne diyeceğimi bilemedim.

“Seni benim kadar isteyemez, biliyorsun, değil mi?” derken öfkesi artış gösterdi. “Seni kimse benim gibi istemez.” İğrenç bir tebessüm etti. “Kendini ne zannediyorsun bilmiyorum ama benden başka bir adamın seni gerçekten sen olduğun için isteyebileceğini sakın düşünme, Helen. Sorunlarınla baş edebilecek kadar sabırlı bir adam bulamazsın.”

Ona doğru dönüp yanağına bir tokat geçirdim. Başı savruldu ve nefes alış verışı değişti. Çantamı alıp yanından geçip gideceğim sırada kollarını bana dolayıp bedenimi bir mengene gibi kavradı. İsyan edercesine haykırdığında gözünün dönmüş oluşu beni ürküttü. “Alin bana görüştüğün kimsenin olmadığını söylemişti. Sanırım kız kardeşin bile ne bok yediğini bilmiyor.” Derin nefesler alarak bana doğru eğildiğinde kalbim korkuyla büküldü. “Bir kez olsun seviş benimle.”

Ellerimi göğsüne yaslayıp onu ittirmeye çabaladım. “Acar, kendine gel ve bırak beni!”

“Bir kez,” diye mırıldandı kulağıma doğru. “Seni istiyorum, Helen.” Beynimden vurulmuşa döndüğümde bedenim alev aldı. Midem iki büküm olurken onu daha sert ittirdim ve biraz da olsa aramıza mesafe sokmayı başardım lâkin kolları hâlâ bedenime sarılıydı. Öfkeyle yakardığında başım dönüyordu. “Eğer benimle sevişirsen sana Alin hakkında bilmediğin bir gerçeği söylerim.”

Göğsüme bir bıçak soksalar eminim canım daha az yanardı.

Öfkeden nefes alamıyor, sinirden kuduruyordum. Sanırım Demir haklıydı, cidden kötü tercihlerim vardı. Acar, alkol kokan nefesini yüzüme üflediğinde midemdeki sıvı yakıcı bir hal aldı. Ondan iğrenerek sivri

topuğumu ayağına geçirdiğimde acıyla bağırdı. Kollarını geri çektiğinde çenesine yumruk atıp aramıza büyük bir mesafe soktum. Duvara çarparak sendelediğinde çantamın metal kısmını kafasına geçirip bir kez daha acıyla bağırmasını sağladım. Şaşkınlıkla bana baktığında sinirle yakardım. “Değil kız kardeşim hakkındaki bir sırrı, bana dünyaları versen; yine de bana dokunmana izin vermem piç kurusu. Sakın bir daha gözüme gözükme yoksa canını fena yakarım.”

Bana doğru bir hamle yapacağı sırada çantamı tekrar kafasına geçirip bu sefer derisini çizerek kanamasına neden oldum. Korkuyla eline bulaşan kana bakıp afalladığında mızımız bir şerefsiz oluşuna hayret ettim. Kapıyı açıp gidecektim ki çarptığım bedenle hareket edemez hale geldim. Sert ve sıcak duvar beni sendelettiğinde bir küfür savurdum. Başımı geriye atıp önümde dikilen kişiye baktığımda boğazım kurudu. Kalp atışım hızlanırken soluğum kesildi.

Demir Karadağ, öfkeden kararmış bakışlarını ardımdaki adama dikmiş öylece duruyordu.

Bütün bedeni gerilmiş, yumruk yaptığı elleri seğirmeye başlamıştı. Son derece sinirliydi ve bu beni derinden etkiledi. Gözlerindeki karanlığa bakmak bile ürkmeme neden oldu. Tehditkâr ve ölümcül gözüküyordu. Sıktığı dişlerinin arasından bir yılan gibi tısladığında canım acıdı. “Sana dokundu mu?”

“Hayır,” dedim hızla ve ona yanaşıp hareket etmesini sağlamaya çalıştım. Yolumdan çekilmeden Acar’a bakmaya devam ettiğinde sabırsız bir soluk dudaklarımın arasından kayıp gitti. “Demir, gidebilir miyiz?”

Bütün dikkati, ardımda durup sessizliğini koruyan ve korkudan elektrik akımına maruz kalmış gibi zangırdayan adamdaydı. Kilitlenmişti ve ne yapacağına karar veremiyordu. Bunu bakışlarında görebiliyordum. Açıkçası tek derdim buradan gitmekti. Ayrıca adamın kafasını yararak haddini bildirmiştim ve olayların daha çok karışmasını istemiyordum. Herkese malzeme vermek ve ardımdan konuşturmak gibi bir derdim yoktu. Bu yüzden Demir’in göğsüne elimi yerleştirip hafifçe ittirdim. Dokunuşumla bakışları bana kaydığında iç geçirdim. “Demir, gidebilir miyiz lütfen?”

Elini belime atıp yana çekildiğinde bana yarattığı açıklıktan geçerek lavabodan ayrıldım. Ardımdan gelse de öylesine gergin ve öfkeliydi ki ona bakamadım bile. Koridorda hızla adımlarken öfkeden ve aşağılanmadan dolayı titriyordum. Acar gibi bir şerefsizle günlerimi ziyan etmem bir yana, beni kız kardeşimle tehdit etmesi bir yanaydı. Gerçekten Alin hakkında bir şey biliyor olabilirdi fakat bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Her

ne kadar kız kardeşimi bulmak istiyor olsam da varlığından bile emin olmadığım bir bilgi yüzünden tecavüze uğramayacaktım.

Bu düşünceyle titrediğimde çıkışa doğru adımladım. Saniyeler içinde omuzlarıma bırakılan ceket ile başımı kaldırarak yanımda yürüyen adama baktım. Üstüme bıraktığı ceket yüzünden gömleğiyle kalakalmıştı. Dönüp bana bakmadı çünkü sınırdan alev almakla meşguldü. Onu görmezden gelerek basamaklardan indim. Az ilerimizdeki şoförüne işaret verip arabayı getirmesini istedikten sonra ellerini ceplerine yerleştirerek yanımda dikilmeye başladı.

Ona bakarak az önceki olay beni etkilememiş gibi davranmaya çalıştım. “Yardım etmeye çalıştığın için teşekkür ederim ama ben zaten adamın kafasını yarmıştım. Bu yüzden bir yumruk da sen vuramadın diye dert edinmene gerek yok.”

Bana bakmadı ve tek kelime etmedi.

“Tahmin ettiğimden daha olaylı bir düğün oldu,” diye mırıldandım sessizliğine tahammül edemeyerek. Bakışlarını odaklandığı noktadan ayırmadan konuştuğunda beni en çok korkutan şey sesi miydi yoksa kelimeleri miydi emin olamadım. Sanırım ikisinden de birazdı. “Onu parçalara ayırıp, düğün hediyesi olarak karısına vermem gerekirdi.”

“Yaratıcı bir fikir.”

Dişlerini sıkıp çenesini kıracak gibi kastığında bakışlarımı kaçırdım. Önümüzde duran araca yürüyüp şoförün açtığı kapıdan içeriye girdiğimde tek dileğim yatağıma kıvrılıp uyumaktı. Bu gece de dün gece gibi bir fiyaskodan ibaretti.

Demir kendini yanımdaki boşluğa adeta atıp kapıyı sertçe çekti. Yayıdığı negatif enerji boğulmama neden oluyordu. Ona bakmadan konuştum. “Beni eve bırakabilir misin acaba?”

“Yalnız kalabilecek misin?”

Sesindeki naiflik duruşundaki öfkeye fazlasıyla tezattı.

“Her ne kadar ofisindeki koltuk oldukça rahat olsa da,” dedikten sonra iç geçirdim. “Evet, kalabilirim.”

Sözlerimle başını salladıktan sonra bir tuşa basıp ilerimizdeki bölmenin aşağı inmesine neden oldu. Bakışlarım arabayı kullanan adamla buluştuğunda evimin adresini söyledim.

Kafam darmadağınktı. Yol boyunca tek kelime etmeden, oturduğum yerde manzarayı izledim. Acar’ın yaptığını yanına bırakmak istemiyor, onu cümle aleme rezil etmeyi diliyordum fakat daha fazla kendisiyle muhatap olmak son arzumdu. İlgilenmem gereken daha büyük sorunlar vardı. Kız

kardeşim neredeyse kırk sekiz saattir kayıptı ve onu nasıl bulacağımı bilmiyordum. Belki de yarın babam aradığında ona her şeyi anlatmalıydım. Tek başıma bu karmaşadan sağ salim çıkamayacaktım ve tükenmek üzereydim.

Tek başıma.

Gözlerimi Demir'e çevirdim. O varken tek başıma hissetmiyordum ve bu canımı daha çok sıkıyordu çünkü adama ayak bağı olmayı sonlandırmalıydım. Benim ve kız kardeşim yüzünden daha fazla sorunla karşılaşamazdı. Bu adil değildi. Olayın peşini bırakmayacağına emindim. Gözbebeği olarak gördüğü mekânına aldığı darbenin kaynağını bulmadan durmazdı. Ve bunun için bana ihtiyacı yoktu. Benim de ona ihtiyacım olmamalıydı.

Araç evimin önünde durduğunda derin bir nefes alıp Demir'e baktım. Bir nebze de olsa sakinleşmiş gibiydi ama gerginliği hâlâ gözle görülür bir boyuttaydı. Tebessüm ederek elimdeki çantaya daha sıkı sarıldım. "Her şey için teşekkür ederim," diyerek üzerimdeki ceketini çıkarıp ona uzattım. "Gerçekten çok yardımcı oldun, minnettarım."

Ceketini alıp cebinden bir kartvizit çıkardı ve bana uzattı. Siyah kartı alıp üzerinde altın harflerle işlenen isme ve numaraya baktım. Afili tasarımıyla oldukça şık gözüken kartı sıkıca tuttuğumda gözlerimiz buluştu. "Bir gelişme olursa ya da herhangi bir şey öğrenirsem seni arayacağım."

Numaramı kolaylıkla bulabileceğini biliyordum. Yine de çantamı açıp kendi kartvizitimi ona uzatarak tebessümümü genişlettim. "Ben de aynı şekilde."

Gözlerinde sıcak bir yakarış vardı. "Kendine dikkat et, Helen."

"Sen de, Demir."

İçimde oluşan burukluğu görmezden gelerek kapıyı açtım ve arabadan inip son bir kez ona baktım. Tebessüm ederek kapıyı kapattım. Bedenime vuran soğuk hava dalgasıyla titrediğimde gitmesini bekledim ama araç hareket etmedi. Arabanın camı inip Demir görüş alanıma girdi. Ardımdaki rezidansı işaret etti. "Gir hadi, bekliyorum."

Kendime hâkim olamayarak gülümsedim. Dudağının kenarında asılı kalan tebessümle bana bakmaya devam ettiğinde bakışlarının ağırlığını kaldıramayarak dediğini yaptım. Evimin lobisine girip güvenliğe selam verdikten sonra asansörle yukarıya çıktım ve çantamın içinden anahtarımı aldım. Ayaklarım geri geri gidiyor, içimde bir sıkıntı yeşeriyordu. Alın olmadan eve girmek beni yaralıyordu. Dünden beri ilk kez yalnız kalarak gerçeği iyice idrak ettiğimde ağlamak istedim. Dudaklarımı birbirine bastırarak gözyaşlarımı geri gönderdim. Ağlamayacaktım, kahretsin ağlamayı sevmiyordum.

Asansörden inip evimin kapısını açtım ve karanlığa adım attığım an çalan telefonla duraksadım. Elimde titreyen cihazın üzerindeki bilinmedik numara kalbimin kasılmasına neden oldu. Aramayı yanıtlayıp telefonu kulağıma tuttuğumda işittiğim sesle omuzlarım düştü ve bir damla yaş gözlerimden aktı.

“Abla.”

Sesini duymanın bende yarattığı etkiyi tarif edebileceğim kadar geniş bir kelime haznesine sahip değildim. Düzinelerce his bana saldırıda bulunmuş ve etkisiz hale gelmemi sağlamıştı.

“Neredesin sen?” diye yakardım evimin giriş koridorunda amaçsızca adımlayıp derin nefesler alırken. “Öldüm meraktan, Alin!”

Titreyen parmaklarımdan düşmek üzere olan çantamı bırakmak için karanlığın içinde adımladım ve giriş kapısının ilerisinde duran konsolun üstüne eşyalarımı adeta attım.

“Ben iyiyim.” Alin kısık bir ses ile konuşuyor, aceleci davranıyordu. “Abla, çok vaktim yok. Her şey için özür dilerim ama başım büyük belada.”

Kalbim kasıldı. “Ne haltlar dönüyor, Alin?”

Küçük kız kardeşim adeta yakardı. “Abla, bak her şeyin bir açıklaması var ama vaktim yok. Sadece iyi olduğumu bil. Başım beladan kurtulana dek ortalarda gözükmemem lazım ve senin de dikkatli olman gerek.”

“Ne saçmalıyorsun sen?” Bağırışımla titredim. “İnferno’ya gittiğini biliyorum. Senin olman gereken odada sevgilinin korumasını buldum. Hem de...” Kendimi susturdum zira telefon üzerinden böyle bir konuşma yapmamam gerektiğini idrak edebilmişim. “Alin, ne haltlar karıştırıyorsun?”

“Abla, özür dilerim. Her şeyin bir açıklaması var.” Alin derin bir nefes aldı ve kalbimi parçalara ayırmaya devam etti. “Yanlış bir işe bulaştım. İsteyerek yapmadım, yemin ederim. Peşimde fazlasıyla tehlikeli insanlar var. Sana neler olduğunu şu an anlatamam ama bana güvenmen gerek. Polise ve babamlara hiçbir şey belli etme. Sadece kendine bir çanta hazırla ve bir süre ortalıklarda dolaşma. Bana ulaşmak için seni kullanmaya çalışacaklar.” Sesi korkuyla titredi. “Abla, tehlikedesin.”

Ağzımı açtım fakat sonra tek kelime edemediğimi fark ettim. Sanki sesimi yitirmiştim.

“İnferno’ya bir şey sakladım.” Adeta fısıldıyordu. “Peşimdeki insanlar onu istiyor ama bulamayacaklar. Bir süre sonra aradıkları şeyin bende olmadığını anlayınca peşimi bırakacaklardır. Bak, ben ciddi iyiyim ve güvenli bir yerdeyim. Senin de aynısını yapman gerek. Bu insanların şakası yok. Eğer sana ulaşırlarsa...” Ağlamamak için kendini zor tuttuğunu

anladım. “Gerçekten çok özür dilerim. Yemin ederim böyle bir duruma düşmek ve seni de beraberimde sürüklemek istememiştim.”

“Alper yüzünden mi?” derken buldum kendimi. “O mu başına bela açtı?”

“Hayır.”

Aldığım cevapla gözlerimi yumarak iki büklüm oldum. İstifrağ edecek gibi hissediyor, ne düşüneceğimi bilemiyordum. Kalbim göğsümü döverken başım dönüyordu. Nefeslerim birbirine dolanmıştı ve bütün bedenim titriyordu.

“Alin!” diye yakardım. “Bana nerede olduğunu söyle. Gelip seni alayım ve bu işi doğru düzgün halledelim. Ablacığım, saçmalıyorsun. Peşinde tehlikeli insanlar varsa polise gitmeliyiz. Ben evdeyim, şimdi bir bavul hazırlayacağım ve sonra seni alacağım. Bir süre buradan uzaklaşman gerekiyorsa annemlerin yanına Yunanistan’a gideriz, tamam mı?”

Nefes nefese kalmış, korkudan kast katı kesilmiştim.

“Kahretsin, abla hemen çık evden.” Korkuyla konuştu. “Anlamıyorsun, bu insanlar çok tehlikeli. Annemleri bir hedef haline getiremeyiz. Seni bile bu işe bulaştırdığım için kendimden nefret ediyorum. Sadece dediğimi yap ve hemen o evden çık. Bir süre de ortalıklarda görünme. Seninle tekrar iletişime geçeceğim. Lütfen, lütfen dediğimi yap.”

“Alin!” diye bağırdım. “Bak, beni delirtme. Ciddiyim, krize gireceğim.”

“Hayır,” dedi endişeyle. Alin krizlerime en iyi şahit olan insanlardan biriydi. Eğer kilitlenirsem ne hale gelebileceğimi bilerek endişeyle mırıldandı. “Krize girmeyeceksin çünkü endişelenmen gereken bir durum yok. Ben iyi ve güvendeyim. Sen de aynısını yapacaksın. Hemen evden çıkacak ve bir süre ortalarda gözükmeyeceksin. Kimseye de bir şey söylemeyeceksin, anladın mı?”

Sertçe yutkundum.

Kelimenin tam anlamıyla aptala dönmüştüm.

“Tekrar arayacağım,” dedikten sonra ağladığına emin olmamı sağlayan bir mırıltıyla veda edercesine konuştu. “Seni seviyorum.”

Gözlerimden akan yaşlarla kalbimin parçalara ayrıldığını hissettim. Benim minik bebeğim, iyi ve güvendeydi ama bir o kadar da kötü ve tehlikede idi.

“Ben de seni seviyorum,” dediğimde görüşme sonlandı.

Titreyen parmaklarımla telefonumu sıkıca kavramak zorunda kaldım yoksa cihazı düşürecektim. Akan yaşlarımı silerek derin nefesler almaya çalıştım. Krize girmemek adına sakinleşmeyi denerken olumlu düşünmeye

çabaladım. Alin'in sesini duymuş ve iyi olduğunu öğrenmiştim. Bununla yetinemeyeceğimi fark etmemle göğsüm sıkıştı. Acı bir sızı beni ele geçirdiğinde sarsak adımlarla ilerleyip karanlığa daha fazla tahammül edemedim.

Işığı açtığımda altüst olmuş salonumla karşılaştım. Görüş açımı süsleyen dağılmış evimle çılgık atacağım sırada ağzıma kapatılan el bağırışımı engelledi.

Alin haklıydı ve ben tehlikedeydim.

Duzenleme
Ny.Ozlem

ÖLÜLERİN TANRISI

Helen

“Korkma,” diye fısıldadığında sıcak nefesi kulağımdaydı. “Güvendesin.” Varlığından güç alarak sırtımı göğsüne yasladığımda titriyordum. Kokusu etrafımı bir çember gibi sardı. Ağzımı örten parmaklarını çektiğinde titrek soluğum dudaklarımın arasından kayıp gitti. Çıplak sırtımı ele geçiren sıcaklığıyla mayıştığım da başım dönüyordu. Saniyeler önce bana yaşattığı korku boğazımı kurutmuştu.

Arama gelince evin kapısını açık bırakmıştım ve ardımdaki adamın varlığının nedeni buydu. İçeriye girebilmesini sağlayan bu dikkatsizliğim şu an için yaptığım en büyük akıllılık gibi geliyordu.

Buğulu gözlerimi etrafta dolaştırdım. Evimin altı üstüne getirilmiş, bütün eşyalarım ters yüz olmuştu. Biri daireme girip ortalığı fena karıştırmıştı ve bunun bilincine varmak ardımdaki adama daha çok yaslanmama neden oldu.

“Sakın bağırma.” Tekrar fısıldadı ve yavaşça belime dolanmış kolunu geri çekti. “Evde birileri var mı diye ortalığı kolağan edeceğim. Sen burada bekle.”

Beni bırakacağını anladığımda başımı hızla iki yana sallayıp ona baktım. Evden çıkmamız gerekiyordu. Birinin olma ihtimaline dayanarak zarar görmeyi bekleyemezdik. Yine de Demir isyanımı yok sayarak hareket etmeye başladığında onu takip ettim. Kendinden emin adımlarla ilerlerken etrafı tarıyor, tek tek her odaya girip çıkıyordu. Dış kapıyı açık bıraktığımı algılayarak kendime lanet ettiğimde hızla oraya yöneldim ve ses çıkarmadan kapıyı kapattım. Üç artı bir evimin her odasını kontrol eden adam elde ettiği sonuçla bana seslendiğinde tuttuğumu dahi fark etmediğim nefesimi bırakarak yanına adımladım.

“Evde kimse yok.”

Titreyen bacaklarımla geniş salonuma geri döndüğümde Demir birkaç adım ilerimde durmuş, dağınık eşyalara çatık kaşlarla bakıyordu. Öfkeli ve gergindi. Ben ise burada olduğuna minnettardım. Aklım öylesine dağılmıştı ki aptal aptal etrafa göz atmaktan başka bir şey yapamıyordum. Dakikalar önce kız kardeşimle konuşmuş ve iyi olduğunu öğrenmiştim. Nerede olduğunu bilmiyordum ama güvende olduğunu duyduğuma şükrediyordum. Yakında benimle tekrar iletişime geçecekti ve o zaman onu saklandığı yerden çıkaracaktım lâkin şu anki problemim bu değildi. Asıl sorunum söyledikleriydi. Başının belada ve tehlikeli insanların onun peşinde olduğunu söylerken abartmamıştı. Ev berbat haldeydi ve buraya giren kişi her kimse kesinlikle bir şey aramıştı.

Bakışlarım Demir’i buldu. Kız kardeşim İnferno’ya bir şey sakladığından bahsetmişti ve bahsettiği tehlikeli insanlar o sakladığı şeyin peşindeydi. Endişe ve korkumun yerini öfke almaya başladı. Alin’e duyduğum kızgınlık bedenimi yakıp yıkıyordu. Başını nasıl bir derde soktuysa hayatımız altüst olmak üzereydi ve bunun en büyük kanıtı da evin haliydi.

Göğsüm sıkıştı.

Bana ortadan kaybolmamı, peşime düşeceklerini söylemişti. Aniden kendimi hiç olmadığım kadar açık bir hedef gibi hissettim.

“Helen.”

Duyduğum yumuşak tınının sahibine döndüğümde sesine inat bir ciddiyetle bana bakan adamı buldum. Gözlerini yüzümde gezdirip yanıma doğru adımladığında aklıma gelen manasız fakat gerekli soruyu mırıldandım. “Sen neden buradasın?”

“İçim rahat etmedi,” dediğinde gözlerine baktım. Ciddi ve mesafeli gözüktüğü halde nasıl bu denli samimi konuşabilirdi anlayamıyordum ama minnettardım. “Eve girdiğinden emin olmak istedim ve iyi ki istemişim.” Bakışlarını etrafta dolaştırdı. “Bu tablo hiç hoşuma gitmedi, Helen.”

Ağzımı açıp bir şey söylemek istedim ama sesimi bulamadım. Tepki veremeyecek kadar hayrete düşmüştüm. Düşünceli tavrının içimi ısıtmasına izin verdim. Genelde insanlar ne olursa olsun başımın çaresine bakacağını bilirdi. Haklıydılar, bu yüzden kimsenin odak noktası olmaya alışık değildim. Ama Demir’in bana öncelik vermesi ve güvenliğimden emin olmak istemesi beni hüzünlendirmiş ve memnun etmişti. Eğer şu an burada olmasaydı, korkudan krize girmiş bir halde yerde debeleniyor olabilirdim.

“Ayrıca güvenliğin bok gibi,” diye homurdandığında son derece haklıydı.

İç geçirerek kuruyan dudaklarımı yaladığımda geniş salonumda adımladım. Kanepenin minderleri bile yerinden çıkartılmıştı. Kitaplarım yerlerdeydi. Geçen ay Karaköy'deki bir galeriden aldığım tablo ise parçalara ayrılmıştı. Her şey berbat olmuştu ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Salonun ortasında durup etrafa göz atmaya devam ederken beni izleyen adama doğru mırıldandım. "Alin beni aradı."

Kaşlarını çatarak gerildi. Yanıma gelip alanıma girdikten sonra elini belime yerleştirip beni kendine çekti. Neye uğradığımı şaşırarak ona bakakaldığımda kulağıma fısıldadı. "Evde dinleme cihazı olabilir," derken tenime çarpan sıcak nefesi midemi düğümledi. "Kardeşin ne dediyse kulağıma fısılda."

Ona bakarak derin bir nefes aldım.

Parmak uçlarımda hafifçe yükseldiğimde eğilip işimi kolaylaştırmayı denedi. Dengemi bulmakta zorlandığım için bir elimi koluna yerleştirip ceketini kavradım. Kulağına fısıldarken sadece onun duyabileceği bir tınıda konuşuyordum. "İyi ve güvende olduğunu ama peşinde tehlikeli insanların bulunduğunu söyledi." Boğazımdaki düğüm büyüdü. "Bir süre ortalarda gözükmemesi gerekiyormuş ve aynısını benim de yapmam lazımmış çünkü ona ulaşabilmek için beni kullanabilirler, bana zarar verebilirlermiş." Gözlerimi etrafta dolaştırırken alaycı tınıma hâkim olamadım. "Kardeşim genelde mübalağa sanatını seven bir insandır ama bu sefer tam kararında konuşmuş."

Demir'in suretinden geçen duygu yoğunluğu aklımı bulandırdı. Öfkesine eşlik eden bir şey daha vardı ama tam olarak ne olduğunu bilemiyordum. Endişeye yakın gibiydi ama bir o kadar da uzaktı.

"Sana kimse zarar vermeyecek," dediğinde bu bir olasılık değil kaideydi. En azından bunun için her şeyi yaparmış gibi kararlar konuşmasından böyle anlıyordum. Oysa bunu bilemezdi. Evime rahatça giren insanların çekincesi yoktu ve Alin'in sesindeki korkudan anlayabiliyordum ki şakaları da yoktu. Yani gerçekten de zarar görebilirdim. Keşke umurumda olsaydı fakat değildi. Tek derdim kız kardeşimin iyi olmasıydı. Sanırım her daim bencilleşebilen ben, söz konusu o olduğunda kendimi bile unutuyordum.

"Alin dedi ki..." Kalbimin deli gibi atmasına neden olan şey karşımdaki adama birazdan söyleyeceklerimdi. Ondan bir şey saklamak istemiyordum çünkü bu durum onu da ilgilendiriyordu. Benim küçük kız kardeşim kendisiyle birlikte sadece beni değil, Demir'i de ateşe atmıştı. "İnferno'ya bir şey saklamış ve peşindeki adamlar o şeyin peşindeymiş." Bakışlarına

tutduğumda son derece samimiydim. “Ben gerçekten özür dilerim, Demir. Başına bela olmak gibi bir düşüncem yoktu.”

“Sen değil, kız kardeşin baş belasının teki,” dediğinde sinirden kaskatı kesilmişti. “Ve onu bulduğumuzda benden çekeceği var.”

Ürpermeme neden olan sözleriyle kaşlarımı çattım. Kız kardeşim benim sorunumdu ve ona biri kızacaksa bu ben olacaktım. Yine de başına açtığımız onca şeyden sonra bunu ona söylememe gerek yoktu. Adam istediği kadar sinirlenebilirdi, hakkıydı. Aniden fark ettiğim temennisiyle göğsüm kasıldı. Kalbim ritim değiştirirken ona afallamış bakışlarım ile bakakaldım. “Bulduğumuzda mı?”

Belime kolunu dolayıp beni kendine çekti ve kulağıma fısıldarken burnuyla hafifçe saçlarıma dokundu. “Bu karmaşada seni bir başına bırakacak halim yok, Helen. Ayrıca hâlâ en az senin kadar kız kardeşini ve sevgilisini bulmak, neler olduğunu öğrenmek zorundayım. Saniyeler önce edindiğim bilgiye göre mekânımda tehlikeli insanların peşine düşebileceği, saklanmış bir şey var ve o her neyse hemen bulunması gerek. Yani olayların tam merkezinde, senin yanıdayım.” Gözlerimin içine bakarak ruhumu okşadı. “Sakın yalnız olduğunu düşünme.”

Uzun zamandır hiçbir şeyin beni bu denli güçlü ve aynı zamanda güçsüz hissettirdiğini sanmıyordum. Derin bir nefes alarak buz kesmiş parmaklarımı yanan boynuma bastırdım ve ona bakmadan konuşarak sesimi duygularımdan arındırmayı denedim. “Teşekkür ederim, gerçekten bana çok yardımcı oluyorsun ve bunun için minnettarım.”

“O zaman güzel kıcını kaldır ve kendine bir bavul hazırla.”

İşittiğim sözlerle şaşkın bakışlarımı karşımdaki adama çevirdim. Bedenim yanarken ruhum üşüyordu. Yüzündeki alaycı sırıtişla cebinden bir telefon çıkardığı sırada dudaklarım aralandı. Az önce ne demek istediğini anlayamadım. Dikkatimi çeken tek kısım kıcımı güzel bulmuş olmasıydı.

Birini arayıp cihazı kulağına yerleştirdiğinde sert ve tok bir tonlamayla emirler yağdırmaya başladı. “Nejat, sana atacağım konuma gel. Evdeki her parmak izini, saç tutamını, en ufak DNA parçasını dahi analiz ettir. Doğu’ya da söyle rezidansın güvenlik kameralarına sızsın ve bugünün kayıtlarını tarasın. Ayrıca atacağım konumun beş kilometre çevresini de ablukaya alsın.”

Normal bir tonlamayla konuşması üzerine anladım ki eğer şu an biri bizi dinliyorsa Demir, kontrolü ele aldığını onların bilmelerini istiyordu.

Konuşmayı sonlandırıp bana baktığında yavaşça telefonunu cebine yerleştirdi. Öylece durmuş ona bakıyordum ve beyin fonksiyonlarım

ölmek üzereydi. “Hazırlanacak mısın yoksa seni sırtıma atıp direkt götüreyim mi?”

Kaşlarımı çatarak aklımdan geçenleri sorguladım. “Neden hazırlanmam gerektiğini söylersen belki harekete geçebilirim.”

“Helen, burada kalamazsın,” diyerek çatık kaşlarla etrafa baktı. “Tehlikedesin ve seninle artık ortak bir misyona sahibiz. Bu yüzden benimle İnferno’ya geri dönüyorsun. Bir süre misafirim olacaksın.”

Emrivaki davranışı laçkalaşan sinirlerimi kamçıladi. Kollarımı göğsüme dolayarak karşısında dikildim. Ağırılığımı sağ ayağıma verdiğimde gözlerimi kısarak başımı dik tutmaya çalıştım. Tamam, haklıydı ama onunla İnferno’da kalamazdım. Öncelikle herhangi bir katta yaşama fikrine tahammül edemezdim. Saatler önce içinde bulunduğum evinde onunla baş başa olmak ise beni her açıdan daha tehlikede hissettirirdi.

“Sana yük olmak istemiyorum,” diyerek inat ettim. “Kendime yeni bir ev bulabilirim. Ayrıca bu saçmalığın ne kadar süreceği belli değil. Uzun bir süre etrafında olmamdan inan memnuniyet duymazsın.”

Onu sınıadığımı algılamama neden olan boğucu bir bakışla gözlerini üzerime dikti. “Helen, şu an dünya üzerinde güvende olabileceğin tek yer benim yanımda, yani İnferno.”

Alin’in ne haltlar karıştırdığını bilmeliydim ve bunu karşımdaki adamın yanında durarak yapabilirdim. İnferno’ya sakladığı şey her neyse onu bulabilir, kız kardeşimi bu çukurdan çıkarabilirdim. Yine de içimden bir ses şeytan ile cehennemde yanmanın mantıklı olmadığını söylüyordu. Bana bakan altın harelerin üzerimde bıraktığı etkiye yenilmekten korkuyordum. Ve kahretsin ki ben hiçbir zaman yenilmek istemezdim.

Kararlılığını görebiliyordum. Geri adım atmayacak olması beni hoşnut kıldı çünkü birinin benim için savaşması fikri güzel bir yabancıydı.

“İnferno’da güvende olacaksın. Eğer gitmek istersen seni zorla tutacak değilim ama sen de biliyorsun ki bu işi birlikte çözebiliriz.” Sesini yumuşatsa da sözlerindeki keskinlik can alıcıydı. “Kız kardeşini tanımıyorum ve onun zihnine girip neyi neden yaptığını bulabilmek için sana ihtiyacım olacak. Senin de açık bir hedef haline gelmemen için bana ihtiyacın var. O yüzden bu saçma konuşmayı sonlandıralım çünkü benimle geleceksin.”

Emir niteliğindeki sözleri sinirlerimi bozdu. Kimseye boyun eğmezdim, kendime bile. Fakat aptal biri gibi davranamazdım. Karşımdaki adamın her sözü doğruydu. Düşüncelerinde haklıydı ve itiraf etmek gerekirse benim ona, onun bana duyduğundan daha çok ihtiyacım vardı.

Demir'in bakışlarında kurnaz bir parıldama oluştu. Dudağının kenarını kıvırdı. "Korkma, yemem seni."

"İkinci yalanın," diyerek ona bakmadan yürümeye başladığımda erkeksi bir kıkırtı işittim. Sesi dakikalardır içinde olduğum bütün kasveti yerle bir etti.

Fark ettiğim detayla durup korkudan büyüyen gözlerimle yine yanına döndüm. Parmak uçlarımda yükselip fısıldadım. "Evde dinleme cihazı varsa şu an seninle İnferno'da olacağımı öğrendiler demektir. Beni avlamak istiyorlarsa onlara konum vermiş olduk."

"Seni biri avlayacaksa o benim minik ceylan," derken bakışlarındaki bir şey gerçekten avıymışım gibi hissettirdi. Sesinin desibelini yükselterek ateşi harladı. Adeta meydan okuyordu. "Ve seni benim yanımdan alabileceğini düşünen bir şuursuz varsa denediğini görmek isterim. Yanmak isteyen herkes için cehennemimin kapıları açıktır."

Dehşet içindeydim.

Evet, tam olarak hissettiğim buydu.

Tek kelime edemedim açık kalan ağızla geriledim ve Demir alayla sırtıtırken yavaşça ilerledim. Sersemlemiştim fakat bunun nedeni korkmam ya da ürkmem değildi. Hayır, bu iki duyguya yer yoktu. Hislerim daha çok haz doluydu.

Giyinme odama ilerlerken arkamdan geldiğini işittim. Telefonunu çıkarmış olmalıydı ki birini arayıp talimatlar vermeye başladı. Saniyeler içinde şoförüyle konuştuğunu anladım. Eşyalarımın yardım etmesi için onu çağırıyordu, mantıklı bir hareketti. Ne kadar süre yanında kalacağımı bilmiyordum ama üç günlük tatile bile dört bavul kıyafet götürmek gibi bir alışkanlığım vardı.

Sağımda kalan odaya girdiğimde beklediğim manzarayı buldum. Etrafa saçılan kıyafetlerime göz atarken sabrımın taşacağını hissettim. Çantalarım, ayakkabılarım, bütün kıyafetlerim yerlerdeydi.

Ellerimi belime yerleştirerek dişlerimi sıktım.

Demir yanımda bitip etrafa göz attı. "Sanırım aradıkları şey kıyafetlerinin içinde saklanabilecek kadar küçük. Gerçi kütüphaneni dağıttıklarını fark ettiğimde buna emin olmuşum ama şu an garanti edilmiş gibi hissettim."

En azından aradıkları şeye dair artık bir ipucumuz vardı.

Yerdeki kıyafetlerime göz atıp dikkatle odanın içinde ilerledim. Köşede duran ve fermuarı açılmış olan bavullarımdan birini aldım. Eğilip

elbiselerimi ayıklamaya başladığımda endişelerimden birini yok etmeye karar verdim. “Şimdiden söyleyeyim, seks odalarından birinde uyumam.”

Kapıya yaslanmış beni izleyen adama baktım. Yüzündeki gülümsemeyi saklamaya çalışarak başını eğdiğinde başparmağıyla kirli sakalını kaşdı. Derin bir nefes alıp gözlerimizi buluşturduğunda alaycılığını üzerinden eksik etmedi. “Misafir odam var.” Tebessümü genişledi. “Tabii istersen kollarım da oldukça rahattır.”

Kalbimi sekteye uğratan sözleri ağız sulandırıcıydı. Hızla önüme dönüp sertçe yutkundüğümde bu adamın beni paramparça edebileceğine emin oldum.

“Tuhaf, seni bir kadına sarılıp uyuyabilecek bir adam gibi görmemiştım,” diyerek dalga geçtim. “Daha çok *işimiz bittiğine göre gidebilirsin* ti-pinde duruyorsun.”

“O kadar kaba değilim ama gözleminde haklısın.”

Sözleriyle ona bakmadan konuştum. “Seni suçlayamam. Yatağımı biriyle paylaşmaktan nefret ederim.” Gözleriyle buluştuğumda en az onun kadar alaycıydım. “Tabii uyumak için.”

Çenesinin kasılmasına neden olan sözlerim bakışlarında korkutucu bir alevin peydahlanmasına neden olduğunda şakanın dozundan memnun kalmadığını fark ederek önüme döndüm. Gerçekten neye, nasıl tepki vereceği belli olmayan bir adamdı.

Neye ihtiyacım olabileceğini ve bu saçma durumun ne zaman sonlanabileceğini bilemediğim için gerekli olan her şeyi almaya başladım. Tabii gereklilikten kastım sekiz adet güneş gözlüğü, on iki çanta, yirmi çift ayakkabı ve gardırobumun neredeyse yarısıydı.

“Seni misafir edeceğim dedim.” Demir şaşkınlıkla mırıldandı. “Nüfuma alacağım değil.”

Ona döndüğümüzde bavullarıma baktığını fark ederek gülümsedim. Başına kalacağımdan korkmasına gerek yoktu, bu benim normal seyahat halimdi.

“Umarım misafir odanın dolabı geniştir.” Sözlerimle gözlerime bakarak tek kaşını kaldırdı. “Kendine ait bir giyinme odası var. Yine de eşyalarına direkt bir artı bir ev kiralsak daha mantıklı olabilir.”

Abartıyordu.

Yarım saatin sonunda kıyafetlerimle işim bitmişti ve beş bavulla kendimi bile şaşırtmıştım. Açıkçası daha fazla olmasını beklerdim ama bunu dile dökmeyecektim. Büyük boy çantalarımıdan birini alıp banyoya girdiğimde Demir peşimden geldi. Ellerini ceplerine sokmuş beni izliyor,

işimin bitmesini beklerken bile gözlerini üzerimden çekmiyordu. Dağılmış banyomdaki eşyalarımı çantaya doldururken favori parfümlerimden birinin şişesinin parçalanmış olduğunu fark ettim. Banyoda işim bittiğinde çalışma odama girdim. Laptopumu ve lazım olabilecek kitaplarımı almaya başladım.

“Sence ne arıyorlardı?” diye sorduğumda iç geçiren adam yanıt verdi. “İnferno’ya sokabildiklerine göre arama sırasında göze çarpmayacak bir şey olmalı.”

Ne olabileceğini düşünmek istesem de kendimi öylesine yorgun hissediyordum ki birkaç dakikalığına da olsa zihnimin şalterini indirme ihtiyacı duydum.

“Ben tamamım.”

Aldığı onayla koridora bıraktığım valizlerime ilerledi. Onu izlemeden edemedim. Demir, beni karanlığında bir başıma bırakmamıştı ve ben bunu ölene dek unutamazdım.

Ortalığı toplayacak halim yoktu. Açıkçası bunun mümkün olduğunu bile zannetmiyordum. Temizlik şirketinden birilerini çağırmam gerekiyordu ama bu sonrasının planıydı. Evimi terk ediyormuş gibi hissetmek beni yaraladı fakat kız kardeşim olmadan burada kalamazdım. Yüreğim bununla başa çıkamazdı.

Alin’in odasına girdiğimde kırılan kalbim daha küçük parçalara ayrıldı. Eşyalarının hepsi yerdeydi ve ortalık son derece dağınıktı. Çalışma masasına ilerlediğimde bilgisayarının gitmiş olduğunu gördüm. Çekmece-leri açık ve defterleri yerdeydi. Bir şeyler bulabilme umuduyla etrafı karıştırmak istesem de bu dağınıklıktan bir sonuç çıkaramayacağıma emindim.

“Bilgisayarını almışlar.”

Fısıltım ile kendi kendime konuştuğumu düşündüğümde hemen arımda duran adamın sesini işittim. “Seninkini bırakıp onunkini almalarının bir nedeni olmalı. Anlaşılan o bilgisayarın içinde bir ipucu vardı.”

“Ya da öyle olmasını umdular.”

“Sence bizim için ipucu olabilecek, işimize yarar bir şey var mı?” derken etrafa göz attığını gördüm. Kendi bakışlarımı odada dolaştırdığımda sorusuna bir cevap bulamadım. Ne aradığımızı ve nerede aramamız gerektiğini bilmiyordum.

“Bilgisayarına Inferno’ya geldiği tarihleri not almıştı.”

Sözlerimle Demir kasıldı fakat sükûnetini bozmadı. Eğilip yerdeki defterlere göz attığımda hepsinin dersleriyle alakalı olduğunu gördüm.

Günlük tutmayı komik bulan kız kardeşimin bu düşüncesi ilk kez sinirlerimi bozdu. Arkasında benim için hiçbir şey bırakmamıştı.

Odasını karıştırıp dakikalarımı öldürdüm fakat hiçbir şey bulamadım. Yere saçılmış olan dergi ve kitaplarını daha fazla zarar görmemeleri için toplayıp bir kenara kaldırdım. Burnumdaki sızı ve göğsümdeki yanma hissiyle daha fazla burada kalamayacağımı anladığımda, yüzümdeki dağılmış ifadeyi Demir'e belli etmeden odadan çıktım.

Ardımdan gelen adam tek kelime etmedi.

Sessizce koridorda adımlarken bir dairenin nasıl bana bu kadar acı verebiliyor olduğunu sorgulamak dahi istemedim çünkü alacağım cevaptan korktum.

Demir kapıyı açıp şoförünü görüş alanımıza soktu. İsminin Eser olduğunu öğrendiğim adam bavullarımın bir kısmını alıp aşağı inmek üzere yola koyuldu. Giriş kapısının yanındaki konsolda bulunan anahtarına uzanırken konuştum. "Arabamı da almam gerek."

"Niye?"

"Çünkü ben iş sahibi bir kadını ve bütün günümü İnferno'da geçiremem."

"Elbette ama İnferno'dan ayrıldığında güvenliğini sağlamak adına, yanında korumalarından birinin olması gerekeceğini biliyorsun, değil mi?"

Sözlerini algılayamamışım gibi sorguladım. "Ne?"

"Helen, durumun ciddiyetinin farkında mısın?" Bakışları beni terdirgin hissettirip öfkelen diriyordu çünkü fazla kendinden emindi. "Eğer benimle işbirliği yapmazsan adamlarımı gizlice peşine takacağım ve seni takip ettiren bir sapık gibi görüneceğim. Neden beni bu duruma düşüresin ki? Güzel güzel anlaşılmış işte."

Beni takip ettirdiğini hayal etmek bile ürpermeme neden oluyordu. Ama asıl sinirimi bozan şey her lafa mantıklı ve kabul edilebilir bir açıklama getirebilmesiydi. "Bunu sonra konuşalım, olur mu?" Omuzlarımı düşürerek bakışlarımı kaçırdım. "Gecenin bu saatinde seninle tartışmak istemiyorum."

"İlk kavgamızın üstesinden geldik mi?" diye alaylı bir sırıtışla mırıldandı.

"Kavga mı?" Kaşlarımı çattım. "Bu tartışma bile sayılmazdı."

Elimden arabamın anahtarını aldıktan sonra bana yüzünü asarak baktı. "Sende sinirlenince kafama tabak çanak fırlatacak bir tip var. Şimdiden söyleyeyim, öfkelen diğini anladığım an giderim ve sen beni arayana kadar da gelmem."

Kahkaha atmak istedim ama şaşkınlıktan yapamadım. Yanağımdan bir makas alıp benim yerime de gülümsedi. Eline hafifçe vurduğumda ise kıkırdarak başını iki yana salladı. Benimle uğraşmaktan keyif aldığı barizdi ve inkâr edemezdim, benim de hoşuma gitmişti.

Geri kalan bavulları da Eser alıp aşağı indiğinde evimi kilitleyip hüznümü içime gömerek koridorda yürüdüm. Otoparka inip aracımın durduğu noktaya doğru ilerledik. Yanımdaki adam dudağının kenarını kıvrarak konuştu. “Acaba hangisi senin?”

Sorusuyla gülümsedim. Kırmızı G serisinden Mercedes Benz bana aitti. Yanımdaki adamın o araca sahip olduğumu anlaması için rengi yeterli olmalıydı ama özel plakam da kendini belli ediyordu.

“34 HEL 07,” dedi Demir.

Sormamış olmasına rağmen açıkladım çünkü buna alıştım. “Arkadaşlarım bana Hel der ve yedi de doğum günümü temsil ediyor.”

“Hangi ay?”

“Kasım,” dedikten sonra ekledim. “Akrep kadınıyım.”

Arabanın önünde durduğumuzda merakla sordum. “Senin doğum günün ne zaman?” dediğimde önce aracın kilidini ardından yolcu kapısını açtı ve içeriye girmem için bekledi. “On üç ağustos.”

“Aslan ile akrep iyi anlaşır derler.”

Bu bir yalandı. Derya sayesinde burçlardan az biraz anlıyordum çünkü kendisi hayatına her giren insanın burcu üzerinden uyum profili çıkarmayı severdi. Bazen onun psikolog değil de astrolog olması gerektiğini bile düşünürdüm.

“Öyle mi derler?” diye sorduğunda tatlı bir tebessümle başımı salladım. Kararan bakışlarıyla iç geçirdiğinde gözleri dudaklarıma kaydı. “Arabaya bin, Helen.”

Uyarı niteliğindeki sözleriyle şansımı zorlamadan arabaya bindim.

Otoparktan ayrılıp İnferno’ya doğru yol almaya başladığımızda yorgunluktan ve yaşadığım sarsıntıdan dolayı kendimi aptal gibi hissediyordum. Arkama yaslanıp başımı yanımdaki adama çevirdiğimde tek eliyle kavradığı direksiyona baktım. Gözlerim sol elindeki parmaklarında dolaştı. “Dövmelerinin anlamı ne?”

Gözlerimizi buluşturduğumda saniyeler süren bakışmamızı sonlandırıp eline baktı. Direksiyonu sağ eline aldı ve işaretparmağını kaldırıp V harfini gösterdi. “Roma rakamıyla beş demek,” diyerek daha fazla açıklamada bulunmadı. Ardından yüzükparmağını kaldırdı. İki sivri uca sahip asayı andıran dövme oldukça güzel gözüküyordu. “Hades’in Bident’i.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Hades mi?”

Bakışlarını benden ayırıp yola odaklandığında dudağının kenarı kıvrıldı. “Bana Hades diye hitap etmeyi severler.”

Ruhumda filizlenen merakla bütün yorgunluğumu unutarak heyecanlandım. Annem sayesinde Yunan mitolojisi hakkında bilgiliydim. Aniden bana Hades’le ilgili anlattığı hikâyeleri anımsadım.

Üç büyük Yunan Tanrısı’ndan biri olan, Yeraltı Kralı ve Ölülerin Tanrısı olarak bilinen Hades.

Babaları Kronos’u yok eden Zeus, Poseidon ve Hades üç kardeşlerdi. Zeus gökyüzünü, Poseidon denizleri ve Hades yeraltını yönetiyordu. Ölüm ile iç içe olan ve onunla anılan Hades’ten insanlar korkuyordu oysa Hades oldukça fedakâr, komik ve düşünceli bir Tanrı’ydı. Sadece yalnızlığa mahkûm edildiği için zamanla acımasızlaşmış ve korku duyulan bir figür haline gelmişti. Öyle ki dünyanın en değerli metallerine sahip olduğu için Zenginlik Tanrısı olarak da anılmış. Hades öfkeli olduğunda cehennemin alevleri ahiretin ötesine dek yayılmış.

Annemin bana anlattığı hikâyeyi anımsadım. Güçlü, yıkılmaz ve kudretli bir Tanrı’nın dahi yalnızlığın esiri olduğunda ne hale gelebileceğini söyleyerek mırıldandığı hikâye kulaklarımda çınladı.

Destana göre karanlığın ta kendisi olan Hades, ölüler diyarında sadece insanları değil kendini de cezalandırmaktaydı. Soğuk ve kasvetli dünyada bir başına geçirdiği yüzyılların ardından ruhunu kaybetmeye başlamıştı çünkü çaresiz bir yalnızlığın kurbanıydı.

Bir gün ise bu durum değişmişti.

Zeus ve Demeter’in kızı olan Persephone, güzelliğiyle herkesin ilgisini ve dikkatini çeken bir kadındı. Karanlıkta, ölü ruhların arasında ve bir başına olan Hades, onu gördüğü an kendisine hayran kalmıştı. Persephone’yle evlenmek isteyen Hades’e Demeter’in karşı çıkması bile Hades’i durduramamıştı.

Persephone, bir gün vadide çiçek toplarken ayaklarının altındaki toprak yarılır ve o yarıktan kara atlarıyla Hades çıkagelir. Persephone’yi o daha ne olduğunu anlamadan kaçırır Hades cehennemine güzel kadın ile geri döner. Bu olaya şahitlik eden kişiler ise Persephone’nin babası Zeus ve Güneş Tanrısı Helios olur.

Üzgün ve öfkeli olan Demeter tüm dünyada kızını arar. Onu bulamamaya geçirdiği günlerin ardından Demeter, Tanrıları cezalandırmak için görevlerini yapmayı bırakır. Onun mevsimleri bozmasıyla dünyada kuraklıklar olmaya, bitkiler verimini kaybetmeye, hayvanlar ölmeye başlar. Açlık

ve susuzlukla sınanan insanların feryatları Olimpos'taki Tanrı ve Tanrıçaların kulaklarında yankılanır. Zeus müdahale etmek zorunda olduğunu anladığında Demeter ve Hades arasında bir anlaşma sağlamaya çalışır.

Persephone'ye kimin yanında kalmak istediği sorulduğunda güzel kadın Hades'in ona yedirdiği narlar yüzünden kocasını sevdiğini ve onunla olmak istediğini söyler zira yeraltı dünyasının meyvesi olan narın yenmesi, kimsenin cehennemden ayrılamamasına neden olur. Persephone, artık yeraltına mühürlenmiştir.

Kızının kararını öğrenen Demeter çıldırır ve Hades'i onu kandırmakla suçlar. Lanet ederek bir daha dünyaya bolluk ve bereket getirmeyeceğini söyler. Bozulan dengeler üzerine ortaya çıkabilecek sonuçlara engel olmak isteyen Zeus, Persephone'nin yılın yarısını kocasıyla birlikte yeraltında, diğer yarısını ise annesiyle birlikte Olimpos'ta geçirmesine karar verir.

Antik Yunanlılara göre Demeter'in üzgün olduğu dönem sonbahar ve kış, mutlu olduğu dönem ise ilkbahar ve yazdır. Onlara göre bu mit, mevsimlerin doğuşunu ve değişimini anlatır.

Annemin bana anlatmasının sebebi bu değildi. Onun için bu bir aşk hikâ-yesiydi. En az Hades kadar acımasız, güçlü olan Ölülerin ve Yeraltının Kraliçesi'nin kendine denk düşen kocasıyla hüküm sürdüğü dünyada ona nasıl âşık olduğunu anlattığı bir destandı.

Açıkçası ona katılıyordum.

Persephone nar yediği için değil, ona sadakatini ve aşkını vererek gözbebeği haline gelmesine neden olan adam için yeraltında kalmayı seçmişti. İnsanlar kötü adam sıfatıyla yaftaladığı Tanrı'nın ardındaki kırık ve yalnız ruhu görmemeyi seçmişti. Ben ise bir kadının sıcaklığının, kalbi donmuş bir adamı hayata döndürebileceğine inanmak istiyordum. Bu yüzden aralarındaki hikâyenin Stockholm Sendromu'ndan çok daha öte bir bağlılığa ait olduğuna inanıyordum.

Bakışlarımı yanımdaki adamda dolaştırdım ve onun hakkında daha fazlasını bilme ihtiyacı hissettim.

"Sana neden Hades diyorlar?" diye sorduğumda dudağının kenarındaki kıvrım genişledi. Altın harelerini benimle buluşturduktan sonra omuzlarını silkerek sorumu yanıtladı. "Kendime ait bir cehennemim olmasından, acımasız ve zalim olarak bilinmemden, görünmezmişim gibi kimseye bir şey belli etmeden hareket edebilmemden kaynaklanıyor. Tabii bir de takıntılı olmam var. Liste uzayıp gidiyor."

Bakışlarımızı kaçırarak gülümsememi gölgelemeye çalıştım. Onun için mükemmel bir lakap olduğunu fark ettim. Gerçekten de büyük

benzerliklere sahiplerdi. “Tuhaf, Hades aynı zamanda Tanrıların arasındaki en sadık ve âşık olandı. Bütün dünyayı sevdiği kadın için karşısına alabilirdi.”

Onun böyle bir adam olabilmesine ihtimal vermezdim fakat geçirdiğimiz iki günün ardından bu olasılık bana o kadar da imkânsız gelmiyordu.

“Sanırım bu özelliğin bende olmaması kafanı karıştırdı.”

Sözleriyle gülümsedim ve tekrar bakışlarımızı buluşturdum. “Belki de daha Persephone’ni bulamamışsındır.”

Dudaklarımdan dökülüp giden sözler aramızda ağır ve yoğun bir bakışmanın kökünü hazırladı. Gözlerinin yarattığı bunaltıcı atmosfer nefesimi kesti. Tek kelime etmeden öylece durmaya devam etse de gerilmişti. Bakışlarını kızıl saçlarımda dolaştırarak iç geçirdi ve önüne döndükten sonra gülümsedi. Bir şey demesini umdum ama o sessiz kalmayı tercih etti.

Tatlı sükûnet ile önüme dönüp yol boyunca tek kelime etmedim.

İnferno’ya varıp Dokuzuncu Çember’e çıktığımızda Demir’in ofisinden geçip evine girdik. Öylesine yorgun ve bitkindim ki yürümeye bile takatimin kalmadığını hissediyordum. Doğruca kanepeye gidip kıvrılmayı planlarken Demir odanın köşesinde kalan merdivenleri işaret etti. Tek kelime etmeden merdivenlere doğru yönelip basamakları çıkmaya başladığında ise bir süre tereddüt etsem de sonunda onu takip ettim. Mermer basamakları tırmanıp yukarıdaki kata çıktığımızda afalladım. Bu adamın beni her defasında dumura uğratmasına alışmam gerekiyordu.

Üst kat, alt katın iki katı büyüklüğündeydi. Girişte devasa bir salon vardı. Her zamanki gibi siyah, gri ve altın renkler alanı renklendirmişti. Sağ tarafta kalan büyük Amerikan mutfak dolapları bile siyah renkti. Mutfak ortasındaki ada tezgâhın üstünde taze narlar vardı. Her şey fazla düzenli ve temizdi.

Aniden koşarak bize doğru gelen karartıyı fark edip yerimden sıçradım. Ürkekliğim karşısında gülen Demir bir dizinin üstüne çöküp ona sırnaşan köpeğini sevmeye başladı. Benden daha asil bir görünüme sahip olan köpeğe karşı tebessüm ettiğimde bana dik dik baktığını fark ederek tek kaşımı kaldırdım.

“Sakin ol, oğlum.” Demir yüzündeki alaycı sırıtişla bir bana bir köpeğine baktı. “Helen bir süre bizimle kalacak. Ona karşı kibar davran ve ben etrafta yokken ona göz kulak ol.”

Beni gerçekten köpeğine mi emanet ediyordu?

Köpek, sahibinin ne dediğini anlamış gibi havlayarak dikleşti. Bana doğru yanaşıp gözlerimin içine baktığında ürkmemem imkânsızdı. Gerçekten korkutucu bir duruşu vardı.

“Adı Kerberos.”

Demir’in takdimiyle eğildim ve siyah parlak tüyleri yavaşça okşadım. Yanıma yanaşıp beni koklamaya başlayan Kerberos saniyelerin ardından işini bitirmiş gibi yavaşça yanımdan ayrıldı. Evin içinde uysal adımlar atarak yanımdan uzaklaştığında gülümsedim. “Sana uygun bir yaver.”

Sözlerim üzerine gülümseyen adam doğrulduğunda ona eşlik ettim. “Evi yarın gezersin,” dedi Demir doğruca bir odaya doğru ilerlerken. “Şimdi biraz dinlensen iyi olur. Saat geç oldu.”

Açıkcısı ilk defa ona bu denli katılıyordum.

Dünden beri bitap haldeydim ve Alin’le yaptığımız telefon konuşmasından sonra kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Sersemlemiş, algılarımı yitirmiştim. Yapmak istediğim tek şey tavana bakıp nefes almak ve sonunda uykuya dalmaktı. Belki uyursam her şey bir anda gerçekliğini yitirirdi.

“Asıl senin uyuman gerek,” diyerek Demir’e göz attım. “Dün de uyumadın.”

“Alışığım ben.”

Sağda kalan iki kanatlı büyük kapının önüne vardığımızda Demir çevik bir hareketle kapıları iki yana açtı. Bana alan tanıyarak yana çekildiğinde odanın içine adımladım. Oldukça büyük olan oda her ihtiyacı karşılamak üzere tasarlanmıştı. Kocaman yatağı, cam kenarındaki ufak yemek masası ve sandalyeleri, kitaplığın yanında kalan koltuğu, yatağın karşısında asılı duran televizyonuyla odadan ziyade ev gibiydi.

“Merak etme, bu odaya adım atan ilk kadınsın.”

İşittiğim sözlerle ona baktım. Şaşırmak ve memnuniyet duymak arasında sıkışıp kalmıştım. O ise düşüncelere dalmış gibi etrafa bakıyor, yüzünü ekşitiyordu. Sanırım burada bir kadın olması fikrinden o kadar da hoşlanmamıştı.

“Birkaç kez Yalın kaldı ama sonrasında odayı temizletmiştim,” diyerek yatağın üstündeki örtüyü düzgün olmasına rağmen düzeltti. “Bu yüzden her şey yepyeni.”

“Gerçekten çok teşekkür ederim.”

“Eşyaların giyinme odasına bırakıldı. Kendini evinde hisset ve neye ihtiyacın olursa bana söyle ki temin ettireyim.”

“İhtiyacım olandan daha fazlasına sahibim. Gerçekten minnettarım, Demir,” diyerek tebessüm ettiğimde tek yaptığı gülüşüme bakmak oldu.

İç geçirip bakışlarını kaçırdıktan sonra boğazını temizledi ve ellerini ceplerine yerleştirdi. “Benim halletmem gereken işler var. Sen keyfine bak.”

“Gidiyor musun?”

Dudaklarımı birbirine bastırarak sesime bulaşan endişenin üstünü örtmeye çabaladım ama karşımdaki adam bunu sezmişti. Aramızdaki mesafeyi korusa da gözlerimin içine bakmaya devam etti ve bir yemin eder gibi kendinden emin bir şekilde konuştu. “Burada güvendesin, Helen.”

Benliğimi sarmalayan sıcaklık onun sözlerine aitti. İnsanlara inanmak ve güvenmek konusunda sıkıntılar çeken biriydim lâkin karşımdaki adamın her sözü bana sarsılmaz bir kaide gibi geliyordu. Doğru düzgün tanımadığım birinin yanında bu kadar güvende hissetmem normal değildi. Psikolojimi irdeleyemeyecek kadar bu durumdan memnun olmam ise başlı başına bir sorundu. Yine de tebessüm ederek başımı salladım ve sessiz kaldım. Bir gün için yeterince kendimle savaş vermiştim. Yarınki mücadele için şimdilik dinlenmeliydim.

“İyi geceler, Demir.”

Gözlerini üzerimde dolaştırıp hafifçe başını eğdikten sonra hızla uzaklaştı. İkinci kata indiğini işittiğimde odanın kapısını kapatma gereği duymadan etrafa daha dikkatli baktım. Büyük giyinme odasına bırakılan bavullarımın yanına adımlayıp üzerimdeki elbiseden ve ayakkabılardan sıyrıldım. Aldığım sıcak duş ve fayansları izleyerek gerçekleştirdiğim düşünme seansımın ardından siyah geceliklerimden birini üstüme geçirip bordo rengindeki çarşaflarla örtülmüş yatağa girdim.

İnferno'nun mahzenine inen düğmeye bastım.

Kendime bir cehennem yaratırken yeraltını plana katmadan edemedim. Bu yüzden canımı sıkıan insanların canını yakabileceğim bir zindan da inşa etmiştim.

Ve bu gece canım fena sıkılmıştı.

Ellerimi ceplerime yerleştirerek beklemeye başladığımda zihnimden geçen düşünceler birbiriyle kavga ediyordu. Saatler içinde bambaşka bir hale gelen hayatım, otuz iki yıllık yaşam sürecimde asla öngöremeyeceğim bir boyut kazanmıştı. Kimsenin girmesine müsaade etmediğim, başkalarının varlığıyla kirletmemeye çalıştığım evimde bir kadın vardı. Belirsiz bir

süre benimle kalacak, düzenimi altüst edecek ve büyük ihtimal her saniyesini beni delirtmekle geçirecekti. Yine de bundan rahatsız değildim, aksine uzun zamandır hiçbir şey için bu kadar heyecanlanmamıştım.

Bu durum canımı sıkıyordu. Kızıl saçlarıyla aklımı başımdan alan kadın, benim için bir tehditti. Onu düşünmek kanımı kaynatıyor, göğsümü sızlatıyordu. Yalın'ın sadece birkaç kez kaldığı odada yaşayacak olması bile beni sinirlendiriyordu. Onun yattığı yatakta uyuyacaktı ve bu düşünce beni öfkeliendiriyordu. Bana kalsa fanusun içinde özenle saklanmalı, kimselere gözükmemeliydi. Hastalıklı düşüncem afallamama neden oldu. Acilen terapiye ihtiyacım vardı.

Yine de onu bir başına bırakamazdım.

Evinin halini gördüğüm an öfkeden gözüm dönmüştü. Birinin ona zarar vermek istemesi beni delirtiyordu. Başına gelen hiçbir şeyi hak etmeyen, her daim güzellikler içinde kalması gereken bir kadındı fakat yaramaz kız kardeşi yüzünden başını belaya sokmuş ve cehennemimin içine bir bomba gibi düşmek zorunda kalmıştı.

Ona ihtiyacım vardı.

Alin Saral'ın ne haltlar ettiğini öğrenebilmek için onu tanıyan birinden yardım almalıydım ve ablası bunun için biçilmiş kaftandı. Kimse benim evimde benden habersiz oyun oynayamazdı. Bunu yapan ise en ağır şekilde cezalandırılırdı. Alin Saral, bir dersi hak ediyordu.

Asansörün kapıları açıldığında uzun ve karanlık koridorda adımlamaya başladım. Siyah ceketimin düğmesini açarak duvara yerleştirilen meşalelerimin arasında yürüdüm. Avuç içlerim kaşınıyor, içimdeki canavar kan için yalvarıyordu. Ceketimi üstümden çıkarıp beni koridorun sonunda bekleyen adama baktım. Yalın ceketini elimden aldığı sırada soğuk zindanında adımladım.

Mekânın ortasında duran sandalyeye bağlanmış hedefime doğru yavaşça ilerlerken gülümsemeden edemedim. Siyah gömleğimin kol manşetlerini özenle çıkarırken avının etrafında dönen bir yırtıcı gibiydim. Derin bir nefes alıp başımı geriye attım. "Uzun zamandır bu kadar öfkeliendiğimi hatırlamıyorum, Acar."

Gömleğimin kollarını kıvrarak, korkudan titreyen adamın önünde durup bakışlarımızı buluşturdum. Ağzı bir bantla örtülmüş olmasına rağmen konuşmaya, bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Ona bakmak, bir şeyleri parçalamak istememi sağlıyordu. Ağzını açıp Helen'i tehdit ettiği, ona hakaretler savurduğu için canını almayı arzulamam bence hiç de mantıksız değildi.

“Konuşmana izin vereceğim,” dedim içimdeki yükselen ateşe rağmen sakın bir tavır sergileyerek. “Ama ağzından çıkanlara dikkat et. Bana seni öldürmem için daha fazla neden verme. Yoksa gerçekten çok pişman olursun.”

Hızla başını sallayan adamın ağzındaki bantı çıkarttığımda bir süre soluklanmasına müsaade ettim. Karşısındaki sandalyeye oturarak arkama yaslandığımda ise bakışlarımızı buluşturup bir şeyler söylemesini bekledim. Korkudan ağlayacak kıvama gelmesi gözlerimi devirmeme neden oldu. İşin bütün eğlencesini kaçıırıyordu.

“Duyduğuma göre düğün gerçekleşememiş.” Dudağımı astım. “Gerçekten çok üzüldüm.” Tekrar gülümsediğimde korkusu şiddetlendi. “Yine de gelin için mutluyum. Senin gibi bir orospu çocuğuyla aynı yatağa girmektense yumurtalıklarını aldırmayı tercih etmiş olması gerekirdi. Sahi kadına ne yaptın da nikâha dakikalar kala seni terk etti?”

Titreyen adam mırıldandı. “Zaten benimle evlenmek istemiyordu.”

“Onu suçlayamayız, değil mi?”

Gözlerime bakabilme cesaretini gösterdiğinde yumruğum hızla çenesine indi. Sandalyeden düşerek yere kapaklandı. Hissettiğim öfke bir nebze bile geçmemişti. Sandalyeme oturup ağlamaya başlayan adamı yerden kaldırması için Yalın’a işaret ettim. Emrimi yerine getirerek şerefsizi tekrar karşıma oturttuğunda çenesini sıkıca kavrayıp bana bakmasını sağladım. Gözlerini kaçırarak ağzının içinde bir şeyler gevelediğinde çenesini daha sıkı kavradım.

“Bana bak!” diye bağırdığımda gözümün önünde uçuşan karartıları umursamadım. Bakışlarını bana çeviren adama karşı gülümsedim. “Annen sana kadınlara nasıl davranman gerektiğini öğretmedi mi?” Derin bir nefes aldım. “Bu arada az önce kendisine hakaret etmek istemedim. Eminim iyi bir kadındır. Senin adam olamamanın suçunu ona atamayız, değil mi? Senin orospu çocukluğun kalıtımsal değil, bir tercih.”

Başını geriye atarak elimi ondan çektim ve arkama yaslanarak gözlerine bakmaya devam ettim. Çirkin yüzüne odaklanmak öfkemi kamçılıyordu. O iğrenç zihniyetiyle bu gece gerçekleştirdiği davranıştan yırtılabileceğini sanıyorsa yanılıyordu. Helen’in mavi gözlerini ele geçiren korkuyu görmüştüm. Bana çaktırmamak için uğraşsa da ne kadar ürktüğünü anlamıştım. Tanrım, öylesine kusursuzdu ki yaşadığı tacize rağmen adamın kafasını yarmayı başarmıştı. Ona olan saygımdan ve insanların olay çıkarmamdan kaynaklı konuşacakları tiksiniç yakıştırmalardan dolayı o an bir şey yapmamıştım ama karşımdaki yaratığı cezalandırmamam mümkün değildi.

“Şimdi anlat bakalım,” dediğimde dişlerimi öylesine sert sıkıyordum ki çenem kilitlenir gibi oldu.

“Ben özür dilerim, Hades.” Korkudan irileşmiş gözlerle bana bakan adam hızla kendini aklamaya çalıştı. “Helen’le sadece konuşmak istemiş-tim. Ona hiçbir şey yapmadım. Aksine kardeşi için yardım etmek istedim ama o yanlış anladı ve...”

Yumruğum tekrar çenesine indiğinde yine yere kapaklandı.

“İlk olarak...” dediğimde Yalın sersemleyen adamı yerden kaldırıp karşıma oturttu. “Sakin onun adını ağzına alma yoksa bir dahakine çeneni kırarım.” Dirseklerimi dizlerime yaslayarak avıma yaklaştım. “İkincisi de benim önümde ona iftira atmaya kalkar, bana yalan söylersen sana acı-mam. Cehennemim sadece zevk vermek için değildir, Acar.”

Sertçe yutkunan adam başını salladı. “Evet, tamam haklısın. Şerefsizin tekiyim ve seni onunla görünce kıskançlıktan delirdim. Beni gram sev-memişti.” Sesi gittikçe yükseliyordu. “Bana bir kez bile sana baktığı gibi bakmamıştı ve bu beni delirtti. Ona sahip olmak, egomu tatmin etmek istedim. Oldu mu? Öğrendin işte.”

Helen bana nasıl bakıyordu ki?

Bu sorunun cevabını öğrenmek isterdim. Salyalarını akıtarak nefes al-maya çalışan adam sarhoşluğunun da verdiği yetkiyle sinir krizi geçirirken gözlerimi kıstım. “Bana nasıl bakıyordu?”

Afallayan tek kişi Acar değildi. Yalın bile bana kaşlarını çatma cüretini göstermişti.

“Ne?” diye cıyaklayan adam şaşkınlığını sesine yansıttığında ona cid-diyetle baktım. Gerçekten bu sorunun cevabını öğrenmek istediğimi fark ederek iç geçirdiğinde omuzlarını silkti. “Bilmiyorum, sadece samimi ve içten gibiydi. Bana öyle bakmazdı.”

“Çünkü ben daha yakışıklıyım,” diyerek sırtıttığımda içime yerleşen sıcaklığı alaycılığımınla örtbas etmeye çalışmışım. İtiraf etmeliydim, duy-duklaım hoşuma gitmişti.

Tek kelime etmeden bana bakan adama karşı yüzümü ekşittim. Ger-çekten sıkıcı bir adamdı. Ayrıca asalağın tekine benziyordu. Sülük misali insana yapışacak biriydi. Helen ona bir şans verirken aklını çıkarıp bir köşeye koymuş olmalıydı.

Aniden kafama dank eden sözleriyle kasıldım.

Ona sahip olmak istedim mi demişti?

Zihnime düşen görüntülere engel olamadım. Elbisesinin fermu-arını indirirken dokunduğum porselen tenini anımsamak bedenimi

karıncalandırdı. Yumuşak ve pürüzsüz sırtını okşama imkânı edinmek yıllardır almadığımı bir haz duygusunun sistemime sızmasına neden olmuştu. Bedeninden yayılan sıcaklık ve keskin kokusuyla kendimi zor tutmuş, ince belini kavrayan elimi üzerinden adeta sökerek almıştım. O güzelliğe zorla sahip olmak isteyen karşımdaki piçe bakarken kendime hâkim olamayarak doğruldum ve çenesine bir yumruk daha geçirerek onu yere düşürdüm.

Bu sefer Yalın'a izin vermeden gömleğinin yakasını kavrayarak onu düştüğü yerden kaldırdım. Sandalyeye bedenini fırlatıp sendelemesine neden olduğumda bağırışını işittim. "Bu ne içindi ruh hastası?"

"İçimden geldi," diyerek soluklandım.

Karşısındaki sandalyeye tekrar oturduğumda onu bayılana kadar dövme isteğimi bastırarak homurdandım. "Bir daha sarf ettiğin kelimelere dikkat et yoksa elimde kalacaksın." Bana öfke ve şaşkınlıkla bakan adama doğru eğilip dirseklerimi tekrar dizlerime yasladım. "Helen'i tehdit etmeye götün varsa bana doğruları söyleyecek yüreğin de olmalı." İçimdeki yaratık kükredi. "Alin Saral hakkında ne biliyorsun?"

Başını eğen adam nefes nefeseydi. Ona aklını kullanması için birkaç saniye tanıdım. O sırada başımı geriye atarak boynumu çıtlattım. Tekrar gözlerine baktığımda süresinin dolduğunu anlamış olmalı ki hızla konuşmaya başladı. "Bir ay önce Alin'le İnferno'da karşılaştım. İlk başta onu tanıyamadım çünkü saçları siyahtı. Emin olmak için yanına gittiğimde beni gördüğü gibi telaşlandı." Sertçe yutkunan adam kelimelerini toparlamaya çalıştı. "Bir boklar yediğini anladım ve merak ettiğim için üstüne gittim. Bana neler olduğunu söylemezse..." Duraksayarak bakışlarını kaçırdı. "Onu ablasına şikâyet etmekle tehdit ettim."

Yakasına yapışıp gırtlığına baskı uyguladığımda nefesi kesildi. "Senin kadınları tehdit etmek gibi bir hobin mi var? İstediyini almak için insanların zayıf noktalarına vurman mı gerekiyor?"

Elimde bir balık gibi çırpınmaya başladığında baskıyı sonlandırıp onu geriye doğru ittirdim. Öksürerek iki büklüm olduğunda sinirle dişlerimi sıktım. Aşağılık kompleksinden nefret ederdim ve karşımdaki adam bu terimin vücut bulmuş haliydi.

"Anlat."

"Bana dedi ki..." Nefesi kesilmişti ve durup soluklanması gerekti. "Bana anlattı. Sahte kimliği varmış. Onunla İnferno'ya gelip gidiyormuş."

Helen bana Alin'in bilgisayarına İnferno'ya geldiği tarihleri not aldığını söylediğinde gerilmiştim çünkü Alin'in geçen akşam haricinde cehennemime adım atıp atmadığını öğrenmek adına sistemimi incelediğimde, ilk

gelişi olduğunu görmüştüm. Acar'ın bahsettiği sahte kimlik mantıklı gelse de kibrim bunu kabul edemedi.

"Bu mümkün değil. Sicil taraması ve kimlik araması yapıyoruz. Veri tabanında kayıtlı olmayan kimse içeriye giremez. Sahte kimliği alarm verirdi."

Başını iki yana salladı. "Alin oldukça yeteneklidir. Ona bir telefon verin ve arkanıza yaslanıp izleyin." Gözlerimizi buluşturarak ilk kez dürüst bir tavır takındı. "Teknoloji konusunda garip bir özelliği var. Ardında tek bir iz bırakmadan çoğu şeyi yapabilecek potansiyelde."

Yüzümde tek bir mimik oynamadı ama içten içe lanet ettim.

Alin Saral, tahmin ettiğimden daha kabiliyetli ve zekiydi. Ayrıca sandığımdan daha kurnaz olduğu da barizdi. Onu bulduğumda cezalandırmak yerine iş teklif etmem daha mantıklı gibi duruyordu. Arkama yaslanarak düşündüm. Bazı şeyler akla yatmıyordu. Alin, yirmi yaşındaydı. Reşit bir genç kız olarak buraya istediği gibi gelip gidebilirdi. Öyleyse neden sahte kimlik kullanmıştı?

Bakışlarımı Yalın'a çevirip işaret verdiğimde başını eğerek emrimi aldı. Acar'ın söylediklerinin acilen teyit edilmesi gerekiyordu.

"Onunla hangi çemberde karşılaştınız?"

"Sekizinci Çember."

Sinirle iç geçirdim. Hilekârlığın kol gezdiği, her gece düzinelerce insanın ağırlandığı ve bir sürü kör noktaya sahip olan kumarhanemde yaş sınırlaması vardı. Yirmi beş yaşın altındakiler oraya ayak basamazdı. Demek Alin bu yüzden sahte kimliğe ihtiyaç duymuştu.

Karşımdaki adamı süzerek yaslandığım yerden doğruldum. Ondan alabileceğim her bilgiyi elde etmişim. Başka bir şey bilmediğine emindim. Bunu gözbebeklerini ele geçiren korkudan bile anlayabiliyordum. Yine de teyit etmek istedim. "Bana anlatmak istediğin başka bir şey var mı?"

"Yemin ederim bildiğim ne varsa söyledim. Yalvarırım bırak beni. Söz veriyorum, Hades. Bir daha asla..." Adını söyleyecek gibi oldu fakat sonra bunu yaparsa vücudundaki her kemiği kıracağımı fark ederek durdu. "Bir daha onun yanına yaklaşmayacağım. Ne olur gitmeme izin ver."

"Acar, bir daha Helen'e yaklaşmamak dışında bir seçeneğin varmış gibi konuşman çok tatlı." Engel olamadığım bir gülümseme yüzüme yerleşti. "Sandığımdan daha aptal olman keyfimi yerine getiriyor."

Aramızdaki mesafeyi kapatmam ile gerilen adam korkuyla parlayan gözlerini bana çevirdiğinde tebessüm ettim. "Korkma, seni öldürmeyeceğim."

Benim stilim o değil. Ben daha çok öldürmeyip süründürenlerdenim.” Sağ bileğini kavradım. “Yaşayacaksın, Acar.”

Hissettiği rahatlamayla omuzlarını düşüren adamın parmaklarından ikisini kavradım. Beklemediği bir anda parmaklarını hızla ters çevirdim. Kuvvetli hamlem karşısında çıkan kırılma seslerini çığlığı takip etti.

“Şşş, azı gitti çoğu kaldı,” diyerek diğer parmaklarını kırmak üzere harekete geçtim. “Artık hiçbir kadına izni olmadan dokunmaman gerektiğini öğrendin, değil mi?”

Sona kalan serçeparmağını da kırdığımda Acar’ın gözlerine baktım. Soruma cevap vermesini beklediğimi görerek hızla başını salladığında tuttuğum bileğini bıraktım. Yerimden kalkıp derin bir nefes aldım. Kanımı kaynatan öfkem biraz da olsa yatışmış, acı dolu çığlıklar kulaklarıma melodi gibi gelmişti.

“Yalın, çöpü çıkar,” diyerek asansöre doğru adımlamaya başladım.

Dokuzuncu Çember’e doğru yola koyulduğumda dağılan saçlarımı düzelterek ıslık çalmaya başladım. Acar’a acı çektirmek tahmin ettiğimden daha iyi hissettirmişti.

Ofisime girdiğimde üzerime fırlatılan bardağı fark ederek yana çekildim. Kristal viski bardağım ardımdan kapattığım kapıya çarparak parçalara ayrıldığında öfkeyle önüme baktım. Az ilerimde dikilen adam sinsi tebessümünü yüzüne yerleştirmişti. Lacivert takımının cebine bir elini yerleştirmiş, diğer eliyle sigarasını kavramıştı.

“Gençer Kavas,” diyerek barıma doğru yürüdüm. “O bardak iki yüz dolardı.”

Kendime viski doldurup arkama döndüğümde beni izleyen adamın yeşil gözleriyle buluştum. Onu en son gördüğümde beri sarı saçlarını kestirmişti ve artık daha pahalı takım elbiseler giyyordu. Aynı yaştaydık ama normalde ergenin teki gibi giyindiği için onunla dalga geçerdim. Sanırım artık bunu yapamayacaktım.

“Anlatacaklarım var dedin geldim, Demir. Boş muhabbeti kes ve konuya gel. Ben meşgul bir adamım.”

Ona doğru adımlayarak tek kaşımı kaldırdım. “Hayırdır, babanın gölgesinde oyun oynamak ne zamandan beri meşguliyet sayılıyor?”

Masama yaslandığımda gömleğinin yakasını düzeltti. “Oyun oynamıyorum, babam için çalışıyorum. Yakında koltuğunu bana bırakacak ve işlere hâkim olmam gerek.”

Masanın üstünde duran sigaramı dudaklarıma yerleştirip ucunu alev verdim ve onu sinir etmek istedim. “Küçük Gençler büyümüş de babasının koltuğuna mı geçecekmiş?”

“Demir, uzatma.”

İsyanıla sigaramdan bir duman alıp ona baktım. Bir başkası benimle böyle konuşsa onun ağzını kırardım ama Gençler başkası değildi. Uzun süre bana dost olmuştu ve onu kırdığının bilincindeydim. Bu yüzden dediğini yapıp ona olanları anlattım. Kardeşinin başıma açtığı belaları dinledikçe gerilip alaycılığından sıyrıldı ve birkaç adımda karşımda dikilip beni dikkatle dinledi. Dakikaların ardından ona bildiğim her şeyi anlatmıştım.

“Yanındaki kız, Alin Saral mı dedin?”

Başımı salladığımda küfretti.

“Helen’in kız kardeşi,” diye kendi kendine homurdandığında çenem kasıldı. Nabzımın hızlandığını hissettim. Umursamaz bir tavır sergilemeye çalışarak sorguladım. “Helen Saral’ı nereden tanıyorsun?”

“Eski sevgilimin en yakın arkadaşı.”

Kalbim tökezledi. Terlediğimi hissederek yutkundum. “Hangi eski sevgilin?”

Alev saçan yeşil gözler beni bulduğunda Gençler hiddetini dizginlemeye çalışarak hırladı. “Yattığın değil.”

Rahatlama soğuk bir duş etkisi yaratarak ateşimi söndürdü. Göğüs kafesime yerleşen ağırlık buharlaştığında sigaramdan bir duman daha aldım. Ardından alaycı bir tebessümle karşımdaki adama baktım. “Bazı şeyleri aşman gerek. Çok kafana takıyorsun, biraz anı yaşa.”

Bana çatık kaşlarla bakan adama karşı gözlerimi devirdim.

“Ortalığı kolaçan edeceğim. Alper’i üç gündür görmüyorum ama genelde eve uğramaz zaten. Telefonlarını bile açmaz.” Sıkıntılı bir nefes vardı. “Araştırayım, seni arar bilgilendiririm.”

Başımı sallamakla yetinip sigaramı küllükte söndürdüm.

“Helen bir süre seninle kalacak, öyle mi?” İmalı tavrı kaşlarımı çatma neden olduğunda gülümsemesi genişledi. “Bir ara onu arayıp konuşsam iyi olur. Sonuçta kardeşim, kız kardeşiyle kayıplara karışmış. Arayı iyi tutmak gerek.”

Sinirle dişlerimi sıktığımda göğsümü delen yakıcı his geri geldi. Beni boğan bu yoğun duygu karşısında öfkem ikiye katlandı. Gençler beni delirtmeyi amaçlayarak tek kaşını kaldırdı. “Senin için sorun yok, değil mi?”

“Hayır,” dedim aceleyle. “Helen Saral’ın aşk hayatı beni hiç ama hiç ilgilendirmiyor.”

Doğrudum ve viskiyi kafama diktim. Gençer halimden zevk alarak güldü. “Sakin ol, Hades. Seni tanımasam kıskandığını zannederdim.”

Kıskanmak...

Bu deneyimlemediğim bir şeydi. Onun ne demek olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ama eminim ki hissettiğim bu değildi. Birini kıskanmanın mantığını hiçbir zaman anlayamamıştım ve bu yaştan sonra öğrenmeye de niyetim yoktu.

“Gevezelik yapma,” dedim bardağımı masaya bırakıp. “Git, kardeşini bul.”

Gençer homurdanarak kapıya doğru ilerlediğinde daha fazla onun saçmalıklarına tahammül edemeyeceğimi düşünerek evime giden kapıdan içeriye girdim. Merdivenleri çıkıp sinirle soluduğumda aklımdan geçen tek şey Gençer’in keyif almasına neden olan öfkemdi.

Üst kata çıktığımda bilinçsizce adımladım ve kendimi aniden misafir odasının önünde dikilirken buldum. Aralık kapıdan içeriye baktığımda kalbimin ritmi gördüğü manzarayla sendeledi. Bordo çarşafların arasına karışmış, uyuyan kadına bakakaldım. Kızıl tutamları yastığa savrulmuştu. Gözlerim aralık kalan dudaklarına kaydı. Bağırarak istedim. Belki çılgılık atarsam beni boğan bu karmaşık duygu benliğimi terk ederdi.

Lanet olsun ki her ne hissedersen hissedeyim onu çaresiz bırakamazdım. Helen’e arkamı dönemezdim. Yakınımda kalmalıydı. Cehennemimde adımlamalıydı. Yanacağından korkabilirdim ama çekincem yoktu. Kendisi başlı başına bir ateşti.

Mışıl mışıl uyuyan kadına baktım ve kapısını kapatmadan önce fısıldadım. “İyi geceler, *Persephone*.”

ATEŞ IRMAĞI

Helen

Kâbuslar ile süslenmiş uykunun kollarından ayrıldığımda bir süre tavana baktım. Hayatımın saatler içinde bambaşka bir hale bürünmesi öylesine tuhaftı ki sindirmek için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

Yattığım yataktan doğrularak gözlerimi etrafta dolaştırdım.

Odayı çevreleyen geniş camlardan şehrin güzel manzarasını görebiliyorum, berrak gökyüzünü izleyebiliyordum. Ne kadar düşünürsem düşünüyüm, bir gün İnferno'nun Dokuzuncu Çember'inde gözlerimi açacağımı hayal edemezdim. Bunların hepsi küçük kız kardeşimin marifetiydi.

Dün gece, iki gündür içinde olduğum balon patlamış gibi hissettim.

İnferno'ya adım attığımdan beri endişemi, paniğimi, korkumu ve acımı gömmeye çalışıyordum. Onları yok sayıp durumu idare edebilir, bir şekilde olayları normalleştirebilirimsem bunun üstesinden daha kolay ve çabuk gelirim sanıyordum. Alin'i bulacağıma, mantıklı bir açıklama yaparak her şeyin yoluna girmesini sağlayacağına inandırıdığım kendime haksızlık etmişim. Dün gece bu düşüncelerim tarihe karışmış ve yerini gerçeklik almıştı.

Artık şeytanla işbirliği yapmalı, onun cehenneminde bir süre kalmalı ve küçük cadının ne haltlar karıştırdığını öğrenmeliydim. Yine belirtmeliydim ki Demir'in varlığına minnettardım. O olmasaydı başım daha büyük belalara girebilirdi ve yalnız kalmak şu an için asla tercihim değildi.

Onunla ilk karşılaştığım andan beri aklımın bir kısmında Alin, diğer kısmında Demir vardı. Kardeşim için endişelenmem gereken anlarda bile ona bakakalmaktan kendimi alıkoyamamıştım. Alin'i düşünmem gerekirken Demir'in aklımı işgal etmesine izin vermişim. Bunların nedeni neydi bilmesem de içime işlemeye başladığını anlayabiliyordum. Aramızdaki

çekim yüzünden değil, iki gündür bana sergilediği davranışlar ile güvenimi kazanıyordu. Ve içimden bir ses şu an hiç kimseye güvenmememin daha mantıklı olacağını söylüyordu.

Güne başlamam gerektiğini fark ederek kalktım.

Düşünmeye devam etmek bana bir şey kazandırmayacaktı. Bir an önce eyleme geçmem gerekirdi. Gerçi nereden başlayacağımı bile bilmiyorken nasıl eyleme geçebilirdim ki?

Dağınık yatağı düzelttikten sonra giyinme odasına girdim. Fazlasıyla genişti ve eşyalarımı rahatlıkla alabilirdi. Bavullarımı boşaltmak içimden gelmiyordu çünkü buraya yerleşmemem gerektiğine inanıyordum. Lâkin bunu yapmak zorundaydım. İlk olarak uzun bir süre Dokuzuncu Çember'de kalabilirdim ve bu fikri ne kadar çabuk kabullenirsem her şey o kadar kolay olurdu. İkincisi de kıyafetlerimin bavulun içinde katlı bir şekilde kalması bende anksiyete yaratıyordu. Bu yüzden yarım saat içinde bütün eşyalarımı yeni yerlerine yerleştirdim.

Kızıl saçlarımı atkuyruğu yapıp üstüme siyah bir tayt ile sporcu sut-yeni geçirdim. Oda bütün ihtiyaçlarımı karşılayacak bir şekilde tasarlanmıştı. Geniş bir banyosu bile vardı fakat evin geri kalanını da görmek istiyordum. Bir süre burada yaşayacaksam Demir'i rahatsız etmeden kendi başıma idare etmem gerekirdi. Adam benim için gereğinden fazla şey yapmıştı. Doğru düzgün tanımadığı bir kadına evini açmak, onu siyah kanatlarının altına almak... Bunlar ondan bekleyemeyeceğim şeylerdi.

Tuhaf bir adamdı. Gözlemlerime göre değişken bir karaktere sahipti. Neye nasıl tepki vereceği belli olmuyordu ve açık sözlülüğü de kafa karıştırıcıydı.

Odadan çıkmak üzere adımladığımda bir an duraksayarak gözlerimi kısıtım. Dün gece kapıyı kapattığımı hatırlamıyordum. Genelde kapalı kapılardan hazzetmezdim. Bu yüzden her daim hafifçe bile olsa aralık bırakırdım. Anlaşılan Demir bana iyi geceler dileyemeden uyuyamamıştı. Mini saten siyah geceliğim ile uyuduğumu hatırlayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun için gecenin pek de iyi geçmemiş olma ihtimali yüksekti.

Kapıyı açıp salonda adımlamaya başladığımda gözlerim direkt karşımda kalan odayı buldu. İki kanatlı kapı kapalıydı ve oranın Demir'in odası olduğuna emindim. Saat neredeyse dokuz olmuştu ama hâlâ uyuyor olmalıydı. Benim yüzümden iki gündür uyuyamadığını düşünürsek son derece sessiz hareket etmeli ve onu uyandırmamalıydım.

Üst kat fazlasıyla genişti. Yüksek tavanlardan sarkıtılan lambalar özel tasarımıydı. Duvarlar siyah renkteydi ve üzerlerine insanı büyüleyecek kadar güzel olan tablolar asılmıştı. Ev buram buram sanat kokuyordu. Keşfimin sonucunda bir spor salonu, kapalı bir havuz ve çalışma odası bulmuştum ki bunlar kapısı açık olduğu için görebildiklerimdi. Kapalı olanları açma cüretini gösterememiştim çünkü bu özel hayata saygısızlık gibi gelmişti. Ayrıca karşılaşabileceğim şeylerden bir tık çekindiğim de ortadaydı.

Mutfığa gidip kahvaltı için bir şeyler hazırlamaya karar verdim. Peşimden gelen Kerberos'u gördüğümde yüzüme bir tebessüm yerleşti. Gerçekten öylesine asil bir cinsti ki yürüyüşünden bile asalet akıyordu. Eğilerek onu sevmek üzere elimi uzattığımda bana dik dik bakmaya başlamasıyla durdum. Gözlerimi kısarak mırıldandım. "Babana benziyorsun, Kerberos. O da senin gibi peşimde dolaşıyor ama ne zaman ona yanaşsam bana dik dik bakıyor."

Beni anlamış gibi başını yana eğerek gözlerimin içine baktığında gülümsedim.

Doğrularak tezgâhın üstünde duran narlara baktım. Sabahları kahvaltı etmekten hoşlanmazdım. Genelde kahve ya da *smoothie* içerdim. Her ne kadar mutfığı kullanmaya çekiniyor olsam da mideme bir şeyler sokmak zorundaydım. Bu yüzden ortalığı kirletmeden, en kolay ve çabuk hazır olabilecek seçeneği tercih ettim. İki adet nar alıp geniş mutfakta adımladım ve gözlerimi tezgâhın üstünde duran makinelerde dolaştırdım. Blenderı gördüğümde tebessüm ettim. Demir sağlıklı beslendiğini söylemişti ve bu konuda ortak bir paydadaydık. Bu yüzden kendimle birlikte ona da bir bardak *smoothie* hazırladım. Ne zaman uyanacağını bilmediğim için onunkini buzdolabına koyduktan sonra tezgâha yaslanarak telefonumu kurcaladım.

Alin'in sosyal medyalarında herhangi bir gelişme yoktu. Yakın arkadaşlarının profillerinde dolaşıp, içlerinden birinin onun nerede olabileceğini biliyor olabilme ihtimalini hesapladım. En sık adını duyduğum arkadaşı Cemre'ydi. Kızın profiline girdiğimde bir haftadır yurtdışında olduğunu gördüm. Sınav haftasının bitimiyle tatile çıktığını yaklaşık on tane durum güncellemesiyle anlatmıştı.

Alper'in hesabına tekrar baktım. Profil fotoğrafında kendisi yoktu. Odukça az takipçisi ve takip ettiği vardı. Tam bir çıkmaz sokak olmasıyla onun profilinden ayrılıp tekrar Alin'inkine girdim. Öne çıkanlara eklediği hikâyelerini inceleyip bir ipucu aradım ama elle tutulur bir şey bulamadım.

Dünkü konuşmamızda söylediklerini hatırladım.

Başının belada olmasının nedeni Alper değilse neydi?

Kız kardeşimin hayatı normal ve yirmi yaşındaki birine göre standarttı. Benim göremediğim nasıl bir şey yaşamış ve böylesine büyük bir belaya batmış olabilirdi?

Nasıl bu kadar kör olmuşum?

Ayağımın dibinde dikilip bana bakan köpekle bakışlarımı buluşturdum. Huzursuzluğumu hissetmiş gibi bana odaklanmasına karşılık mırıldandım. “Bütün gün beni mi izleyeceksin cidden?”

“Emir aldı, uygulamak zorunda.”

İşittiğim sesiyle başımı kaldırdığımda boğazım düğümlendi. Demir, doğru tahmin ettiğimi anlamama neden olarak odasından çıktığında üstünde siyah bir eşofmanla tişört vardı. Dağılmış saçlarını karıştırarak yanıma adımladığında ayaklarına geçirdiği spor ayakkabıları cilalı zeminde ses çıkardı.

“Ah, yani bundan sonra Kerberos benim özel şövalyem, öyle mi?” dediğimde tebessüm eden adam tezgâhın diğer tarafında durup gözlerimizi buluşturdu. “Aynen öyle. Gözü hep üstünde olacak. Onu sevip şımartma da büyüne kapılıp vazifesini unutmasın.”

Gülümsememi saklamak adına bardağımı kaldırıp içeceğimi yudumladım. Ardından dolabı işaret ederek dudaklarımdan çektiğim bardağı yavaşça kaldırdım. “Sana da hazırladım, istersen dolapta.”

Sözlerimle kasılan adamın bakışlarına bir şaşkınlık yerleşti. Onu düşünmüş olmamı garipsemiş gibiydi. Yaptığı onca şeyden sonra ona bir *smoothie* hazırlayabilirdim. Bu kadar afallaması beni düşündürdü. Genelde insanlar kibarlığa ve bir başkasının onu önemsemeye alışık olmadığı zamanlarda böyle tepkiler verebilirlerdi. Tıpkı benim dün, karşımdaki adamın her hareketine afallamış olmam gibi. Alışık olmadığım ince düşünceli tavıyla sersemlemiştim ve şimdi sıra ondaydı.

“Teşekkür ederim,” diyerek dolaba doğru adımladığında uzun boyunu ve kudretli bedenini inceledim. Tekrar sesini işittiğimde bu sefer gözlerine baktım. “Spor yapacağım, eşlik etmek ister misin?”

Sorusunu sorarken yüzündeki alaycı sırıtişla bedenimde bakışlarını gezdirdi. Teklifine dünden razı olduğumu fark etmiş olmalıydı.

“Zevkle,” derken bile sesim hüznümü yansıttı. “Kafamı dağıtmam gerek.”

Çünkü ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. İnsan böyle bir durumdayken ne yapardı? Bütün gün yatağın içinde ağlamalı mıydım? Sinir krizi geçirip panikle etrafa mı saldırmalıydım? Bir gelişme olmasını,

Alin'in söz verdiği gibi beni aramasını mı beklemeliydim? Belki de her şeyin canı cehenneme deyip polise gitmeliydim. Evet, son düşüncem çözümden çok sorun olurdu. Ayrıca Demir'in onca yaptığından sonra ona vefasızlık edemezdim.

Demir, ona hazırladığım içecekten büyük bir yudum aldıktan sonra yanıma adımladı. Aramızda bir karış mesafe bıraktığında gözlerine bakabilmek için başımı geriye atmak zorunda kaldım. Bardağı yaslandığım tezgâha bırakırken titreyen altın hareleri içimi yaktı. Dudağının kenarı kıvrılmıştı lâkin tebessümünde ne bir gram alaycılık ne de neşe vardı. Aksine oldukça sinsi idi. "O zaman seni terletelim biraz."

Ah, eminim ki beni bir güzel terletirdi. Bakışlarını yüzümde dolaştırarak bir süre beni incelediğinde gerilen bedenine dokunmak istedim. İnsanı günaha teşvik eden bir adamdı ve ben buna sinir olmak ile hayran kalmak arasındaydım.

"Bu arada dün gece bazı gelişmeler oldu," dediğinde alaycılığını bir kenara bırakarak ciddiyetini kuşandı. Gerçekten aşırı dengesizdi ve maske değiştirir gibi duygular arasında sörf yapabiliyordu ama kısa bir sürede anlamıştım ki ciddileştiğinde büyük bir sorun var demekti. Aramızdaki minik mesafeyi koruyarak konuştu. "Sen uyuduktan sonra Acar'la biraz sohbet ettik."

"Demir," diye sızlandığımda öfkeleniğimi hissettim.

"Merak etme, hâlâ yaşıyor."

Sözleriyle donakaldım. Ona ürkek bakışlarımı armağan ettiğimde alaylı bir tebessümle bana baktı. Gerçekten birini öldürebilecek yapıda bir insan mıydı? Aniden aynı evi paylaşmak olduğundan daha kötü bir fikir gibi geldi.

"Biraz hasar aldı ama çabuk atlatır."

"Niye böyle bir şey yaptın?" Sesim beklediğimden daha soğuk ve öfkeli çıktı. "Olaya dahil olmana gerek yoktu."

Ona hakaret etmişim gibi tuhaf bir ifadeyle bana baktı. Sinirlendiğini gözlerinden okuyabiliyordum. "Gerek vardı," dedi boğuk bir tonlamayla. Desibeli stabildi ama bağırса kelimeleri bu kadar zihnimde yankılanamazdı. "O şerefsiz, bir kadına izni olmadan dokunur, üstüne onu kendisiyle yatmakla tehdit ederse, bir de bu olay benim etrafımda olursa, öfkelenirim. Ve ben sinirlenirsem durmam."

"Peki ne yaptın ona?"

"Parmaklarını kırdım." Tok sesi içimi ürpertti. "Hayrola, eski sevgiline zarar vermem seni üzdü mü?"

Gözlerimi devirdim. Sorusu saçmalıktan ibaretti. Acar'ın dün geceki davranışlarından sonra kendisine karşı en ufak bir sempati bile yoktu. Ayrıca Acar'a yaptığı şey beni nedensizce güvende hissettirmişti. Bu adam etrafımdayken psikolojimi koruma altına almam gerekiyordu. Yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştirdim. "Evet, öylesine üzüldüm ki gözyaşlarımı zor tutuyorum. Birazdan yatağıma kıvrılıp hıçkırarak ağlayacağım."

"Yatakta ağlayacak bir kadın değilsin, Helen." Gözlerinden bir parıltı geçti. "En azından üzüntüden dolayı."

Kızarsam da bakışlarımı kaçırmadım ve konuyu kapatmak isteyerek mırıldandım. "Gelişmelerden bahsedecek misin artık?"

Bardağını geri alıp içeceğini yudumladı. "Kız kardeşin, sahte kimlik kullanarak mekânıma geldiği bir gece Acar'a yakalanmış. Sekizinci Çember'de karşılaşmışlar ve o kata yirmi beş yaş altı giremiyor, tahminimce sahte kimliğe bu yüzden ihtiyaç duydu."

"Şaşırmadım," diyerek sinirle soludum. "Sahte kimlikle girmemesi gereken yerlere gitmek tam da onun yapabileceği bir şey."

"Kız kardeşin sinir bozucu."

Tek kaşımı kaldırdım. "Tahmin dahi edemezsin."

"Doğu'ya araştırttım," diyerek bardağı tekrar tezgâha bıraktı. "Yaklaşık bir aydır, Lina Seler ismiyle dört kez Sekizinci Çember'e girip çıkmış."

"Lina Seler?"

Başını salladı. "Gerçek ismine yakın ama bir o kadar da uzak. Dediğim gibi kız kardeşin sinir bozucu ve iğrenç bir mizah anlayışı var."

Eh, bence o kadar da kötü değildi.

Cebinden telefonunu çıkarıp birine mesaj attıktan sonra içeceğinden bir yudum daha aldı. Saniyeler içinde kapıyı çalan kişiye *gel* emrini verdiği anda arkama döndüm ve aramızdaki mesafe azlığından dolayı sırtımı onun göğsüne sürttüm. Ardımda kasılsa da bir adım bile gerilemedi.

Doğu, elindeki tabletle içeriye girdiğinde şaşkın bakışlarını üzerimde dolaştırdı. Yüzüne yerleştirdiği tebessümle beni selamladığında ona karşılık verdim.

"Neler buldun?" diye sordu Demir.

Ada tezgâhın diğer tarafında dikilen adam elindeki tableti açarken konuşmaya başladı. "Kimlik bilgileri orijinaliyle birebir olduğu için radarımıza hiç yakalanmamış. Profesyonelliği takdir edilesi." Dudağının kenarında oluşan tebessümle kaşımı kaldırdığımda bunu fark ederek hızla ciddileşti ve boğazını temizledi. "Her neyse, araştırmalarım göre mart ayında üç kez, nisan ayında ise bir kez Sekizinci Çember'e gelmiş. Kamera

kayıtlarını inceledim ve sosyal medya hesaplarındaki fotoğraflarını kullanarak yüz taraması uyguladım.”

Açtığı tabletin ekranını bize doğru çevirdiğinde bir kumarhane kaydına baktığımı fark ettim. Geniş, yuvarlak bir masada oturan insanların görüntüsüydü bu. Gözüm kızıl saçları aradı ama bulamadı. Sonra tanıdık bir sima göğüs kafesimi parçalara ayırdı. Kız kardeşim kafasına geçirdiği siyah peruk ve benim elbiselerimden biriyle masada oturmuş elindeki poker çiplerini okşuyordu. Bambaşka biri gibiydi ve bu tablo canımı feci yaktı.

“Her gelişinde altı numaralı masaya oturmuş ve en az bir saat mekânda kalmış.” Doğu, tableti kendine doğru çevirip ekranı kaydırdı. Kalbimdeki kasımayla tedirgin bir şekilde bekledim. Saniyeler içinde yeni bir görüntüyle tableti bize doğru çevirdiğinde gözlerimi kısarak ekrana baktım. Alin, yanında oturan adamla sohbet ediyor ve kahkahalarla gülüyordu. “Ve yine her gelişinde bu adamla karşılaşmış ve sohbet etmişler. Adamı araştırdım. VIP müşterilerimizden biri. Arap asıllı bir işadamı, ismi Wahab Jamir.”

“Milyoner bir yatırımcı,” dedi Demir. “Kendisi eski müşterilerimizden.”

Boğazımda oluşan düğüm ellerimi karıncalandırdı. Üşüdüğümü hissederek kollarımı göğsümde birleştirdim. Alin’in görüntülerine bakarken ne hissedeceğimi ve düşüneceğimi şaşırmıştım. Gerçekten bu denli mi aptaldım? Nasıl olur da böyle şeylere bulaştığını fark edemezdim?

Ona dair bildiğim her şeyi sorguluyordum ve bu beni içten içe öldürüyordu. Küçük kız kardeşim bende derin bir yara açmıştı fakat kanayan ruhum için ağıt yakamazdım. Önceliğim onu bulmaktı.

“Karşılaşmaları tesadüf olamaz.” Bakışlarımı ardımdaki adamla buluşturdum. “Alin kumardan anlamaz. Sekizinci Çember’e eğlencesine gidiyor olamaz.” Gözlerimi tablete çevirdiğimde esmer bir adam ile konuşan kız kardeşime baktım. “O adamda istediği bir şey varmış ama ne?”

İki ay boyunca belli zaman periyotlarında Sekizinci Çember’deki kumarhaneye giderek aynı masaya oturmuş, aynı adamla sohbet etmişti. Onu tanıyordum. Her ne kadar tanımadığım yönleri olduğunu fark etmeye başlasam da ben onun kalbinin özünü biliyordum. Ve benim kardeşim bir şeyi yapıyorsa mutlaka kendine edindiği bir pay vardır. Öyleyse bundan ne gibi bir çıkarı olabilirdi?

“Belki ona sorabilirsin,” diyen adamla bakışlarımı buluşturdum. Doğu çekingen bir tavır ile bir bana bir patronuna bakıyordu. “Adam her pazar-tesi geliyor. Yani bu gece de gelecek.”

Hızlı düşünerek başımı yavaşça salladım. “Alin bu gece İnferno’ya gelemmez ama adam onu bekleyecektir çünkü anlaşılan bu onlar için rutin

bir buluşma haline gelmiş. Onun yerine ben gider ve Alin'in yerine beni gönderdiğini söylersem belki neler olduğunu öğrenebilirim." Omuzlarımı silkerek Demir'e baktım. "En kötü ne olabilir ki?"

Altın hareler bakışlarıma tutunduğunda gözbebeklerindeki alevi fark ettim. Fikrim hoşuna gitmemişti ama bir nedenden dolayı mantıklı bir plan olduğunu da düşünüyor gibiydi. Açıkçası mantıklıydı da. Gerçi saçmalığın daniskası olsa dahi fark etmezdi. Şu an için elle tutulur tek ipucu bu adamdı ve şansımı denemek zorundaydım. Saniyeler süren sessizliğinden sonra bakışlarını benim üzerimden çekti ve Doğu'ya bakarak emretti. "Bu gece için Sekizinci Çember'deki güvenliği iki katına çıkarın. Olası bir tehlikeye karşı herkesin beklemede olmasını istiyorum."

Aldığı emire karşılık başını eğen Doğu tabletini kapattı. Kapı tekrar çalındığında Demir kulağımın dibinde *gel* diye bağırdı. İçeriye giren Nejat elindeki dosyayı sıkıca kavramış, baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Gözlerini üzerimde dolaştırarak şaşkın bir ifade takındığında derin bir nefes aldım. Sanırım bir süre herkesin dikkatini çekecek ve karanlık ortama uyum sağlayamayan kırmızı bir ışık gibi çakacaktım.

"Patron, istediğin analizleri yaptım," diyen Nejat bir asker gibi karşımıza dikildiğinde doğruca ardımdaki adama odaklıydı. "Apartmanın kamera kayıtları silinmiş. Güvenlik görevlisiyle konuştuğumda bana hiçbir şey görmediğini söyledi. Helen Hanım'ın evinde bulduğumuz kalıntılar arasında ona ve kız kardeşine ait olmayan bir DNA örneği var. Sarı renginde bir saç teli bulduk. Laboratuvara gönderdim ve bir erkeğe ait olduğunu söylediler."

Kaşlarımı çattığımda Demir'in bakışlarını üzerimde hissettim. Öfkeyle ışıldayan gözlerini yüzümde gezdirirken bir açıklama bekliyor gibiydi. Omuzlarımı silkerek dürüst davrandım. "Ben sarışın sevmem."

Sözlerim üzerine sinirle homurdandığında bizi izleyen ikilinin güldüğünü fark ettim. Demir adamlarına sert bir bakış attığında ikisi de kendine çekidüzen verdi. "Başka bir şey yoksa ikiniz de çıkın."

Evi terk eden ikili üzerine arkama döndüm. Kalçamı tezgâha yaslarlarken başımı geri atıp gözlerine baktım. "Demek Sekizinci Çember bir kumarhane."

"Sekizinci Çember'e sadece bir kumarhane diyemezsin, Helen. Orası bundan çok daha fazlası." Bilmiş bir tebessüm takındı. "Benim zihnimde hayat bulan hiçbir şey sıradan değildir. Özellikle de İnferno."

Fazlasıyla haklıydı ki bu duruma alışmaya başlıyordum. Yine de kafamı kurcalayan şeyler vardı. Karşımdaki adam sadece eğlenip anı yaşamaya

odaklanmış bir durumda değildi. İnferno'yu evi olarak görüyordu ve kendinden çok insanlara zevk vermeyi amaç edinmiş gibiydi. Buna kaynak olan bir neden olmalıydı. Onu böyle bir yer inşa etmeye iten bir sebep vardı ve ben amacını öğrenmek istiyordum.

“Gerçekten böyle bir yer yaratmak nasıl aklına geldi?” diye merakla sordum.

İnsan zihni fantezilerle çevrelenmiş geniş bir kuyu gibidir. Genelde karanlık düşlerimizi sıkıca zincirler ve onların hayat bulmasına izin vermeyiz. Bu kendimizi kendimizden koruma yöntemimizdir. Ahlak denilen kuralla dayanarak benliğimizi dizginleyemezsek kötülük kavramına kapılıp gideriz. Çoğu insan için bu geçerliydi fakat karşımdaki adam bu denkleme ait değildi. O fantezilerini aklından çıkarıp gerçeklikle yoğurmuş ve bu konuda büyük bir başarı göstermişti. Kendine var ettiği ütöpik dünya, ayakta alkışlanabilecek kadar dengeli bir sisteme sahipti.

Omuzlarını silkerek utanmış gibi mütevazı davrandı. “İnsanın aklına getiremeyeceği kadar tuhaf bir fikir mi?”

“Hayır aksine zekice.”

İltifatımla öyle tatlı bir çekingenlik gösterdi ki gözlerime inanamadım. Tek kelime etmeden bakışlarını kaçırdığında onu içinde olduğu azaptan kurtarmak isteyerek konuyu değiştirdim. “Alın hep altı numaralı masaya oturuyormuş,” dediğimde tekrar bana baktı. “İnferno'ya sakladığı şey her neyse orada olabilir mi?”

“Belki de.”

“Bu gece oraya gidip Wahab denen adamla konuşmamın mantıklı olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Hayır aksine bu iyi bir fikir.”

“Öyleyse niye tuhaf bakıyorsun?”

Demir gözlerimin içine bakarken ilk kez bu kadar mimiksizdi. “Bazı sorularının cevaplarını ben de bilmiyorum. Sanırım bizi aydınlatacak tek kişi psikologum ve şansına onun programı da çok dolu.”

“Ne?”

Çalan telefonu sayesinde beni göz ardı ederek hareketlendi. Cebinden çıkardığı cihazı kulağına yaslayarak konuşmaya başladığında dikkatle onu dinledim. Yine Rusça konuşuyordu ve bu durum içimdeki ateşi yelledi. Anadili gibi iyi konuşması etkileyiciydi. Tanrım, aksanı o kadar güzeldi ki tek düşünebildiğim üzerimdeyken bana bu dilde edepsiz şeyler söylemesiydi.

Onu hayal etmeye kendimi kaptırdığımda konuşmasını sonlandırdığını fark etmedim. Telefonunu cebine atarak kızaran yanaklarıma baktığında soluğum kesildi. “Sürekli Rusça konuştuğunu duyuyorum,” diyerek doğal davranmaya çalıştım.

“Çoğu ülkede yatırımları olan bir adamım, Helen. Beni başka dilleri konuşurken de duyacaksın.”

“Mesela?” Sorumla kaşlarını çatığında ne demek istediğimi anlamadı. Bu yüzden daha açıklayıcı olmam gerekti. “Bana bildiğin dillerde bir şeyler söyler misin?”

Günaha teşvik eden, cazip bir tebessümle bana yanaştığında ellerini iki yanımdan tezgâhın üstüne yerleştirdi. Üzerime eğilerek aramızdaki mesafeyi kapattığında kalbimin ritmi hızlandı. Kanımın kaynadığını hissetsem de duruşumu bozmadım.

“Ne söylememi istersin?”

Sorusuyla omuzlarımı silktim. “Bilmem, istediğini söyle.”

Gözlerimin içine bakarak sanki ruhumu okşuyordu. Derin bir nefes aldığı anda bütün bedeni kasıldı. “Ty tak khorosho pakhnesh’, i eto ubivayet menya.”*

Ne dediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama titrememe engel olamadım. Boğuk sesinden dökülen kelimeler doğruca ruhuma akmış, benliğimi boğucu bir yoğunluk esir almıştı. Aralanan dudaklarımdan kayıp giden soluğumu kontrol edemedim. İçim yanıyor, bedenim üşüyordu.

Kaşlarını çatarak dudaklarıma baktığında öfkelenmiş gibiydi. “Mi chiedo che sapore abbia.”**

Dudaklarımı birbirine bastırarak yutkundüğümde sözlerinin ne anlama geldiğini bilmesem de nahoş şeyler içerdiğine emin oldum.

Altın harelerini gözlerimle buluşturduğunda karanlık bakışlarında şimşekler çakıyordu. “Je vois le désir dans tes yeux.”***

Bakışlarının ağırlığı altında kıvranıyordum. Onu öpme isteği bana yapılan bir işkenceydi. Bütün hücrelerim yakasına yapışmamı söylüyordu. Dolgun ve kırmızı dudaklarının bende yarattığı arzu beni sınırlarımın ucuna getirmişti.

* Çok güzel kokuyorsun ve bu beni öldürüyor. (Rus.)

** Tadının nasıl olduğunu merak ediyorum. (İtal.)

*** Gözlerindeki arzuyu görüyorum. (Fr.)

“Eres tan hermosa,” dediğinde yüzümdeki gülümsemeyle başımı yana eğdim ve bana bile yabancı gelen arzu dolu bir tınıyla cevap verdim. “Gracias. Tu tambien eres guapo.”*

Ona bir tokat atmışım gibi afalladı. İrileşen gözlerini saniyeler içinde kısarak gülümsediğinde kurnaz bir ifadeyle baktı. “İspanyolca biliyorsun demek.”

“Evet, lisede öğrenmiştim. Ayrıca diğer söylediklerini anlamasam da eminim bana iltifat ediyordun. Bu arada favorim Rusça olandı.”

Alaycı bir tebessüm ile üzerime eğildi. “Öyle mi?” derken kaşını kaldırmıştı. “Söylediklerim iltifat değildi.”

“Üçüncü yalanın.”

“İltifat etmiyor sadece doğruları söylüyordum.”

Aniden dibimden çekilip adımlamaya başladığında az önceki cümlelerinin hepsinin anlamlarını öğrenmek istedim. İç geçirerek bana bakmadan başıyla işaret verdi. “Gel hadi, seni terletecektik. Unuttum sanma.”

Yüzümü ele geçiren gülümsemeye engel olamayarak peşinden gittim. Spor salonuna girdiğimizde bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Fazla büyük değildi ama oldukça idealdi. Koşu bandı, bisiklet ve kardiyo aletlerine eklenen ağırlıklarla kapsamlı bir yerd. Sağda kalan kapı camdandı ve kapalı havuza açılıyordu. Odayı çevreleyen camlar İstanbul’un güzel manzarasını gözler önüne seriyordu. Demir haklıydı, İnferno ile ilgili hiçbir şey sıradan değildi. Aksine oldukça şaşırtıcı ve görkemliydi.

Yaklaşık yirmi dakika sessiz bir şekilde koşu bandında yürüyüp manzarayı izledim. Zihnimdeki kaos yüzünden birkaç kez dikkatimi kaybedip düşecek gibi oldum ama hemen toparladım. Keşke hayatımdaki dağınıklığı da toparlayabilseydim.

Manzaradan bakışlarımı ayırıp ağırlık kaldıran Demir’e baktığımda sendeledim. Teninden süzülen terler ışıldamasını sağlıyordu. Koyu tutamları alnına dökülmüş, dudakları hafifçe aralanmıştı. Setini tamamlayıp ağırlığın altından çıktı. Bana sırtını dönüp beklemediğim bir anda tişörtünün eteklerini kavradı. Çevik ve hızlı bir hareketle üzerindeki kumaşı çıkardığında görüş açıma giren manzarayla sendeledim.

Nabzım hızlanıp ciğerlerim kasıldı.

Tişörtünü bir kenara bırakıp siyah halatı eline aldığı anda sağ kolunda, dirseğinin üstünde bir dövme olduğunu fark ettim. Bir Yunan Tanrısı’nın

* Çok güzelsin. (İsp.)

** Teşekkür ederim. Sen de çok yakışıklısın. (İsp.)

kafası tenine kazınmıştı. Tahminimce Hades'ti. Gözlerinin üstüne kırmızı bir şerit çekilmişti ve muazzam bir yeteneğin işçiliği idi.

Koşu bandından inip soluklanmaya başladığımda az ilerimde duran banka oturup bacak bacak üstüne attım ve çekinmeden manzaramı izledim.

Demir bana doğru döndüğünde bakışlarımı gövdesinde dolaştırdım. Omuzları genişti. Kolları boğumluydu ve göğüsleri duvar kadar sert gözüküyordu. Sekiz tane baklavası vardı. V şeklindeki adonis çizgilerinde parmaklarımı gezdirmek istiyor, her santimetresini tavaf etmeyi arzuluyordum.

Tanrım, ellerinde dağılmak güzel bir his olmalıydı.

Onu izlediğim farkındaydı ve bu tebessüm etmesine neden oldu. İp atlamaya başlayıp manzaramı renklendirdiğinde dakikalarca onu izledim. Teninden akan ter damlalarına eşlik eden solukları aklımı bulandırdı. Uzun zamandır hiçbir şeyin beni bu denli etkilediğini sanmıyordum. Karşımdaki adam her kadının aklını çelebilecek hatta benliğini sömürebilecek biriydi. Ona Hades denmesinin tek nedeni acımasız ve zalim oluşu değildi. Cehennem kadar ateşli olması belki de en büyük sebepti.

İp atlamayı bırakıp derin nefesler aldığı anda gözlerimizi buluşturdu. “Beni izlemeye devam edecek misin?”

“Evet.”

Açık ve net cevabım karşısında gülümsese de kendini zor tutuyor gibiydi. Bütün bedeni gerilmişti ve çenesini sıkıp duruyordu. Başıyla yanını işaret etti. “Gel, senin için locayı ayırdım.” Ne dediğini anlamadığımda eğildi ve yüz üstü uzanıp avuç içlerini zemine yerleştirdi. “Sırtıma otur, Helen. Ağırlık yerine seni kaldıracağım.”

Bu teklifi reddetmem mümkün değildi.

Yerimden kalkıp ona doğru adımladım ve yüzümdeki tebessümle spor ayakkabılarımı çıkarıp geniş sırtına bağdaş kurarak oturdum. Ellerimi sırtına yerleştirirken mırıldandım. “Eminsin değil mi? Zayıf görüldüğüme bakma, altmış kiloyum.”

Erkeksi bir kıkırtı dudaklarından kayıp gitti. “Gerçekten de çok ağırmışsın.”

Gözlerimi devirdim. Ağır olmadığımı biliyordum ama hafif de sayılmazdım. Bir gram bile zorlanmadan sınav çekmeye başladığında gülümsememe engel olamadım. Beni bir hiçmişim gibi kaldırıp indirirken içimi ne denli kıpır kıpır ettiğini tahmin dahi edemezdi. Ona dokunmak hayal ettiğimden daha güzel ve tatmin ediciydi. İçimden çektiği sınavları saymaya başladığımda kendimi bu denli mutlu hissetmemin yanlış olduğunu biliyordum.

Bir an dengemi yitirdiğimde düşmemek adına kırmızıya boyanmış tırnaklarımı tenine sapladım. Bu onun duraksayıp soluklanmasına neden oldu. Altımdaki bedeni mümkünmüş gibi biraz daha kasıldı ve ben bu histen memnuniyet duydum. Dokunuşunun onu alaşağı ediyor olması, mükemmel bir histi.

Tırnaklarımı geri çektim ve kendine gelmesi için zaman tanıdım. Boğazını temizlemek ister gibi homurdandıktan sonra iç geçirip tekrar sınav çekmeye başladı. Saniyelerin ardından bu sefer bilinçli bir hareketle tırnaklarımı sırtına geçirdim. Tenini tırmalayan sivri pençelerim karşısında öfkeli bir soluklanma işitsem de durmadım. Daha hızlı sınav çekmeye başladığında gülümsemem genişledi. Saniyelerin ardından tırnaklarımı çekip iz bıraktığım noktaları hafifçe okşadım.

“Yapma,” dediğinde sinirliydi. Uyarısını dikkate almadan tekrar tırnaklarımı geçirdim. “Ne yapıyorum ki?” Dudağımı dişleyerek kahkahamı öldürmeye çalıştığımda siniri şiddetini artırmış olmalıydı ki tok sesi yakıcı bir hal aldı. “Helen ciddiym, yapma.”

Tırnaklarımı geri çekip uysal ve masum bir tınıda mırıldandım. “Ne demek istediğini anlamadım, Demir. Hiçbir şey yapmıyorum. Uslu uslu oturuyorum sadece.”

Histerik bir kıkırtıyla iç geçirdikten sonra ellerini yumruk haline getirdiğini fark ettim. Boğuk sesiyle uyarıda bulundu. “Pençelerini üzerimden çekmezsen pişman olacaksın.”

Beni pişman etmesini istedim. Bu yüzden tırnaklarımı derisine saplayarak memnuniyet ve arzu dolu bir tınının gövdesinden yükselip güzel dudaklarından dökülmesini sağladım. İşittiğim sesi içimdeki nehrin taşmasına neden oldu.

“Bacaklarını belime dola.”

“Ne?” diye mırıldandığımda sesim fazla kısık çıktı. Havada durmuş öylece bekliyordu ve bir anda sinirle soludu. “Düşmek istemiyorsan bacaklarını hemen belime dola.”

Hızla doğrulduğunda yere kapaklanmamak için dediğini yapmak zorunda kaldım. Ağaca sarılan bir koala gibi kollarımı boynuna, bacaklarımı ise beline kenetledim. Sinirle hareket edip spor salonunun içinde adımladığında gerçekten öfkelenmişti. Bana dokunmuyor, sadece hızla yürüyor ve sinirle bir şeyler homurdanıyordu.

Demir kapıyı ittirip camdan bir tavanın çevrelediği alana girdiğinde ben daha ne olduğunu anlayamadan kendiyile birlikte beni de havuza fırlattı.

Soğuk su yanan bedenime değdiği an feleğimi şaşırdım. Dolandığım bedeni ittirerek kendimi yukarıya savurduğumda saniyeler içinde havuzdan kafamı çıkartıp soluklandım. Islanan ve yüzüme yapışan atkuyruğumu geriye atarak derin nefesler aldığımda şaşkın bakışlarımı karşımda dikilen adama çevirdim. Histerik sırtışıyla bana doğru yanaştığında geriledim. Sırtımı geniş havuzun kenarına yaslayarak başımı geriye attığımda, üstüme kapanarak ellerini iki yanıma yerleştirdi.

Sanırım fazla ileri gitmiştim.

Gözlerini ıslanan bedenimde dolaştırdı. Aldığım nefeslerle inip kalkan göğsüme, deli gibi atan boynumdaki nabza, aralık kalan dudaklarıma ve en sonunda da arzuyla tutuşan gözlerime baktı. Aramızdaki mesafeyi kapatarak sıcak nefesini yüzüme çarptığında kokusu başımı döndürdü. Odaklanabildiğim tek şey ıslak dudaklarının ağırlığını hissetme ihtiyacıydı. Boğuk ve kalın sesiyle konuştuğunda bir an işittiklerim karşısında inleyecek gibi oldum. “Beni ateşe verirsen, ikimizi de söndürene dek durmam.”

Sertçe yutkundum ve düşünmeden, düşünmek istemeyerek konuştum. “Şu an duruyorsun.” Tek kaşımı kaldırdığımda meydan okudum. “Hadi, söndürsene beni.”

Gözlerindeki ateşin üstüne düşen sözlerim benzin etkisi yarattı. Havuzun kenarlarını sıkıca kavrayan adam beklemediğim bir anda eğilip dudaklarını deli gibi atan boynumdaki nabzın üstüne kapattığında nefesim kesildi. Dudaklarının ağırlığı nabzımı okşadı. Sert dokunuşunu örseleyen yumuşak dudakları sıcacıktı. Islak dilini öptüğü yerin üstünde gezdirip tadıma vardı. Memnuniyet dolu bir hırıltı işittim ve aniden tenimi ısırdığında kendimi tutamayarak inledim.

Kaskatı kesildiğinde tepkisinin kaynağı yumuşak iniltimdi. Bu onu öylesine etkilemişti ki bir an parmaklarının altındaki mozaikleri parçalayacağını sandım. Sızlayan tenime sıcak nefesini bırakan Demir, izini bırakacak kadar sertçe ısırdığı yeri tekrar öptü.

Duyduğum kapı sesiyle uyuşuk bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Demir geriye çekilip benimle arasına mesafe koyduğunda sinirden gözü dönmüştü. Yalın başını baktığı telefonundan kaldırdığında karşılaştığı tabloyla bize bakakaldı. Açık kalan ağzını kapatıp hızla konuştu. “On dakikaya toplantınız var. Geçen gün yatırım yaptığınız şirketin yönetim kadrosu gelmek üzere.”

Yalın’ın sözleriyle Demir dişlerini sıkarak derin bir nefes aldı. “Tamam, geliyorum.” Demir’in net sözleri üzerine bakışlarımı kaçırdım.

“Yalın, bir daha evime habersiz girme. Diğerlerine de söyle. Kimse iznim olmadan Dokuzuncu Çember’e adım atmayacak.”

Başını eğen adam aldığı emir karşısında tek kelime etmeden alanı terk etti.

Korumacı tavrından rahatsız olmadım. Aksine bu saçma bir şekilde hoşuma gitti. Bakışlarımı içinde bulunduğum alanda dolaştırarak titrememi geçirmeye çalıştım. Tamamen camdan oluşan bir fanusun içinde gibiydik. Berrak gökyüzü tepemizdeydi. Geniş havuz, jakuzi ve bir oturma takımıyla dekore edilmiş alan fazlasıyla güzeldi.

Üzerimde hissettiğim bakışlarla ona odaklandım. “Beni boşuna ıslattın,” diyerek alayla ortamı yumuşatmaya çalıştım. Bakışlarımı bedeninde dolaştırırken farklı bir yüzüyle tanıştığımı anladım. İki gündür centilmen tavırlar sergileyen adamın yerini doyurulması güç bir canavar almıştı ve ben içindeki yaratıktan hoşnuttum.

“Bir daha beni sınarsan boynunu damgalarım.”

“Tenimde senin yarattığın bir morluk olması çok ağır bir ceza çünkü.” Sözlerim üzerine dudağımı büktüğümde bana afallayarak baktı. Onun tabiriyle bir porselen olan tenimde bırakacağı izler benim için şık bir mücevherden farksız değildi. Gülümseyerek havuzun merdivenlerine doğru yüzdüm ve basamakları tırmanırken omzumun ardından mırıldandım. “İyi toplantılar dilerim, Demir.”

Hızlı adımlarla spor salonuna döndüm ve görüş açısından çıktığımı fark ederek derin bir nefes aldım. Titreyen bedenimi beraberimde sürükleyerek doğruca misafir odasına girdim ve ardımdan kapıyı kapatıp soluklandım. Adamın bir dokunuşuyla zevkin doruğuna ulaşmam öylesine mantıksızdı ki kaşlarımı çattım. Tenimdeki nefesi, sıcak dili ve dudaklarının beni sarhoş eden tınısıyla mest olmuştum. Daha fazlasını istemiş, onu hissetmeyi arzulamıştım. Ağır bedeninin beni ezmesini, ellerinin her yanımda dolaşmasını dilemiştim.

Banyoya girip üstümdeki ıslak kıyafetleri aceleyle çıkardım ve kendimi duşa attım. Sersemliğimi bir kenara bırakmaya çabalasam da kalbimin hâlâ deli gibi atıyor olması hayra alamet değildi. Daha önce hiç kimseyi böyle arzuladığımı, üstümde bu tarz bir etki yarattığını hatırlamıyordum. Cinsel birliktelik sırasında zor uyarılırdım. Islanmam uzun sürerdi. Kendim olaya müdahale etmediğim sürece orgazm olamazdım. Fakat Demir Karadağ ile böyle olmamıştı. Onu izlemek bile bana zevk vermiş, dudaklarını boynuma bastırması uyarılmaktan öte bir sonuçla karşılaşmamı sağlamıştı. Bu hoşuma gitmedi. Daha doğrusu bunun bu kadar hoşuma gitmesi, hoşuma gitmedi.

Ellerimle yüzümü örttüğümde gözlerimi yummam saniyeler önce yaşadığım anların aklıma düşmesine neden oldu. Hızla ellerimi yüzümden çekip düş almaya odaklandım. Yoksa kendimi Demir'in odasından içeri atabilir ve bu sefer tırnaklarımı sırtı boyunca kaydırarak her yanına izimi bırakabilirdim.

Adamın iki saniyelik yaklaşımıyla geldiğim bu hal egomu zedeliyordu. Boynumdaki dudaklarını, sıcak nefesini ve bende iz bırakan keskin dişlerine tezat yumuşak dilini düşünmeden duramıyordum. Demir Karadağ'ın hayali bile fazla sarsıcı ve bağımlılık yapıcıyken, gerçek varlığıyla başa çıkamam imkânsızdı.

Rahatlamak istedim ama onun yarattığı ızdırabı kendi kendime sonlandırmak cazip gelmedi. Bu yüzden düş almaya odaklandım ve vücudumdaki uyarıları görmezden geldim. Banyodan çıktığımda giyinme odasına ilerledim ve iç çamaşırlarımı giydim. Siyah, boyundan bağlamalı elbisemi üstüme geçirdim. Chanel terliklerimi giyip dalgalı saçlarıma serum sürerek kuruttuktan sonra küpelerimi taktım ve kırmızı rujumu dudaklarıma sürdüm. Boynumdaki diş işleri hâlâ yerli yerinde duruyordu ama umursamadım.

Odadan ayrıldığımda Demir'in gittiğini fark ederek derin bir nefes aldım. Kendime sade Türk kahvesi yapıp bilgisayarımı mutfaktaki ada tezgâhın üstüne yerleştirdim. Alin'in nerede olabileceğine dair bir iz bulmaya çalışarak zamanımı geçirdim. Yakın olduğunu bildiğim bir iki arkadaşını arayıp onlara Alin'e ulaşamadığımı ve yanında olup olmadıklarını sordum fakat hepsi bana birkaç gündür onu görmediklerini söyledi.

E-postasının şifresini biliyor olduğumu hatırlayıp maillerini karıştırdım fakat işe yarar hiçbir şey bulamadım. Elbette arkasında iz bırakmazdı ki bu bile bana sandığımdan daha büyük oynadığını gösteren bir şeydi.

Sıkıntıdan yüreğim kasılıyordu.

Demir etrafımdayken dikkatim dağılıyor, gerçekler canımı daha az acıtiyordu. O varken yalnızlık ve panik hissi beni terk ediyordu. Şimdi onun olmayışıyla birlikte bütün olumsuz duygular geri gelmişti. Stres ve endişe, göğsümün acımasını sağlıyordu. Kötü senaryoları aklımdan uzak tutamıyordum.

Dolan gözlerimle bilgisayarımın ekranını kapattığımda Alin'in sesini duymak istedim. Dünkü konuşmamızı tekrar ve tekrar aklımdan geçirerek kendimi biraz daha mahvettim. Ayaklarımdan dibinde dikilen Kerberos'un masum bakışlarıyla onu sevmeye başladığımda doğrulup patilerini bacağıma yerleştirdi. Yanımda olmak ister gibi bir hali vardı ki bu beni daha çok üzüyordu.

Telefonuma düşen bildirimle cihaza uzandım. Derya'nın mesajına cevap vermem gerekiyordu. Bugünkü seanslarımı iptal ederek karakterime hiç uymayan bir davranış sergilemişim fakat bütün iş yükünü ona atamazdım. Birlikte klinik açtığımızdan beri, her günümüz nasıl daha başarılı olabileceğimiz hakkında fikirler üreterek geçirdi. Basılan kitaplarım, sosyal medyalarımındaki takipçilerimle kendime isim yapmışım ama tek değildim. Derya da benimle aynı statüdeydi. Bir marka haline gelmemiz ile eğitimler vermeye başlamıştık. Genelde otuzar kişilik gruplardan oluşan cinsel terapi eğitimleri veriyordum. Büyük paralar kazanabilmemi sağlayan bu durumu seviyordum.

Derya, yeni eğitimin içeriğini atıp fiyat için bana bir öneride bulunmuştu. Kişi başı için ödenecek olan miktar, yaşam kalitemi devam ettirmek için ideal bir tutardı. Ona onay mesajı atıp geri kalan işleri halledebileceğimi söylediğimde bana göz deviren bir emoji gönderip keyfime bakmamı istediğini iletti. Her zaman bir numaralı destekçimdi ve şu an ona normalden iki katı minnettardım.

Ekрана düşen görüntülü arama isteği kalbimi ikiye böldü. *Babacığım* olarak kayıtlı numara bende soğuk bir düş etkisi yaratmıştı. Hissettiğim telaşla derin nefesler aldığım da ne diyeceğimi düşündüm.

Babamın gözlerinin içine bakıp küçük kız kardeşim güvende ve yanımdaymış gibi davranamazdım. Ona yalan söylemek âdetim değildi. Bu zamana kadar ondan hiçbir şey saklamak zorunda kalmamıştım ve şimdi böyle bir durumun içinde olmayı sindiremiyordum. Sinirle dişlerimi sıktım. Aramayı görmezden gelmeyi düşünsem de yapamadım. Alin'i arayıp ulaşamazsa ve ben de telefonunu açmazsam meraktan deliye dönerdi.

Saçlarımı önüme alıp soluklandım. Yüzüme inandırıcı olmasını umut ettiğim bir tebessüm yerleştirip yeşil butonu sağa kaydurdum. "Babacığım."

Yüzünü gördüğüm an bağıra bağıra ağlamak istedim.

Ekrandaki adam bakışlarındaki ışıltıyla oldukça mutlu gözüküyordu. Ayrıca gayet iyiydi de. Geçen ay ufak bir rahatsızlık atlatıp hepimizi endişelendirse de şimdi eskisi kadar enerjik duruyordu. Babam ellili yaşlarının sonlarındaydı fakat kırk beşten fazla göstermiyordu. Son derece yakışıklı bir adamdı ve ben ona tapardım. Gözlerimin yanmasına neden olan neşeyle konuştuğunda içim acıdı.

"Kızım, ne yapıyorsun?"

"Seanstan yeni çıktım aşkım," diye yalan söyleyerek telefonu yüzüme yaklaştırdım ve arka planı görmemesini garantiledim. "Sen ne yapıyorsun?"

“İyiym ben de. Annen arkadaşlarıyla adaya gitti. Ben de evde oturmuş kitap okuyordum.” Tebessümünü genişletti. “Minik kızım la konuştu m. Vizelele rahat çalışabilmek için bir hafta arkadaşında kalacakmış. Görüş-tüğü insanlara dikkat ediyor musun kızım?” Gözlerini devirdi. “Alin’i bili-yorsun bazen saflaşabiliyor.”

Demek Alin babamı aramış ve ona yalan söyleyerek durumu idare et-mişti. Babama onu şikâyet etmek, asla saf olmadığını aksine başını belaya sokarak beni de o çukura düşürdüğünü söylemek istedim ama elbette kız kardeşimi ispiyonlayıp babama kalp krizi geçirtemezdim.

“Evet aşkım. Bir hafta arkadaşında kalacak ama merak etme ben kız ı tanıyorum. Yani sorun yok.” Aceleyle konuşup bakışlarımı kaçırdım ve babamın bana inanmasını diledikten sonra konuyu değiştirdim. “Onun telefonu bozukt u. Seni arkadaşından mı aradı?”

“Aynen, yine telefonunu düşürüp bozmuş.” Babam kıkırdadı. “Şu kı-z ın eline teknolojik alet vermeyi bırakmamız lazım.”

Ah kesinlikle!

Babamdan numarayı istemeyi düşündüm ama bu şüp he uyandır ırdı ve ben onu bir gram bile endişelendirmek istemiyordum. Aklı bizde kalır-sa bir saniye durmaz Türkiye’ye gelirdi ve her şey daha çok sarpa sarardı. Ayrıca Alin’in ona ulaşabileceğim bir numaradan babamı aradığını sanmı-yordum.

“Sen iyi misin? Annem nasıl?” diye sordum.

“Biz iyiyiz merak etmeyin ama sizi çok özledik.” Babamın yüzünde şefkat dolu bir ifade yeşerdi. “Haziran gibi gelin de birlikte tatil yapalım.”

Başımı salladım ve gözlerime dolmamalarını söyleyerek sertçe yutkun-dum. Alin’in yokluğu içimde bir boşluk yarattı. Onu üç gündür görmüyor oluşum beni kahrediyordu. Ona kızgındım ama bir yandan da onu öylesi-ne özlemiştim ki içim kanıyordu. Babama bir hafta arkadaşında kalacağını söylemesinin bir nedeni olmalıydı. Belki de bir haftanın sonunda içine düştüğü bela her neyse son bulacaktı. En azından o böyle düşünüyor ol-malıydı. Benimle tekrar iletişime geçtiğinde onu saklandığı yerden çıkar-malıydım. Bu olay daha karmaşık bir hal al ırsa aileme olanları anlatmak zorundaydım ve ikisinin yüreği de bu haberi kaldıramayacak kadar hassas-ken bunu yapmak istemiyordum.

“Koca kızım,” diye şakıdı babam. “Bir sorun mu var?”

Hızla başımı iki yana salladım. Elbette, babam bir şeylerin ters gitti-ğini anlamıştı fakat oyunculuğumu konuşturarak bu durumun hakkında gelebilirdim. “Hayır, sadece yorul d u m. Bugün seanslar zor geçti.”

“Emin misin? Yoksa şerefsizin biri kalbini mi kırdı?”

Sorusuyla kıkırdadım. “İlgimi çeken tek adam sensin. Ayrıca biliyorsun ki hiçbir adamın kalbimi kırmasına izin vermem. Bu bana öğrettiğin ilk kuraldı.”

“Biliyorum ama bazen kurallar geçerliliğini yitirebilir.” Babam derin bir nefes alıp doğruldu ve kendini hazırlar gibi ciddileşti. “Hadi anlat. Bakışlarından görebiliyorum. Biri seni üzmüş ve ben Türkiye’ye gelip o adama haddini bildirmekten mutluluk duyarım.”

Gülümsememe engel olamadım. Babam her zaman korumacı bir adam olmuştu ve şu an için istemsizce bu huyunu Demir’e benzettim. Aniden algıladığım detayla duraksadım. Demir gerçekten de babama çok benziyordu.

“Pekâlâ, bir adam var,” diyerek yalan ile doğruyu sentezledim. “Ama kalbimi kırmadı. Aksine ilgi çekici biri ve bu durum beni rahatsız ediyor.”

Babam kaşlarını çatı. “Neden rahatsız ediyor?”

“Çünkü farklı biri,” diye mırıldandım. “Daha önce tanıştığım kimseye benzemiyor.”

Ekrandaki adamın yüzüne yerleşen gülümseme karşısında afalladım. Saniyeler içinde işittiğim sözleri ise midemin kasılmasına neden oldu. “Annenle tanıştığımda ben de aynı şeyi düşünmüştüm.”

Boğazımdaki düğümle bakışlarımı kaçırdığımda tek kelime etmedim. Annemle babamın aşk hikâyesini severdim. Onların ilişkisi herkesin hayran kalacağı cinstendi. Benim için her zaman güzel bir örnek olmuşlardı ama onların arasındaki bağın eşsiz ve ender rastlanan bir durum olduğunun bilincindeydim. Ayrıca Demir’le romantik bir ilişkimin olması mümkün değildi. İkimiz de o kafada olan insanlar değildik.

“Bu adam iyi biri mi?”

Babamın sorusuyla tekrar ona baktım. Öfkelenmediği ve parmak kırmadığı zamanlarda oldukça kibar bir adamdı. Bu yüzden başımı salladım. “O zaman niye bir şans vermiyorsun? Yanlış anlama, seni bir an önce evlendirmek gibi bir isteğim yok ama senden ilk defa bir adamla ilgili böyle şeyler duyuyorum ve bence denemeye değer gibi gözüküyor.”

Babam olayı fazla abartmıştı ama engel olmadım. Kız kardeşime odaklanıp beni sorgulamasındansa aklını başka şeylerle meşgul etmeyi tercih ederdim.

“İznini aldım yani,” diyerek dalga geçtiğimde babam kahkaha attı. “Sanki izin vermesem bildiğini okumayacaksın da.” İç geçirip uyarmayı ihmal etmedi. “Sen yine de gözünü açık tut ve mantığının sesini kısıma. Seni üzerse de beni ara.”

Minnettar bir tebessümle ona bakarken içimi sıcacık ettiği için kendimi iyi hissettim. “Merak etme aşkım. Ayrıca abartma. Adam sadece ilgimi çekti yoksa nikâh masasına giden yolda adımlamıyorum. Beni evli, mutlu ve çocuklu düşünebiliyor musun?” Tek kaşımı kaldırarak kıkırdadım. “Teşekkürler ama pas diyeceğim.”

Babamın yüzünde imalı bir sırıtiş meydana geldi. “Bir gün torun sahibi olmayı isterim. O yüzden başıma kalmak gibi planların varsa onları hemen iptal et.”

Gözlerimi devirdim. “Bebek sevmek istiyorsan ben buradayım.”

“Eşek kadar oldun, Helen,” dedi babam. “Neyse şimdi kapatmam gerek. Yorgo ile balık tutmaya gideceğiz. Söylediklerimi unutma.”

“Seni seviyorum,” diyerek veda ettiğimde babam gülümsedi. “Ben de seni seviyorum, koca kızım.”

Aramayı sonlandırıp telefonu bir kenara bıraktığımda saniyeler içinde gözlerimden yaşlar döküldü. Babamın şefkatiyle sarmalanmak beni sarsmıştı. Aileme yalan söylemekten nefret ediyordum. En kötü yanı da bunu hak etmiyor oluşlarıydı. Bana ve kardeşime karşı her zaman dünyanın en iyi annesiyle babası olmuşlardı. Alin’i bulduğumda sırf bu yüzden bile onun canına okuyabilirdim.

Küçük cadı, babama yalan söyleyip kendini sağlama almış ve beni zor durumda kalmaktan bir miktar kurtarmıştı çünkü sürekli Alin’in nerede olduğu hakkında bahaneler uyduramaz, bunu beceremezdim.

Sinirle dişlerimi sıkıp hızla gözyaşlarımı sildim. Derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalışırken her şeyin yoluna gireceğini kendime hatırlattım. Bu gece Sekizinci Çember’de o adamla konuşmalı, bir ipucu elde etmeliydim. Kız kardeşimin başına açtığı bela bir an önce sonlanmalıydı. Alin’den uzak kalmak, ne yaptığını bilmemek beni delirtirdi. Bu duruma uzun süre dayanamazdım. Bu yüzden elimi çabuk tutmalıydim.

Aklıma daha yeni gelebilen farkındalık ile tekrar bilgisayarımı açtım. Arama motoruna yazdığım isimle karşıma çıkan bilgilere göz atmaya başladım. Wahab Jamir otuz bir yaşında, Dubai’de yaşayan ve Arap kökenli bir yatırımcıydı. Tam bir girişimci olmasından kaynaklı her yerde eli kolu olan biriydi. Önüme çıkan fotoğraflara göz attım. Kendine bakan bir adamdı lâkin yaşını belli ediyordu. Bir davette çekilmiş olan fotoğrafını yakınlaştırdığımda gözüme çarpan sembol ile kasıldım. Alin’in dergilerinden birinde gördüğüme emin olduğum ufak ayrıntının Wahab’ın fotoğrafıyla bütünleşmesi zihnimdeki çarkları döndürdü.

Fotoğrafın bağlı olduğu haberi açtığımda İngilizce olan makaleyi hızla okumaya başladım. Wahab'ın yeni girişimi olan bir şirketle ilgiliydi ancak çok fazla detay verilmemişti. Sanırım yeni bir oluşumdu. Makalenin altındaki tarihe baktığımda iki ay öncesine ait olduğunu anladım. Logo harici şirketle ilgili bir isim bulabilmeyi denedim fakat işime yarar bir bilgi içermiyordu.

Gözlerimi yumup logoyu gördüğüm dergiyi anımsamaya çalıştım. Alın'ın teknoloji ve bilgisayarlarla ilgili aylık abone olduğu dergilerden birinde gördüğüme emindim çünkü üstüne kahve döktüğüm için küçük kardeşimden azar işitmiştim.

Fakat derginin adını hatırlayamıyordum.

Arama motoruna teknoloji dergileri yazdığımda ortaya çıkan uzun listeyle kalakaldım. Gerçekten bu kadar meraklısını bulunduran bir alan mıydı? Sadece moda dergileri okumazdım fakat bilgisayarlarla ilgili makaleleri de takip ettiğimi söyleyemezdim.

Instagram'a girip Wahab'ın profilini buldum. Kendi ve sahip olduklarıyla ilgili bir dünya fotoğrafı olmasına rağmen işine dair çok az bilgi vardı. Öne çıkanlara eklediklerine baktığımda sadece eğlendiği anları paylaştığını görmek yüzümü ekşitmemi sağladı.

Elle tutulur hiçbir şey bulamamış olmam şaka mıydı?

Dakikalar süren araştırmamı genişletmeye çalışarak bir şeyler aramaya devam ettim lâkin ulaşamadığım sonuçların ardından öfke ve hayal kırıklığıyla bilgisayarımı kapatmak zorunda kaldım. Sanırım bu gece daha fazla şey öğrenebilmeyi ummak dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Eşyalarımı toplayıp kaldığım odada bir köşeye bıraktım. Çantamdan Demir'in dün verdiği kartviziti çıkardım ve numarasını telefonuma kaydettim. Mutfığa geri döndüğümde açlıktan bayılmak üzereydim. Saat neredeyse beş olmuştu ve Sekizinci Çember'e gitmeme daha çok vardı. Bu yüzden yemek yapma fikri bana cazip geldi. Bakışlarımı mutfakta dolaştırdığımda bir başkasının evinde bu kadar rahat hareket ediyor olmama karşılık kötü hissetmediğim için afalladım. Demir'in alanını işgal ettiğim gibi düzenini de mahvedebilirdim. Belki de dışarıdan bir şeyler söyleliydim fakat bunun düşüncesi bile bana komik gelmişti.

Cehenneme margarita pizza söylenir miydi?

Sanmıyordum.

Demir'in numarasına tıklayıp bir süre ekrana baktım. Sabah mutfığını kullanmıştım ama *smoothie* hazırlarken ortalığı dağıtmamış ya da düzenini ellememişim. Yemek yapmak daha büyük bir olay gibi geldiğinden hızlıca mesaj attım.

Mutfağında yemek yapabilir miyim?

Sana evinde gibi hissetmeni söylerken kibarlık etmiyordum.

Elbette yapabilirsin, Helen.

Attığı mesajları gördüğümde dolabın önünde dikilmiş malzemelere bakıyordum. Ağzına kadar dolu olan dolaptaki her şey son derece sağlıklı ve tazeydi.

Tavuklu salata?

Bir saate yanındayım.

Telefonu bir köşeye bırakıp malzemeleri çıkardım. Yaklaşık on dakikanın ardından mutfağın düzenini çözmüştüm. Açıkçası çok da zor olmamıştı çünkü Demir gerçekten fazla tertipli ve temiz bir adamdı. Marulları kesip sebzeleri doğradıktan sonra iki büyük kaba her şeyi pay ettim. Küp küp doğradığım tavukları soslayıp kızartmaya başladığımda açılan kapı sesini işiterek kaşlarımı çattım. Bir saate geleceğini söylemişti fakat daha yarım saat bile olmamıştı.

Omzumun ardından ona baktığımda gözlerimiz buluştu. Üzerine geçirdiği siyah takım elbisesi kesinlikle özel dikimdi. Açıkçası genel olarak üzerinde görebildiğim bütün kıyafetleri mükemmel bir işçiliğe sahipti. Fazlasıyla profesyonel ve yakışıklı gözüktüyordu. Altın haneleriyle yüzümü tavaf ettiğinde sabahki tuhaf olayı anımsayarak yutkundum. Kesinlikle görmezden gelecek ve salağa yatacaktım. Tabii ara ara imalarda bulunup eğlenmeyi ihmal edemezdim.

“Erkencisin,” diyerek önüme döndüm.

“İşim çabuk bitti.”

Kendimi tutamayarak mırıldandım. “Dördüncü yalan.”

Sinirle homurdandığını işitsem de ona bakmadım ve tavukları çevirdim. Kumaşın tenine sürttüğünü işitebiliyordum. Büyük ihtimal ceketini çıkarmış, bedenini bir yükten kurtarmıştı. Saniyeler içinde bana doğru adımlayıp gömleğinin kollarını kıvırmaya başladığında yüzüme bakmadan konuştu. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Tezgâhın üstündeki malzemelere baktım ve çoğu şeyi hallettiğimi fark ettim. “Şarap seçebilirsin.”

Başını sallayıp yanımdan uzaklaştı ve buzdolabının solunda kalan buzlu siyah camı açıp içeriye girdi. Ardından bakarak kaşlarımı çattığımda orasının şaraplarına ait bir oda olduğunu görerek güldüm.

Dakikalar içinde geri gelip elindeki şişeyi kaldırdı. “Kırmızı sever misin?” diye sorduktan sonra saçlarıma, rujuma ve tırnaklarıma bakıp başını hızla iki yana salladı. “Sormadım say.”

Kıkırdadığımda ruhumdaki kasvet bir sis gibi dağıldı.

Varlığıyla anında bana iyi gelmeye başlamıştı. O yokken aklımı meşgul eden kaos artık eskisi kadar şiddetli değildi. Sanırım Hades’in süper gücü vardı.

Şişeyi tezgâha bıraktı. İki kadeh ve çataları çıkarıp masayı hazırlamaya başladığında dudaklarımı birbirine bastırarak onu izlememek için direndim. Adam masaya bardak koyuyordu ama ben bunu bile çekici buluyordum.

Kendime sinirlenerek tavukları çevirmeye devam ettim. Dakikaların ardından hazır ettiğim iki kâse tavuklu salatayla ada tezgâha döndüm. Demir, şarap şişesini açtığında çaprazında kalan uzun bacaklı tabureye oturdum. Kırmızı şarabı kadehe döken adamı izlerken bacak bacak üstüne attım. Bakışlarım yüzünde dolaştı. Hâlâ bir nebze sinirli gibiydi ama bir tuhafılık daha vardı.

Sanki...

Çekiniyordu?

Şişeyi bir kenara bırakıp eline aldığı kadehi kadehime çarptı ve gözlerini benimle buluşturarak konuştu. “Ellerine sağlık.”

“Afiyet olsun,” derken tebessüm etmeden duramadım.

Sessizlik içinde yemeğimizi yemeye başladığımızda kendimi gergin hissetmiyordum. Aksine sanki her gecemi bu adamla aynı sofrada geçiriyor gibi rahattım. Bu yüzden onun neden bu kadar kasıldığını anlayamadım. Belki de sabahki ufak yaklaşmamız hoşuna gitmemişti. Şarabımdan büyük bir yudum aldığımda ilgisini yanlış anlamış olabileceğimi fark etmek beni ürküttü.

“Özür dilerim,” dediğinde şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. Gözlerimizi birbirine mühürleyip elinin tersiyle boynumu okşadığında buz kes-tim. Dış izlerinin yarattığı kırmızı halkaya bakarak kaşlarını çattığında öfkelendiğine emin oldum. “Fazla sert ısırmışım.”

Dokunduğu yer yanıyor, sesindeki boğuk ton beni içten içe tüketiyordu. Bu yüzden mi tuhaf davranıyordu yani? Canımı yaktığını sandığı için mi?

“Sana sert sevdiğimi söylemiştim,” dedim kendimden emin bir şekilde.

Bakışlarını kaçırıp başını iki yana salladığında gülümsemediğini göreyerek rahatladım. Bana bakmadan homurdandı. “Gerçekten eşsiz bir kadınsın ve bu sinir bozucu.”

Sahte bir alınganlıkla mırıldandım. “Benim hakkımdaki çoğu şeyi sinir bozucu buluyorsun.”

Sözlerim üzerine gözlerini yüzümde dolaştırdı. İfadesini çözemedim. Bunun nedeni kimsenin daha önce bana bu denli dikkatli ve özenli bir şekilde bakmamış olması olabilirdi. Tok sesini ve kelimelerini işittiğimde arsız ruhum sendeledi.

“Evet çünkü aynı zamanda fazla ilgi çekiciler.”

Sözleriyle bakışlarımı kaçırdığımda aramızdaki tuhaf atmosfere tahammül edemedim. “Biraz tuhaf davranıyorsun.” Alaylı bir ifadeyle gözlerimi kıstığımda dalga geçtim. “Beni dışlediğin için senden romantik cümleler duymak isteyecek biri değilimdir.”

“Farkındayım.”

“Güzel.”

İçkisini yudumlayan adamı izleyerek arkama yaslandığımda buz kesen parmaklarımı birbirine doladım. Onun bana gösterdiği nezaketin karşılığını vermem gerektiğini hatırladım. “Ben de özür dilerim,” dediğimde gözlerimiz buluştu. “Seni gerçekten fena tırnakladım. Sırtında iz kaldığına eminim.”

Bir parçam tenine iz bıraktığı için kendiyle gurur duyuyordu. Diğer tarafım ise bu konuda kararsızdı çünkü onu tırnaklayarak rakip elemeye çabaladığımı idrak etmek beyin fonksiyonlarımla çalışma şeklinde bir tuhafılık olduğunun kanıtıydı.

“Sorun değil.” Tebessümünü saklamaya çalışarak önündeki salataya baktığında bir şeyi fark etmiş gibi afalladı ve kaşlarını çatarken mırıldandı. “Hoşuma gitti.”

“İyi çünkü az kalsın tırnağımı kıracaktım.”

Alaycılığı geri gelmiş, çekingenliği ortadan kalkmıştı. Gözlerini tırnaklarımda, dudaklarımda ve en son saçlarımda dolaştırdığını gördüm. “Kırmızı rengine düşkünlüğün var.”

Omuzlarımı silktim. “Bana yakışıyor.”

Altın harelerini omuzlarımdan dökülen tutamlarda gezdirip iç geçirdi. “Kesinlikle.”

Tanıştığımız ilk andan beri bunu yapıyordu. Gözleri her daim saçlarımdaydı ve neden onlara bu kadar dikkatini verdiğini merak ediyordum.

“Saçlarım ilgini çok çekiyor, fark etmiyorum sanma.” Bilmiş bir tavırla söylendiğinde gözlerini kısarak ciddileşti ve yakalandığını bilmenin verdiği sinir harbiyle homurdandı. “Yemeğini ye, Helen.”

“Emir vermenden hoşlanmıyorum,” desem de sözlerime kendim bile inanmadım. Bu yüzden nabzımı hızlandıran sırtıışıyla bana bakıp konuştuğunda inkâr edemedim. “Üçüncü yalan.”

Benim yaptığım gibi onun da benim söylediğim yalanları sayması keyiflenmemi sağladı. İkimizin arasındaki özel bir şaka gibiydi. Gülümseme yok etmeye çalışarak yemeğime döndüm ve bir süre sessizliğin keyfini çıkararak karnımı doyurdum.

“Bu gece adama nasıl yanaşacaksın?”

İlk kadehimi bitirdiğim sırada işittim sorusunu. Sertçe yutkunup ona baktığımda masanın köşesine odaklanmış olduğunu gördüm. Gözlerinde bir yangın vardı ve bedeni gergindi. Zihninde adımlayan tilkilerin sesini duyabiliyordum.

“Bilmem, herhalde flört ederim,” diyerek dürüst davrandım.

Bakışlarını kilitlendiği noktadan ayırmadan konuştuğunda göğüskafe-simde bir kasılma meydana geldi. “Benimle flört et.”

“Ne?”

Yükselen desibelim ve şaşkınlıktan irileşen bakışlarımla ile kalakaldığımda stabil bir ifadeyle bana baktı. Sesi soğuk hatta mesafeliydi. “Hadi, prova yapalım. Beni baştan çıkar.”

Ağzımı açıp kapattım.

Söyleyecek bir şeyler aradım ama bulamadım.

Demir arkasına yaslanıp bir elini tezgâhın üstüne diğerini taburesinin başına koydu. Meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı. “Beni o adam yerine koy. Aynı masada oturuyoruz ve kartların dağıtılmasını bekliyoruz. Emim adamın dikkatini saniyeler içinde çekersin. Bu yüzden sana *merhaba* deyip sohbet etmeye çalışır ve sen de karşılık verirsin. Peki ya sonra?”

Şaşkın bakışlarımı yüzünde gezdirirken ne yapacağımı bilemedim. Adamla sohbet ettiğimi ve ağzından bilgi almaya çalıştığımı düşündüm. Kendimi hayal ederken neler yapabileceğimi sorguladım. Bir adama doğruları söyletmenin en kolay yolu beyniyle değil penisiyle düşünmesini sağlamaktı. Bu yüzden dokunuşlar benim en büyük silahım olacaktı.

“Diyelim ki adamla bu şekilde oturuyoruz ve konuşuyoruz,” diyerek onunla kendimi de sınadım. Tezgâhın üstündeki elini işaretparmağımla okşamaya başladığımda ufak dokunuşum bedenimde yankı buldu. Gözlerini bulduğumda bakışlarının yoğunluğuna direndim. “Onunla

konusurken söyledikleri ilgimi çekiyormuş gibi dikkatle dinler, göz kontağını korurum.” En güzel tebessümlerimden birini dudaklarıma yerleştirdim. “Komik biriymiş gibi söylediği şeylere güler, ara ara onu istediğimi sanması için dudaklarına bakarım.” Başımı yana eğip tatlı bir bakış ile uysal bir tavır çizdim. “Onun etkisine kapılan bir kadın gibi narin ve kırılgan davranırım ki içgüdüsel olarak benim üstümde otorite kurmak istesin.”

Parmağımın altındaki elini yumruk yaptığında çenesi seğirdi. Buna aldırış etmeden elimi üzerinden çekip bacağına yerleştirdim ve yukarı aşağı hafifçe okşadım.

“Sonra daha fazlasını arzuladığımı düşünmesi için dokunuşlarımın yoğunluğunu artırırım.” Kızıl tutamlarımı geriye itip boynumu hafifçe açtım. “Tenimi gösterip parfümümü alabilmesi için saçlarımı ona doğru savururum.”

Kalbim hızla attı. Ona dokunmamdan öte bu denli sersemlememin en büyük nedeni maruz kaldığım bakışlarıydı. Öfkesi beni ürpertiyor ve heyecanlandırıyordu.

Ona doğru eğilip aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalıştım ama o istifini bozmadan bir heykel gibi durmaya devam etti. Bakışlarımı dudaklarına kaydırıp asla yapmayacağım ama bunu onun bilmesine gerek duymadığım bir şey söyledim. “Belki masum bir öpücük bile kondurabilirim,” dediğimde sinirle doğruldu ve ben hemen karşı çıktım. “Yanağına.”

Evet, değiştirdiğim rotadan memnuniyet duymadı. Aksine öfkesini muhafaza ederek alanıma sızdı ve gözlerimin içine bakarak net bir emir verdi. “Yanlış hamle.” Fazla korkutucu gözüküyordu. Bacağındaki elime ardından tekrar gözlerime baktığında kelimelerinin üstüne basarak yakardı. “Bu çok ama çok yanlış bir hamle, Helen.”

“Niye?” diye merakla mırıldandım.

“Çünkü dokunuşlarının bir tadı var,” dedikten sonra oturduğum taburenin bacağını yakaladı ve beni hızla kendine çekti. Bedenim savrulsa da düşmedim zira Demir beni yakaladı. Bir kolunu sıkıca belime dolayıp beni kendine yasladığında göğüslerimiz birbirine çarptı. Dudaklarımdan sıyrılan sıcak nefes onunkine karıştı. Kehribar gözleri uyarı ateşi gibi çakıyordu. Gündelik bir tonlamayla konuştu fakat sözlerinde fani dünyaya ait olmayan bir şeyler vardı. “Ve o tadı aldığımı göre, bir başkasının benim deneyimlediğim şeyi yaşamasına izin veremem.”

“Demir,” diye soluklandığımda yanıyordum. “Kime dokunup dokunmayacağıma karar veremezsin.”

Açıkçası kimseye dokunmak gibi bir planım yoktu ama istersem dokunurdum. Bu kimseyi ilgilendirmezdi. Sınırlarıma ve özgürlüğüme düşkündüm. Bu zamana kadar hiçbir adamın bana böyle bir söz söyleyebilmesine bile müsaade etmemiş, ona böyle bir alan tanımamıştım çünkü nerede ne yapacağımı ya da yapmayacağımı bilen bir kadındım.

Demir beni evindeki bir odaya kapatıp prenses misali bütün dünyadan saklayıp kendine ayırabileceğini sanıyorsa kafayı yemiş olmalıydı. Aramızdaki çekim barizdi ve ona dair her şey beni cezbediyordu ama emri altındaki bir kukla değildim.

Uzanıp boynumdaki saçları geriye attı. Dokunuşları nazik, yumuşak ve özenliydi. Elinin tersiyle boynumda bıraktığı izi okşadığında bütün bedenim titredi. Dudağının kenarında minicik bir kıvrım vardı ve tebessüm sayılamayacak o eylem bana ürkütücü geliyordu.

“Girdiğimiz iddiayı hatırlıyor musun?” dediğinde ne demek istediğini anlamadım. “Düğündeki iddia. Seni istediğim bir şeyi yapmak zorunda bırakan iddia. Benim isteğim, İnferno’da kaldığın süre boyunca benim haricimde herhangi bir adama dokunmaman.” Şimdi dudaklarında bir tebessüm vardı. “Şeytan ile sadece anlaşma yapılmaz, Helen. Onunla aynı zamanda oyunlar da oynanmaz. Sen, ikisini de yaptın.”

Boğazım düğümlendi. Girdiğimiz iddianın bana bu şekilde geri döneceğini bilememiştim. Kahretsin ki haklıydı. Şeytanla anlaşma yaptığında işte böyle zor durumda kalabiliyordun. Kaynayan kanımı dinginleştirmeye çabalayarak derin bir nefes aldım ve gözlerine baktım. Bakışları bana kabul etmek zorunda olduğum bir gerçeği fısıldıyordu. Demir’in Cehennemi’ne adım attığımdan beri onun haricindeki kimseyi aklımın ucundan bile geçirmemişim. Bunu içinde olduğum kaostan ya da zaman bulamamdan ötürü yapmamış değildim. Sadece o, bütün hayallerimi ve gerçeklerimi esir almıştı. Biliyordum ki bu daha sadece bir başlangıçtı.

İnadımı aşamadığım ve kendimi deşifre etmemek için karşı geldim. “İnferno sınırları içindeyken dokunmam ama bu kapıların ardında ne yaptığımı seni hiç alakadar etmez.”

“İnferno’da kaldığın süre boyunca,” diye tekrar etti.

Anlaşmanın boyutunu belirlemiş ve bunu iyice anlamamı istemişti. Gerçekten de pazarlık yapılmayacak bir adamdı fakat kaybetmeyi sevmedim. “İstediğim an gidebileceğimi unutmuş gibisin.”

Tek kaşını kaldırıp güldüğünde cüretimi sevdiğini anladım. Yine de memnuniyetsizliğini de yok sayamazdım.

İfademi inceleyip kararlılığımı gördüğünde bir parmağını kızıl tutamlarıma doladı. Saçımı okşarken bakışlarını gözlerimden ayırmadı. “Yeni bir teklifim var,” dediğinde dikkat kesildim. “Sen istediğimi yaparsan ben de senin istediğini yaparım.”

“Neymiş benim istediğim?”

“Benim de senin haricindeki hiçbir kadına dokunmamam.”

Göğsümde büyüyen kara delik amansız ve zamansızdı. Demir’in sözleri zihnime tohumlar ekmişti. Bu düşünce beni sarstı. Aklımda beliren görüntüler öfkemi kamçılardı. Aşağı kattaki odada başka bir kadınla seviştiğini düşünmeye başladım ve aniden kusacak gibi hissettim. Sabah gördüğüm kusursuz bedeninde ellerini dolaştıran, sırtında tırnak izlerini bırakan ve onu öpen bir kadının görüntüsü kalbimin ritmini bocalattı.

“Neden böyle bir anlaşma yapıyoruz?” derken buldum kendimi. “Bu çok saçma.”

Parmağına doladığı kızıl tutamı bırakıp tekrar boynumdaki izi okşadı. Titrek nefesimin döküldüğü dudaklarıma baktığında sözleri zehir gibiydi. “Burada kaldığın süre boyunca beni başka kadınlarla görmek ister misin?”

“Hayır,” dedim düşünmeden.

Cevabımla keyfinin yerine geldiği her halinden belliydi. İnci gibi beyaz olan dişlerini göstererek güldüğünde gözlerinin kenarları hafifçe kırıştı. “Merak etme, görmeyeceksin. Çünkü canım istemiyor.”

Tek kaşımı kaldırıp sinirle mırıldandım. “Ya isterse?”

“İsterse seni ister.”

Gözlerimin içine bakarak kurduğu cümleyle yakıcı bir ateşin kollarında kıvrandım. Altın harelerindeki netlik kalbime bir sızı bahsetti. Gocunmadan, doğruca gözlerimin içine bakıyordu. Bir yemin eder gibi kararlı ve kendinden emindi.

Niye sersemlemiş ve göğüs kafesime sıcacık bir el değmiş gibi mayışmıştım? Bu zamana kadar kimsenin bana bu denli dikkatli bakmaması mıydı aklımı bulandıran? Ya da hiçbir zaman kimsenin onun kadar kendinden emin ve net konuşmaması mıydı? Belki de kimsenin bedenimden öte bir talepte bulunmamasıydı?

Kimse ruhumu görmeye çabalamamış, sadece haz duygumu istemişti. Demir ise bana bir objeymişim gibi bakmıyordu. Onun gözlerinde bir farklılık vardı. Bana değdiklerinde sanki bende gördüğünden çok daha fazlası varmış, sanki ruhumdaki karanlığa bir ışık tutabilirmiş gibi dikkatli ve ilgiliydi.

Bu her neyse, beni sarsmış lâkin aynı zamanda beni sarmalamıştı.

Üstümde yarattığı etkiyi yok sayabileceğimi sanmıyordum. Yine de geri adım atmak istemedim çünkü alışık olduğum tutum buydu. Gözlerine bakarken iç geçirip dik tuttuğum burnum ile mırıldandım. “Hâlâ bunun saçma ve absürt olduğunu düşünüyorum ama anlaştık.”

Zafer edasındaki tebessümüyle geri çekildi.

Bu adam başıma bela olacaktı.

Ve ben bela severdim.

Kalbim sendeledi çünkü kendi kendime bir şeyi kanıtlamıştım. Durum şuydu ki Hades’in Cehennemi’nden ayrılmamak için düzinelerce nar yiyebilirdim.

ÖLÜMCÜL GÜNAH

Helen

Yaklaşık kırk dakikadır giyinme odasının ortasında durmuş etrafa anlamsız bakışlar atıyordum. Günlerdir yaşadıklarımın sonucunda ciddi ciddi rüya görüyor olabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Beni bu düşüncenin doğruluğundan söküp alan yegâne şey hayal gücümün bu kadar geniş olmadığını biliyor olmamdı.

Demir'in sözleri aklımda bozuk bir plak gibi dönüp duruyordu. İnferno'da olduğum sürece bir başkasına dokunmamamı isterken gözlerindeki bir şey bana uyarı çanlarını anımsatmıştı. İçimdeki ses korumacı tavrına anlam veremiyordu. Beni doğru düzgün tanımıyor olmasına rağmen kıskançlık duyuyor olabilir miydi?

Bu bana mantıklı gelmedi.

Peki bu mantıklı değilse neden isteğini kabul etmiş ve onun da içten içe benim istediğim şeyi dile getirmesiyle memnuniyet duymuştum?

Kahretsin, kendimle çeliştiğim zamanlardan nefret ederdim. Bu daima sancılı bir süreç olurdu. Mantiğim ve ruhumun kavgasından sağ çıkmak zordu. Bu mücadeleye iki günlük adam için girmek ise akıl dışıydı. Yine de inkâr edemezdim; tanımadığımı söyleyerek yargıladığım adam, yıllardır hayatımda olan insanların yapmadıklarını kırk sekiz saat içinde yapmıştı. Bu benim için acı bir gerçektir.

Aramızda bariz ve yadsınamaz bir çekim vardı. Görmemek için kör olmak, fark etmemek için aptala yatmak gerekirdi. Bakışı, duruşu, kokusu ve sesi bile beni günaha çağırıyordu. Aynı şeyleri onun da hissettiğine emindim zira bana olan bakışlarından belliydi. Bu bana yabancı bir duyguydu. Yirmi altı yıllık hayatımda birçok kişiyle tanışmış, iletişim kurmuş

ve düzinelerce insan tipi görmüştüm fakat hiçbirini beni Demir Karadağ kadar bozguna uğratmamıştı.

Acilen Derya ile konuşmalı ve aklımı başıma getirmesini sağlamalıydım. Benliğimin etrafına ördüğüm kalkanların sarsılmasına müsaade etmezdim. Özellikle de cehennemin kralı için.

Sinirle iç geçirip kıyafetlerime tekrar baktım. Odaklanmam gereken asıl şey bu geceydi. Kız kardeşimle ilgili bir gerçekle daha yüzleşebilecek olmak beni geriyor ve öfkeliendiriyordu. Kendimi böyle bir işin içinde bulacağımı tahmin dahi edemezdim fakat şimdi başıma gelenlere katlanmak ve hepsine göğüs germek zorundaydım.

Aklıma Alin geldi.

Onu eve getirdiklerinde altı yaşındaydım. O kadar tombul bir bebektiki kafasını dik tutamıyor, top gibi yuvarlanıyordu. Gördüğüm en güzel canlılardan biriydi. Onu taşıyamadığım için beni koltuğa oturtup Alin'i kucağıma bırakmışlardı. İlk o zaman hissetmişim abla olduğumu. Onu öpüp kokladığımda ne olursa olsun onu korumam gerektiğini anlamıştım.

İnsanlar teyze için anne yarısı derdi. Oysa asıl anne yarısı, ablaydı.

Aileme âşıktım ama kardeşim söz konusu olduğunda tercihim her daim belliydi. Bu istem dışı gelişen bir koruma içgüdüsüydü.

Şimdiyse görevimi yapamadığımı hissediyordum.

Korumam ve sevmem gereken küçük kardeşim, benden uzaktaydı. Benden sakladıklarının arkasına sığınarak başına bela almış, aramıza mesafeler ilıştirmişti. Ona kızgındım. İçimden kıvrıcık saçlarını yolmak geliyordu. Lâkin biliyordum ki onu gördüğüm an yapacağım tek şey bedenine sıkıca sarılmak ve kokusunu içime çeke çeke saçlarını okşamak olacaktı.

Ona giden yolda bir işaret fişeği olan adama bu gece en iyi oyunculuğumu göstermeliydim. En ufak bir hatada her şeyi berbat edebilirdim. Böyle bir lüksüm yoktu. Bu yüzden her şey kusursuz olmalıydı.

“Demir,” diye seslendim.

Tamam, sanırım daha çok bağırmıştım.

Saniyeler içinde odaya dalan adam, içinde bulunduğum alana aceleyle giriş yaptığında endişeli ifadesiyle etrafa baktı. “Ne oldu?” Bana doğru adımlayıp yere fırlattığım elbiseleri fark etti. “Raf üstüne falan mı düştü?” Gözlerini bedenimde gezdirdi. “İyi misin? Bir şey oldu mu?”

“Endişelendin mi?” dediğimde gülümsememe zar zor engel oldum. Çatık kaşlarla bana döndüğünde dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bu gerçek bir soru muydu, Helen?”

Sayılmazdı ama genelde endişe duyan kişi bendim. Benim adıma endişe duyulmasıysa bir yenilikti ki bu hissin bağımlılık yapıcı bir tatminliği vardı. Omuzlarımı düşürüp başka bir şeye odağımı vermeye çalıştım yoksa bütün minnettarlığım ifademden okunacaktı. “Elbise seçemiyorum.”

“Bunun için mi bağırdın?”

Sinirle yakardığında gözlerimi irileştirdim. “Bu önemli bir konu. Ne giyeceğine karar veremeyen bir kadını çünkü Sekizinci Çember’in nasıl bir yer olduğunu bilmiyorum ve bilmediğim yerlere giderken ne giymem gerektiğine karar veremiyorum. Bu da beni geriyor, o yüzden bana kıyafet seçer misin?”

Yüzümü astığımı ve bu konuda gerçekten zorda kaldığımı fark ederek gülümsedi. İnsanların gülümsemelerine dikkat ederdim çünkü genelde birer paravan olurlardı. Demir’in gülümsemelerinin de geriye kalan herkesinkiler gibi çeşitleri vardı. Şu anki ise samimiyet doluydu.

“Güzelim, kıyafetlerini bana seçtirmeyi alışkanlık haline getirmeye başladığının farkında mısın?” dediğinde hitap şeklinden başka bir şeye dikkat edemedim. Bana *güzelim* demesi içimi kıpır kıpır etmişti. Fizyolojime tuhaf şeyler yapıyor olmasına karşılık ne düşüneceğimi bilemedim. Belki de durumum sandığımdan daha vahimdi.

Kollarımı göğsümde bağladım. Önce yerdekilere ardından dolapta asılı olan elbiselerime baktım ve huzursuz bir çocuk gibi sızlandım. “Hadi, seç birini. Mekânı sen biliyorsun o yüzden ne uygun olur onu da sen bilirsin.”

Derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. Sabır dilediğine emindim ama etrafında ben olduğum sürece arzusu gerçekleşmeyecekti. Gerçi çizgiyi geçmemem gerektiğini bu sabah havuza fırlatıldığımda anlamıştım.

Demir yanıma gelip dibimde durdu ve askıdaki elbiselerime bakarken kendi kendine konuşur gibi homurdandı. “Hep seni giydireyim diye çağırıyorsun. Bir kere de soyunmanı sağlamamı istesen ne olur ki?”

Gözlerimi devirsem de gülümsedim. Hem küçük bir çocuk hem de yetişkin ve olgun bir adam gibi davranabilmeyi nasıl beceriyordu anlamıyordum ama iki hali de çekiciydi.

“Beni soymanı istersem uzun süre kıyafet yüzü göremem,” diyerek alaycılığına karşılık verdim ve ikimiz arasında baş gösteren bu flört dansını tutkulu bir tangoya çevirdim. Yüzüme tatlı bir tebessüm yerleştirip başımı yana yatırdım. “Ama ben bir hafta önce yeni alışveriş yapan ve aldığı şeyleri giymek isteyen bir kadını.”

Kasılan bedenine eşlik eden çenesiyle bana baktı. Boğuk sesiyle konuştuğunda kalbimi kıran sözleri işitmek beni üzdü. “Umarım en yakın zamanda kredi kartının limiti biter.”

“Hemen sözünü geri al.”

“Almayacağım.”

İki çocuk gibi davranıyor olmamızı umursamadan çemkirdim. “Demir, sözünü geri al. Bir şey olur da alışveriş yapamazsam cidden çekilmez biri haline dönerim.”

Bana bakıp altın harelerini yüzümde dolaştırdı. Öfkesi bir nebze geçmiş olmalıydı ki iç geçirerek üzerime doğru eğildi. Alanımı işgal ederek gözlerinin derinliklerinde kaybolmamı sağladığında, şekilli dudaklarını aralayarak konuştu.

“Üzülme, seninkine bir şey olursa benim kredi kartımı kullanabilirsin. Hatta istersen kıyafetlerin için İnferno’ya onuncu bir kat bile eklerim. Yine de bir daha bana kıyafetlerini çıkartamayacağımı söyleme çünkü bu benim sinirlerimi harap ediyor.”

“Kıyafetlerimi çıkartamazsın,” diyerek burnumun dikine gittim. Oysa kıyafetlerimi çıkartmasını isterdim.

Biraz daha yaklaştı ve dişlerini sıkarak homurdandı. “Söylemesene, hayal gücüne ket vuruyorsun.”

“Ah, beni mi hayal ediyorsun?”

“Babaannemi hayal edecek halim yok.”

Kahkaha attığımda bakışlarını gülümsememde gezdirdi ve öfkesi buhar olup uçtu. Atışmamız keyifliydi. Yine de asıl mutluluğumun kaynağı onun yanında her şeyin geri planda yok olması ve cehennemin güvenli alanım haline gelmesiydi. Dudağının kenarını kıvrarak tekrar bana baktığında onu öpmek istedim.

“Eminim güzel kadındır,” diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım çünkü aramızdaki çekim alev almama neden oluyordu.

“Öyleydi.” Bakışlarını kaçırıp kıyafetlerime bakmaya başladı. “Yani gerçek babaannemi bilmiyorum ama üvey babaannem gayet güzel bir kadındı.”

Şaşkınlıkla duraksadım.

Magazinden duyduğum haberleri anımsadım. Demir’in evlatlık olduğunu biliyordum ama bunu unutmuştum. Aniden merak ve endişeyle kutsandım. Karşımdaki adamın bu denli eşsiz ve tuhaf olmasının ardındaki neden ailesi olabilir miydi?

Şu an bulunduğumuz hale gelmemize neden olan en büyük etken, ailelerimizdi. Onlar bizim yaratıcılarımız, mimarlarımız ve öğretmenlerimizdi. Her şeyin başlangıcı ve sonumuzun hazırlayıcısıydılar.

Demir Karadağ'ın İnferno'yu yuva belleyip Hades olmasının sebebi de ailesi olabilir miydi?

"Gerçek babaannen ile tanışmamış mıydın?" diye mırıldandığımda onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark etmek beni sarstı. Evinde kaldığım, varlığından güç aldığım insanı tanıımıyordum ve içimdeki ses onu tanımam gerektiğini söylüyordu. İstemsizce buna değer olduğuna inanıyordum.

"Gerçek babamla bile tanışmadım."

Eline aldığı elbisemi inceleyerek konuştuğunda nefesim kesildi. Göğüs kafesindeki sızıyla ürperdim. Onun için gündelik bir sohbetten farksızmışçasına anlattığı gerçekleri kabullenmekte zorlandım. Açık sözlü ve dürüst bir adam olduğunu anlamıştım ama bana en mahrem sırlarını söylemesini beklemezdim. Bu içimi sıcacık yaptı. Yine de ona dair hissettiğim hüznün buz gibiydi. Gerçek babasını hiç görmemiş olması beni etkilemişti.

"Peki ya annen?" dediğimde haddimi aşmadığımı umdum.

Demir'in emsalsiz bir renge sahip olan gözleri beni buldu. Bahsettiği şeylerin yeni farkına varmış gibi kaşlarını çatarak afalladığını gördüm. Gerçekten de bilmeden bana içini dökmeye başlamıştı. Bu tepki veremeyeceğim, hakkında bir fikir üretemeyeceğim kadar güven verici bir şeydi.

"Öz annemi çok hatırlamıyorum ama iyi bir kadın olduğuna eminim." Bakışlarını kaçırdı ve dik bir duruş sergiledi. "Lütfen, söylediklerim aramızda kalsın. İnsanlar üvey olduğumu biliyor ama bu konuda konuşmaktan hoşlanmam."

"Kimseye bir şey söylemem," diyerek gözlerine baktığımda sözlerimin ardında saklı kalan yemini duymasını diledim. "Sır tutmakta iyiyimdir ve sen yaptığın onca şeyden sonra benim güvenimi kazandın. Değil senin hakkında insanlara bir şey anlatmak, başkalarının yanımda senin hakkında kötü bir şey söylemesine bile izin vermem."

Tebessüm etti. Bakışlarındaki sıcaklık kalbime saplanan kızgın bir demirdi. Kendi betimlememe gülümsedim. Evet, kızgın bir *demir* kalbime batıyordu.

"Teşekkür ederim, Helen." Alay ettiğini anlamamı sağlayan bir tonlamayla konuşmaya devam etti. "Bana seans vermek de ister misin? Açıkçası senin gibi bir psikolog bana iyi gelebilir."

Bu mümkün değildi. Her ne kadar ilgimi çeken bir vaka olduğu ortada olsa da herhangi bir açıdan çekim duyduğum birine seans veremezdim. Nötr kalamaz ve objektif bakamazsam yardımcı olamazdım. Demir şu an için ilgimi çeken insanlar listesinde bir numaraydı. Bu yüzden ona edeceğim yardımlar kayıt dışı kalmalıydı.

“Maalesef veremem.”

“Neden?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Ona gerçek nedeni söyleyemeyeceğim için bahane ürettim. “Ben daha çok cinsel bozukluklar üstünde çalışıyorum.” Alayla gülümseyip gergin ve ciddi atmosferi yok etmeye çalıştım. İşaretparmağım ile erkekliğini göstererek tek kaşımı havalandırdım. “Onunla ilgili bir sorunun olursa bana gelebilirsin. Ele alabileceğim bir konu olursa rahatlamayı sağlayabilirim.”

Şaşkınlık ve hayranlıkla aralanan dudaklarından titrek bir nefes kaydı. Yanan gözlerindeki arzu bana aitti. Bu muazzam bir zafer hissiyle dolup taşmamı sağladı.

Muzır bir ifadeyle karşılık verdiğinde eğilip tam dibimde durdu. Öyle ki sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu. “Sorunum olmasa da gelsem ve ele alıp rahatlamamı sağlasan olur mu?”

Ağzım açık kaldı ve tenimi bir sıcaklık sarmaladı. Hazırcevaplığım bu denli profesyonellikle karşılık veren ilk kişiydi. Genelde arsızlığım ile övünürdüm ama karşımdaki adam büyük bir rakipti. Dilim damağım kurumuş, aklıma sızan ahlaksız düşünceler bacaklarımı titretmişti. Zihnimde yankı bulan sahneler arzu duyumu kamçılıyordu. Dibimde duran adamın yakınlığı karşısında bocaladım. Ağır bedeninin çekimine kapılıyor, pahalı parfümünün kokusunu alıyor ve bana bakan gözlerindeki ateşte cayır cayır yanmak istiyordum.

Direnmeye çalışan yanıma sığındım. “Şakanın dozunu kaçırmakta üstüne yok,” dediğimde güldü çünkü şakalarımızın gerçeklik payını en az benim kadar iyi biliyordu. Asıl meselemize dönmemizi sağladım. “Hadi, daha fazla oyalanma ve bir elbise seç yoksa geç kalacağım.”

Geriye çekildiğinde yüzünde anlamlandıramadığım bir duygu vardı. “Wahab ile buluşmak için dakika sayıyorsun, Helen.” Elini tuttuğu askılıktan çekti ve yeni idrak ettiği bir fikir karşısında şaşkınlık duyuyormuş gibi konuştu. “Ve ben de burada durmuş adamın ilgisini çuval giysen bile çekmeyecekmişsin gibi güzelliğine güzellik katacak bir elbise seçiyorum.”

Arkasını dönüp gidecekmiş gibi durduğunu anladığımda ellerimi omzuna yerleştirdim ve bedeninin kasılarak olduğu yere çakılmasını sağladım. “Demir, beni ciddi ciddi kıskanmaya başladığını düşüneneğim.”

Tek kaşını kaldırarak sorguladı. “Kıskanmak mı?”

Ellerimi üzerinden çekip, bu saçma diyalogu devam ettirmeye son vererek askıda duran kırmızı elbiseyi aldım. Mini ve dekolteli elbiseyi gözüne sokarcasına kaldırarak söyledim. “Bu olur mu?”

“Kırmızı olmaz,” diyerek elimden aldığı elbiseyi yerine astı. Ardından siyah, uzun kollu ve etekli elbiseyi bulup bana gösterdi. Dolabımdaki en kapalı kıyafeti bilerek seçtiğine emindim. Yüzündeki sırıtış ile bana baktı. “Bu olur bak, bunu giy.”

“Demir.”

“Helen.”

İnatla birbirimize baktık ve saniyelerin ardından sinirle homurdanıp pes eden o oldu. Siyah elbiseyi yerine bırakıp askıdaki diğer seçeneklere baktı. Elektrik mavisini, mini ve tek omuzlu elbiseyi alıp bana uzattığında güzel bir şey seçmesinden memnuniyet duydum. “Bu gayet ideal,” diyerek bakışlarını ardımdaki raflarda dolaştırdı. Elbiseyle aynı renk, önünde kare bir taş olan *Manolo Blahnk* ayakkabılarımı işaret etti. “Altına da şunları giy.”

Fazlasıyla zevkli bir adam olmasından etkilenerik tebessüm ettim. Her şeye rağmen oldukça şık bir kombin yaratmıştı. Elinden elbiseyi aldım. “Teşekkür ederim. Şimdi müsaadenle giyinmem gerek.”

“En güzel kısmında gitmeliyim, öyle mi?”

“Evet.”

“Neyse, zaten benim de hazırlanmam gerek.”

“Niye?”

Sorumla ellerini ceplerine ilıstirip bilmiş bir tavırla gülümsedi. “Sekizinci Çember’e gidesim geldi. Bu akşamımı orada geçireceğim.” Bir anda kaşlarını çatı. “Hayırdır, yakınında olacak olmam seni gerdi mi?”

Ani duygu değişimlerine akıl mantık erdiremiyordum ve çaba gösterecek gücüm yoktu. Bu yüzden derin bir nefes alıp zihin sağlığını korumaya çalıştım. Yakınımda olmasından şikâyetçi değildim aksine bu gece gözünün üstümde olması beni rahatlatır ve kendimi güvende hissettirirdi. Böyle düşünerek bana eşlik edecek olması çok ince bir davranıştı ama bunları ona söyleyip egosunu pohpohlamaktansa kredi kartımı ikiye bölmeyi tercih ederdim.

“Sekizinci Çember’e gelmen sorun değil ama adamın birlikte olduğumuzu sanmaması için bana yaklaşmasan iyi edersin.”

Çenesindeki kas seğirip omuzları gerildiğinde yutkunamadım. Bana dik dik bakmaya devam ederek konuştuğunda sesindeki ciddiyet ürpermemi sağladı. “O piçin tek bir yanlış hareketinde sekizinci katı aleve veririm.”

“Manyaksın,” diye mırıldandığımda tezimin ardındaydım.

“Öyleyim.”

Göz kırptı ve odadan çıktı.

Gerçekten de fazla korumacıydı. Tuhaf olan ise bağımsızlığa saplantılı olan ben, onun bu hallerini çekici buluyordum. Kendi içinde yaşadığı çatışma beni eğlendiriyordu. Beni kışkırttığını söylediğimde o kelimenin ne demek olduğunu bilmiyormuş gibi afallamıştı. Oysa kıskançlık kavramı bir insan olsaydı o kişinin Demir Karadağ olacağına inanmaya başlıyordum.

Düşüncelerimi ele geçiren adamı bir kenara bırakarak hazırlandım. Seçtiği elbiseyi giyip şeftali tonlarında makyaj yaptım. Dudaklarıma parlaticı sürüp boynumdaki kızarıklığı kapattım. Saçlarımı düzleştirip ardıma attıktan sonra ayağıma geçirdiğim topuklular ile adımlamaya başladım.

Hazırlanma sürecimi tamamlayıp salona gittim. Demir’in kapısı hâlâ kapalıydı. Benden daha geç hazırlanabilen biriyle tanışmak şaşırtıcıydı. Büyük koltuğa oturup telefonumu karıştırırken bir yandan da dibimde durup bana bakmaya başlayan Kerberos’un başını okşadım.

Dakikaların ardından Demir’in odasının kapısı açıldı. Bakışlarımı çevirip ona baktığımda gördüğüm güzelliği karşısında kalbim sekteye uğradı. Lacivert takım elbisesinin içine giydiği beyaz gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı ve manşetlerine sabitlenmiş kol düğmeleri parıltıyordu. Fazlasıyla şık ve çekici görünüyordu. Ayrıca uyumlu giyinmemizi sağlamıştı ki bu beni gülümsetti.

“Hazır mısın, prenses?” diye sorarak oturduğum yerden kalktım.

Gömleğinin yakalarını çekiştirerek gözlerini devirdi ama tek kelime etmedi. Elindeki telefonunu cebine atıp başıyla kapıyı işaret ettiğinde ona eşlik ettim. Kerberos, Demir’in yanına gidene kadar peşimden geldi. Demir’in yanında durduğumda ise devriye değişimine maruz kalmışım gibi hissetmeme neden olarak oturdu ve gidişimizi izledi.

“Telefonunu bırakman gerek.”

Uyarısıyla durup elimdeki cihaza baktım. Varlığını unutmuştum. Aşağı kattaki sehpanın üstüne bıraktığım telefonum ile tekrar yürümeye başladım. Ofisin içinden geçip geniş hole çıktık. Demir asansörü çağırıp yanımda dikilmeye başladığında oldukça gergin gözüküyordu ve bu beni huzursuz etti.

“Herhangi bir sorunda bana bakman yeterli,” dediğinde ona döndüm. Bakışlarını karşıya ilıstirmiş, buz gibi bir tonlamayla konuşurken gözlerini benimle buluşturmamıştı. “O piç seni rahatsız edecek en ufak bir şey

yaparsa anında yanındayım. Bu yüzden gerilme. Elde edebileceğin bilgiyi almaya bak ve işin bitince masadan kalk.”

Başımı sallayarak söylediklerini anladığımı belirttim. Açıkçası biraz da olsa gevşemiştım. Bir sorun çıkmamasını umuyordum ama çıkarsa Demir’in yakında olduğunu bilmek beni güvende hissettirirdi.

Asansöre bindiğimizde yanımdaki adam sekizinci kata inen düğmeye bastı. Kapılar kapandığı sırada sesini işiterek tekrar ona baktım. “Kırmızı-lığı kapatmışsın.”

Kastettiği şeyi hatırlamam sabahki yakınlaşmamızı anımsama neden oldu. Sıcak nefesinin ve keskin dişlerinin ardından gelen yumuşak dudak-ları şu an düşünmek istemediğim şeylerdi zira dikkatimi dağıtıyorlardı.

“Adamla flört edeceksem onu görmesi işleri baltalayabilirdi,” diyerek açıklamada bulundum. Bana bakmadan başını yavaşça salladı fakat yine tek kelime etmedi. Onu doğru düzgün tanıımıyordum lâkin çözebildiğim kadarıyla boynumdaki fondöteni silip, oraya bir iz bıraktığını herkese gös-termeyi arzuladığına emindim.

Kısa süren seyahatimiz sonlandı. Kapılar açıldığında bir koridora ulaşmıştık. Altın rengindeki ışıkların duvarlarda yansımalar yarattığı ge-niş koridorda adımladık. Doğruca karşımızda kalan ve elbette yine altın renginde olan kapılara yürüdük. Bir yanım kapıların boya değil, som altın olduğunu söylüyordu ve o sesin haklılık payı yüksekti. Çünkü mitoloji-deki Hades’in Cehennemi’nin kapılarının da altından olduğu söylenirdi.

Bakışlarımı yanımdaki adama çevirdim.

Hades ve cehennem ile ilgili kendini bütünleştirdiği birçok nokta var-dı. Psikolojik açıdan analizini yapmak istemeyeceğim kadar bölünmüş bir kişiliği olabileceğini düşünüyordum. Detaylara bakarsam daha iyi görebilirdim fakat şu an resmin bütününe değil, Alin’in dahil olduğu o küçük parçasını istiyordum.

Demir talimatlar vermeye başladığında onu dikkatle dinledim. “İçe-riye birlikte girersek hiçbir adam yanına yanaşma cesaretini gösteremez. O yüzden ben biraz oyalanıp öyle geleceğim. Etrafın ve ortamın tadını çıkar.” Cebinden çıkardığı siyah renkli altın işlemeli cipleri bana uzattı. “Para harcamaktan çekinme. Adamı konuşturamazsan ya da bir şeyler ters giderse işaret vermen yeter.”

Elindeki cipleri alarak tebessüm ettim. “Teşekkür ederim.”

Başını hafifçe sallayıp tek kelime etmediğinde istemeye istemeye ya-nından ayrıldım. Niye ondan uzaklaşmak aniden kendimi tehlikede his-settirmişti bilmiyordum ama bu saçma hissiyatı görmezden geldim.

Altın kapılardan geçip bambaşka bir dünyaya ısındım. İnferno'ya adım attığım andan beri sürekli şaşırdığımı belirttiğimin farkındaydım ama olan tam olarak buydu. Karşılaştığım her yenilikte ağzım açık kalıyor, şok benliğimi sarsıyordu. Bu seferki ise sadece şaşkınlık değildi, gerçekten dehşete düşmüştüm.

Kocaman bir alandaydım. Tavan bir kubbe şeklindeydi ve üzerine barok dönemine ait resimler işlenmişti. Tablolarda uçuşan melekler, göz kamaştıran figürler vardı. Tarihi bir eser misali çarpıcı olan görseli algılamakta zorlandım. Uzun sütunları aydınlatan sarı ışığa, yüksek tavanın belli noktalarından sarkan kristal avizeler eşlik ediyordu.

Buraya bir kumarhane demek gerçekten hakaretti.

Anlayamıyor, zihnimin kapasitesinin yetmediğini düşünerek içerliyordum. Böyle bir yer nasıl, ne kadar sürede, hangi parayla ve nasıl bir zihin ile inşa edilmiş olabilirdi? Limbus, İkinci Çember, Altıncı Çember ve Sekizinci Çember; görebildiğim bu katların hepsinin kendine has bir şekli ve tasarımı vardı. Her biri farklı dünyalar gibiydi.

Dışarıdan görünen o şirket binasının içi nasıl bu hale getirilmişti?

Resmen üstümde bir kubbe vardı ve Roma'daki sanat eserleriyle yarışabilecek kadar mükemmelliğe yakın olan çizimler her yerdeydi. Sanki *Michalengelo* son fırça darbelerini İnferno'ya vurmadan ölmemişti.

Etrafa yerleştirilmiş oyun masalarının arasından yavaşça adımladım ve gördüğüm her detayı incelemeye başladım. Türkiye'nin ünlü simalarını fark etmek tedirginliğimi ikiye katlasa da insanlardan çok objelere odaklanmış durumdaydım. Son derece lüks, şaşıklı ve iddialıydı.

Demir'in zihninde neler dönüp durduğunu merak ettim. Her detay başlı başına bir sanat eseri gibiydi.

Yanımdan geçen smokinli garsonun elinde tuttuğu altın tepsiye baktım. İçkiler bile temaya uygun olarak altın kadehlerde ya da kristal bardaklarda servis ediliyordu ve buz küpleri zar şeklindeydi.

Nereye gideceğimi bulmam kolay olmuştu zira oyun masalarının bacakları rakamlardan oluşuyordu. Altın rengindeki altı rakamı da gözüme direkt çarpmıştı. Yavaş ve kendinden emin bir yürüyüş sergileyerek buraya ilk gelişim olmadığını düşündürtmeye çabaladım.

Masada oturan adamın üzerinde gözlerimi gezdirdim. Uzun boylu ve esmerdi. Kulağının hemen altında biten siyah saçları vardı. Üstüne beyaz bir ceket geçirmişti. Fotoğraflardaki haliyle aynıydı. Belki de tek fark gerçeklikte daha küstah bir duruş sergiliyor olmasıydı. Bir yandan purosunu

içerken diğer yandan içkisini yudumluyor arada saatine bakıyordu. Masa-da bir tek o vardı ve birini beklediği her halinden belliydi.

Yanındaki boş sandalyeyi çekip oturduğumda şaşkın bakışlarını üzerimde gezdirdi. Ardından yüzüne bir tebessüm yerleştirip aksanlı sesiyle nazikçe konuştu. “Kusura bakmayın hanımefendi ama bir arkadaşımı bekliyorum ve orası onun yeri.”

İşittiğim sözler giriş biletim haline geldi. Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek sandalyeye kuruldum ve bacak bacak üstüne attım. “Beklediğiniz arkadaş Lina, değil mi?”

“Lina’yı tanıyor musunuz?”

“Evet kendisi yakın bir arkadaşımdır,” diyerek sandalyemde döndüm ve bacaklarımı sergileyerek doğruca yanımda oturan adama baktım. Gözlerini yüzümde tutmaya çalışsa da pek başarılı olamıyordu. Dağılmış dikkatinden yararlanarak hızla konuştum. “Lina bu gece size eşlik edemeyeceği için yerine beni gönderdi.”

Wahab Jamir beni baştan aşağı süzdü. Bakışlarını yüzümde dolaştırarak Alin ile olan benzerliğimizi fark ettiğini anlamamı sağladı. Büyük ihtimal buna emin olamamasının tek nedeni Alin’in onun yanındayken taktığı siyah peruğa ters kalan kızıl saçlarımdı. Ona *Lina’nın ablasıyım* diyebilirdim fakat ablası olduğum için benden çekinmesini ya da Lina’yla aralarındaki iletişime ket vurmamak için bana mesafeli davranmasını istemiyordum. Onun yerine bu gece hafifmeşrep arkadaş rolünü üstlenmiştim. Kız kardeşim ile Wahab’ın arasındaki ilişkinin ne olduğunu öğrenebilirsem ona göre bir atakta bulunabilirdim.

“Anladım,” diyen adam gerçekten de kafasına bir şey dank etmiş gibi gülerek başını salladı. Bakışlarını kaçırıp tekrar bana baktığında yüzünde büyük bir gülümseme vardı. “Bana bahsetmişti. Londra’daki bir şirkete başvuruda bulunmuştu ve her an mülakat için çağırabilirlerdi. Bu hafta içiydi tarihi. Oraya gitti, değil mi?”

Şok bedenime sızıp beni titretti. Yüzümdeki gülümsemeyi bozmamaya gayret göstererek sertçe yutkundum. Koyu kahverengi gözleriyle bana bakan adamın neyden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu fakat söylediklerinin bir yalan olduğuna emindim. Asıl merak ettiğim bu yalan beni test etmek için onun zihninde mi yeşermişti yoksa kız kardeşim sadece bana değil çevresindeki çoğu insana mı yalan söylüyordu?

“Lina’yı iyi tanıyorsunuz sanırım,” diyerek sorusunu açıkta bıraktığımda diyalogu değiştirmemden rahatsızlık duymadı.

“Sayılır, her hafta pazartesi gecesini bu masada oyun oynayarak geçirmek gibi bir geleneğimiz oluştu.” Yüzündeki tebessümle içkisinden bir yudum aldı. Fark ettim ki beni test etmiyor gerçekten de az önce dudaklarından dökülen sözlerle inanıyordu. “Anlaşılan kendi gelemese bile yerine birini göndererek bu gece eşlik edildiğimden emin olmak istemiş. Bu beni mutlu etti.”

Sahte bir kıkırtı dudaklarımdan kayıp gitti. Önüme düşen bir tutam saçı savurarak işveli bir tavır takındım. “Açıkçası sizi görmek beni de mutlu etti. Merak ediyorum da Lina ile olan arkadaşlığınızın boyutu ne?”

Bariz flörtüm karşısında Wahab Jamir’in kahverengi gözlerinden etkilendiğini anlamamı sağlayan bir parıltı geçti. Bakışlarını bir kez daha bedenimde ve ona doğru salladığım bacağımda dolaştırdı. Gözlerindeki ilgiyi görebiliyordum. Bunun bana avantaj kazandırmasını umduğumda egosunun okşandığını anlamama neden olan bir tavır ile dikleşip bedenini bana doğru döndürdü. “Sadece arkadaşız.”

İması karşısında memnuniyet dolu bir tebessümle gözlerimi kıstım. “Sizin gibi bir adamla sadece arkadaş olmak üzücü olmalı.”

Az önceki kibar hali kaybolup yerini çapkın bir ifade aldı. “Lina’ya gelemediği için teşekkür etmem gerek. Sizin gibi bir kadınla gecemi geçiremesem asıl üzücü şey bu olurdu.”

Kıkırdayarak elimi uzattım. Bir an ona sahte isimle giden ikinci Saral kadını olmayı düşündüm. Sonra bunun için fazla tanınan biri olabileceğimi fark ettim. İnferno’da daha önce de danışanlarım ya da Acar gibi iletişime girmiş olduğum insanlarla karşılaşmıştım. Aşına olduğum birinin verebileceği selam ile bütün oyunum bozulabilirdi. Bu yüzden kendimi açık ettim. “Helen.”

İnce parmaklarımı kavrayarak sıktı ve hafifçe bileğimin içini okşayıp tok sesiyle kendini takdim etti. “Memnun oldum, Helen. Ben de Wahab.” Elimi geri çektiğimde Wahab yanımdan geçmekte olan garsona işaret verdi. “Ne içersin?”

Başımızda dikilen garsona bakarak kibarca tebessüm ettim. “*Bourbon* alabilir miyim?”

Garson hafifçe başını eğdi ve bir isteği var mı diye yanımdaki adama baktı. Wahab gözlerini üzerimde gezdirmeye devam ederek garsonu yok saydığı anda adam cevapsız bırakılan sorusuyla bir şey istemediğini anlayarak başka bir müşterinin yanına gitti. Onun yanımdan ayrılışıyla dirseğimi masaya çenemi ise yumruk yaptığım elime yaslayıp kahverengi gözlerle

baktım. “Pekâlâ Wahab, bana biraz kendinden bahseder misin?” Çekici bir tonlamayla ekledim. “Seni tanımak isterim.”

Sözlerimle gülümseyen adam eğilerek yanıma yanaştı. Aramızda iki karış mesafe varken tütün kolonyasını anımsatan kokusunu aldım. “Anlatılmaz yaşanır tarzda bir adamımdır, Helen,” dediğinde mimiklerime zar zor hâkim oldum. “Sana anlatacağım hiçbir şey deneyimlemenin yerini tutamaz.”

Gözlerimi devirme isteğimi bastırarak kıkırdadım. “Sesinde çok tatlı bir aksan var.”

“Arap oluşumdan kaynaklanıyor olabilir,” diyerek purosundan bir duman aldı. “Normalde Dubai’de yaşıyorum ama işimden dolayı bir ayağım hep İstanbul’da.”

“Ne işle uğraşıyorsun ki?”

“Yazılım şirketim var.”

Onu araştırırken birçok işle uğraştığını görmüştüm fakat yazılım ile ilgili bir şirkete sahip olduğu hiçbir yerde yazmıyordu. Tanıdık logoyu anımsadım. İçeriğini belirtmediği o işinin reklamını yeni yeni yapmaya başlamıştı. Sanırım bu gelişme aşamasında olan bir girişimdi. Şimdi bazı şeyler daha anlaşılırdı. Küçük cadının ilgilendiği tek alana dair iş sahibi olması üzerine Alin’in karşımdaki adamdan ne gibi bir çıkarı vardı diye sorguladım. Dört haftadır her pazartesi akşamını burada onunla geçiriyorsa büyük bir şey olmalıydı.

“Teknolojiden hiç anlamam,” diyerek dudak büzdüğümde Wahab güldü ve kalp ritmimi bozan sözleri sarf etti. “Bu konuda Lina’ya benzemiyorsun demek. O kadın gerçek bir yetenek. Benimle çalışmasını kaç kere teklif ettim ama reddedip durdu.”

İçim kız kardeşime duyduğum öfkeyle yandı. Elbet kabul edemezdi zira kendisi daha yirmi yaşında bir üniversite öğrencisiydi.

“Lina bu.” Gülümsemem de içim kan ağlıyordu. “Onun sağı solu belli olmaz.”

Wahab bir kıkırtımın ardından bakışlarını kaçırdı. “Çok doğru. Yine de umarım Londra’daki mülakatı iyi geçer. Bana paraya ihtiyacı olduğunu söylemişti.”

İşittiğim sözler mideme bir ağrı saplanmasını sağladı. Kız kardeşimin paraya ihtiyacı yoktu. Ailemin durumu oldukça iyiydi. Bu zamana kadar çok şükür hiç yokluk görmemiş, bir başkasına mecbur kalmamıştık. Anem ile babam bizim her şeye sahip olarak büyümemiz için ellerinden geleni yapmıştı. Ayrıca Alin durmadan benden kırptığı ve küçük çaplı

şirketlere tasarladığı logolardan aldığı paralarla bile rahatlıkla geçinebilirdi. Tabii bu bahsettiklerim gündelik hayat için geçerliydi. Eğer büyük bir iş yapacaksa elbette çok daha büyük paralara ihtiyaç duyardı.

“Bana paraya ihtiyacı olduğunu söylememiştii.” Sözlerim ile karşımdaki adam gözlerimizi buluşturdu. Tek kaşını kaldırıp gülümsedi. “Pot kırdım galiba,” dediğinde tebessüm ettim ve okları üzerimden çekmeye çabaladım. “Söylememesine şaşırmadım. Genelde üzölmeme neden olacak şeyleri dile getirmez. Sanırım beni kardeşı gibi görüyor.”

Wahab gözlerini kıstı. “Benziyorsunuz da.”

Elbette çünkü aynı rahimden çıktık dememek için kendimi zor tuttum. Bunun yerine kıkırdarak boynumu açıkta bırakıp saçlarımı geriye attım ve beni izleyen adamın dikkatini dağıttım. “Yıllardır arkadaş olduğumuz içindir belki.” Sıkıntıyla iç geçirdim. “Acaba niye paraya ihtiyacı var? Bana söylememesine kırdım. Belki ben yardımcı olabilirdim.”

Wahab boynuma bakmaya devam ederek omuzlarını silkti. “Bilemiyorum. Çalışmayı seven biri olduğu bariz ama bence asıl bir tatile ihtiyacı var. Fazla düşünüyor. Ona Monaco’daki yazlığıma gitmesini teklif ettim ama Fransa’yı sevmediğini söyledi.” Çapkın bir sırıtış ile mırıldandı. “Sen sever misin?”

Sinirden saçımı başımı yolmak istesem de bunu belli etmemek için direndim. Küçük kız kardeşim Fransa’ya bayılırdı. Nice’de yaşamak gibi bir hayali vardı. Tanrım, aklım bulanmış ve bütün vücudumdaki kan çekilmişti. Bahsettiğimiz kişi bambaşka biriydi. Öyle ki kardeşimden konuştuğumuza emin dahi olamıyordum.

“Severim,” diyerek başımı yana eğdim. “Ama favorim Dubai.”

“Sıcaktır ama güzeldir.”

Gözlerini göğüslerimde dolaştırmasından rahatsız olsam da belli etmeden cilveli bir tavırla karşılık verdim. “Terlemek benim için sorun değil.”

Terlemek deyince aklıma düşen bir çift altın hareyle sarsıldım. O bana böyle sözler söyleyip benimle flört ettiğinde heyecanlanıyordum fakat karşımdaki adam aynısını yaptığında tiksinden edememiştii.

Üzerimde hissettiğim baskıyla gerildiğimde bakışlarımı kaçırıp etrafa baktım. Gözlerini bulmam saniyelerimi bile almamıştı. Odanın ortasında durmuş, ellerini cebine atmış doğruca bana bakıyordu. Yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Bir heykel misali mekânın ortasında dikilmişti ve fazlasıyla görkemli gözüküyordu. İçinde bulunduğum alanda çarpıcı ve dikkat çekici birçok öge vardı ama hiçbirisi Demir Karadağ ile rekabet edemezdi.

“Terlemeyi seviyorsan kesinlikle Dubai’ye gelmelisin,” diyen adamın sesiyle gözlerimi cehennemin kralından çekmek zorunda kaldım. Oysa manzaramdan memnundum. “Seni ağırlamaktan memnuniyet duyarım.”

Teklifiyle tebessüm ettim ve yanıma gelen garsonun diyalogumuzu sonlandırmasına şükrettim. Sahte flörtözlüğüme tahammül edemez hale gelmiştim ki normalde flört etmeyi severdim. Önüme bırakılan viskiden büyük bir yudum aldığımda masaya ilişen kurpiyer kadın tebessüm ederek bir bana bir yanımda oturan adama baktı. “Oyunu başlatmamı ister misiniz efendim?”

Wahab eğlendiğini belli eden bir ifadeyle göz kırptı. “Saligia oynamayı biliyordursundur umarım.”

Yedi ölümcül günah olan superbia/kibir, avaritia/açgözlülük, luxuria/şehvet, invidia/kıskançlık, gula/oburluk, ira/öfke, acedia/tembelliğin baş harflerinin kısaltması olan SALIGIA’yı daha önce duymuştum. Bunlar Dante’nin İlahi Komedyası’nda da sıkça bahsedilen kavramlardı. Fakat genelde kart oyunlarına aşina olmama rağmen hiç bu isimde bir kart oyunu duymamıştım.

“Pardon?”

Şaşkınlıkla mırıldanmam yanımdaki adamın kahkaha atmasına neden oldu. “Anlaşılan bilmiyorsun ama merak etme çabuk öğrenirsin,” diyerek kurpiyere işaret verdi. “Bu İnferno’ya özel bir oyun. Mekânın sahibi, Hades’in bulduğu bir şey.”

“Biri benden mi bahsetti?”

Sesi tüylerimi diken diken ettiğinde omzumun ardından arkamda duran adama baktım. Gözlerini benden ayırmadan minik bir tebessüm eden adamın öfkesine karışan gerginliği beş kilometre öteden fark edilebilecek cinstendi.

“Hades.” Wahab yerinden kalkıp Demir’e elini uzattı. “Seni görmek ne büyük şeref.”

Demir adamın elini sıkıp orantısız güç kullanarak Wahab’ın acıyla hafifçe yüzünü ekşitmesine neden olduğunda ona çatık kaşlarla baktım. Gerçekten de oto kontrol nedir bilmiyordu.

“Seni de öyle, Wahab. İyi şanslar diyeceğim ama...” Bakışlarını bana çevirdiğinde elini geri çekip tekrar cebine yerleştirdi. “Bu geceki partnerine bakınca yeterince şanslı olduğumu görebiliyorum.”

Tek bir lafıyla Wahab’ın dakikalardır üzerimde yaratamadığı etkiyi ortaya çıkartmayı başarabilmişti. Gözlerine tutunarak sadece onun anlayabileceği bir uyarıda bulundum. Burada oturmamın önemli bir nedeni

vardı ve saçma tavırları yüzünden bana engel olmaya kalkmamalıydı. Sesiz sözlerimi işitmiş gibi derin bir nefes alıp ifadesindeki sertliği yumuşattı. Ufak bir sırtıtlıla dikilmeye devam ettiğinde ciğerlerime dolan parfümünü depolamak istedim.

Wahab, Demir'in sözlerine gülümsedi ve bana bakarak gözlerini kıstı. "Haklısın, Hades. Bu gece kumarda kaybedersem başka bir şeyde kazanabileceğimi ummak beni teskin ediyor."

Bu gidişle benden kazanacağı tek şey okkalı bir tokat olacaktı fakat bunu belli edemezdim. Bu yüzden cilveli bir tebessümle kahverengi gözlerle bakmakla yetindim. Göz ucuyla Demir'in renk değiştirdiğini anladığımda göğüs kafesimde bir sıkışma meydana geldi. Wahab'a kafa atmak ister gibi duruyordu.

"Ne oynayacaksınız?" diye sordu sert bir tonlamayla.

Wahab yerine otururken kartları açmakta olan kurpiyeri hafifçe işaret etti. "Senin klasiğini. Gerçi Helen bilmiyor ama ben ona öğretirim."

Demir'in hızla kaşlarını çattığını fark ettim. Duyduğu cevaptan memnun kalmamış gibi sinirle bana baktığında sorunun ne olduğunu anlamadım. Alt tarafı bir oyun oynayacaktık. Ne gibi bir zararı olabilirdi ki?

"Poker'in suyu mu çıktı?"

Wahab öfkesini sezmemiş olmalı ki kıkırdadı. "Eski usul sevmiyorum. Hem yanımda böyle bir kadın varken sıkıcı bir oyun ile vakit kaybedemem, değil mi?"

Kendimi sıkışmış hissettim. Demir'in duruşundaki bir şey beni öylesine kıstırmıştı ki olaya müdahale etme ihtiyacı duyuyordum. Genelde yapıcı biriydim ve ortamdaki değişen modları algıladığımda pozitif bir noktaya gelebilmek adına diyalogları şekillendirir ve değiştirirdim. O anlardan birinin içindeydim çünkü Demir'in yaydığı enerji hayra alamet değildi.

"Salığa nasıl oynanıyor?" diyerek ilgisini bana vermesini sağlamaya çalıştım.

Demir gözlerini yüzümde dolaştırdı. Bakışlarındaki bir şey beni iyi hissettirmiş, her şeyin yolunda gittiğini düşünmemi sağlamıştı. Wahab'ın konuşmasına izin vermeden araya girip kurpiyerin masanın ortasına bıraktığı tuhaf zarı aldı. Yedi köşeli siyah zar, bir kristali andırıyordu. Sivri ucunun üst kısmında altın harflerle kazınmış rakamlar vardı. Parmaklarında zarı çevirerek oyunu anlatmaya başladığında onu dikkatle dinledim. "Bu oyun iki kişiyle oynanıyor. Sırayla zarı atıp çıkan sayının getirdiği yükümlülüğü gerçekleştiriyorsunuz. İncil'deki yedi ölümcül günahı esinlenerek

yarattığım bir oyun. Bu yüzden her sayı o listedeki bir günahı temsil ediyor.”

Demir’in oyunu detaylıca anlatması üzerine işittiğim her şeyi zihni-me not ettim. Oyun şöyleydi; kurpiyer masanın ortasındaki ışıklı alana bir milyon dolar yerleştiriyordu ki bu tamamen Demir’in cebinden çıkan, oyuncuların kendi getirmediği bir paraydı. Zarı atıp bir numarayı denk getirirsen parayı alabiliyordun ama bunun için rakibinin herhangi bir isteğini gerçekleştirmen gerekiyordu. Ve bu dilek için en ufak bir kısıtlama ya da kural yoktu. Tamamen rakibinin insafına kalmış bir tercihti. Yedi ölümcül günaha göre bir numara kibirdi. Oyun da buna yönelikti. Kibrini bir kenara bırakıp rakibine boyun eğip parayı alacak mıydın yoksa ona bu hazzı tattırmamak adına milyon doları görmezden mi gelecektin?

İki ise açgözlülüğü temsil ediyordu. Zarı attığında iki rakamını bulursan yapman gereken bir karar vermektir. Elinde olan parayı ikiye katlayabilir ya da sabit tutabilirdin. Eğer katlamayı tercih edersen iki tane kart seçmek zorundaydın. Açtırdığın iki karttan biri seçtiğin kart ise elindeki paraya ek olarak yüzde yirmi beş miktar daha elde ediyordun. Eğer seçtiğin iki kartı da bulabilirsen elindeki para ikiye katlanıyordu. Fakat açtırdığın iki kart da seçtiklerin değilse iflas ediyor yani elindeki bütün parayı kaybediyordun.

“Üç numara şehveti temsil eder,” diyen Demir’e baktım. Sakinliğini korumaya çalışıyordu. Başarılı olduğunu söyleyemezdim ama mücadelesi takdire şayandı. Dudaklarını aralayıp beni zelzeleye uğratan sözleri zikrettiğinde neden öfkeli olduğunu anladım. “Üç numara gelirse kazandığın parayı elinde tutabilmek için birlikte oynadığın kişiyi öpmen gerek yoksa para rakibine geçer.”

Havalanan kaşlarım ile karşı geldim. “Öpmek mi?”

“Masum bir öpücük,” diyen Wahab yaraya parmak bastı. “Üç gelmesi için dua edeceğim.”

Bir cesaret kafamı kaldırıp Demir’in güzel yüzüne baktığımda gözlerimin yanımda oturan adamda olduğunu fark ettim. Kilitlenmiş bir vaziyette rakibime bakarken aklımdan geçenleri bilmek istemedim. Gözlerindeki ateş bana cehennemnin her an içinde bulunduğum alanı yutabilecek kadar hiddetle yandığını düşündürdü.

Wahab’a baktığımda ise midem bulandı çünkü Alin ile bu oyunu defalarca kez oynamış olmaları gerekirdi. Kız kardeşimin onu öptüğünü düşündüğümde düşüncelerim ikiye ayrıldı. Bir yanım kendisinden on bir yaş büyük olan bir adamı öpmüş olabilmesinden rahatsızlık duymuştu. Diğer

tarafım ise öptüyse aldığı milyon dolarlarla ne işlere bulaşmış olabileceğini sorguluyordu.

“Salığa, kurallar kabul edilerek oynanır ve cinsiyet ayrımı olmaz.”

Demir sözleriyle bakışlarımı onu çevirmemi sağladığında rızamı sorguluyor gibiydi. Sanki istediğim zaman oturduğum yerden kalkabileceğimi hatırlatmaya çalışıyordu. Oyuna ve Alin hakkında daha çok şey bilme arzuma odaklanarak sordum. “Peki ya dört gelirse?”

“Dört kıskançlığı temsil ediyor. Zarı attığında dört rakamı gelirse ejderha ya da yılan seçeneklerinden birini tercih etmen gerekir. Ejderhayı seçersen paranın yarısını ateşe atmalısın,” diyen Demir masanın ilerisinde kalan yuvarlak alanı işaret etti. Kurpiyer aldığı sinyal ile bir tuşa bastığında o yuvarlak alandan alevler yükselmeye başladı. Isıyla geriye çekildiğimde Demir eğilip alanımı işgal etti. “Gerçekten de ateşe atman gerekiyor,” dediğinde sesinde kendiyile duyduğu gurur vardı. “Eğer yılanı seçersen elindeki meblağın yarısını rakibine vermelisin. Yani buradaki mantık şu; kıskançlığına yenilip parayı her türlü kaybedecek olmana rağmen bundan rakibini kazançlı çıkartacak mısın çıkartmayacak mısın?”

Girdiğim şok ile Demir’e baktığımda kendimi tutamayarak mırıldandım. “Bu oyun nereden aklınıza geldi?” Şeytani bir tebessümle gözlerimin içine bakarken lakabının hakkını veriyordu. Tok sesi bedenimde elektrik akımı yarattı. “Zihnimi çözmeye çalışmayın. Çıkışı ararken kaybolabilirsiniz.”

Çıkış mı? Ben labirentte kaybolmayı istiyordum. Böyle bir dünya yaratan adamın zihnini keşfetmek onur sayılıydı. Kaç tane meslektaşım onunla sohbet edip analizini yapabilmek adına sıraya girerdi, haberi var mıydı?

Demir geriye çekilip bir bana bir Wahab’a baktı. “Size eğlenceler dilerim.” Yanımızdan geçip gideceği sırada Wahab’ın ona seslenen bir kadına bakmasıyla Demir üzerime eğildi ve kulağıma fısıldayarak tüylerimi diken diken etti. “Şeytanın bol olsun.”

Şeytanım gidiyordu ve şans benden uzaktaydı.

Önüme döndüğümde Wahab bana oyunun geri kalanını anlatmaya başladı. Oburluk yedi ölümcül günahın beşincisiydi. Eğer zarda beşi denk getirirsem rakibimden bir meblağ talep edebilme hakkım olduğunu söyledi. Parayı vermeyi kabul etmezse kart açtırması gerektiğini anlattı. As, papaz veya kızlardan birini denk getiremezse talep ettiğim miktarın iki katını vermek zorunda kalırdı.

İnsan ruhunu öldüren altıncı günahın sonucu olarak altı numara ise bütün paranı ortaya koymanı gerektiriyordu çünkü öfkenin yıkıcı bir etkisi vardı. Temsil ettiği şey rest çekmektir. Sınır harbiyle alınan fevri kararlara bir atıftı. Bu yüzden altı numara geldiğinde oyuncu parasını ortaya sürer ve rakibin seçeceği evreye göre oyun şekillenirdi. Rakibim param ile ne yapacağına karar verip beni istediği başka bir günaha yönlendirebilirdi. Kaderimi rakibimin ellerine bırakma zorunluluğumun olması beni germiştir.

Yedi sayısı gelirse de sıra direkt rakibe geçiyordu ve ben ne kazanıyor ne de kaybediyordum çünkü yedinci günah tembellikti.

“Bu çok...”

“Büyüleyici mi?” diye sözümü devam ettiren Wahab güldü. “İlk öğrendiğimde ben de aynı şeyi düşündüm. Tabii bir de Demir’in zihninin ne kadar değişik çalıştığını anladım. Gerçi şikâyet edemem hayatımı güzelleştiren şeylerden biri de İnferno.”

Son cümlesindeki samimiyeti işitebiliyordum. Demir gerçekten de herkesin karanlık arzularını hayata geçirebileceği bir yer yaratmış, onları özel hissettirebilmişti. Etrafa göz atıp içinde bulunduğum alanı hâlâ sindiremediğimi fark ettim. Her şey fazlasıyla hayali gelirken kendimi gerçeklikten uzakta görüyordum, bundan dolayı memnuniyet duyuyordum çünkü kaçabiliyordum. Tıpkı İnferno’ya gelen diğer kayıp ruhlar gibi.

“Başlayalım mı?”

Wahab’ın sorusuyla başımı salladım. Oyun karmaşık ama zevkliydi. Wahab önceliği bana verdiğinde siyah zarı aldım. Kurpiyer her ihtimale karşı açtığı yeni desteyi karıştırıp masaya serdi. Kartlar bile siyah ve altın renginden oluşuyordu. Zarı atıp kristalin dönmesine neden oldum ve iki rakamını denk getirdim. Elimdeki ciplere bakıp Demir’in bana ne kadar verdiğini hesapladım. Bir milyon doları parmaklarımda tuttuğumu fark ettiğimde ne düşüneceğimi bilemedim. Ona borçlanmak istemiyordum. Gerçi harcamayacağım parayı temin etmek istemeyeceğine emindim. Yine de temkinli oynadım. Yüz bin doları masaya sürüp iki kart seçmek üzere doğruldum. Kurpiyer bana bakarken aklıma gelen ilk seçenekleri söyledim. “Maça dörtlüsü ve sinek papazı.”

Kurpiyer bir kart seçip önüme bıraktığında yatırdığım paranın yarısını kaybettim. Siyah kartlardan birini daha alıp açtığında ise gülümsedim. Sinek papazı bana göz kırpyordu. Paramın yarısını geri aldığım sırada yanımda oturan adam kıkırdadı. “Hiç fena değil, Helen. Çabuk öğreniyorsun.”

“Teşekkür ederim,” diyerek yüz bin dolarlık çipi aldım. “Lina bu oyunda iyi mi?”

Sorum ile Wahab uzanıp masanın ortasındaki zarı aldı. “Pek sayılmaz ama kötü de diyemem. Bir keresinde beni iki yüz bin dolar zarara uğratmayı başarmıştı. Ayrıca iki kere üç denk getirdi ve kasanın bir milyonunu almak için beni öpmeyi sorun etmedi.”

Kendi tükürüğümde boğulacağımı sandım. O kadar parayı kazanmış ve onunla ne halt etmişti? Gerçi daha ilk başta burada oynayabilmek için gerekli olan parayı nereden bulabilmişti ki? Belki de önce küçük oynamış, parayı kazandıkça meblağlarını büyüttü. Öğrenebildiğim kadarıyla iki milyon iki yüz bin doları olmalıydı. Yirmi yaşındaki genç bir kız bu parayla ne yapardı?

Kerem’in kız arkadaşı Leman’ın söylediklerini hatırladım. Alin’in Kerem ile Alper’e yeni kuracakları iş için yardım ettiğini anlatmıştı. Bu yardım gerçekten maddi olabilirdi ama Alin o kadar parayı neden bir işe yatırmak isterdi ki?

Alper’e duyduğu sevgiden olabilir miydi?

Hiç sanmıyordum. Ayrıca Alin şu an başının belada olmasının nedeninin Alper olmadığını söylemişti. Bana kalırsa Alper’in bu hikâyedeki konumu sandığımızdan daha önemsizdi.

“O kadar para kazanmasına rağmen yine de hâlâ paraya ihtiyacı olduğunu söylemesinin nedenini anlayamadım,” dediğimde Wahab omuzlarını silkti. “Belki de kazandıklarını harcamıştır ve artık yenilerine ihtiyacı vardır ya da ihtiyaç duyduğu para iki milyondan çok daha fazladır. İki milyon doların yüksek bir meblağ olduğunu sanmıyorum. Mesela o parayla benim hisselerimin yüzde birini bile satın alamazsın.”

Sesindeki kendini beğenmişlik ile egosunu daha da okşamayı amaçlayıp dönen zarı izlerken mırıldandım. “İşinde bayağı başarılı olmalısın.”

Kaşlarını çatan adam tebessüm etti. “Çabalıyorum diyebiliriz.”

Zarın yere değen kısmındaki numara dördtü. Bu da Wahab’ın parasının belirlediğim kısmını bana vermesi ya da ateşe atması demekti. Ona bakarak gülümsediğimde acımasız davranmadım zira onunla işim daha bitmemişti. “Elinde ne kadar var?”

Sorumla kahkaha attı. “İstediğin bir miktarı söyle, Helen. İnan bana hiç fark etmez.”

Kibri karşısında yanağımın içini dişledim. Madem beni kıskırtmıştı o zaman kibar davranmama gerek yoktu. “Beş yüz bin dolar,” diyerek tebessüm ettim. “Ya bana ver ya da ateşe at.”

Wahab tereddüt etmeden beş yüz bin dolarlık çipi önüme bıraktı. “Yılan’ı seçiyorum.”

Bana verdiği paraya bakarak huzursuzlandım. Bununla ne yapacağımı sorguladım. Ardından oyunun daha yeni başladığını fark ettim. Fazladan beş yüz bin dolarımın olması işime yarayabilirdi.

Çipi alıp diğerlerinin arasına koydum.

“Lina’dan daha şanslısın,” dediğinde gözlerimizi buluşturdum. “Tabii bunun nedeni sana kibar davranmam da olabilir.”

Sözleri üzerine sinirle tebessüm ettim. “Ah, bana acıma lütfen. Elin-den geleni ardına koymaman beni memnun eder.”

“Memnun edilmesi zor bir kadın olduğun bariz.”

İmalı sözleriyle ona dik dik bakmamak için kendimi zor tuttum.

“Lina ile nasıl tanıştınız?” Zarı alıp elimin içinde yavaşça bir aşağı bir yukarı salladığımda Wahab’ın gözleri o noktaya kaydı. Aralanan dudaklarıyla el hareketimi izlerken bilinçsizce mırıldandı. “Burada tanışmıştık. Yine bu masada oturuyordum ve Lina yanıma geldi. Sohbet etmeye başladık. O günden sonra her hafta başı burada buluşup oyun oynamaya devam ettik.”

Elimi daha yavaş bir şekilde aşağı yukarı sallamaya başladım. “Çok garip. Yani ne gibi bir ortak noktanız vardı da bu kadar yakınlaştınız anlayamadım.” Bilmiş bir tavırla tebessüm ettim. “Yoksa Lina’nın güzelliği yeterli bir neden miydi?”

Üzerime eğilip aramızdaki mesafeyi kapatan adamın nefesi yüzümü yaladı ve ben istemsizce gerilerek ondan kaçınmak istedim. “Senin kadar güzel değil.” Yüzündeki sırıtış ile dudaklarına baktı. “Ayrıca ortak noktalarımız var. Genelde teknoloji ve yazılım programlarından konuşuruz. Kendi geliştirdiği bir program var ve bana onun ayrıntılarını anlatmayı seviyor. Sanırım benden bedavaya tavsiye alıyor.”

Elimdeki zarı masaya doğru atıp başımı çevirdiğimde Wahab geri çekildi. Alin’in kendi geliştirdiği bir program olduğunu biliyordum. Okul için hazırladığı bir projeydi ve taslak aşamasında olan bir fikirden öte değildi. Taşınabilir bir bellek ağı yaratmak istiyordu. Tamamen arayüzsüz ve yüksek düzey güvenlik önlemleriyle çevrelenmiş bir yazılımdı. Açıkçası içeriğini tam bilmiyordum çünkü anlayamıyordum. Söz konusu teknoloji olduğunda kardeşim farklı bir dilde konuşuyordu.

Bu düşüncesi bir fikir olmaktan çıkmış olabilir miydi?

Belki de geliştirebilmek adına Wahab ile görüşmüş, gerçekten ondan tavsiyeler almış, adamı kullanmakla kalmamış aynı zamanda projesi için yatırım olarak kumardan para kazanmıştı.

“Yedi.” İşittiğim sesiyle yanımdaki adama baktım. “Sıra bana geçiyor.”

Wahab uzanıp zarı aldığı anda ben soluma döndüm. Az ilerimizdeki masada oturmuş, *blackjack* oynayan adama baktığımda gözlerinin üstümde olduğunu gördüm. Dikkatle yüzüme bakıyor, sanki bir işaret vermemi bekliyordu. Gergindi fakat bu haline alışmaya başlıyordum. Tuhaftı ki varlığı ve gözümün önünde olması bana güç veriyordu. Öğrendiğim gerçekleri sırtlanırken yalpalarsam yanımda olacağını ve beni düşmeden yakalayacağını bilmek daha önce tatmadığım bir duyguydu. Bu zamana dek tek yaptığım kendi kendimin kahramanı olmaktı. Bundan şikâyetçi değildim lâkin yorgun düşersem bana uzatılacak bir el olduğunu bilmek tatmin ediciydi. Gerçi o ele bu kadar kısa süre içinde güvenebilmiş olmam başlı başına bir sorun da olabilirdi.

Yüzüme gerçek bir tebessüm yerleştirip Demir'e göz kırptığımda her şeyin yolunda olduğunu bilmesini istedim. Derin bir nefes alarak sert göğsünü indirip kaldırdığında bir nebze de olsa rahatlamış gibiydi.

"Bir geldi," diyen adam ile önüme döndüm ve bunun ne anlama geldiğini düşündüm. Hatırladığımda gülümseyerek arkama yaslandım. "Bir milyon doları alabilmek için istediğim bir şeyi yapman gerekiyor değil mi?"

"Aynen öyle." Gözlerindeki arsız tını katlanarak büyüdü. "Dile benden ne dilersen."

Dudağımı dişleyerek düşündüm. Yanımdaki adamın bana ipucu olacak bir şey bildiğinden şüpheliydim. Kız kardeşimle olan ilişkisi daha çok bilgi alışverişine dayanıyor gibiydi ki bu mantıklıydı. Alin, üzerinde çalıştığı program ile ilgili edinmek istediği bilgileri Wahab'tan tereyağından kıl çeker gibi almıştı. Adamın ona bunun dışında verebilecek bir şeyi olduğunu da sanmıyordum. Kesinlikle kız kardeşimin tipi değildi ve parasıyla onu elde edememişti. Alin bu yüzden bambaşka bir hikâyeye uydurmuş, yarattığı kişiliğin arkasına saklanmıştı. Bu adamdan bir çıkarı varsa bile istediğini almış olma ihtimali yüksekti.

Son bir şansla mırıldandım. "Bana Lina ile ilgili bilmediğimi düşündüğün bir şey söyle." Eğilerek adama yanaştım ve elimi masanın üstünde duran koluna ilâştirerek gömleğinin üstünden onu yavaşça okşadım. "Senden hoşlanıyorsa onu ekarte edebilmek için elimde bir koz olması gerekebilir."

Temasımı idrak ettiğimde kasıldım.

Demir'le anlaşmamız üzerine İnferno sınırları içindeyken başka bir adama dokunmamam gerekirdi ama ben çembere adım attığımdan beri tam aksini gerçekleştiriyordum. Bunun saçma bir kural olduğunun

farkındaydım ve kendime duyduğum güvene zıt kaçıyor olmasından nefret ediyordum ama verdiğim sözleri bozan bir kadın değildim. Bu yüzden elimi geri çekip dokunuşumu sonlandırdım.

Wahab bana bakarak kaşlarını çatı. “Buna ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Öncelikle sen varken Lina bir seçenek olamaz. Ayrıca sevgilisi olan biriyle takılmak benim ilkelerime ters.”

Pekâlâ, şimdi emin olmuştum. Alin’in bu adamdan istediği tek şey kesinlikle bilgiydi. Bu yüzden onunla rastlantısal bir karşılaşma planlamış, aralarında bir samimiyet geliştirmiş ama ona asılmama ihtimalini de garantiye almıştı. İki milyon için sunduğu öpücükler ise sadece oyun kuralıydı ki gözümde şu an için önemsizlerdi.

“Demek sevgilisi olduğunu biliyorsun,” diyerek lafı çevirdim. “Ne yazık ki geçen hafta ayrıldılar. Bu yüzden kendisi müsait bir seçenek.”

Yalanım karşısında şaşırın adam bunu sesine yansıttı. “Cidden mi? Çok tuhaf, bana o adama âşık olduğunu söylemişti. Hatta evlenmeyi bile düşündüklerini anlatmıştı.” Yüreğim sızladı ta ki Wahab sözlerine son bir ek yapana kadar. “Adam bir yazılım şirketinin sahibi olduğu için önce kariyerini rayına oturtması gerektiğini yoksa herkesin, ulaştığı pozisyona adamla yatarak geldiğini düşüneceğini söylemişti.”

Alin’i öldürecektim. Hem de acı dolu bir yöntemle. Yalancılıkta çığır açan küçük kardeşime şaşırmayı bırakmalı ve onu tiyatroya yönlendirmeyerek ünlü bir aktris olabilme ihtimalini baltaladığımızı kabul etmeliydim.

“Belki de bu yüzden ayrıldılar,” diyerek omuz silktim.

“Her neyse. Sana söyleyebileceğim tek şey, Lina’nın üzerinde geliştirdiği programın tamamlanma aşamasında olması. Tek sorun son evreyi geçebilmesi için bir şey gerek ve onu alması imkânsız.” Bilmiş bir sırıtışla tebessüm etti. “Yoksa hapsi boylar.” İç geçirip gözlerini kıstı. “Ya da öldürülebilir.”

Boğazımı düğümleyen son kısım ile parçalar birleşti.

Alin gerçekten de projesini bir fikir olmaktan çıkarmış, onu geliştirmiş ve ilerletmişti. Son evreye geldiğinde ise ihtiyacı olan şey her neyse onu almayı başarmıştı ve şimdi o şey yüzünden peşinde birileri vardı. Ona zarar vermek, öldürmek istiyorlardı.

Endişe, kalp ritmimi bozdu.

Bedenimden geçen titremeye ölüm meleğinin beni tekrar yokladığını düşünmeden edemedim. Ciğerlerime dolan nefes yetersizdi. Gözümün önünden geçmeye başlayan karartılar, bana her an bayılabileceğimi düşündürüyordu. Krize girebilme ihtimalimin yüksek olduğunu anladığımda

derin bir nefes alıp içimden ona kadar yavaşça saydım. Olumlu kalıp pozitif şeyleri düşünmeye başladım. Bir ara güvenli alanımı hayal etmeyi denedim ama zihnimde yer edinmeye başlayan bilgileri bir yere oturtmaya çalışırken odaklanamadım.

Alin, İnferno'ya bir şey sakladığını söylemişti. İnferno'ya gizlediği bu olmalıydı. Projedeki son aşamasının tamamlanması için gerekli olan temel kaynağı, şu an içinde bulunduğum cehennemmin bir yerlerindeydi.

Beynim infilak etmek üzereydi. Alması gereken şeyin ne olduğunu öğrenmek istedim ama Wahab konuyu kapatarak ortadaki parayı aldı ve saklayamadığı neşesiyle zarı uzatıp sıranın bana geçtiğini belirtti. Zarı elinden alıp sallamaya başladığımda algılarım körelmiş gibi hissettim. Alin ne haltlar karıştırıyorsa bu iş sandığımdan daha çetrefilli bir hale gelmeye başlamıştı.

Parmaklarımdan kayan zar masanın üstünde dönmeye başladı.

“Son aşama için ne gerekliydi?”

Sorumun beni ele verebileceğini biliyor olsam da umursamadım. Dönen zara bakarak kasılan göğsümün altında ezildim. Wahab'ın bakışlarını üzerimde hissedebilsem de ona bakamıyor, düşen maskemi yüzüme geri yerleştiremiyordum.

“Bir çip fakat detayları bilmiyorum,” dedikten sonra şüpheyi sorguladı. “Bu kadar merak ediyorsan niye ona sormuyorsun?”

Zar dönmeyi bıraktı. Karşılaştığım rakam ile kaşlarımı çatarak bunun ne anlama geldiğini hatırlamaya çalıştım. Saniyelerin ardından yüzünü ele geçiren gülümsemeyle bana bakan adamın az önceki şüphecililiğini tamamen yok saydığını gördüm. Beni aydınlatan sözleri sarf etti. “Paranı kaybetmek istemiyorsan beni öpmen gerek, Helen.”

Şansızlığım şaka mıydı?

Bakışlarımı zarın ardından Wahab'ta ve en son Demir'de dolaştırdım. Altın hareleriyle bana bakan adama doğru sertçe yutkunduğumda az ilerimizdeki köşede dikilip bizi izlediğini fark ettim. *Blackjack* masasından kalkmış görüş açısını daha da netleştirmişti. Gözlerimi kaçırdım. Önümdeki çipler bir buçuk milyon dolar ediyordu. Paranın bir milyonu Demir'e aitti ve anlamsız bir öpücük için o parayı kaybetmeme gerek yoktu. Ona manevi açıdan borçlanabilirdim fakat maddi açıdan zarara uğraması mantıksızdı. Yine de ona verdiğim bir söz vardı ve anlamlandıramasam da bunun Demir için olan önemini yadsıyamıyordum.

Bana yüzündeki sırıtışla bakan adama dönüp kalkmaya karar verdim. Oyunu terk edersem en fazla ne yapabilirdi diye sorguladım.

Belki de parayı kaybetmeliydim. Sonuçta Demir bana böyle bir kota koyarak kendisi buna sebebiyet vermişti. Ayrıca Wahab'tan öğrenebileceğim daha fazla bir şey yoktu. Varsa bile onu şüphelendirdiğim için bana anlatmazdı. Yüzüme bir tebessüm yerleştirip ağzımı açacağım sırada Wahab eğildi ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

Neler olduğunu anlayamadan elini belime yerleştirdi. Dudaklarının fazla yakınımda olduğunu algılamam ile geriye çekilecektim ki yabancı bir sesin bağırışıyla neye uğradığımı şaşırdım.

“Yangın var!”

Dehşete düşen ifademle etrafa bakmaya başladığımda odanın sol köşesinden yükselen alevleri gördüm. Herkes masalarından kalkarak endişeyle koşuşturmaya başladığında siyah duman gittikçe yükselmeye başladı. Wahab bir küfür savurup çiplerini toplamaya başladığında oturduğum yerden kalktım ve kendi çiplerimi elime aldım. Endişeyle koşuşturan insanlar sandalyeleri devirerek çıkışa doğru ilerlerken görevliler onları bir düzene sokmaya çalışıyordu. Alevler gittikçe etrafa yayılıp büyümeye başladığında Wahab'ın bir şeyler söylediğini işittim ama ne dediğini anlayamadım. Bana hareket etmemi söyleyerek koşmaya başladığında onu dinlemedim.

Alevlerin arasında duran adamdan gözlerimi alamıyordum. Demir Karadağ, yükselen ateşin ortasında durmuş, elleri ceplerindeyken sanki gün ışığının altında bekliyormuşçasına rahat bir tavırla bana bakıyordu. Altın hareleri aramızdaki mesafeye rağmen üstümdeydi. Öfkeyle kutsanmış ifadesine karşı dona kaldığımda tepki veremedim. Aniden zihnimde sesi yankılandı. *O piçin tek bir yanlış hareketinde sekizinci katı aleve veririm.*

Nutkum tutulmuş, düşüncelerim birbirine girmişti.

Bana doğru adımlamaya başladığında ardından yükselen alevlere baktım. Cehenneminde adımlayan bir şeytandan farksızdı. Ateş onu yakamaz gibi son derece kendinden emin adımlarla bana yanaştığında şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim.

Mekânda yükselen alevlere ve insanların yarattığı uğultulara karşılık bilinçsizce fısıldadığımda sanırım şoktaydım. “Kendi mekânını aleve verdin.”

“Adama dokundun,” derken dudağının kenarını kıvrırmıştı fakat o minik tebessüm sayılamayacak eylemde azıcık bile mizah yoktu. “Az kalsın seni öpecekti.”

“Sen de mekânı yaktın, öyle mi?”

“Yakacağımı söylemiştim.” Şaşkınlıkla ona bakarken benden daha sakin bir tonlamayla konuşması öfkemi kamçıladı. “Dalga geçtiğini sanmıştım. Gerçekten de yakacağını nereden bilebilirdim?”

“Ateş ile oynanmaz, Helen. Bunun şakası olur mu hiç?”

Sesine iliştirdiği kararlılıkla konuştuğunda göğüskafesimde bir sızı yerdi. Beni niye bu kadar önemsiyordu? Gözbebeği gibi gördüğü İnferno’sunu aleve verebilecek kadar kıskançlık hissetmesinin nedeni neydi? Ve ben bu kadar kızmama rağmen niye hâlâ bir tek onu öpmeyi düşünüyordum?

Tavandaki sistem çalışmaya başlayıp alevleri söndürmek adına işe koyuldu. Bedenimden süzülen sularla elbisem ve saçlarım tenime yapıştı. Gözlerimi Demir’de dolaştırdım. Benden bir farkı yoktu. Siyah tutamlarının bir kısmı alnına düşmüş, gömleği teninde saydam bir hale gelmişti.

Saliseler içinde sırlıklam oldum.

Bir adımda kişisel alanımı işgal etti.

Gözlerindeki öfkeye tezat kaçan alaycılığıyla sorguladı. “Gözlerindeki tedirginliği gördüm. Bana baktığında seni kurtarmamı ister gibi bir halin vardı.” Elinin tersiyle yanağımı okşadığında nefesim kesildi. “O piçin seni öpmesine izin vermemi mi isterdin?”

Etrafımızda olup biten her şey arka planda solup gitmişti.

Görebildiğim tek şey kehribar gözler, hissedebildiğim yegâne şey parmaklarının geride bıraktığı sızıydı. Tavandan akan su beni duş almışım gibi ıslatmaya devam ederken titredim çünkü içim yanıyordu.

Wahab’ın beni öpmesini istememiş ve gerçekten Demir’e baktığımda içten içe bir kurtuluş ummuştum. Yine de sessiz kalıp sorusuna cevap vermedim. Demir bana doğru eğildi ve aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı. Artık soluğu soluğuma karışıyor, belimi kavrayan elindeki basınç artıyordu. Öyle güzel kokuyordu ki kendimi sarhoş gibi hissettim. Kaslı kollarını bana dolamasını istedim. Onun varlığıyla harmanlanan içimdeki ateşi söndürmesini arzuladım. Ve emin oldum, bu adamın yanımdayken sağlıklı düşüncelere ev sahipliği yapmam imkânsızdı.

O, günah kavramının beden bulmuş haliydi ve ben bir azize değildim.

Avuçlarımda duran çipler parmaklarımdaki titremeyle yere saçıldığında umursamadım. Uzansam dokunacağım bir mesafede olan dudaklarımdan gözlerimi alamıyordum. Saniyelerin ardından daha fazla dayanamamaya uzandım ama Demir başını çevik bir manevra ile boynuma gömdü. Islak ve sıcak dudaklarıyla boynuma öpücükler bırakırken burnunu tenime sürterek kokumu içine çekti. Aldığı tat ile tatminkâr bir hırıltı çıkardığında işittiğim ses titrek bir soluğun dudaklarımdan kayıp gitmesini sağladı.

Dokunduğu yerlerden kıvılcımlar çıkıyordu. Agresif ama aynı zamanda bir o kadar da dikkatliydi. Canımı yakmak istiyor fakat kıyamıyordu.

En azından arafta kalmış gibi bir yumuşak bir sert davranmasından bu sonuca varıyordum.

Ağırlığını üzerimde hissetmek isteyerek bedenini kendime doğru çektim. Sert göğsü, göğsüme yaslandığında başımı geriye atarak ona alan yarattım. Bundan memnuniyet duyarak aralanan boynuma küçük ısırıklar bırakmaya başladı. Tenime geçirdiği dişleri kadınlığımın sızlamasına neden oluyordu. Bacaklarımın gücünü yitirdiğini fark ederek ince parmaklarımı ensesindeki saçların arasına bıraktım ve sivri tırnaklarımı kafa derisine geçirdim. Ona bahsettiğim acıdan zevk alarak inlediğinde daha sert bir ısırık ile beni bu sefer cidden damgaladı.

Dudaklarımdan kayan tatminkâr iniltiyle yukarı doğru yol aldı ve kulağımın altına bir öpücük bırakıp orgazm olmamı sağlayabilecek kadar boğuk bir tonlamayla konuştu. “Bana bir söz verdiğini sakın unutma.” Kulakmememi dişleyip daha şiddetli bir hırıltıyla adeta emretti. “Şeytan ile anlaşmanı bozarsan başına bela alabilirsin.”

Bedenini bana daha çok bastırarak onu hissetmeme neden olduğunda karnımdaki erkekliğinin sertliği ve boyutu karşısında şoka girdim. Artık emindim ki kesinlikle beni parçalara ayırabilirdi.

Boynuma birkaç öpücük daha bıraktı ve kokumu içine çekerek bedenimi titretti. Nefes alamıyor, cayır cayır yanıyordum. Sesimi aradım fakat bulamadım. Aklımı başımdan almaya yemin etmiş gibi ıslak dilini boynumdaki damarın üstünde kaydırды. Kuruyan boğazımı ıslatmak adına yutkunup karşı geldim. “Beni sinirlendirmezsen bozmayacağım.”

Bağırmama neden olabilecek kadar sert bir şekilde boynumu ısırды. Hissettiğim acıya eşlik eden haz ile gözlerimi yumduğumda sesini işittim. “Şart koşma.”

“Sen de beni sinirlendirme ve bağırmama neden olma,” diyerek tırnaklarımı daha sert bir şekilde kafa derisine geçirdim. Acıyla homurdandığında zevk aldığını biliyordum. Yüzündeki sırıtiş ile geri çekilip gözlerimin içine baktığında, aldığı hazdan kısılan gözleri kalbimin üstünde ağırlık yarattı. Gözleri karanlığa teslim olmuş, boynundaki damarın ritmik atışı dengesini yitirmişti. Islakken daha da göz alıcıydı. Arzu duygusu mimiklerini ele geçirdiğinde her zamankinden bin kat daha güzel gözüküyordu. Öyle ki bana böyle bakmaya devam etmesi için her saniyemi onu sinir ederek geçirebilirdim.

“Ama ben seni bağdırtmak istiyorum,” dediğinde soluksuz kaldım. “Sesin kısılana ve yorgun düşüp bayılana kadar bağırmanı sağlamak yeni hedefim.”

Dileğini gerçekleştirmesini arzuladım. Bedenim onun için yanıyor, hissettiğim zevk başımı döndürüyordu. Meydan okurcasına birbirimize bakmaya başladığımızda aralık dudaklarımdan kayıp giden nefesimi içine çekti. Kulaklarım uğulduyor, kadınlığımın nabızı deli gibi atıyordu. Erekte olan penisi karnımın tam üstündeydi. Bedenlerimiz çoktan hazırды. Ruhlarımız ise o kadar da emin değildi.

Parmak uçlarımda yükselip onu öpmek üzere harekete geçeceğim sırada Demir'in altın harelerindeki ışıltı söndü. İfadesini ele geçiren saniyelik korkuyla gözlerini sıkıca yumdu ve derin bir nefes alarak kendini üzerimden atarcasına geriledi. Başını iki yana sallayarak omuzlarını düşürmüştü. Beklenmedik anda tokat yemiş gibi bocalayan haliyle bir bana bir etrafa baktı. Sanki nerede olduğundan emin olmaya çalışıyordu.

Reddedilmenin verdiği utanç ve kendini geriye çekmesinin ardındaki nedeni öğrenme merakıyla ona baktığımda gerçekten kötü bir ruh haline büründüğünü fark ettim.

Sertçe yutkunup bakışlarını kaçırdı. Tek kelime etmeden aceleyle hareket etti. Sekizinci Çember'de adımlayıp benden uzaklaşmaya başladığında ne hissedeceğimi bilemeyerek öylece kalakaldım.

Yangın sönmüştü ve artık ıslanmıyordum.

Başımı geriye atıp tavana ardından neredeyse boşalmış olan mekâna göz attım. Alevlerin geride bıraktığı tahribat ruhumu yansıtıyordu. Islanmamın verdiği bir titremeyle zangırdadığımda aniden üşümemin nedeninin daha çok şeytanın işi olabileceğini anladım.

Çakıldığım noktada kalarak soluklandım. Demir'in sersemlemiş ifadesi zihnime kazınmış, düşüncelerimin uçları birbirine dolanmıştı.

Artık Hades hakkında bildiğim bir gerçek daha vardı. Cehenneminde hüküm süren bir şeytan olduğunu söylüyordu fakat ben dahil herkesin görmezden geldiği bir kısım vardı. Şeytan, cehennem ile cezalandırılan bir melekti.

Ve Demir'in kanatları kırılmıştı.

Düzenleme

Ny.Ozlem

SİYAH KANATLAR

Helen

Aynadaki yansımamda gözlerimi dolaştırdım. Kızıl saçlarım fönlenmiş ve omzumun gerisine atılmıştı. Birazdan canlı yayına çıkacaktım ve kendimi odaklanabilecek kadar iyi hissetmiyordum. Aklım hiç olmaması gereken birindeydi.

Demir Karadağ, dün gecedan beri düşündüğüm tek kişiydi.

Yüzündeki ifade her aklıma geldiğinde göğsümün altında bir sızı oluşuyordu. Korkuyla parlayan bakışlarını anımsamak beni sorgulamaya itiyordu. Bariz bir şekilde onu öpmemden korkmuştu. Gözlerinde görmeyi en son umacağım duyguydu bu. Onu hiçbir şeyin ürkütebileceğini sanmazdım. Bir saniye bile düşünmeden kendini alevlerin arasına atan adam, benim öpücüğümde çekindiğinde bunun büyük bir soruna gebede olduğunu anlamıştım.

Öpüşmekle ilgili bir fobisi ya da travması olmalıydı ki bu olasılık aklıma kötü senaryolar getiriyordu.

Mesleğim gereği o bakışı daha önce de birçok kez görmüştüm. Hepsi acı verici travmaların iziydi. Biliyordum ki Demir'in de böyle bir hikâyesi olabilirdi. Bu farkındalık beni öfkeliendiriyordu çünkü deneyimleyebileceği herhangi bir olumsuzluğun benim gözümde kabulü olamazdı. Acımasız hatta zalim bir Hades olabilirdi ama aynı zamanda benden desteğini esirgemeyen ve yanımda kalan Demir'di. Ve ben iki versiyonunun da üzülmesini istemiyordum.

Zihnimden Demir'i arındırmaya çalışarak bakışlarımı kaçırdım ve dibimde duran su bardağını aldım. İnce parmaklarımı bardağa dolayarak dudaklarıma yasladığımda fikirlerime ev sahipliği yapan kişinin gitmemeye kararlı olduğunu fark ettim. Suyumdan büyük bir yudum alıp yanan

içimi ferahlatmaya çalıştım. Dün geceden beri içim yangın yeri idi. Bunun nedeni hayatımın en erotik dakikalarını geçirmem değildi. Yani tamamen bu değildi lâkin inkâr edemezdim ki etkisi büyüktü.

Demir ruhumda bir hasar bırakıyordu.

Kısa süreli varlığıyla bunu nasıl başarabilmişti bilmiyordum ve bu durumdan dehşet rahatsız oluyordum ama gerçekleri yadsıyamazdım. Aramızda büyük bir çekim vardı. Daha önce kimseyle deneyimleyemediğim bir durumdu bu. Her hareketi beni günaha çağırıyor, bakışlarıyla bile beni kimsenin getiremediği sınırlarımda dolaştırıyordu. Fazlasıyla etkileyici ve çekici bir adamdı. Yine de üstümde bu denli büyük bir etki yaratabiliyor olması anlamsızdı. Tanrım, egom sarsılıyordu ki ben onu stabil tutmayı severdim.

Dün akşam beni bir başıma bırakıp gittiğinden beri onu görmemiştim. Sekizinci Çember'den beni Dokuzuncu Çember'e götüren kişiye Yalın olmuştu. Tek kelime etmemesi üzerine ona Demir'in nerede olduğunu sormamıştım. Gece geç gelmiş olmalıydı. Uyandığımda kapımın hâlâ aralık olmasından bana göz atmadan direkt odasına gittiğine emindim. Sabah kalktığımda ise uyuyor olmalıydı çünkü kendi kapısı kapalıydı ve ofisinde değildi. Onu rahatsız etmeden hızla hazırlanıp İnferno'dan ayrılmaya çalışmışım ama Nejat beni yalnız bırakamayacağını, emir aldığını söyleyerek peşime takılmıştı.

Arabamın benzini az olduğu ve acele etmem gerektiği için beni stüdyoya bırakmasına izin versem de işim bitene kadar binanın önünde bekleyeceğini belirttiğinde tepem atmıştı. Bunu benim güvenliğim için yapıyor olmasına minnettardım ama önce fikrimi alabilir ve beni sanki onun emrindeki bir kuklaymışım gibi hissetmekten alıkoyabilirdi. Demir'e bununla ilgili bir mesaj göndermişim ve okumasına rağmen cevap vermeyerek beni görmezden geldiğinde sinir kat sayılarım tavana vurmuştu.

Telefonuma göz atıp saatler geçmiş olmasına rağmen hâlâ mesaj gelmediğini fark ettim.

Öpüşmediğimiz için bir köşede ağladığımı mı sanıyordu da kendini böyle benden uzak tutmaya çalışıyordu?

Kendi kendime gözlerimi devirdim ve ayağa kalkıp üstümü düzelterek aynadaki yansıma baktım. Siyah mini ve dar elbisemin üstüne geçirdiğim aynı renk ceket düzelterek uzun çizmelerimi çekiştirdim. Kızıl tutamlarımı düzelterip odadan çıktım ve stüdyoya doğru ilerledim.

Program akışına uyarak neredeyse bir saatimi cinsel problemler ve tedavileri hakkında konuşarak geçirdim. Dilim uyuşmuş ve çenem

ağrımaya başlamıştı lâkin yüzümden gülümsememi eksik etmemeye gayret gösteriyordum.

“Helen Hanım, cinsel terapi alanında tanınan bir isim olarak evlilik ve ilişki danışmanlığı da veriyorsunuz,” dedi karşımdaki kısa saçlı kadın. Yüzünde imalı bir tebessüm yeşerdi. “Peki kendi aşk hayatınızdan biraz bahsedebilir misiniz?”

Öfkemi geri planda tutmaya çalışarak gülümsemeye devam ettim. Şu yanılgıdan nefret ediyordum. Kanseri tedavi etmek için kanser olmam mı gerekiyordu? Aşk, cinsellik, evlilik; bu gibi kavramlar üzerinde başarılı olmamın nedeni kendi aşk hayatıma ışık tutabiliyor olmam değildi. Ben bunun okulunu okumuş, eğitimi almıştım. Kimse bana diplomamı verirken cinsel ve aşk hayatım konusunda işimden feyz almamı söylememişti.

Toplumdaki bu görüşü anlayamıyordum. Doktor olduğunda da hastalanabilirdin. Avukat olsan da hukuksuzluk edebilirdin. Ve psikolog olsan da psikolojini düzeltemeyebiliyordun.

“Aşk hayatım bahsedilemeyecek kadar özel ve güzel,” diyerek alaycı bir yorumda bulunduğumda karşımdaki kadın kıkırdadı ve beklemediğim yerden vurarak beni dumura uğrattı. “Geçen gün katıldığınız davette Demir Karadağ size eşlik etmiş. Magazine düşen haberlerinize ne demek istersiniz? Yoksa İstanbul’un en gözde bekâarıyla mı birliktesiniz?”

Sinirlerim altüst olurken dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu sabah telefonuma gelen mesajlardan magazin diline düştüğümüzü anlamıştım ama karşımdaki kadının beni bu konuda sorguya çekebileceğini düşünmemiştim. Katıldığım program bununla ilgili değildi ve özel hayatım kimseyi ilgilendirmiyordu.

Kaçamak bir cevap verdim. “Ortak bir arkadaşımızın düğününe beraber katıldık, o kadar.”

Dudaklarıma yerleştirdiğim sahte tebessümü orada tutmak için büyük çaba gösterdim. Karşımdaki kadın başını sallasa da bana inanmadığı barizdi. Sunucu bir şeyler geveleyip programı kapattıktan sonra yakasındaki kulaklığı çıkarırken bana baktı. Yüzündeki gülümsemeyle mırıldandı. “Programımıza katıldığınız için teşekkür ederiz, Helen Hanım. Sizi en yakın zamanda tekrar ağırlamak isteriz.”

“İstemeyin,” dedim tatlı bir tebessümle. “Çünkü programınıza bir daha katılmayacağım ve bana verdiğiniz sorular arasında özel hayatım ile ilgili bir şey olmamasına rağmen reyting kazanmak adına beni gafil avlamaya çalıştığınızı unutmayacağım.”

Stüdyo, sözlerimin ardından sessizlikle kutsandığında yakamdaki mikrofonu çekip çıkardım ve masanın üstüne atarak ayağa kalktım. Neye uğradığını şaşırان kadının tavrıyla tatmin hissettiğimde kulise doğru ilerlemeye başladım. Sinirle çantamı alıp telefonuma uzandım. Başımı geriye atıp önüme düşen saçlarımı savurduğumda derin nefesler alıyordum. Aynadaki yansımamı bulduğumda kalakaldım.

Daha önce hiç birinin sözlerine bu denli büyük bir tepki gösterdiğimi hatırlamıyordum. İnsanların dedikoduya aç olmasına alışkıktım. Hakkımda çıkan hiçbir haberi tepki gösterecek kadar önemsememiştim ve kesinlikle bu biriyle ilk anılışım değildi. Ama o kadının ağzından Demir'in adını duymak, gözlerinin ilgiyle parladığını görmek beni rahatsız etmiş ve sinirlendirmişti.

İyi değildim.

Kesinlikle iyi değildim.

Demir Karadağ, fizyolojimi bozuyordu. Bedenim o olmadığında dahi tuhaf tepkiler göstermeye devam ediyordu ve düşüncelerimin büyük bir kısmı ondan oluşuyordu. Bu saçmalık neydi bilemiyordum ama derhal üstünü kapatmam gereken dipsiz bir kuyu olduğunu fark etmeye başlamıştım. Eğer içine düşüp esir kalmak istemiyorsam hemen bir çözüm bulmalıyordum.

Odadan çıkıp koridorda yürüdüm. Telefonumun ekranını açtım. En yakın arkadaşşıma her zaman gittiğimiz mekâna doğru yola çıktığımı ve acilen gelmesi gerektiğini söyleyen bir mesaj attım.

Saat daha sadece altıydı ama benim alkole ihtiyacım vardı.

Nejat'ın beni binanın önünde beklediğini biliyordum. Kendisi bir asker gibi başıma dikilmişti ve bu durum beni daha çok sinirlendiriyordu. Demir mesajıma cevap vermiyordu çünkü gözü zaten üstümdeydi. Kendini geri çekecek ve aramıza mesafe koyacaktı çünkü geçen gece yaşananlar benim için olduğu kadar onun için de tuhaftı. Fakat beni yok saymasını istemiyordum. Aksine beni görsün, duysun istiyordum. Ve bunu hayatımda ilk defa istiyordum. Keşfetmeye çalıştığım bu durumun her detayına hâkim olmalıyordum.

Adımlarımı yavaşlatarak tebessüm ettim. "Pardon," dedim yanımdan geçmekte olan kızı durdurarak. "Bu binanın arka kapısı var mı?"

Demir'in benimle iletişime geçmesini sağlamalıyordum. Bunu yapmanın en kolay yolu ise Nejat'ın ona haber uçurarak ortalarda olmadığını söylemesiydi. Peşimde birileri olduğunun farkındaydım. Büyük ihtimal

aptallık ediyordum ama gerçekten artık bazı şeyleri umursayacak aşamayı geçmiştim.

Biri beni avlamak mı istiyordu?

Deneyebilirdi.

Kızın tarif ettiği koridora girip arka kapıdan çıktım ve bir taksiye binip gitmek istediğim adresi söyledim. Parmaklarımı birbirine dolayıp ellerimdeki titremeyi azaltmaya çalıştım. Trafikte yol aldığımız sırada fevriliğim dinginleşmedi. Aksine daha da umarsız olma isteği beni kuşatmaya almıştı. Belki de kendimi cezalandırıyordum. Sonuçta günlerdir yaşadıklarımın bir bedeli olmalıydı ve ben de suçsuz sayılmazdım. Daha dikkatli ve iyi bir abla olmalıydım. Beceriksizliğimin getireceği tehlikeleri kucaklamalıydım.

Dakikaların ardından Nişantaşı'ndaki en sevdiğim mekânın önündeydim. Araçtan inip çantamı omzuma atarak yürüdüm ve mekâna girerken kapıda bekleyen komiye selam verdim. Beni karşılayan garsona gülümsediğimde yirmili yaşlarının başlarındaki adam yanımda durdu. "Hoş geldiniz, Helen Hanım. Bir haftadır ortalarda yoktunuz. Gözümüz yollarda kaldı."

"Yoksa beni özledin mi, Cihan?"

Genç adam başını sallayarak utangaç bir tavır takındığında kıkırdadım. Üstümden çıkardığım ceketini ona doğru uzatıp tek kelime etmeden her zamanki masama doğru ilerledim. Tanıdık simalara selam verip yerime oturduğumda bacak bacak üstüne atarak arkama yaslandım. Sipariş vermeme gerek olmadığını bir kez daha kanıtlayan bir hız ile viskim önüme bırakıldığında tebessüm ettim. Mekân sahibi ve arkadaşım olan Görkem bana bakarak elinde duran puroyu uzattığında teklifini reddetmem mümkün değildi. Kalın puroyu dişlerimin arasına sıkıştırıp Görkem'in yaktığı çakmağa ucunu yaklaştırdım. Ağzımda dolaşan dumanı hissederek arkama yaslandım.

"Sorunun ne?" diyen Görkem ile kaşlarımı çattım. Bana *bariz olanı idrak edemedin mi* dercesine bakarken homurdandı. "Kötü ruh halini mekâna adım attığın an hissettim."

"Yorucu bir gündü, o kadar."

Cevabımdan tatmin olmamıştı ama uzatmadı. "Günlerdir nerelerdesin?" dediğinde içkimi yudumlayıp sonra konuştum. "Meşguldüm."

"Son gelişmeleri kaçırdın."

"Hangi gelişmeler?"

"Biriyle tanıştım."

İşittiğim sözleriyle heyecanla doğruldum. “Nasıl biri?” diye merakla sorduğumda Görkem’in yüzünü bir gülümseme ele geçirdi. “Farklı ve keşfedilmeye değer biri. Sanırım yakında boynuma bir tasma takılabilir.”

Kahkaha atarak arkama yaslandım. “Sen de kervana katılıyorsun desene. Parmağında yüzük göreceğimi sanmazdım ama herkesi yola getirecek biri var demek ki.”

“Seni de biri yola getirecek,” dedi Görkem alaycı bir sırıtış ile. “Bir gün parmağında yüzük ile karşıma çıkacak ve ne kadar âşık olduğunu anlatacaksın. Ben de bu zamana kadar dalga geçtiğin her romantik olayla ilgili göndermelerde bulunup seni nişanlana rezil edeceğim.”

“Daha çok beklersin,” diyerek viskimden büyük bir yudum aldım.

Görkem ile biraz daha sohbet ettik. Bu süreçte bir şey fark ettim. Görkem’i her zaman fazlasıyla çekici bulmuştum. Arkadaştık fakat arada masum flörtler eder, egolarımızı tatmin ederdik. Şimdiyse karşımdaki adama baktığımda herhangi bir beğeni hissetmiyordum. Bana çekici ya da yakışıklı gelmiyordu. Gözlerimi diğer masalardaki erkeklerin üstünde dolaştırdım. Bana bakan birkaç kişiyle göz göze geldiğimde iç geçirdim. Hayır, hiçbir dikkatimi çekmiyor ya da beni heyecanlandırmıyordu.

Sanırım Demir Karadağ beni geriye kalan bütün erkekler için mahvetmişti.

Görkem işleriyle ilgilenmek adına yerinden kalktığında Derya görüş açıma girdi. Mekânın içinde adımlayan kadına bakıp yerimden kalktım. En yakın arkadaşım kendini üzerime atıp bana sıkıca sarıldı.

Derya geri çekilip yüzüme baktığında hüznü ve öfkeli gibiydi. “Bana hemen neler olduğunu anlatman gerek. Günlerdir bölük pörçük şeyler söylüyorsun ama hiçbir şey anlamadım.”

İç geçirdim. Nereden başlamam gerektiğini bilmiyordum. Alin’in başımıza açtığı belaları dile dökmek zordu. Bir de buna İnferno’da attığım imza dahil olunca dilime vurulan mühürü kırmamam gerektiğini düşünüyordum. Fakat aksine ihtiyacım vardı. Bana bakan yeşil gözlerin sahibine yaşadıklarımı anlatmam gerekiyordu yoksa çıldıracaktım. Bu yüzden İnferno hakkında fazla detay vermeden yaşadıklarımı anlatmaya başladım ve her ağzımdan çıkan kelimedede biraz daha rahatladığımı hissettim.

Üçüncü viskimin yarısına geldiğimde arkama yaslanıp arkadaşımın gözlerimi dolaştırdım. *Ne duyduğum ben* der gibiydi ve nefes aldığından bile şüpheliydim. İrileşen gözleriyle öylece durmuş bana bakıyor, işittiklerini sindirmeye çalışıyordu.

“Helen.” Gözleri mümkünmüş gibi biraz daha irileşti. “Bu çok tehlikeli ve yanlış. Polise haber vermen gerek. Alin’i başka türlü bulamayız ve...” Endişeyle yutkundu. “Ona bir şey olma ihtimalini en az senin kadar kaldıramam.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım.

Derya benim için bir kardeş, Alin için ise bir ablaydı. Her daim bir aile gibiydik. Bazı konularda benden daha panikti. Bu yüzden Alin’i benden daha çok kontrol eder, bir gözünü daima üstünde tutardı. O yüzden benim gibi onun da kendini suçlayabildiğini görebiliyordum. Bizim için küçük bir bebekten farksız olan kız kardeşim, sandığımızdan çok daha fazlasıydı ve bunu kabul etmek sancılı bir süreçti.

“Gençer’in kardeşi,” diyerek başını iki yana salladı. Yeşil gözlerinde yeşeren öfkeyi gördüm. “Bunu nasıl fark etmem? O piçin kalbimi kırdığı yetmiyormuş gibi bunun aynısını kardeşi Alin’e yapacak. Hatta yaptı bile. Eminim ki başına açılan bela her neyse bunun nedeni Alper’dir. En az abisi kadar toksik biridir o.”

“Aslına bakarsan Alin, başındaki bela ile Alper’in bir ilgisi olmadığını söyledi.”

“Ne!” Bağırmasıyla bize bakan birkaç kişiyi görmezden geldi. “Bu saçmalık. Alin kendi başına nasıl böyle bir bela açabilmiş olabilir ki?”

“Ben de onu anlayamıyorum.”

“Alin’i bir an önce bulmamız gerek.” Derya yakarırcasına mırıldandığında ona doğru uzanıp elini tuttum. “Ve bulacağız. Demir bana yardım ediyor ve gerçekten güçlü bir adam. Alin’i bulabilir.”

Derya kaşlarını çattı. “O adama güveniyor musun?” Şaşırmış ve anlam verememiş gibiydi. “Helen, o adamın tek derdi eğlenmek. Bunun için kendine ayrı bir dünya yaratmış umarsız biri. Gerçekten seni ve kardeşini önemsiyor olamaz.”

Ağzımda acı bir tat belirdi. O tarifsiz sızı yine göğsümün altında baş göstermişti. Demir’i doğru düzgün tanıımıyordum ama gördüklerimden yola çıkarak emin olduğum bir şey vardı. Demir sözünü her ne olursa olsun tutardı. Ve bana kardeşimi bulabileceğini söylemişti. Bulacağına inanıyordum. Açıkçası şu an için ondan başka bir dayanağım yoktu ve ona güvenmek istiyordum.

“Öyle biri değil.” Bakışlarımı kaçırarak parmaklarımın arasında duran kristal bardağı okşadım. “Erkekler konusunda önyargılıyım, bilirsin. Ama o farklı biri. Tarif edemiyorum ama gerçekten onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. Verdiği sözleri tutar.” Dudağımın kenarı kıvrıldı

zira aklıma alev alan Sekizinci Çember gelmişti. “Tutamayacağını sandığın kadar imkânsız sözleri bile.”

Bana tuhaf bakışlar atan arkadaşşıma döndüm. Sözlerimin ardındaydım ve bunu anlamak derin bir nefes almasına neden olmuştu. Başını sallayarak omuzlarını düşürdü. “Pekâlâ, madem ona güveniyorsun o zaman ben de güvenirim.” Tek kaşını kaldırdı. “Yine de yakında Alin’den haber alamazsak ailene durumu anlatman gerekebilir.”

“Biliyorum ve kalplerine inmesinden korkuyorum,” dediğimde Derya anlayışla elimi okşadı ve aklımdan geçen bir umudu dile getirdi. “Alin onlara boşuna bir hafta arkadaşısında kalacağını söylememiştir. Yakında seninle iletişime geçecektir.”

Ben de buna güveniyordum.

“Bu süreçte İnferno’da kalmak istediğine emin misin?” Derya içimi ısıtan bir tebessümle bana baktı. “Biliyorsun ki benim evim senin evin.”

Bunu biliyordum. Derya benim ortağım, kız kardeşim ve en yakın arkadaşımdı. Ona sonsuz bir güven duyardım ve bütün kalbimle severdim. Bu yüzden onu tehlikeye atacak en ufak hareketi bile gerçekleştiremezdim. Ondan uzak durmam gerekse dahi onu korumalıyım.

“İnferno’da kalacağım,” dediğimde arkadaşımı rahatlatmak istedim ama içten içe sözlerimin doğruluğuna inanmaya başlıyordum. “Orada güvendeyim.”

Viskimi dikip bara doğru döndüm ve Görkem’in bakışlarını yakalayarak bağırdım. “Beni sarhoş etmen gerek!” dediğimde gülümsedi. Dakikalar içinde önüme on küçük bardak dizip içine tekila döktü ve uyarı dolu bir tınıyla konuştu. “Mekâna kusarsan seni boğarım.”

Hızla küçük bardakların içindeki yakıcı alkolü mideme göndermeye başladım. Tek derdim kafamın içindeki sesleri susturabilmektir. Alin’i düşünmek bana acı veriyordu. Demir’i sorgulamak beni sinirlendiriyordu. Zihnimde büyük bir kaos vardı ve ben başa çıkamıyordum. Bilincimi kaybedecek kadar çok içersen belki bu gece mışıl mışıl uyuyabilirdim.

Beşinci bardağımı kafayı diktiğim sırada işittiğim mesaj sesiyle durdum ve ağzıma bir parça limon atıp yüzümü ekşiterek ekrana düşen bildirimlere bakmaya başladım. Telefonum saniyeler öncesine kadar çekmiyor olmalıydı ki aniden peş peşe gelen aramaları ve mesajları fark etmeye başladım. Hepsi de Demir’dendi.

Neredesin?

Beni sınıyorsan yapma.

**Eski sevgilin ortak arkadaşımız değil. O piçin parmaklarını kırdım.
Fiziksel zarar verdiğim biriyle arkadaş olmam.**

Yani genelde.

Nejat'ı ekmen çok kaba bir hareket.

**Seni bulamayacağımı sanıyorsan
beni hiç tanımamışsın demektir.**

Sertçe yutkunup cihazı bir kenara bıraktım. Telefonumu uçak moduna alıp kendimi rahatlatmaya odaklandım ve geri kalan shotları kafaya dikerek gözlerimi yumdum.

Hayatımda ilk defa bulunmak istediğim bir kaçış planının içindeydim.

İstanbul'un manzarasını severdim.

Özellikle geceleri her yerin ıslıl ıslıl olması kendimi iyi hissettirirdi. Dokuzuncu Çember'in terasından baktığımda ışıkları görür ve benim haricimde başkalarının da olduğunu hatırlardım. Bu bazen kendime hatırlatmam gereken bir şeydi çünkü koca dünyada bir başıma olmadığımı unuttuğum anların sayısı fazlaydı.

Berrak gökyüzünde bakışlarımı dolaştırdım.

Geceleri severdim. Gündüzler bana keyif vermezdi. Her sabah uyan-
dığımda yüzüme bir maske takar ve güneş batana dek o maskeyle dolaşırdım. Karanlık hâkimiyeti ele aldığında ise gerçek benliğimi ortaya çıkarır ve tam o an kimliğimi bulmuş gibi hissederdim.

Gündüzleri maskeyle dolaşmadığım nadir anlar olurdu. İçinde bulunduğum zaman dilimi o anlardan biriydi. Maskemi tamamen çıkarıp bir kenara bırakamıyordum ama karşımdaki kadına bir nebze de olsa gerçek benliğimi gösteriyordum. Aksi takdirde bana yardım etmezdi. Gerçi onun yardımına ihtiyacım olduğunu düşünmek bile egomu yerle bir ediyor, maskeme daha sıkı sarılmak istememe neden oluyordu fakat bu sefer durum farklıydı. Bu sefer gerçekten bana el uzatmasına ihtiyacım vardı yoksa kafayı yiyecektim.

Yaklaşık iki aydır görüştüğüm psikoloğum bana bakarak konuşmamı beklemeye devam ettiğinde sessiz kaldım. Nereden başlayacağımı ve ne diyeceğimi kestiremiyordum.

Bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Uzun kahverengi saçları ve gözleri vardı. Yüzünden tebessüm eksik olmuyordu. Tuhaf bir şekilde benimle flört etmemiş, etik dışı bir hareket sergilememişti. İlgisini çekmeme ihtimalim yoktu fakat profesyonelliğini elden bırakmaması ona saygı duymamı sağlıyordu.

“Haftanız nasıl geçti, Demir Bey?” diyerek ince sesiyle konuştuğunda derin bir nefes aldım. Bana bakarken yargılayıcı değildi. Her daim söylediklerimi ifadesiz bir şekilde dinler, nötr kalırdı. Bu zamana dek düzinelerce psikolog eskitmiş biri olarak ilk defa ona kendimi açabileceğimi düşünüyordum. Sanırım bunun nedeni beni yargılamayacağına güveniyor olmamdı ki ben genelde kimseye güvenmezdim.

“Tuhaf.”

Kısa ve net cevabım üzerine tebessümü genişledi. “Tuhaftan kastınız nedir?”

İç geçirerek bakışlarımı kaçırdım. Yüksek bir binada oluşumuzdan kaynaklanan güzel manzaraya bakarak bacağımı salladım. Birkaç gün içinde hayatım tahmin edilemez bir şekilde değişmişti ve bunun tek nedeni oydu. Aklımdaki tek kişi kızıl saçlı Persephone’ydi.

Siyah ceketimin düğmesini açıp hızla üstümden çıkardım.

Kadını düşünmek bile alev almamı, bedenimin yanmasını sağlıyordu. Nefesime karışan nefesi, hindistan cevizini andıran kokusuna karışan kendine has özü, yumuşak ve kızıl saçları, porselen teni...

Her bir zerresi kafamın içinde dönüp duruyordu.

“Biri işimi baltaladı ve başıma bela açtı,” diyerek üstü kapalı bir şekilde olanları anlatmaya başladım. “Bunu yapan kişinin ablası ise bir süre benimle kalacak çünkü şartlar öyle gerektirdi.”

“Evinize misafir kabul etmekten hoşlanmadığınızı sanıyordum.”

Arkasına yaslanmış, ince parmaklarındaki kalemi çevirerek beni dinleyen kadının ifadesini okuyamıyordum. Bu yüzden gömleğimin yakalarını çekiştirerek homurdandım. “Evet, normalde kimseyi evime almam. Kendi sınırlarımda bir kadının salınmasına izin vermem ama Helen’e izin verdim ve bu garip.”

“Helen?” diyerek bana tebessüm ettiğinde başımı salladım. “Evet, adı Helen.”

Dizinde duran kâğıda not alarak tebessümünü biraz daha genişletti. “İsmi çok güzelmiş.” Başını kaldırıp gözlerini kıstı. “Peki, kendisi nasıl biri?”

İç geçirdim ve dövmeli parmaklarıma baktım. Zihnimin içindeki görselleri arşınlayarak her hareketini tekrar ve tekrar gözden geçirdim. Helen Saral, daha önce karşılaşmadığım bir karakterdi. Tanıştığım hiçbir kadına benzemiyordu. Onda farklı bir şey vardı. Beni heyecanlandıran ve durmadan tahrik olmaya iten bir şey.

“Zeki, açık sözlü, özgüvenli ve kahretsin ki büyüleyici bir güzelliğe sahip.” Ağzımdan dökülen betimlemeler öfkemi harmanladı. Başımı kaldırıp beni ilgiyle dinleyen kadına baktığımda gözlerinde gölgeleyemediği bir heyecan fark ettim. Sanki benim adıma mutlu olmuş gibiydi.

Tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

Karşımdaki kadın cüretkârdı. Kimse benim sözlerimi sorgulamaya cesaret edemezdi. Bu zamana kadar hiçbir psikoloğum benim sarsılmaz egomu okşamaktan başka bir şey yapmamıştı lâkin bu seferki farklıydı. O beni, kendimi sorgulamaya itiyordu. Bu huyuna sinir olsam da istemsizce bir bumerang misali geri dönüyor ve seanslarımızı sonlandıramıyordum.

“Evet, öyle.”

Başını hafifçe salladı ve defterine bir şeyler karaladı. “Bana biraz daha Helen Hanım’dan bahsedebilir misiniz?”

Aklımdan çıkmayan kadının varlığıyla hayatımı bu denli ele geçirmesi saçmalıktı. Büyük mavi gözleriyle bana her baktığında göğsümün altının sızlaması şaka gibiydi. Yine de belirtmeliydim, bir yandan ona dair her şey oldukça hoşuma gidiyordu. Beni düşünerek *smoothie* hazırlamıştı. Alt tarafı bir içecekti ama benim için bundan çok daha fazlaydı. Akşam yemeği için kendine bir şeyler yapıp yiyebilir, beni düşünmeyebilirdi zira böyle bir zorunluluğu yoktu. Yine de beni şaşırtarak ikimize yemek hazırlamıştı. İnce düşünüyor ve bana kendimi iyi hissettiriyordu. Bu zamana dek kimse aç mıyım, tok muyum, sağlıklı mıyım yoksa ölüyor muyum sorgulamamıştı. Ama Helen bana hazırladığı tek bir içecek ile yemek sayesinde kendimi çocuk gibi hissettirmişti ve ben kahrolasica otuz iki yaşındaydım.

“Düşünceli biri,” diye mırıldandığımda karşımdaki kadın daha fazlasını duymak istediğini belli ederek bana dik dik bakmaya devam etti. Ne anlatmamı bekliyordu?

Helen’in zekâsıyla beni kendine hayran bıraktığını söyleyebilirdim. İspanyolca bilerek beni şaşırttığını, daha önce kendimden başka kimsede görmediğim bir cüretkârlığa sahip olduğunu, spor yaptığımız sırada beni

tırnaklayarak delirttiğini ve onu havuza fırlatıp durmasını sağlamaya çalıştığımda, açık yüreklilikle daha fazlasını istediğini söyleyerek beni çıldırttığını anlatabilirdim.

Kafamı boynuna gömdüğümde kokusunun bütün duyularıma ket vurduğunu, dişlerimi tenine geçirdiğimde içimde daha önce deneyimlemediğim bir açlığın oluştuğunu, o açlığı dindiremeyeceğimden endişelendiğimi, beş yılın ardından ilk kez ilaca gerek duymadan erekte olduğumu ve boynunda iz bırakıp onun canını yaktığım için kendimi dövmek istediğimi söyleyebilirdim.

O güzel ve beyaz boynunda bana ait bir kızarıklık oluşu kendimi o kadar iyi hissettirmişti ki onu kapattığını gördüğümde tek dileğim yeni-sini yaratmak olmuştu. Bedeninin her bir santimine izimi bırakmak, bu zamana kadar birlikte olduğu bütün adamları ona unutturmak istemiştim.

Ve bunu hâlâ istiyordum.

O kadar çok istiyordum ki başka bir şey düşünemez hale gelmiştim çünkü herkes görmeliydi. Ona değen her adamın bakışında aynı arzu ateşi oluşuyordu. Gözünü ona değdiren her adam yaşamaya devam etmek istiyorsa onu bir obje olarak görmemesi gerektiğini bilmeliydi. Bu yüzden onu damgalamak istemiştim. Belki bu insanların ona yiyecek gibi bakmasını engeller diye düşünmüştüm ama o ilk fırsatta benim izimi gölgelemişti.

“Beni sinir ediyor,” diye yakardım. “Fazla sinir bozucu.”

Psikoloğum yakarışım karşısında tebessüm ederek kucağındaki kâğıda not aldığı anda ne yazdığını merak ettim.

“Ona dair sizi öfkeliendiren şey tam olarak nedir?”

Çok inatçıydı. Dik başlıydı ve ele avuca sığmıyordu. Kimseye dokunmasını istiyordum. Benden başka hiçbir adamın üstünde ellerini dolaştırmasını istiyordum. Arzudan yanan bakışlarıyla bir tek bana baksın istiyordum. Bir tek ben onu tatmin edebilirmişim gibi sadece bana ihtiyaç duysun istiyordum. Ona dair her şeyi çok fena istiyordum.

“Kendinin farkında ve her adama saniyeler içinde diz çöktürebileceğini biliyor,” diyerek sinirle homurdandım. Yumruk yaptığım ellerimi açıp kapattım. Avuç içlerim kaşınıyor, bedenim geriliyordu.

Bu yüzden iddiayı öne sürerek onunla anlaşma yapmıştım. Başka türlü onu zapt etmem imkânsızdı çünkü buna hakkım yoktu. Ben ona ait değildim ve o da bana ait değildi. Birbirimizin üstünde söz sahibi değildik. Açıkçası olmaması da gerekiyordu. Bu sağlıksız ve yanlıştı. Yine de bir başkasının ona dokunabilme ihtimali beni sinirlendiriyordu. Wahab

denen piç ona yanaştığında gözüm kararmıştı. Helen ona dokunduğunda içimdeki yaratık haykırmıştı. Az kalsın Helen'i öpecek olan adamı anımsamak öfkemi arşa çıkardı. Onun dudaklarının Helen'in dudaklarına dokunabilme ihtimali beni öylesine delirtmişti ki Sekizinci Çember'i aleve vermiştim.

Sekizinci Çember'i yaktım.

Evimin bir parçasını hasara uğrattım.

Ve bunu sırf Helen başka bir adamı öpmesin diye yaptım. Bu çok ama çok yanlış. Akli dengesi yerinde olan biri böyle bir eylem gerçekleştirmezdi.

İnferno benim ruhum ve kimliğimdi. Yuvam benim için her şeyden ve herkesten önemliydi. Beni ben yapan en büyük etkene, bir kadın uğruna zarar vermek... Bunun gerçekleşebilme ihtimalini hayal bile edemezken pratiğe geçirmiş olmam aklımı ne kadar yitirdiğimi kanıtlıyordu.

"Helen Hanım'ın diz çöktürebileceği adamlardan biri olabileceğinizi düşünüp bundan endişe mi duyuyorsunuz?"

İşittiğim soruyla histerik bir kahkaha attım. Kimse bana diz çöktüremezdi. Ben kimseye boyun eğmezdim. "Helen benim sistemimdeki bir virüs," diyerek düşüncelerimi dile döktüm. "Alışık olmadığım bir yenilik ama bundan daha fazlası değil çünkü olmamalı. Görüldüğü kadar iyi hissettiremez."

"Ya hissettiriyorsa?"

Karşımdaki kadını ürküten bir tebessümle öne eğildim ve gözlerinin içine baktım. "O zaman seanslarımızı artırmamız gerekecek. Hatta beni Bakırköy'e yatırabilirsiniz. Çünkü donmuş ve kararmış kalbimin birine mühürlenmesindense ölmeyi yeğlerim."

"Birine bağlanmak sizin için ölüm ile eşdeğer bir kavram mı?"

Bunaldığımı hissediyordum.

Psikoloğum sorusunu yok saydığımı fark ettiğinde sözlerini evirip çevirse de aynı noktaya varmaya devam etti. "Sizce Helen Hanım'dan hoşlanıyor olamaz mısınız?"

"Ben kimseden hoşlanmıyorum."

"Öyleyse Helen Hanım'a hissettiklerinizi nasıl adlandırıyorsunuz?"

"Takıntı," dedim düşünmeden. "Takıntı yapmış olmalıyım. Obsesif biri olduğumu biliyorsunuz. Çoğu şeyi takıntı haline getiriyorum ve Helen'de de böyle olmuş olmalı."

İnkâr etmek alışkanlığım değildi ama şu an için başka bir seçenek göremiyordum çünkü hayatımda belki de ilk kez tedirginlik duyuyordum.

Dün gece olanlar benim için kırılma noktasıydı. Her anlamda yüzleşmek zorunda kaldığım hislerle çevrilmek beni yaralamıştı.

Karşımdaki kadın sessiz kalarak gözlerini üzerimde dolaştırdığında sanki ne söylediğimi tam olarak anlayamamıştı. Bu yüzden daha açıklayıcı bir anlatım kullandım. “Yılların ardından ilgimi çeken tek kadın olduğu için bunu bir oyun haline getirdiğimi düşünüyorum. Kimsenin ona dokunmamasını istememin nedeni de bu olmalı.”

“Hissettiğiniz duygu kıskançlık olabilir mi?”

Kaşlarımı çatarak iğrendiğimi belli eden bir ifadeyle psikoloğuma baktım. “Birinin göğsüme kızgın bir bıçak sokup kalbimi delmek istercesine defalarca kez çevirmesi ve beni içten içe kanatması kıskançlık mıdır?” Tek kaşım havalandı. “Bence değil.”

Psikoloğum dudaklarını birbirine bastırıp ifadesizliğini kuşandıktan sonra gözlerimizi buluşturdu ve beni dumura uğratan soruyu sordu. “Peki sizce kıskançlık nedir?”

Düşündüm ama bir cevap bulamadım. Omuzlarımı silkerek umarsız bir tavır ile karşılık verdim. “Bilmiyorum, daha önce hiçbirini ya da bir şeyi kıskanmadım.”

“O zaman az önce söylediğiniz şeylerin kıskançlık sonucunda oluşmadığına nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

Afalladım.

Kendimden emin gözükmeye çalışsam da başarılı olamadığıma eminim ve bu öfkemi ikiye katladı. “Çünkü ben kıskanmam.”

“Daha önce birini kıskanmamış olmanız, asla kıskanmayacağınız anlamına gelmez,” dedikten sonra tebessüm etti. “Belki de artık kaybetmek istemediğiniz, kaybetmekten korktuğunuz biri hayatınızda olduğu için endişeleniyor ve kıskanıyorsunuzdur.”

Boğazım düğümlendi.

Helen’in evimdeki varlığı garip bir şekilde hoşuma gidiyordu. Ona şimdiden alışmaya başlamıştım. Dün gece eve geç gelip onu odasında uyuyor bulduğumda aralık duran kapısından bakıp yatağında uzanmış olduğunu görmek beni iyi hissettirmişti ve aksini düşündüğümde içim yanıyordu.

Onu kaybetmek istiyor muydum?

Hayır.

Onu kıskanıyor olabilir miydim?

Belki de.

Çünkü gerçekten de bilmediğim bir duyguydu. Tanıştığım için bo-
calamış ve anlamlandıramamış olabilirdim. Sanırım zamanında büyük
konuşmuş, kıskançlığın ne kadar saçma olduğunu belirten diyalogların
içinde bulunarak hata etmişim.

“Kıskançlığı benden alman gerek,” diye yakardım. “Şu hipnoz tekni-
ğini kullan. Sigara bıraktırır gibi kıskançlığı bıraktır bana. Ben sevmedim
bu duyguyu. İstemiyorum, geri al.”

“Bu mümkün değil, Demir Bey.”

İşittiğim sözleriyle arkama yaslanıp kollarımı göğsümde doladım ve
sinirle sağ bacağımı sallamaya başladım. Sessizliğimi kuşanarak camdan
dışarıya baktım. Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyordum çünkü
karşımdaki kadın bana yardımcı olmuyordu. O diplomayı verirlerken ya-
nına birkaç sihirli güç de ilave etmeliydiler. Zihnimin derinliklerindeki
gerçekleri yüzeye çıkarıp sonra onlarla kendi kendime mücadele etmemi
bekleyemezdi.

“Helen Hanım’a dair en çok ilginizi çeken şey nedir?” diye sorduğun-
da bu konuyu kapatmak istemediği barizdi. Normalde sessiz kalır ve ona
daha fazla bir şey anlatmayacağımı anlamasını sağlardım. Yine de cevap
dudaklarımdan bilinçsizce döküldüğünde başarısız oluşumu kabullendim.
“Kızıl saçları.”

“Neden saçları?”

Omuzlarımı silktim. “Bilmiyorum.”

“Daha önce hayatınızda hiç kızıl saçlı bir kadın oldu mu?”

Sorusuyla gözlerimizi buluşturdum. “Hayır, bu öyle bir şey değil. Onu
kimsenin yerine koymaya çalışmıyorum.” İç geçirdim. “Sadece saçlarına
ne zaman baksam ya da dokunma imkânı elde etsem içimde bir şeyler
oluyor.”

Huzur bulurken aynı zamanda tahrik oluyorum, diyemedim.

Kâğıda not almaya devam eden psikoloğum saniyeler içinde başını
kaldırıp bana baktı ve onda en hoşuma giden özelliklerden biri olan açık
sözlülüğüyle konuştu. “En son ne zaman mastürbasyon yaptınız?”

Sorusuyla aklıma sızan anılar bedenime bir akım gönderdi. İçimde-
ki titremeye sarılarak soluklandım. Helen sırtımı tırnak izi içinde bırakıp
havuzda daha fazlasını istediğini belli ettiğinde kendimi zar zor dizgin-
lemiştim. Onun zihnimdeki hayali bile diğer kadınların gerçekliğinden
daha etkileyiciydi. Bu yüzden yanından ayrılıp duşa girdiğim gibi kendimi
tatmin etme isteğiyle sarılmış ama onun yarattığı ızdırabı kendi başıma
giderme düşüncesini sevmeyerek vazgeçmişim.

“Hatırlamıyorum.”

“En son ne zaman cinsel ilişkiye girdiniz?”

Kahverengi gözlerde bir şaşkınlık belirtisi yaratan cevabı verdim. “Dört gün önce.”

İki aydır haftanın bir günü seans gerçekleştiriyorduk ve psikoloğum artık beni bir nebze de olsun tanıyordu. Seksin benim için günlük bir aktivite olduğunu bilirdi. Bu yüzden dört gündür bu eylemi gerçekleştirmiyor olmamı elbette garipsemişti.

“Seksin günlük rutininizin bir parçası olduğunu söylemiştiniz,” dediğinde başımı salladım. Gerçekten de öyleydi. Koşu bandında yürüyüş yapmaktan farksızdı. “Öyle ama dört gündür yapmadım.”

Sözlerim üzerine not aldı. “Peki bu sizi nasıl hissettiriyor?”

Her an patlayacak bir volkan gibi.

“Seks benim için zevk ve haz demek değildir. Hatta bir işkenceden farksız olduğunu daha önce de belirtmiştim,” diyerek doğruldum ve dirseklerimi dizlerime yasladım. “Birine dokunduğumda onun sıcaklığını hissetmiyorum. Boşaldığımda bedenim rahatlasa da fiziksel bir tatminden öte değil. Bu her gün aynı yemeği yiyen birinin zamanla tat algısını kaybetmesine benziyor. Madde kullandığınızda tolerans eşiğiniz gelişir ve bir süre sonra kafayı bulamazsınız ama yine de o maddeyi alma ihtiyacı hissedersiniz, bunun gibi bir şey.”

Başını sallayarak beni anladığını belirtti. “Dört gündür cinsel ilişkiye girmiyor olmanızın Helen Hanım ile bir ilgisi var mı?”

“Evet,” diyerek dürüst davrandım. “Ona dokunduğumda sıcaklığını hissedebiliyorum. O, beş yıldır ilaç kullanmadan yanında erekte olabildiğim ilk kadın.” Bir mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen kelimelere ben bile inanamıyordum. “Kokusu, gülüşü ve koca mavi gözleri beni tahrik ediyor. Hayatıma girdiğinden beri libido kelimesinin ne demek olduğunu hatırlamaya başladım.” Bakışlarımı kaçırıp arkama yaslandım. “Teninin tadına baktım ve bu hoşuma gitti. Daha fazlasını istedim ve bu zamana dek hiç daha fazlasını istememiştim.”

Psikoloğum yüzündeki tebessümle bana bakmaya devam ettiğinde dilimin altında bir bakla olduğunu anlayarak bekledi. İç geçirerek bilmiş tavrına sinirlendim. Yine de boğazımda oluşan düğümden kurtulabilmeyi umarak konuştum. “Onu öpmek istedim.” Kendimi düzeltme ihtiyacı hissettim. “Onu öpecektim.”

Dün gecenin kalıntıları zihnimde yankı buldu. Üzerimde dolaşan ellerinin ne kadar sıcak olduğunu anımsadım. Kokusunun beni nasıl mayhoş

ettiğini ve bedenini bedenime yasladığında kusursuz bir uyum sergilediğimizi hatırladım. Dudaklarını bana yaklaştırdığında ona eşlik edecektim ki zihnime düşenler ile gerçeklikten koptum.

“Onu öpecektim,” dedim yeni idrak ediyor gibi. “Bunu gerçekten arzuladım. Bedenim onun için yanmaya başladı. Tiksinti duymadım, aklıma bile gelmedi. Tek istediğim onu öpmekti.”

“Sizce neden öpmediniz?”

Sorusuyla tekrar bakışlarımı kaçırdım. Gözümü kapattığım an aklıma gelen görüntüler çocuk gibi korkmama neden olmuştu. Bu zamana dek kimseyle öpüşmememin sebebi sadece iğreniyor olmam değildi. İğrenmemi sağlayan şey zaten mazimde kalan travmaydı.

“Geçmişim beni avladı,” diyerek tekrar psikoloğuma baktığımda ne dediğimi anladı.

Başını aşağı yukarı salladı ve ince sesindeki anlayış ile konuştu. “Bu üstünde çalışmamız gereken bir konu. Bana bahsettiğiniz travmayı aşabilmemiz için bazı detaylara daha hâkim olmam gerek ama en önemlisi bu travmayı aşmak isteyip istememeniz. Bu zamana dek, kimseyi öpemiyor olusunuz sizin için bir sorun değildi. Hâlâ öyle mi?”

Helen’in bakışları aklıma geldi. Geriye çekildiğimde nasıl utandığını görmüştüm. Onu istemediğimi sanmıştı sonra başka bir sorun olduğunu anlamıştı. Biliyordu, onu öpemememin bir nedeni olduğunu biliyordu ve ben bundan nefret ettim. Bunca yıllık hayatımda kimseye gerçek ailemden bahsetmezken ona babamı tanımadığımı söylememden nefret ettim. İçten içe ona güvenip kimseye bir şey anlatmayacağını bilmemden nefret ettim. Hayatımda maksimum birkaç hafta yer edinecek bir kadına sergilediğim bu saçma ve gereksiz tavırlardan nefret ettim. Dengemi bozup beni olmadığım bir adam haline getirmesinden nefret ettim ama ondan nefret edemedim.

“Birkaç gün içinde hiç tanımadığım bir kadına karşı böyle şeyler hissedip düşünüyor olmam normal olamaz. Bu bir sorun, değil mi?” dediğimde boğazım düğümlendi. “Öyle olmalı çünkü mantıklı değil. İnsan hiç ilk görüşte birini arzular, ondan her şeyini ister mi? Böylesine sahiplenici ve korumacı olur mu? Bana hislerimin kulağa yanlış gelmediğini söyleyemezsin, değil mi?”

“Size yanlış hissettiriyor mu?”

“Hayır ama öyle olmalı.” Sinirle saçlarımı karıştırdım. “Helen hayatıma girdiğinden beri düzenim değişti. Bu sabah kalktığımda her zamanki aktivitelerimi ve rutinimi gerçekleştirmedim. Aklıma bile gelmediler. Tek

düşündüğüm oydu. Beni değiştiriyor. Kısa sürede beni bu hale getirdiyse uzun vadede başıma neler gelebilir farkında mısınız?”

Beni inceleyen kadına bakıp çaresizce karşı çıktım. “İstemiyorum, lütfen geri al,” dedim bir kez daha. Gözlerine bakarak isyan ettiğimde içimdeki öfkeyi kontrol edemiyordum. “İstemiyorum. Bu duyguları ya da her neyseler işte, istemiyorum.” Sinirle bir suçlu aradım. “Senin yüzünden oldu. Üstümde garip psikolojik oyunlar oynadın, farkındalık geliştirmemi sağladın ve beni resmen bozdun.”

“Duyguların açma kapama düğmesi yoktur, Demir Bey.”

“Benim de duygularım yoktur!” diye gürledim.

Benim öfkeme rağmen o sakin kaldı ve tebessüm ederek beni alaşağı etti. Kalbimin ritmini hızlandırarak gerçeği yüzüme vurdu. “Demek ki varmış.”

Sinirle doğrulup ceketimi aldım ve seansımızın bitmesine daha on dakika olduğunu bilmeme rağmen kapıya doğru ilerledim. “Bugünlük bu kadar yeter.” Bozulan sinirlerimle ceketimi üzerime geçirdiğim sırada beni izleyen kadına döndüm. “Ayrıca size beni sinirlendirin diye para vermiyorum. Beni rahatlatmanız ve her şeyin yoluna gireceğini söylemeniz gerekmez mi? Bu ne biçim bir seanstı böyle?”

Bana bakan kadının gülümsemesi genişledi. Öyle ki gamzeleri bile ortaya çıkmıştı. “Bu gerçek düşüncelerinizle yüzleştığınız ilk seanstı. Ve size her şeyin yoluna gireceğini söyleyemeyeceğim çünkü kendinizi baltalamaya devam ederseniz bunun gerçekleşemeyeceğini biliyorsunuz.”

Sinirle soludum ve kapıyı açıp kendimi dışarıya atmadan önce adeta bağırdım. “Haftaya görüşürüz!”

Klinikte adımladığım sırada görüş açıma giren kızıl saçlarla donakaldım. Gözlerimi yumup açarak hayal görmediğime emin olmaya çalıştım. Az ilerimdeki televizyonun ekranında beliren kadın nefesimi kesti. Helen, sahte olduğunu bir kilometre öteden algılayabileceğim bir tebessümle öylece duruyor ve her zamanki gibi çok güzel gözüküyordu.

Sunucu ona özel hayatıyla ilgili bir soru sorduğunda ifadesini yitirmemeye çalışsa da sinirlendiğini anlamıştım. Ellerimi ceplerime iliştip ekrana bakmaya devam ettim. Geçişirici bir cevap vermesi dudağımın kenarının kıvrılmasına neden oldu. Saniyeler içinde sunucu adımı zikrederek beni de işin içine kattığında ise gülümsemem parçalara ayrıldı.

Ortak bir arkadaşımızın düğününe beraber katıldık, o kadar.

Göğsümün altında yakıcı bir sızı yeşerdi. O kadar değildi, bizim aramızdakiler bundan çok daha fazlasıydı. Benimle anılmaktan rahatsızlık duyacağını sanmıyordum ama dün geceden sonra emin de olamıyordum.

Kahretsin ki bazı şeyleri mahvetmişim.

Çıkışa yöneldim ve telefonumu cebimden çıkarıp Yalın'ı aradım. Telefon ikinci çalışta açıldığında boğulduğumu hissederek gömleğimin yakasını çekiştirdim. "Helen nerede?"

Kendimi soğuk havaya attığımda içimdeki yangın harlandı.

"Nejat ile çıktılar," dedi Yalın. "Neredeyse iki saat önce."

Duraksayarak histerik bir tebessümün dudaklarımı kutsamasına müsaade ettim. Gözüm dönüyor, ellerim karıncalanıyordu. "Ve sen bana haber vermedin, öyle mi?"

Sorumla Yalın tekledi. Gerildiğini hissedebiliyordum ama umurumda bile değildi. Net bir emir vermiş, Helen'in attığı her adımdan haberdar olmak istediğimi söylemişim. Peşinde birileri vardı ve onun zarar görme ihtimali bile beni öfkeden delirtiyordu. Gözümün önünden ayrılması demek açık bir hedef haline gelmesi demekti ve ben bu riski göze alamazdım.

"Mesaj atmıştım."

Seanstayken telefonumu sessize almıştım ve sağ kolumu aramadan önce sinirden gözüm döndüğü için gelen mesajlara bakmayı akıl edememişim. "Bir daha mesaj göndermeyecek, direkt arayacaksın."

Onay almayı beklemeden görüşmeyi sonlandırdım. Anlamadıysa geri zekâlı demektir ve bir daha aynı hatayı yaparsa başına geleceklere katlanmak zorundadır.

Aracıma binip Nejat'ın numarasını çevirdim. Cihazı kulağıma yaslayıp arabayı çalıştırdığımda sesini işittim. "Efendim patron?"

"Neredesin?"

"Stüdyonun önündeyim. Helen Hanım bir programa katıldı ve işinin bitmesini bekliyorum."

"İşi bitti." Klinikten çıkmadan önce programın sonlandığını görmüştüm ve canlı yayınlandığına göre Helen şu sıralar binadan çıkmış olmalıydı. "İçeri gir ve Helen'i alıp İnferno'ya götür. Gözünü üstünden ayırma."

Telefonu kapatıp yola koyuldum. Direksiyonu sertçe kavrayıp iç geçirdiğimde çeneme bir ağrı saplandı. Göğsümün altındaki endişe duygusu her geçen saniye katlanarak büyüyordu. Helen'in başıma bela olacağını biliyordum ve bununla ilgili bir sorunum yoktu. Benim başıma istediği kadar bela olabilirdi ama gözümün önünden kaybolursa işin rengi değişirdi.

Çünkü kendi başına bir bela açma ihtimaline katlanamazdım. Bir başkasının onu tehlikeye sokmasına izin veremezdim.

Düşüncelerimle küfrettim. Psikoloğum aklımdan geçenleri duysa kesinlikle ne demek istediğimi anlar ve beni hastaneye transfer etmek adına gerekli işlemleri başlatırdı. Psikopat gibi düşünüyor, takıntılı bir manyak gibi hareket ediyordum.

Telefonuma gelen mesaja baktım.

Helen Hanım arka kapıdan çıkmış.

Arabayı sağa çekip Helen'in numarasını çevirdim fakat aramamı yanıtlamadı. Defalarca kez onu arayıp telefonumu yanıtlamasını bekledim ama sinyal almayan bir yerde olmalıydı. Ona mesaj atmaya başladım. Hiçbirini görmeyip beni merakta bırakmaya devam ettiğinde ise Doğu'yu aradım. Telefonu yanıtladığında zaman kaybetmeden emirler yağdırdım. "Sana atacağım numaranın izini sür. Hem de hemen!"

Aramayı sonlandırıp Helen'in numarasını gönderdim ve üzerimden batan güneşi izleyerek dakikalarca bekledim.

Seansın son dakikalarında gerçeklerle yüzleşmem üzerine aklımda bir plan belirmişti. Helen'i koruyup kollayacak ve ona kardeşini bulmasında yardımcı olacaktım. Bu benim açığa kavuşturmam gereken bir durumdu fakat onun dışında arama onunla mesafe koyacaktım. Aksi halde kanıma sızmaya devam edecek ve beni bambaşka bir adam haline getirecekti. Şimdiyse bu plan bana absürt geliyordu çünkü Helen çoktan ruhuma vurgun gerçekleştirmişti.

Sıkıntıyla kafamı direksiyona gömdüm.

Doğu'nun attığı mesaj ile aydınlanan telefonuma baktım. Helen'in Nişantaşı'nda yeni nesil bir meyhanede olduğunu öğrenmek hızla yola koyulmama neden oldu. Bunalmış ve eğlenmek istemişti. Bunu anlayabiliyordum ama biraz daha sorumluluk sahibi olmalı ve başına buyruk hareket etmeyi bırakmalıydı. Peşinde ona zarar vermek isteyen insanlar varken kafasına göre davranamazdı.

Dakikaların ardından mekâna ulaşip aracı valeye teslim ettim ve siyah ceketimin düğmelerini ilikleyerek içeriye girdim. Uzun girişte adımlarken bana degen bakışları sıcak ve alaycı bir tebessümle karşılayamayacak kadar öfkeliydim. Vücuduma kilit vuran öfkem, Helen'in elinde viski şişesiyle bir adam ile dans ettiğini gördüğümde raydan çıkan bir tren kadar tehlikeliydi.

Gözümün döndüğünü, içimdeki kasvetli karanlığın kontrolümü ele geçirdiğini sandım.

Helen kendi ekseninde döndüğünde adam da onu düşerse tutmak adına tetikte bekliyordu. Elindeki viski şişesi bitmek üzereydi ve tek başına hepsini içtiğine kalıbımı basardım. Gökyüzünü anımsatan berrak mavi gözleri beni bulduğunda gülümsemesi mümkünmüş gibi biraz daha büyüdü. Adamı ittirircesine kendinden uzaklaştırıp bana doğru hızla koştuğunda öfkeme yaverlik eden şaşkınlıkla kalakaldım. Üstüme atlayıp kollarını boynuma dolayan kadın kulağıma sıcak nefesini vererek rahatlamış gibi mırıldandığında içimdeki bir şey parçalara ayrıldı. "Beni buldun."

Sözleriyle kaşlarımı çattım. "Şüpheli mi vardı?"

Bir kıkırtı işittim. Meleksi bir melodiydi. Sanki cennetin en saf köşesinde kutsanmış, dualar ile süslenmişti. Bana bu denli epik gelen şey, Helen'in gülüşüydü.

Geriye çekilip kızıl saçlarını savurdu ve gözlerimin içine bakarken sandığımdan daha sarhoş olduğunu algılamamı sağladı. Mavi gözleri kızarmış, bakışları bayıklaşmıştı. Teni solgun gözüküyordu ve kırmızı rujunu çıkarmış olsa da geride hafif bir pembelik kalmıştı. Kafayı bulmuş hali bile çok güzeldi.

"Hayır, beni bulacağını biliyordum," diyerek bilmiş bir tavır takındı. "Bir daha bana arkayı dönüp gider, beni görmezlikten gelersen, benim de aynı şeyi yapabileceğimi unutmamalısın."

"Ve sen de nereye gidersen git seni bulacağımı unutmamalısın."

"Söz mü?" diyerek kocaman tebessüm etti. Başını geriye atarak bana içten ve samimi bir ifadeyle baktı. Sarhoş olduğu için mi böyle sıcak davranıyordu yoksa benim fark etmediğim bir şey mi olmuştu? Sanırım bu tamamen alkolün etkisiydi. Yine de bilmesi gerektiğini düşündüm. "Ağzımdan çıkan her kelime bir sözdür. Buna emin olabilirsiniz."

Başını sallayarak kıkırdadı ve bize yaklaşan adamı fark ederek geri çekildi. Saniyeler önce ona sarılan bedeni görmek kanımın bir lav gibi kaynamasına neden oldu. Öfkem bilenmiş bir bıçaktan farksızdı. Helen bir kolunu boynuma dolamaya devam etse de az ilerimizde duran adama döndüğünde, hızlı hareket ederek şişedeki viskinin bir kısmını elbisesine döktü.

"Görkem, Demir Karadağ ile tanış." Başını dikleştirerek önemli bir şey anons ediyor gibi mırıldandı. "Kendisi cehennemin kralı olur."

Gözlerimi devirebilirdim, tabii öfkeden nefes alan bir heykele dönüşmeseydim.

“Merhaba,” diyerek beni selamlayan adama dik dik bakmaya devam ettiğimde Helen bunu fark ederek hafifçe omzuma vurdu. Gözlerimizi buluşturduğumda fısıldadığını sansa da aksine bağırarak konuştu. “Görkem benim arkadaşım. O yüzden kıskanmana gerek yok.” Bakışlarını onay almak istercesine karşımızdaki adama çevirdi. “Aramızda hiç fiziksel bir şey olmadı, değil mi?”

Birinin çıplak elleriyle göğsümü yarıp kalbimin üstüne yumruklarını savurduğunu sandım. Tarifsiz bir ıstıraba eşlik ederek sinirle soluduğumda bana bakan adam ne yapacağını bilemeyerek öylece durdu.

“Pekâlâ.” Son harfi uzatarak konuşan adam bana bakmadan homurdandı. “Gitsem iyi olur. Sonra görüşürüz, Helen.” Gözleri beni bulduğunda yaptığı hatayı fark etmiş olmalı ki kendini düzeltti. “Ya da bir süre görüşmeyiz.”

Yanımızdan koşarak uzaklaşan adamın ardından Helen’e döndüğümde öfkemi fark ederek gözlerini kaçırdı ve başını göğsüme yaslayarak bir kedi gibi koynuma girdi. O kadar tatlı ve sevimli gözüküyordu ki gerçekliğini sorguladım. Ona sinirlenmek her geçen dakika daha da zorlaşıyordu.

“Helen,” diyen bir kadın sesi kulaklarımı doldurdu. Bize doğru yaklaşan sarışında gözlerimi dolaştırdım. İnce yapılı, güzel, platin saçlı bir sarışındı. Beyaz takımının içinde çarpıcı bir görünüm sergiliyordu. Kim olduğuna dair bir tahminim vardı ve yeşil gözlerini gözlerime dikerek tebessüm edip kendini takdim ettiğinde haklı olduğumu anladım. “Merhaba Demir Bey, ben Derya.” Elini uzattı. “Helen’in ortağı ve arkadaşayım.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diyerek bana uzatılan eli sıktım.

Derya’nın bakışları başını göğsüme yaslamış, bitmek üzere olan içki-den yudumlamaya çalışan arkadaşını buldu. Yüzündeki ifadenin yumuşadığını gördüm. Helen’e değer veriyor ve onun için üzülüyor olmalıydı. Elimi koynumdaki kadının beline doladım. “Onu eve götürsem iyi olur. Fazla içmiş.”

Sözlerim üzerine Derya endişeyle bana baktı. Gözleri bir benim bir yanımdaki kadının üzerinde gidip geldi. Bir şey düşünüyor, sanki karara varmaya çalışıyordu. “Bu gece bende kalsa daha iyi olabilir.”

İşittiğim cümle kaşlarımı çatmama neden oldu.

“Merak etme,” diyerek doğrulan Helen baygın bakışlarını arkadaşına çevirdi. “Sarhoşluğumdan istifade edip bana dokunmaz. Ayık olduğumda bile bana doğru düzgün dokunmuyor.”

Derya ile birbirimize baktığımızda sıcakladığımı hissederek boğazımı temizledim. Arkadaşına çatık kaşlarla uyarıcı bakışlar atan Derya, Helen’in

umarsızlığını fark ettiğinde omuzlarını düşürdü. Oldukça kibar ve düşünceli birine benziyordu. Saniyeler içinde pes edermiş gibi tebessüm edip bana baktığında Genç'er'in bu kadını bırakarak süzme bir geri zekâlı olduğunu anladım.

“Size emanet öyleyse,” diyen Derya’ya başımı salladım.

Helen’in eşyalarını alıp hesabı kapattım. Onu mekândan çıkardığım sırada viski şişesinin geri kalanını da yanlılıkla elbisesine döktü. Ardından sinirle şişeyi bir kenara bırakıp kaşlarını çattı. Sevimli davranışlar sergiliyordu fakat son derece ateşli görünüyordu.

Onu arabaya bindirip İnferno’ya doğru yol aldığım da radyonun sesini açıp müziğe eşlik etti ve kendini sağa sola ata ata dans etmeye başladı. Kendime engel olamayarak haline güldüğümdeyse kıkırtılarıyla bana eşlik etti. Eğleniyordu fakat içten içe iyi olmadığını görebiliyordum. Kız kardeşi onda derin bir yara açmıştı ve o yara sandığımdan daha çok kanıyordu.

Üzgün olduğunu anlamak canımı acıttı.

İnferno’ya geri döndüğümüzde onu arabadan çıkartıp kucağıma aldım. Yorgun ve bitap bir halde olduğu için bana direnmedi. Kollarını boynuma dolayarak başını omzuma yasladı. Gözlerini kapatıp bana sıkıca sarıldığında bakışlarımı ondan çektim. Lobideki çalışanlarım bana garip bakışlar atıp şaşkınlıklarını gizleyemediğinde onlara iyi bir dedikodu malzemesi verdiğime emindim. İsteyen istediğini düşünebilirdi. Belki de böylesi daha çok işime gelirdi.

Dokuzuncu Çember’e girip Yalın’ın ofisimde beni beklediğini fark ettiğimde afallamış ifadesine odaklandım. Kucağımdaki kadına ve açıkta kalan bacaklarına bakmaya başladığında yine o keskin sızı göğsümü dağladı. Helen’in herhangi bir insanın dikkatini çekmemesi imkânsızdı ve adamlarımın ona böyle bakışlar atmasını engellemek benim görevimdi. Herhangi birinin kucağımdaki kadına saygısızlık etmesini ya da daha kötüsünü yapmasını kaldıramazdım. Tanrım, bunu düşünmek bile kaç yıldır bana sadakatle hizmet eden arkadaşımın gözlerini şişlemek istememi sağlıyordu.

Yalın başını eğip evime giden kapıyı araladı ve geriye çekildi. “Bir isteğin var mı?”

“Hayır,” diyerek evime girdim ve ardımdan kapıyı kapattım. Üst kata çıktığım sırada kucağımda hareketlenen Helen kaşlarını çattı. Soğuk terler alnından dökülüyor, yüzündeki memnuniyetsiz ifade gittikçe büyüyordu. Elini karnına atıp mırıldandığında gözlerini araladı. “Demir, beni indir.” Uysal bir mırıltıyla konuştuğunda duraksadım. “Hemen indir yoksa üstüne kusacağım.”

Onu indirdim fakat dengede duramadığını fark ederek ellerimi ince beline doladım. Yalpalayarak hareket edip odasına ilerledi ve parmaklarının arasından kayarak hızla banyoya koştu. Ceketimi yatağının üstüne attım. Giyinme odasından geçip yanma gittiğimde tuvaletin dibine çöktüğünü gördüm. Yanma eğilip kızıl tutamlarını geriye çektim ve saçlarını elimde toplayarak ona alan yarattım. Yüzünü ekşiterek bana bakmadan homurdandı. “Git başımdan, yanında kusamam.”

Saçını hafifçe çekip sinirle konuştum. “Bu kadar içmeseydin kusmana gerek kalmazdı.”

“Tamam anne,” diyerek alayla burnunu kırıştırdığında iç geçirdim. Kusmasını bekledim ama yapmadı. Omzunun ardından bana bakıp kırmızılaşmış mavi gözlerindeki kızılgınlığı görmemi sağladı. “Ciddiyim, git. Sen buradayken kusamıyorum ve alkolü midemden atmam gerek.”

Kesinlikle haklıydı. Ne kadar içtiğini bilemiyordum ama hesaptan ve ayık olan tek kişinin Derya olmasından barın neredeyse yarısını sömürdüğünün bilincindeydim. Alkolü sisteminden atması gerekiyordu yoksa daha kötü olacaktı. Bu yüzden dolgun ve aralık duran parmaklarını aşip iki parmağımı ağzına soktum. Yaşaran gözleriyle bana şaşkınlıkla baktığında nazik olmaya çabalayarak parmaklarımı gırtlığına bastırdım. Ağzına soktuğum ilk şeyin parmaklarım olmasına mı yanmalıyım yoksa her şeye rağmen sıcak ağzının beni tahrik ediyor oluşuna mı şaşırmalıyım emin değildim.

Helen önüne dönerek öğürdüğünde parmaklarımı çektim. İstifrağ ederek sisteminden alkolün bir kısmını atmasını bekledim. Dakikalar içinde içtiği son viski şişesini klozetin dibine gönderdi. Rahatlayan omuzlarıyla geri çekildiğinde ağzını silerek sinirle homurdandı. Sol elimde topladığım saçlarını çekip bana bakmasını sağladım. Mavi gözlerinde öfke göreceğimi sandım ama asıl karşılaştığım tabloda başka bir duygu vardı. Büyüleyici çakır gözleri, minnettarlıkla ışıldıyordu.

“Bir daha bu kadar içme,” dediğimde gözlerini kaçırdı. Saçını tekrar çekip bana bakmasını sağladığımda cümleme eklemede bulundum. “Ben yanında değilken.”

Başını eğip kızaran yanaklarını saklamaya çalıştı ve adeta fısıldayarak konuyu değiştirdi. “Leş gibi kokuyorum ve sanırım dilim uyuştı.”

Dudağımın kenarı tatlılığı yüzünden kıvrıldı. Helen her açıdan çekici ve göz kamaştırıcıydı ama bazen öyle yumuşak bir tarafını bana gösteriyordu ki şaşıryordum. Hem seksi hem de tatlı olmak onun kimyasının dengesi idi. Ve bu eşsiz bir kombinasyondur.

Kolumu beline sarıp onu ayağa kaldırdım ve bir saniye düşünmeden solumda kalan duşakabine girip onu da beraberimde sürükledim. Ellerimin arasındaki kadın daha ne olduğunu anlayamadan açtığım soğuk suyun altında donakaldı. İkimizi de sıırıslıklam eden suyla tepki vermedim lâkin Helen çırpınarak bağırmaya başladı. “Demir, ruh hastasıdır! Su buz gibi.”

Şimdiden ayıldığını görmek gülümsememi sağladı. Kaçmaya çalışıyordu fakat buna izin vermezdim. İnce ve kusursuz bedenini duvarla benim arama alıp onu köşeye sıkıştırdım. “Çabuk ayılırsın, daha iyi.”

“Gıcıkısın,” diyerek göğsüme vurduğunda güldüm. “Abartma, o kadar da soğuk değil.”

Onu öfkelenndirmem ile adrenalin hormonu vücudunu ele geçirdi. Bayık bakışları kaybolduğunda kendine geldiğine emin oldum. Soğuktan dişleri birbirine çarpıyordu ve bedeni kasılmıştı.

“O kadar da soğuk değil mi?” Homurdanarak bana yanaştı. “Donum resmen.”

Bana ıslanan kirpiklerinin ardından bakan kadına odaklanarak alayla mırıldandım. “İstersen seni ısıtabilirim.”

Ellerimi beline yerleştirip bedenini bedenime yasladım. Nefesinin kesildiğini görmek tatmin olmuş bir ifadeyle ona bakmamı sağladı. Kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyor, bana bakarken ısıldadığını görebiliyordum ve bu edindiğim en güzel farkındalıktı. Sıcak nefesi göğsüme vurdu. Bana bakıyor, gözlerini üzerimde dolaştırıyordu. Tenime yapışan gömleğimin ardından vücudumu inceledi. Bakışlarını belini kavrayan ellerimde ardından yüzümde gezdirdi. Parmaklarını birbirine dolamış, göğsüne yaslamıştı. Bana dokunmuyordu oysa ince parmaklarını tenimde gezdirmesini çok isterdim.

Gözlerinin dolduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Güzel yüzünden aşağı inen sulara karışan gözyaşları donmuş kalbimin ısınmasını sağladı. Sesimdeki kırılmaya mâni olamadan onu sorguladığımda belindeki ellerimin baskısını azalttım. “Canını mı yaktım?”

“Hayır,” dedi çatallaşmış sesiyle.

“Seni üzdüm mü?” diye sorduğumda kendime öfkelenndim.

“Hayır.”

Aldığım cevaplar üzerine kafam karıştı. “O zaman neden ağlıyorsun?”

Dişlerini sıkarak bakışlarını kaçırdı. Derin bir nefes alıp bana biraz daha yanaştığında ikimiz de soğuk suya alışmıştık. Artık titremiyor, yine de benim sıcaklığımı hissetmek istercesine tenini tenime bastırıyordu.

“Çünkü öfkeliyim.”

Cevabıyla boğazım düğümlendi. “Bana mı?”

Başını hafifçe yana eğip doğruca ruhuma bakıyor gibi dikkat kesildi. Sanki içinde bir savaş veriyordu. “Senin dışındaki herkese,” dediğinde bu cevabı beklemiyordum. Tek kelime etmeden, daha doğrusu edemeden ona bakmaya devam ettim. Bana yanaşıp göğsünü başıma yasladığında ise buz kestim. “Her şey için teşekkür ederim.”

Bana hiçbir şey için teşekkür etmesine gerek yoktu. Yaptığım ve yapacağım her şeyi hak ediyordu. Helen, her şeyin en iyisini hak ediyordu. Şu an benim kollarımda, kanatlarımın altında olmamalıydı. Hayatını yaşmalı, gülmeli ve refah içinde hareket etmeliydi. Kız kardeşi için endişelenip şeytanla anlaşma yapmamalıydı. O, bundan çok daha fazlasına layıktı.

O, dünyaları hak ediyordu ve benim ona sunabileceğim tek şey cehennemdi.

Düşüncelerime tezatlık oluşturan kelimeleri zikrettiğimde bilinçsizdim. “Dün gece seni bırakıp gitmek istemedim ama orada kalamadım da.”

Başını göğsüme daha sert yasladı. “Biliyorum.”

Elbette biliyordu.

Sadece güzel değildi ayrıca çok zekiydi. Ve bende bir sorun olduğunu anlamıştı.

“Dün Wahab bana Alin’in bir proje üstünde çalıştığını söyledi. Bir program tasarladığını biliyordum ama sadece fikir sanıyordum. Oysa küçük kardeşim o düşünceyi çoktan hayata geçirmeye başlamış ve bunu benden saklamış.”

Helen bana öğrendiklerini aktardı. Alin’in son aşama için bir çipe ihtiyacı olduğunu söyledi. Çipten kastının tam olarak ne olduğunu anlamadım çünkü bu geniş bir yelpazeydi. Wahab detaylara girmemişti ama Alin’in hayatının o çip için tehlikeye girebileceğini belirtmeyi atlamamıştı. Helen için bunu duymak çok zor olmuştu. Bana anlatırken gözlerindeki korkuyu görmüş, sesindeki endişeyi duymuştum. Her halinden belliydi ki kız kardeşini sadece sevmiyor, Alin’e karşı daha güçlü bir bağlılık duyuyordu.

Islanan saçlarında parmaklarımı gezdirdim. “Alin’in İnferno’ya bir şey sakladığını söylediğinden beri arama yaptırıyorum ama hiçbir şey bulamadım. Her şey yerli yerinde gözüküyor ve yabancı bir madde yok. Aklıma gelen tek şey arkalarında bıraktıkları, cüzdanlarında bulduğumuz kartlar oldu. Sana özellikle *bir şey* sakladığını söylediğini biliyorum ama şaşırtmaca olabilir diye düşünmüştüm. Ama şimdi emin değilim. Sanırım Alin o çipi cehenneme sakladı. Bu yüzden peşindekilerin onu bulamayacağına ve bir süre sonra onu rahat bırakacaklarına emin olmalı.”

“Ben de böyle düşündüm.” Helen geriye çekilip gözlerime baktı. “Kartlar ile ilgili hâlâ bir gelişme yok mu?” dediğinde Doğu’ya daha sabah elini hızlandırmasını söylediğimi hatırladım. “Maalesef henüz yok.”

“Bir başka çıkmaz sokak.”

Fısıltısının ardından başını tekrar göğsüme yasladı. Dakikalar birbirinin üstüne devrildi. Zaman kavramı benim için kırılan bir camdan farksızdı. Soğuk suyun altında öylece durmaya devam ettik. Açıkçası ne kadar zamanın geçtiğini tahmin dahi edemiyordum. Odaklandığım tek şey göğsümde dinlenen kadındı. Sıcak gözyaşlarını hissetsem de bir şey yapamadım. Yapmak da istemedim çünkü anlayabiliyordum. Helen belki de yıllardır bu denli yoğun bir duygu patlaması yaşamamış olmalıydı. Ve ben yarasının kabuk bağlayabilmesi için canının yanması gerektiğini biliyordum.

Soğuk suyu kapatıp onu duşakabinden çıkardım. Bedenini bir havluya örttüm ve o dişlerini fırçalarken ben ıslak saçlarını taradım. Aynadan bana bakıyor, kızıl tutamlarına değdirdiğim her tarak darbesinde tekrar ağlayacak gibi oluyordu. Makyajını temizlemeye başladı. Ben ise yumuşak ve bakımlı saçlarından ellerimi çekmek istemedim. Her tutamını okşamay, her saç teline ilgi göstermeyi arzuladım. Avuç içlerimde alevleri tutuyormuşum gibi beni yakan saçlarında ellerimi gezdirip onları kuruttum.

Parmaklarımı saçlarından çektiğimde bana doğru döndü. Elimden makineyi alıp başımı eğmemi beklediğinde tebessüm ettim. Dediğini yaparak başımı eğdim ve parmaklarını tutamlarımda dolaştırıp saçımı kurutmasını bekledim. Dokunduğu her yer, kafa derimi sıyıran sivri tırnakları, kısacası her bir dokunuşu beni boşluğa savuruyordu.

Giyinme odasına geçtiğimizde Helen havluyu bir kenara bırakıp üstüne yapışan kıyafetlerinden kurtulmaya başladı. Ona alan tanıyarak odadan çıktım. Açıkçası şu dakika biraz daha yanında kalırsam ya aklımı ya da kontrolümü yitireceğime emindim. Kendi odama dönüp üstümü değiştirdim ve Helen’in iyi olduğunda emin olmak isteyerek tekrar yanına gittim. Giyinme odasının zeminine çökmüştü. Üstüne geçirdiği siyah saten geceliğini çekiştirerek doğrulmaya çalıştığında ona yardım ettim.

Bedenini kucaklayıp yatağa yatırdım ve yorganı üstüne örttüm. Bana bakıp uysal bir tavır ile mırıldandı. “İyi geceler, Demir.”

Onu kollarımın arasına almak istedim. Başımı göğsüne yaslamak ve rahat bir uyku çekmesini sağlamayı diledim. Bunu o kadar çok istedim ki kendimden nefret ettim. Bana düşüncelerimi okuyormuş ve aklımdan geçen şeyi o da arzuluyormuş gibi bakarken kendimi yumruklayabilirdim.

Hızla doğrulup ışığı kapattım ve tek kelime etmeden odasından çıktım.

Sinirle adımlayıp kendimi salonun geniş koltuğuna attım. Avuç içlerimi gözlerime bastırarak korkağın teki oluşumu sindirmeye çalıştım. Ona dair her şeyin beni dehşete düşürüyor olmasından ürktüğümü kabullenmek varlığımdan tiksiniyemi sağlıyordu.

Dakikaların ardından uykunun kollarına savrulacağım sırada bir ağırlık hissettim. Sıcak tenini bana bastırarak üzerime yatan kadının çarpıcı kokusu ciğerlerimi doldurdu. Rüya gördüğümü zannederek gözlerimi araladığımda göğsüme yayılmış olan kızıl tutamları fark ettim. Helen kollarını belime dolayarak üstüme yatmış, bedenimin üstüne bedenini yerleştirmişti. Sıcak teninin bu denli yakınımda olması tarifsiz bir rahatlamayla gevşememi sağladı.

“Helen.”

“Şşşt,” diye mırıldandı uykulu bir sesle. “Bütün romantizmi bozuyorsun.”

Kendimi tutamayarak gülümsedim. “Romantizm sevdiğini düşünmemiştim. Yine de kabullenmeliyim ki bu konuda gayet iyisin.”

Kollarını belime daha sıkı sardı ve burnunu göğsüme sürterek derin bir nefes aldı. Kaskatı kesilen bedenimle altında öylece kalakaldığımda neşeli bir tonlamayla karşılık verdi. “Ben her konuda iyiyimdir ama sen benim bile bilmediğim bir yönümü açığa çıkarmış olabilirsin. Şimdi uyu ve bunun bir rüya olduğuna kendini inandır çünkü yarın salağa yatıp her şeyi inkâr edeceğim.”

Gerçekliğinden emin olmak isteyerek kollarımı bedenine doladım. Burnumu saçlarına gömüp soluklandım. Saniyelerin ardından uykuya dalan kadın kollarımın arasında kaybolmuştu. Boğuk sesim ile beni duymayacağından emin olarak mırıldandım.

“İyi geceler, Persephone.”

Ruhum, aldığı yenilgiyle küllerini dört bir yana savurdu. Cehennemimin sıcağında üşüdüğümü hissederek şeytani tarafıma sarılmak istedim ama o çoktan kırılan kanatlarını onarmayı düşünmeye başlamıştı.

TANRILARIN LANETİ

Helen

Uzun zamandır bu kadar huzurlu bir uyku deneyimi yaşadığımı hatırlamıyordum.

Öyle ki uyanmak istememiş, Demir'in göğsünden kalkmayı arzulamamıştım. Yine de mecburdum. Özellikle o uyanmadan gitmeliydim. Mahmur gözlerimi aralayıp kuruyan dudaklarımı dilim ile ıslattım. Kollarını bana dolamış olan adama bakmak üzere başımı hafifçe geriye attım. Dün gece adamın üstünde yatmıştım lâkin şu an onun ve koltuğun arasında sıkışmış bir vaziyetteydim. Devasa bedeniyle üzerime kapanmış, bir bacağını üstüme atmıştı. Uzun parmaklarının bazıları kızıl saçlarıma dolanmıştı. Yanında minicik kalmak beni kadınsı ve iyi hissettirdi.

Onun heybeti beni mutlu ediyordu. Sanki ne olursa olsun, onun varlığı bakiyken her şey hallolabilirdi. Gözlerimi yüzünde gezdirdim. Kalemle çizilmiş kadar güzel olan yüz hatlarıyla şeytandan çok bir meleği andırıyordu. Gerçi o tam olarak buydu; düşmüş ve şeytanlaşmış bir melek.

Dün gece benimle ilgilenmiş, beni bulmuştu. Biliyorum, benim gibi bir kadının başka bir adam tarafından bulunmak istemesi absürttü fakat elimde değildi. Fark etmemiştim ama o kadar uzun zamandır kendimden başka herkesle ilgileniyordum ki biri benimle ilgilendiğinde istemsizce çocuksu bir şefkat ve mutlulukla kutsanıyordum. Bana sarılan adamın, beş günlük varlığıyla bana aşıladığı yegâne bir şey vardı. Beni hem arzu duyulan güçlü bir kadın gibi hem de ilgi ve alaka gösterilmesi gereken küçük bir kız gibi görüyordu. Bunun dengesini o kadar güzel kuruyordu ki elimden ona uyum sağlamaktan öte bir seçenek gelmiyordu.

Hiçbir zaman bunu istememiş, böyle bir yakınlığa müsaade vermemiştim lâkin Demir Karadağ aramızdaki bu hızlı ve anlamsız ilişkiyi doğal olan buymuş gibi hissettiriyordu.

Ruhuma dahi işlemiş olan kendine has erkeksi kokusunu içime çekerek yüzünü incelemeye devam ettim. Biriyle uyumaktan nefret ederdim. Kız kardeşim bile yanımda yattığında rahat edemezdim. Şimdiyse onun kollarının arasında hiç olmadığım kadar huzurlu ve güvendedim. En azından böyle düşünüyordum ve bu düşünceleri kabullenemiyordum.

Kız kardeşim.

Alin aklıma düştüğü an göğsüme bir sızı yerleşti. Onu hatırlamak burnumun direğini sızlatıyordu. Günlerdir güzel yüzünü görmemiştim ve nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Başına aldığı belalar ikimizi de çıkmaz bir sokağa yöneltmişti.

Kardeşimi tanıdığımı zannederdim.

Onunla aramda iyi ve yıkılmaz bir bağ olduğuna inanırdım. Sanıyordum ki ne zaman canı sıkılsa, dünya onun üstüne üstüne gelmeye başlasa o bana gelecek, bende dinlenecekti. Sonuçta ablalık böyle bir şeydi, değil mi? Küçük kız kardeşinin sığınabileceği bir liman olman gerekirdi. En azından bana öğretilen buydu. Kendimi bildim bileli ailemin bana aşılacağı şey, onu korumak zorunda olduğumdu. Ben, o hayat yolunda ilerlerken sıkıca elini tutmalı ve deneyimlerimle ona önderlik etmeliydim.

Bu kolay değildi zira kız kardeşim aramıza göremediğim camdan bir duvar örmüştü. Yanımdaki varlığıyla beni kandırmış, o duvarın arkasında kalanları bana asla duyurmamıştı. Oysa bilmediğim koskocaman bir dünyası vardı. İnsanın tanıdığını sandığı birini bilmediğini öğrenmesi acı vericiydi. Ama bu kişinin bebeği gibi gördüğü kız kardeşi olması öldürücü bir darbeydi.

Ne büyük yanılgı.

İnsanları tanımak, bilinmeyen sularda yüzmek gibiydi. Birini tanıdığınızı sandığınız an yanılırdınız. Kimse kimseyi tam anlamıyla bilemezdi. İnsan kendini bilemiyordu da kalkıp nasıl başkasını tanıdığını söyleyebilirdi?

Günlerdir yaşadıklarım beni içten içe öldürüyordu. Kız kardeşimin gerçekleriyle yüzleşmek asla kapanmayacak bir yaranın ruhuma açılmasına neden oldu. Ve en kötüsü, daha hiçbir şey bitmemiş aksine yeni başlamıştı.

Ailem beni her zaman mihenk taşı gibi görürdü. Çıkan en ufak sorunda ben durumu toplamak ile görevlendirilirdim. Eğer annem ile babam tartışırsa onların arasını bulmak benim vazifemdi. Kız kardeşim dik

başlılık edip isyan ederse ailemle arasını bulmasını sağlardım. Babam sinirlenirse onu sakinleştirirdim. Annemin panikatağı tutarsa onu ben rahatlatırdım. İçlerinden biri rahatsızlanırsa ona ben bakardım. Bu yüzden bana hep evin en sağlam kolonu olduğumu söylerlerdi. Sanki varlığıma bir zeval gelse yuva başımıza yıkılacaktı. Üçünden de binlerce kez duymuştum bunu. Öyle ya ben onların hepsini duyardım, görürdüm ve bilirdim ama onlar beni görmezdi. Çoğu zaman duymazdı. Ve hiç bilmezlerdi.

Bunu beni sevmedikleri için yapmazlar. Aksine hepsi en çok beni sever. Çünkü yıkılacakları zaman benim tutacağımı ve asla devrilmeyeceğimi bilirler.

Oysa ben yorulmuştum.

Hep dik durmaktan, onların yükünü de sırtlanmaktan ve başkalarını daima birinci plana koymaktan tükenmişim. İnsanlar bilmiyordu. Fiziksel yorgunluk geçiciydi lâkin ruhsal bitkinlik kalıcı bir iz bırakıyordu.

Bakışlarımı yanımda uyuyan adama çevirdim. Sadece birkaç gündür hayatımdaydı ve her ne kadar bana kibar davransa, meleksi yanını görmemi sağlasa da bir şeytan olduğunu unutmamalıydım. Kalbimin kırılmasını göze alamazdım. Bu zamana dek kırılmayan tek şey oydu. Çünkü üzerinde söz hakkı bulabildiğim yegâne şey duygularımdı. Şimdi onları her zaman-ki gibi derine gömmeli ve maskemi yüzüme takmalıydım.

Dikkatle kollarının arasından sıyrılmak adına harekete geçtim. Beni bir mengene gibi saran adamdan kurtulmak imkânsız gibiydi. Saniyeler içinde kulağımdaki sıcak nefesini ve boğuk sesini işiterek donakaldım. “Günaydın, Helen.” Burnunu yavaşça kulağıma sürttü. “Salağa yatmak için geç kaldın.”

Altdudağımyı dişleyerek masum bir ifade takındım. Bakışlarımı bu-
luşturduğumda midemde bir sıcaklık baş gösterdi. Dudağının kenarını kıvrımış, gördüğüm en seksi gülümsemelerden biriyle bana bakan adamın altın hareleri can alıcıydı. Bir elini bedenimde kaydırıp tam karnımın üstüne yerleştirdiğinde nefesim kesildi. Soluklanmaya çalışarak mırıldandım. “Günaydın, Demir.”

Ciddi bir ifadesi vardı. Uykudan yeni uyanmış olmasına ve hafif bir sersemliği gözlerinde taşımasına rağmen bana dikkatle bakıyordu. Boğuk sesiyle konuştuğunda midemin üstündeki elinin varlığına alışmaya başladım. “İyi misin?”

Sorusuyla bakışlarımı kaçırdım. Dün küçük çaplı bir buhran geçirmiştim. Yanımdaki adama hissettiğim ve yadsımak için elimden geleni

yaptığım çekime eklenen kız kardeşime duyduğum endişe ve öfkeyle katarsis* yaşamıştım. Normalde ağlamak âdetim değildi. Bırak başkasının yanında gözyaşı dökmeyi, yalnızken bile gözümünden bir damla yaş akıtmazdım. Cehenneme adım attığımdan beri ise gözpınarlarım işlevsel hale gelmişti.

Psikolog olarak bunun dirençli bir birey olmamdan kaynaklandığını biliyordum. Sorunlarımı ve problemlerimi derinlere gömmek gibi bir huyum vardı. Sanıyordum ki onları görmezden gelirsem kaybolup giderlerdi. Lâkin çözüm bu değildi. Ve dün gece gözümünden akan her yaş bunun bir kanıtıydı.

Hades'in kollarında en zayıf anımdaydım. Yine de kendimi kötü hissetmemiş, aciz ve kırık olduğumu düşünmemiştim. Bakışlarımı tekrar beni izleyen adama çevirdim. Bana ne yapıyordu bilmiyordum ama ona karşı koyamayacağımı düşünmeye başlamıştım.

"İyiyim." Ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. Ardından pes ederek parmaklarımı elinin üstüne bıraktım. "Dün gece benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Mecbur olmamana rağmen bana yardım etmen çok ince bir davranıştı."

Demir tek kelime etmedi. Onun yerine yavaşça saten geceliğimin üstünden karnımı okşadı. Aramızdaki ince kumaş parçasına rağmen dokunuşunu hissetmek beni sersemletti. Arzu dolu bir sıcaklık ile sarmalanarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerim istemsizce dudaklarına kaydı. Ardından hızla bakışlarımı kaçırdım. Onu rahatsız hissettirebileceğimi düşünmek kendime öfkelenmemi sağladı.

"Tuhaf," diye mırıldandığında ona baktım. Gözlerini yüzümde ardından bedenimde gezdirdi. Gerçekten bir şeyi garipsemiş gibi gözüküyordu. Bakışlarımız buluştuğunda dudağının kenarında bir kıvrım meydana geldi. Alaycı bir tavırla konuştuğunda gülümsedim. "Bir kadına sarılarak uyumak tahmin ettiğim kadar sinir bozucu değilmiş."

"Birine sarılarak uyumanın seni sinir etmemesinin en büyük nedeni, sarıldığın kadının ben olmam, Demir. Bunu zihnine not etsen iyi olur."

"Tezini onaylamak adına başka bir kadını kollarıma almam gerekiyor mu?"

Sorusu göğsümün altında, benim bile haberdar olmadığım korumacı bir yanın alev almasına neden oldu. Aniden kaynayan kanıma eşlik eden nabzım sinirlerimi altüst etti. İstemsizce onu başka bir kadına sarılarak hayal etmişim ve aklıma sızan bu görüntü midemi bulandırmıştı.

* Duygusal boşalım ya da psikolojik arınma anlamlarına gelir.

Onu sertçe ittirdim. “İsteddiğini kollarına alabilirsin, yeter ki üstümden kalk. Nefes alamıyorum.”

Erkeksi bir kıkırtıyla beni daha sıkı sardığında sabrım sınıandı. Ona bakarak neden bu kadar neşelendiğini anlamaya çalıştım. Güzel gülüşü ve gözlerinin etrafına yerleşen küçük kırışıklıklarla fazla ilgi çekiciydi. Ona bakmak öfkemin şiddetini azaltsa da yok etmedi. Aksine şimdi aklımdaki görüntü daha acı verici bir hal almıştı.

“Alacağım demedim, Helen.” Ağırlığını tekrar üstüme verip gözlerime baktı. “Pençelerini çıkarma hemen.”

Kaşlarımı çatarak ona sert bir ifadeyle baktım. Yani en azından ben öyle zannettim. Fakat o başka bir şey görmüş olmalıydı ki neşesini kaybetmedi. Aksine daha da keyiflenerek gülümsemeye devam etti. Kendini beğenmiş sırıtışıyla umarsız bir tavır sergilemeye çabaladım. “Kimi kollarına aldığın umurumda değil. Ayrıca pençelerimi seviyorsun. Sırtında çok güzel durduklarını söyleyen sendin.”

Sözlerim üzerine gözlerinde bir ateş belirdi. Gülümsemesi yerini aç bir ifadeye bıraktığında yutkunamadım. Evet, bazı zamanlar kibar ve oldukça centilmendi fakat bu, dominant tarafını yok etmiyordu. Altın harelerinin ardında saklanan canavarı görebiliyordum ve onu uyandırdığım barizdi. Midemin üstündeki eli yavaşça kayıp bel boşluğuma konumlandığında dudaklarım aralandı. Bakışları o yöne çevrildi ve ben kesinlikle nefes alış veriş kavramını unuttum.

“Evet, duruyorlar.”

Mümkünmüş gibi bana biraz daha yanaştı. Kalçamın yanına değen sertliği hissettiğimde beynimden vurulmuşa döndüm. Arzuyla yanan gözleri ve sabah ereksiyonuyla emin oldum ki kesinlikle beni istiyordu. Tıpkı benim onu istediğim gibi.

“Ama tenimdeki izlerin kaybolmaya başladı.” Şeytani bir sırıtış dudaklarında belirdi. “Yenilerini eklemek ister misin?”

Tanrım, evet!

Kollarımı göğsümde bağlayarak ona dik dik baktım. Az önceki kızgınlığım kaybolmak üzereydi ve kalan kırıntıları yok sayamadım. “İstemiyorum, teşekkürler.”

Komik bir şey söylemişim gibi gülümsedi ve eğilerek burnunu boynuma sürttü. Tenimi kırbaçlayan sıcaklığı karşısında gözlerimi yummamak için kendimi zor tuttum. Dişlerimi sıkarak tepki vermemeye çalıştım ama sızlayan kadınlığım işimi zorlaştırıyordu. Geçen günkü ısırışı yüzünden hassas olan tenime dudaklarını sürtüğünde gözümün önünden bir karartı geçti.

“Öyle mi?” diye sordu boğuk tonlamasıyla. “Benim izim de kayboluyor gibi. Yenisini yaratmaktan memnuniyet duyarım.”

Bu adam bana ne yapıyordu böyle? Tenimdeki karıncalanmaların, içimdeki yangının, hissettiğim her bir yoğunluğun altında o vardı.

“Bence şırmarmaya başladın,” diye mırıldandım. Ondan daha fazlasını istiyor, bütün ağırlığını üstümde hissetmeyi diliyordum. Yine de duvarlarımı indirmek konusunda sıkıntılıydım. İlk defa arsız tarafım bu denli istekliydi. “İzin kaybolmuyor, bak hâlâ orada.”

Geriye çekilip gözlerimizi buluşturdu. “Bahaneler üretemez hale geldim. Sen de bana sebepler sunmasan olmaz mı?” Sözleriyle gülümsediğimde bana eşlik etti. Tam bir şey daha söyleyecekti ki Kerberos havlayarak üstümüze atladı. Demir bedenini adeta üzerime kapatıp beni altında ezdi ve bu yüzden acıyla inlememe neden oldu. Bilinçsizce Kerberos’un patilelerinin canımı acıtmaması adına beni korumak isterken nefesimi tamamen kesmişti. Ona ölmek üzere olduğumu belirtmem gerektiğini fark ettim. “Demir.” Sesimi bularak desibelimi artırdım. “Nefes alamıyorum.”

Hızla üstümden kalkıp yanıma oturduğunda oksijeni içime çektim. Gidişiyle üşüyen bedenim adeta hüznü duydu. Kahretsin ki vücudumun üstündeki ağırlığını sevmiştim. Gerçi kokusu hâlâ benimleydi. Resmen tenimin her yerine işlemişti. Yavaşça doğrulduğumda Demir sorguladı. “İyi misin?” derken kendine kızmış gibiydi. Gerginliğini almak isteyerek başımı *evet* anlamında salladım, sesime tatlı bir tını ekledim. “Aç mısın?” Gözlerimizi buluşturarak tebessüm ettim. “Kahvaltı hazırlayabilirim.”

Demir kolundaki saate bakıp ayağa kalktı. “Maalesef vaktim yok. Toplantılarım var ve hazırlanmam gerek.” Üzerindeki siyah tişörtü bir saniye düşünmeden çıkartıp ağız sulandırıcı fiziğini gözler önüne serdiğinde bütün dikkatim dağıldı. “Bugün İnferno’da olmayacağım ama bir şey istersen adamlara söyleyebilirsin.” Bir an durup kaşlarını çattı. “Ya da bir şey istersen beni ara, ben onlara iletirim.”

Bakışlarımı çıplak gövdesinden zar zor aldım. Beni ne hale getirdiğini bilir gibi tebessüm etti. Ardından tişörtünü sağ omzuna atıp hafifçe bana doğru eğildi. Kollarımı boynuna dolayıp onu üstüme çekme isteğiyle savaştığımda sorusunu işittim. “Senin bir planın var mı?”

İç geçirip sesimi buldum. “Evet, aslında Derya ile buluşup gelecek hafta katılacağımız bir seminer için konuşma hazırlamamız gerek. Normalde bende toplanacaktık çünkü klinik iki günlüğüne tadilatta. Bu yüzden Derya’ya gidebilirim.”

“İstersen Derya’yı buraya çağırabilirsin. Ofisimi kullanabilirsiniz ya da alt katı.” Yüzündeki sırıtış büyüdü. “Ama burayı gören tek kadın olma unvanını kaybetmek istemiyorsan ikinci kattan uzak durun.”

Gülümsememe engel olamadım. “Anlaşıldı, Demir Bey.”

Bey ekini kullanmam karşısında gerilen adam bana biraz daha yaklaştı. Gözlerini kısarak iç geçirdiğinde çenesinin kasıldığını fark ettim. Ah, anlaşılan ona böyle hitap etmemden etkilenmişti.

Aramızdaki çekim ile büyüyen sessizliği böldüm. “Alin hâlâ aramadığına göre bir süre daha elimiz kolumuz bağlı gibi.” Dağınık saçlarımdan parmaklarımı geçirdim. “Bugün birkaç arkadaşını arayıp herhangi bir gelişme var mı, ondan haber aldılar mı diye tekrar soracağım.”

“Haber aldıklarını sanmıyorum.”

“Ben de ama hiçbir şey yapmamak beni kahrediyor.”

Sözlerimin doğruluğunu ifademden görebildiğini anlamamı sağlayan gözlerini yüzümden ayırmadan konuştuğunda kendimi bir nebze daha iyi hissettim. “Çok şey yapıyorsun, Helen. Burada olman bile başlı başına yeterli bir hamle. Bazı şeyler zaman alır. Ben araştırmalarımın devam ediyorum. Bunu sana her dakika söylemiyorum ama arka plandaki hareketliliği unutmamalısın.”

Piramit’teki insanları ve Doğu’yu düşündüm.

Günlerdir iz üstünde olmalıydılar. Açıkçası şimdiye kadar daha fazla yol alırdık diye düşünüyordum ama belki de Alin sandığımızdan daha temiz çalışmıştı. Wahab ile olan konuşmamdan bazı şeyleri planlayarak hareket ettiğini anlamıştım ve Demir de bunun farkına varmıştı. Aniden idrak ettim ki Hades için bir numaralı şüpheli artık kız kardeşimdi. Öyle ki şüpheli bile sayılmazdı. Direkt zanlıydı.

Demir, “Geç gelmem,” diyerek geriye çekildi.

Odasına gidip gözden kaybolduğunda onun gittiğini anlamış gibi bana bekçilik etmek üzere yanıma yanaşan Kerberos’u gördüm. Köpeğin gerçekten bazı insanlardan daha zeki olduğunu anlayarak kıkırdadım. Yanıma oturduğunda siyah parlak tüylerinde parmaklarımı dolaştırarak onu bir süre sevdim. Kerberos, dakikaların ardından başını dizime yerleştirerek sersemlemiş gibi kucağıma kıvrıldı.

Onu sevmeye devam ederek zamanımı geçirdim. Demir odasından çıktığındaysa gözlerimi onun üzerinde dolaştırdım. Armani takımıyla her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Hayranlığımı saklayamayarak vücudunu saran kaliteli kumaşa ve beyaz gömleğine baktım. Kravat takmamış, ilk iki düğmesini açmıştı ve o aralıktan yansıyan teni adeta ışıltıyordu.

Bakışlarımı gözleriyle buluşturduğumda koltuğun dibinde duran adam ellerini iki yanıma yerleştirdi. Hafifçe eğildiğinde başını iki yana salladı. “Sana Kerberos’u büyüleme demiştim, değil mi?”

“Bir şey yapmadım ki,” diyerek başımı geriye attım. “Sadece biraz sevdim.”

Gözlerini kısarak bana ciddi bir ifadeyle baktı. “Sana göre biraz olan onun için büyük bir sevgi olabilir. Ayrıca ellerini üstünde dolaştırman bile sana tapmasına yeter.”

Düşünmeden ellerimi kaldırıp kollarına yerleştirdim ve parmaklarımı üstünde dolaştırarak kumaşının altındaki kaslarını hissettim. Yüzüme bilmiş bir tebessüm ilıştirmeyi de ihmal etmedim. “Böyle mi?”

Demir iç geçirerek tekrar başını iki yana salladı. “Senden çekeceğim var, *Krasivaya*.”

İnsanı hayran bırakan bir aksan ile hitap ettiğinde merakla gözlerimi irileştirdim. Tek kelime etmeden harekete geçtiğinde gidişini izledim. Gözden kaybolduğunda telefonumu alıp hitap şeklinin ne anlama geldiğine baktım. *Güzel* diyerek bana Rusça iltifat ettiğini anladığımda günüm güzelleşti. Yokluğu karşısında istemsizce omuzlarımı düşürdüm. Evin onsuz ne denli sessiz geldiğine inanamadım. En azından kokusu hâlâ benimleydi ve bana iyi bir yaver oluyordu.

Biraz daha Kerberos ile ilgilendim. Ardından ayağa kalkıp ona masasını verdim ve kendime filtre kahve yaptım. Maillerime bakıp kahvemi içtikten sonra ise kaldığım odaya girdim. Üstümdeki geceliği çıkarıp siyah bir pantolon ile bir omzu düşük aynı renk kazağı giydim. Topuklu çizimelerimi ayağıma geçirip akşamdan kalma halime bir çekidüzen verdim. Saçlarımı tararken dün gece Demir’in benimle nasıl ilgilendiğini anımsadım. Kızıl tutamlarımı özenle taramış, onları kurutmuştu. Üstümü değiştirdiğimde her zamanki arsızlığını geri plana atmış, tam bir centilmen gibi davranmıştı. Beni odada tek başıma bıraktığında tek isteğim benimle kalmasıydı. Onu yanıma çekmek istemiştim. Bunu neden arzuladığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu fakat elimde değildi. Sadece varlığına ihtiyaç duymuştum.

Güzel bir adamdı ve bu güzellik sadece fiziksel değildi.

Sabahki konuşmamız zihnimde yankı buldu. Başka bir kadından bahsettiğinde ne denli hırçınlaştığımı anımsadım. Bu hiç bana göre bir davranış değildi. Bu zamana dek asla böyle korumacı bir tavır sergilememiştim. Yaşadığım ilişkilerde bile böyle olmamıştım ki açık ilişki kavramına dahi

sıcak bakan biriydim. Öyleyse neden şimdi Demir'i bir kadın ile düşündüğümde biri kalbime bıçak saplıyor gibi hissediyordum?

Hafif bir makyaj yapıp odadan çıktım ve Derya'ya mesaj atarak buraya gelmesini rica edip konumu gönderdim. Alin'in arkadaşlarını tekrar aradığımda herhangi bir gelişme bulamadım. Tekrar sosyal medyalarını karıştırıp bir değişiklik var mı diye baktım ama her şey aynıydı. Düşen modum ile telefonumu bir kenara bıraktım. Saat birdeki seansıma girip ardından düzenli olmasına rağmen kafamı dağıtmak adına evi üstünkörü toparladım. Alt kata inip etrafa göz gezdirdim. Demir üst katta kimseyi istemiyordu ve bu kendimi özel hissettirdi. Gerçi onun çoğu tavrı bana eşsiz hissettiriyordu ki ben buna alışık değildim. Giriş kapısının yanında kalan bar kısmının biraz ilerisinde bir mutfak vardı. Sanırım üst kattaki Demir'e alttaki ise misafirlerine aitti. Adımladığım alanda kaç kadının gezdiğini düşündüm ve bu düşünceyi hemen geri plana attım aksi halde yine hoşlanmadığım hissiyat silsilesine kurban gidecektim.

İlacımı içip akşam yemeği için bir şeyler hazırladığım sırada Derya'nın mesajını gördüm. Inferno'ya giriş yaptığını öğrendiğimde ada tezgâhın üstüne bıraktığım laptopumun kapağını araladım. Haftaya katılacağımız seminerde konuşmacı pozisyonundaydık. Bu yüzden daha önce çıkarmış olduğumuz taslağı tamamlamalı, eksikleri gidermeliydik.

Ofis kapısının açıldığını işittiğimde harekete geçtim. Ofis ile daireyi bölen kapıyı açıp arkadaşımı gördüğümde gülümsedim. Derya üstüne geçirdiği kot pantolon, spor ayakkabı ve göbeğini hafifçe açık bırakan beyaz kazağıyla mükemmel görünüyordu. Dalgalı sarı saçlarıyla makyajı her zamanki gibiydi. Üstüme atlayıp kollarını boynuma doladığında ona karşılık verdim.

"Akşamdan kalma olup bu kadar güzel görünen tek kişi sensin," diye homurdandığında kıkırdadım. "Bana o kadar içirtmemeliydin."

Ellerini teslim olurcasına havaya kaldıran arkadaşım gözlerini irileştirdi. "Hiç beni suçlama, elinden şışeyi almaya çalıştığımda az kalsın tırnaklarını gözüme sokacaktın."

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

Derya'ya eşlik eden Yalın selam verdikten sonra geldiği gibi geri gitti. Derya gözlerini etrafta dolaştırdığında onu içeriye çekip kapıyı kapattım. Bir süre nerede olduğunu sindirmeye çalışır gibi sessiz kaldı. Ardından ellerini bellerine yerleştirerek tekrar bana döndü. "Inferno'da olmam bir yana, Dokuzuncu Çember'de yani Demir Karadağ'ın evinde olduğuma inanamıyorum. Asla burada olacağımı düşünmezdim."

“İnsan ilk bir sindiremiyor.” Gülümseyerek etrafa baktım. “Yine de burada sandığımdan daha rahatım. Aslına bakarsan oldukça konforlu.”

Derya bilmiş bir tavır ile gözlerini kıstı. “Konforlu olan ev mi yoksa evin sahibi mi?”

Sorusu dün geceyi aklıma getirdi. Demir’in saçlarımdaki elleri, bedeni saran kolları ve kokusuna eşlik eden sıcak varlığı; her şey başlı başına konforlu ve güvenliydi. Bu yüzden dürüst davranarak omuzlarımı silktim ve mutfağa yöneldiğimde arkadaşımın sorusunu yanıtladım. “İkisi de.”

“A-ha! Dün gece anlamıştım.”

Mutfağın ortasında bulunan tezgâhın bir köşesinde ben diğerinde Derya vardı. “Açıkçası bu ikili koalisyonunuzdan endişeliydim ama iyi bir takım olmuş gibisiniz ve sen Demir Bey’in yanında kesinlikle daha önce hiçbir adamın yanında sergilemediğin tavırlar içine giriyorsun.”

“Ne tavrından bahsediyorsun?”

“Bilemiyorum.” Derya kollarını göğsünde bağlayıp omuzlarını silkti ve hafifçe gözlerini kıstı. “Altıncı hissim kuvvetlidir ve ben ikinizin arasında yardımlaşmadan öte bir etkileşim seziyorum.” Aniden gözleri fal taşı kadar açıldı. “Yoksa yattınız mı?”

“Ne?” diye bağırdım. “Hayır, yatmadık.”

Derya işaretparmağını bana doğrulttu. “Bebeğim, adam fazla mükemmel. Sen onu hayatta kaçırmazsın. Eğer yatmadıysanız kesin vakit bulamamışsınızdır.” Gözlerimi devirerek cevap vermek üzere dudaklarımı araladım fakat Derya’nın muzip gülümsemesini görünce sustum. Ona çatık kaşlarla bakıp aklımdan geçen tilkileri görmeye çabaladım. “Sen neden bu soruya kızardın?”

Göz ucuyla az ilerimdeki kararan bilgisayar ekranına baktım ve gerçekten de bir tık kırmızılaştığını gördüm. Kendi tepkime şaşırarak dudaklarımı araladığımda öfkelen dim. Ben kızarmaz, utanmaz ve gocunmaz dım. Arsızlığım dillere destandı. Lâkin şimdi fark ediyordum ki dünden beri özellikle Demir’in etrafındayken kızarmaya başlamıştım.

“Saçmalıyorsun,” diyerek en yakın arkadaşımı geçiştirdim.

En azından denedim.

“Hayır, saçmalamıyorum. Yattınız mı dediğimde kızardın ve bana yalan söylemediğine eminim. Yani cinsel birliktelik yaşamadıysanız o zaman...” Derya güzel gözlerinde bir ışıldama meydana getirerek tebessüm etti. “Bana birlikte uyuduğunuzu söyleme.”

Söylemedim, hatta ağzımı bile açmadım. Fakat bu istediği cevabı almasını engelledi mi?

Hayır.

“Helen,” diye kıkırdadı ve tezgâha yaslanarak sıcak bir ifadeyi yüzüne yerleştirdi. “Beni yataktan tekmeleyerek kovan sen, gerçekten birkaç gün önce tanıştığın bir adamın yanında yatmasına izin mi verdin?”

“Yanımda yatmadı.” Hızla karşı çıktım. Sonra kardeşim gibi gördüğüm kadına gerçekten de yalan söyleyemeyeceğimi fark ettim. “Ben onun üstünde yattım.”

Derya kahkaha attığında sinirle gözlerimi devirdim. Neden buna anlam yüklüyordu ki? Evet, daha önce yapmadığım bir şeydi ve bu kaidemi yeni tanıştığım biri için yıkmam tuhaftı ama somut bir gerçek vardı. Demir, birkaç günlük varlığıyla yirmi altı yıllık hayatımda kimsenin olmadığı kadar yanımda olduğunu hissettirmişti. Kendimi bildim bileli başımın çaresine bakan, buna ek olarak etrafımdaki insanların yükünü de sorumluluk olarak üstlenen ben, ilk kez önceliktim. Belki bu şımarıklıktı ama Demir’in beni ön planda tutması ve yaşadıklarımın bana ağır geldiğini görerek yardım etmesi ona çekilmemi sağlıyordu.

Derya ona ciddiyetle baktığımı fark ettiğinde parmaklarıyla dudaklarını örterek sırıtışını gizlemeyi denedi. “Üzgünüm, Hel. Sadece senin adına bir tık mutlu oldum.” Duygusal bir hale büründü. “Normalde kimse-den güç alma gereksinimi duymadığını ve her şeyi içine attığını en iyi ben bilirim. Yaşanan bunca şeyde yalnız kalmaman beni keyiflendirdi. Her ne kadar ben her zaman senin yanında olsam da kabul etmek gerek ki Demir Bey daha kudretli biri.”

En yakın arkadaşşıma buruk bir tebessümle baktım. “Evet öyle ama seni dünyalara değişmem.”

“Yalancı,” diyerek dalga geçti. Aramıza sızan duygusallığı yok etmeye çalışır gibi sağ elini hafifçe salladı. Ardından tatlı mizacıyla söylenip beni gülümsetti. “Neyse, şimdilik üstüne daha fazla gitmeyeceğim. Şu sunuma odaklanalım ve işkolikliğimize sığınarak her zamanki gibi gerçek duygu ile görüşlerimizi yok sayalım.”

“Aradığım kan.”

Derya’yla ada tezgâha kurulup yan yana oturduk. Getirdiği laptopunu kurduğunda ikimize birer kadeh şarap koydum ve şişeyi yanımdan eksik etmedim. Yaklaşık dört saat sunumun üstünde çalışıp en ince ayrıntısına kadar her şeyiyle ilgilendik. Saat altı olduğunda ayaklarımın uyuştüğunu fark ettim. Uzun, siyah bacaklı taburenin üstünde o kadar fazla zamandır oturuyordum ki bedenim kilitlenmişti. Arkama yaslanıp bitmek üzere olan slayta göz attım. Az ilerimde duran telefonumun ekranı aydınlandı.

Gelen mesajı görmek için tekrar doğruldum ve cihazı elime alıp ekrana baktım. Demir'in yazdığını fark edince hızla cümleleri okudum.

Eve geliyorum.

Bir şey ister misin?

Mesajları tekrar okudum. Babamın anneme en sık gönderdiği ileti kombinasyonuydu. Bir anda kendimi aşırı tuhaf hissettim. Hayatım boyunca hiç böyle bir mesaj almadığım için garipsemiştim. Bakıldığında bu oldukça sıradan ve normal gözüküyor olabilirdi lâkin benim için bir yenilikten farksızdı.

Teşekkür ederim, istemiyorum.

Bakışlarım hazırladığım yemeklere kaydı. Yemek yapmayı severdim ve elimin maharetli olduğunu söylerlerdi. Özellikle deniz mahsulleri içeren yemeklerde ustalığa sahiptim.

Derya'nın yemeğe kalacağını düşünerek ikimizin de en sevdiği şeyi pişirmiştım. Ve bir an için Demir'in bunu sorun edip etmeyeceğini merak ettim çünkü sevmediği bir yemek ise aç kalabilirdi.

Lazanya sever misin?

Kıymalı mı?

Lazanyayı farklı türlerde yapan insanlar vardı fakat benim tercihim her daim kıymalıdan yanaydı. Büyüdüğüm bölge göze alındığında sebze canavarı olmam gerekebilirdi lâkin etten uzak kalmam mümkün değildi. Anlaşılan Demir de benden yanaydı. Bu yüzden sorusuna *evet* yazarak ona karşılık verdim. Kısa bir süre içinde cevap attığında ise gülümsedim.

Bayılırım. :)

Bu bilgiyi unutulmayacaklar listesine ekledim. Her ne kadar evinde ve hayatında kısa bir süre kalacağımı biliyor, bunu diliyorsam da dikkatli bir insandım. Burada olduğum sürece ev sahibini rahat ettirmeli ve varlığım ile yormamalıydım. Şimdiye dek adama yeterince bela olmuşum.

“Bir şey mi oldu?”

Derya'nın sorusuyla telefonumun ekranını kapatıp kenara koydum. Başımı iki yana sallarken gözlerine baktım. “Demir geliyormuş, mesaj attı.”

En yakın arkadaşım doğrularak başını salladı ve yanındaki not defterlerini toparladı. “Öyleyse ben kaçır,” dediğinde ona bakakaldım. “Adamın evini yeterince işgal ettim. Artık gideyim.”

Onu ikna edecek yegâne şeyin ne olduğunu bilerek tebessüm ettim. “Lazanya yaptım. O yüzden hiçbir yere gidemezsin.”

Yemeğin ismini duymak bile arkadaşımın gözlerinin parlamasına neden oldu. Dudağını hafifçe yalayıp neşeyle bana baktığında gözleri kısıldı. “Demir Bey yemeğe kalmamı sorun etmez mi?”

Açıkçası bilmiyordum fakat nedense etmeyeceğini düşünüyordum. Ayrıca bu kaba bir davranış olurdu ve Demir ne kadar inatla aksini iddia ediyor olsa da o gayet kibar bir adamdı. Bu yüzden arkadaşımın omzuna dokunup hafifçe okşadım. “Etmez, merak etme.”

“İyi çünkü lazanya için ölüp bitiyorum.”

Gözlerini irileştirerek mırıldanan arkadaşımın haline gülümsedim. Sunumu tamamlayıp bilgisayarları kapattık ve sofrayı hazırlamak üzere işe koyulduk. Tezgâhın üstünü kâğıt ve taslaklarla doldurduğumuz için her şeyi toplamamız uzun sürdü. Tabakları yerleştirip kadehleri koyduğum sırada tıklanan kapıyla doğruldum. Kaşlarımı çatarak önce peçeteleri katlayan arkadaşıma ardından kapıya baktım. Demir gelmiş olsa direkt içeri girerdi diye düşünüyordum. Bu yüzden tahminim adamlarından birinin kapıyı aşındırıyor oluşuydu. Belki de istedikleri bir şey vardı.

Derya’nın yanından ayrılıp kapıyı açtım ve görmeyi asla beklemediğim adam ile yüz yüze geldim. Geriye taranmış saçları, fit vücudunu saran bej rengindeki takım elbisesi ve parıldayan yeşil gözlerine eşlik eden tebessümüyle bana bakan kişi, Gençer Kavas’tan başkası değildi.

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutma aşamasındaydım. Onu en son ne zaman görmüştüm hatırlamıyordum. Kendisi az ilerimdeki mutfakta dikilen en yakın arkadaşımın kalbini kırdığında benim için düşman haline gelmişti.

“Merhaba, Helen,” dedi tok sesiyle ve bana başka bir seçenek bırakmadan yanımdan sıyrılıp içeriye girdi. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu.” Geniş tebessümüyle ekledi. “Nasılsın?”

“Senin ne işin var burada?”

Derya’nın öfkeli fakat bir o kadar da kırılgan olan sesi göğsümü sızlattı. Gençer’in yüzündeki tebessüm parçalara ayrıldı ve yerini bariz bir tedirginlik aldı. Kasılan omuzları ve çatılan kaşlarıyla hızla dönüp az ilerisinde kalan kadına baktığında bakışlarında bir yumuşama meydana geldi.

“Asıl senin ne işin var Demir’in evinde?” diye sorguladığında, aklının başından gittiğini anlayarak boğazımı temizleyip varlığımı hatırlattım. Sorusunun cevabının ben olduğumu algılayarak bakışlarını kaçırdı. “Demir ile görüşmem gerekiyor ve ofisinde beklemektense senin yanında beklemeyi

tercih ettim. Bu sayede kardeşlerimizin yediği bok hakkında konuşabileceğimizi düşünmüştüm.”

Kapıyı açık bırakarak bir Derya'ya bir Genç'er'e baktım. “Demir birazdan gelecek,” diyebildim sadece.

Derya sinirle homurdanıp kollarını göğsünde doladı ve eski sevgilisine bakarken adeta burnundan soludu. Genç'er de onun tepkisine yakın bir öfkeyle gözlerini sarışın kadının üstünde dolaştırdı. Gerginlikten dudağı-mı kemirdim ve bu garip atmosferi nasıl sonlandırabileceğimi düşündüm.

“Niye bana öyle bakıyorsun?” diye sordu Derya derin bir nefes aldığında. “Sanki kızması gereken kişi sensin.”

“Evet, benim.”

Genç'er'in verdiği cevap ile içten içe küfrettim. Bu konu hiç hoşlanmayacağım bir yöne doğru kayıp gidiyordu ve ben arada kalmak istemiyordum. Çıkacak savaştan kaçınmak isteyerek tezgâha doğru adımladım. Yarım saat önce kendime doldurduğum ve yarıladığım şaraptan içmek üzere kadehimi elime aldığımda en yakın arkadaşım alev saçan bakışlarıyla tezgâhın ardında durmaya devam etti.

“Niyeymiş o?”

Derya'nın sorusuyla Genç'er dişlerini sıktı. “Çünkü geçen gün seni aradığımda bana hakaretler savurup telefonu yüzüme kapattın ve ertesi gün başka bir adamla randevuya gittin.”

Şaşkınlıkla bakışlarımı iliştip içkimden büyük bir yudum aldım. Derya sinirle çığırdığında kulaklarım tırmalandı. “Sen beni mi gözetliyorsun?”

“Tabii ki,” dedi Genç'er, histerik bir kahkahayı da ekledi. “Severek ayrılınca böyle oluyor, Derya. İnsan hemen aşamıyor bazı şeyleri ama tabii sen anlamazsın.”

“Ben mi anlamam?”

“Evet, sen anlamazsın.”

Sinirle birbirine doğru adımlayan ikili üzerine omuzlarımı düşürdüm. Annesi ile babası kavga ederken arada kalmış küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Bu ikili asla karşılaşmamalıydı. Ortada kapanmamış çok fazla defter vardı. Derya ile Genç'er ayrılmak zorunda kalmış iki âşıktı. İlişkileri herkesin isteyebileceği kadar güzelken bir anda her şey berbat olmuştu ve benim canım arkadaşım bu olaydan fazla yara almıştı. Hayatının en kötü dönemi diyebileceğim kadar berbat bir aşamadan geçmişti.

“Asıl sen anlamazsın sevgiden!” diye bağırdı Derya. “Eğer beni gerçekten sevseydin, babanın iki kelimesiyle ilişkimizi bitirmezdin.”

“Zorundaydım.”

Gençer’in isyan dolu sesiyle içim burkuldu. İlişkileri sırasında birbirimizi tanıma fırsatı bulmuştuk ve ne yaşanmış olursa olsun biliyordum ki Gençer, Derya’yı sevmiştir. Ona bakışlarından bile bunu görebilir, anlayabilirdiniz. Açıkçası işler nasıl bu raddeye gelmişti de ayrılmışlardı anlayamamıştım lâkin ikisinin de gönüllü olmadığı ortadaydı.

Derya, karşısındaki adamın üstüne atlayıp tokat atmamak için kendini zor tutuyordu. Arkadaşımı tanıyordum. Şu an oldukça saldırgan görünüyordu ama içinin kan ağladığı da barizdi. “Babanın sözünü dinleyip uslu bir çocuk gibi beni yarı yolda bıraktıktan sonra karşıma geçip *zorundaydım* diyemezsin. Ve kesinlikle, hiçbir hakkın yokken benim hayatımı gözleyemezsin.”

İkili öylesine büyük bir tartışmaya girişmişti ki söyledikleri sözleri yakalamayı beceremedim. Sadece bağılıyor, eskiye dair hiç olmayacak konuları açarak birbirlerini suçluyorlardı. Yine de araya girip onları ayırmadım çünkü buna ihtiyaç duydukları barizdi. Evet, yeri ve zamanı değildi ama zehirlerini akıtmaları gerekiyordu.

Şarabımı içip onları gözetleyerek birbirlerini duygusal açıdan yıkıma uğratmalarını izledim. Sadece birbirlerine odaklanmışlardı ve Demir’in şaşkın bakışlar ile daireye girdiğini görmemişlerdi. Gözlerimi hayretle kavga eden çifte bakan adamda dolaştırdım. Aralanan ağzı ve çatılan kaşlarıyla yanıma geldiğinde ceketinin ilikli düğmesini tek bir harekette açtı. İşittiği cümlelere ve suçlamalara inanamıyor gibi dikkatle yanıma yanaştığında ona bakmaya devam ettim. Tam dibimde, ardımdaydı. Bir elini tezgâha, elimin hemen yanına yaslamıştı. Büyük ve kudretli bedenini üzerime eğerek kulağıma sıcak nefesini verdiğinde içim titredi. “Burada ne haltlar dönüyor, Helen?”

Dudağımlı dişleyerek mahcup bir ifadeyle ona baktığımda kaşlarını biraz daha çattığını gördüm. Özellikle Gençer’e öfkeli bakışlar atıyordu.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Derya ile çalışıyorduk ve Gençer geldi. Seninle konuşması gerekiyormuş.” Başımla az ilerimizdeki ikiliyi işaret ettim. Varlığımızı tamamen unutmuşlar, sadece kavga etmeye odaklanmışlardı. “Eski sevgililer ve bir anda karşılaşmak uzun zamandır tuttukları öfkelerini açığa çıkardı.”

Epik bir güzelliğe sahip olan altın harelerini benimle buluşturdu. “Peki onları ayırmamız gerekmez mi?” Tek kaşını havalandırdı. “Yoksa burada durup izlemeli miyiz?”

Omuzlarımı silktim. “Araya girmek istemedim çünkü bu konuşmayı yapmalılar. İkisi de hâlâ birbirine karşı bir şeyler hissediyor ama diğer etkenlerden dolayı barışamıyorlar. Ayrıca Derya sinirliyken ona yanaşmaktan hoşlanmıyorum. Tatlı bir kadın gibi görüldüğüne bakma bazen çok agresif olabiliyor.”

Demir dudağını kıvırdı ve her zamanki gibi her kadının aklını başından alabilecek kadar büyüleyici olan bir tebessümle bana baktı. Az önceki siniri yatışmış olmalıydı. Sanırım bunun en büyük nedeni sözlerimdi. Şikâyetçi değildim çünkü yanımdaki adamı tanıdığım kadarıyla öfkelenmesi hayra alamet olmuyordu ve Gençler’in can güvenliği tehlikeye girmeliydi.

Altın harelerini hâlâ tartışan çifte çevirdi ve biraz daha üzerime eğildi. Sert göğsü sırtıma değdiğinde ısındığımı fark ettim. Parmaklarımı kasarak bedeninin bütün ağırlığını üzerimde hissetmek istediğim gerçeğini ekarte etmeye çalıştım. Kulağıma fısıldayıp sözleriyle beni heyecanlandığında gülümsemeden edemedim. “Bence nefret seksi onlara iyi gelir.”

“Barışma seksi değil miydi o?”

“Seksin her türlü işe yarar, *Krasivaya*.” Tebessümü genişledi ve bakışları bedenimde dolaştı. Altın harelerinin yarattığı ağırlık ile kıvrandım. “Bazen beden, insanın dile dökemediklerini daha iyi söyler.”

Arsız tavrı ve kendinden emin duruşu ona çok yakışıyordu. Onu cehennemle bağdaştırmak bana ilk defa bu kadar mantıklı gelmişti. Demir Karadağ, gözlerine yansıyan ateş ve insanı günaha sürükleyen varlığıyla, en saf azizi bile yoldan çıkarabilirdi.

Düşüncelerimi sözlerime ve sesime yansıtmadığımdan emin oldum ve sahte bir tatlılıkla mırıldandım. “Egon her geçen gün daha çok yükseliyor.”

“Yükselen tek şey egom değil.”

Bedenimdeki bütün kan ateşe yaklaşmış gibi kaynadı. Dibimdeki adamdan yayılan sıcaklığa ek olarak gelen kokusu bacaklarımı titretti. Kattettiği şeyi anlamak kadınlığımı sızlattı. Az önce kurduğu sözleriyle onu sınamak istedim. Arzuyla parladığına emin olduğum gözlerimi, gözlerine ilıştırıp fısıldadım. “Sanırım bedenin bir şey söylemeye çalışıyor.”

Boşta kalan elini diğer yanıma atıp tezgâha yasladı ve beni mermerle kendi bedeninin arasına aldı. Bana kusursuz gelen bedeni tam ardımdaydı. Kalçalarıma belli belirsiz bir baskıyla değen erkekliğini hissettiğimde nefesim kesildi. Vereceğim tepkiyi gözler gibi yüzümü incelediğinde onu tamamen hissetmek istediğimi anlamasını umdum. Bunu fark etmiş gibi kurnaz bir tebessümle bana bakıp vücudunu bedenime yasladı. Üstüme

eğilip kulağımın ardına bir buse kondurduğunda başımı geriye attım. Şehvetten boğuklaşan sesini işittiğimde gözlerimi yummak üzereydim.

“Sence ne söylüyor?”

Başımı göğsüne yasladım. Neşesini kaybedip tamamen arzuyla yanan gözlerindeki tuhaflığı görebiliyordum. Beni hem ürküten hem heyecanlandıran bir ifadesi vardı. İlkel bir tutum bakışlarını esir almıştı. Dudaklarımı aralayıp sorusuna cevap vereceğim sırada işittiğim cam parçalanma sesiyle hızla gerçek dünyaya geri döndüm.

Şaşkınlıkla az ilerimdeki ikiliye baktım. Derya sinirden kızaran yüzüyle eline geçen boş kadehi odada adımlayan Gençler'in üstüne fırlatmıştı. Pekâlâ, bu iş kontrolden çıkmaya başlıyordu.

“Yeter!”

Demir'in kulağımın dibinden yükselen gürlemesiyle gerildim ve yutkunmak zorunda kaldım. Öfkesindeki yırtıcılık içindeki canavarın pençelerini çıkarmasından kaynaklanıyordu. Derya ile Gençler ardımdaki adamın varlığını yeni fark etmiş gibi duraksadı. İkisi de utançla bakışlarını kaçırıp soluklandı. En yakın arkadaşım dağılan saçlarını düzelterek titreyen ellerini birbirine bastırduğunda Gençler de beyaz gömleğinin yakasını çekti. “Kusura bakmayın, Demir Bey,” diye mırıldandı sarışın. “Geldiğinizi fark etmedim.”

“Önemli değil, her ne kadar müdahale etmek istemesem de evimde daha fazla tartışmamanızı tercih ederim.” Bakışları doğrudan Gençler'e odaklandı. “Neden buradasın?”

“Alper ve Alin ile ilgili bazı gelişmeler öğrendim.” Gençler üstünü düzelterek ellerini tekrar cebine yerleştirdiğinde Derya çekingen bakışlarını kaçırıp tezgâha doğru adımladı ve yarım kalan içkisine uzandı. Parmaklarının hâlâ titrediğini fark etmek içimi burktu. Demir'in yanından sıyrılıp arkadaşımı kollarımın arasına aldım.

“Ne öğrendin?”

Demir'in sorusu üzerine Gençler bir bana bir Derya'ya baktı. Bizi bu işe karıştırmak istemiyor gibi bir hali vardı. Eğer benim gerçekten bir kenarda durup bekleyeceğimi sanıyorsa acilen hastaneye gidip beyin tomografisi çektirmeliydi. Demir'e baktığımda Derya'yı işaret etti. Sanırım ona durumu anlatıp anlatmadığımı anlamaya çalışıyordu. Yavaşça bana bakıp beklediği cevabı aldığı anda soluklandı. Kasılan çenesiyle birlikte karşısındaki adama döndü ve başını hafifçe eğerek ona rahatça konuşması için onay verdi.

“Alper’in yaralandığını söylediğinde, hastaneye gidemeyeceği için tedavi olabilmek adına başka bir yer bakması gerektiğini düşündüm. Polenezköy tarafında bir adam var. Genelde bu tarz illegal bakım işleriyle, ameliyatlara falan ilgileniyor evinde. Alper ona gitmiş ve duyduğuma göre dün gece de oradaymış, Alin de yanındaymış.” Kız kardeşimin ismini duy-mak kalbimi sekteye uğrattı. Gençler bana baktığında fazla ümitlenmemi istemiyor gibi konuştu. “Hâlâ oradalar mı bilmiyorum.”

“Gidip bakalım,” dedi Demir bir saniye olsun düşünmeden.

Gençer başını sallayarak onu onayladı. Demir hızla ilerleyip gözden kayboldu ve saniyeler içinde nereden çıkardığını anlamadığım bir silahla yanımıza döndü. Tedirginlikle kaşlarımı çattığımda kafam karışmıştı. “Bir saniye, öylece adamın evine gidip kardeşlerimizi mi soracağız?”

“Evet.” Gençer beni bekletmeden yanıtladı. “Adam parayla iş yapıyor. Daha fazlasını teklif edersek bir kuş gibi öter. Hem Alper ile Alin hâlâ oradaysa bu saçmalığı kısa yoldan sonlandırırız.”

Demir silahını pantolonun arkasına sıkıştırıp üstünü ceketıyla örttü. Sanırım yapılacak tek şey gerçekten de buydu. Başımı sallayarak ceketimi almak üzere harekete geçtiğimde Demir önümü kesip bana dik dik baktı. Onunla gelemeyeceğimi söyleyeceğini düşündüm ve eğer bunu yaparsa kontrolümü kaybedeceğime emindim.

“Gideceğimiz yerde sözümü dinlersen sevinirim. Herhangi bir tehlike karşısında seni koruyabilmem için yanımdan ayrılmaman gerek.” Vurguladığı kelimelerin adeta altını çizdi. “Fevri davranıp kendi başına hareket etmeyeceksin.”

Bedenimi çevreleyen ateşle kalakaldım. Söze kibar bir tonlamayla başlayarak, tam aksi istikamete doğru ilerleyip son satırlarda adeta emretmişti. Dudağımın kenarı kıvrıldı. “Anlaştık.”

Anlaşmamıştık.

Deri ceketimi üzerime geçirdiğim sırada Derya kendi montuna uzandı. Ona baktığımda birleşen gözlerimizden anladım. Ağzımı açmama bile gerek yoktu, bizimle gelecekti. Beni yalnız bırakmazdı. Bu yüzden dördümüz de Demir’in dairesinden çıkıp ofisinin içinde ilerledik ve asansöre bindik. İçinde bulunduğum alanı paylaştığım insanlara göz attım. Gençler gergin bir şekilde ellerini cebine atmış hemen yanımdaki Derya’ya bakıyordu. En yakın arkadaşım ise onun haricindeki her yere bakıyor gibiydi. Demir ise çocuk bahçesinde olduğunu düşündüğünü anlayabileceğim bir ifadeyle ikisine göz atıp bana döndü. Başını onay vermiyor gibi hafifçe salladı. İç geçirip güç dilerken ağırlığımı sağ bacağıma verdim.

Saniyeler içinde asansörün kapıları iki yana açıldı. Lobide değil, otoparktaydık. Araçların park edilmiş olduğu alanda adımladığımızda kaşlarımızı çatarak etrafa daha dikkatli baktım. Burayı Piramit'te olduğum zaman monitörlerden görmüş ve araçların hepsinin son derece lüks olmasından, otoparkın Demir Karadağ'ın özel park köşesi olduğunu anlamıştım.

Siyah Range Rover'a bineceğimiz sırada arkaya geçmek üzere atakta bulundum fakat Gençer bana göz kırparak Derya'nın yanına ilişti. Aklından en yakın arkadaşımın gönlünü almayı geçirdiğini anlamıştım. Ona şans diliyordum çünkü işi bir hayli zordu. Öndeki yolcu koltuğuna geçtim. Kemerimi taktığım sırada Demir tek kelime etmeden aracı çalıştırıp otoparktan çıktı ve yola koyuldu.

Kırk yıl düşünsem bu üçlüyle aynı aracın içinde olacağımı ve bu da yetmiyormuş gibi kaçaklara hizmet eden bir doktorun evine doğru yol alacağımı tahmin edemezdim.

Omzumun ardından Gençer'e baktım. "Alper'i tedavi eden adam konuşmazsa ne olacak?"

Sorumla gözleri kısılan adamın dudağında tehlikeli bir tebessüm yerşerdi. Bir an için onun köklü bir mafya ailesinin vârisi olduğunu unutmuşum. Bunu bana hatırlatmak ister gibi takım elbisesinin kenarından gözüken silahı işaret etti. Derya gözlerini devirerek sinirle homurdandığında ben de cevabımı alarak önüme döndüm.

Bir süre daha hepimiz sessiz kaldık. Atmosferdeki gerginliği görmezden gelmeye çalışarak zaman öldürmeyi denedik fakat bu durum ve gittiğimiz yerde yaşayabileceklerimiz benim daha çok strese girmeme neden oldu. Sol bacağımı sallayarak oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Aklıma gelen senaryolar ve bu gece yaşanabilecek olasılıklar anksiyetemi tetikliyordu.

Salladığım bacağımın üstüne yerleşen büyük el ile duraksadım. Başımı kaldırıp arabayı kullanan adama baktığımda gözlerinin yolda olduğunu gördüm. Hafifçe bacağımı okşayan Demir, beni rahatlatmaya çalışır gibi temasta bulunuyordu.

Derin bir nefes alıp gevşemeye çalıştım. Saniyelerin ardından karamsar düşüncelerimin şiddeti azaldı. Bunu fark eden Demir ise son bir kez pantolonumun üstünden bacağımı okşadı ve ellerini üzerimden çekti. İstemsizce omuzlarım düştü zira bu adama dair en çok hoşuma giden şeylerden biri üstümdeki elleriydi.

Gençer doğrulup kendini ön tarafa sarkıttı ve müzik açtı. Demir onu iteleyerek koltuğuna geri gönderdiğinde aralarındaki didişme karşısında gülümsedim. Yabancı bir müzik eşliğinde Polonezköy sınırına girdik.

Gençer'in tarifiyle doğruca eve yöneldik ve yaklaşık kırk dakikanın ardından tam olmamız gereken konumdaydık.

İki katlı eve ve büyük bahçeye bakarak araçtan indim.

Derya arkama geçtiğinde ben Demir'in yanındaydım. Gençer önden ilerleyip kapıyı çaldı ve biz öylece karanlığın içinde beklemeye başladık. Ortalık fazlasıyla sessizdi. Evin etrafında tek bir şey dahi yoktu. Birini burada öldürseler kimsenin haberi olmazdı. Kendi düşüncem karşısında titrediğimde bahçe kapısı açıldı. Takım elbiseli, kısa boylu bir adam görüş alanımıza girdi. Çatık kaşlarla tek tek hepimize baktıktan sonra Gençer'e odaklandı.

"Tahran Bey'in geleceğimizden haberi var," dedi Gençer son derece ciddi ve sert bir şekilde. Onu bu denli soğuk bir ifadeyle yakalamak beni şaşırtmıştı lâkin genelde böyle olmalıydı. Sonuçta mafya dünyasında tutunmak istiyorsa acımasız görünmeli ve davranmalıydı. Yani en azından ben öyle düşünüyordum.

Takım elbiseli adam yana çekilip içeriye girmemiz için bize alan bıraktı. Taşlı yolda adımladığımız sırada griye boyanmış evden çıkan bir diğer adamı fark ettim. Altmışlı yaşlarında gibiydi ve göbeği önden gidiyordu. Elindeki sarı bez ile parmaklarını silip az ilerimizde durduğunda tebessüm etti. "Gençer Kavas, seni görmeyeli uzun zaman olmuştu." Alaycı bir ifade yüzünü ele geçirdi. "Sonunda vurulmamayı öğrendin demek."

Yanımda duran arkadaşımın kasıldığını fark ettim. Elbette eski sevgilisinin karanlık işlerle uğraştığını biliyordu fakat eminim bu derece başını belaya soktuğunu hiçbir zaman bilmek istememişti.

Gençer dik bir duruş sergiledi. "Benim yerime kardeşim seni meşgul etmiş. O piç buraya adım attığı an beni araman gerekirdi."

"Ben kimseden emir almam evlat," dedi Tarhan Bey. Az önceki alaycı tavrı buhar olup uçmuş, yerini öfkeli bir ifade almıştı. "Ayrıca müşterilerimin gizliliğini de ifşalamam."

"Lütfen." Dudaklarımdan sıyrılan kelimeyle bütün bakışlar bana döndü. Göğsümün üstündeki ağırlık artık katlanılmaz bir hal almaya başlamıştı ve ben onu hafifletmek için her şeyi yapardım. Yaşlı adamın bakışlarına tutunarak bir adım öne çıktım. "Alper'in yanındaki kişi benim kız kardeşim ve günlerdir ona ulaşamıyorum. Endişeli bir abla olarak sizden rica ediyorum, lütfen ne biliyorsanız söyleyin."

Tarhan Bey'in kahverengi gözlerinde bir yumuşama meydana geldi. Bana dikkatle bakan adam acizliğimden etkilenmiş gibi omuzlarını düşürdüğünde boğazımda oluşan düğümü yutamadım. Bu zamana kadar

kimseden bir şey istememiş, herhangi bir talepte bulunmamıştım ama kız kardeşim için her şeyi yapardım.

“Birkaç gece önce geldiler.” Dudaklarından dökülen her kelimeyle bir nebze daha rahat nefes alabildim. Doğruca bana konuşuyor, geriye kalan herkesi yok sayıyordu. “Kız kardeşin gayet iyiydi. Alper’i buraya o getirdi.” Gözlerini Genç’er’e çevirdiğinde tekrar sert bir tutum takındı. “Senin baş belasını kurşun sıyırmış. Tedavi edip onunla ilgilendim. Dün geceye kadar buradaydılar ama bu sabah güneşin doğuşuyla gittiler. Şimdi neredeler bilmiyorum.”

Alin’in iyi olduğunu bilmek yüreğimdeki sızının soğumasını sağladı. Derya bana destek olmak ister gibi eliyle omzumu ovduğunda Demir’in sesini işittim. “Ödemeyi nasıl yaptılar?”

“Nakit.” Tarhan Bey’in gözleri yine beni buldu. “Bana parayı kız kardeşin verdi.”

“Tam olarak ne kadar verdi?”

“On üç bin lira.”

Kartları geride bıraktığı çantasıyla birlikte İnferno’daydı. Ayrıca Demir’in işlemlerinin izini sürebileceğini düşünerek banka hesabını kullanamazdı fakat buna gerek de yoktu. Sekizinci Çember’de kazandığı paraları duyduktan sonra artık bunun matematiğini hesaplamam mümkün değildi.

“Kayda değer bir şey duydun mu hiç?” diye sordu Genç’er. “Biliyorum, genelde müşterilerinin diyaloglarına kulak kabartmazsın ama belki dikkatini çeken bir şey olmuştur.”

Tarhan Bey bir süre düşündü. Sanırım gerçekten zihnini yokluyordu. Dakikaların ardından yavaşça başını iki yana salladı. “Kız olayların böyle gelişmemesi gerektiğini, her şeyin mahvolduğunu ve bunun bedelini ağır ödeyeceklerini söyleyip duruyordu. Alper ise ondan daha korkmuş bir vaziyetteydi. On beş kilometre ileride bir motel var, ismi Doom Tapınağı. Orayla ilgili bir şeyler gevelemişlerdi ama anlamadım.”

“Belki oraya gitmişlerdir.”

Sözlerimle Demir başını salladı. “Vakit kaybetmeden gidelim.”

“Teşekkürler, Tahrhan Bey.”

“Kıza dua edin,” dedi yaşlı adam. “Yoksa ağzımı bile açtıramazdınız.”

Ona minnetle tebessüm ettim. Ardından bir saniye bile kaybetmek istemeyerek yürümeye başladım. Dördümüz de arabaya bindiğimizde Demir motoru çalıştırdı. Çakıllı yoldan ayrılıp asfalt ile buluştuğumuzda hızını artırdı.

“Adamın doğru söylediğine emin miyiz?” Derya’nın sesini işittiğimde omzumun ardından ona baktım. Endişeyle parlayan gözleri beni buldu. Ardından yanındaki adama döndü. “Yani belki yalan söylüyor, belki Alper ile Alin evdeydi.”

“Doğru söylüyor,” dedi Demir tereddüt etmeden. “Prosedür gereği tedavi olduktan sonra gitmeleri gerekir. Özellikle onları bulacağımızı biliyorlarken orada oyalanmazlar. Tarhan, Helen’e acıdığı için konuşmadı. Gayet iyi biliyor ki evini başına yıkmam birkaç dakikamı alırdı.”

Önüme dönüp karanlık yola baktığımda Derya’nın kısık sesini işittim. Bu sefer benimle değil doğruca Gençler ile konuşuyordu. “Sen ne zaman vuruldun?”

Sorusuyla çaktırmadan Demir’e baktım ve onun da aynısını yaptığını gördüm. Meraklı bakışlarımızı birbirimize ardından dikiz aynasına diktik.

“Doğum gününe gelemediğimi hatırlıyor musun?”

“Evet, bu yüzden neredeyse bir ay seninle konuşmamıştım ve sen peşimden koşup kendini affettirmek yerine bir kez bile beni aramamıştın.”

“O bir ay boyunca iyileşmekle meşguldüm de ondan.”

İşittiğim cevapla gözlerimi irileştirdim. Ardımdaki ikili adına şaşırıp hüznlenmiştim. Demir ise son derece kayıtsızdı. Sanırım romantik dakikalardan hoşlanmıyordu ki konuşmaya dair bütün ilgisini kaybetmişti.

“Neden bana söylemedin?” dedi Derya titreyen sesiyle.

Belliydi ki en yakın arkadaşımın bilmediği çok şey vardı. Büyük ihtimal Gençler içinde nefes aldığı bütün karanlıktan onu uzak tutmak adına büyük bir savaş vermişti ve sonunda en büyük yenilgiyi Derya’yı kaybederek kendisi almıştı.

Gençler düşüncelerimi haklı çıkararak mırıldandı. “Seni üzmemek istemedim.”

Ve tekrar sükûnetin sancılı ağına düşüverdik. Bahsedilen otele gelene dek hiçbirimiz ağzımızı açmadık. Mor led ışıklarla *Doom Tapınağı* yazan motele girdiğimizde ise hepimiz dikkat kesildik.

Demir aracı büyük bir çınar ağacının altına park etti. Kendimi arabadan atıp etrafa baktım. Motel oldukça eskiye benziyordu. Yol kenarındaydı ve bana bir nebze ünlü kült film Sapık’taki Bates Moteli’ni anımsatmıştı. Yan yana sıralanmış on odanın kapıları kırmızı rengine boyalıydı. Araç park alanında bizimkinin haricinde beş araç daha vardı. Kayıt işlemlerinin yapıldığı alana doğru yürümeye başladığımızda Demir belindeki silahını kontrol etti. Ona yanaşıp önden giden ikiliye biraz alan tanıdım.

Resepsiyon kısmına girdiğimizde bizi orta yaşlı bir kadın karşıladı. Tepeden topladığı dağınık saçları, taşıdığı pembe ruju ve çiğnediği sakızıyla hayattan bezmiş gibiydi. Yeşil hırkasını çekiştirip bize göz attığında bakışları ardımdaki adamın üstünde yoğunlaştı. Yüzüne bir tebessüm yerleştirerek doğrulması gözümünden kaçmadı.

“Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?”

Görüş alanına kendimi sokup dikkatini çektim ve büyük gözlerine bakarak konuştum. “Kız kardeşim burada kalıyor, oda numarasını öğrenmek istiyorum.” Bana keyfini kaçırmışım gibi bakan kadın iç geçirip arkasına yaslandı. “Üzgünüm, müşteri gizliliği.”

Sinirle soludum ve yüzüme tatlı bir tebessüm kondurup aramızdaki tezgâha yaslandım. “Motelde kadın pazarlıyorlar diye polisi arayıp buranın altını üstüne getirmeden önce bana odasının numarasını söyle. Yoksa başına bu gece öyle büyük bir bela açacağım ki arkana yaslanıp sakızını çiğnemeyi Bahamalar’da tatil olarak göreceksin.”

Demir’in sessiz kıkırtısı dikkatimi dağıtsa da afallamış kadından gözlerimi ayırmadım. Bana ağzı beş karış açık bir halde bakakaldığında keyiflenmiştim. Sinirle homurdanıp doğruldu ve önündeki deftere bakıp söylendi. “Adı ne?”

“Alin Saral ya da Alper Kavas. Bu iki isimden biriyle giriş yapmış olabilirler.”

Kadın birkaç saniye deftere baktı ardından başını iki yana salladı. “Burada değiller, isimleri defterde yok.”

“Lina Seler,” dedi Demir öne çıkıp tam yanımda durduğunda. “Bu isim kayıtlı mı?”

“Evet.” Kadın kaşlarını çatarak deftere sonra bana baktı. “Yedi numaralı oda ama bir saat önce çıkış yapmışlar.”

İşittiğim sözlerle ellerimi yüzüme kapatıp tenimi çekiştirdim. Onları kıl payı kaçırmış olmak sinirlerimi tavan yaptırmıştı. Kadın oturduğu sandalyesinden kalkarak az ileride bulunan masaya ilerledi. “Bu paketi biri getirdi az önce. Lina Seler’e teslim etmemi istedi. Belki dediği kişi gelir diye bir kenara koydum.”

Demir pakete doğru yöneldiğinde nefessiz konuşan ben oldum. “Az önce mi?”

“Evet, adam siz içeri girmeden saniyeler önce çıktı, görmediniz mi?”

Fitilim ateşlenmiş gibi kendimi hızla dışarıya attığımda Demir’in adımı haykırdığını işitsem de duymamazlıktan geldim. Koşar adımlarla otoparka adımlayıp aceleyle etrafa baktığımda karanlık alanda benim

haricimde bir kişi daha vardı. Metrelerce ötemdeki uzun boylu adamın arkası dönüktü ve sarı saçlarını motor kaskıyla örtmekle meşguldü. Demir bir kez daha ismimi bağırdığında karanlığın içinde dikilen adam çevik bir hareketle bana doğru döndü. Yüzünü gölgeleyen kaskından dolayı kim olduğunu göremedim. Onun yerine belinden çıkardığı ve bana doğrulttuğu silahı fark ettim. Doğruca bana çevrilmiş olan namluya bakakaldığımda bedenim ağır bir şeyle örtüldü ve aniden yere kapaklandım.

Gürültülü bir ses havada yankılandı.

Ateşlenen silahın geride bıraktığı kokuyla gözlerimi yumduğumda saniyeler içinde uzaklaşan motorun tekerlek sesini işittim. Beni yere seren beden ayağa kalktığı anda şaşkınlıkla gözlerimi araladım. Demir, uzaklaşan motora doğru ateş açmaya başlamıştı. Benim elimden gelen tek şey ise uzandığım yerde titremek ve az önce ne yaşandığını çözmeye çalışmaktı.

Kulaklarımda uğultu yaratan seslerden sonra birinin beni kavradığını hissettim. Derya kalkmama yardım etti ve üstümdeki tozları silkeleyerek endişeyle bana baktı. Gençler ise elindeki zarfı açıp içinde ne olduğunu anlamaya çalışmakla meşguldü. Derin bir nefes alıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Sertçe yutkundüğümde gözlerim beni izleyen adamı buldu. Demir, daha önce görmediğim bir öfkeyle bana bakarken kaskatı kesilmişti.

Hızlı adımlarla yanıma gelip ellerini yanaklarıma yasladı ve gözlerini üzerimde gezdirip iyi olduğumdan emin olmaya çalıştı. Bedensel olarak bir zarara uğramadığımı fark ettiğinde ise bana dokunmayı bırakıp sinirle geriye çekildi ve küfürler savurarak Gençler'e yöneldi. Hiddetle bağırdığında yerimden sıçradım. "Koduğumun zarfında ne var?"

Bana sarılan Derya'ya yaslanarak hafifçe döndüm ve Gençler'in elinde tuttuğu şeye baktım. Eski basımlardan biri olan Dante'nin İlahi Komedi adlı kitabı parmaklarının arasında duruyordu. Kaşlarımı çatarak şoktan sıyrıldım ve onlara doğru ilerleyip kitabı aldım. Sayfaları karıştırıp içinde bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştım. Kesinlikle sıradan bir görünüşe sahip olan ve içinde tek bir şey dahi bulundurmeyen bir kitaptan ibaretti. Omuzlarımı düşürerek bu anlamsız şeyin gerekliliğini sorguladım. Beni öldürme teşebbüsünde bulunan adam neden bu kitabı Alin'e bırakmıştı?

"Harika, bir kitap yüzünden az kalsın ölüyordun," diyen Derya'ya bakarak kaşlarımı kaldırdım. Susmasını işaret ettim ve o bunu anlayarak bakışlarını kaçırıldı. Demir ise doğruca bana bakmaya devam ediyordu.

"İçinde bir şey olmadığına emin misin?"

Gençler'in sorusuyla başımı iki yana salladım. "Görünürde bir şey yok ama daha dikkatli bakmak gerek."

Demir aniden kitabı elimden aldı ve net bir emir verdi. “Herkes arabaya.”

Dediğini yaptık ve hepimiz arabaya binip tek kelime etmedik. Zaten söylenecek bir şey de yoktu. Bu gece başlı başına tuhafıklar silsilesinden oluşuyordu. Elde edebildiğimiz tek bilgi Alin’in iyi olduğu, Alper’in ise tedavi gördüğüydü. Şimdi neredeydiler ve ne yapıyorlardı, bilmiyorduk. En çok canımı sıkan şey de motosikletli adamdı. Bizzat kardeşimin sahte kimliğine kargo getirmişti ve bununla yetinmeyip bana silah doğrultmuştu. Demir’in adımı zikrettiğini duyarak yapmıştı bunu. Demek ki kim olduğumu biliyordu. Fakat kız kardeşime yardım ediyorsa, beni neden öldürmek istemişti?

Sorular zihnimde dönüp durdu fakat hiçbirine cevabım yoktu.

Demir gaza basmış, bütün öfkesini arabadan çıkarmıştı. Bu yüzden erkenden İnferno’ya gelebilmiştik. Açıkçası ürküyordum. Onu ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum ve bu gerilmeme sebep oluyordu. Sanırım insanların neden ona Hades dediğini artık daha iyi anlıyordum zira gözlerindeki ateş, cehennemden kopup geliyor gibiydi.

Binaya girdik ve lobiye ulaştık. Derya’ya sarılıp onunla vedalaştığım sırada Gençler bir şey bulursak ona haber etmemizi istedi. İkisi de gözden kaybolduğunda Demir vakit kaybetmeden dokuzuncu kata giden düğmeye bastı.

Ağzımı açıp tek kelime edemedim çünkü aklıma söyleyebilecek bir şey gelmiyordu. Bu yüzden asansörden inip daireye doğru yürümeye başladığımız süre boyunca sessiz kaldım. Annesini takip eden bir ördek yavrusu gibi Demir’in peşinden gittim. Eve girdiğimizde Demir hızla ceketini çıkarıp bir kenara fırlattı. Bar kısmından kendine bir şişe viski alıp belindeki silahı mermer ada tezgâhın üstüne koydu. İçkiyi direkt şişeden içtiği sırada ona yanaştım.

“Üzgünüm bir anda yanından gidip koşturma-”

“Bir daha yanımdan ayrılmayacaksın,” dediğinde sesindeki resmiyet canımı yaktı. Dibimde durup burnundan soluduğunda kontrolünü kaybetmemeye çalıştığını görebiliyordum. Bana zarar vereceğinden değil, hayır. Dizginlerini sıkıyor olmasının daha farklı bir nedeni vardı. Sanki beni olabilecek en haz dolu şekilde cezalandırmak isterken kendini tutmak zorunda hissediyordu. “Peşinde bir hedef tahtası olduğunu bu gece tekrar kanıtlamış olduk. Bu yüzden bir daha yanımdan ayrılmayacaksın.”

Aniden belimi kavrayıp çevik bir hareketle beni kendine çekti. Avuç içlerimi göğsüne yasladığımda kalbinin ne kadar hızlı attığını fark ettim.

Yoğunlaşan ve öfkeden titreyen altın hareleriyle bana bakan adam benim için korkmuştu. Konuştuğunda sesindeki endişe yerin altımdan kaymasını sağladı. “Anladın mı, Helen?”

Kendime bile hayret etmeme neden olan bir uysallık ile başımı salladım. Evet, sadece başımı salladım çünkü konuşamayacak kadar şaşkındım.

Demir, yüzümü örten kızıl tutamları yavaşça geriye itip koluyla sırtıma destek verdi. Gözlerini yüzümde gezdirip derin bir nefes aldığı anda sonunda sakinleşmiş gibiydi. Yavaşça üzerime eğildiğinde dudaklarım aralandı. Sıcak nefesi tenimi yalıyor, bana gittikçe yaklaşıyordu. Öyle ki bir an için beni öpeceğini düşünmüş ve heyecanlanmıştım. Dudağımın yanına bıraktığı ufak buseyle titredim. O minik temasın çok büyük bir etkisi vardı. Bakışlarımızı buluşturduğundaysa ifadesindeki açlığı gördüm. “Aferin, *moya krasavica**.”

Gözlerinin ardındaki şeytanla yüzleştim.

Ve meleksi tarafının kayboluşuna şahit oldum.

* Benim güzelim. (Rus.)

DİTE ŞEHİRİ

Helen

Dante, bütün günahların başında bir sevgi bozukluğu olduğunu söyler. Tarih bunun bir kanıtıdır. Şeytan kovulmuştur çünkü Tanrı'nın sevgisini insanoğluyla paylaşamamıştır. Kabil, Habil'i öldürmüştür çünkü Tanrı'nın kardeşini daha çok sevdiğini düşünmesine katlanamamıştır. Günahların en büyükleri kibir ile sadakatsizliktir ve sevgisizlikten doğabilen bu iki duygu yaratılışla birlikte gelmektedir.

Duygular birbirine bağlıdır.

Zincirleme bir reaksiyon gibi peşi sıra gelirler, iç içe geçerek bir örüntü oluştururlar. İçlerinden biri ağır bassa da temelinde her zaman birden fazlası vardır. Benim hislerim çığ olmaya başlamış, ayırım yapamayacağım bir noktaya evrilmişti. Her şey karmaşıktı fakat asıl düğüm haline gelen duygularımdı.

Birden fazla his ile sınıanıyordum; endişe, panik, korku, merak, heyecan. Yan yana dizilmiş, kombinasyon haline gelmişlerdi. Adlandıramadığım, bana yabancı kaçan bazı hissiyatlarım da vardı.

Onları şu an için görmezden geliyordum. Çünkü önümde duranlarla bile baş edemezken onların ardında saklananları arşınlayabilecek gücü kendimde bulamıyordum.

Bulduğumuz kitabı karıştırırken mermer tezgâha yaslandım.

Dante Alighieri'nin kaleme aldığı İlahi Komedya'nın eski basımlarından biri ellerimin arasındaydı. Sayfalar adeta sahaf kokuyordu. Kenarları yıpranmış kitabın yüzeyini hafifçe okşadım. Rastgele bir sayfa açıp cümlelere baktım. Kitap fazlasıyla normal ve sıradan gözüküyordu. Yine de altında bir mana aramam gerektiğini biliyordum. Bana silah doğrultan

adam bunu kız kardeşime bir nedenden dolayı göndermiş olmalıydı. Ve benim sebebini öğrenmem şarttı.

Bana silah doğrultan adam.

Bu gerçek, kaynar bir suyun başımdan aşağı dökülmesine neden oldu. Saatler önce ölümle yüz yüze geldiğime inanamıyordum. Anın şokuyla korku duygusunu hissetmemiştim lâkin şimdi sarsılmış bir haldeydim. Beş yıl öncesinde kalan karanlık günler aklıma sızıyor, geçmişim sislerin ardından bir güneş gibi parılıyordu.

Ölüm bir zamanlar benim yaverimdi. Uzun bir süre yakamı bırakmamış, beni kendiyle birlikte ahirete götürmek için efor sergilemişti. Ondan kurtulmak için direnmişim ve başarılı olduğumda bir daha yoluma çıkmayacağını sanmışım. Elbette ölümsüz olduğumu düşünmüyor, bir gün beni almaya geleceğini biliyordum ama o günlerin, saçlarıma aklar düşüp yürümekte zorluk çekeceğim kadar yaşlandığım zamanlarda olmasını istiyordum.

Dünyanın fani olduğunu fark etmek pervasızlaşmamı sağlamıştı. Son beş yıldır hesapsız ve plansız attığım her adım bundandı. Öncelerinde daha farklı biriydim. Yirmi bir yaşına dek olduğum Helen ile yirmi bir yaşımdan sonra geldiğim Helen arasında büyük değişiklikler vardı. İki versiyonumu da seviyor olsam da hangisinin gerçek ben olduğumu bilemiyordum.

Motoruna binmek üzere hazırlanan adamı aklıma getirdiğimde titredim. Uzun boylu ve geniş omuzlu olduğunu anımsıyordum. Sarı tutamları görmüştüm. Fakat yüzünü görüş alanıma sokamadan Demir beni yere sermişti. Bundan dolayı ona minnettardım zira ateşlenen silahtan sıyrılan kurşun bu sayede bana saplanmamıştı.

Kaşlarımı çatarak anımsadığım detayın ucunu bu gece gördüğüm adama bağladım. Tezgâhın diğer ucunda kalan kişiye bakarak mırıldandım. “Demir, evimde bulunan ve bir adama ait olduğunu düşündüğümüz sarı saç telini hatırlıyor musun?”

Gömleğinin kollarını kıvırmak ile meşgul olan adam hafifçe başını salladığında doğruldum. Olasılıklara gerek yoktu. Cevap ortadaydı. “Moteldeki adam, bana silah doğrultan herif de sarı saçlıydı.”

Demir’in ifadesi gergin bir hale büründü. “Emin misin?”

“Eminim.”

“Mükemmel.” Viski bardağını sertçe tezgâha bıraktı ve ellerini mermer üzerine yaslayarak soluklandı. “Evini dağıtan ve canına kasteden adam, kız kardeşinin peşindeki kişi olmalı. Ve bu akşam onu elimden kaçırdığım için sinir krizi geçirmeme sadece saniyeler kaldı.”

“Ama o adam Alin’in peşindeki kişiye neden ona bu kitabı bıraksın ki?”

“Belki kitap bir uyarıdır.”

Kitabın sayfalarına göz atıp homurdandım. “Ne gibi bir anlamı olduğunu çözemiyorum. Normal bir kitap işte. İçine gizlenmiş ne bir mesaj var ne de şifre.”

“Eminim bir şey vardır,” dedikten sonra bıraktığı bardağını aldı. “Daha dikkatli incelememiz gerek sadece.”

İçkisini bir yudumda kafasına dikip adımlamaya başladığında tedirginleştim. Sözlerindeki haklılık payı canımı sıktı. Eğer o adam Alin’in peşindeyse ki büyük ihtimal öyleydi, kız kardeşimin izini bulabilmişti. Bir saat önce o motele gitmiş olsaydı belki de bu kitap yerine onun cansız bedenini bulacaktım. Bu düşünce dizlerimi titrettiğinde bir an gözlerim kararır gibi oldu. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye ve aklımı meşgul etmeye çalıştım. Bana doğru gelmeyen birçok şey vardı.

Eğer o adam, kız kardeşimin canını yakmaya çalışan biri değilse neden elinde bir kitap ile oraya gitmişti? Amacı Alin’i öldürmek değil de bu kitabı vermek miydi? Ona yardım ediyor olabilir miydi?

Ama o zaman beni neden öldürmeye çalışmıştı?

Alin’in yanında duran biri bana zarar vermek istemiş olamazdı. Kız kardeşim için bir tehlike oluşturmayacağını bilirdi. Bu yüzden birinci seçenek daha akla yatkın geliyordu. O adam bu kitap ile Alin’i uyarmaya çalışmıştı. Peşindeki kişilerden biriydi ve kız kardeşime yardım ediyor olabileceğimi düşünerek, beni tanıdığı için ortadan kalkmamı istemişti.

“Helen, bir süre ortalarda gözükmesen iyi olur.” Demir konuştuğunda bütün ilgimi ona vermeme sebep oldu. “Elinden geldiğince İnferno’dan ayrılmaman gerek.”

Ona karşı çıkmayı istesem de yapamadım. Her ne kadar hayatımı kısıtlama fikri hoşuma gitmiyor olsa da haklıydı. Bu gece az kalsın ölecektim. Ve kız kardeşimi bulmak istiyorsam, nefes almaya devam etmeliydim. Klinik birkaç günlüğüne tadilattaydı ve seanslarım online olacaktı. O yüzden bir süreliğine Demir’in lüks dairelerinde kendimi oyalayabilirdim. Başımı salladığımda benden aldığı onay karşısında bir nebze de olsa rahatlayan adama baktım.

Kendine bir bardak daha viski koyduğunda gözlerim ellerine kaydı. Az önceki uyarısı ve beni kavrayışı aklıma geldi. Gözlerimin içine bakarak bütün endişesi ve öfkesiyle emrettiğinde dumura uğramıştım. Onun baskın kişiliği daha önce tatmadığım bir lezzete sahipti. Kendimi daha fazlasını isterken buluyor fakat ileriye gitmek konusunda kararsız kalıyordum.

Evet, Demir'i etkilemek hoşuma gidiyordu. Onu tahrik ettiğimi her kanıtladığında içimde bir kıpırtı oluşuyordu fakat aramızda anlamlandıramadığım bir sınır vardı. Başkası olsa o sınırı yerle bir eder ve istediğimi alırdım. Ama söz konusu Demir Karadağ, yani Hades olduğunda bir yanıma karşılaşılabileceğim tepkiden çekiniyordu.

Öpüşmek ile ilgili bir travması olduğu barizdi. Takıntılı davranışları vardı ve temizlik düşkünüydü. Genelde bu tür insanlar yakın temaslardan rahatsızlık duyar ve tiksiniirdi. O yüzden de cinsel rutinlere sahip olurlardı. Her ne kadar Demir bana dokunmaktan ve arzuyla bakmaktan geri kalmasa da onu rahatsız edebilecek bir şey yapmak istemiyordum zira bana karşı oldukça iyi ve saygılıydı. Karşılığında benim de ona öyle olmam gerekirdi.

Çalan telefonuyla başımı kitaptan kaldırdım. Demir elini cebine atıp cihazı çıkardı ve aramayı yanıtlayıp konuşmayı hoparlöre aldı. "Bir şey bulabildin mi?"

Sorusu üzerine saniyeler içinde Doğu yanıt verdi. "Motelin etrafında güvenlik kamerası yok. Tenha bir yer olduğu için orayı seçmiş olma ihtimalleri yüksek. Fakat etraftaki mobese kayıtlarını inceledim. Alin ile Alper'e ait olabileceğini düşündüğüm potansiyel şüpheli araçlar buldum. Şu an detaylı araştırıyorum."

"Ya motorcu?"

"Motele on dakikalık uzaklıktaki bir benzin istasyonunda izini buldum. Motoru plakasız ve kaskını hiç çıkarmadığı için güvenlik kameralarından kim olduğunu tespit etmemi sağlayabilecek bir şey yok. Alanı genişletip nereye gittiğini, başka bir kameraya takılıp takılmadığını anlamaya çalışacağım."

"Kartlar ile ilgili bir gelişme var mı?"

Doğu iç geçirdiğinde tükenmiş gibiydi. "Kartlarda muazzam bir koruma duvarı var. Aşabilmem mümkün gözüküyor ama içinde ne olduğuna göz atabilmemi sağlayabilecek yeni bir yol bulmuş olabilirim."

"Süreci hızlandır," diye emretti Demir. "Günler geçti ve hâlâ kayda değer bir şey bulamadın."

"Biliyorum patron. Elimden geleni yapacağım."

Elinden geleni başından beri yaptığını sesindeki yorgunluktan anlayabiliyordum. Demir'in sabah ne kastettiğini daha iyi anladım. Herkes arka planda olayın gerçekleştiği geceden beri araştırmaya ve çalışmaya devam ediyordu. Sorun ise kimsenin bütün çabalarına rağmen bir şey bulamıyor olmasıydı. Sanırım Alin ve Alper, sandığımızdan daha titiz bir plan ile hareket etmişlerdi.

“Nejat yanında mı?”

Saniyeler içinde güvenlik şefinin sesi duyuldu. “Dinliyorum patron.”

“Aramalar nasıl gidiyor?” diyerek durum güncellemesi istediğinde Nejat onu bilgilendirdi. “İnferno’nun yüzde doksanı aranmıştı fakat şimdi bulmamız gereken şeyin bir çip olabilme ihtimalinin yüksek olduğunu bildiğimiz için baştan başlayıp daha ince bir çalışma yürüteceğiz.”

“Sadece çipe odaklanmayın.”

Wahab’ın bahsettiği şeyin Alin’in Inferno’ya sakladığı şey olduğuna emin değildik ve Demir yanlış bir yönlendirmeye hareket etmek istemiyordu. Zekâsı ve stratejisi, ona olan saygımı artırdı.

“Emredersiniz.”

“Gelişmeleri bekliyorum.”

Demir konuşmayı sonlandırdı ve gözlerini yüzümde gezdirdi. “Acıktın mı?” diye sorduğunda kafamın düzgün çalışmıyor oluşunun guruldayan midemle bağlantısı olabileceğini fark ettim. “Evet.”

Gülümseyerek arkasında kalan fırına uzandı ve saatler önce yapmış olduğum lazanyayı çıkarıp tezgâha yerleştirdi. Ona baktığımda elindeki iki çatalla bana döndü ve tek kaşını havalandırıp alaycı bir tınıda mırıldandı. “Görgü kurallarını es geçip tabakları boş versek olur mu?”

Tebessümüm büyüdüğünde evrildiğinde ona doğru adımladım ve özel alanına sızarak parmakları arasındaki çatallardan birini aldım. Onunki kadar alaycı bir tınıyla sorusunu yanıtladım. “Görgüsüzlüğü severim.”

Tezgâha yaslandığımda, beklemediğim bir anda tek kolunu belime dolayarak beni kaldırdı ve kalçamı tezgâhın üstüne bırakıp hafifçe bacaklarımın arasına girdi. Beni zorlanmadan kaldırmasına mı, beni tezgâha bu pozisyonda oturtmuş olmasına mı yoksa bacaklarımın arasında fazla güzel gözüktüyor olmasına mı içim gitmeliydi anlayamadım. Yüzüme vuran sıcaklığı ve kokusuyla ısındığımı fark ettim. Bu yüzden kolunu geri çekip aramıza ufak bir mesafe yerleştirdiğinde içim burkuldu.

“Isıtmamı ister misin?” diye sorduğunda bir an bedeninin ateşinden hoşlandığımı anladığını sandım. Sonra kastettiği şeyin lazanya olduğunu fark ederek halime güldüm. Başımı iki yana sallayıp hafifçe siyah porselene döndüm. “Soğukken daha lezzetli oluyor bence.”

“Bence de.”

Çatalımı batıracağım sırada ona tedirginlikle baktım. “Bu şekilde yememiz senin için sorun olmaz mı?”

Demir yüzüme bakakaldığında içimden küfrettim. Öpüşmekten hoşlanmadığını anladığımı biliyordu. Bundan tiksinti duyan biri başkasıyla

yemeğini bu şekilde paylaşmaktan da hazzetmezdi. Bu yüzden sorma gereği duymuştum fakat onu germiş olmalıydım. Saniyeler içinde dudağının kenarını kıvrarak bana yanaştı. Bacaklarım bacaklarına değdiğinde bir akım benliğimi sarmaladı. “Sorun olmaz, Helen. Aksine iştahımı açarsın.”

Başımı geriye atarak gözlerinin içine baktım. Eşsiz bir renge sahip olan altın hareleri bana güneşi anımsatıyordu. Onun gibi bir adamın sıcaklığı çağrıştırmaması sadece ateş ile betimlenemezdi. Çoğunlukla yangın yeri olabilirdi ama bazen de yaz günü kadar heyecan vericiydi.

Bakışlarının belli anlamları vardı.

Kısa sürede gözlerinin kodlarını çözebilir hale gelmiştim. Bu sefer sadece arzu ve ilgi yoktu. Sanki aramızda bundan daha öte bir yakınlık vardı. Açıkçası böyle düşünmemin nedeni aynı şeyi hissediyor olmamdı. Varlığında bir aşinalık seziyordum. Birkaç gündür hayatımdaydı ama sanki yıllardır benimleydi.

Çatalımı lazanyaya batırıp büyük bir lokma aldığımda ağzımın içinde dağılan lezzet karşısında kendimi tutamayarak inledim. Pekâlâ, işte şimdi o ateşteki arzu payı büyümüştü. Demir bana eşlik ederek lazanyadan yemeğe başladığında az önce düşündüklerimi duyabilmiş gibi bir soru sorunca şaşırdım. “Bana biraz kendinden bahsetsene.”

“Eminim ki beni araştırmış, özgeçmişimi okumuşsundur.”

Erkeksi bir kıkırtının ardından ağzına bir lokma daha attığında başını salladı. Yutkunup bir elini kalçamın hemen yanındaki boşluğa yerleştirdi. “Evet ama bu seni tanıdığım anlamına gelmez.”

“Söyleyecek pek bir şey yok aslında,” diyerek çatalımı tekrar lazanyaya batırdım. “Gördüğün gibi kız kardeşim ile uğraşıp, işimi hakkıyla yapmaktan öte bir gaye içinde değilim.”

“Sende bundan çok daha fazlası var.”

Bilmiş bir tavırla söylenmesi üzerine gülümsedim. “Asıl sen kendinden bahset. Ben senin benim hakkımda bildiklerinin yarısını bile bilmiyorumdur. Üstelik seni araştırabilecek bir veritabanına da sahip değilim.”

“Araştırsan da gördüklerin magazin uyduurduğu hikâyelerden öte olmaz,” dediğinde tekrar lazanyaya döndü. Çatalını doldururken omuzlarını silkti. “Küçükken zengin bir aile tarafından evlat edinilmiş bir adamım. Dizi klişelerinin aranan jönü olduğum söylenebilir. Psikolojik sorunlarımı az çok anlamışsındır. Kendime kurduğum cehennemde hüküm sürerek günlerimi geçiriyorum. Kısacası, gördüğünden öte değilim.”

Kendini bu kadar basit ve sığ bir şekilde anlatması üzerine kaşlarımı çattım. Karşımdaki adam çok yönlü biriydi. Ve bunu her ne kadar inkâr

edecek olsa da bana aksini asla düşündürtemezdi. Saniyeler önce kurduğu cümleleri ona geri iade ettiğimde alaycı bir tavır sergiledim. "Sende bundan çok daha fazlası var."

Gülümsemesi midemdeki sıcaklığın yoğunluğunu artırdı.

"Öyle mi dersin?"

Sorusu üzerine başımı salladım. Bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Birlikte bir yola çıkmak zorunda kaldığım adamın varlığına öylesine ani alışmıştım ki bulunduğumuz konumun işbirliğinden öte olduğunu unutmaya başlamıştım. Demir Karadağ, kardeşimi bulmam için bana yardım etmesi gereken bir yabancıydı fakat ben böyle hissetmiyordum. Onun yanındayken rahat ve kendimdim. Maskemin ardına sığınmak zorunda olduğumu düşünmüyordum. Bu yeni ve rahatlatıcı bir duyguydu. Bu yüzden kendisiyle olan ilişkimin sığ bir ortaklıktan ibaret olmasını istemedim. Karşımdaki adamı tanımayı arzuladım.

"Bir süre daha birbirimizin hayatında olacağız," diyerek bakışlarımı kaçırdım ve çatalımla lazanyayı didikledikten sonra dikkatini bana vermiş olan adama döndüm. "Bu yüzden arkadaş olabiliriz. Sonuçta aynı evi paylaşıyoruz."

Demir hafifçe gözlerini kıstı. "Arkadaş mı?"

Bu fikri garipsemiş gibiydi fakat aslında makul bir istekte bulunuyordum. Kabul ediyordum ki Demir bana farklı hissettiriyordu. Benliğime iyi gelen ve güven veren bir tarafı vardı. Arzularımı uyandırdığı barizdi. Kendimi onunla farklı pozisyonlarda hayal etmeden duramıyordum ama bu saydıklarımın hiçbirisi aşına olmadığım bir anlama gelebilecek şeyler değildi. Biz birbirine cinsel çekim hisseden ve ortak paydada buluşabilen iki yetişkindik. Bunun ötesine geçeceksek bile önce bir zemin hazırlamalıydık.

"Evet, arkadaş."

Altın hareler yüzümü tavaf etti. Hınzır bir tebessüm ile bana doğru eğildiğinde elindeki çatalı bir kenara bırakmıştı. "Birbirine karşı çekim hisseden iki arkadaş olacağız, öyle mi?" Hafifçe kaşlarını çatı. "Bu bana *roleplay* tadında bir kovalamaca oyunu hissi verdi."

Gözleminde haklıydı çünkü planlarım arasında onu tanımak vardı. Onu tanımak, alanlarına sızmak istiyorsam başına bela olan telaşlı bir abla sıfatından çıkmalıydım. Beni hayatına dahil edebileceği bir arkadaş gibi görmeliydi. Böylelikle o kusursuz ve ağız sulandırıcı bedenini üstüme attığında aramızdaki resmiyeti kırabileceğimiz bir yakınlığa sahip olurduk.

Düşüncelerimi kamufle etmeye çalışarak bilmiş bir tavırdaki söylendim. "Sana karşı bir çekim duyduğumu da nereden çıkardın?"

Oyunbaz bir cilveyle ona baktığımda tebessümüne engel olamadım. Başımı geriye atıp, açıkta kalan omzuma ek olarak boynumu ortaya çıkardım. Demir'in gözleri çıplak tenimde raks etti. Bacaklarımın arasına biraz daha sızdı ve kendine has kokusunun ciğerlerimi yakmasına izin verdi. Elleri iki yanımda yumruk halini almıştı. Avına yaklaşan yırtıcı bir hayvan misali üzerime çöktü. Aralık dudaklarından kayıp giden sıcak nefesi, soluğumu alaşağı ediyordu. Bakışlarımızı birbirimize mühürlediğimizde boğuk sesini işittim.

"Bedenin söylüyor, Helen." Kurnaz ve tehlikeli bir tebessüm, dudaklarını kutsadı. "Gözlerinden okuyabiliyorum. Beni o kadar çok istiyorsun ki yakınımda olduğun her an sıırıslıklam dolaştığına eminim."

Saldırganlaşan tarafım öfkeden arınmıştı. Tek amacı kendini avcı sanan ava pençelerini geçirmekti. Tanrım, öylesine haklıydı ki tepki bile gösteremiyordum. Başkasından duysam saygısızlık olarak algılayacağım sözler onun ağzında karşı konulmaz bir teklif gibiydi.

"Arkadaşlar birbiriyle böyle konuşmazlar," diyerek sahte bir kızgınlık gösterdiğimde karşımdaki adamın gülümsemesi genişledi. Geri çekilip beni şehvet içinde bıraktı. Viskisini yudumlayıp bir elini cebine yerleştirdi. "Madem *arkadaş* olacağız, bana kendinle ilgili kimsenin bilmediği bir şeyi söyle."

Arkadaş kelimesini vurgulaması dikkatimden kaçmadı.

Her ne kadar karşımdaki adamın sorusunu havada bırakmayı istesem de bu konuşmayı ateşleyen fitilin ucunu ben yakmıştım. Geri adım atmam mümkün değildi ve bir yanımda onun da bana kendiyle ilgili, kimsenin bilmediği bir şeyi söylemesini istiyordu.

Aklım aniden beş yıl öncesine gitti. En büyük yaramı dile dökmem zordu. Demir'e güvensen de bu derece özel bir şeyi paylaşamazdım. Bu yüzden daha masumane lâkin kayda değer bir şey söyledim.

"Bende panikatak var."

Dudaklarımdan sıyrılan sözler ile üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim. Bu rahatlamamın nedeni, hastalığımı kabullenmekte zorluk çekiyor olmamdı. Genelde kimseye bunu söyleyemezdim. Öyle ki Alin ve Derya haricinde kimse böyle bir rahatsızlığım olduğunu bilmezdi.

Şimdi listeye Demir Karadağ da eklenmişti.

Ve ben istemsizce kendimi ona bir tık daha yakın hissettim.

"Panikatak mı?" diye sorduğunda sesine yansıyan endişeyi duydum. Çatık kaşları ve gerilmiş omuzlarıyla fazla ciddi duruyordu. Ortama yerleşen gerginliği azaltmaya çalışarak alaycı bir tınıda mırıldandım. "Evet,

panikatağım var. Genelde kaybetme korkusu ya da ölüm düşüncesi kanıma sızdığında ortaya çıkan bir şey. Kendimle ya da sevdiklerimle ilgili bu tarz olumsuz fikirlere kapıldığımda nefes alamamaya, titremeye başlarım. Kötü senaryoların ardı arkası kesilmez ve bir süre sonra krize girebilirim.”

Beş yıl öncesinin bana emanet bıraktığı bir şeydi bu. Kontrolüm dışında gelişen olaylar karşısında sık sık krize girdiğim olurdu. Eğer sevdiğim birinden haber alamaz, ona ulaşamazsam anında kötü düşünmeye başlardım. Bazen insanlara karşı ortaya çıkan bu durum, bazen sadece öleceğimi düşündüğümde meydana gelirdi. Ölümden korkan yanımin acizliğinin yarattığı bir hastalığa sahiptim. Alin’in İnferno’da olduğunu öğrendiğimde ve ondan haber alamadığımda küçük bir kriz atlatmıştım. Odadaki ölü adam, Alin’in potansiyel yaralanması ve beni aradığında söyledikleriyle ise daha şiddetli bir krize gireceğimi sanmıştım fakat öyle olmamıştı çünkü kendimi bastırmış ve ilacımı içerek kendimi uyuşturmuştum. Bir anda ilacımı tekrar içmem gerektiğini hatırladım ama öteledim. Şu an tek istediğim Demir ile konuşmaya devam etmekte.

Dirençli bir kişiliğe sahip oluşum bazen paniğimi yönlendirebilmemi sağlasa da geçen gün yaşadığım katarsisin altındaki asıl neden panikatağımın bastırılmış olmasıydı. Bu yüzden kendimden geçmenin kıyısına gelmiş ve öfkemi ikinci plana atamamıştım.

“Bu durum ne zamandan beri var?”

İşittiğim soruyla göğüs kafesimde bir sıkışma meydana geldi. Bakışlarımı kaçırarak net bir cevap vermemek adına mırıldandım. “Birkaç yıldır.”

“İlaç kullanıyor musun?”

“Evet, kullanıyorum.”

Sessiz kalarak bana bakmaya devam ettiğinde elimdeki çatalı bir kenara bıraktım. Bir an ona söylemekle hata ettiğimi düşündüm. İnsanların bana acımasından nefret ederdim. Panikataklarım şiddetli ve sık değildi. En azından son iki yıldır, eskisine nazaran daha hafif atlatıyordum.

“Kriz geçirdiğinde ne oluyor?”

“Panikatak, sinir sistemini tetikleyen bir durum ve her insanda farklı belirtilere neden olabilir. Ben genelde kriz anlarımda nefes alamamaya, titremeye ve bayılacak gibi hissetmeye başlarım. Kalbim deli gibi atar, bir keresinde gerçeklikten koptuğum ardından da bayıldığım oldu ama bu bir kere yaşadığım bir şeydi.”

“Ne kadar sürüyor?”

Ardı ardına sıraladığı soruları ile sorguda gibi hissettim. Bir yanımda tavrına sinirlenirken diğer tarafım ilgisinden hoşnuttu. Aileme böyle bir

rahatsızlığım olduğunu söylememiştim çünkü benim için endişelenmelerini istemiyordum. Alin ise bu durumu bilir, yine de beni tetikleyebilecek şeyler yapmaktan geri kalmazdı. Derya bu konuda en özverili davranan kişiydi. Yine de hiçbiri, karşımdaki adam kadar bu konuyu sorgulamamıştı. Bakışlarımı Demir'in güzel yüzünde gezdirdim. Emin değildim fakat karşımdaki adamın tavırlarından çıkarabildiğim bir tahmin vardı. Sanki Demir, böyle bir şey yaşanırsa ne yapması gerektiğini öğrenmeye çalışıyordu.

“Zaman aralığı değişiyor.”

“Peki kriz anında ne yapılması gerek?” dediğinde tezimi doğrulamış oldu. Gözlerindeki bilgi açlığı omuzlarıma bırakılan bir battaniye kadar sıcak ve konforluydu. Göğüs kafesimdeki sızı keskin bir hal aldığı anda yutkunamadım.

“İlacımı almam lazım.”

“Ya ilacını içemezsen?”

Bu ihtimal üzerine düşündüm. Genelde ilacım her daim çantamda olurdu ve ulaşabileceğim konumda kalırdı. Yine de yanımda olmaması dahilinde yapılabilecek en etkili yöntem doğal yollardan rahatlamamdı. “O an birinin beni gerçekliğe döndürmesi ve tehlikede olmadığımı söylemesi gerek. Bunu kendi kendime yapabilecek farkındalığı kriz anlarımda aşıyorum. Düşüncelerim kilitlendiği için yönlendirmeye ihtiyaç duyuyorum. Böyle anlarda yanımdaki kişi gerginliğini azaltmalı ki krizi atlatabileyim.”

“Yalnız olursan?” dediğinde çenesi kasıldı ve bu olasılık onu sinirlendirmiş gibi gerildi.

“O zaman kendi başımın çaresine bakarım.”

Bakışlarımı kaçırıp şehir ışıklarını izledim. Karşımdaki adama söylemedim fakat bu zamana dek neredeyse her krizimi bir başıma atlatmıştım. Evin zeminine kıvrılıp titreye titreye saniyeleri saydığım geceleri hatırladım. Onları o kadar iyi anımsıyordum ki bazen kâbus gibi üzerime çöküyorlardı. Bu benimle ilgili bir durumdu. İnsanların zayıflıklarını görmesinden hoşlanmazdım. Özellikle psikolog olduğum için panikatakt hastalığıma karşılık söyleyebilecekleri argümanları bilerek detaylara girmezdim. Kendi başıma aşmak daha kolay ve zahmetsiz gelirdi.

Dediğim gibi kimse bilmezdi. Yıkılmaz sandıkları benliğimin hassas bir dengede durduğunu görmezlerdi. Öyle ya, ben de kimselere göstermezdim. Bir başıma uçurumun kıyısından düşer, yine de sesimi çıkarmazdım çünkü buna programlandırılan bir karakter ile dünyaya gelmişim.

Tekrar karşımdaki adama baktığımda hâlâ beni izlediğini gördüm. İçimdeki yaranın kanadığını fark etmişti ve bu beni huzursuz hissettirdi. Onun bu denli yakınımda ve derinimde olmasına gerek yoktu.

Okları kendimden uzaklaştırmak isteyerek konuştum. “Sıra sende. Bana kimsenin bilmediği bir şey söylemen gerek.”

Demir tekrar bacaklarımın arasına sızıp cebindeki elini çıkardı ve tezgâhın üstüne yasladı. Diğer elinde duran bardağı kaldırıp viskisinin son damlalarını midesine indirdi. Zaman kazanmaya çalışır gibiydi. Belki de o da benim gibi söyleyebilecek hem anlamlı hem de fazla özel olmayan bir şey arıyordu. Bardağını tezgâha bıraktıktan sonra gözlerime baktı. Nadide ve pahalı bir parıltıya sahip olan bakışlarındaki ciddiyete tezatlık oluşturan uysal sesiyle konuştuğunda yüreğimde bir kasılma meydana geldi.

“Üvey ailem beni evlat edinmeden önce Rusya’da yaşıyordum. Gerçek annem, ismi Eftal, para kazanmak için genç yaşında Rusya’ya gitmiş. Orada zengin bir ailenin yanında hizmetçi olarak çalışıyormuş ki bana hamile kalmış.” Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldığında bunun histerik bir tebesüm olduğunu anladım. “Aklına hemen klişe senaryolar gelmesin. Babam, annemin patronu yani çalıştığı evin sahibi değil. Gerçi böyle olmasını tercih ederdim.” Gülümsemesinde acı verici bir kırgınlık vardı. “Belki öyle olsaydı, annem öldükten sonra sokakta yaşamak zorunda kalmazdım.”

Uzun zamandır bu denli canım acımamış, başkasının yaşadığı kötü bir deneyim karşısında aciz kalmamıştım. Her gün bir sürü hikâye duyuyordum. Neredeyse hepsi acı verici ve üzücü hikâyelerdi. Yine de empati kurmakta zorlandığım anlar olurdu. İşim gereği nötr kalır, kendimi duygusallığın kollarına bırakmazdım. Şimdiyse karşımdaki adamın dudaklarından sıyrılan sözlerin altında eziliyordum. Onun hikâyesinin burukluğu karşısında, yüreğimin sızlamasına mâni olamıyordum.

“Kaç yaşındaydın?”

“Beş.”

Aldığım cevapla sarsıldım. Gözümün önünde beliren küçük oğlan çocuğu, kalbimin üstünde bir ateş yaktı. Altın hareleri ve minik bedeniyle öylesine savunmasızdı ki ona sarılmak istedim.

“Sokakta mı yaşadın?” diye mırıldandım kendime hâkim olamayarak. Sanırım aklım almıyor, inanamıyordum.

“Bir süre.” Kısa bir sessizliğin ardından ekledi. “Yaklaşık beş ay.”

Cevap veremedim. Ağzımı açıp tek bir şey söyleyemedim zira kelimelerim kifayetsizdi. Yapabildiğim tek şey karşımdaki adama bakmak ve

onu görmekti. Onu gerçekten görmek, kişiliğine şahit olmak, tahmin dahi edemeyeceğim benliğiyle tanışmak...

Bu beni katletmişti.

“O kadar da kötü değildi,” diyerek tebessüm ettiğinde ilk kez bana gerçekten yalan söylediğini anladım. Konuşmaya devam ettiğinde gözlerimiz birbirinde asılı kaldı. “Bir süre sonra alıştım.”

Avuç içlerim karıncalandı. Demir’e dokunmak, ona sarılmak istedim. Benimle tanıştırdığı yaralı çocuğu sıcak bir karşılamayla selamlamayı istedim ama yapamadım. Öylece ona bakarak işittiklerimi sindirmeye çalıştım. Daha fazlasını bilmek istiyor, hayatımda ilk defa birini bu denli tanımak istiyordum.

“O zaman sen Rusya’da doğdun.”

“Evet,” dedi ve bakışlarını kaçırdı. “Yarı Rus’um.”

Ağzım hâlâ açıkken edindiğim bilgileri derlemeye çalıştım. Bana gerçek babasıyla tanışmadığını söylemişti. Annesinin hikâyesini merak etsem de daha fazlasını sorgulamaya hakkım yoktu. Demir bana onu o yapan bir sır bahşetmişti ve benim bu gizemi kalbime gömerek sahiplenmem gerekirdi.

Söyleyebilecek bir şey bulamadığımı anlamış gibi konuşmaya devam ettiğinde kaçırdığı gözlerini sonunda benimle buluşturabilmişti. “Annem beni tek başına büyüttü. Daha önce de dediğim gibi gerçek babamı tanımıyorum. İki ismim var. Biri Demir, diğeri Damien*. Belki de gerçek babamın adıdır, bilmiyorum.”

“Hiç öğrenmek istemedin mi?”

“Hayır, annem ondan pek bahsetmezdi. Anlatmamasının bir nedeni vardı ve ben de ona saygı duydum,” dediğinde netti. “Hayatımın o dönemi çok geride kaldı. Üvey ailem beni evlat edindikten sonra bambaşka biri haline geldim ve şu anki versiyonumdan memnunum.”

Sözleri bir inkârdı. İçinde saklı kalan ve keşfedilmemiş birçok cevher vardı. Kilitli sandığını aralama isteğiyle sınandım. Daha fazlasını, onun hakkındaki bütün karanlık sırları ve başarıları öğrenmeliydim. Ailesi hakkında konuşmak istemediğini anlayabiliyordum. Bu yüzden daha masumane ve onu gururlandırabilecek bir konuyla ilgili sorular sormaya başladım. “İnferno’nun her bir noktasını gerçekten sen mi tasarladın?”

“İnandırıcı bulmadın mı?”

* Rusça bir erkek ismidir. “Terbiye edici” anlamına gelmektedir.

“Hayır, sana inanıyorum,” derken beni yanlış anlamasını istemedim. “Sadece çok kapsamlı. Hayalindekileri nasıl gerçeğe dönüştürebildin anlamıyorum. Tarif etmekle ortaya çıkabilecek bir yer gibi durmuyor.”

“Kimseye tarif etmediğim için olabilir. Üniversitede mimarlık okudum. İtalya’nın en gözde okullarından birinden mezunum. Okuduğum okul sanat alanıyla meşhurdur. Özellikle kendi ülkelerinde yaşamış büyük ustaların hayatlarını ve eserlerini derslerde öğretmeyi severler. Dante ile ilk tanıştığımda ve İlahi Komedya’sını okuduğumda büyülenmişim. Cehennemi bana ilham verdi ve düşünmeye başladım. Dante’nin Cehennemi cezalandırmaya yönelikti. Günahkârları arındırıyordu. Ben ise ödüllendirmeye yönelik bir cehennemin hayalini kuruyordum çünkü günahlarımdan sıyrılamayacağımı biliyorum.”

Edindiğim hangi bilgiye daha çok şaşıracağımı bilemedim.

Yine de son cümlelerinin etkisinde asılı kalmıştım. Demir’in on dokuz, yirmili yaşlarında nasıl bir günahkâr olduğunu sandığını merak ettim. O zamanlarda, daha hayatının başlarında olan genç bir adam günahlarından kurtulamayacağını düşünerek neden kendine bir cehennem yaratmış olabilirdi?

Cennette kabul görmeyeceğine bu kadar mı emindi?

Metaforik bir dengeyle süslediği hayatı şimdi bana daha anlamlı ve derin geliyordu. Buzdağının görünen kısmının ne kadar küçük olduğunu algılamam Demir’in kişiliğinin bölünmüş parçalarını inceleme isteğimi doğuruyordu.

“Ben sadece İnferno’nun mucidi, işletmecisi ve sahibi değilim,” dediğinde bakışlarında kayboldum. Bir labirent olduğunu hissetmemi sağlayan gözlerinde cehennemin katlarını gördüm. İçinde olduğum binanın bütün köşeleri onun aklının iz düşümleriydi. “Ayrıca İnferno’nun mimarıyım.”

Eksik söylüyordu.

Demir Karadağ, İnferno’nun ta kendisiydi.

Hayranlıkla ona bakarken içten içe ona inansam da söylediklerinin bünyemde yarattığı şaşkınlıkla mırıldandım. “Yani bütün bu binayı kendin çizdin, öyle mi?”

Bakışlarında bir değişim baş gösterdi. Bana içi içine sığmayan bir çocuğu anımsatan bu ifadesi karşısında aklından geçenleri bilmek istedim. Ufak tebessümüyle kendini tutamıyormuşçasına heyecanla konuştu. “Çizimlerim ve planlarım hâlâ duruyor. Görmek ister misin?”

“Tabii ki,” diyerek hızla tezgâhın üstünden indim. “Çok isterim.”

Yerine gelen keyfim ve merakım ile ışıldayan yüzüme bakıp elini uzattığında bir an düşünmeden parmaklarını kavradım. Beni beraberinde götürüp harekete geçtiğinde ofisine gideceğimizi sanmıştım ama o birinci kattaki kütüphaneye yönelmişti. İçeriye girdiğimizde kitaplarla dolup taşan alana göz gezdirdim. Alin'in buraya bayılacağını biliyordum. Gerçi okuma alışkanlığına sahip olmayan biri bile bu odayı görse aşka gelebilirdi.

Demir, odanın köşesinde kalan tablonun önünde durdu. Altın varaklı tablonun içindeki görseli inceledim. Kızıl saçlı bir adamın siyah saçlı bir adamın vücudunu acıyla büküp dişlerini boynuna geçirdiği, ardındaki iki insanın ve şeytanın onları gözlediği bir tabloydu. İnsanı ürküten ve içine çeken bir yanı vardı.

"Bouguereau'nun Dante ve Virgil Cehennemde isimli tablosu." Demir'in bakışlarını üzerimde hissetsem de tabloda gözlerimi ayıramıyordum. "Benim için bir anlamı var."

Son cümlesiyle ona baktığımda gözlerini hızla üstümden çekti ve tablonun kenarını kavradı. Saniyeler içinde tablonun sadece bir tablo değil, aynı zamanda kapı olduğunu anladım. Ardında saklanan oda açığa çıktığında şaşkınlığımı kuşandım.

Demir önden ilerlediğinde ona eşlik ettim.

Büyük bir oda, hayır, atölyenin içindeydik. Bizim içeriye adım atmamız ile yanan mum şeklindeki ışıklara baktım. Odayı aydınlatıyor, karanlıkta kalan objelerin gün yüzüne çıkmasını sağlıyorlardı. Kendime hâkim olamayarak Demir'in elini bıraktım ve yavaşça adımlayıp etrafı gezerek incelemeye başladım.

Odanın ortasında genelde mimarların kullandığı çizim masalarından biri vardı. Onun yanındaki ufak masalar ise kalemler ve kâğıtlar ile kaplıydı. Duvarlardaki çizimlere göz gezdirirken kendimi Demir'in zihninde gibi hissettim. Aklından geçen bütün fikirler en ince ayrıntılarıyla kâğıda dökülmüş ve bir şema oluşturmuştu. Bütün çemberlerin detaylı krokileri vardı. Renk skalaları, konseptleri, kullanılacak materyaller ve geriye kalan bütün bilgiler, tek tek yazılmış, çizimlerle desteklenmişti.

Köşede kalan ve bana bir sunağı anımsatan alana yürüdüm. Sütünun üstüne yerleştirilmiş kitabın açık sayfalarına baktığımda bunun İlahi Komedy'nin ilk kitabı İnferno olduğunu anladım.

Parşömenin üstünde *La Divina Comedia Di Dante* yazıyordu.

Bedeninin yakınımda olduğunu iliklerimde dahi hissedebildiğim o kısa sürenin ardından sesini işittim. "Bulabildiğim en eski baskısı,"

dediğinde tarihe şahitlik ediyor olduğumu anladım. “Orijinal birkaç yazısı daha var ama tahmin edebileceğin gibi favorim bu.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp kuruyan boğazımı ıslatmak adına yutkundum. Ne kadardır ağzım açık bir halde dolaşıyordum emin değildim ama şu an için çoğu şeyin farkında olmadığımı hissedebiliyordum. Bakışlarımı kitabın üstünde dolaştırırken ona dokunmak istesem de elimi uzatmadım. Böylesine önemli bir eserin herhangi noktasına en ufak bir hasar verirsem uzun süre kendime gelemedim.

Odanın ortasındaki masaya yöneldim.

Demir peşimden gelirken gördüklerimi sindirmem adına bana alan sağlasa da uzakta kalmıyordu. Masanın karşısına geçip çizimlere bakmaya başladığımda Demir’in zekasının boyutu karşısında şapka çıkarmak istedim. Her şey ince hesaplar ve matematik ile desteklenerek oluşturulmuştu. Kendimi gizli bir tarife bakıyor gibi hissediyordum.

Saklı bir kodu kırmış, gerçeğe ulaşmıştım.

Gördüğüm çizimler ve tasarımlar ardımdaki adamla ilgili çok şey anlatıyordu. Ne kadar akıllı, ileri görüşlü, hayalperest ve yetenekli olduğunu işaret ediyordu ama bunun yanı sıra göz önüne sunmadığı bazı gerçekler de vardı. O bilgileri sadece dikkatli bakarsanız anlayabilirdiniz ve ben şu an onları bütün çıplaklığıyla görüyordum.

Demir’in zihnindeki yıkım tarif edilemez bir boyuttaydı.

“Neden Dante’yi bu kadar seviyorsun?” diye sorduğumda hemen arkamdaydı. Bir elini uzatıp çizimlerini karıştırarak arkalarda kalan kâğıtları ön safhalara taşıdı. “Derler ki; herkesin kendi cehennemi vardır. Hepimiz cennete ulaşabilmek için arınır, günahlarımızdan sıyrılmaya çalışırız. Ben cehennemimden arınmak istemedim. Cennet bana cazip gelmedi. Ben ahirette de dünyada da cehennemde olacağımı garanti altına almak istedim. Ve Dante bana yolu gösterdi.”

“Neden cehenneme layık ve ait olduğunu hissediyorsun?”

Demir eğildi ve kulağıma fısıldadı. “Şeytan, Dante’ye demiş ki; Tanrı’yı gerçekten tanısaydın sen de ihanet ederdin. Tanrı’nın kötü olduğunu düşünmüyorum. Kutsal ve iyi sayılan her şeyde onun izi olduğunu biliyorum. Yine de Tanrı, benim yanımda olmadı. Onunla tanıştığımda elimden tutmasını, bana yardım etmesini istedim. O ise bana arkasını döndü ve ben de ona ihanet ettim.”

Nefsinin sınandığını duymak kalbimi bir ok misali deldi. Tanrı’ya ihtiyaç duyduğu anlardan bahsettiğinde istemsizce gözümün önüne beş yaşındaki bir çocuk gelmişti. Annesiz, bir başına kalan o yetimin Rusya’nın

buzdan sokaklarında neler yaşamış olabileceğini düşünmek ağıtlar yakmak istememi sağlamıştı.

Başımı yana çevirip gözlerinin içine baktığımda ruhunu bana açtığını anlamak kendimi yenilmez biri gibi hissettirdi. Altın harelerindeki alevlerin arasında zincire vurulmuş bir adam vardı. Ve o adam kurtuluşa inanmıyor çünkü bunu hak etmediğini düşünüyordu.

“İhanet ettiğin için mi tıpkı şeytan gibi cennetten kovulduğunu ve ancak cehennemde hayat bulabileceğini düşünüyorsun?”

Bir an sadece bana baktı. Tepki vermeden, nefes bile almadan öylece gözlerini gözlerime dikti. Ruhuma indiğini ve derinliklerde kendine bir yer edindiğini de görebiliyor muydu? Hiç kimsenin, belki de kendimin dahi erişemediği bir noktadaydı ve onu oradan çıkarmak imkânsıza yakın olacaktı.

“İnsan kendini tanıdığında, sınırlarını anladığında ve bir şeylerin daha iyi farkına vardığında gerçeği kabul etmek zorunda kalıyor.” Savunma mekanizması olan alaycılığıyla dudagının kenarını kıvırdı. “Ayrıca cehennem bana yakışıyor.”

Dokuzuncu Çember artık daha anlamlıydı.

Demir Karadağ, İnferno’nun şeytanı, hikâyedeki gibi esir düşmüştü ve cezasını çekiyordu.

Gözlerini üzerimden çekip etrafı tavaf ettikten sonra konuyu değiştirmek istediğini anlamamı sağlayan sözleri zikretti. “Bu odayı gören ilk kişisin,” dediğinde kalbim tekledi. “Varlığından dahi haberdar olmadığım ilklerimi koleksiyon haline getirmeye başladın, *moya krasavica*.”

“O ne demek?”

“*Moya krasavica* mı?” diye sorduğunda başımı salladım. Kızıl tutamlarımdan parmaklarını geçirip dudaklarıma ardından gözlerime baktı. “*Benim güzelim* demek.”

Sahiplenme ekiyle sunulan hitap şekli bir iltifattan daha fazlasıydı. Bakışlarım dudaklarına kaydığında içim yanıyordu ve bu seferki arzum sadece aramızdaki çekimden kaynaklı değildi. Bu daha değişik ve sarsıcıydı. Sanki onu öpersem ruhum huzur bulacaktı. Yabancı hissiyat karşısında ne yapacağımı bilemeyerek bakışlarımı kaçırdım.

Önümdeki çizimlere bakarak kızaran yanaklarımı saklamaya çalıştım. Demir, saçlarımdan elini çekip köşede duran kitabı eline aldı. İlahi Komedyâ’nın başka bir versiyonu olduğunu anladığımda İnferno’nun merdivenlerini incelemeye devam ettim.

Kısa bir süre içinde daha çok ilgimi çeken adama döndüm. Sayfaları karıştırırken ellerindeki kitabı sıkıca tutuyor, gözlerini dizelerin üstünde gezdiriyordu. Onu tanıma dürtümün altında yatan keşfetme arzusunda profesyonel olmayan bir mesleki deformasyon vardı. Demir Karadağ, klinik açıdan birçok psikoloğun dikkatini çekecek bir gizeme sahipti ama benim onun hakkındaki gerçekleri öğrenme isteğim bundan kaynaklı değildi. Onu laboratuvardaki bir fare olarak görmüyordum. Benim için daha çok müzeyi süsleyen bir eserd.

Düşüncelerimin içinde debelendiğim sırada kaşlarını çatıldığını fark ettim. Fikirlerimi bir kenara bırakarak içinde bulunduğumuz ana döndüm. “Ne oldu?”

Cevap vermeden bir süre açık duran sayfaya baktı. Tek kelime etmeden hızla yanımdan ayrıldığında neye uğradığımı şaşırdım. Odadan çıkan adamın peşinden giderek ne olduğunu anlamaya çalıştım. Demir, mutfak tezgâhının üstünde duran ve Alin’e bırakılan İlâhi Komedi’yi aldı. Bir sayfa açıp içinde parmak uçlarını gezdirdi. Gövdesini boylu boyunca okşadıktan sonra bir öne bir geri sayfayı çevirerek inceledi.

Kitaba üstünkörü baktıktan sonra sinirinden dolayı sakinleşmeyi beklemişti. Bu yüzden eve geldiğimizden bu yana ikinci kez ama bu sefer dikkatini vererek avuçlarımıza bırakılan kitabı inceliyordu. Ve sanırım bir şey bulmuştu.

Bir şey demesini umdum fakat o sessiz kalmaya devam etti. Saniyelerin ardından kaşlarını mümkünmüş gibi biraz daha çatı ve cebinden telefonunu çıkardı. “Demir, neler oluyor?” diye mırıldandım. Endişeli sesim bana bile yabancı gelmişti. “Ne fark ettin?”

İşaretparmağını *bir saniye* der gibi yukarı kaldırdı. Ardından telefonun ekranını açıp bir numarayı çevirdi. Cihazı kulağına yaslayıp aradığı kişinin yanıt vermesini beklediğinde ona eşlik ettim. Saniyelerin ardından sert ve tok sesiyle emretti. “Beşinci Çember’deki etkinlikleri say.”

Beşinci Çember’in temasını hatırlamaya çabaladım. Avlanmak ile ilgili bir şeyler söylediğini anımsıyordum fakat emin değildim. Kaşlarımı çatarak huzursuz bir şekilde kıpırdandım. Neler olduğunu anlamamak beni germişti. Öyle ki nabzım bile daha hızlı atıyordu.

“Bana katılımcıların bir listesini çıkart,” dedikten hemen sonra korkutucu bir patron edasıyla sesini yükseltti. “Liste on dakika içinde elimde olacak.”

Telefonu kapatıp tekrar cebine yerleştirdiğinde gözlerimiz buluştu. Yanıma ilişip hem Alin için gönderilen kitabı hem de ona ait olan kitabı

tezgâhın üstüne bıraktı. Sayfalara göz atarak gergin bir tonlamayla sorguladım. “Kitabın içinde ne gördün de bir anda Beşinci Çember’deki etkinlikleri öğrenme ihtiyacı hissettin?”

İki kitabı da işaret ederken sorumu yanıtladı. “Gördüğüm değil, görmediğim yüzünden.”

Eğilerek kitaplara baktığımda fark ettiğim gerçekle afalladım. Ona yanaşarak bakışlarımı iki kitap arasında gezdirdim.

“Bulduğumuz kitapta bir sayfa eksik. Kusursuz bir şekilde kesilmiş, bu yüzden kesinlikle bilerek yerinden çıkarılmış bir sayfa. Geriye kalan her şey son derece normal ve sıradan. Tuhaf olan tek şey o sayfanın yerinde olmaması. Yani aradığımız cevap her neyse kayıp sayfada saklı.”

Hafifçe eğilip Demir’in getirdiği kitaba baktım. Eksik olan sayfaya göz atıp tekrar bulduğumuz kitaba döndüm. Köşelerinde sayfa numaraları yoktu. Bu yüzden ilk bakışta belli olmuyordu fakat dikkatini verirsen açık ve netti. Parmağımın ucunu bulduğumuz kâğıdın ortasına sürttüğümde kesiği hissettim. Sayfa yerinden büyük bir beceriyle çıkartılmıştı. Yani bu, planlanmış ve tasarlanmış bir şeydi. Zaman harcanarak yapılmıştı.

“Sekizinci manzume.” Doğrularak ardımdaki adamın bedenini hissettim. Sırtım gövdesine yaslandığında Demir üzerime eğilerek kendi kitabının üstüne bir elini yerleştirdi. “Kayıp sayfa sekizinci manzumenin giriş bölümü. Beşinci daireden bahsedilmeye başlanılan ilk sayfa.”

Sayfayı dikkatle inceledim ve işittiğim sözlere eklemede bulundum. “Yukarı cehennem ile aşağı cehennemi birbirine bağlayan Dite Şehri’nin sınır kapısını anlatan sayfa.”

Kayıp sayfa şöyle diyordu; *Vergilius ve Dante, Phlegias’ın kayığıyla Styx bataklığını geçerler. Yolda önlerine Floransalı Filippo Argenti çıkar ve kayığı devirmeye kalkışırsa da Vergilius’un zamanında araya girmesiyle tehlike atlatılır. Yollarına devamla, etrafı yüksek surlarla çevrili Dite şehrinin önüne gelirler. Kayıktan inerler fakat zebaniler kapıyı açmaya yanaşmadıkları gibi ileriye gitmelerini engellemek için de içeride birtakım önlemler almaya kalkışırlar.*

İki şair, Tanrı’nın yardımı gelmeden yollarına devam edemeyeceklerini anlarlar ve tevekkülle beklerler.

*9 Nisan 1300, kutsal cumartesi günü, sabahın ilk saatleri. **

Okuduklarım karşısında karışan aklımla omzumun ardından Demir’e baktım ve bana algılayabileceğim bir cevap vermesini bekledim. “Sayfa bize ne söylemek istiyor?”

* Dante Alighieri - İlahi Komediya.

Demir elini belime yerleştirip beni hızla kendine doğru çevirdiğinde sırtımı soğuk tezgâha yasladım. Başımı geriye atarak gözlerinin içine baktığımda dudaklarından dökülen her kelimeyi can kulağıyla dinledim.

“Bu sayfa, Beşinci Çember’i işaret ediyor. Benim cehennemimdeki Beşinci Çember, kitaptakinin bir replikası. O çemberde yapay bir orman var. İçinde Styx bataklığını ve Dite şehrinin kapılarını bulunduran bir orman. Çok yönlü kullanılır ve bazı geceler sayılı katılımcılar ile define avı temalı bir oyun oynanır. Özenle seçilen on oyuncu, iki takıma ayrılır. Birbirini yapay silahlarla sözde öldürerek elemeye çalışırlar. Amaç ormanın içine saklanan kutuyu diğer takımdan önce bulmaktır.”

Soluklanarak omuzlarımı düşürdüğümde duyduklarımı sindirmeyi denedim. “Bir saniye, yani kayıp sayfa bize Beşinci Çember’i ve define avını işaret ediyor.” Kaşlarımı çatarak endişeyle yutkundum. “Ama anlamıyorum, bu gece karşılaştığımız adamın amacı ne? Niye bu fark ettiklerimizi işaret eden bir kitabı kız kardeşime gönderdi? Ayrıca Alin, Beşinci Çember’i biliyor mu ki? Senin anladığın şeyi çözebilir miydi sence?”

“Kız kardeşinin neyi bilip bilmediğine karar verebilecek bir konumda değiliz.”

İşittiğim sözlerle boğazım düğümlendi. Doğru söylüyordu. Alin hakkında bildiğimi sandığım şeylerden emin olamazdım. Bilmediğim, aklımdan ucundan dahi geçmeyecek bir sürü bilgi olduğuna kalıbımı basardım. Kız kardeşimi tanımadığımı unutmamalıydım. Her ne kadar bu düşünce beni katlediyor olsa da onun zihnime ektiği karanlığı göz ardı edersem yolumu bulamazdım.

“Sayfada 9 nisan diyor.”

Tüylerimin diken diken olduğunu hissederek ardımda kalan telefona uzandım ve ekranı aydınlatarak tarihe baktım. Saatin gece yarısını geçmesiyle takvim 9 nisanı işaret eder olmuştu.

“Doğu’yu arayıp yakın zamanda Beşinci Çember’de etkinlik olup olmadığını sorduğumda bana şafak vaktinde Beşinci Çember’de bir define avı olduğunu söyledi.”

Sayfada yazan bir diğer şey; *sabahın ilk saatleri*.

“Bu bir davetiye, Helen,” diyen adama baktım.

Dudaklarımı şaşkınlıkla açıp kapadım. Beni öldürmeye çalışan kişi, o motele bu kitabı bırakmak için gitmişti. Amacı kız kardeşimi bu define avına yönlendirmek olabilirdi ama Alin, Beşinci Çember’i ve sabaha karşı başlayacak olan avı bilse dahi İnferno’ya adım atamaz, buraya gelemezdi. Demir’in onu bulma ihtimalini göze alamazdı. Yani, alamazdı değil mi?

“Alin, İnferno’ya adım attığı an öğrenirsin,” diyerek düşüncelerimi dile getirdim. “Kız kardeşim bunu göze almaz.”

“Doğru, yine de yerine birini gönderebilirdi. Benim tanımadığım, şüphe etmeyeceğim birini.”

“Ama niye?” diye bağırdım kendime hâkim olamayarak. “Sarışın adam, kız kardeşime burayı işaret ediyorsa aralarında bir ittifak ya da bir çıkar ilişkisi olmalı ki Alin onun sözüne inanıp define avına gelsin veya yerine birini göndersin.”

Karşımdaki adam sessiz kaldığında kalbimdeki sızı şiddetini artırdı. Bakışlarımdan görebiliyordum ki o da benimle aynı şeyi düşünüyordu. Beni öldürmeye kalkan ve büyük ihtimal evimize giren adam, Alin’e yardım ediyor olabilirdi. Belki de evimize girmesinin nedeni bile buydu. Kız kardeşim tıpkı İnferno’da yaptığı gibi eve bir şey saklamış ve sarışın adam da ona yardım ederek evde sakladığı her neyse onu almak istemişti. Eğer denklem gerçekten böyleyse, o adam niye beni öldürmeye kalkmıştı? Alin’in ablası olduğumu bilmiyor muydu?

Bedenim alev aldı. Aniden bastıran sıcaklık karşısında Demir’in yanından uzaklaşma isteği duydum. Kazağımın kollarını sıyırıp mutfağın içinde amaçsızca adımladığımda Alin’in günler önce söylediği sözleri anımsadım. “İnferno’ya sakladığı bir şey olduğunu biliyoruz.” Adımlarımı yavaşlatıp Demir’e döndüm. “Belki de sakladığı şey, Beşinci Çember’dedir.”

“Olabilir,” diyerek telefonunu tekrar cebinden çıkardı ve mesaj yazmaya başlarken bir yandan konuştu. “Nejat’a yazıp Beşinci Çember’de tarama yapmasını söyleyeceğim. İpucu bulabilir.”

Başımı hafifçe sallayıp yanağımın içini dişledim. Düşüncelerimi düzenlemeye çalıştım. Alin içinde bulunduğum mekâna bir şey sakladığını, Doğu ise geçen gün kapıyı hackleyen sinyalin ikinci kat ile beşinci kat arasında bir yerden geldiğini söylemişti. Belki de kapıyı hackleyen kişi Alin değil, ona yardım eden biriydi ve ona yardım eden kişi de o zaman aralığında beşinci kattaydı.

Düşününce olasılıklar fazla geliyordu.

“Demir,” diyerek dikkatini bana vermesini sağladığımda bir diğer olasılığı öne sürdüm. “Ya adam o kitabı Alin’e değil de bize bıraktıysa?” Zihnimdeki çarklar daha hızlı dönmeye başladı. “Ya Alin izlerini sürüp Tarhan Bey’i konuşturabileceğimizi anladıysa ve motele gittiğimizde bulabilmemiz adına sarışın adama kitabı bıraktırdıysa?”

“Seni öldürmeye çalışan bir adama?”

Tezimi çürüten kısma makul bir açıklama getirmeye çalıştım. “Belki de adam bir an beni tanımadı ya da tanıdı ama ona ulaşamayalım diye zaman kazanmak adına silahına davrandı. Kurşunu bana mı isabet ettirmenin derdindeydi yoksa ıskalayıp sadece beni mi korkutmak istiyordu bilmiyoruz.”

“Eğer böyleyse o adam Alin’e yardım ediyor demektir.”

“Evet, belki de cumartesi günü o da buradaydı. Sistemin içeriden hacklendiğini söylemişsiniz. Belki o adam buradaydı ve sistemi hackleyerek Alin ile Alper’e yardım etti. Belki de Beşinci Çember’deydi.”

“Cumartesi günü Beşinci Çember bir grup adına rezerve edilmişti ve katılımcıların hepsini tanıyorum. İçlerinde sarışın bir adam yoktu.” Ellerini tezgâha yasladı. “Ama Doğu sinyalin İkinci ve Beşinci Çemberler arasından geldiğini söylemişti. Bu yüzden o adamın o gece İnferno’da olma ihtimali yüksek.”

Wahab’ın söylediği bir şeyi anımsayarak mırıldandım. “Alin, Wahab’a yazılım şirketi olan bir sevgilisi olduğunu söylemiş.” Uyuşmuş gibiydim. “Yalan olduğunu düşünmüştüm ama belki de doğrudur ve o sarışın adam bu bahsedilen sevgilidir.”

“Ya Alper?”

Gözlerimi devirdim. “Onların sevgili olma ihtimalleri olduğuna dahi inanmıyorum. Orada da bir bityeniği var ama henüz çözemedim. Yine de hissedebiliyorum ki Alin’le Alper birlikte falan değiller.”

“Teorilerimiz gittikçe artıyor.”

Sinirle söylenmesi üzerine iç geçirdim. Gerçekten çok fazla olasılık vardı ve bizim bir yerden başlayıp bazılarını elememiz şarttı. Tezgâhın üstünde duran kitaplara göz attım. “Davetliler özenle seçilir dedin.” Sesimdeki pürüzü yok etmeye çalışarak hafifçe boğazımı temizledim. Derin bir nefes alıp gözlerine baktığımda yardım çılgınlığını duyduğuna emindim. “Sabaha karşı gerçekleşecek olan oyuncuların kim olduğunu öğrenirsek belki bazı parçaları yerine oturtabiliriz.”

“Gel benimle,” diyerek elimi tuttu.

Birlikte hızla evden çıkıp ofisini geçtiğimizde parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Elimini hiç bırakmayacakmış gibi tutuyor oluşu bana güç veriyordu. Demir dışında en son bir erkek elimi tuttuğunda liseye gidiyor olmalıydım. O zamanki deneyimsiz hislerim bile şu an midemde oluşan kelebeklerin yanından geçemezdi.

Piramit’e girdiğimizde bütün gözler bizi buldu.

Şaşkınlıkla ikimizi ve ellerimizi izleyen insanları umursamadım. Hades'in yanındaki yerimden memnundum. O kadar memnundum ki bu hislerimin ve düşüncelerimin ne kadar aceleci davrandıklarını bile düşünmek istemiyordum.

Demir aniden savaş moduna girmiş gibi zırhını kuşandı. Az ilerimizdeki masanın başında oturan Doğu'ya ilerlerken beni de beraberinde götürdü. "Listeyi hazırlamış olsan iyi olur."

"On dakika daha dolmadı," diyen Doğu arkasına yaslanıp tebessüm ettiği sırada elindeki tableti kaldırdı. "Ama neyse ki ben sandığından daha yetenekliyim."

Demir, tableti alıp elimi bıraktı. Ekranı kaydırды ve karşımızda kalan ekranlara yansıyan kimlik bilgilerine eklenen fotoğraflar ile odayı donattı. Büyük ekranlarda beliren insanlara bakarak bir sonuç elde etmeyi denedim ama hepsi benim için birer yabancıdan ibaretlerdi.

"Özet geç."

Yanımdaki adamın emriyle Doğu oturduğu yerden kalktı ve bir asker edasıyla konuşmaya başladı. "Bu seferki define avı istek üzerine planlanmış." Sağ üst köşedeki fotoğrafı işaret etti. Otuzlu yaşlarının başlarında, esmer ve son derece yakışıklı bir adamı gösteriyordu. Fotoğrafın yanındaki isme baktım. "Mehmet Özen, bir yazılım şirketinde CEO yardımcısı olarak çalışıyor. Geçen ay, kendi ve davetlileri için bir randevu oluşturmuş. Standart pakete ilave olarak hazineyi kendi seçmeyi talep etmiş."

Yazılım şirketi demesi zihnimdeki alarmı devreye soktu. Göğsümdeki kasılmayla nefes alamadığımda tırnaklarımı avcumun içine geçirdim. Wahab'ın bahsettiği adam bu olabilir miydi? Alin'in gerçekten yazılım şirketine sahip olan bir sevgilisi mi vardı?

"Bu adam sarışın değil."

Zekice gözlemim ile Demir aklımdan geçenleri söyledi. "Ayrıca şirketin sahibi de değil. Umarım kız kardeşini tavlayabilmek adına kendini abartmamıştır," dediğinde ona attığım bakışta ne gördüyse asıl meseleye odaklandı. "Yine de Wahab'ın bahsettiği sevgili olabilir. Sarışın motorcunun ise başka bir rolü vardır."

İhtimal yüksekti.

Hatta artık ihtimallerin hepsi yüksek ve birbirine girmiş durumdaydı.

"Peki define avından kastınız tam olarak nedir?" diye sorduğumda Doğu açıkladı. "Define avlarını genelde biz organize ederiz. Takımlar, konseptler, define avını bitirecek olan hazineyi kendimiz seçeriz. Bazen

ise daha fazla para karşılığında bu detayları müşterilere bırakırız. Mehmet Özen de bu müşterilerden biri olmuş.”

Nejat, Demir’in yanında dikilmeye başladı. “Adamın ve davetlilerin sicil taraması yapıldı patron. Herhangi bir soruna rastlanmadı. Hepsi aynı şirkette, farklı pozisyonlarda çalışan insanlar.”

“Yazılım şirketi,” diyerek Demir’e baktım. “Bu adam Alin’in gerçekten sevgilisi olabilir mi bilmiyorum ama emin olduğum bir şey var o da yazılımın Alin’in ilgi alanı olduğu. Wahab, kız kardeşimin bir program üzerinde çalıştığını söylemişti ve onu bitirebilmek için bir şeye ihtiyacı olduğunu.” Ekrandaki yüzlere döndüm. “Bu insanlar kim bilmiyorum ama Alin ile bir ilgileri olduğu kesin. Belki de ihtiyacı olan o kısmı alamadı. Bu insanlar ise ona bu gece istediği o çipi teslim edecekler. Hazineden kasıt bu olabilir.”

Nefes almadan konuşmam ile Demir tekrar elimi tuttu. “*Moya krasavica*,” dediğinde sesi ve hitap şekline karşılık soluklandım. Gözlerimin içine bakarken güven veriyor, bana inanmak istediğim türden rahatlatıcı yalanlar söylüyordu. “Neler döndüğünü anlamamızın tek bir yolu var.”

Tok sesindeki sözler, istemsizce ürkmemi sağladı. Bana bakan gözlerin sahibi yine meleksi tarafını bir kenara bırakmış, şeytanla yüzleşmeme sebebiyet vermişti. Kurnaz bir tebessüm ettiğinde güzelliği karşısında bocaladım. Sözleriyle ise dengemi tamamen kaybettim.

“Ava çıkıyoruz bebeğim.”

PANDEMONIUM*

Helen

Küçüklüğümde babam arkadaşlarıyla ava çıkardı ve bazen beni de yanına alırdı.

Her zaman maskülen tarafta kendine yer edinebilen bir kadın olmuştum. Maceraperesttim ve kolay korkmazdım. Babam bu yönüme hayranlık duyardı. Beni yıkılmaz bir duvar olarak görmesinin en büyük nedenlerinden biri buydu. Ona göre ben bir ordu adamın içine girer ve hepsini kölem ederdim.

Ben küçükken insanların babama söylediklerini duyardım. Ona iki kız babası olmasının ne kadar güzel bir şey olduğunu söylerler ardından bir erkek evlada da sahip olmuş olmasını dilerlerdi. Babam da her defasında onlara güler, Alin ile beni hiçbir erkek evlada değişmeyeceğini söylerdi.

Babam bizi yetiştirirken cinsiyet kalıplarını göz önüne almamıştı. Ona göre bir erkek ne yapabiliyorsa biz de yapardık hatta daha güzelini ve iyisini yapardık. En azından bize aşıladığı şey bu olmuştu.

Gözlerimi az ilerimde duran adamın üstünde dolaştırdım. Ellerini ceplerine iştirmiş, kaşlarını çatmış, Doğu'nun tabletten gösterdiği bir şeye bakarken bir yandan da adamının söylediklerini dinliyordu. Ava çıkacağımızı söylerken kastettiği, o insanların organize ettiği oyuna dahil olacağımızdı fakat ikimiz de biliyorduk ki gerçekten de avcı kimliğine bürünmeliydik.

"Demir," dediğimde sesim beklediğimden daha resmi ve soğuk çıktı. Bunu fark etmiş gibi bana kaşlarını biraz daha çatarak bakan adam gerildi. Doğu'nun yanından ayrılıp birkaç adımda önümde dikildiğinde derin bir nefes alıp ifademi yumuşattım. "Planımız ne?"

* Şeytanların toplandığı yer.

“Önceliğimiz istihbarat.” Gözlerini yüzümde gezdirdikten sonra ekranlara dönüp parmaklarını şıklattı. Doğu aldığı işaretle harekete geçip konuşmaya başladığında ekrandaki kimlik bilgilerine döndüm. “Mehmet Özen, yazılım şirketinin CEO yardımcısı. Otuz beş yaşında, bekâr. Sicili temiz. Bir ay önce bizimle iletişime geçtiğinde aracı olarak Şahin Sancak’ın ismini vermiş ki kendisi VIP üyelerimizden biri. Güvenilirliği onaylandıktan sonra diğer katılımcıların sicilleri ve kimlik aramaları yapılmış. Radarımıza yakalanan tehlikeli veya şüphe uyandıran bir durum yok.”

Doğu’nun nefes almadan söylediği sözleri dikkatle dinledim. Kollarımı göğsümün önünde birleştirerek ekrandaki fotoğrafa baktım. Mehmet Özen, koyu kahverengi saçları ve esmer tenine eklenen güler yüzlü ifadeyle gayet çekici bir adamdı. Oldukça sıradan birine benziyordu. Gözlerimi diğerlerinde dolaştırmaya başladığım sırada ekrandaki bir diğer fotoğraf yakınlaşmış, odak noktası olmuştu. Fotoğraftaki kadını incelerken Doğu’nun tekrar konuşmaya başladığını işittim.

“Öykü Bayrak. Şirketin yönetim kadrosunda yer alan yüksel mevkili diğer kişi.”

Sarışın kadının küt saçları vardı. Sivri çenesi ve çekik gözleriyle oldukça Avrupalı bir havaya sahipti. Gülmek nedir bilmez gibiydi zira ince dudakları düz bir çizgi halindeydi.

“Mehmet Özen, bize başvurduğunda define avının Öykü Bayrak için hazırlanan bir doğum günü hediyesi olduğunu belirtmiş.” Doğu’nun sözleriyle Demir ile aynı anda ona baktık. “Bu yüzden define avındaki hazineyi kendi seçmek istemiş. Hazine de Öykü Bayrak için aldığı hediye olacaktı.”

“Hazine neden bu kadar önemli?”

Sorumu Demir yanıtladı. “Çünkü hazineyi biz belirlediğimizde her detaya rahatlıkla hâkim olabiliriz. Ama onlar belirlerse hazineyi İnferno’ya kendileri ile birlikte getirecekler demektir. Yani tarama sırasında bulamayacağımız bir şey, içeriye girebilir.”

“Bulamayacağınız bir şey mi?”

“Paketi kendim incelemem gerekecek,” dedi Demir. “Dışarıdan getirilen eşyalara dair daha hassas olmamız gerektiğini kardeşin sayesinde öğrenmiş olduk. Alın nasıl içeriye bir şey sokup saklayabildiyse bu insanlar da aynısını yapabilir.”

Sözleri üzerine yutkunamadım. Gözlerine bakarak diğer seçeneği dile dökmek zorunda hissettim. “Ya da içerideki bir şeyi dışarıya çıkarabilirler.”

Altın harelerinde bir öfke yeşerdi. Bunun nedeni egosuydu. Biliyordum ki cehenneminde ondan habersiz gelişen en ufak durumdan dahi nefret ediyordu. Bu onun en doğal hakkıydı.

“Aynen öyle.”

Homurdanışının ardından Doğu tekrar konuştu. “Oyun sabaha karşı beşte başlayacak ama davetliler dört gibi burada olur. Normalde Yalın’ın onları karşılaması gerekir ama bu durumda ne yapmak istersin patron?”

“Onları ben karşılarım,” dedikten hemen sonra bana döndü. “Biz karşılarız.”

Başımı sallayarak onu onayladım. Yanından ayrılmayacağımı hatırlamasına sevinmiştim. Durum böyleyken asla geri planda kalamazdım. Ayrıca avlanmakta iyiydim. Babam her zaman bu konuda doğuştan gelen bir yeteneğe sahip olduğumu söylerdi.

Demir eliyle Doğu’ya yaklaşmasını söylediğinde adamı vakit kaybetmeden isteğini yerine getirdi. Bir adım ötemizde dikilip bir asker gibi hazır ola geçtiğinde gözlerimi üzerinde dolaştırdım. Doğu genç, yetenekli ve yakışıklı bir adamdı. Buna ek olarak bariz ettiği bir başka özelliği daha vardı. Bakışlarından bile Demir’e ne denli saygı duyduğu anlaşılıyordu.

“Sana verdiğim kartlardan hâlâ bir şey çıkmadı mı?” diye soran adam sesini alçak tuttu.

Anlaşılan Demir kartları herkesin bilmesini istemiyordu.

“Patron ben de sana bu konuda rapor verecektim.” Doğu kaşlarını çatıp hafifçe yüzünü ekşittiğinde dikkat kesildim. “Kartların daha önce karşılaşmadığım kadar güçlü bir güvenlik duvarı olduğunu söylemiştim fakat biraz daha derine indiğimde anladım ki bunun nedeni eksik olmaları.”

“Eksik olmaları mı?”

Sorum üzerine Doğu bir bana bir patronuna baktı. “Elimizdeki iki kart bir bulmacanın iki parçası. Resmin bütününe görüp verileri saptayabilmek için geri kalan kartlara da ihtiyacım var ve evet, başka kartlar da olduğuna eminim.”

“Yani kartlar sadece birer anahtar.”

Sözlerimle Demir noktayı koydu. “Ve biz kapıyı açmak istiyorsak bütün anahtarları toplamalıyız.”

“Aynen öyle.”

Doğu’nun onayıyla homurdanıp sinirle kazağımın kollarını çekiştirdim. Alin’in ne haltlar karıştırdığını anlamaya çalışmayı bir kenara bırakıyordum. Olaya dışarıdan bir göz olarak yaklaştığımda dair algılayamayacağım kadar karmaşık şeyler vardı. Öncelikle kız kardeşimin ve Alper’in

cüzdanlarından çıkan o siyah kartlar neyin anahtarıydı? Hatta daha da önemlisi, o anahtarlar neyi koruyorlardı?

“Kaç tane anahtar olması gerek?”

Demir’in sorusuyla Doğu bir saniyeliğine durup düşündü. Sanki aklından bir hesaplamada bulunuyor gibiydi. Açıkçası şaşırırmazdım. Son derece zeki bir adam olduğu barizdi.

“Tahminime göre yedi.”

Yedi rakamının aklıma getirdiği ilk şey Salığa oldu çünkü cehenneme girmeyi garantilemek istiyorsan yedi günahı da işlemeliydin.

“Neden yedi?”

Doğu bana baktı. “Kartların kotası sınırlı. Gerekli yüzdeliğe ulaşabilmeleri için hesabıma göre yedi adet olmalılar. Tabii yanılıyor da olabilirim.”

“Nereden bulacağız diğer beşini?”

İsyanım ile Demir de Doğu da tek kelime etmedi. Zaten dile getirilebilecek bir cevap da yoktu. Onların bu soruyu sorgulamaması, bu işin içinden nasıl çıkabileceklerini dahi düşünmemeleri gerekirdi. Bütün bunlar Alin’in suçuymuş ve benim sorumluluğumdur. Başlarına bela silsileleri açmama rağmen bir de sorularım ile yangına körükle gidemezdim ama bozulan sinirlerimden dolayı kendime hâkim olamamıştım.

“Her şey sırayla,” dedi Demir. “Şimdilik ava odaklanalım.”

Doğu buruk bir tebessümle bana baktı ve kendimi daha da berbat hissetmemi sağlayan bir tonlamayla içimi rahatlatmak isterken yaralarımı deşti. “Kartlar için çabalamaya devam edeceğim.”

“Biliyorum ve sana ne kadar teşekkür etsem az.”

Buna katılmıyor gibi bana *sadece işimi yapıyorum* dercesine baktı. Kapının açılma sesini işittim. Piramit’e adım atan kişi Yalın’dı. Bakışlarını etrafta ardından benim üzerimde dolaştırdı ve az ilerimizde durup doğrucu patronuna döndü. Ellerini ardına atıp geriye kalan herkes gibi Demir Karadağ’ın karşısında hazır ola geçtiğinde bu manzaraya alışmam gerektiğini fark ettim.

“Beşinci kat taramasından bir şey çıkmadı. Her şey son derece yolunda.”

Demir duyduğuna inanmamış gibi sıkıntılı bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı. Evi olarak gördüğü mekânında ondan habersiz bir şeyler olma ihtimaline ne denli delirdiğini tahmin edebiliyordum. Sabrının sonu vardı ve yanımdaki adam kız kardeşimi bulduğunda yapacaklarını engelleyememekten çekiniyordum çünkü elinden geleni ardına koymamakta ustaydı.

Yalın'a odaklanan Demir kısık bir sesle konuştu. "Yedinci Çember'deki maçla ilgilenmeni istiyorum. Bir de oradan sorun yaşamayalım. Diğer katlarda herhangi bir sıkıntı var mı?"

"Her şey yolunda."

Saat dördü bulana dek Piramit'te kaldık. Demir diğer katları kontrol edip geldi çünkü içi rahat etmemişti. Ona eşlik edebileceğimi söylese de insan içine çıkmak istememiştim ve o bunu anlayışla karşılamıştı. Onun yokluğunda Doğu'ya adeta yapışmış ve o işini yaparken ben de gözlerimi ekranlarda dolaştırmıştım. Demir geri geldiğinde Piramit'teki birkaç çalışan ile İnferno hakkındaki bazı konularda konuşmuştu.

Adamın bir dünya işi vardı ve benimle kardeşim sayesinde o yoğunluğa daha fazlası eklenmişti. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki anlatamazdım. Endişem ve kanıma sızan adrenalin sayesinde uykum kaçmıştı fakat Doğu yine de bana acı bir filtre kahve söylemişti. Kahveyi içsem de mide bulantısından ölüyordum çünkü stres içindeydim.

Ne bulacağımı, ne öğreneceğimi kısacası artık hiçbir şeyi kestiremiyordum.

Demir'in gözleri beni bulduğunda bakışlarından avın başlamasına az kaldığını anladım. Benim açımdan durumun sorun olmadığını ve hazır olduğumu belli etmek istercesine tebessüm ettim. Tavrımı garipseyerek afallasa da saniyeler içinde ifadesini düzeltti. Gözlerini yüzümde ardından dudaklarımda gezdirip iç geçirdi ve bir şeyden kaçınır gibi kafasını çevirdi.

Birkaç dakikanın ardından Nejat ile yanımıza geldi. "Beşinci Çember'in kapıları oyun bitene kadar mühürlenecek," diye emrettiğinde Doğu ile Nejat benim bilmediğim bir şeyi biliyor olmalıydılar ki şaşkınlıkla patronlarına baktılar. Demir ise onları umursamadan konuşmaya devam etti. "Kapının önünde bekleyecek bir takım oluşturun. En ufak işaretim ile davetlileri sorgu odasına almanız gerekebilir. Silahların dağıtılmadan önce kontrol edilmesini istiyorum. Üst aramasını ise en ince ayrıntısına kadar dikkatle yapın. En ufak tehlike arz edebilecek durumu atlarsanız..."

"Atlamayacağız," dedi Nejat aksinden korkar gibi.

Olduğum yerde sükûnet içinde kalmaya devam ettim. Demir'in benim yanımdayken olduğu kişi ile cehennemini yönetirken büründüğü şeytan arasında dağlar kadar fark vardı. Bu durumun beni özel hissettirmesi de normaldi.

Bana döndüğünde gözlerimiz birbirinde asılı kaldı. Bakışlarında sessizliğin temsil ettiği yankılı cümleler saklıydı. Bana güç veren kelimeleri sadece duymak ile kalmıyor, iliklerimde dahi hissedebiliyordum.

“Hazır mısın?”

“Evet,” diyerek yerimden kalktım.

Demir’le Piramit’ten çıkıp asansöre bindiğimizde aşağı doğru yol aldık. Önüme düşen kırmızı tutamları ardıma atarak ona döndüm. “Oyuna nasıl dahil olacağız?”

Bu geceki define avının özel olduğunu kendi söylemişti. İnsanların karşısına dikilip *biz de sizinle oynayabilir miyiz* diye soracak halimiz yoktu. Bir şekilde kendimizi aralarına kabul ettirmeliydik ve benim bunu nasıl yapacağımıza dair en ufak bir fikrim yoktu.

“Burası benim cehennemim, Helen,” dediğinde gözlerindeki haylaz neşeye gülümsemeden edemedim. “Kendimi dahil edemeyeceğim bir şey olamaz.”

Tek kaşımı kaldırarak alaycı bir tavır sergiledim. “İnsanların bizi davet edeceğine bu kadar eminsin yani?”

“Benimle takılmak istemeyecek kadar şuursuz olamazlar,” diyerek karşılık verdi. “Kim içine düştüğü cehennemin şeytanıyla zıtlaşmak ister ki?”

“Ben istemem.”

Sorusuna verdiğim cevap ile erkeksi bir kıkırtı dudaklarının arasından kayıp gitti. Bana bakışında bir şehvet duygusu yeşerdi. Gözlerindeki açlığı gölgeleme ihtiyacı hissetmeden konuştuğunda midemde bir sıcaklık hissettim. “Beşinci yalanın mıydı bu?”

Omuzlarımı silkerek vaat dolu bir ifadeyle mırıldandım. “Belki de.”

Gözlerini kıstı ve sıkıdığı dişleri konuşmasını zorlaştırsa da pes etmedi. “Bedenine yapabileceğim şeyler hakkında en ufak bir fikrin yok ve içimden bir ses çok yakında öğreneceğini söylüyor.”

Asansörün kapıları aralandığında kuruyan dudaklarımı ıslatmak üzere dilimi yavaşça üzerlerinde gezdirdim. Demir’in bakışları anında o yöne döndü. Dibimde durduğu için dışarıya adım atmadan önce omzumu omzuna sürttüm ve gözlerinin içine bakarak fısıldadım. “Sabırsızlanıyorum, Hades.”

Hitap şeklim karşısında bana daha önce görmediğim kadar ilkel bir saldırma dürtüsüyle baktı. Ah, anlaşılan kırmızı bir çizgiyi aşmış ve onu arşa tırmandıracak sihirli kelimeyi telaffuz etmiştim. Güzel, belki böylelikle en az benim kadar dayanma eşiğinin sonuna gelirdi.

Lobide adımladım ve Demir’in ardımdan geldiğini işittim. O sırada diğer katlara giden asansörlerden birinin kapılarının açıldığını fark ettim. Demir duraksayıp çıkan kadına baktı ve selam verdi. Selamına karşılık veren kadın, uzun siyah saçları ve yeşil gözleriyle son derece tatlı bir güzelliğe

sahipti. Üzerindeki siyah paltosunu çekiştirerek bize doğru yaklaştığında Demir'in sesini işittim. "Sare Hanım, nasılsınız?"

Kadın birkaç adım ötemizde durup başıyla beni selamladıktan sonra gülümsemesini genişletti. "İyiyim, Demir Bey. Siz nasılsınız?"

"Teşekkürler," dedikten sonra kadına yanaşıp elini paltosunun üzerinden göbeğine yerleştirdi ve beynimden vurulmuşa dönmeme neden oldu. Başımdan aşağı kaynar suların döküldüğünü hissettiğim tam o anda duyduğum soruyla afalladım. "Ufaklık nasıl?"

Kadın siyah paltosunun önünü aralayıp şişik karnını meydana çıkarırken şaşkınlıkla dudaklarımı araladım. Demir elini geri çekerek cebine yerleştirdiğinde kadın ince parmaklarını karnında dolaştırarak soluklandı. "Gayet iyi. Umuyorum ki yakında kollarımın arasında olacak."

"İnferno'da doğuracağınızdan endişelenmeye başladım."

Demir'in sözleriyle kahkaha atan kadına hayret ettim. "Merak etmeyin, bu son gelişimdi. Uzun bir süre kumar oynamayacağım." Göz kırpıp gülümsemesini genişletti. "Yani doğuma kadar diyelim."

"Baştan uyarayım, bebeğinizi Inferno'ya sokamazsınız." Demir'in alaycı sözleri üzerine Sare Hanım gözlerini devirdi. "Saçma bir kural. Oğlum ve ben Sekizinci Çember'in altını üstüne getirir ve cebinizdeki son kuruşu bile alırız."

Demir cazibeli bir tebessüm etti. "Benim de endişem tam olarak bu."

Sare Hanım yüzündeki gülümsemeyi de alarak lobiden ayrıldığında şaşkınlıkla irileşen gözlerimi beni izleyen adama çevirdim. Elini kadının göbeğine yerleştirdiği an vücudumu ele geçiren akımı görmezden gelmeye çalıştım. Alaycı bir hale bürünmeyi deneyerek mırıldandığımda bakışlarımı kaçırdım. "Demir Karadağ'ın çocuk sever bir tarafı olduğunu kırk yıl düşünsem tahmin edemezdim."

"Niye?" dedi yüzünü kaplayan gülümsemeyle. "Bebekler tatlıdır."

"Evet, öyleler. Yine de sen çocuk seven birine benzemiyorsun." Bir an durup yüzümü ekşittim çünkü aklıma düşen olasılık canımı sıkıyordu. "Gerçi senin sağda solda bir çocuğun olabilir gibi. Aktif cinsel hayata sahip bir adam olarak kaza kurşununa yol açman muhtemel."

Demir içten bir kahkahayla bana baktığında güzelliğine hayran kaldım. Bana yanaşıp aramızdaki mesafeyi sifıra indirgediğinde elleri hâlâ cebindeydi. Bilmiş bir tavır ile konuştu. "Asla korunmadan sevişmem. Bu yüzden bir çocuğum olmadığına eminim. Olsaydı da şu an yanımda olurdu. Evladımı sahiplenmeyeceğimi düşünmen beni üzdü, Helen."

Böyle söyleyince bir an kendimi kötü hissettim. Demir zor bir çocukluk geçirmişti. Genelde böyle adamlar, kendi çocuklarına fazlasıyla düşkün olurdu çünkü kendi yaşadıklarının evladının yaşamasını istemezdi. Bu yüzden iyi bir baba olabilecek biri varsa o da Demir'di.

Kendimi kötü hissederek içten bir tebessüm ile gözlerine baktım. "Bir gün iyi bir baba olacağına eminim."

Samimiyetim karşısında afalladı. Bariz bir şaşkınlıkla dudaklarını birbirine bastırduğunda gülümsemesi tebessüme evrildi. Sertçe yutkunup âdemelmesini oynattığında sözlerimin sandığımdan daha büyük bir anlam ifade ettiğini anladım. Aniden duygusal ve yoğun bir anın içine düşüğümüzü algılamam ile atmosferi dağıtmayı denedim. Alaycı bir tavırla homurdandım. "Yine de seni evli, mutlu ve çocuklu düşünemiyorum."

"Evliliği ben de düşünmüyorum," dedi ve söylediği şey son derece normalmiş gibi alaycılığı esas aldığına inanmak istememe neden olarak ekledi. "Ama en az on çocuk güzel olur."

"On mu?" diye bağırdım kendime hâkim olamamıştım. Birlikte bu yola gireceği kadına acıyarak homurdandım. "Hepsini sen doğuracaksan mantıklı."

"Fizyolojim izin verse güzel olurdu."

Kahkaha attım çünkü fizyolojisi izin verse bir tane bile doğuramayabilirdi. Erkeklerin acı eşiği kadınlarınkine kıyasla çok düşüktü. Omzuna vurarak dalga geçtim. "Neyse ki fizyolojin izin vermiyor yoksa gereksiz nüfus kalabalığı olabilirdi."

Yapay bir durgunluk ile konuştuğunda tekrar kahkaha atmak istedim. "Potansiyel çocuklarımdan önemsizlermiş gibi bahsetmen çok kırıcı. Seni duysalar üzürlüler, onları istemediğini düşünürlerdi."

"Ama duyamazlar."

Şeytani ifadesiyle gülümsedi. "Onları istediğini kabul ediyorsun yani?"

"Çocuklarını doğuracak kişi ben değilim, Demir," diyerek başımı geriye attım ve gözlerinin içine bakmaktan kendimi alıkoyamadım. "Bunu gidip o talihsiz kadına söyle."

Gözlerini kısarak üzerime eğildi ve sıcak nefesini dudaklarıma çarparak içimi kıpır kıpır eden sözleri telaffuz etti. "Sana benzeyen kızlarım olduğunu düşündüm de..." Dudağının kenarı kıvrıldı. "Baba Prada'nın yeni koleksiyonu çıkmış, baba Chanel'in çantaları çok güzel, baba kredi kartını verir misin?" Bedeni titredi. "Düşüncesi bile iflas aşamasına gelme me neden oldu."

Kendime şaşırarak tekrar kahkaha attığımda en son ne zaman bu kadar içten güldüğümü hatırlayamadım. Zihnimde canlanan tabloya hâkim olmamış, gerçekten de bu manzarayı hayal etmiş ve Demir'in çıkarımında son derece haklı olduğunu anlamıştım.

"Benden yirmi tane olsa ve her gün, her saat başı alışveriş yapsalar dahi paran bitmez, kendini acındırma." Sözlerim üzerine gülümsemesi içimi yakan bir hale büründü. Sanki benim gibi o da bunu hayal etmiş ve fikir karşısında bir karara varmıştı. Biraz daha eğilip alanımı tamamen ele geçirdiğinde sesi boğuk çıktı. "Doğru, kim için çalışıyorum? Size feda olsun."

Kalbimde anlamsız bir kasılma meydana geldiğinde bakışlarımı kaçırarak yutkundum. Konuşmanın tehlikeli bir hal aldığını anlamam üzerine ateşim çıkmış gibi yanmaya başlamıştım. Evlilik düşünmüyordum. Çocuk ise hiç düşünmüyordum. Hele Demir Karadağ ile böyle bir şeyi asla ama asla düşünmüyordum. Kısacası konuşmamız oldukça saçma ve gereksizdi. Bu bir hayal olamayacak kadar bile absürttü.

"Ne ara biz olduk?" diye homurdanarak konuyu dağıttım. Ardından kendime engel olamayarak yine ona baktım ve tehlike çanlarını alarma geçiren sözleri sarf ettim. "Hayır, çocuk için sevişmek gerek ve biz sevişmiyoruz da."

Saf bir alınganlık gösterdi. "*Moya krasavica*, sen bana seviş dedin de ben mi sevişmedim?" Şaşkınlıkla isyan etti. "Bu cümleyi saatler önce bacaklarının arasında olduğum zaman kursaydın şimdi bazı şeylerin temelini atıyor olabilirdik."

Açık kalan ağızma eklenen kızarmış yanaklarımla ona baktım. Aklıma düşen erotik görüntüler karşısında boğazım kurudu. Mesafe ihtiyacı hissederek bir adım geriye çekildim. "Ya biz arkadaş değil miydik?" diyerek flört oyunumuzun boyutunu kaçırdığımızı göstermek istedim. "Ne konuşuyoruz şu an böyle?"

"Aynen, arkadaşız," dedi *sen öyle san* dercesine.

Gözlerimi devirip sessiz kaldım. Birbirimizle dalga geçme seansımızın sonuna geldiğimizde beklemeye başladık. Aramızdaki durumu düşünmemeye çabalasam da başarılı olamadım. Demir ile geçirdiğim her vaktin sonunda kendimi ona bir tık daha yakın buluyordum. Bu istemsizce gerçekleşen bir şeydi. Konuşmaları, bana yaklaşımı ve ona dair her şey bana sınırları unutturuyordu. Sevgilim dediğim adamlarla bile böyle yakın ve açık olduğumu hatırlamıyordum. Öyleyse ona niye bu kadar duvarsız ve sınırsızdım?

Bilinçli tarafım bu durumda bir tuhaflık olduğunu söylüyordu. Onu dinlemem gerekirdi ama umursayacak aşamayı geçmiştim.

Az ilerimizdeki camlı kapıların ardında beliren araçları fark ettiğimde zamanlamaya şükrettim. Daha fazla düşünmek istemiyordum. Yani en azından Demir Karadağ'ı ve üzerimde yarattığı etkiyi düşünmek istemiyordum. Bu yüzden İnferno'ya giriş yapmak üzere olan insanları izlemeye başladım. Araçlardan inen on kişi, yirmi beş ile kırk yaş aralığındaydı. Hepsi son derece sportif ve çekici görünüyordu. Dördü kadın altısı ise erkekti.

İnferno'nun kapılarından içeriye adım attıklarında ön safta yer alan ikiliyi gördüm. Mehmet Özen ve Öykü Bayrak doğruca bize doğru geliyordu. İkisi de fotoğraflarındakinden daha çekici insanlardı. Gözlerim Mehmet Özen'in elinde tuttuğu gümüş rengindeki çantaya kaydı. Saniyeler içinde şifreli, taşınabilir bir kasa işlemi gören çantalardan biri olduğunu fark ettim. Anlaşılan hazine de onun içindeydi.

Mehmet Özen'e dikkat kesildim.

Alin ile bir ilişkisi olabilme ihtimali beni öyle öfkелendirdi ki yüzüne tokadı basarak kendinden on dört yaş küçük bir genç kızla ne halt ettiğini sormak istedim. Kız kardeşim reşit olabilirdi ama bu otuz dört yaşında bir adamla ilişki yaşamasının normal olduğu anlamına gelmezdi. Eğer bu doğruysa, benim gözümde Mehmet Özen iğrenç bir konuma düşecekti. Gerçi çoktan orada olmadığını da söyleyemezdik.

Kendime gelmeli ve sakın kalmalıydım. Henüz hiçbir şeyden emin değildim. Adamın günahına girmeme gerek yoktu. Zaten yeterince sevaptan uzaklaşmıştım. Öfkemi içime gömmezsem aradığım cevapları bulabilecek vakti kaybedecektim.

"Demir Bey," dedi Mehmet Özen, yüzünü kaplayan gülümsemeyle. "Sizin tarafınızdan karşılanmak ne büyük onur."

Demir yüzüne yerleştirdiği tebessümün ardına sakladıklarıyla konuştuğunda yanında durup olanları izlemekten başka bir şey yapamadım. "Geleceğinizi duyunca sizinle özel olarak ilgilenmek istedim. Beşinci Çember'de av partisi talep etmişsiniz. Her şeyin istediğiniz gibi olacağından emin olmalıydım."

"Çok kibarsınız," diyen kadının ince sesiyle bakışlarımı ona çevirdim. Saçlarını ensesinde bir topuz haline getirmiş, ava değil de podyuma çıkacakmış gibi ağır bir makyaj yapmıştı. Konsept uymasa da son derece güzel gözüküyordu. Bakışlarını benimle buluşturduğunda tebessümü genişledi. Başıyla beni selamladığında aynı şekilde karşılık verdim.

“Hanımefendi asistanınız mı?”

Soruyu soran adamın yani Mehmet Özen’in, gözlerini üzerimde dolaştırdığını fark etmem saniyelerimi aldı. İlgiyle parlayan bakışları alışık olduğum bir görseldi. Asıl beklenmedik şey Demir’in sert bir tınıyla verdiği cevaptı. “Hayır, sevgilim.”

Boğulacağımı hissettim zira ciğerlerimde bir sıkışma meydana geldi. Geri kalan herkes gibi hayrete düşmüş bakışlarımı yanımdaki adama çevirdiğimde başımın döndüğünü hissettim.

“Vakit kaybetmeyelim,” dedi Demir ona şaşkınlıkla bakan adama alev saçmaya devam ederek. “Gizlilik sözleşmesini imzaladıktan sonra size Beşinci Çember’e kadar eşlik edeceğiz. Orada üstünüz ve eşyalarınız aranıp size yeni kıyafetler ile silahlar verilecek.”

Davetliler başlarını sallayarak lobiye yöneldiklerinde Demir ile geride kaldık. Gözlerini benimle buluşturduğunda kısık bir sesle isyan ettim. “Sevgilin mi?”

“Ne deseydim?” diye homurdandı. “*Belki de tanıyor olabileceğiniz Alin Saral’ın ablası mı?*”

Asistanı olduğumu kabul edebilir ya da arkadaşı veya çalışanı olduğumu söyleyebilirdi. Gerçi şikâyetçi değildim. Sevgilisi olmayı tercih ederdim. Yalan bile olsa kulağa daha doğru geliyordu.

Davetliler gizlilik anlaşmasını imzaladıktan sonra Demir’in önderliğinde hepimiz beşinci kata çıkmak üzere geniş asansöre bindik. İçinde bulunduğumuz alan ne kadar büyük olursa olsun on iki kişiydik. Bu yüzden bir tık yakın durmamız gerekmişti. Demir içeriye en son binen kişi olarak ardıma geçip Mehmet Özen ile aramda bir duvar haline geldiğinde gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum ama gülümsememi saklayamadım.

Beşinci Çember’e ulaşıp griye boyanmış bir koridorda ilerlediğimizde etrafı incelemekten duramıyordum. İçinde bulunduğum koridor son derece sıradan ve bayağıydı. Sağda kalan geniş bir alana geçtiğimizde ise bizi bekleyen üç kişiyle karşılaştık. Nejat ve biri kadın diğeri erkek olan iki görevli bizi selamladığında bakışlarımı alanda dolaştırdım. İşte şimdi az önceki düşüncemi oturup afiyetle yiyebilirdim.

Büyük alan gri rengine boyanmıştı ve duvarları buz mavisi bir ışık aydınlatıyordu. Odanın sağ köşesinde yan yana dizilmiş geniş kabinler vardı. Büyük ihtimal üst araması o alanda gerçekleşiyordu. Kabinlerin yanındaki ekranlardan anladığım kadarıyla arama elle değil, teknolojik bir alet yardımıyla gerçekleşiyordu.

Odanın sol köşesi boydan boya daha önce görmediğim tarzdaki silahlar ile süslenmişti. Silahların önünde duran askılarda ise siyah renkteki kıyafetler duruyordu. Hemen altına postallar dizilmişti. Tam karşımda kalan kapıya baktım. Normal, buzlu bir cam kapıydı. Nedense beni şaşırtmıştı. Sanırım Beşinci Çember'e açılan kapının daha şaşalı olmasını bekliyordum. Gerçi artık ne beklemem veya beklememem gerektiği konusunda kararsızdım.

"Mehmet Bey," dedi Demir odanın ortasında kalan geniş masanın önünde dikildiğinde. Bir elini cebinden çıkarıp hafifçe çenesini kaşdı. "Hazineyi görmeliyim."

Az ilerimde dikilen adam Öykü Bayrak'a baktı. Kadın işareti almış gibi gülümseyerek adımladığında konuştu. "Sanırım benim görmemem gerek. O sırada aramaya girebilir miyim?"

Sorusuyla Demir başını salladı ve Nejat'a işaret vererek kadına yardımcı olmasını söyledi. Öykü Hanım kabinlere doğru ilerlerken Mehmet Bey masaya yanaştı. Olanları ön safhadan izlemeyi amaçlayarak Demir'in yanına gittim. Masanın köşesinde durup kabinlere giren kadına baktım. Ardından kapanan siyah cam içerisini göstermiyordu. Nejat bir tuşa bastığında ise solda kalan küçük ekran aydınlandı. Aniden ekranda beliren kadın silüetiyle aramanın ne kadar detaylı olabileceğini idrak ettim.

Çantanın açılma sesini duyduğumda ise bakışlarımı masaya çevirdim. Gümüş rengi çanta açıldığında içinde bir kutu belirdi. Siyah kadife kutuyu çantanın içinden çıkaran adam ellerinin arasındaki objeyi Demir'e uzattı. Demir kutuyu alıp açtığında afalladım. Hazinesinin gerçekten bir hazine olacağını düşünmemiştim. Büyük taşlar ile süslenmiş olan pahalı gerdanlığa bakakaldığımda dudaklarım aralandı. Demir bile bunu beklemiyor olmalıydı ki sesine yansıyan şaşkınlığa hâkim olamamıştı. "Öykü Hanım işinde fazla iyi herhalde."

Mehmet Bey gülümsedi. "Öyledir ve bu hediye sonuna kadar hak etti."

Demir, parıldayan gerdanlığı yerinden çıkarıp yanındaki görevliye uzattı. Geniş kutuyu inceleyerek bir şeyler ararcasına sağını solunu yoklasa da en ufak bir sonuç elde edemedi. Arama dedektörünü kutunun üstünde gezdirdi ama sinyal yakalamadı. Gerdanlığı alan görevli taşları incelemeye başladı. Ardından hediye masanın üstüne bıraktı. Daha önce görmediğim çubuk şeklindeki bir cihazı üstünde dolaştırdığında dikkat kesildim. Saniyeler içinde biten incelemeler sonucunda elimize geçen tek şey, hiçbir şey oldu.

Her şey son derece normal gözüküyordu. Bu da demekti ki dışarıdan içeriye getirilmiş bir şey yoktu ama bu içeriden dışarıya bir şeyin çıkarılamayacağı anlamına gelmiyordu. Kendimizi oyuna dahil etmek zorundaydık. Aksi halde bu gecenin seyri bizim lehimize işlemeyecekti.

Görevli gerdanlığı kutusuna yerleştirdiği sırada Demir'e yanaşarak tatlı bir ifade takındım. "Sevgilim, bu oyun bayağı eğlenceliye benziyor. Bir ara bizim de define avına çıkmamız gerek." Kıkırdayarak cilveli bir tavır takındım. "Özellikle hazine bu gerdanlık gibi olacaksa."

"İstedğin gerdanlık olsun, *krasivaya*," dediğinde ses tonunda oyunbaz bir tını vardı. Ayrıca hitap şeklim karşısında bocaladığını fark etmediğimi sanıyorsa yanılıyordu. Her bir salisesinden keyif almıştım.

"Eminim Demir Bey size bundan bin kat daha güzel bir gerdanlık alır." Mehmet Özen yüzündeki tebessüm ile bana baktığında gözlerimiz buluştu. "Daha önce define avı oynamadınız mı?"

"Hayır." Dudağımı asarak gerçekten üzölmüşüm gibi davrandım. "Hatta Beşinci Çember'e ilk gelişim. İçerisini merak etmiyor değilim." Vücudumu Demir'e yasladım ve kirpiklerimi kırpıştırarak tebessüm ettim. "Sevgilimin neler yarattığını görmek isterdim."

Kalçama yerleşen el ile nefesim kesildi. Demir parmaklarını tenime geçirerek beni kendine bastırduğında inlememi son anda engelledim. Sert ve sıcak gövdesine dayanıp soluklanmaya çalıştım. Göğüs kafesindeki kısılma yine baş göstermiş, arzu içimde filizlenmişti. Tek bir temas ve belirlenen alanla beni kendimden geçirtmeyi başarmıştı. Üstün yetenekli miydi yoksa bana mı öyle geliyordu?

"İsterseniz bize katılabilirsiniz," diyen Mehmet Bey ile Demir'in aklımı bulandırmasına izin vermemeye çalıştım. Heyecanlanmış bir ifadeyle gülümsedim. "Gerçekten mi?" Minnet duymuş gibi ellerimi çırpıttım ve Demir'e döndüm. "Sevgilim, lütfen katılalım."

Demir kararsız kalmış gibi bir bana bir karşısındaki adama baktı. "Teklifiniz için teşekkür ederiz, Mehmet Bey ama rahatsızlık vermek istemeyiz. Bu özel bir oyun." Sinsi denebilecek kadar çarpıcı bir tebessümle bana döndüğünde hafifçe göz kırptı. "Ayrıca biliyorsun ki sevgilim, sen ve ben hedefimizi ıskalamayız. Eğer oyuna dahil olursak..." Bizi izleyen adama baktı. "Mehmet Bey ve diğerlerinin hiç şansı kalmaz."

Manipölasyonunu fark etmek ona tekrar hayran kalmama neden olduğunda dozajı artırmayı kendime görev edindim. "Ama Mehmet Bey hiç de korkup geri adım atacak birine benzemiyor. Hem belki seni vurabilir."

Demir'in kalçamdaki elinin baskısı arttı. Alaycı olmaya çalışarak gülümse-dim. "Ama bana kıyabilir mi emin değilim."

Ardımdaki adamın göğsünün derinliklerinden kopup gelen koruma-cı ve sahiplenici bir homurtu işittim. Beni kendine biraz daha bastırarak ağırlığını üzerime verdiğinde içine gömülmek gibi bir fantezi kurdum. Kalçamdaki elini kaydırıp belimi sıkıca kavradığında kulağıma fısıldadı. "Abartma da adamı Beşinci Çember'e gömmek zorunda kalmayayım."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememi yok ettim.

"Bence güzel bir fikir," diyerek yanıma gelen kadına baktım. Üzerini değiştirmiş, baştan aşağı siyah ve deri kıyafetlere gömülmüştü. Siyah pos-talları ve fiziğini saran kumaş ile oldukça tehditkâr gözüküyordu. Yapay bir tebessümle gözlerimizi buluşturdu. "Mehmet size kıyamazsa devreye ben girerim."

Ah, anlaşılan birileri kıskanmıştı.

Mehmet Bey'e uyarı dolu bir bakış atmasıyla rahatladığımı hissettim. Algılarım beni yanıltmıyorsa aralarında bir şey var gibi duruyordu. Sanı-rım hazinenin böylesine pahalı bir gerdanlık olması da bundan kaynak-lıydı. Adam çalışanını mükafatlandırmıyor, hayatındaki kadına armağan veriyordu.

Meydan okumasını kabul ederek sinir edici bir ifadeyle tebessüm et-tim. "Anlaştık."

"Hazineyi biz bulursak ne olacak?" diye sordu Demir. Bunun üzerine Mehmet Bey kendinden emin bir tavırla dikleşti ve konuşanın egosu ol-duğunu anlamamı sağlayan sözleri sarf etti. "Bu olasılığı düşünmeye gerek yok ama öyle bir şey gerçekleşirse..." Gözleri beni buldu. "Kolye size he-diyem olsun."

Demir'in ardımdaki bedeni bir buz kütesini andırmaya başlamıştı. Karşımdaki adamın kimle konuştuğunu unuttuğunu düşündüm. Belki de aptal biriydi. Belki kelimesi fazla olmuştu.

"Yanlış anlamayın, Demir Bey," dedi Öykü Hanım. Sanırım Demir'in saçtığı ölümcül bakışları fark etmişti. "Mehmet böyle diyor çünkü ben asla kaybetmem. Rekabetçi yanım yenilgiye izin vermiyor."

"Her şeyin bir ilki vardır." Sözlerimle bana dönen kadına bakarak göz kırptım. Psikolojik olarak onu baltalamak bir yana bu tavrına karşı ciddi kalmam imkânsızdı. Demir doğru bir şey söylemişti. Ben ıskalamazdım. Özellikle de ucunda elde etmek istediğim bir şey varsa.

"Öyleyse hazırlanalım."

Mehmet Bey'in sözleriyle başımı salladım. Öykü Hanım silahların olduğu bölmeye ilerlediğinde hazineyi ormana saklamak için bekleyen kız harekete geçti. Aldığı kutuyla uzaklaşmaya başladığında Demir'e yanaşıp fısıldadım. "Kutuyu nereye saklayacak?"

"Bilmiyorum."

Aldığım cevap üzerine kaşlarımı çattım. "Ne demek bilmiyorum? Burası senin cehennemin değil mi? Niye bilmiyorsun?"

"Çünkü hazine biri tarafından saklanmıyor. Hazineyi saklayan bir cihaz var. Görevli kutuyu o cihazın içine yerleştiriyor. Makine de raylı bir sisteme sahip. Hazine Beşinci Çember'in yeraltında hareket ediyor daha sonra cihaz o kutuyu Beşinci Çember'deki herhangi bir bölge de yüzeye çıkarıyor. Bu yüzden ben de dahil olmak üzere kimse hazinenin yerini bilemiyor."

Sadece ona baktım. Zihnindeki çarkların sesini işittim ve aklında gezen tilkileri gördüm. Ömrümde daha ürkütücü bir tabloya şahitlik etmediğime kanaat ettiğimde ise mırıldandım. "Senin beynin niye normal insanlarınki gibi çalışmıyor?"

Demir sorum üzerine kahkaha attığında mümkünmüş gibi beni kendine bir tık daha bastırdı. Göğüslerimiz birbirine çarptığında soluklandım ve kokusunu içime çektim.

"Şimdiden bunu soruyorsan Beşinci Çember'e adım attığında ne diyeceksin merakla bekliyorum," dediğinde çizimleri düşünmeye çalıştım. Gözümün önüne gelen detaylar bölük pörçüktü. Büyük ihtimal Beşinci Çember'e girdiğim an şoktan dolayı ağzımı açıp tek kelime sarf edemeyecektim. Açıkçası az önce söylediklerimin ardındaydım. İçerisini gerçekten merak ediyor, Demir'in yarattığı dünyayı görmek istiyordum.

Kabinlerden birine girdiğimde Demir'in bana verdiği kucak dolusu kıyafeti bir kenara bıraktım. Üstümdekileri çıkardıktan sonra ise hazırlanmak için vakit kaybetmedim. Bacaklarımı sarmalayan deri pantolon kalçalarımın çıkıklığını gözler önüne seriyordu. Postalları giyip bağcıklarını bağladıktan sonra doğruldum. Göğüslerimi olduğundan daha dolgun gösteren korse şeklindeki uzun kollu üstü giydikten sonra karşımdaki aynadan yansımana baktım. Fazla seksi gözüküyordum çünkü bütün kıvrımlarım gözler önündeydi. Göğüslerimi düzelterip sabitledim ve kızıl tutamlarımı geriye attım. Demir'in bedenime tam uyan kıyafetler vermiş olması gözümünden kaçmamıştı. Anlaşılan adam el ve göz kararıyla ölçümde bulunmak konusunda gayet iyiydi.

Kabinden çıktığım sırada gözüme çarpan ilk kişi Demir oldu. Masaya dayanmış elindeki silahın şarjörünü kontrol ediyordu. Kalçalarını saran siyah kargo pantolonu, postalları ve kazağıyla öylesine tehlikeli bir görünüm sergiliyordu ki ürperdim. İnsanı sinir eden yakışıklılığı bu görüntüyle ikiye katlanmıştı. Öyle ki odanın içinde hareket eden diğer kadınlar bakışlarını ondan alamıyor, içlerini geçire geçire *şeytanımı* izliyorlardı.

Şeytanım mı?

Hayırdır, Helen?

Sahiplenme eki nereden çıktı?

Kendi sorularım karşısında sinirlendim. Böylesine yakışıklı bir adamın bana olan ilgisinin sadece bana özel kalmasını istemem son derece normaldi. Sonuçta robot değil, bir kadındım. Herhalde yegâne olmak isterdim çünkü bunu hak ediyordum.

Başını kaldırıp gözlerini üzerimde gezdirdiğinde birkaç adım ötesindeydim. Yoğun bir istek harbiyle kasılıp yaslandığı masadan doğrulduğunda gözbebeklerine işleyen ateşin yaratıcısı olduğuma inandım. Bana bakışındaki saf şehvet daha önce görmediğim kadar ölümcül bir ıstırabın kanıma sızmasını sağladı. Tanrım, sadece bakışlarıyla beni ihtiyacın kıyısına getirmesi saçmalıktı.

Bedenimde dolaşan bakışları yavaş ve azap vericiydi. Tenimin yandığını hissederek yutkunmaya çalıştım. Ensemde biriken ter, içimdeki yangının dışa vurum şekliydi. Kuruyan dudaklarımı hafifçe ıslattıktan sonra etrafa baktım. “Burada toka olma ihtimali var mı?”

Sorum üzerine yanımdan geçen uzun kahverengi saçlara sahip kadın duraksadı. Yüzündeki tatlı tebessümle, “Bende fazladan vardı,” diyerek bileğinden çıkardığı ip tokayı bana verdiğinde gülümsedim. “Çok teşekkür ederim.”

Gülümsemekle yetinip arkadaşlarının yanına geri döndüğünde tokayı parmaklarımla genişletip kızıl tutamlarıma uzanmak üzere kollarımı kaldırdım. Başımı doğrultmam ile Demir’in dibimde durduğunu fark ettim. Tek kelime etmeden parmaklarımı saran tokayı aldı. Hareketleri nazik ve yavaştı ki bu ondan beklediğim bir şey değildi. Gözlerini gözlerimden ayırmadan tok sesiyle emrettiğinde sözünü ikiletmedim. “Dön, *krasivaya*.”

Ona sırtımı döndüğümde uzun parmaklarını yumuşak saçlarımda hissettirdi. Narin dokunuşuyla tutamlarımla okşadığında içim titredi. Nabzımı hızlandıran temasıyla dik durmaya çabaladım. Ellerinin arasında birleştirdiği saçlarımla yukarıdan bir atkuyruğu haline getirdi. Tokayı dikkatle saçlarıma doladıktan sonra sağlamlığından emin olmak ister gibi kavradığı

atkuyruğumu çekti. Sert bir çekiş değildi ama benim hoşuma gitmiş, daha sertini istememe neden olmuştu. Düşüncelerimi duymuş gibi bu sefer saçımı daha sert çekti. Başım geriye savrulduğunda açıkta kalan boynuma bir öpücük bıraktı. Dişlerini tenime geçirerek beni damgaladığında bizi izleyen Mehmet Özen'i gördüm. Gülümsememe engel olmadım zira Demir'in ona nispet yapması ve alanını işaretlemesi beni tahrik etmişti.

Belime yerleşen eliyle beni kendine çevirip yüz yüze gelmemize neden olduğunda gülümsememi saklayacak vakti bulamadım. Altın hareleri dudaklarımı bulduğunda tavrı karşısında memnuniyet duymam onun da gülümsemesini sağladı. Masanın üstünde duran küçük cihazı aldıktan sonra tekrar gözlerime baktı. Elindeki cihazı sol göğsümün üzerine yerleştirdiği sırada korseye rağmen parmaklarını hissedebildim.

“Girişte verilecek silahlar elektronik vuruşlara sahiptir. Üzerine doğrultulup ateşlendiklerinde manyetik dalga gönderirler. Bu manyetik dalga göğsüne yerleştirdiğim cihazın rengini kırmızıya döndürür.” Küçük cihazı sabitledikten sonra ellerini geri çekti. “Cihaz kırmızıya dönerse teoride ölmüş yani oyun dışı kalmış olursun.”

“Manyetik dalga acıtıyor mu?”

Sorum üzerine dudağının kenarında şeytanı bir kıvrım belirdi. “Gerçek kurşun kadar değil.”

Vurulmuş olma düşüncesi canımı sıktı. Böylesine bir beden zarar görmemeliydi. Hayır, kişisel olarak onun adına üzölmüyordum ama kaslarının düzeni bozulursa yazık olurdu.

Demir bana yanaşıp cebinden küçük bir cihaz çıkardığında kaşlarımı çattım. Kimseye belli etmemeye dikkat eder gibi cihazı yavaşça kulağına yerleştirdi. Merakıma engel olamayarak sadece onun duyabileceği bir tonlamada sorguladım. “O ne?”

“İçeride bir şey olursa adamlarımla haberleşmem gerek.” Kulağına yerleştirdiği cihazın üstüne yavaşça dokundu. “Nejat, beni duyuyor musun?”

Odanın diğer ucunda kalan adama kayan bakışlarıma mâni olamadım. Nejat omzunun üzerinden gözlerini patronuyla buluşturduğunda hafifçe başını eğerek onay verdi.

Demir elini kulağından çektikten sonra Öykü Hanım'ın sesini işittim. “Herkes hazırsa başlayalım mı?”

Sorusu üzerine davetliler silahlarını kuşanarak kapıya yöneldiler. Demir masanın üstünde duran silahlardan birini bana uzattığında cihazı alıp inceledim. Normal silahtan çok daha hafifti. Üst kısmı bir tık daha kalındı

ve ağız bölgesi kocamandı. Kurşunun çıkması gereken yerde delik değil, düz metal bir alan vardı.

“Normal silah gibi hedef alıp ateşliyorsun,” diyen Demir kaşlarını çatıp bana baktı. “Bu arada daha önce hiç silah kullanmış mıydın?”

“Babam hep keskin nişancı olabilecek kadar yetenekli olduğumu söyler.”

Başıyla kapıyı işaret ederken kurnaz bir tebessümde bulundu. “Göster marifetlerini.”

Kapıya doğru adımlamaya başladığımda Demir tam ardımdan geliyordu. Öyle ki dışarıdan gören biri ardımda dağ olduğunu zannederdi. Açıkçası doğru bir varsayım olurdu. Arkamda o varken ben de böyle hissediyordum.

Davetliler önden biz arkalarından kapıdan geçtik. Geniş bir hole çıktığımızda karşımda kalan diğer kapıya bakmak beynimden vurulmuşa dönmeme neden oldu. Açılan ağızımı kapatamayacağımı düşünerek kaşlarımı kaldırdım. Devasa kapı kiremit rengindeydi. İşlemeliydi ve en az beş metre boyunda olmalıydı. Çıkıntılarında şeytan ve iblis motifleri vardı. Korkutucu duruyordu. Bir an gerçekten de cehennemin girişinde olduğumu düşündüm ve bu fikir karşısında heyecanlanmaktan kendimi alamadım.

*Lasciate ogni speranza voi ch'entrate.**

Kapının üstündeki Latince cümleyi incelediğim sırada işittiğim gürültüyle önüme döndüm. Kapılar iki yana açılırken holün ışığına tezatlık oluşturan karanlık görüş alanıma girdi. Davetliler ilerlediğinde omzumun ardından Demir'e baktım. Gözlerine yerleşen ışıltıyla beni izliyor, her hareketimi inceliyordu. Sanırım göreceklerim karşısında ne hissedeceğimi ve düşüneceğimi bilmek istiyordu.

Bedenimi hareket ettirerek kapının eşiğinden geçtim ve kendimi aniden bambaşka bir dünyanın içinde buldum. Sanki geçtiğim eşik, fantastik dünyaya yol alan bir geçitti.

Ne kadar şaşırdığımı daha doğrusu şoka girdiğimi tarif edebileceğim kadar geniş bir kelime haznesine sahip değildim. Ayağımın altında ezilen çimler koyu bir yeşil rengine sahipti. Yapay olamayacak kadar gerçekçi duruyor hatta kokuyorlardı. Çimle kaplanmış alan genişti fakat maksimum elli kişiyi içine alabilirdi. Bakışlarımı ilerlettiğimde gördüğüm şey karşısında nefes almayı unuttum. Açık kalan ağızım boğazımı kuruttu. Devasa alanın ucu bucağı gözükmiyordu. Dışarıdan bir şirket binasını andıran İnferno'nun içi bambaşka bir dünyaydı. Birkaç adım ötemde kalan göl ise bunun kanıtıydı.

* Ey buradan girenler, her türlü ümidi geride bırakın.

Yapay göl boydan boya uzanmış, bir sınır halini almıştı. Bataklık niyetindeki gölün üstü sis ile kaplıydı ve bu gölün diğer ucunda kalan ormanı görmemi engelliyordu. Evet, gölün karşısında bir orman vardı. Ağaç figürlerini seçebiliyor ama net bir şekilde algılayamıyordum. Etraf fazlasıyla karanlıktı.

Başımı geriye atıp yukarıya baktığımda yapay gökyüzünü gördüm. Geceyi ışıltısıyla aydınlatan en büyük etken dolunaydı. Sıra sıra dizilmiş yıldızlar ona yaverlik ediyordu. Gerçek bir gökyüzüne bakıyor gibiydim ama bu yanılgıydı. Şu an cidden bir ormanda değildim. Bir binanın içindeydim. Peki niye bu düşünce bana komik bir şakadan ibaret geliyordu?

Algılarım gördüklerini ayırt edemiyor, gerçek ve sahtenin arasındaki dengeyi kuramıyordu.

“Takımlar nasıl olsun?” diyen erkek sesiyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Tanımadığım bir adamın sözleriyle etrafa baktığımda transa girmiş gibiydim. İçinde bulunduğum alanı sindiremiyor, gördüklerim karşısında hayranlık denizinde yüzmeden edemiyordum.

“Bahsi alevlendirelim.” Demir’in sesiyle ardıma döndüm. Varlığını görme, hissetme ihtiyacı duydum. Aksi halde rüya gördüğüme inanacaktım. “Helen ve ben, hepinize karşı.”

“Ama bu pek adil olmaz,” dedi bana tokasını veren kadın. “Biz on kişiyiz, siz iki. Elenmeniz dakikalar sürmez.”

Yanımdaki adam duyduğu şey komik bir şakadan ibaretmiş gibi güldü. Elini belime yerleştirip bedenimi kendine yasladığında ise kararında kesin olduğunu belli etti. “Adil bir oyun istiyorsanız tam da benim söylediğim gibi olmalı. Güç eşitliği ancak böyle denge bulur.”

Davetliler gülümsese de alındıkları barizdi. Mehmet Özen öne çıkıp başını salladıktan sonra bakışlarını Demir’den ayırmadan konuştu. “Peki o zaman. İstedığınız gibi olsun.”

Bize doğru yaklaşan kayıkları fark ettim. Gölün üstünde süzülen geniş kayıklar ufak bir ses yaratıyorlardı. Kürekleri çeken birileri vardı. Yaklaştıkça anladım ki kayıkların her birinde de bir adam vardı. Üstlerine geçirdikleri siyah cüppeler ile mistik ve ürkütücü gözüküyorlardı. Yüzleri örtülmüştü ve simaları seçilmiyordu. Cinsiyetlerini tahmin etmemin tek nedeni yapılı olmalarıydı.

Beşinci Çember gerçekten bu zamana dek gördüğüm en tuhaf yerd.

“Şimdi ne yapacağız?” diye mırıldandığımda omzumun ardından Demir’e baktım.

“Kayıklar bizi iki ayrı bölgeye götürecektir. Ormana adım attığımız an oyun başlar. Diğerlerinden önce hazineyi bulmalı ve yolumuza çıkanları vurmaliyiz.” Bakışlarını yüzümde gezdirdi. “Oynamak istediğine emin misin?”

Sorusuyla kaşlarını çatıttım. Afallamış ve şaşırılmış olabilirdim ama aynı zamanda büyülenmiştim. Gerçekten ürküp geri çekileceğimi düşündüyse sinirlenirdim. “Fazlasıyla.”

Dudağının kenarı kıvrıldı. Ardından belimdeki eliyle beni kayıklardan birine yönlendirdi. Diğerleri yerlerini alıp kayak harekete geçtiğinde biz de arkalarından yola çıktık. Geniş kayıkta ben bir köşeye Demir diğer köşeye geçmişti. Başımızda dikilen siyah cüppeli adama baktığımda Azrail ile aynı alanda bulunduğumu sandım. Ürkütücü tipten gözlerimi ayırıp etrafa göz gezdirdim.

Hareket eden küreğin geride bıraktığı su sesini işittiğimde karşımda oturan adama döndüm. “Binanın içine yapay gölü nasıl inşa ettirdin?”

Sorum ile dişlerini belirginleştirerek güldü. “Ben de bu soruyu ne zaman işiteceğim diyordum.”

“Ciddiyim.” Arkama yaslanarak kollarımı göğsümün önünde dola-dım. “Sormayayım diyorum ama engel olamıyorum. Hadi ormanı, çimeni hatta kendimi çok zorlarsam gökyüzünü bile anlarım ama gölü idrak edemiyorum.”

“Zenginim ve hayal gücüm yüksek.” Omuzlarını silkti. “Denklem gayet basit.”

Burasını inşa ettirmek ona bir servete mal olmuş olmalıydı. Hatta servet bile değil, gerçekten burasını yaptıracak kadar nasıl parası olabilirdi ki?

“İnferno’nun inşaatı kaç yıl sürdü?” derken maddiyatı irdeleyemeyecek olsam da zamanı öğrenmek istedim. Başını hafifçe geriye atıp oturduğu yere yayıldı. Gözlerini benimkiler ile buluşturduğunda sorumu yanıtladı. “Tam 666 gün sürdü.” Sırıtarak kafasını iki yana salladı. “Ve hayır, şeytanın sayısı tamamen rastlantıydı. Bilerek cehennemimi 666 günde inşa etmedim.”

“Daha uzun sürmüştür diye düşünmüştüm.”

Demir dirseklerini kayığa yasladı. “Yeterli işçi gücü ve tam zamanlı çalışmayla ancak bu kadar oldu.”

“İnferno’nun inşaatında bulunanlar burayı bütün detaylarıyla biliyor olmalı.”

“Sayılmaz çünkü her kadın kendine ait bir timi vardı. Ayrıca hepsi gizlilik sözleşmesi imzaladı. İsimleri bile gizliydi. Sadece ben kimlerin cehennemimde dolaştığını biliyorum.”

Her detayı düşünüyordu ve IQ seviyesi normalin üstündeydi. Buna artık emindim.

Kayık dakikaların ardından ormanın girişinde durduğunda sisten doğru düzgün bir şey göremez oldum. Kıyıya ayak basan Demir belimi kavrayıp ayaklarımı yerden kesti ve saniyeler içinde beni çimenlerin üstüne geri bıraktı.

Kayık geldiği yöne doğru geri dönmeye başladığında yürüdük.

Belime sıkıştırdığım silahı çıkartıp adımladım. Demir de aynısını yaptı. Sık ağaçların arasından geçmeye başladığımızda gözlerimi etrafta gezdirdim. Kendimi gerçek bir ormanda gibi hissetmeden duramıyordum.

“Diğerlerini bulmamız ne kadar sürer?”

“Çok sürmez,” diye yanıtladı beni. “Orman sandığın kadar büyük değil. Sadece ayna tekniğiyle derinlik katıldığı için uçsuz bucaksızmış gibi duruyor.”

Demir sağda kalan bir ağacın dibine yaklaşıp eğildiğinde ne yaptığını anlamadım. Saniyelerin ardından elinde bir fenerle doğruldu. Dügmesine basıp önümüzü biraz daha aydınlattığında sormama zaman tanımadan açıkladı. “Orman böyle şeylerle dolu.”

Işığı etrafa tuttu. Gözüne çarpacak herhangi bir detay arıyordu. Dakikalarca yürüdük ama ikimiz de bir şey bulamadık. Sıkılmaya başladığımı dile getireceğim sırada duyduğum ses ile durdum. Demir de işitmiş olmalı ki feneri indirip silahını doğrulttu. Beni yanımda kalan ağaca hafifçe ittirip etrafı incelemeye başladığında az ilerimizde bulunan parıltıyı gördüm. Benim ve Demir’in göğsündeki cihazın mavi rengindendi. Biri bize doğru yaklaşıyordu. Silahımı kaldırarak dikkat kesildiğimde adım seslerini işittim. Birden fazla olduklarını anlayarak arkama dönüp sırtımı Demir’in sırtına yasladım. Nefesimi tutmuştum ki Demir’in silahını ateşlemesiyle geride kalan cızırtılı ses kulaklarımı tırmaladı. Elektriksel bir tınıydı. Saniyeler içinde birinin acı dolu nidası ormanda yankılandı.

Bir erkeğin küfrettiğini işittiğimde bana doğru yaklaşan adım sesi hızlandı. Metrelerce ötemdeki hareket eden karartıyı fark ederek silahımı o yöne çevirdim. Mavi ışığı hedefleyerek silahı ateşlediğimde parmaklarımdan bir akım geçti.

“Kahretsin,” diyen bir diğer erkek sesiyle hedefimi vurduğumu anladım.

Ardımı dönüp Demir’e baktığımda *hiç fena değil* der gibi kafasını sallaması üzerine gülümsedim. Tekrar yürümeye başladığımızda diğerleriyle dalga geçti. “Uyku vaktiniz gelmiş beyler. Hadi evlerinize.”

Kendime hâkim olamayarak kıkırdadım. Yürümeye devam ederek dikkatimi işitebileceğim seslere vermeye çalıştım. Dakikalarca duyduğum tek şey sessizlik oldu. Sonra bir çıtırtı kulaklarıma ulaştı. Arkamdan gelen koşma sesleriyle hızla döndüğümde silahımı doğrultup üstün körü nişan aldım. İnce karartı çalılarının arasından çıkıp tam karşıma dikildiğindeyse tetiği çektim.

Tanımadığım bir kadın acıyla bağırıp dizlerinin üstüne çöktüğünde kaşlarım havalandı. Sanırım elektronik dalga gayet acıtıcıydı. Kadına doğru bir adım atıp iyi olduğundan emin olacağım sırada Demir bir küfür savurarak belimi kavradı ve beni hızla çekip bir ağacın arkasına saklanmamızı sağladı. Etrafımızı çevreleyen karartılara eklenen adım sesleriyle küfrettim.

“Etrafımız sarıldı,” diyen Demir’e baktım.

Birkaç adım ötemizde kalan şelalenin sesinden adım seslerini idrak edemez hale gelmiştim. Demir silahını doğrultup ateşlediğindeyse ona döndüm. Yere düşen gölgenin mavi ışığı kırmızıya döndü. Bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Diğer vurulan ve oyundan çıkanlar küfürler eşliğinde ormanı terk etmeye başlamıştı.

Silahımı kaldırıp geniş ağaç gövdesinin kenarından önüme baktım. “Sen sağdan git. Ben soldan.” Kısık bir sesle konuştum. “Belki kenarlardan saldırırsak çemberi bozarız.”

“Olmaz, yanımdan ayrılamazsın.”

İşittiğim sözleriyle kaşlarımı çattım ve sinirlendiğimi hissettim. “Bana emir verme. Mantıklı bir plan söylüyorum. Ayrıca şu an başka seçeneğimiz de yok.”

Ardımdaki noktaya doğrulttuğu silahını ateşledikten sonra birinin daha acıyla bağırmasını sağladı. İnkâr etmesine zaman tanımadan harekete geçip ağacın arkasından çıktım. Adımı yakarsa da duymamazlıktan geldim. Az ilerideki başka bir ağacın arkasına saklandığımda hafifçe eğildim ve işittiğim adım sesine dikkat kesildim. Birkaç metre ilerimdeki mavi ışığı hedefleyerek tetiğe bastım. Parmaklarımdaki akıma alışmaya başlıyordum.

Yere düşen gölge ve acı dolu çığlık.

Aynı rutin ben şelalenin dibine gelip üç kişiyi daha oyun dışı bırakana kadar devam etti. Kayanın arkasına saklanacağım sırada önüme çıkan kadın ile silahımı doğrulttum. Aynı anda harekete geçmesi üzerine namluların ucunda kalakaldık. Öykü Bayrak sertçe yutkunduktan hemen sonra tebessüm etti. “Şansıma bak. Ben de tam seni arıyordum.”

Silahımı daha sıkı kavradım. “Ama seni bulan ben oldum.”

Bakışlarını yüzümde gezdirdi. “Güzel kadınsın ama sakın farklı fikir-
lere kapılma. Mehmet çapkının teki olsa da gece sonunda benim yanıma
gelir. Demir Karadağ senden sıkılınca kendine başka birini ararsan bu ada-
mın Mehmet olamayacağını bil.”

Ormanda yankı bulan bir kahkaha attım.

Tepkim karşısında afallayan kadının zayıflığından yararlanıp silahı
ateşledim. Göğsüne çarpan akım ile çığlık atan kadın dizlerinin üzerine
çöktüğündeysen ona acıyan gözlerle baktım. Cihazın ışığı kırmızıya döner-
ken ona doğru ilerledim. “Asıl sen güzel bir kadınsın. Ne diye yeri kolay-
lıkla doldurulabilecek bir adam için böyle tehditler savurursun ki?”

Acıyla yüzünü buruşturup akıma maruz kaldığı yeri tuttuğunda ya-
nından geçip onu yerde kıvranırken bıraktım. Şelalenin diğer tarafına
geçtiğim sırada belimi kavrayan kol ile çığlık attım. Demir beni göğsüne
bastırıp fark etmediğim ve biraz ilerimde olan gölgeyi vurduğunda onu
kokusundan tanımıştım.

“Kıçını bordo rengine çevireceğime emin olabilirsiniz!” diye sinirle
gürlediğinde gidişime tahmin ettiğimden daha çok sinirlenmiş olduğunu
anladım. Belimdeki elini çekip kulağındaki cihaza dokundu ve sinirle ko-
nuştı. “Nejat, herkes çıktı mı?” Kaşlarını hafifçe çattı. “Bir kişi mi kaldı?
Kim lan o?”

Derin bir nefes alıp şelalenin berrak suyuna baktığımda gözüme ilişen
karartıyla dikkat kesildim. Gözlerimi kısarak gördüğüm nesnenin gerçek-
liğine emin olmaya çalıştım. Kayalıkların arasında duran ve suyun çıkış
noktası olan yere hızla adımladığımda gördüğüm şeyin gerdanlığın kutusu
olduğuna emindim.

Eğilip kutuyu sudan çıkardım ve içini açıp parlak mücevhere baktım.
Heyecanla gülümsediğimde Demir’e döndüm ve Nejat’a emirler yağdır-
dığını fark ettim. Silahın geride bıraktığı elektrik yüzünden titreyen el-
lerime, ayağımın taşa takılması eklenince kutu parmaklarımın arasından
kayıp gitti. Kutu yerde yuvarlanarak düştüğünde küfrettim. Ona doğru
hızla ilerleyip önünde eğildim. Kutunun ikiye ayrıldığını gördüğümdeyse
gerdanlığa bir şey olmadığını umdum. İkiye ayrılmış kapakları kaldırdı-
ğım sırada kapakların birinin kırılan noktasından bir şey düştü.

Elim boyutundaki siyah cihaza baktım. Gerdanlığın hemen dibinde
duran cihazı alıp incelediğimde fark ettiğim ilk şey yedi tane girişe sahip
olduğuydu. Yedigenin etrafındaki yedi açıklık inceydi. Aniden zihnimde
bir çınlama meydana geldi. Açıklıklar bir kartın sığabileceği boyuttaydı.

Sırtımdan bütün bedenime yayılan elektrik, çarpılmışım hissiyatı yarattığında acıyla çığlık attım. Dizlerimin üstüne çöktüğüm sırada gözlerimin önü karardı. Kalbimi deli gibi attıran acı tarifsiz bir azap verdi. Uyuşan tenime ek olarak kesilen nefesim nabzımı artırdı. Hemen ardından bir kadının daha acıyla bağırdığını işittim. Yere düşen bedeninin ve bana doğru koşan Demir'in adım sesleri kulaklarımı doldurdu. Başımı yana çevirdiğimde bana tokasını veren kızın yerde uzandığını fark ettim.

Demir önümde diz çöküp bana baktı.

Titreyen bedenime eklenen panik duygusuyla ciğerlerim yandı. Akıldaki çığlık sesi kendime aitti. Nefesim kesildi ve nabzımdaki artış dengesini yitirdi. Vücudum artık maruz kaldığı elektrikten değil, panik ve endişeden titriyordu.

Vurulan kızın kendine gelip ayağa kalktığını ve Demir'e bir şeyler sorduğunu duyar gibi oldum ama sesler gapten geliyordu. Demir, dışarı çıkmasını söyleyerek kızı azarladı. Ardından önüme düşen cihazı alıp benimle konuşmaya devam etti. Sorular soruyor, bir şeyler söylüyordu ama duymuyordum.

Nefes alamıyordum.

Öleceksin dedi zihnimdeki ses.

Korku benliğimi ele geçirdiğinde yanağıma yerleşen elleri algılar gibi oldum.

Öleceksin.

Bu sefer öleceksin.

Nefes almakta zorlanıyordum. Bedenim rüzgârda kalmış bir yaprak gibi titriyordu ve ben ona engel olamıyordum. Kalbimin üstündeki ağırlık fazla gelmeye başladı. Titreyen ellerimi Demir'in kollarına sabitledim. Ondaki güç almaya çalışarak varlığına tutundum. Önümde diz çöken ve endişeyle yüzüme bakan adamın altın hanelerindeki ürkekliği fark ettim. Ne yapacağını bilemez gibi kasılmıştı. Algılarımın üstüne tekrar bir perde örtüldü. Onu duyamadım ve net bir şekilde göremedim.

Öleceksin.

Bu sefer öleceksin.

"Nefes al, Helen."

Sözleriyle soluklanmayı denedim ama nefesimi yakalayamadım. Her şey kontrolüm dışında ve hızlı geliyor gibiydi. Göğsümün altında yer edinen korku, ciğerlerimin üstüne baskı uyguladı. Birbirine kavuşturamadığım dudaklarımdan kesik kesik nidalar dökülüyordu. Daha önce geçirdiğim krizlere nazaran daha hafif bir şey yaşıyordum.

“Bana ne yapmam gerektiğini söyle.”

Demir’in sesiyle ne ara kaçırdığımı bilmediğim bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Zihnimden geçen karamsar düşünceler beni boğuyordu. Aklımdaki sesim durmadan kötü şeyler fısıldıyordu. Bu sefer beş yıl öncesindeki kadar şanslı olamayacağımı söylüyordu. Onun susması gerekiyordu. Eğer o çenesini kapatmazsa bu korku dolu an bitmeyecek, geçmeyecekti. Titremem baki kalmaya devam etse de nefesimi yakalayabilmişim. Soluklanarak titreyen parmaklarımı biraz daha Demir’in kollarına bastırdım. Tırnaklarımın tenini yardığını düşünebilirdim; tabii vücudumda bunu gerçekleştirebilecek bir güç olsaydı.

“Gü... güvende...” Bir hıçkırık dudaklarımın arasından kayıp gitti. “Hissetmiyorum.”

Demir belimi kavrayarak bedenimi bedenine doğru çekti. Yüzümü göğsüne yaslayarak kendine has kokusunu ciğerlerime depolamamı sağladı. Yemin ederim, kokusu bana şifalı bir ot gibi gelmişti. Ciğerlerimdeki yangını körükleyen bu eşsiz koku karşısında gözlerim doldu. Ağlamak istemiyor, güçsüz görünmekten korkuyordum. Ama elimde değildi, bedeninden yayılan sıcaklık bana uzatılan bir yardım eliydi.

Dudaklarını saçlarımın arasında hissettim. “Kollarımdasın, Helen. Dünya üzerinde daha güvende olabileceğin başka bir yer yok.”

Gözümünden akan yaş ile nefesimin dengesini kaybettim ve geriye çekilerek başımı geriye attım. Göğsümde yer edinen yoğun baskı karşısında boğuldum. Bakışlarını yakaladım. Öfkeyle kavru lan gözleri karşısında korkmadım aksine ona inandım. “Ben buradayım.” Belimi mümkünmüş gibi daha sıkı kavradı. “Yalnız değilsin, ben buradayım.”

Yanağımdan süzülen yaşlar ile tekrar nefes almaya çabaladım. Göğsüm şiddetle inip kalkıyor, beni tutan elleri gerçekten de güvende olduğumu söylüyordu. Zihnimdeki o ses ise düşmanlık etme derdindeydi. Şüphey le yaklaşan ve asla tatmin olmayan o yanı m kötü düşüncelerinden vazgeçemiyordu. Kalbimin üstündeki mengene sıkılaştığında bana bile yabancı gelen bir tınıyla yakardım. “Demir, ölecek gibi his... sediyorum.”

Beş yıl öncesinde kalan acı kanıma sızdı. Zihnimde geçmiş yankı buldu ve aklıma düşen görüntüler titrememin şiddetini artırdı. Hastane kokusu genzimi yakmıştı. Sanki aniden Demir’in yanında değil, mazideydim.

“Hayır ölmeyeceksin, Helen. Seninle daha işim bitmedi. Hatta başlamadı bile,” diyen adam beni içine düştüğüm keder dolu anlardan çıkardı. “Cehennemimden çıkamazsın, ölemezsin ve gidemezsin. Sen buraya aitsin.” Elleri sırtımda dolaştığında soluklandım. “Sen, kollarımın arasında olmak için yaratılmışsın.”

Parmaklarının baskısını hissetmek zihnimde bir boşluk yarattı. O açıklıkta bir ışık vardı. Sükûnet dolu bir sakinliğin aralıktan sızdığına şahitlik ettim. O sırtımı şefkatle okşarken gözlerimi yumup göğsüne yaslandım. Derin nefesler alıp her şeyin yoluna gireceğine kendimi inandırdım.

Ölmüyordum.

Alt tarafı elektrik akımına maruz kalmıştım. Tamam, acıtmıştı fakat beni bu hale getirebilecek kadar şiddetli değildi. Salak aklım neden tam bir drama kraliçesiydi? Kendime duyduğum öfkeyle endişem geriledi. Ellerimi yumruk haline getirip soluklanmaya devam ettim. Demir'in parfümünü içime çekerek yalnız olmadığımı idrak etmeye çalıştım.

“Ben buradayım,” diye kulağıma fısıldayan adam ile sertçe yutkundum.

Buradaydı.

Yalnız değildim.

Ve ölmeyecektim.

Saniyeler dakikaları yaratırken, ona yaslanmış bir şekilde derin nefesler alarak kontrolümü geri kazanmaya çalıştım. Bir eliyle saçlarımı okşayan adamın bedeninden yayılan sıcaklık bana iyi geliyordu. Nefesini şakağımda hissedebilmek bana yalnız olmadığımı gösteriyordu. Varlığı beni iyileştirirken korkum yok oluyordu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama geriye çekildiğimde uyuşan bacaklarım ile algıladığımdan daha uzun süredir kollarında olduğumu anladım. Etrafımızda kimse yoktu. Bütün oyuncular alanı terk etmişti. Kriz anımı kimlerin gördüğünü merak etsem de düşünmemeliydim. Bana endişeyle bakan gözlerine tutunup kendime duyduğum öfkeyle mırıldandım. “Özür dilerim.”

Kaşlarını çattı. “Ne için?”

“Ölü bir adamla aynı odada bulunduğumda, kız kardeşim sırta kadem bastığında ve biri bana ateş ettiğinde bile güçlü kalabilirken elektrik akımı yüzünden krize girerek seni zor durumda bıraktığım için üzgünüm.” Yüzüme düşen saçları geriye ittim. “Sanırım ilacımı içmem gerekirdi.”

Panikatağımın asıl tetikleyici kaybetme korkumdan ziyade ölüm korkusuydu. Genelde korkumu adrenalin dengelediğinde kendimi bastırmam ve endişemi derine gömmem daha kolay olurdu. Fakat elektrik akımını hissettiğim an attığım ilk çılgılık ile aklıma gelen tek şey, beni az kalsın öldürecek olan kazadaki acı dolu yardım bağıırışı olmuştu. Beni asıl bu tetiklemiş olmalıydı. Bazı şeylerin üstesinden geldiğimi zannediyordum ama anlaşılan *bazı şeyler* benim üstüme gelmeye devam etmeyi tercih ediyordu.

“Helen,” dediğinde kaşlarının ortasındaki çizgi derinleşti. “Hiçbir şey için özür dilemek zorunda değilsin ve kesinlikle elinde olmayan şeyler yüzünden üzgün hissetmemelisin.”

Bakışlarımı kaçırdığımda çenemi kavradı.

Beni kendine bakmak zorunda bıraktığında yapay dolunayın ışığı güzel yüzünde parıltıyor, onu olduğundan daha heybetli gösteriyordu. “İlacını düzenli mi alman gerekiyor?” dediğinde yutkundum. Başımı salladığımda sorguladı. “En son ne zaman içtin?” dedikten sonra sorusunu değiştirdi. “Bugün içmeyi mi unuttun?”

Sessiz kaldım çünkü içten içe unutmadığıma emindim. Yapım gereği zayıflığı kabul edemiyordum. İlaç kullanmanın güçsüz biri olduğun anlamına gelmediğini biliyordum ama bunun bir düzen oluşturmasını da sevmiyordum. Psikolojik sorunlarım için konuşmak yerine ilaç almak bile bir psikolog olarak bana yanlış geliyordu. Yine de psikolog yanımda hariç, Helen olan tarafımın ne kadar bastırılmış olduğunu bilmek beni zorunda bırakıyordu.

Demir sükûnetim karşısında daha fazla soru sormadı ama karakterim hakkında yeni çıkarımlarda bulunduğu bakışlarından belliydi. Gözlerinin üzerimde yarattığı etkiye dayanamayarak elindeki cihazı alıp incelemeye başladım. Aklımı dağıtmak, az önce yaşananları unutmak istedim.

“Yedi girişi var.”

Dudağımdan kayıp giden laflar ile Demir bakışlarını yüzümde dolaştırmaya devam etti. Hâlâ kolları arasındaydım ve o da beni bırakma taraftarı değil gibiydi. “Doğu haklıymış,” dediğinde makineyi kurcalamaya başladım. “Yedi kart, yedi giriş. Bu cihaz her şeyin anahtarı.”

“Ne işe yaradığını bulmamız gerek.”

“Bulacağız,” diyerek belime doladığı koluyla kendiyile birlikte beni de kaldırdı. Cihazı elimden alarak bir parmağını kulağına götürdü. “Nejat, Doğu’ya söyle ona yeni bir hediyem var. Mehmet Özen ve arkadaşlarını ise daha konforlu bir yere transfer et. Onlarla birebir ilgileneceğim.”

Demir’in elleri üzerimden çekildiğinde bir an gözlerim karardı ve dengeyi yitirdim. Başımı geriye atarak yapay gökyüzüne bakıp iç geçirdim. Ardından solumda kalan şelaleye baktım. Taşların arasından akan su beraktı. Hafifçe eğilip gölün dibini görmeye çalıştım fakat karanlıktan hiçbir şey gözüküyordu. Gölün üstündeki nilüfer çiçeklerine baktığımda gerçek gibi durduklarını fark ettim.

“Helen.”

Demir'in sesiyle ona baktığımda tebessüm ettim. "Burası çok güzel," dediğimde bunu dememi beklemiyormuş gibi şaşırdı. Emin değildim ama işçiliğine iltifat etmem onu utandırmış gibiydi. Az önceki krizimi hiç yaşamamış, bu gecenin bir parçası olmamış gibi kabul ederek bakışlarımı göle çevirip mırıldandım. "Hiç burada yüzdün mü? Yani, burası aslında bir havuz değil mi?"

"Aklıma gelmedi."

"Gerçekten mi?" dedim şaşkınlıkla. "Kimse yokken çok romantik bir yer. Özellikle dolunayın altında..."

Belimi kavrayıp benimle birlikte göle atladığında neler olduğunu idrak etmem zamanımı aldı. Soğuk su beni sarstı ve saniyeler içinde yüzeye çıkmamız üzerine zihnim olanlara yetişemedi. Beni sarmalayan adama sıkıca tutunup gözlerimi araladım. Dehşet içeren ifadem ile nutkum tutuldu. Demir, halime güldüğünde öksürdüm çünkü su yutmuştum. Elimi suyun yüzeyine vurup onu ıslattıktan sonra bağırdım. "Delirdin mi sen?"

"Ne?" derken alay ediyordu. "Yüzme fikrini ortaya atan sendin."

Ona bakıp muzır ifadesini gördüğümde gülmeden edemedim. Gece-min en berbat kısmını kamufle eden hareketiyle minnet ettim. Demir'in aklındaki halimin az önceki versiyonum olmasını istemiyordum. Beni düşündüğünde gerçek Helen'i hayal etmesini arzuluyordum. Bu yüzden kendimi geriye atıp ondan uzaklaşarak yüzmeye başlamadan önce işveli bir tavır ile mırıldandım. "Önce havuz, sonra kumarhanedeki duş sefası ve şimdi de bu." İç geçirdikten sonra gözlerinde meydana gelen yıkıma karşı fısıldadım. "Beni ıslatmayı alışkanlık haline getirmiş olabilir misin?"

Ondan uzaklaştığım sırada bana avıymışım gibi baktı.

Kıkırdayıp kendimi suyun altına ittim. Yüzmeye başlayıp ondan uzaklaştığımda soğuk suya alışmıştım. Nefesim yetmediğinde yüzeye çıktım ve soluklanarak etrafı inceledim. Demir görüş alanımda değildi ve bu beni gerdi. Neler olduğunu anlayamayarak kaşlarımı çattığım sırada güçlü eller belimi sardı ve beni hafifçe kaldırdı. Demir suyun içinden çıkıp dibimde belirdiğinde beklenmedik hareketi yüzünden dudaklarımdan şaşkın bir nida döküldü.

Islak saçları, kirpikleri ve dudaklarıyla bana bakarken karanlığın içinde bir ilah gibiydi. Kehribar gözleri ışık saçıyor, dolunayın beyaz parıltısı teninde dans ediyordu. Kollarını belime sarıp beni kendine bastırduğunda otomatik olarak bacaklarımı beline doladım. Bundan memnuniyet duymuş gibi boğuk bir hırıltı çıkaran adam tebessüm etti. "Benden kaçamayacağına hâlâ anlamadın mı, *moya krasavica*?"

“Belki de kovalaman hoşuma gidiyordur.”

Cevabım ile tebessümü genişledi. “Beni peşinde süründürme niyetinde misin?” diye sorduğunda ellerimi kollarına bırakıp yavaşça boynuna doğru tırmandım. Parmaklarımı ensesine yerleştirdim ve sorusuna yanıt verdim. “Peşimden sürünmeni değil ama yanımda yürümeni amaçlıyor olabilirim.”

Gözleri dudaklarımı bulduğunda beni öpmek istediğini biliyordum. Bunu kasılan vücudundan, açlık duyan bakışlarından ve yaydığı enerjiden anlıyordum. Beni öpmesi için yanıp tutuşuyor olsam da Demir’in bunu kolaylıkla yapamayacağını farkındaydım. Geçen gece verdiği güçlü reaksiyon ile sorununun derin ve köklü olduğunu anlamıştım. İstedğim son şey ise tekrar gitmesiydi.

Soğuk su beni kriz anımdan tamamen soyutlamıştı. Demir bilmeden doğru bir hamlede bulunmuştu. Zihnimdeki dinginlikle körelen algılarım işlevini kazandı. Şimdi hepsi bir noktada buluşuyordu.

Demir’in gözlerime ardından tekrar dudaklarıma bakmasıyla kendi içinde bir savaş veriyor olduğunu anladım. Zorluyor, deniyordu ve ben kendini yıpratmasını istemiyordum. Yine de bu gece onu daha iyi hissetmeye, aramızdaki şeyin ne olduğunu ya da olabileceğini anlayabilmek adına bunu keşfetmeye ihtiyacım vardı.

Ellerimi yanaklarına yerleştirip gözlerimin içine bakmasını sağladığımda adeta emrettim. “Dokun bana.” Sesim öylesine kısıktı ki adeta fısıldıyordum. “Bütün olumsuz duygularımı yok et.”

Kalbim deli gibi kan pompalıyor ve bu da başımı döndürüyordu.

Gözlerini yüzümde dolaştırıp sözlerimdeki eminliği arşınladı. Duyduklarına inanamıyor, bunun nedenini çözemiyor gibiydi. İfadesindekileri dile getirdi. “Ne istediğinin farkında mısın, Helen?”

“Dokun bana.”

Tekrarladığım emir ile bir elini bacağımda diğerini ise kalçamda dolaştırdı. O ellerini üzerimde gezdirirken, teması karşısında serotonin hormonum arşa tırmanıyordu. Bel boşluğumu kavrayarak gözlerimin içine baktığında altın harelerinden başka bir şey göremez oldum. Sıcak nefesi yüzüme çarpıyor, onun soluğu benim soluğum oluyordu.

Eğildi ve dudaklarını boynuma yasladı. Öpüşü vücudumda bir dalga yarattı. Islak dili, tenimde izini bıraktı. Boynumun her santimini öpüp yaladı. Dişlerini hissettiğim an gözlerim bir yıldız misali kaydı. Başımı geriye atarak ona daha fazla alan tanıdım. Bedenim otomatikman tepki veriyor, sanki her zaman yüzdüğü bir suyun içinde kendi yolunu buluyordu.

Göğüs kafesindeki kasılma, sızıya dönüştü. Sıcak ve ıslak dudakları boynumu tavaf ederken nefesim dengesini tekrar yitirdi.

Titreyen parmaklarımı yavaşça kaydırıp bir elimle kolunu okşadım. Daha önce hissetmediğim kadar şiddetli ve tehlikeli bir arzuyla sarmalandım. Dudakları boynumdan gerdanıma indiğinde tenimi dağılayan kokusunu içime çektim. Bacaklarımın arasında biriken sıvı aniden yoğunluğunu artırdı. Kadınlığımın duvarları beklentiyle kasılıyor, bedenim ne istediğini çok iyi biliyordu.

Belimdeki elini yavaşça aşağı indirdiği sırada tekrar boynuma yol aldı. Kulakımın dışlarının arasına alıp hafifçe emdikten sonra fısıldadı. “Teninin tadı o kadar güzel ki cehennemde olduğumu unutturuyorsun.”

Şehvetin dili olsa sözcükleri bu olurdu. Şeytanımın ellerinin arasında, ateşin içindeydin ve yanmak bana kurtuluştan başka bir şey ifade etmiyordu.

Çene çizgimi öpücüklerle boğdu.

Gözlerimiz birbirine mühürlendiğinde bakışlarındaki bir şey içimi dağladı. Dudaklarımız arasında sadece iki santim vardı. Uzansam öpebileceğim kadar yakınımdaydı. Tadını merak ediyor, dudaklarımızı buluşturma dürtüsüne odaklandığım an geriye kalan her şeyi unutuyordum. Islaklıkla parıldayan dolgun dudakları aklımın kıyılarını bile fethetti. Dudaklarıma çarpan sıcak nefesi içime doldu ve soluğu benim oldu.

Suyun içindeki eliyle pantolonumun fermuarını indirdiğinde göğüslerim beklentiyle dikleşti. Bunu fark ederek belime sardığı kolundan aldığı destekle beni hafifçe kaldırdı. Eğilip korsemden taşan göğüslerimin üstünü öpücüklerle donattı. Dili öylesine marifetleydi ki bütün odak noktası sahipleniyordu. Dudaklarının geride bıraktığı tahribatı bilmiyordu. Bana neler yaptığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Beni geriye kalan bütün adamlar için mahvettiğinin bilincinde değildi. Sadece dili ve dudaklarıyla bile geçmişimdekilerin üstünü çizebilecek gücü elinde tutuyordu. İçimde yeşeren arzu hakkında en ufak bir tahmini olamazdı.

Eğer bedenimin hâkimiyetini kaybetmemiş olsaydım üstüne atlardım ama şu an kontrol tamamen Demir’deydi. Elleri arasında, merhametinin kıyısındaydım ve bu tahmin ettiğimden daha zevклиydi.

Sol göğsümün üstünü dişlediğinde tekrar inledim. Kısık iniltilerimi işitmek içindeki şeytanı kırbaçlıyordu. Hareketlerinin keskinliğini dizginlemeye çalıştığı barizdi. Bana ilk dokunuşunun bu şekilde olacağını düşünmezdim fakat şu an tek ilacım onun elleri, ağzı, dili, nefesi ve bedeniydi.

Uzun parmaklarını pantolonumun içine soktuğunda beni önce iç çamaşırımın üstünden okşadı. Islak kumaşın üzerinde gezindiğinde alnını

göğüslerime yaslayarak homurdandı. Sıraladığı küfürlere eşlik eden istek yoğunluğu acı vericiydi. Dokunuşunu algılamak bedenimin gerilmesine, sırtımın yükselmesine sebebiyet verdi.

Başını kaldırıp gözlerimizi buluşturduğunda dudağının kıvrıldığını gördüm. Histerik tebessümü titriyor, öfkeyle yanan bakışlarında ölümcül bir arzu belirip kayboluyordu. Ortaparmağını klitorisimden vajinamın girişine kaydırduğunda inledim. Sıcak nefesini dudaklarıma çarptı. “Arzunun kokusunu alabiliyorum.” Dilini dudağımın yanında hissettim. “Benim için kıvranan bedenine ne yapacağımı bilmek ister misin?”

Sadece başımı salladım. Sesimi bulamayacak kadar hızlı nefes almaktan kafayı bulmuş haldeydim. Cevabımla ince tangamı kenara itti. Parmağını girişimde yavaşça gezdirdiğinde çenesinin kasıldığını gördüm. Aşağıdan yukarıya doğru parmağını tek bir seferde kaydırduğunda adını yakarmamak için kendimi zor tuttum. İşaretparmağı bir nabız gibi atan klitorisimi buldu.

“Seni tatmin etsem dahi bu yeterli gelmeyecek.” Kulağımın altını öptü. “Daha fazlasını isteyeceksin.” Dairesel hareketler ile beni okşamaya başladı. “Çok daha fazlası için bana yalvaracaksın.”

Ona inanıyor, sözlerinin altındaki temenniye güveniyordum.

Boğuk ve tok sesi kalbimin üstüne saplanan bir hançer gibiydi. “Ve uslu olursan sana daha fazlasını vereceğim.” Klitorisimi baş ve işaretparmağıyla yavaşça ezdiğinde gürültülü bir iniltiyle karşılık verdim. “Ama yaramazlık yaparsan parmaklarımın yerini,” derken erkekliğini bana bastırduğunda hissettiğim kalınlıkla titredim. “Bu alır ve bilmeni isterim ki, ben içine girersem gerçek şeytan nasıl olurmuş öğrenirsin.”

Kendimi bir anda, “Demir,” diye inlerken buldum.

Doğrularak bakışlarımızı buluşturduğunda beni daha sert ve hızlı okşamaya başladı. Kendimi aniden kalçalarımı oynatırken buldum. Haklıydı, daha fazlasını istiyordum. Bana dokunuşu ve sesiyle aklımı başımdan almış, bütün kötü duyguları yok etmişti. Yerine bıraktığı arzu ve istek ise korkutucu bir boyuttaydı.

İniltilerimin arasında, kıvrınmanın kıyısındaaydım.

Demir dikkatle yüzümü inceliyor, tek bir tepkimi dahi kaçırmak istemiyordu. Aralık dudaklarından kayıp giden nefesiyle beni izlemeye devam etti. Dudağının kenarındaki kıvrım hâlâ oradaydı. Ellerin bende yarattığı etkiden o kadar memnundu ki bakışlarındaki galibiyeti somut bir şekilde görebiliyordum.

Bulduğum güç ile tırnaklarımı ensesine geçirdiğimde tebessümü genişledi. İçimi yakan bir hayranlıkla konuştu. “Tanrıça uyanmış ve pençelerini

çıkarmış,” derken sesi boğuk ve tehditkârdı. “Zihnini ele geçirdiğim gibi bedenini de fethedeceğimi biliyor olmalıydın.”

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattığımda uyguladığı baskı arttı.

Gözlerine bakarak baskın tarafını bastırmayı amaçladım. “Bana istediğimi vermezsen fetih nasıl yapılmış görürsün.”

Tok kahkahası karanlık ormanda yankı buldu.

Dudaklarını boynuma sürttü. “İstediğin ne, Helen?”

Aralık duran dudaklarımı birbirine bastırarak inlemelerimi engellemeye çalıştım. Bunu fark ederek hızını artırdığındaysa gözlerimi yumarak başımı geriye savurdum. Kasıklarım da biriken yoğun ızdırıp acı vericiydi. Bedenim arzudan titriyordu. Tırnaklarımı sapladığım etinde hissettiğim ıslaklık onu kanattığımın işaretiydi.

Ve ben daha fazlasını istiyordum.

Demir Karadağ’ı... Hades’i... Şeytan’ı...

Kahretsin ki bana bu zevki yaşatan adamın her bir zerresini istiyordum.

“Demir,” diye sızlandığımda dudakları dudaklarımı teyit geçti. Öyle ki bir an beni öpeceğini zannederek afalladım. Aralanan bakışlarım anında altın harelerini buldu. “Lütfen.”

Parmakları isteğimi verebilecek eylemlerde bulundu. Boğazımdan kopup giden inleme başlı başına bir haykırıştı. İniltiğim Beşinci Çember’de yankı buluyor, cehennemde melodik bir tını bırakıyordu.

Kasıklarım da toplanan sızı patlayacak bir volkan gibiydi. Duvarlarım kasılmaya başladığında iniltiğimin şiddeti arttı. Boğazımdan kopup giden haykırışları sahiplenene adam bir saniyemi bile kaçırmak istemiyor gibi gözlerini yüzüme dikmişti. Kasılan bacaklarıma gerilen bedenim ayak uydurdu. Vücudum Demir’in hareketini sahiplenerek kalçalarını ritmine uydurdu. Saniyelerin ardından yoğun bir orgazm dünyamı altüst etti.

Şeytan’ımın ismi, dudaklarımda kutsal bir yemin gibiydi.

Gözlerimi Demir’den ayırmadım. Beklemediğim bir anda parmağını içime yerleştirdi. Dudaklarımdan sıyrılan çığlıkla kehribar gözlerindeki siyahlıklar artış gösterdi. Hissettiğim doluluk ile mest olduğumda kalbimde bir infilak meydana geldi.

“Şşş,” dedi baskın bir otoriteyle. “Seni tek sefer ile bırakacağımı düşünmedin değil mi?”

Parmağını hareket ettirmeye başladığında kasıklarım da sızının yeniden inşa olduğunu hissettim. Nefes dahi alamıyor, sadece içimdeki güçlü darbelerin yarattığı hazzı algılayabiliyordum.

İzini bırakarak tenimin her bir yanını öptü ve parmaklarını hareket ettirirken sinirli bir tınıda konuştu. “Tenin porselen gibi.” Desibeli alçalsa da onu duydum. “Böyle bir güzellik nasıl mümkün olabilir?”

İşini iyi biliyordu, o kadar iyi biliyordu ki önünde saygıyla eğilmek istedim. Ellerimi boynuna kaydırıp tenini yavaşça okşadım. Onu kendime çekerek boynunu öpmeye başladığımda küfredişini işittim. Onu ısırdığımda canını yakışımdan haz aldığını belirten bir inilti bahşetti. Ensesinde açtığım tırnak izlerinden sıyrılan ince kanı fark ederek onu daha yavaş öpmeye başladım. Boynunu emip orada bir iz bıraktığımda bunu bütün vücuduna yapmak istediğimin bilincindeydim.

Uzun parmakları G noktama çarptı. İniltiye hâkim olamayarak gözlerimi yumduğumda uçurumun kıyısından düşmek üzereydim. Ellerimi kollarına yerleştirip şeytanıma tutundum.

Bakışlarını yakaladığımda gözlerinin önünden geçen karanlığı buldum. Bir an Demir’in arka plana geçtiğini ve içindeki Hades’in benimle yüzleştiğini zannederek ürperdim. Yine de pes etmeden, onu delirtmeyi esas alarak bu sefer ben dudaklarına yaklaştım ama temas etmedim. “Seni tamamen hissetsem nasıl olurdu, hayal etmeden duramıyorum.”

“Ne hayal ediyorsun?” derken sesindeki bir şey bana tehlikede hissettirdi. Ritmini yavaşlatarak beni kıvrandırdığında az önceki temposuna geri dönmesini diledim. “Derinlerine gömülüp orada kendime bir krallık kurduğumu mu?” Benden esirgediği parmaklarının yokluğuyla sızladım. “Beni tamamen hissettiğinde inlemeyeceksin, Helen.” Saliseler içinde vurgun gerçekleştirdi. Çenemin kenarını öptükten sonra bağırmamı sağlayan bir hamlede bulundu. “İşte bu, beni tamamen hissettiğinde yapacağın şey bağırmak olacak. Hem de sesin kısılana dek. Uzun bir süre.”

Onu ilk gördüğüm andan beri cinsel bir çekim duyuyordum ama bu sandığımdan çok daha öteydi. Sadece parmakları bile daha önce tatmadığım bir zevk perdesini aralamıştı. Onun daha fazlası beni mahvederdi ve ben buna istekliydim.

Marifetli hamleleriyle zevkten bayılma noktasına gelebileceğim yegâne yere baskı uyguladığında gözümün önünden karartılar geçti. Onu daha sıkı sardığımda hiç bırakmak istemiyor gibi bir halim vardı. Demir sürekli cehennemde olduğumuzu söylüyordu ama ben onun yakınında, kolları arasındayken olduğumu düşündüğüm tek yer cennetti.

Arzudan boğuklaşmış sesiyle fısıldadığında bedenime ruh üflendi. “Bana gel, Persephone.”

Gökyüzünü buldum ve yere çakıldım.

BUZ KÜTLESİNDEKİ ŞEYTAN

Demir

Uykuya dalan kadının huzur dolu ifadesinde bakışlarımı dolaştırdım. Yastığa dağılmış kızıl tutamları, soluk teni ve kusursuz bedeniyle bir meleği andırıyordu.

Cehennemimin içine hapsolmuş bir melek.

Bu gece görmüştüm ki Helen Saral'ın da kanatlarında yıpranmış taraflar vardı. Psikoloji hakkında pek bir bilgim olmayabilirdi ama o panikatağının önceden yaşamış olduğu bir durumdan artakalabileceğini bilecek kadar deneyimliydim. Gözlerinde gördüğüm o korku ve endişeden nefret etmiştim. Her daim parıldayan gözlerine yerleşen cansız ifadeden tiksiniştim. Acımasız bir adam olarak insanların kıvrandığını görmekten zevk duyan ben, Helen'i bir daha asla o şekilde görmek istemezdim.

İnsanların bana Hades demesinin bir nedeni vardı.

Beni bildiğini zanneden herkes umarsız, zevk düşkün, çapkın ve zalim bir adam olduğumu düşünürdü. Haklı oldukları bir gerçektir. Yine de bir yanımda daha mevcuttu. Kimsenin görmesine izin vermediğim, kendime bile unutturmaya çalıştığım o tarafta saklanan bir çocuk vardı. Beş yaşına saplanmış ve bir gün bile büyümemiş olan o çocuk, Helen'in yanındayken gün yüzüne çıkmaya başlamıştı. Bu durum beni endişelendiriyordu. Gözlerimi üzerinden alamadığım kadının, üzerimde yarattığı etki beni ürkütüyordu. Ama beni en çok afallatan şey, ona dair her şeyin göğsümün altında yer edinen bir sızıya yol açmasıydı.

Ona çizimlerimi göstermiş, kimsenin bilmediği atölyeme kabul etmiştim. Sadece bir odaya değil, ruhuma da adım atmıştı. Benim kayboluşumu ve kendimi buluşumu görmüştü. Ve bundan etkilenmişti.

Her haliyle bana bunu hissettirmişti.

Beşinci Çember'den sonra üstümüzü değiştirmek adına Dokuzuncu Çember'e geldiğimizde ilacını alması gerektiğini hatırlatmıştım. Her ne kadar üstüne gitmek istemiyor olsam da kriz geçirmesini önlemek adına düşmanlığını kazanmayı bile umursamazdım. Dediğimi yapıp ilacını içtiğinde odama gidip ıslak kıyafetlerden kurtulmuş, geri döndüğümde ise onu koltukta yeni kombininin içinde uyuyakalmış bir halde bulmuştum. Sanırım ilacın yan etkisi uyku yapmasıydı. Belki de bu yüzden onu içmekten hoşlanmıyordu. Gerçi bunun nedeninin daha kişisel olduğuna emindim.

Helen, kontrolün elinde olmasını seviyordu. Üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey olmadığına inandırılarak bugünlere geldiği barizdi. Kendi bile böyle düşünüyor, gözlerindeki kibirden güçlü kalmak zorunda hissettiği anlaşılıyordu. Onu bu denli rahat okuyabiliyor olmamın sebebiyse benzerliğimizdi. Bu düşünceler benim de olduğum adam haline gelmemi sağlamıştı.

Onu kucağıma alıp odasına ilerledim.

Yatağına yatırıp ayakkabılarını çıkardıktan sonra üstünü örttüm. Yastığına dökülen kızıl tutamlarına içim giderken hareket etmeden başka bir işim yokmuş gibi onu izledim.

Tek isteğim yanına kıvrılmak ve onu kollarımın arasına almaktı.

Geçen gece koltukta benimle uyuduğundan beri, o anı tekrar yaşamak istiyordum. Sıcak teninin üstümde olmasını, nefesinin göğsümde dalgalanmasını ve kendine has kadınsı kokusunun ciğerlerime dolmasını arzuluyordum. Söylediğimin arkasındaydım. Helen benim kollarımın arasında olmak için yaratılmış gibiydi. Bedeninin her kıvrımı, vücudumun her santimine bir puzzle parçası gibi uyum gösteriyordu. Ve ben her gece onu kollarıma alarak uyutabilirdim.

Boğazımda oluşan düğüm ile iç geçirdim. Uzansam dokunabileceğim kadar yakınımda duran kadının güzel yüzünü incelerken beni bu denli etkisi altına alabiliyor olması canımı sıkıyordu. Kimseye boyun eğmeyen ben, neden onun önünde diz çökmek istediğimi bilemiyor ve bu gizem karşısında öfkeleniyordum.

Bütün çelişkilerime rağmen emin olduğum bir şey vardı; Helen'i gözümün önünden ayırmamalıydım. Bu gece bana iyi bir ders olmuştu. Karşımdaki kadın son derece güçlü ve dirençli biriydi ama bu kırılgan bir yanı olmadığı anlamına gelmiyordu. Korku ve panik hissettiğinde girdiği hal beni öylesine tedirgin etmişti ki uzun zamandır bu kadar endişelenmemiştim. Yanında olmadığım ve onun kriz anını tek başına atlatmak zorunda kaldığı gibi bir olasılık aklıma düştüğü an etrafı darmaduman

etmek istiyordum. Titreyen ellerinin, ışığı sönmüş gözlerinin ve kusursuz bedeninin altında savaş veren kalbinin tek başına olması...

Bu düşünce göğsümün altındaki sızının yakıcı bir hal almasını sağladı. *Hayır Hades, diye savunmaya geçti karanlık yanımda. Persephone cehenneminden gitmeyecek ve sen onun yalnız kalmasına müsaade etmeyeceksin.*

Ona söylemiştim.

Helen'in gözlerinin içine baka baka onunla işimin bitmediğini aksine daha yeni başladığını dile getirmiştim. Aklımda onunla ilgili planlar vardı. Öncelikle sistemimden atmak zorunda olduğuma inandığım güzel bir virüstü. Bu zamana dek cinselliği kullanarak onu içimden söküp atabileceğime inanmıştım. Şimdiyse emin değildim. Çünkü parmaklarımı bile içinden çıkarmak istemediğim kadının tadına varabilmek için değil gözbebeğim olan İnferno'yu, yedi cihanı dahi yakabilecek kadar gözümü karartmıştım.

Ama neden?

Niye böyle hissediyordum?

Tadı damağımda kalmıştı. Parmaklarıma sinen kadınsı kokusu, aklımda sınırlarını yerle bir ediyor, içimdeki canavarın delirmesine yol açıyordu. Tenindeki lezzet beni doyumsuz biri haline getiriyordu. Dudaklarım ne zaman süt misali beyaz olan gerdanına dokunsa bütün bedenimde bir elektriklenme oluşuyordu. Onu bana bağımlı etmek, her saniyemi içinde geçirmek istiyordum.

Aklımda sesini kısıp düşüncelerimi öteledim.

Şu an odaklanmam gereken daha büyük sorunlar vardı. Öfkemi yönlendirmem gereken bir durum içindeyken bile onu düşünemezdim. Yavaşça yatağa yanaşıp ses çıkarmamaya çalıştım. Ona yaklaşmam ile burnumun direğini sızlatan kokusunun tadına varmam bir oldu. Varlığımı hissetmiş gibi iç geçiren kadın, dudağımda kenarında buruk bir tebessüm yarattı.

Doğrularak komodinin üstündeki lambayı kapattım ve odayı karanlığa boğdum. Kapıyı ardımdan kapatarak hızla uzaklaştım yoksa onu bırakamayacaktım.

Dairemden ayrılıp ofisime açılan kapıdan geçtiğimde karşıma çıkan adam ile adımlarımı yavaşlattım. En güvendiğim korumalarımın biri olan Halit, bir asker gibi ellerini ardında birleştirmiş bana bakıyordu. Yirmili yaşlarının ortalarında fakat yaşına göre oldukça olgun biriydi. Tanıdığım en cesur ve fedakâr adamdı. İki yıl önce dostum dediğim nadir insanlardan biri olan Hektor'un aracılığıyla tanışmıştık. Hektor bana Halit'in sıkı eğitimlerden geçtiğini ve benim için bir saniye düşünmeden

kurşun atıp kurşun yiyebileceğini söylemişti. Adam bunun için tasarlanmış bir robottan farksızdı.

“Beni çağırmışsınız,” dediğinde yavaşça başımı salladım. Ellerimi ceplerime yerleştirerek gözlerimi Halit’in üstünde gezdirdim. Kahverengi saçlara ve gözlere sahip, bir seksen boylarında, yakışıklılık ortalamasının bir tık üstündeydi. Ve bu ona vereceğim görevde tehlike arz ediyordu. Yine de bu iş için en donanımlı kişi oydu. “Evet, sana yeni bir görev vereceğim.” Sözlerim üzerine dik bir duruş sergileyen adama bakarak bu kararımдан pişman olmamayı diledim. “Bu saatten sonra Helen Saral’ın korumasısın.”

Her zamanki gibi lafımı ikiletmeden başını eğerek ona verdiğim görevi kabul etti.

Ona doğru ilerleyip karşısına dikildim. “Yedi yirmi dört bir gölge gibi onun yanında olacaksın. Her hareketini bana rapor verecek, gerekirse onun için ölecek ve öldüreceksin.” Ardından eklemeye bulundum. “Tabii bu saydıklarım ben onun etrafında olmazsam gerçekleşecek şeyler.”

“Emredersiniz.”

Aldığım cevap ile derin bir nefes aldım. Halit’in koruma olarak Helen’in yanında dolaşması gerektiğini biliyordum ve bu da İnferno sınırları dışında, birlikte vakit geçirecekleri anlamına gelirdi. Sesimdeki tehlikeli tınıyı duyduğuna emindim. “Helen Hanım ile olan mesafeni koruyacak, gerekmedikçe onunla iletişime geçmeyecek hatta ona gereğinden fazla bakmayacaksın. Anlaşıldı mı?”

“Kesinlikle,” dediğinde bir nebze rahatladım. Halit’in bu zamana dek bir yanlışını görmemiştım ve dediklerimi yapmazsa onu ne hale getireceğimi bildiğine emindim. Bu yüzden bu duruma bir şans vermeliydim. Her daim Helen’i gözümün önünde tutmak gibi bir umudum olsa da bu mümkün değildi ve onun yanında olmadığım anlarda güvende olacağına inanmalıyım.

“Aferin,” dedikten sonra dairenin kapısını işaret ettim. “İçeriye kimseyi sokma. Buna kendin de dahil.”

Başını sallayan adam bir heykel gibi kapının önüne dikildi. Ben de ofisimden çıkıp Piramit’e doğru yol aldım. Beşinci Çember’deki avın sonucunda elde ettiğimiz cihazı incelemesi için Doğu’ya göndermişim. Cihaz mücevher kutusunun gizlenmiş bir bölümünden çıkmıştı ve arama sırasında kutuyu daha iyi incelemediğim için kendime kızıyordum. Yine de olan olmuştu ve biz bir ipucu elde etmeyi başarabilmiştik. Şimdi oyun sırasında vurduğum Mehmet Özen’in karşısına geçip cehennemimde ne aradığını sorarken onu dövmek için sağlam bir nedenim daha vardı.

Siyah gömleğimin kollarını kıvrıp boynumu geriye atarak çıtırdamasına neden oldum. Helen hayatıma girdiğinden beri birine fiziksel olarak verebildiğim tek acı parmak kırmak olmuştu ve Hades kana aç bir haldeydi. Onu beslemem gerektiğini fısıldayan karanlık tarafıma kulak verdim.

Piramit'e girdiğim an gözlerim beni bekleyen üçlüyü buldu. Doğu bilgisayarın başından kalktığı anda dibinde dikilen ikilinin bakışları bana döndü. Yalın bir adım öne çıkıp konuştuğunda aramızda bir metrelik mesafe vardı. "Maç sorunsuz geçti." Tek kaşı hafifçe kalktı. "Ama sanırım aynı şey Beşinci Çember için geçerli değil."

"Aynen öyle," dedikten sonra Nejat'a baktım. "Davetliler nerede?"

"Mehmet Özen sorgu odasında, geri kalanları ise mahzene indirdim."

"Güzel." Bakışlarım Doğu'ya döndü. "Cihazı inceledin mi?"

"İnceledim patron." Masanın üstünde duran aygıtı aldı. Yedigen şeklindeki makineyi parmaklarının arasında çevirdi. "Söylediğim gibi kartlar bir anahtar ve bu cihazı aktif hale getirebilmemiz için yedi anahtara yani karta ihtiyacımız var. Yine de elimizdeki iki kart ile bir şeyler yapmaya çalışacağım. Belki cihazı hackleyebilirim."

"Elinden geleni yap."

Sözlerim üzerine başını salladıktan sonra cihazın altını çevirdi. "Gözümün çarpan ilk şey bu oldu."

Cihazı daha iyi görebilmek için Doğu'ya yaklaştım ve alt kısma işlenmiş harflere baktım. Siyah metal yüzeyine işlenmiş gümüş rengindeki harfler öfke duygusunun ruhumda kamçılanmasını sağladı. L ve S harfleri ortalarında kalan bir noktayla ayrılmıştı. Aklıma gelen tek şey, bu harfleri sahte isminin ve soy isminin başlarında taşıyan kadın, Lina Seler yani Alin Saral oldu.

"Helen nerede?"

İşittiğim soruyla sesin sahibine döndüm. Sahiplenici yanımda bir aslan gibi kükrediğinde dişlerimi kırarak kadar sert bir şekilde sıktım. Nejat'ın yutkunup bakışlarını kaçırıldığını gördüğümdeyse dikkatini üzerime çekecek bir hiddetle konuştum. "Helen mi?" dediğimde sesim buzdan salkımlar kadar sertti. "Askerlik arkadaşından mı bahsediyorsun? Ne bu samimiyet?"

Nejat şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdıktan sonra mırıldandı. "Ne diyeyim patron? Kadının ismi Helen."

"Helen Hanım diyebilirsiniz," dedi Doğu. Nejat'ın zor duruma düşmesinden fırsat bilip onunla alay etme fırsatını kaçırmamıştı. Yalın ise tek kaşını kaldırarak gözlerini üzerimde dolaştırdığı sırada konuşmaya dahil oldu. "Yenge de diyebiliriz gibi duruyor."

"Yenge mi?"

Nejat'ın sesindeki şaşkınlığa eklenen hayal kırıklığını işittiğimde bütün bedenim kasıldı. "Ne oldu? Yakıştıramadın mı?"

"Esağfurullah," diyerek hızla karşı çıktı. "Çok yakıştırdım."

"Ben anlamadım." Doğu kafasının karıştığını belli eden bir ifadeyle bana bir diğer adamlara baktı. "Helen Hanım ile Demir Bey sevgili mi?"

"Değiliz," diyerek karşı çıktım. "Ama siz öyleymiş gibi davranın." Gözlerimi karşımdaki üçlünün üstünde dolaştırdım ve yanlış anlaşılmalara izin vermeyecek kadar açık bir dille emrettim. "Helen'e karşı en ufak bir saygısızlık ve yavaşaklık istemiyorum."

Üçü de aynı anda başlarını salladılar.

"Doğu, sen cihaz üzerinde çalışmaya devam et." Nejat ile Yalın'a göz attım. "Siz ikiniz benimle gelin."

Nejat ona gelen mesaj üzerine bir tık arkamızdan yürüdüğünde Yalın yanımdaki yerini aldı. Yüzündeki tebessümle bana imalı bakışlar gönderdiğinde kaşlarımı çattım. İnferno'da çalışan insanlar benim için aileden farksızdı lâkin ipin ucunu kaçırmamaya, bana saygı duydukları kadar benden çekinmelerini de sağlamaya çalışırdım. Söz konusu Yalın olduğunda ise daha esnektim. Yıllardır yanımda olmasının yanı sıra benim için gerçek bir arkadaştı. Bu yüzden dilinin altında bir bakla olduğunu anlayabiliyordum. Pişman olacağımı bilsem de susamadım. "Ne bakıyorsun öyle?"

"Nejat, sen ve Helen Hanım'ın Beşinci Çember'den çıkmasının bir hayli zaman aldığını söyledi."

İşittiğim sözlerle omzumun ardından Nejat'a baktım. Hızla bakışlarını kaçırıp daha yavaş yürümeye başladığını fark ettim. Aramıza belli bir mesafe koyarak benden kaçındığında ise önüme döndüm. Helen'in panik atağından bahsetmek istemiyordum. Onu nasıl kendinden geçirdiğimi ise ölsem anlatmazdım. Damağımda izini bırakan o eşsiz anlar bana özeldi. Bu yüzden sorunun yönünü kendimden uzaklaştırdım. "Söz konusu Helen olduğunda hepiniz başıma meraklı Melahat kesiliyorsunuz."

"Melahat kim?" diye sordu Yalın dalga geçerek.

"Babana sor."

"Kırıcı oluyorsun," dese de bakışlarındaki neşe hâlâ oradaydı. "Ben sadece Helen Saral hayatımıza girdiğinden beri sendeki değişimi görüyorum."

"Gözünü kapa, Yalın." Ses tonumdaki uyarı barizdi. "Ben seni kör etmeden gözünü kapa."

"Fazla gerginsin," diyerek gözlerini bedenimde gezdirdi. Ardından bir şeyi fark etmiş gibi tebessümünü saklamaya çalışarak bakışlarını kaçırdı. Aklından geçenleri tahmin edebiliyordum. Helen cehennemime adım

attığından beri ondan başka bir kadın görmez olmuştum. Bunu yakınım-
daki insanların çoğu fark etmişti. Üstüne sinirli yapımın bu ara daha da
hiddetlenmesi eklenince denklem basitti.

Acilen sevişmeliydim.

Ve ormandaki dakikalardan sonra istediğim tek kadının Helen oldu-
ğuna emindim.

Uzun zamandır kimseye karşı böylesine şehvetli bir çekim hissettiğimi
hatırlamıyordum çünkü hiç deneyimlemediğim bir lezzetti. Erekte olmak
benim için zorlayıcıydı. Tabii bu durum kızıl afetin hayatıma girmesiyle
değişmişti.

Sorgu odasına girdiğimde aklımdaki kızıl Tanrıça'yı ikinci plana yer-
leştirmeyi denedim.

Yalın camın diğer tarafında kalırken Nejat ile ben odaya girdik. Ka-
pının açılma sesini işiterek kafasını kaldıran adam gözlerini gözlerimle
buluşturduğunda birkaç adım ilerisinde durdum. Nejat duvara yaslandı-
ğında ise bakışlarımı Mehmet Özen'in yüzünde gezdirdim. İnsanları analiz
etmekte iyiydim ve karşımdaki adamın kayıtsız yüzünden başına aldığı
belanın derecesini kavrayamadığımı görebiliyordum. Bu salaklığı ona pa-
halıya mal olacaktı.

"Cehennemime benden habersiz bir cihaz sokma cesaretinde bulun-
man bana intihara meyilli olduğunu düşündürttü." Bir elimi cebimden
çıkartıp hafifçe çenemi kaşıdım. "Kendini savunmak adına söyleyeceğin
bir şey var mı?"

Sertçe yutkunup âdemelmasını oynattı ve gözlerine yerleşen korkuyla
oturduğu yerde kasıldı. "Ben sadece işimi yapıyordum," dediğinde karşı-
sındaki sandalyeyi çekip ters çevirdim ve bacaklarımı iki yana açarak otur-
dum. Sırtımı yaslamam gereken yere dirseklerimi yerleştirdiğimde sakın
kalmayı denedim. "Daha açıklayıcı olmaya ne dersin?"

Alnında biriken terleri silen adamın göğsü hızla inip kalkmaya başladı.
"Bakın ben sadece teslimatı yerine getiriyordum. Detaylara hâkim değilim
ve buradan bir an önce çıkmak istiyorum. Beni ve arkadaşlarımı bu şekilde
mekânınızda tutamazsınız."

"Seni mekânıma gömerim bile," diyerek aklımdaki planı bir nevi dile
döktüm. "Beşinci Çember'e mezarlık eklemek gibi bir planım vardı ama
daha çok dekor amaçlı olur diye düşünüyordum. Tabii sen ceset haline
gelmeye bu kadar meraklıysan..." Dudağımın kenarı kıvrıldı. "Seve seve
planlarımı daha gerçekçi bir boyuta eğriltebilirim."

"Sen delirmişsin."

Mehmet Özen'in mükemmel tespitiyle gülümsedim. Nejat'a baktığımda onun da güldüğünü gördüm. Karşımdaki adama döndüğümde ise ani bir duygu değişimiyle ciddileştim. "Yeni fark etmen kötü oldu. Belki daha önceden bilseydin bu geceki gibi bir aptallık yapmazdın."

Karşımdaki adam duyduğu korkuyu saklamayı denedi. "Arkadaşlarım nerede?"

"Cehennemin dibinde," dediğimde gözlerindeki endişeyi gördüm. Onları öldürdüğümü zannederek soluklanamadığındaysa tek kaşımı kaldırarak alaycı bir tavra büründüm. "Gerçekten cehennemin dibindeler." İşaretparmağım ile zemini gösterdim. "Aşağıda bir mahzenim var. Oraya cehennemin dibi demeyi seviyorum."

Deli olduğuma emin olmuş gibi afallayan bir ifadeyle yüzüme baktığında iç geçirdim. Kolumdaki saat sabahın yedisini gösteriyordu ve karşımdaki geri zekâlıdan sıkılmaya başlamıştım.

"Bana bildiklerini anlatacak mısın yoksa işkenceyle ağzından laf almaya başlamalı mıyım?"

"Bildiğim tek şey bu gece İnferno'ya teslimat getirmem gerektiği idi."

"Bana yazılım şirketinin CEO yardımcısının basit bir kurye olduğunu söylüyorsun, öyle mi?" Sorum üzerine bakışlarını kaçırduğunda hızla yerimden kalktım ve diğer tarafta duran adamın kafasını tutup masaya geçirdim. Acıyla bağırdığında sesini bastıran bir hiddetle gürledim. "Vaktimi daha fazla harcama ve bana bildiğin her şeyi anlat!"

Kafasını bastırdığım yüzeyden kaldırarak bedenini geriye ittiğimde kaşından yanağına akan kanı gördüm. Bir nebze tatmin olarak yerime geri oturdum ve gözlerimi sersemleyen ifadesinde dolaştırdım. Sarsıntı geçirmesine yetecek kadar sert vurmamıştım ama ağzını açmazsa onu gerçekten parçalara ayıracaktım.

Nejat öfkeme alışıkta fakat genelde daha sabırlı olduğumu bilirdi. Asıl bilmediği şey, karşımdaki adamın bu gece bir değil tam iki hata yapmış olmasıydı. Sadece İnferno'ya gizlice cihaz sokmamıştı. Aynı zamanda Helen'e asılmaya çalışmıştı ve benim bu iki hataya tahammülüm ile affım olmazdı.

"Lina."

İşittiğim isim ile göğsümün altında bir ateş yandı. Helen'in kız kardeşi her geçen gün canımı daha çok sıkıyordu ve onun gırtlığına yapışmak gibi bir hayalim vardı.

"Lina Seler."

Mehmet'in sözleriyle dikkat kesildim. Gözlerini sertçe yumup açtıktan sonra boğazını temizledi ve derin bir nefes alıp yanağından süzülen kanı parmaklarıyla silmeye çalıştı. Dağılan dikkatini toplamak adına parmaklarımı şıklattığımda bakışları beni buldu.

"Bir ay önce..." dedikten sonra duraksadı ve çatılan kaşları yüzünden acıyan canı ile yüzünü ekşitti. Dişlerini sıkarak bana baktığında geri adım atacağını sandım lâkin yüzümde gördüğü ifade her neyse bir bülbül gibi şakımasına yetmişti. "Bir ay önce şirketin CEO'su benimle iletişime geçti. Lina isminde bir kadının geleceğini ve ona yardımcı olmamı söyledi. Ben de dediğini yaptım. Lina Hanım'ı lobide karşılayıp ona odama kadar eşlik ettim. Bana bir cihaz geliştirmek istediğini söyledi. Cihazın bütün yazılımını tamamlamıştı. Teoride her şey hazır. Yapmam gereken tek şey planları mühendislerle iletmek ve prototipi üretmektir."

Aklım olasılıkları tartıp biçmekle meşguldü.

"Lina Hanım, prototipin bir ayda hazırlanacağını öğrendiğinde teslimat adresi olarak burayı verdi. Ona bunu yapamayacağımızı söyledim. Karşılığındaysa patronumdan bir telefon aldım." Kaşları tekrar çatıldı. "Lina Hanım'ın istediğini yapmamız gerektiğini, bütün planlamaların yapılacağını ve bu işin son derece gizli olduğunu söyledi. Ben de Öykü'nün doğum gününü bahane ederek böyle bir bok yedim."

Helen'in kız kardeşi sınırlarını aşmış, kırmızı çizgiyi çoktan geçmişti. Ablasının gözünde bir kurban olan küçük kız benim için son derece tehlikeli bir kaçıktı. Onu bulduğumda elimden çekecekleri vardı ve bunlar kan ile vahşet içeren şeylerdi.

Karşımdaki adamın doğruyu söylediğini anlayabilecek kadar tecrübeliydim. Bu yüzden ona değil diğer etkenlere odaklandım. "Patronun kim?" Sorum dudaklarını birbirine bastırmasına neden oldu. Direnç göstereceği barırdı. Bu yüzden elimi Nejat'a doğru uzattım. Saniyeler içinde belinden çıkardığı silahı avucuma yerleştirdi. Mehmet Özen büyüyen gözlerle elimdeki alete bakarken ben sürgüyü çekip namluyu ona doğrulttum. "Patronun kim?"

"Lütfen," diye mırıldandı. "Kovulmak istemiyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bana yanıt vermezsen öleceksin ve kovulacağın bir işin kalmayacak. Hatta pratikte direkt kovulmuş olacaksın." İç geçirdim ve beni izleyen Nejat'a baktım. "Cahille sohbet etmek cidden zormuş."

Karşımdaki adam ağzını açıp tek kelime etmediğinde kararsız kaldığını gördüm çünkü sözlerimdeki doğruluk payını algılayabilecek kadar bilinci yerindeydi. Onu teşvik etmeye çalışarak parmağımı tetiğe yaslardım.

Bu hareketimi fark ettiğinde hızla sorumu yanıtladı. “Vivian Dwight.” Omuzlarını düşürerek adeta teslim oldu. “Şirketin CEO’su Vivian Dwight. Kendisi İngiliz asıllı bir işkadını. Şirketin de asıl sahibi.”

Nejat’a bakıp kadını araştırmasını işaret edercesine başım ile kapıyı gösterdim. Aldığı emir karşısında bir saniye kaybetmeden harekete geçti. Onun gidişiyle karşımdaki adama baktım ve edinebileceğim diğer bilgileri toplamaya çalıştım. “Ürettiğiniz prototip, tam olarak ne işe yarıyor?”

“Emin değilim,” dedikten sonra arkasına yaslandı. “Daha önce görmediğim bir altyapıya sahipti. Veriler ve içerik bize hazır bir halde gelmişti. Prototipin taslağı bile tamamlanmıştı. Biz sadece icraata geçirdik.” Bir an duraksadı. “Ama tuhaf bir tasarımı. Sanki bir kasa gibiydi.”

Yedi anahtar ile açılan bir kasa.

İçinde bu denli değerli neyi saklıyor olabilir?

“Taslaklar hâlâ sizde mi?” Sorum üzerine başını iki yana salladı. “Protokol gereği işlem tamamlandıktan sonra taslak ve verileri yok ederiz. Lina Hanım’ın tasarımı en üst güvenlik önlemleriyle yapılmıştı. Bu yüzden teslim ettiğimiz prototipten sonra elimizde hiçbir şey kalmadı.”

Buna inanmak güç değildi. Benim cehennemim de gizliliği esas alan bir işletmeydi. Bu konuda müşteri memnuniyeti öncelikti. Bu yüzden bizde de veriler ve kimlikler her daim gizli tutulur, gerek duyulursa yok edilirdi ama bu oldukça maliyetli bir işti.

“Lina Seler size ne kadar ödedi?”

“Bir servet olduğuna eminim.” Çenesinden süzülen kanı elinin tersiyle silmeye çalıştı. “Ama tam meblağı bilmiyorum çünkü ödeme direkt CEO’nun hesabına havale edildi.” Kendiyle konuşur gibi mırıldandı. “O denli genç gözükken birinin bu kadar parası olmasına anlam verememiştim.”

Canımı sıkan bir diğer nokta.

Alin o paraları, Sekizinci Çember’imde oynadığı oyunlardan kazanmıştı. Helen, Alin’in Wahab’tan aldığı meblağı bana söylediği an bir nevi Lina Seler’e sponsor olmuş olduğumu anlamıştım. Sinir katsayılarımı yükselten bu farkındalık egomu yerle bir ediyordu.

“Bu prototip, tam olarak nasıl çalışıyor? Onu üretirken ne işe yaradığını çözememiş olamazsınız.”

“Çalışması için yedi tane kart gerek.”

Bildiğim şeyi söylediği için daha çok sinirlendim. Elimdeki silahı daha sert kavradığımda yeni bir bilgiyi gün yüzüne çıkardı. “Prototip boş bir ekran gibi. Asıl önemli olan cihaza yerleştirilecek kartlar. O kartlar

ile prototip aktif hale gelecek. Aktif hale geldiğinde ne işe yarayacağı ise kartlardaki yazılımlara bağlı. Kartların yazılımı ve manyetik bölümündeki aktivasyon kodu taslakların arasındaydı ama içeriğini biz de göremiyorduk. Dediğim gibi daha önce böyle bir sistemle karşılaşmadım.” Yalvaran bakışlarını gözlerime dikti. “Yemin ederim başka bir şey bilmiyorum.”

“Belki arkadaşların biliyordur.”

Başını yavaşça salladı. “Onlar bu cihazın üretiminde çalışmadılar. Çoğu şirkette alt pozisyonundaki insanlar. Hiçbir şeyden haberleri yok.”

“Öykü Bayrak da onlara dahil mi?”

“O yazılımdan anlamaz. Şirketin PR işleriyle uğraşır.” Yüzündeki duygu yoğunluğuna anlam veremedim. “Bu gecenin onun için güzel geçmesi gerekiyordu ama ben her şeyi mahvettim.”

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım ve silahı belime yerleştirdim. Saçma pişmanlığına ayıracak vaktim ve takatim yoktu. Karşımdaki adamdan edinebileceğim başka bir bilgi kalmamıştı. Yine de ona elimdeki gücü hatırlatmak istedim. “Girişte imzaladığın anlaşmayı çiğnediğin için yarın avukatlarım seninle iletişime geçecek. Kendin ile arkadaşlarını da maddi ve manevi bir bok çukurunun içine attın.” Ellerimi ceplerime yerleştirdim. “Eğer bana bilmediğim bir şey söylemeyi becerirsen arkadaşlarını bağışlarım.”

Mehmet Özen’in yüzündeki ifade midemi bulandırdı. Bu duyguyu nerede görsem tanırdım. Tiksinnemi sağlayan bir acizlik ile bana bakan adam, acınacak haldeydi fakat benim insafım ona işlemezdi. Bunu bakışlarımdan sezmiş gibi pes ederek iç geçirdi. Dolan gözlerini saklamaya çalışarak bakışlarını kaçırdıktan sonra ellerini yüzüne kapattı. Birkaç saniyenin ardından parmaklarını indirip bir karara varabilmiş gibi dudaklarını araladı.

“Kartlardan biri Vivian Dwight’ta.”

Tepki vermedim ve sorgu odasından çıktım. Az ilerimde kalan Yalın’a bakmadan Piramit’e gittim. Elimde bariz bir hedef vardı. Vivian isimli kadının elindeki kart bizi bir adım öne taşıyacaktı.

Piramit’e girdiğimde doğruca Doğu’ya baktım. Nejat’ın ona verdiği ismi araştırdığını görebiliyordum. Saniyeler içinde ekrana yansıyan kadın fotoğrafıyla bakışlarımı yabancıda dolaştırdım. Kahverengi saçları ve gözlerine, dolgun dudakları eşlik ediyordu.

“Vivian Dwight,” dedi Doğu. “Otuz beş yaşında, baba İngiliz anne ise Türk. Lise ve üniversite hayatını Londra’da geçirmiş. Altı yıl önce Türkiye’de kurduğu yazılım şirketiyle büyük başarılarla imza atmış biri. Sicil taramasından kayda değer bir şey çıkmadı. Uçuş bilgilerini hackledim.

Normalde birkaç haftadır Londra'daymış ama iki gün sonraya bilet almış. Türkiye'ye geri dönüş yapıyor.”

Dışarıdan bakıldığında sıradan ve temiz bir profile sahipti fakat kadının gözlerinden bile bunun büyük bir yanılgı olduğu anlaşılıyordu.

“Kadın ile ilgili bulabildiğin her veriyi istiyorum.” Bakışlarımı fotoğraftan ayırdım ve beni dikkatle dinleyen adama döndüm. “Nerede yaşıyor, kimlerle görüşüyor, hangi mekânlarda takılıyor, Alin Saral ile ne gibi bir bağlantısı olabilir? Önemsiz olduğunu düşündüğün en küçük detay bile akşama kadar elimde olacak.”

“Emredersiniz.”

“Mehmet Özen ve davetlileri ne yapalım?” diye soran Nejat’a baktım. “Bırakın gitsinler ama bir süre gözlerimiz üzerlerinde olsun. Özellikle Mehmet ile Öykü’nün. İkisinin bilgisayar ve telefon kayıtlarını istiyorum. Ayrıca attıkları en ufak adım dahi bana rapor edilmeli.”

Verdiğim emirler üzerine harekete geçen adamlarıma son bir bakış atıp Piramit’ten ayrıldım. Ofisime girdiğimde peşimden gelen Yalın’a bakmadan homurdandım. “Benden bu kadar, uyumam lazım. O yüzden söyleyeceğin şey önemli değilse sonra konuşalım.”

“Erman Kavas, Alper’i bulmaları için adamlarını görevlendirmiş.”

İşittiğim sözlerle bir hışım ardıma döndüm. Gençer itinin babasını bu olanlardan uzak tutması gerekirdi çünkü Erman Kavas işimi baltalamaya çalışırsa, öldürme süründür politikam yürürlükten kalkardı.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Sakinleşip düşünmeye çalışarak derin bir nefes aldıktan sonra Yalın’a baktım. “Erman Kavas’ı takip edin. Gençer’le konuşup bir boka yaramazsa elimde kalacağını söylerim.”

“Helen Hanım’ı vurmaya çalışan şahıs ile ilgili bir gelişme elde ettik,” diyerek dün yaşanan olayı bana hatırlattığında göğsümün altında çıkan yangının nedeni korumacı tavrımdı. Helen’e doğrultulan namlu sanki bana doğrultulmuştu. Açıkçası biri bana nişan alsa umursamazdım lâkin söz konusu o olduğunda bende bir şeyler değişiyordu.

“Anlat.”

“Söylediğiniz motoru geri zamanlı olarak mobeselerden takip ettik. Motorcu hakkında bir bilgimiz yok ama Alin Hanım’ın İnferno’da sırta kadem bastığı o gece, motor iki sokak ötemizde görülmüş.”

Bu işin gittikçe çığırından çıktığını ve daha karmaşık bir hal aldığını hissediyordum. Bütün suçu ise Alin’e yüklüyordum. Görünenden çok daha zeki bir kadındı ve planladığı her neyse algılamaya yetecek kadar ipucuna sahip değildik ki bu beni sinirden insanlıktan çıkacak bir noktaya getiriyordu.

“Araştırmaya devam et.”

Başını sallayıp beni anladığını belirttiğinde vakit kaybetmeden daireme açılan kapıya yürüdüm ve bıraktığım konumda bekleyen Halit’i kısaca selamladıktan sonra içeriye girdim.

Gün bitmek bilmiyordu.

Yukarıya çıkıp gözümünden akan uykuyu umursamadan Helen’in odasının kapısını açtım. Salondan yayılan ışık hafifçe yüzünde dalgalandı. Mışıl mışıl uyuyordu. Edindiğim yeni bilgileri ona anlatmalıydım. Ondan bir şey sakladığımı anlar veya öğrenirse pençelerini bu sefer daha derinime saplardı. Bu düşünce ensemdeki tırnak izlerini anımsama neden oldu. Çalışanlarımın niye enseme kaçamak bakışlar attığını şimdi anlayabiliyordum. Gülümsemeden edemedim. Küçük kedimin bir kaplandan farkı yoktu.

Kendi odama gitmem gerektiğinin bilincindeydim ama bunu yapmak istemedim. Berbat bir sabah geçiriyordum ve bir nebze de olsa huzura ihtiyacım vardı. Bu yüzden kapıyı tamamen açıp odanın içinde adımladım ve iri bedenimi yavaşça yatağın üstüne bıraktım. Helen varlığını hissetmiş gibi derin bir nefes alıp ellerini bana doğru uzattı. Parmaklarını karın kaslarıma bırakıp bedenini bedenime yasladığında kolumu uzatıp başını yavaşça kaldırdım ve kafasını göğsüme yasladım. Anında vücudumu sarmaladı ve bana sarılarak uyumaya devam etti.

Kokusu benliğimi çevrelemiş, sıcaklığı anında benim olmuştu. Kızıl tutamlarını okşayarak gözlerimi yummadan önce fısıldadım. “İyi geceler, Persephone.”

Batmak üzere olan güneşe bakarak sessiz kalmaya devam ettim.

Aslında konuşmak istiyordum. Hayatımda ilk defa bir şeyleri anlatma ihtiyacı hissediyordum. Öyle ki akıl alacak kadar kararsız bir haldeydim. Yine de yapamıyor, ağzımı açıp kafamda dönüp dolaşan şeyleri dile dökemiyordum.

Gömleğimin yakasını çekiştirerek derin bir nefes aldım. Karşımda oturan kadına kaçamak bakışlar gönderdiğimde gözünü üzerime dikmiş, yüzündeki tebessüm ile beklediğini fark ettim. Beni rahatsız eden şeyler olduğunun farkındaydı ama ağzını açıp tek kelime etmiyordu. Sanırım benim konuşmamı bekliyordu. Bu gidişle daha çok bekleyecekti çünkü on beş dakikadır oturduğum yerde kıvranmakla meşguldüm.

Canımı sıkan ve beni geren şeyler vardı.

Öncelikle uyandığımda yanımda yatan kadına ne diyeceğimi bilemediğim için hızla duş alıp hazırlanmış ve İnferno'dan adeta kaçarcasına çıkmıştım. Sabah ve öğleden sonra toplantılarım olduğu için aklımı oyalayabiliştim ama bana mesaj atıp gelişmeleri öğrenmek istediğini belirttiğinde ona diyebildiğim tek şey akşam konuşacağımız olmuştu. Ve ben ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Kız kardeşinin yediği bokları anlattığımda yaşayacağı hayal kırıklığını görmek istemiyordum. Endişelenmesinden ve tekrar kriz geçirmesinden çekiniyordum. Yine de bildiklerimi ondan saklayamazdım. Öğrenmeyi hak ediyordu. Kahretsin ki Helen Saral her şeyi fazlasıyla hak ediyordu.

Tekrar gömleğimin yakasını çekiştirdim ve içerisinin sıcak olduğunu düşündüm. Psikoloğum zihnimi okumuş gibi yanında duran kumandaya uzanıp klimayı açtığında ise az kalsın kahrkaha atacaktım. Kesinlikle benden daha sabırlı biriydi.

Kahverengi gözlerindeki sıcaklık ile bana bakan kadın tebessümünü genişlettiğinde bakışlarımı üzerinde dolaştırdım. Beyaz takım elbisesine eklenen aynı renk stiletoları ile şık gözüküyordu. Ellerini kucağında duran defterin üstüne bırakmıştı, parmağının arasındaki siyah dolmakalem ayrılmaz bir parçası gibi duruyordu. Bu zamana dek birçok psikologla görüşmüş, hepsinden bir noktadan sonra sıkılmıştım. Bu seferki farklıydı. Karşımdaki kadın beni zorluyor, gerçekleri yüzüme vurmaktan çekinmiyordu. Buna rağmen ona kızamıyor, aksine kendimi güvenli bir alandaymış gibi hissediyordum.

Hayatımda ilk kez yargılanmayacağımı ve ne söylersem söyleyeyim anlaşılacağımı düşünüyordum. Belki de bu yüzden ağzımı açmakta güçlük çekiyordum. Bu tarafsızlığı bozacak bir şey yapmak istemiyordum.

Kahverengi saçlarını geriye atan kadın omzunun ardından baktı. Batmak üzere olan güneşe karşı konuştuğunda gündelik sohbeti karşısında afalladım. "Bugün hava çok sıcak." Bunaldığı sesinden belli oluyordu. "Müsaadenizle," diyerek ceketini üstünden çıkardı.

Kibarlığı karşısında sertçe yutkundum ve geldiğimden beri ona merhaba bile demediğimi hatırlayarak ne kadar kaba bir davranış sergilediğimi fark ettim. Koltuğunun yanına katladığı ceketini yerleştirdi. Büyük gözlerini üstümde gezdirdiğinde kendi ceketimin bana da ağırlık yaptığını fark ettim.

"Siz de çıkarın isterseniz," dediğinde sanki bunu söylemesini bekliyormuş gibi ceketimi çıkardım ve soluklandığımı hissederek ona baktım.

Yüzündeki gülümsemeyle arkasına yaslandığında tebessüm ettim. Sesimde hayat bulan kelimelere engel olamadım. “Beni manipüle mi ediyorsunuz?”

Sorum ile yüzünde mimik oynamadı. Saniyeler önceki ifadesini bozmadan soruma soruyla yanıt verdi. “Neden böyle düşündünüz?”

“Gündelik sohbetiniz ve ceketinizi çıkararak aramızdaki resmiyeti yok etmeye çalışmanız bana bunu düşündürttü,” dedikten sonra tek kaşımın kalktığını hissettim. “Sanki rahatlamamı sağlayarak beni konuşturmaya çalışıyorsunuz.”

Gülümsemesi genişledi. “Yoksa bana anlatmak istediğiniz bir şey mi var, Demir Bey? En ufak hareketimden böyle bir çıkarımda bulunduğunuza göre bana söylemek istediğiniz bir şey olmalı.”

Evet, ona anlatmak istediğim şeyler vardı ama kenetlenen çenemi açamıyordum. Bunu anlamış gibi iç geçirip başka bir konuyu gündeme getirdiğinde yapmaya çalıştığı şeyin farkındaydım. Beni kıvama getirmeye çabalıyordu ve bu işe yarayacak gibiydi.

“Bana haftanızın nasıl geçtiğini anlatır mısınız?”

Sorusu üzerine düşünmeden cevap verdim. “Gergin, hareketli.” Aklıma düşen kadın ile içimde kıvılcımlar meydana geldi. “Ve beklenmedik.”

“Beklenmedikten kastınız nedir?”

“Ona çocukluğumdan bahsettim,” dediğimde kendime şaşırdım. Uzaklara dalan bakışlarımı hızla karşımda oturan kadına çevirdiğimde işinde tahmin ettiğimden daha iyi olduğunu bir kez daha anladım. Aynı şekilde yine tek bir mimik sergilemedi. “Ona derken Helen Hanım’dan bahsediyorsunuz, değil mi?”

Başımı sallamakla yetindim.

Gözlerimi batan güneşe çevirdim. Gökyüzüne, bana Helen’in saçlarını anımsatan bir kızılık hâkim olmaya başlamıştı. Aklımdaki kadın gözümün önüne gelir gibi oldu. Kollarımın arasındaki kusursuz bedenine eklenen, çakır mavisi gözleri ve daha önce kimsede görmediğim kadar parlak olan gülümsemesi zihnimde yeşerdi.

“Helen Hanım’a ne anlattığınızdan bahsetmek ister misiniz?”

Sorusuyla göğüskafesimde bir sıkışma meydana geldi. Mutfak tezgâhına oturmuş, beklentiyle yüzüme bakarken içimde fırtınalar kopmuştu. Benimle paylaştığı bilgi karşısında ne söyleyeceğimi bilememiştim. Benim için yaşadığım diğer şeylerin yanında önemsiz bir ayrıntı gibi gelen ufak bilgiyi paylaştığımda ise bakışlarındaki acımayı görerek dağılmıştım. Kimsenin bana öyle bakmasını istemezdim. Kimsenin benim adıma üzülmesini dilemezdim. Hatta bundan rahatsızlık duyardım.

Helen bana öyle baktığında bu saydıklarımın hiçbirini hissetmemiştim. Arzuladığım tek şey, bana sarılması olmuştu. Hayatımda ilk defa birinin paylaştığım acı karşısında bana şefkat göstermesini istemiştim.

“Ona beş yaşımıdayken annemi kaybettiğimi ve bu yüzden bir süre sokakta yaşamak zorunda kaldığımı anlattım.”

Benden ilk defa geçmişim hatta kendimle ilgili bu kadar önemli bir bilgiyi işiten kadının tepkisini görmek istemeyerek batan güneşe bakmaya devam ettim.

“Ona çocukluğumdan bahsettim,” diye tekrarladım. “Ama kışın Rusya’nın sanılandan bin kat daha soğuk olduğunu söylemedim. Yırtık kıyafetlerimin ve delinmiş kabanımın beni ısıtmadığını, çöpten bulduğum artıklarla karnımı doyurmaya çalıştığımı...” Bütün bedenim anımsadığım hatıralar ile kasıldı ve nabzım hızlandı. “Bir kenara atılmış olan ve çamurun içinde bulduğum berenin iğrenç koktuğunu, dize kadar gelen karların içinde bata çıka yürümeye çalıştığımı, postallarım yırtık diye çoraplarımın hep ıslak olduğunu, küçük bedenimin o karların altında kaç kez kaldığını...” Histerik bir tebessüm dudaklarımı ele geçirdi. “Bir kere donmak üzereyken bulunduğumu ve hastaneye kaldırıldığımı, hastanede kaldığım o bir haftanın bana tatil gibi geldiğini çünkü aylar sonra bir yatakta yattığım için kendimi şanslı saydığımı...” Yutkunamadım. “Ama en önemlisi, soğuktan nefret edemediğimi çünkü sonsuza dek ruhen saplandığım o buz kütlesinde cezalandırılacağıma inandığımı ona anlatmadım.”

Acıma duygusuyla karşılaşacağımı zannederek karşımdaki kadına baktığımda görebildiğim tek şey bariz bir şaşkınlık oldu. “Demir Bey...” diye mırıldandı. “Sanırım az önce Rusça konuştunuz.”

Sözlerinin kanıtını görebilirmişim gibi çatık kaşlarla etrafa baktım. Farkında olmadan anadilimi konuştuğum gerçeğini sindirmeye çalışarak yutkundum. Bazen bunu yapardım ama genelde kâbus gördüğüm zamanlarda olurdu. Gerçi az önce anlattıklarım zaten kâbuslarımın temeliyken onları Rusça dile dökmem çok da ironik olmamalıydı.

“Diyorum ki...” Derin bir nefes alıp doğruldum ve dirseklerimi dizlerime yaslarken bu sefer Türkçe konuştuğuma emin oldum. “Helen’e sadece yüzeydeki en sığ ve zararsız yarayı gösterdim ama o yine de benim için üzüldü.” Bakışları aklımdan çıkmıyordu. “Şimdi ben ona derinimdeki acıları nasıl anlatırım?” Bir çare arar gibi fısıldadım. “Ya duyacakları onu kahrederse?”

Bakışlarını gözlerimden ayırmayan kadın az önceki şaşkınlığını bir kenara bıraktı. “Anlatacaklarınızı Helen Hanım’ın kaldıramayacağını mı düşünüyorsunuz?”

Bir an düşündüm.

Helen gördüğüm en güçlü kadınlardan biriydi. Kendi ayakları üstünde duran, hayatı için çabalayan takdir edilesi bir insandı. Dün yaşadığı panikatağı daha önce birçok kez atlatmak zorunda kalmıştı ve içimden bir ses çoğu zaman böyle bir durumdayken yalnız olduğunu söylüyordu. Kendi acılarıyla baş edebilen biri olarak benim anlatacaklarımı da kabullenebilirdi ama ya söyleyeceklerimden sonra bir daha bana aynı gözle bakmazsa? O zaman ben bunu nasıl kaldıracaktım?

“Onun gözündeki saygınlığımı yitirmek istemiyorum.” Arkama yaslanıp başımı dik tuttum. “Bana baktığında o beş yaşındaki çocuğu görmesini istemiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü o çocuktan nefret ediyorum,” diye yanıtladım. Uzun zamandır kendime dahi itiraf etmediğim gerçeği dile dökmenin verdiği rahatlıkla soluklandığımda gülümsedim. “O çocuktan nefret ediyorum çünkü çok çaresiz ve zayıf.”

“Şu an olduğunuz adama baktığımda bu söylediğinize inanmakta güçlük çekiyorum.”

İşittiklerim karşısında başımı iki yana sallayarak karşı çıktım. “Şu an olduğum adam da ondan farksız değil. Bunu kamufle edebilmemin tek nedeni ise üvey ailemin parası. Armani takım elbisem sizi yanıltmasın ben hâlâ o sokak çocuğuyum.”

“Böyle mi düşünüyorsunuz?”

“Böyle olduğunu biliyorum.” Beni dikkatle inceleyen kadının gözlerine bakarak asıl olduğum kişiyi görmesini sağladım. “İşadamı kimliğimin ardında gerçek bir canavar var. Hayatta kalmak için kötü şeyler yapmış, acıdan ve kandan yoğrulmuş bir adam. Zevke saplantılı olmamın en büyük nedeni de bu. Beş yaşım yüzünden aklım her günümü son günüm gibi yaşamak istiyor.”

“Canavar mı?”

Hayır, bu yanlıştı.

Asıl olduğum şeyi dile döktüm. “Şeytan.”

“İçinizdeki şeytanı Helen Hanım’ın görmesini istiyor musunuz?” diye soran kadına gülümsedim. “Helen o şeytanı görüyor, hatta o şeytandan hoşlanıyor. Benim derdim o şeytanın arkasındaki çocuk. O çocuğu kimse-nin görmesini istemiyorum.”

“Öyleyse geçmişinizi neden Helen Hanım’a anlatmayı planlıyorsunuz?” Kadının yüzünde kafasının karıştığını belirten bir ifade yeşerdi ama bu ifadeyi yüzüne bilerek yerleştirdiğinin farkındaydım. “O çocuğu görmesini istemiyorsunuz ama o çocuktan Helen Hanım’a bahsettiğinizde üzüleceğini söylüyorsunuz.”

Biri mideme yumruğunu indirmiş gibi iki büklüm oldum. Ağzımda acı bir tat belirdi ve işittiklerime öfkelen dim. Psikoloğum doğru bir noktaya parmak basmıştı ve ben o parmağı kırmak istiyordum. Gerçekten de neden bunun sorgulamasını yapıyordum?

“Ben...” diye söze başladım fakat kendimi savunabilecek tek bir kelime dahi bulamadım. Konuyu değiştirmekten başka bir çarem yoktu. “Öpüşme fobimi yenmek istiyorum.”

“Bunu sorun etmediğinizi sanıyordum.”

Kaybolmak üzere olan güneşe bakarak soluklandım. Geçen gecenin görüntüleri zihnime ışık tuttu. Helen’in dolgun dudaklarıyla aramda sadece bir santim vardı. Sıcak nefesi ciğerlerime doluyor, vaat ile parıldayan gözleri bana yalvarırcasına bakıyordu. Öpüşmekten hoşlanmadığımı biliyordu. Bunu belli etmişti. Hatta bu konuyu kapsayacak her durumda bana incelikte yaklaşıyordu. Tavrına minnettardım fakat bundan hoşnut değildim. O dudakları istiyordum. Hayatımda ilk kez birini öpmeyi, dudaklarını sömürmeyi arzuluyordum.

Tenini öpmek bile aklımı yitirecek gibi hissetmeme neden olurken dudakları bana ne yapardı bilmek istiyordum.

“Etmiyordum,” dedim ve tekrar kahverengi gözlere baktım. “Ama artık ediyorum.”

“Sizce bunun sebebi nedir?”

“Çünkü sonunda öpmek istediğim biri var.”

Sözlerim karşısında başını hafifçe yana eğen kadın yüzümü incelediğinde neden bu kadar dikkatle baktığını anlayamadım. Bir şeyi görmek, anlamak ister gibiydi. Saniyeler içinde sorduğu soruyla neye uğradığımı şaşırdım. “Helen Hanım’dan ve aranızda gelişebilecek potansiyel ilişkiden beklentiniz nedir, Demir Bey?”

İşittiğim sorular ile kendimi sorguya çektim.

Bu kadından ne istiyordum?

Ona dair her şeyi diye yanıtladı karanlık tarafım. Bana verebileceği her zerresini arzuluyordum. Her saniye adımı inlemesini, ellerimde gevşemesini, ağzımda bırakacağı tadı, kokusunu ve bana yangınları çağrıştıran kızıl saçlarını istiyordum.

Ruhu siyah kanatlarımın altında var olsun, kalbi benim için çarpsın, bedeni mabedim haline gelsin... Gökyüzünü sahiplenmiş gibi parıldayan mavi gözleri bana her daim sıcaklıkla baksın, içimi kıpırdatan gülüşü benim için yeşersin ve vücuduna verilecek her haz benim bedenim sayesinde gerçekleşsin...

“Ondan istediğim...” Karşımdaki kadının mecaz yöntemini kullandığımı düşünmesine neden olabilecek bir alaycılıkla devam ettim. “Cehennemimden ayrılmaması. Hades’in ellerine düşen Persephone gibi yanımda kalması ve *kışıma bahar getirmesi*.”

Kullandığım benzetme karşısında kucağındaki deftere bir şeyler yazan kadının manyağın teki olduğuma kanaat getirdiğine emindim. Başını kaldırıp gözlerimizi buluşturduğunda görmezden geldiğim diğer soruyu tekrar dile getirerek beni köşeye kıştırdı. “Peki bu ilişkiden beklentiniz nedir?”

İlişki kelimesine aşına değildim. Bu zamana dek sevgilim dediğim tek bir kişi dahi olmamıştı. Gerçi bu dünden sonra bir yalan sayılırdı. Mehmet Özen’in gözüne bakarak Helen’in sevgilim olduğunu söylemiştim. Bunu yanımdaki konumunu anlamlandırmak için yapsam da asıl nedeni sahiplenici tavrımdı. O piçin Helen’e istemediğim bir göz ile bakmasını istememiş, alanımı işaretlemeye çalışmışım.

Bana bir Tanrıça’yı anımsatan kadınla bir ilişki içinde olmak, ona sevgilim diye hitap etmek istiyor muydum?

Açıkçası bunun düşüncesi bile bana komik ve absürt bir şaka gibi geliyordu. Yine de onu orgazmın tepesine çıkardığım sırada niyetimi açık etmiştim. Helen zeki bir kadındı ve ona Persephone dememin ardındaki nedeni fark edecekti. Onu kendim için istediğimi anlayacaktı ve bu fikirden hoşlanmazsa beni mahvedecekti çünkü asla onun istemediği bir şeyi yapmazdım. Şerefsizin teki olabilirdim lâkin o denli piç değildim.

“Tek beklentim...” dedim bir nebze gerçek ve bir nebze yalanla. “İstediyimi elde etmek.”

“Sonra ne olacak?”

Bana bakan gözler üzerimde bir baskı yarattı. Bakışlarımı kaçırarak koltuğa gömüldüğümde bacak bacak üstüne atıp bir kolumu yanımdaki desteğe yasladım. Helen’den alabileceğim her şeyi sömürdükten sonra ne olacaktı bilemiyordum. Bir yanımda ona duyduğum cinsel çekimin sonlanacağını iddia ediyordu. Uzun zaman sonra beni tahrik eden tek kadın olması, ona duyduğum açlığın sebebiydi ve o açlık doyuma ulaştığında her şey sıkıcı bir oyun haline gelecekti. Diğer yanımda ise bu kadar emin değildi.

Sadece ona bakarak bile günlerimi geçirebilirdim ve tek bir saniyesinden bile sıkılmazdım.

Eğer bu böyle devam ederse ve Helen de benden sıkılmazsa bu işin sonucunda ne olurdu? Bu soruya verebileceğim tek bir yanıt vardı ve kararlılığımın anlaşılmasını umut ettim.

“Kararmış kalbimden artakalan her neyse onun olabilir.”

Dudağının kenarı kıvrılır gibi oldu. Benimle gurur duyarcasına baktığında afalladım. Fark etmediğim neyi idrak etmişti? Saliselik bir zaman diliminde ifadesini değiştirip tekrar bir duvara döndü. “Peki ya Helen Hanım kararmış kalbinizden artakalan her neyse onu istemezse?”

İşte bu soru kurşunlardan, bitmek bilmeyen beş aydan ve içimdeki çocuğa duyduğum nefretten bile daha acı vericiydi. Helen kollarımdayken huzurlu gözüktüyordu. Bana her baktığında varlığını arzuladığını görebiliyordum ama o zincire vurulamayacak kadar bağımsızlığına düşküncü. Bir kaplandan kedi yaratamazdınız ve bir kedinin kaplana dönüşmesini bekleyemezsiniz. İçimdeki bir noktayı ele geçiren kızıl afetin bana ilgi duyduğunu anlayabiliyordum ama o ilginin geçici mi kalıcı mı olduğunu çözemiyordum. Kendiminkinin bile derecesini anlayamıyorken onunkini nasıl bilebilirdim?

“O zaman kışım bahara dönmez,” diyebildim sadece.

“Ve bu sorun olmaz mı?”

Tebessüm ettiğimde karşımdaki kadının ilk kez tedirgin bir hale büründüğünü gözlemledim. “Olmaz, dediğim gibi...” Karanlık bir tonlama sesimi ele geçirdi. “Soğuğu severim.”

Kısa bir bakışmanın ardından psikoloğum defterine bir şeyler daha yazdı.

Kafasını kaldırıp önce duvarda asılı duran saate sonra bana baktı. Yüzündeki tatlı tebessüm ile yaslandığı yerden doğrulduğunda bunun ne anlama geldiğini biliyordum. “Seansımızın sonuna geldik. Gelecek hafta, bugün anlattıklarınızı daha detaylı bir şekilde konuşmak istiyorum. Özellikle fobinizi yok etmek istiyorsak,” Kendi zehrimi bana tattırmak istercesine alaycı bir tavır ile gülümsedi. “Bana soğuğu ne kadar sevdiğinizi ispatlamalısınız.”

Yerimden kalkıp ceketimi aldım. “Siz nasıl isterseniz.”

Odadan çıkıp ödemeyi yaptıktan sonra ceketimi üzerime geçirdim ve kliniği terk edip arabama bindim. Emniyet kemerimi taktığım sırada telefonuma gelen mesaj sesini işittim. Cebimden çıkardığım cihazın ekranına baktığımda Helen’in yazdığını görmek merakla doğrulmamı sağladı.

Mesajı açıp bunun bir fotoğraf olduğunu anladığımda ise gördüğüm görselle gülümsedim. Kerberos'un üzerine geçirilmiş gri kazaklı fotoğrafı neşemi yerine getirmişti.

Bu kombiniyle iyice sana benzedi.

Gözlerimi devirdikten sonra arkama yaslanıp cevap yazmak üzere harekete geçtim.

Ben daha yakışıklıyım.

Narsist!

Saniyeler içinde bir fotoğraf daha geldi. Ekranı bakakaldığımda Helen'in güzelliği karşısında bir kez daha büyülendim. Üzerine geçirdiği siyah ceket elbisesi, uzun çizmeleri, pırlanta küpeleri ve dudaklarına buladığı kırmızı rujuyla mükemmel gözüküyordu.

Benim kombinim nasıl?

Fark ettiğim detay ile kaşlarım çatıldı.

Hayırdır, yolculuk nereye?

Randevum var.

Göğsümün altında bir yangın başladı. Ne zaman sinirlensem ortaya çıkmayı adet haline getirmişti ve bu ara öfkemin çoğu Helen tarafından yaratılıyordu. Randevu kelimesi korumacı yanıma kırbaçladı. Aklımdaki olasılıklar birini öldürmek istememe neden oluyordu. Kasılan parmaklarımı açıp kapattım ve sakin kalmaya çalıştım.

Ne randevusu?

Kiminle?

Bir arkadaşla.

Sinir sistemimin alarm verdiğini algıladım. İlk sorumu yanıtsız bırakması, üstüne doğru düzgün bir cevap yerine kaçamak yanıtı seçmiş olması öfkemin arşa tırmanmasını sağladı. Kendime hâkim olamayarak hızla mesaj attım.

Yerim senin arkadaşını.

Gey misin?

Bu soruyu ciddi sordun mu?

Arkadaşımı yiyeceğini söyledin ve bunu istiyorsan gey olmalısın.

Çünkü?

Çünkü arkadaşım erkek.

Kalbim bir mengene misali sıkıştı. Bir erkek ile randevuya mı çıkıyordu? Randevudan kastı romantiklik içeriyorsa ne bok yiyecektim? Saatler önce adımı haykıran kadın nasıl bir başkasıyla randevuya gidebilirdi? Helen'in bana ilgisi olduğunu zannederken yanılıyor muydum? Bu düşünceler beni cinnetin kıyısından aşağı attı.

**Ayrıca bana özel koruma atadığına inanamıyorum!
Eğer günler önce biri beni öldürmeye kalkmasaydı
bu yüzden seninle kavga ederdim. Yine de adamın yediğim,
yaptığım her şeyi sana haber uçarur ve hayatıma
müdahale etmeye kalkarsa sinir krizi geçiririm söyleyeyim.**

**Bu olayı büyütmeyeceğim çünkü korumam gayet çekici.
En azından gözüm bayram edecek.**

Neyse ben çıkıyorum, geç kalmam.

Belki de kalırım...

Hadi öptüm, baaay.

Dakikalar akıp giderken ben mesajlara bakmaya devam ettim. Tepki veremedim, düşünemedim hatta doğru düzgün nefes bile alamadım. Sadece mesajlara bakıp akıl sağlığımı korumaya çalıştım. İçimden bir ses çıktığım kliniğe geri dönmemi ve psikoloğumun birini öldürme aşamasında olduğum için beni hastaneye yatırması gerektiğini söylemeyi istiyordu. Diğer türlü elimden bir kaza çıkacaktı. Eğer Helen bu gecesini başka bir adamın kollarında geçirirse bu sefer kendimi yakacaktım.

Düğümlenen boğazımla kararan havaya bakıp camı açtım ve soğuk havanın bedenimi sarmalamasını bekledim. Uyuşan aklımı harekete geçirmeye çalıştım ve Halit'e mesaj attım.

Helen'e çaktırma ve bana canlı konum at.

Gözünü de üstünden ayırma.

Helen'in korumasını ne kadar çekici bulduğu aklıma geldi. Bu durumu kendi ellerimle yarattığım için sinir katsayılarım tavana vuruyordu. Halit, Helen'e dokunmayı bırak ona yaşmaya bile cesaret edemezdi ama kızıl Tanrıça'mın başka bir adamı, özellikle onun yanında olması için atadığım adamı, çekici bulması beni delirtmişti.

Vazgeçtim, bakışlarını Helen'den uzak tut.

Konum paylaşıldı

**Gözümü üstünden ayırmayayım mı
yoksa bakmayayım mı?**

Gözünü üstünden ayırma ama çok bakma da.

Anlaşıldı.

Gerçekten anlaşılmış mıydı?

Hayır, ben bile ne demek istediğimi anlamamıştım.

Konumu açtığımda İnferno'dan ayrıldıklarını gördüm ve beklemeye başladım. Torpidoyu açıp içinden sigara paketimi ve çakmağımı çıkardım. Uzun yıllar sigara kullanmıştım. Şimdiyse nadiren içiyordum ve bu durum bir paketi komple ağzıma sokup yakmak istememi sağlamıştı. İlk sigaramı bitirdiğimde tekrar ekrana baktım. Yirmi dakikanın ardından konum Nişantaşı'nı gösterdi. Aracı çalıştırıp Helen'in gittiği mekâna doğru yol aldım.

Aklımdan geçen fikirler karşısında nabzım hızlandı. Göğüs kafesimin altında canımı sıkan bir acı vardı. Helen'in ruhuna ulaşabileceğini zannetmiştim. Ondan kalbini bir anda bana vermesini beklemiyordum ama en azından aklını başından aldığım gecenin ertesi günü randevuya çıkacağını da düşünmezdim. Buluştuğu piç her kim ise ölüm fermanını imzalamıştı.

Lamborghini Veneno'mu asfaltta ağlatırcasına sürmeye başladım.

Yarım saatlik yolu on dakikada giderek en az dört hız cezası yediğime emin oldum. Aracıma Helen'in olduğu mekânın az ilerisine park edip aşağı indiğimde telefonuma gelen mesaj ile motoru kapatıp arkama yaslandım.

Halit'in gönderdiği fotoğrafa bakmak içimdeki öfkeyi mümkünmüş gibi harmanladı. İki kişilik yuvarlak masanın bir tarafında Helen oturuyordu. Fotoğraf anlık olsa da o öylesine güzel gözüküyordu ki sanki özel

bir çekimdeydi. Yüzünü ele geçiren gülümsemeyle karşısındaki adama bakan kadın... mutluydu.

Bakışlarımı öfkemin asıl nedenine çevirdim. Lacivert takım elbisesi ve sarı saçlarıyla şık gözüken bir adam kadrajdaydı. Yuvarlak bir yüzü ve en az Helen'inki kadar parlak bir gülümsemesi vardı. O gülümsemeye yumruğumu indirmeyi arzuluyordum.

Helen Hanım bana başka bir masada beklememi söyledi.

Bu yüzden ne konuştuklarını bilmiyorum ama

birbirlerini iyi tanıyor gibi gözüküyorlar.

Mekân temiz ve her şey yolunda.

Hiçbir şey yolunda değildi.

Özellikle benim zihnimde.

Telefonumun ekranını kapatıp kaldırıma çıktım ve yürümeye başladım. Ellerimi pantolonumun ceplerine yerleştirdiğimde ne yapacağım konusunda kararsızdım. Helen'in hayatına müdahale etmeye hakkım yoktu ve biliyordum ki o adamı öldüresiye döversem benden nefret ederdi. Açıkçası istediğim tek şey o ikisini görmek ve aralarında ne olduğunu anlamaya çalışmaktı. Eğer Helen'in çakır mavisi gözleri karşısındaki adama bana baktığı gibi bakıyorsa cehennemime geri döner ve orada yanmaya devam ederdim. Yine de dileğim tam tersiydi. Kafamda kurduğuma ve bu randevunun başka bir anlama geldiğine inanmak istiyordum.

Mekânın girişine geldiğimde duraksadım. Halit'in attığı fotoğrafta masaları duvar kenarındaydı ve Halit fotoğrafı uzaktan çekmişti. Bu da demek oluyordu ki bar bölümüne geçersen onları izleyebilir ama Helen'in radarına yakalanmazdım. Önünde dikildiğim mekâna daha önce gelmiştim ve içerideki kolon sayısı yüzünden estetiğin berbat durduğu hakkında yakınmışım. Şimdiyse o kolonların arasında bir gölge gibi hareket edebileceğime inanıyordum.

İçeriye girdiğimde kapıda bekleyen görevli beni yüzündeki tebessüm ile selamladı. Sarı ışıkların altında adımlayıp büyük alanda ilerledim. Tanıdık yüzleri görmezden gelerek doğruca bara adımladım. Gözlerimi etrafta gezdirdiğimde olduğum noktanın en ucunda kalan masayı buldum. Mekânın köşesindeki cam kenarında oturan ikili kahkahalarla sohbet ederken göğsümde bir sıkışma meydana geldi. Beni göremeyeceklerinden emin olduğum bir köşeye ilişip bara yaslandım. Helen'in oturduğu masanın dört, beş masa ilerisinde oturan Halit'i fark ettim. Bakışlarını dikmiş, olabilecek herhangi bir tehlike karşısında atağa geçecek gibi bekliyordu.

Barmen bana yanaştığında konuşmasına zaman tanımadan siparişimi verdim. “Lagavulin, sek, iki buzlu.”

İçkimi hazırlamak için uzaklaşan barmenin ardından Helen’e döndüm. Fazla uzağımdaydı, bu yüzden her detayı göremiyor ve elbette duyamıyordum. Kızıl saçlarını geriye savurup arkasına yaslandığında elinde tuttuğu viskisinden büyük bir yudum aldı. Dudaklarını birbirine sürtüp rujunu yedirdikten sonra ona bir şeyler anlatan piçe karşı kahkaha attı. Melodik tınısını duyamasam da hissedebiliyordum. Önüme bırakılan bardağı alıp içkiyi bir yudumda bitirdim. Ardından uzaklaşmaya vakit bulamayan barmene işaret vererek yenisini talep ettim.

İkinci kadehim geldi ve doğruca mideme indi.

Üçüncüsünü daha yavaş içerek mekânın köşesindeki ikiliyi izlemeye devam ettim. Yemekleri bitmiş, tatlıları gelmişti. Dakikalar birbirinin üstüne devriliyordu. Helen ve karşısındaki herif sürekli bir şeyler hakkında konuşuyorlar, kahkaha atmadan duramıyorlardı. Emin değildim ama aralarındaki şey bana romantik gelmiyordu. Aksine gayet arkadaşça bir yaklaşıma sahiptiler. Tam o anda bu düşüncelerimi yok eden bir eylem meydana geldi. Elini kırmak istememe neden olarak harekete geçen adam Helen’in yüzüne düşen bir tutam kızıl saçı geriye attı.

Parmakları kızıl tutamlara değmişti.

Bakışlarımı işkence ederek acı vermek istediğim adamın üstünde do-laştırdım ve cebimden çıkardığım Zippo’nun kapağını açıp kapatmaya başladım. Helen gerilerek yerinde doğrulmuştu. Sanırım karşısındaki adamın saçma dokunmasından memnun değildi. *Zippo’nun çakmak taşına parmağını sürtüp yaktım.* Helen tedirgin bir şekilde içkisini yudumladığında rahatsız olduğuna emindim. *Zippo’nun kapağını kapatıp kaşlarımı çattım.*

Emin miydim?

Belki de sadece heyecanlanmıştı.

Emin olmadan harekete geçemezdim. *Zippo’nun kapağını tekrar açtım.* Benim dokunurken nefesimin kesildiği o tutamlara parmaklarını değdiren adamın acı dolu çığlığını işitmek istiyordum. Zippo’yu aleve verdiğim sırada içimdeki şeytanın baskın sesi kulaklarımı uğuldattı.

“Demir Bey,” diye seslenen adamın sesiyle bir transtan çıkmış gibi hafifçe gözlerimi kırptım. Omzumun ardından baktığımda Halit’in birkaç adım ilerimde durduğunu gördüm. Doğrularak Zippo’mu kapattım ve cebime attım. Ona döndüğümde tek kaşını kaldırarak konuşmaya devam etti. “Gerginliğiniz mekânın diğer ucundan hissediliyor. Her şey yolunda mı?”

Kasılan çenemi gevşetmeye çalışarak derin bir nefes aldım. “Yolunda, Halit. Sadece bir şeyler içmek istemiştin,” dedikten sonra viskimi yudumladım. “Senin Helen Hanım’ı izliyor olman gerekmiyor mu?”

Ağzını açtığı sırada burnuma dolan koku kendime sövmek isteme-neden oldu. Ciğerlerimi ele geçiren kaliteli parfüme eklenen kendine has koku ezberimdeydi. Sıcaklığını, bedeninin varlığını ve yakınıma sızan benliğinin yarattığı elektriği hissedebiliyordum. Sertçe yutkunup omuzlarımı dikleştirdim ve Halit’in neşeyle parıldayan gözlerine bakarak tezimi doğruladım. “Helen arkamda, değil mi?”

Sadece başını aşağı yukarı sallamakla yetinen adama eşlik ederek kafamı salladım ve içkimin geri kalanını yudumladıktan sonra ardıma döndüm.

Helen’in bakışlarında görmeyi beklediğim tek şey öfkeydi. Bana kızmasını, onu takip ettiğim için ağzına geleni söylemesini bekliyordum. Kendimi bunun için hazırlamıştım. Fakat o bana bakarken maviliklerini kuşanmış olan tek şey alaydı. Keyfi fazlasıyla yerinde gözüküyordu. Öyle ki dudaklarını ele geçiren gülümsemeyle bana yanaştığında şoka girdim. “Demir, bu ne güzel bir tesadüf böyle,” dedi sahte ve yapay bir tonlamayla. “Onca mekân arasından randevuya geldiğim yerde karşılaştığımıza inanmıyorum. Kadere bak, resmen bizi ayıramıyor.”

İşittiğim sözler zihnimde bir alarmin çalışmasını sağladı.

Gözlerimi kısarak ona dik dik baktım. “Küçük şeytan.”

Hitabım karşısında kıkırdayarak bana yanaştı. Cilveli tavrına eklenen tebessümüyle sinir bozucu bir güzelliği vardı. Bir elini karın kaslarımın hemen üstüne yerleştirdiğinde bedenimdeki sıcaklık artış gösterdi. Aynı şeyi o da hissetmiş gibi kuruyan dudaklarını diliyle hafifçe ıslattı. Ardından beni ona hayran bırakan bir özgüven ile mırıldandı. “Sabah ben uyanmadan yatağı terk ettin, bütün gün ortalıklarda gözükmeyip dün gece edindiğin bilgileri öğrenmek hakkım değilmiş gibi beni öteledin.” Alanıma sızıp sadece benim duyabileceğim bir tonlamayla konuştu. “Ve en önemlisi, bunları senin bir parçanı en derinlerimde hissetmemden bir gün sonra yaptın.” Gözlerini kısarak tırnaklarını hafifçe tenime geçirdi. “Bir daha beni ikinci plana atarsan canını ne kadar sıkabileceğimi umarım anlamışsındır.”

“Tehlikeli bir oyundu, Helen,” diyerek iç geçirdim. Bakışlarımızı bir saniye ayırmadım ve ona doğru eğilip sıcak nefesini kendime çaldım. “O adamın sana dokunması üzerine burayı aleve vermeyeceğimi düşünmen oynadığın büyük bir kumardı.”

Bilmiş bir tavır ile burnunun dikine gidebileceğini ima eden bir bakış attı. Saniyesinde ise uysal bir ifadeyle tebessüm etti. “Bir tık gerilmedim değil. O dokunuş planda yoktu.”

“Yine de gerçekleşti.”

Helen gözlerini devirip geriye çekildiğinde elimi beline yerleştirip onu kendime doğru çektim. Bedeni bedenime yaslandığında benden uzaklaşmasına şu an tahammül edemeyeceğimi anlamasını umdum. Bana bakışındaki arzuyu görmek, kendimi yenilmez hissettirdi. Göğsüme çarpan göğsünü harekete geçiren her sıcak nefesini istiyordum.

“Şovun bittiyse gidelim.”

Sözlerimin altındaki imayı sezmesini istedim. Onu cehennemime götürüp tadına bakmak şu an için tek gayemdi. Bunu sezmiş olmalı ki bakışlarındaki mahmurluk büyüdü.

“Burada olmamın tek nedeni seni sinir etmek değil,” dedi fakat cümlesine devam edemedi çünkü az ilerimizde dikilmeye başlayan adamı fark etti. Sarışına bakarak Helen’in belini daha sıkı kavradığımda adam bunu umursamıyor gibi gülümsedi. “Hel, ben gidiyorum. Erkek arkadaşım almaya gelmiş. Yemek için teşekkür ederim. Röportajın yayınlanacağı hafta sana haber veririm.”

Afallayarak bir adama bir Helen’e ardından da Halit’e baktım.

“Önemli değil, Buğra,” dedi Helen ve adama gülümseyip öpücük attı. “Haberleşiriz. Anıl’a selam söyle.”

Sarışın adam başıyla beni selamladıktan sonra mekânı terk etmek üzere arkasını dönüp ilerlemeye başladı. Şaşkın bakışlarımı bana bakarak kıkırdayan kadına çevirdim. Dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefes aldıktan sonra benimle alay etmeye kaldığı yerden devam etti. “Sana gey misin diye sorduğumda evet deseydin belki sizi tanıştırdım. Gerçi bir yıllık ilişkisi var ve Anıl’ı senin için bırakmazdı ama olsun.”

“Gerçekten tam bir baş belasısın.”

“Adamına göre muamele diyorum ben ona.”

Verdiği cevap üzerine kalçasını hafifçe sıktım. Yanaklarına yerleşen pembelikle karnıma vurduğunda ise gülümsedim. Onu kollarımın arasında tutmak, bana bakarken gözlerinin içinin ışıldadığını görmek bütün kızgınlığımı yok etmişti.

“Halit,” dedim ve omzumun ardından gerimde kalan adama baktım. “Sen git, buradan sonrasını ben hallederim.”

Lafımı ikiletmeden saniyeler içinde ortadan kaybolduğunda bütün dikkatimi tekrar Helen’e verdim. Omzundan sallanan çantasını fark

ettiğimde gitmeye hazır olduğunu anladım. Belimdeki eliyle onu çıkışa yönlendirmeden önce hesabı kapattım. Dışarıya çıktığımızda rahatlamamın verdiği yetkiyle temiz havayı içime çektim. Dibimde duran kadının belinden elimi çekmeden yürümeye başladığımda Helen bana ayak uydurdu.

Karanlığın içinde ışıldayan Nişantaşı sokaklarında yavaş adımlarla ilerledik ve ben günümün en sakin dakikalarını geçirdiğimi idrak ederek gevşedim.

Yanımdaki kadına baktım. Siyah kanatlarımın altında, evinde kadar rahattı. Bedenlerimizin dip dibe olması ya da belini sıkıca kavramış olmam ona tuhaf gelmiyordu. Aksine bedeni bu oldukça doğalmış gibi bana yakın tepkiler gösteriyordu. Sanırım benim ona alıştığım kadar o da bana alışıyordu. Ve bu, şimdiye dek kendimi duygusal açıdan tatmin etmek için yediğim her boktan daha doyurucu bir duyguydu.

Arabaya yaklaştığımız sırada Helen yavaşça beni terk ederek aramıza mesafe yerleştirdi. Kaşlarımı çatarak ona baktığımda bir şeye dikkat kesildiğini anladım. Gözlerini takip ederek baktığı yeri görüş alanıma soktum. Bomontiada'nın açık hava sinemasının bu akşamki gösterim posterinden bakışlarımı ayırdığımda Helen yüzündeki buruk tebessümle mırıldandı. "Alin ile en sevdiğimiz şeylerden biri açık hava sinemasıdır." Tebessümü titredi. "Eğer bu yaşananlar gerçekleşmeseydi, büyük ihtimal şu an onunla burada olurduk."

Yüzüne yerleşen hüzünden nefret ettim. Kırmızıya boyadığı dudakları sarkmış, bakışlarındaki acı beni öfkelenlendirmişti. Alin'e sormak istediğim birçok hesap vardı ama listenin başında ablasına verdiği kalp kırıklığı vardı.

Helen'in elini sıkıca tutup onu peşimden gelmek zorunda bıraktım. Caddenin karşısına geçtiğimiz sırada aralanan dudaklarıyla bir şeyler mırıldanan kadını umursamadan doğruca hedefime ilerledim.

"Demir."

"Hiç açık hava sinemasına gitmemiştim. İçimden denemek geldi."

Sözlerimle dudakları kıvrıldı. Sıcak tebessümü bir güneş kadar göz alıcıydı. Bana minnetle baktığında ona göz kırpıp önüme döndüm. Filmin gösterime girmesine dakikalar kala gelmiş olmamıza rağmen boş yer bulabilmiştik. Helen'i önlerde kalan turuncu sahil sandalyelerine yönlendirdim. Önünden geçtiğimiz çifti rahatsız etmemeye çalışıp yerimize ulaştığımızda ikimiz de kendimizi sandalyelerin üstüne bırakıp soluklandık. Etrafa bakıp ceketimin düğmesini açtım ve Helen'in sandalyesinin bir tık uzağında durduğunu fark ettim. Sandalyenin alt kısmını kavrayıp kızıl

saçlı kadını dibime çektiğimde bedeni bedenime doğru savruldu. Kolumu sandalyesinin ardına atıp tam karşımda kalan devasa ekrana baktım.

Ne izleyeceğimiz hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama Helen ile bu pozisyonda saatlerce kalabilmemi sağlayacak kadar uzun olursa sevinirdim.

Helen bacak bacak üstüne atıp bana yaslandı ve çantasını bir kenara bıraktı. Gözlerimi ona çevirdiğimde yüzündeki gülümsemenin daha önce görmediğim bir boyutta olduğunu idrak ettim. Nedenini anlayamasam da bana bakışlarında bir farklılık vardı. Bir an, onun için önemli biri gibi hissettim ve bu duyguya bayıldım.

Mısır servisi yapan genç kadına tebessüm ettiğimde bize doğru yanaştı. Sesini yükseltmemeye özen göstererek konuştu. “Ne istersiniz?”

“İki bira, bir tane de patlamış mısır.”

Biraları alıp birini Helen’e uzattım. Ardından mısır kutusunu da alıp yanımdaki kadının kucağına yerleştirdim. Tekrar arkama yaslandığımda elimdeki biraya ardından Helen’e baktım. “Sormadım ama bira sever misin?”

Başını salladıktan sonra bira şişesini benim elimdeki şişeye vurdu. “Alkolün her türlüsüne varım.”

Aynı anda yüzlerimizdeki tebessümle içkimizi yudumladık. Helen ağızına attığı patlamış mısırı çiğnerken birkaç tane daha alıp bana uzattı. Hafifçe eğilip uzattığı mısırları dudaklarımla sıkıştırıp parmaklarında artakalan tuzda dilimi gezdirerek aynı zamanda onun tadına vardım. Geriye yaslanıp lokmamı çiğnemeye başladığımda bana arzu dolu bir bakış gönderdi. Yanaklarındaki kızarıklıklara göz attığım sırada bakışlarını kaçırıp mırıldandı. “Bana dün öğrendiklerini anlatacağını unuttum sanma.”

“Eve gidince anlatacağım.”

Şu anı öldürmek istemiyordum. Helen kollarımın arasında keyifliydi ve Acar’ın düğününü saymazsak ilk kez cehennemimin dışında baş başa vakit geçiriyorduk. Filmin birazdan başlayacağı anons edildi. Kulağıma ilişen kıkırtıyla bakışlarımı yanımdaki kadına çevirdim. Biramı yudumlamadan önce onu sorguladım. “Neden gülüyorsun?”

“Komik gözüküyoruz.”

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

Helen etraftaki insanların ardından ikimizin üstünde bakışlarını gezdirdi. “Açık hava sinemasındayız. Herkes pijamalarıyla gelmiş kadar rahat kıyafetler giymiş. Senin üstünde ise Armani’nin son kreasyonunda yer alan takımlardan biri var.” Gülümsemesi genişledi. “Ben ise Chanel ceket elbise mi giyiyorum.” Başını iki yana salladı. “Fazla absürt duruyoruz.”

“Film izleyeceğiz diye tarzımızdan ödün verecek halimiz yok. Ayrıca ortama hava kattığımız bariz.”

İflah olmayacağımı kabul ederek kıkırdadı. Gülüşü, göğsümün altında bir okyanus gibi dalgalandı.

Film başladığında ikimiz de sessizleşip dikkatimizi ekrana verdik. *En azından denedim*. Yine de iki dakikada bir bakışlarımı yanımdaki kadına çevirmekten kendimi alıkoyamadım. Yüzündeki tebessüm ile filmi izlerken ara sıra birasını yudumluyor, zaman zaman mısırdan yiyordu. Birkaç kez bana da teklif etmiş, sadece onun parmaklarından yediğim için bir süre sonra sormadan direkt uzatmaya başlamıştı.

Filmin ilk yarım saatinin ardından kulağıma fısıldadı. “Kafam karıştı.” Hafifçe ona döndüğümde gözleri ekrandaydı. Dudakları ise dibimde. “Neden adam kadın için ölecek haldeyken onu sevmediğini iddia ediyor? Yani psikolojik açıdan baktığımda birkaç cevap bulabiliyorum ama hiçbirini beni tatmin etmiyor.”

Tatmin kelimesi dudaklarında oldukça tahrik ediciydi.

“Belki de kabullenemiyordur, kadını o kadar ilahlaştırmış ki ona layık olmadığını düşünüyor olabilir.” Kaşlarımı çatarak benim fark ettiğim bir şeyi dile döktüm. “Asıl kadın neden adama bu denli düşkünken onu umursamıyormuş gibi davranıyor?”

Helen omuzlarını silkti. “Belki de alışık olmadığı bir duygu olduğu için korkuyordur.”

Gözlerimiz birbirini bulduğunda aramızda tuhaf bir bakışma meydana geldi. İkimiz de bu garip bilinçlenmeyle kaşlarımızı çatıp gözlerimizi kaçırdık ve aynı anda dudaklarımıza yasladığımız şişelerdeki alkolden büyük bir yudum aldık.

Dakikalar birbirinin üstüne devrildiğinde filmde geçen ismi işitmek gerilmeme neden oldu. Persephone’ye gönderme yaparak başroldeki adamın sarf ettiği söz üzerine bitmeye yüz tutan içkimi sömürüp dibini gördüm. Helen’in gözlerini üstümde hissetsem de ona dönüp bakmadım. Bakışlarımı ekrana kilitlesem de aklım yanımdaki kadındaydı. Saniyeler içinde alanıma sızıp kulağıma doğru fısıldadığında kaçamayacağım gerçeği patlamak üzere olan bir bomba gibi aramıza bıraktı. “Dün bana Persephone diye seslendin.”

“Farkındayım.”

Hızlı yanıtlım boğuk sesimde ürkütücü durmuştu. Helen bunu umursamadan sıcak nefesini tenime çarptı ve tekrar sorguladı. “Neden öyle dedin?”

“Sence?”

Ona bakmasam da gözlerini devirdiğini biliyordum. Sesine yansıyan sinir ile homurdandığında bana gıcık olduğu barizdi. “Soruma soruyla yanıt verme. Bir psikolog olarak bu benim uzmanlığım.”

“Sana Persephone dedim...” Gözlerimizi mühürledim. “Çünkü konseptte uyuyor.”

Kaşlarını çattı. “Hangi konsept?”

Alaycı bir tavır ile tebessüm ettiğimde sinsiliğimi sezdiğine emindim. “Cehennemdeki Hades’in ellerine düşen kızıl Tanrıça konsepti.” Mesafeyi azaltıp dudaklarımız dokunacak kıvama geldiğinde duraksadım. “Sen Persephone olmak için yaratılmışsın.”

Bakışları dudaklarıma kaydı ve kendimden nefret ettim. İçimde yeşeren tek arzu dudaklarını ele geçirmek, onları fethetmekti ama düşüncesi dahi beni tetikliyor ve sırtımdan aşağı soğuk bir buz kütlesinin kaymasına neden oluyordu.

Gözlerini bakışlarıma çevirdiğinde içimi sıcacık eden bir tonlamayla mırıldandı. “Hades, Persephone için dünyayı yakardı.”

“Ben de senin için dünyamı yakmadım mı?”

Uzun kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı ve tebessüm etti. Sanki bu cevabı vermemi umuyor gibi tatmin olmuş, hissettiği zaferin geride bıraktığı mutluluğu gözlerine yansıtmıştı. Başını salladığında burnunun ucu burnumun ucuna sürttü. “Yaktın.”

“Sana Persephone demem hoşuna gitmedi mi?” diye sordum bir an. Emin olmak, onu rahatsız etmediğimi bilmek istiyordum.

“Gitti.” Tekrar kulağıma fısıldadı. “Hem de çok.”

Bedenimdeki bütün hücreler alarma geçti. Zihnimdeki şeytan aç bir şekilde hırladı ve ben yanımdaki kadına pençelerimi geçirmek için yanıp tutuşmaya başladım. Yanaklarındaki pembelikler ile dudaklarını birbirine bastırdı. Tek kelime etmeden mısırından yiyip film den gözlerini ayırmadığında iç geçirdim.

Yakında o kusuruz bedenine bir aziz gibi tapacaktım.

Dakikaların ardından film araya girdi ve Helen biten birasını bir kenara bıraktıktan sonra yerinden kalktı. “Tuvalete gidiyorum. Bana bir bira daha söyler misin?”

Başımı salladım.

Yanımdan geçeceği sırada duraksadığını fark ederek kafamı geriye attım. Beyaz teninin soluklaşıp dudaklarının aralandığını gördüğümde

kaşlarım çatıldı. Elini midesinin üstüne yerleştirmiş, nefes almaya çalışıyordu lâkin pek başarılı değildi. Neler olduğunu anlamasam da yüzündeki duygunun panik olduğuna emindim. Yaslandığım yerden doğrulduğumda gözlerini kırpmadan bir noktaya baktığını gördüm ve omzumun ardına dönüp hedefinde ne olduğunu anlamaya çalıştım. Bakışlarım en arka sıranın ardında dikilen kadını buldu. Kıvrıcık ve kızıl saçlarını üzerine geçirdiği siyah kapüşonlusunun şapkasıyla örtmüştü. En az ablası kadar afallamış gözüküyordu. Helen'in işittiğim sesiyle gördüğüm kadının kimliği onaylandı.

“Alin.”

TAPINAK ŞÖVALYESİ

Helen

Yanılıyor olmalıydım.

Gözlerimi esir almış kişi, kız kardeşim olamazdı.

Aramızdaki mesafeye rağmen bana bakan mavi gözlerini seçebiliyordum. Karanlığa rağmen parıldayan mavileri berrak bir deniz misali eşsizdi. Uzun ve kıvrırcık kızıl saçları üstündeki koyu kıyafetlerle bir araya geldiğinde daha çarpıcı gözükmüştü. Güzel yüzünde acı verici bir ifade vardı. Sanki o da en az benim kadar şaşırılmıştı.

Filmin araya girmesiyle herkes yerinden kalkmaya başladı ve görüşüm netliğini kaybetti. Kalabalığın arasından dikkatle bakıp kaşlarımı çattığımda yanımda dikilen adama doğru sendeledim. Dudaklarımı birbirine bastırarak derin bir nefes aldım ve aklımı kaybetmediğimi teyit etmek iştercesine Demir'e dönüp mırıldandım. "Sen de gördün, değil mi?"

Gerilmiş bedeni bir heykelden ibaretti. Alev saçan bakışlarını etrafta dolaştırarak yırtıcı bir hayvan gibi avının yerini bulmaya çalıştı. "Kızıl saçlı bir kadın gördüğüme eminim ama simasını seçemedim."

Titrek soluğum dudaklarımın arasından kayıp gitti ve bedenim bir elektrik akımıyla çevrelenmiş gibi zangırdadı. Ateşlenen bir fitil misali harekete geçip kalabalığın arasından hızla ilerlemeye başladığımda Demir'in adımı zikrettiğini duysam da umursamadım. Eğer kız kardeşim gerçekten buradaysa onu bulmalıydım. Alin ile konuşmaktan, ona sarılmaktan daha fazla istediğim tek bir şey dahi yoktu.

Küçük kız kardeşimi kollarımın arasında istiyordum.

Hem de hemen.

Sıranın sonuna ulaşmak için önüme çıkan insanlara çarpa çarpa ilerledim. Kalbim deli gibi atıyor, kulaklarım uğulduyordu. Alin'in burada

ne işi vardı bilmiyordum ama karşılaşmamızın bir tesadüf olduğuna inanmıyordum. Artık söz konusu o olduğunda çoğu şey bana inandırıcı gelmiyordu ve bu acı vericiydi. Onunla konuşmalıydım. Onunla konuşmak zorundaydım. Aklından geçenleri bilmeden daha fazla ilerleyemezdim. Bu saçmalığın biteceğine emin olamazsam devam edemezdim.

Kalabalığın arasından sıyrılıp etrafa bakmaya, kendi eksenimde dönmeye başladım. Yüzümdeki endişeyle gözlerimi insanların üzerinde gezdirdiğimde bazılarının bana çatık kaşlarla ve afallamış ifadelerle baktığını fark ettim. Onları umursamadan, siyah kıyafetli ve kızıl saçlı bir kadın aradım ama bu tarife uyan bir kişi dahi göremedim.

Saniyeler içinde yanımda dikilen adamın telefonda biriyle konuştuğunu algıladığımda bir çare ona baktım. Gözlerini etrafta gezdirerek emirler yağdırmaya başladı. “Doğu hemen Bomontiada’nın güvenlik kameralarına siz ve Alin’in tarifine uyan biri var mı bak. Gerekirse buranın yakınında bulunan her kamerayı didik didik et ama bana o cadıyı bul.”

Telefonunu kapattığında gözlerimiz buluştu. Tek kelime etmediğinde nefes alma ihtiyacı hissederek geriye çekildim ve amaçsızca bir sağa bir sola adımlayıp etrafa baktım. Görünürde kimse yoktu ve içinde bulunduğumuz alan pek geniş değildi. Alin saniyeler içinde nereye kaybolmuş olabilirdi?

Onu bulmam gerekiyordu.

Gözlerimi Demir’e çevirdiğimde telefonunu sıkıca kavramış olduğunu fark ettim. Herkese dikkatle bakıyordu. Öylesine öfkeliydi ki aklıma daha önce sorgulamadığım bir soru geldi. Kız kardeşim yanımdaki adamın gözbebeği olarak gördüğü, evi bellediği cehenneminde büyük bir karmaşa çıkarmıştı. Ona saygısızlık etmiş, gizlilik anlaşmasını çiğnemiş ve başına bela açmıştı.

Demir onu bulduğunda ne yapacaktı?

Bana duyduğu arzu, kız kardeşimin hareketlerini tolere edebileceği anlamına gelmiyordu. Tıpkı benim ona duyduğum çekimin, söz konusu kardeşim olduğunda bir anlam ifade etmeyeceği gibi. Kız kardeşime kıza bilir, gerekirse canını yakabilirdim ama başka hiç kimsenin onun kılına dahi dokunmasına müsaade etmezdim.

“Belki de yanlış gördüm,” dediğimde Demir’e bakarak kollarımı göğsümde topladım ve sertçe yutkundum. “Hava karanlık ve gördüğüm ilk kızıl saçlı kadını Alin zannetmiş olma ihtimalim yüksek.”

Demir yüzümde dolaştırdığı gözleriyle sessiz kaldı. Endişemin boyutunu anlamaya çalışır gibi bana dikkatle bakması nefesimi kesti. Dudağımı

dişleyerek etrafı taramaya devam ettim ve üstümde hissettiğim baskıyı yok saymaya çabaladım.

Dakikalar içinde çalan telefon ile biri mideme yumruk atmış gibi iki büklüm oldum. Demir cihazı kulağına yasladığında ona doğru bir adım attım. Dikkatle hattın diğer ucundaki kişinin söylediklerini dinledi. Her işittiği cümlede daha çok öfkeleniyor gibiydi. Telefonu kapattığında bir süre bana baktı. Saniyelerin bana azap verdiğini anlamış gibi konuştuğunda güzel ve biçimli dudaklarından dökülen kelimeleri sindirmeyi denedim. “Kameralarda Alin’in tarifine uyan kimse yok. Her şey son derece normal gözüküyor.” Duraksayıp derin bir nefes aldı. “Ama yarım saat öncesine gidip emin olmak için etraftaki kayıtları taradığında bir şey fark etmiş. Seni vurmaya kalkan o piçin motoru yirmi dakika önce buranın iki kilometre ötesinde trafik kameralarına yakalanmış. Plaka olmadığı için yüzde yüz emin değiller ama motorun modeli ve motorcunun tarifi örtüşüyor.”

Başımdan aşağı dökülen kaynar suyla afalladım. Aklım öylesine karışmıştı ki fikirlerimi toparlayamıyor, o gücü kendimde bulamıyordum. Ruhumda yeşeren öfkeye eşlik eden endişe şiddetini arttırarak içimde birikmeye başladı.

“Doğu araştırıyor,” dedikten sonra bana doğru yanaştı ve alanıma sızararak kokusunu içime çekmemi sağladı. Kendine has kokusu, yanan içimi harlayan bir rüzgârdan farksızdı. “İnferno’ya dönmemiz gerek.”

Başımı sallayarak onu onayladım. Gerçekten de kız kardeşimi gördüğümü sandığımı düşünmeye başlıyordum. Yine de bunun bir yalandan ibaret olduğuna emindim. Alin’in güvenlik kameralarında kaydı yoksa bu olmasını istemediği içindi. Kız kardeşim arkasında delil bırakmamayı öğrenmeye başlıyordu ve bu durumu daha tehlikeli bir hale getiriyordu. Onu elimden kaçırmam demek, o kendi isteğiyle karşıma çıkmadığı sürece bir kenarda beklemem demektir ve benim dayanma eşiğim sınırına ulaşmak üzereydi.

“Bana beş dakika ver.” Omuzlarımı dikleştirip bakışlarına tutunduğumda dik durmayı denedim. Demir sendelediğimi anlasa da yıkılmayaçağımı biliyordu. “Lavaboya gitmem gerek. Seninle çıkışta buluşurum.”

Cevap vermesine zaman tanımadan harekete geçtim. Açık bir hedef olduğumu hissederek etrafa bakmaya başladım. Sanırım böyle hissetmemin asıl nedeni Demir’in her adımımı özenle izliyor olmasıydı. İç kısma geçtiğimde hareketlerimi hızlandırdım. Demir de bende biliyorduk ki kız kardeşim yüzünü gösterecekse bunu sadece ben ve o yalnızken yapacaktı. Demir Karadağ’ın karşısına çıkabilecek cesaret onda yoktu. Açıkçası

mantıklı bir hareket olurdu zira az önce gördüğüm ifadede Demir'den çok Hades vardı.

Dar koridora girip kadınlar tuvaletine ilerledim ve karşılaştığım görsel ile kaşlarımı çattım. Tadilatla olduğunu belirten bir kâğıdın kapının üstüne asıldığını görmek iç geçirmeme neden oldu. Koridordan çıkıp binanın diğer ucuna doğru ilerlemeye başladım. Ardından gözüme çarpan mekânla duraksadım. Alin ile buraya geldiğimiz zamanlarda yemek yediğimiz restoranın tam önündeydim. İçimdeki sese güvendim ve restorana girip doğruca lavaboya ilerledim.

Tuvalete girip ardımdan kapıyı kapattım. Musluğun başına iliştim. Açtığım soğuk suyu avuçlarıma doldurup eğildim ve gözlerimi yumdum. Tenime değdirdiğim soğuk suyla ferahladığımı hissederek doğruldum. Musluğu kapattıktan sonra gözlerimi aralamadan derin bir nefes aldım. Nabzımı sekteye uğratan koku ve nefes alış verişi sesiyle iç geçirdim. Bütün vücudum karıncalanmış, ensemden bir ürperti geçmişti. Demek yaşanan onca şeye rağmen hâlâ onu tanıyordum. Gözlerimi aralayarak karşımdaki aynaya yansıyan görüntüsüne tutundum.

Güzel yüzündeki buruk tebessümle kızıl saçlarını örten kapüşonu geriye doğru indirdiğinde onu daha rahat görebildim. Mavi gözlerindeki sıcaklığa hasret kalmıştım. Günler geçmişti fakat bana yıllar gibi geliyordu. Ona duyduğum özlem öylesine yoğundu ki içimde büyük bir yara açıyordu.

“Beni buldun,” diyerek sesini duymama neden olduğunda göğüs kafesimde bir sızı meydana geldi. İnce bir yarıktan süzülürcesine aktı o sızı ruhuma. İçimi yaktı, yıktı ve bir harabeye çevirdi.

Yansımasını inceleyerek sessiz kaldım. Fazlasıyla yorgun görünüyordu. Teninin rengi soluktu. Yine de bütün bu olumsuzluklara rağmen güzelliğinden bir şey kaybetmemişti. Burnunun üstündeki çilleri, kalp şeklindeki dudakları, benimkilerle aynı renk olan saçları, babamdan miras aldığı gözleri ve annemden emanet edindiği dik duruşuyla, bana ailemi anımsatıyordu. Her bir zerresi bana kendimi evimde gibi hissettiriyordu.

Ona doğru dönüp birkaç adımda üstüne atladım ve kollarımı bedene sarıp kokusunu içime çektim. Bana sıkıca sarılıp kafasını boynumun arasına gömdüğünde ikimiz de titriyorduk.

Zihnimde bir rahatlama meydana geldi. Minik kardeşimin sağlıklı ve yanımda olduğunu algılamak günlerdir canımı yakan hançerin daha derine saplanmasını sağladı. Bedenimi öylesine sıkı sarmıştı ki onunla yarışmak ister gibi omuzlarını kavradım. İçimin açılmasını diledim. Eğer

şimdi yarılırsa ruhum, onu derinlerime saklayabilirdim. Böylece hiçbir şey ona zarar veremezdi. Kimse yanına yaklaşılamazdı. Ve ben bilirdim; Alin'in güvende ve benimle olduğunu bilirdim.

Bastırdığım duyguların önündeki barikat yıkıldı. Gözlerimden akan yaşlar yanağımdan süzüldü ve ben hıçkırarak ağlarken kız kardeşime daha sıkı sarıldım. Alin buradaydı. Kollarımın arasındaydı. Ve ben öylesine minnettardım ki hayatımda ilk kez bir şey için bu kadar şükrediyordum.

"Abla," diye fısıldadı kırık sesiyle.

Başımı iki yana sallayıp mümkünmüş gibi onu daha sıkı kavradım. Ayrılmak, yüzüne bakmak istemiyordum. Gözlerine bakarsam bütün gerçekler tekrar kanıma sızacaktı. Eğer böyle kalırsak bütün kötülükler bir hayal olarak solup giderdi. Sadece onu tutmayı ve varlığını hissetmeyi diliyordum.

Yumuşak saçlarını titreyen parmaklarımla okşadım ve gözlerimi sıkıca yumup sıcaklığına odaklandım. Doğduğu günden beri hayatıma anlam katan, minik bebeğim olarak gördüğüm ve davrandığım kadının içimde yarattığı paniğin bir fırtına gibi dinmesini bekledim. Saçlarının arasına öpücükler kondurduğumda sırtımda parmaklarını dolaştırdı.

Tıpkı benim ona yaptığım gibi o da benimle özlemini gideriyordu.

"Abla," dedi tekrar. Bu sefer sesindeki titremeye engel olabilmmişti. "Abla çok vaktim yok."

Puslu zihnimde korkutucu bir karanlık vardı. Şimşek misali çakan farkındalığım ile gözlerimi açtım. Buğulanan bakışlarımla geriye çekildiğimde bedenim hâlâ titriyor, kalbim acıyordu. Göğsümdeki sızı bir an fiziksel bir yara aldığımı düşünmeme neden oldu. Sanki biri gelmiş, kalbimin orta yerine sapladığı hançerle beni ikiye bölmeye kalkmıştı. Aslında garipsemem gerekirdi zira karşımdaki kadının bana yaptığı şey tam olarak buydu.

Gözlerimiz birbirine mühürlendi. Bakışlarında daha önce görmediğim bir şey vardı. Bir isyan misali ayaklanmış olan kendinden eminliği ona yakışıyordu.

Günlerdir bana yaşattıkları bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Önemli olan günlerimi nasıl geçirdiğim değildi, asıl zoruma giden şey o günleri geçirirken hissettiklerimdi. Alin beni karanlık ve dipsiz bir kuyunun içinde bir başıma bırakmış, ışığı benden esirgemişti. Şimdi karşıma geçmiş, bana fazla vaktinin olmadığını söylüyordu. Küçük kız kardeşimin anlaması gereken bir şey vardı. Bu oyun bitmişti. Günlerdir bize yaşattığı saçmalık her neyse bu andan itibaren sonlanmıştı. Annem ve babamın kalbine inebilecek tek bir hareket daha sergilemesine müsaade etmeyecektim.

Çekingen bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra sertçe yutkundu. “Biliyorum bana kızgınsın ama yardımına ihtiyacım var ve fazla vaktim yok. Birazdan gitmem ger-”

Yanağına indirdiğim tokat ile başı savruldu.

İrileşen gözlerime eşlik eden şaşkınlığının kaynağı kendimdim. Bu zamana dek bırak vurmayı, ittirmedığım kardeşime tokat attığımı idrak ederek geriledim. Varlığıma duyduğum nefret nefesimi kestiğinde avucumun içi alev almış gibi yanıyordu. Kalbim raydan çıkıp ayaklarımın altına düştü ve ona eşlik eden şey vicdanım oldu.

Alin başını doğrultup gözlerimizi buluşturduğunda açık kalan ağzımı kapatamadım. Bana öfkeyle bakmasını beklerdim ama yanılmıştım. Mavi gözlerindeki parıltıda anlayış ve hüznün vardı. Dudağının kenarını kıvrarak içimi burktu. “Bunu hak ettim.” Derin bir nefes aldıktan sonra öne düşen bir tutam saçını geriye savurdu. “Aslında daha fazlasını hak ediyorum ama sen yine beni alttan alıyorsun.”

Kuruyan dudaklarımı birbirine bastırdığımda titremimin şiddeti arttı. Alin bunu fark ederek endişeyle yanıma yanaştı ve bir elini koluma diğerini yanağıma yasladı. “Nefes al abla,” dediğinde soluklanmadığımı fark ettim. Omuzlarımı düşürerek yanan ciğerlerime oksijen depoladım. “İyisin ve güvendesin. Ben de güvendeyim. Yanındayım ve iyiyim.”

Başımı sallayarak sözlerini sindirmeye çalıştım.

Haklıydı, o iyiydi ve yanımdaydı.

Kendime gelmeye çalışarak bakışlarımı kaçırdım ve derin nefesler alarak sakinleşmeyi denedim. Geçen gün yaşadığım panikatağım sayesinde içimde biriktirdiklerimin hiddeti azdı. Bu yüzden birkaç saniyenin ardından kontrolümü geri kazanabilmişim. Kız kardeşim bunu fark ederek geriye çekildiğinde yüzündeki acı verici ifade kendisine duyduğu kızgınlıktan kaynaklanıyordu.

“Kriz geçirmişsin,” diye mırıldandığında kaşlarını çattı. Gözlerini üzerimde dolaştırdıktan hemen sonra bana doğru bir adım attı. Sesindeki titremeyi işitmek, canımı daha çok yakıyordu. “Yalnız mıydın?”

Kalbimin gümbürdemesi kulaklarımda yankılandı.

Cevap vermedim. Ona ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü aramızda bir sınır var gibiydi. Küçük kız kardeşimin elleriyle ortamıza çizdiği engel, ilk kez bu denli barizdi.

“Özür dilerim.”

“Dileme!” diye bağırdığımda boğazım bir avuç dolusu kıvılcım yutmuşum gibi yandı. “Özür dileme, Alin. Onun yerine bana ne bok yediğini

söyle!” Vücudum şimdi öfkeden titriyordu. Günlerdir ona bakarak yakarmak istediğim her kelime benliğimden feragat ediyordu. “Ne haltlar karıştırdığını anlat ki delirmeyeyim. Bana mantıklı bir açıklama söyle ki karşımdaki kadının tanıdığım kız kardeşim olduğunu anlayayım.” İç geçirerek gözlerinin içine baktım ve adeta yalvardım. “Yoksa yemin ederim, çıldıracağım.”

Bakışlarını kaçırarak lavabonun içinde adımladı ve sol tarafımda kalan duvara yaslandıktan sonra tekrar bana baktı. Gözlerindeki korkuyu görmek, beklemediğim bir manzaraydı.

“Bir hata yaptım ve bu yüzden çok tehlikeli insanlar tarafından avlanıyorum.” Ellerini yüzüne bastırdıktan sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “O insanlar benim ölmemi istiyor abla. Ve benim yaşamak için yapmam gereken tek şey, sizin dün bulduğunuz cihazı almak.”

Fikirlerim ve hislerim birbirine girmişti fakat ölüm kelimesini işitmek algılarımı körelttiği için onu suçlayamazdım. Kız kardeşim birilerinin onu öldüreceğini söylerken nasıl mantıklı düşünebilirdim?

“Biliyorum, bana kızgınsın ve son derece haklısın.” Gözlerindeki ifade beni kahrediyordu. “Söz veriyorum, bu saçmalık sonlandıktan sonra sen ne dersen onu yapacağım ve kendimi bir daha asla böyle bir şeyin içine sokmayacağım ama şu an için bana güvenmen gerek.”

“Sana güvenmek mi?” diye soludum.

Yaslandığı duvardan ayrılıp birkaç adımda önümde dikildi. “O cihazı bana getirmen gerek. Sakladığım şeyi kendim geri alabilirim ama o cihaza ulaşmam imkânsız.” Her zamanki gibi bir şeyi elde etmek istediği zaman kullandığı surat ifadesini kuşandı. “Bana o cihazı sen getirmelisin abla.”

“Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?” Öfkem bir volkan misali taşıtı. “Ne saçmaladığının farkında mısın sen?”

Bir çocuk gibi sızlandı. “Abla anlamıyorsun.”

“Evet, anlamıyorum,” dedim hızla. “O yüzden bana anlat. En başından başla. O gece İnferno’da ne işin vardı? Alper’in koruması neden öldü?” Sinirle dişlerimi sıktım. “Alper’le ne alakanız var?”

“Alper zurnanın son deliği bile değil.”

“Korumasını Alper mi öldürdü?”

Sorum aramızda asılı kaldı, tıpkı bakışlarımız gibi. Cevabını almaktan korktuğum bir suali dile getirdiğimin farkındaydım ama bilmeliydim. Kız kardeşimin yanında olduğu adamın sınırlarını öğrenmem şarttı. Alin tepki vermedi fakat gözlerindeki bir şey bana cevabı söylüyordu.

“Sevgili tercihin mükemmelmiş,” diye homurdandığımda Alin başını iki yana salladı ve beni şaşırtmayan aksine başından beri düşündüğüm tezi onayladı. “Alper benim sevgilim falan değil. Sadece bu belaya birlikte bulaştık ve şimdi birlikte çıkmaya çalışıyoruz. Ayrıca Kerem bize ihanet ederek kendi için başka bir seçenek bırakmadı.”

“Siz kimsiniz?” diye bağırdım. “Nasıl bir teşkilat kurdun sen kendine? Karşıma geçmiş ne anlatıyorsun şu an?”

“Abla...”

“Bana doğru düzgün cevaplar ver, Alin. Planladığınız şey neydi?” Ona doğru bir adım atıp bakışlarını yakalamaya çalıştım. “Ne planlıyordunuz da gittiniz İnferno’ya?” Tek bir kelime etmeden yüzüme baktığında sinir krizi geçirecektim. Sabırla bir yanıt vermesini bekledim ama o ağzını dahi açmadı. “Alin, yemin ederim saçını başını yolarım senin!” diye bağırdım ellerimi yumruk yaparken. “Polisi arar, babamlara haber veririm. Bak cidden ortalığı ayağa kaldırıyorum, bana ne bok yediğini anlat artık.”

“Yapamazsın.”

Karşıma çıktığı andan beri ilk kez bu denli ciddi ve soğuk bir duruş sergilemişti. Kafasını dik tutup, gözlerimin içine baktığında kararlılığının ne derece tehlikeli bir boyutta olduğunu gördüm.

“Yapamazsın çünkü annelere tek kelime edersen sağlıklarını tehlikeye atarsın ve ikimiz de biliyoruz ki babamın kalbi duyacaklarına dayanmaz.”

Blöfümü görmüş ve onu yüzüme çarpmıştı. Doğru söylüyordu. Babamlara olanları anlatamazdım ve kesinlikle polisi arayamazdım. Hem kız kardeşim hem Demir bu hamlemden oldukça zararlı çıkardı ve ben ne yaşanırsa yaşansın ikisinin de zarar görmesini istemiyordum.

Alin bana yanaşıp elimi tuttu ve sakın bir üslup ile konuştu. “İnferno’ya bir şey sakladım. O şey benim kurtuluşum. Bu işten çıkış noktam olabilir ama ondan önce elde etmem gereken bir şey var. O da dün Beşinci Çember’e teslim edilen daha doğrusu edilmeye çalışılan cihaz. O cihazı ben tasarladım ve beni avlayan kişiler o cihazın peşinde.”

Demir’in bana anlatmadığı şeyleri öğrenmek için daha çok çabalamam gerektiğini fark ettim. Eğer dün edindiği bilgileri biliyor olsaydım şimdi Alin ile konuşurken onları kullanabilirdim.

“İnferno’ya ne sakladın?”

Sorumla tekrar sükûnetini kuşandı. Bana istediği kadarını, istediği şekilde anlatıyordu. Ağzından laf alabilmenin yolunu bulabilmek isterdim

ama Alin'i zorlamam ve kışkırtmam demek bütün kozlarımı yitirmem demektir. Bu yüzden daha dikkatli davranmalıydım.

"Tasarladığın cihaz ne işe yarıyor?"

Gözlerimin içine bakarken hem küçük bir çocuk hem de olgun bir kadın gibi gözüküyordu. Sesindeki bir şey kendiyi gurur duyduğunu anlamamı sağladı. "Sırları deşifre ediyor."

"Ne?"

"Karışık bir sistemi var ama merak etme, kartlar olmadan cihaz aktif hale gelmez."

"Çok rahatladım!" diye yakardım. Saçlarımın içinden geçirdiğim parmaklarımı bel boşluklarıma yerleştirip kalbimdeki ritmik denge kaybıyla ağzından daha çok bilgi almak istedim. "Kartların ikisi İnferno'da." Cüzdanlarında bulduğum üzerinde H harfi olan kartları anımsadım. "Geri kalanları nerede?"

Alin bir şey demedi. Sadece yüzüme baktı ve sorgudaymış gibi susma hakkını kullandı. Farklı bir yol izlemeye karar vererek ona dik dik baktım. "Neden üzerlerinde H harfi var?"

Bunu sormamı beklemiyormuş gibi şaşırdı.

Bakışlarını kaçırdığında o kartları gördüğümde beri içimde oluşan şüpheyi gidermeye çalıştım. Alin'in tasarladığı kesinleşen bir kartın üzerinde neden baş harfimin olduğunu bilmek istedim. Üstüme alınmam gerektiğini düşünsem de söz konusu Alin olduğunda artık hiçbir şeyden emin değildim.

"Alin," dediğimde sıkıttığım dişlerim yüzünden zorla konuştum. "Bana doğru düzgün açıklamalarda bulunmaz, sorularımı yanıtsız bırakırsan ağzından laf almak için daha farklı yollara başvuracağım. Kartların üstünde neden H harfi var ve İnferno'ya ne sakladın?"

Sorum üzerine elimi bıraktı ve bana sırtını dönüp tekrar duvara doğru yürüdü. Omzunu griye boyanmış duvara yasladı. "Sakladığım şeyi bilmeden daha iyi. Sadece emin ol, o şey bir gün çok işime yarayacak."

Ağzımı açıp öfkemi kusacağım sırada bedenini bana döndürdü ve kaşlarını çatarak üste çıkmaya çalışırcasına konuştu. "Sana kaçmanı söylemiştim." Başını iki yana salladı. "Ama sen gidip İnferno'ya sığındın. Orada kaldığını öğrenince az kalsın kalp krizi geçirecektim."

Kaşlarımı çatarak suçlaması karşısında sınırlarımı yıkarak bağırdım. "Ne yapmamı bekliyordun? Evimizi dağıtan adamlar bana kolaylıkla ulaşabilecekken başka nereye gidecektim?"

“Dediğimi yapmalıydın abla,” dedikten sonra karşıma dikildi. “Uzağa gitmeli, izini kaybettirmeliydin ama bu gece gördüklerimden sonra anlıyorum ki tehlikenin boyutu hakkında en ufak bir fikrin yok.” Tek kaşını kaldırarak cüretkâr bir tavırla beni sınadı. “Demir Bey ile neden o kadar yakındın?”

“Sen bana hesap mı soruyorsun, küçük cadı?”

Sesim lavaboda yankı buldu ama Alin bunu umursamadan sanki normal bir soru soruyormuşum gibi cevap vererek başını salladı. “Evet soruyorum. O adamla ne işin var?”

“Demir’in bununla ne alakası var?” diyerek savunmaya geçtim. “Adamın başına bela açan sensin. İnferno’yu resmen ayağa kaldırdın.”

“O adam bir şeytan.” Alin bana inanamıyormuş gibi hayretle baktı. “Ona Hades demelerinin bir nedeni var abla. O çok tehlikeli biri. Beni eline geçirirse neler yapar biliyor musun sen? Gizlilik anlaşmasını çiğnediğim için bile bir daha gün yüzü göremeyebilirim.” Kaşlarını kaldırıp aklıma daha önce gelmeyen bir şüphe tohumu ekti. “Bana sakın seni yanında yardımcı kişiliğinden dolayı tuttuğunu söyleme. Sen onun için bana giden bir yolsun.”

Buna inanmıyordum.

Demir Karadağ, her şey olabilirdi ama bana yalan söylemiyordu. Benimle oyun oynamıyordu. Gözlerinden çoğu duygusunu okuyabildiğim adam, beni sadece bir koz olarak görmüyordu. En azından ben buna inanmak istedim. Aksi beni yalnız hissettirir, günlerdir bana iyi gelen her şeyi öldürürdü. Yine de engel olamadım. Alin’in ruhuma ektiği tohumları yavaşça suladım.

“Orada kalmaya devam edemezsin,” dedi Alin, tekrar dikkatimi ona verdim. “Peşimde olan insanlar o cihazı ve kartları elde etmek için her an İnferno’nun kapısına dayanabilirler. Böyle bir şey olursa zarar görürsün.” Bakışlarını yumuşattı. “Ve ben senin zarar görmeni istemiyorum. Başından beri bu işe karışmana yol açtığım için kendimden nefret ediyorum. Daha fazla müdahil olamazsın. Kendi yediğim boktan kendim sıyrılmalıyım.”

“Kim bu insanlar?”

Sorum üzerine kaçınarak kollarını göğsünün önünde birleştirdi ve kaçamak bir bakışla bileğini saran saate göz attıktan sonra beni yanıtladı. “Sırlarını açığa çıkarmamak için her şeyi yapabilecek kişiler.”

“Demir yardım edebilir,” dedim düşünmeden. “Evet, acımasız biri ama günlerdir bana yardım eden tek kişi o. Ve senin söylediklerinin aksine Hades’ten çok daha öte biri.”

Alin yüzüme hayretle baktı. “Abla, sen beni duymuyor musun? Adamın evi bellediği mekânı tehlikeye attım. Beni bulduğunda bir kaşık suda boğar o.”

“Hak etmiyor değilsin.”

Homurdanarak bana dik dik baktı. “Bak, ben her şeyi halledeceğim. Çoğu şeyi kontrolüm altına almaya başladım bile.”

“Ya salak saçma konuşma,” dedim üzerine yürürken. “Seni öldürmek için zaman kollayan insanlarla bir başına nasıl yüzleşeceksin? Kendini ne sanıyorsun sen?”

“Tek değilim.”

Aldığım cevap karşısında duraksadım ve aklıma gelen tek seçeneği kabullenmeye çalışarak yutkundum. “Yoksa sana yardım eden kişi az kalsın beni öldürecek olan sarışın motorcu mu?”

Alin yüzünü ele geçiren şaşkınlık ve öfkeyle yakardı. “Seni öldürmeye mi kalktı?”

“Evet!” diye bağırdım. “O şeytan dediğin adam olmasaydı ablan gerbermişti.”

Açık kalan ağzıyla bir süre yüzüme baktı. Ardından bakışlarını kaçırıp sertçe yutkundu. Sözlerimin doğruluğuna inanamıyor gibiydi ki bu beni daha da öfkeliendirdi. O adamla nasıl bir ilişkisi vardı da davranışlarını kabullenemeyecek kadar şüpheyile yaklaşıyordu.

“Alin, kim o adam?”

Sorum üzerine tekrar bana baktı ve az önceki zayıf ifadesini gölgeledi. “Önemli biri değil. Sadece bana yardım ediyor.”

“İnferno’ya ne sakladın? Amacın ne? Planın ne?” diyerek sorularımı ardı ardına sıraladım. “Bu işten nasıl sıyrılacaksın? Hepsine cevap istiyorum.” Ablalık kartımı oynayarak ağırlığımı öne sürdüm. “Ama burada değil. Sen ve ben daha rahat konuşabileceğimiz bir yere gideceğiz. Bir daha seni gözümün önünden ayıracağımı düşünüyorsan gerçekten de salaksın demektir.”

Hızla başını iki yana salladı. “Buraya gelirken seni bulacağımı bilmiyordum ama görünce konuşmak istedim. Karşıma çıkmamın tek sebebi iyi olduğumu bilmen ve rahatlama. Bu işi tek başıma halledeceğim.”

“Yalan atma,” diyerek koluna yapıştım. “Benden cihazı isterken de tek derdin iyi olduğumu bilmek miydi?”

“Denedim diye beni suçlayamazsın.”

Cevabıyla tırnaklarımı koluna geçirdim. “Seni gebertirim,” dediğimde kardeş katili olmamak için direndim. “Sabrımın sonundayım, Alin. Beni daha fazla zorlama.”

“Bana yardım etmek mi istiyorsun?”

Alanıma sızıp gözlerimin içine baktığında ilk defa ondaki değişimi bu denli net gördüm. Küçük kız kardeşim eskisine nazaran daha dik başlı ve özgüvenliydi. Kendine inandığı barizdi ama ortada başka bir değişken daha vardı. Bakışlarındaki ışıltı evrilmişti. Ona baktığımda gördüğüm be-beksi ifade artık yoktu. Yerini ayaklarını yere sağlam basan bir kadın almıştı ve ben bu değişime neyin sebep olduğunu anlamadım.

“Eğer cidden iyiliğimi istiyorsan, o cihazı bana getir.” Kolunu kurtararak geri çekildi. “Demir Karadağ cihazı aktif hale getirirse hepimizin başı daha büyük bir belaya girer ve topluca kaçacak yer aramaya başlarız.”

Sözlerine inandığı barizdi ama ben onun kadar emin olamıyordum. “Cihazı sana getirirsem onunla ne yapacaksın?”

“Onu yok edeceğim,” dedi bir saniye düşünmeden. “İlk başta onu üretmemem gerekirdi zaten.”

“Wahab’tan aldığın parayla mı yedin bu boku?” Sözlerimin üzerine bir tokat yemiş gibi sendeledi. İrileşen bakışlarını bana çevirdiğinde kendimi tutamayarak bağırdım. “Oyundan kazandığın parayla mı tasarlattın o cihazı?”

“Sen...” diye tekledi. “Sen Wahab’ı nereden biliyorsun?”

“Kendisiyle güzel bir sohbet ettik. Hatta sizin sevdiğiniz oyunu da oynadık.” Histerik bir gülümseme dudaklarımı kapladı. “Lina Seler olarak bayağı bir ün salmışsın ablacığım.”

Alin, saf bir şok ile titredi.

“Sanırım sandığından daha çok şey biliyor olmam seni şaşırttı.” Başımı hafifçe salladım. “Tabii, ben de aylarca aptal yerine koyduğum ablamın yediğim haltları öğrendiğini anlasam, ben de böyle mal gibi kalırdım.”

Bakışlarını kaçırıp öfkeyle soludu. “Hâlâ anlamıyorsun. Önceden yaptıklarım ya da şu an içinde bulunduğumuz durum önemli değil. Tek önemli olan şey o cihaz. Bana onu getirirsen bu saçmalıkları sonlandırabilirim.”

“Cihazı istiyorsan benimle geleceksin,” dedikten sonra kolunu sıkıca kavradım. “Demir’i ben idare ederim. Sen de saf kız numarasına bürünürsen onun yardımıyla bu işten cidden paçayı kurtarabiliriz.” Alin hızla kolunu geriye çekmeye çalıştığında onu daha sıkı tuttum. Bana baktığında

kendimden bir yansımayla yüzleşiyormuşum gibi hissettim. Her bir kelimesini vurguladı. “Hiçbir yere gelmiyorum.”

“Geliyorsun.”

Diretmem üzerine bu sefer daha güçlü bir şekilde kendini geri çekti. “Gelmiyorum abla.”

“Alın,” diyerek sesimi yükselttim. “Seni öldürmek isteyen insanlar varken nereye kadar saklanabilirsin?”

“Ölmemi istemiyor musun?” Sorusuna eşlik eden gözlerindeki öfke daha önce görmediğim bir acıyla süslenmişti. “O zaman bana cihazımı getir.”

Sözleri bedenimdeki her noktaya sivri bir iğne sapladı. Gözlerine yansıyan ateşin ardında hayal kırıklığı filizlendi. Ona yardım etmeyeceğimi düşünmek canını yakıyor olmalıydı. Belki şimdi benim günlerdir ne hissettiğimi anlardı. Öz kız kardeşimin bende açtığı yarayı görür, aynı yarayı kendi de taşırdı. Biliyordum ki ona asla sırtımı dönemezdim. Oynadığı kartın bendeği hükmü sonsuzluktu. İsterse canımı şu an ellerine bırakırdım ama bir daha asla gitmesine izin veremez, benden uzaklaşmasını göze alamazdım.

“Alın,” dedim bir çare. “Benimle gel ve birlikte bu işi çözelim.”

Omuzlarını düşürerek yüzünü astı. Başını yavaşça iki yana salladıktan sonra buruk bir tebessüm ile duraksadı. Bakışlarındaki sıcaklık yüreğimi eritiyor, aramızdaki bu görünmez mesafe beni katlediyordu. Güya uzanacağım kadar yakınımdaydı ama hissettirdiği uzaklıkta kilometrelerin sessiz çılgılığı yankılanıyordu.

“Beni her zaman küçük bir bebek gibi gördün.” Sesindeki uysallık ağlamak istememi sağladı. “Biliyorum, senin için hiç büyümeyeceğim.” Bana yanaştı ve ellerini yanaklarıma ilaştırdı. “Ama bu sefer beni bırakmalısın abla. Hayatımı, beni, bana dair her şeyi kontrol etmeyi bırakmalısın. Bu sefer düştüm diye beni kaldırmamalısın. Bırak seni de kendimle birlikte aşağı çekmeyeyim.”

“Alın,” dediğimde sesim titriyordu.

Kollarını boynuma dolayarak bana sıkıca sarıldı. “Beni sevdiğini ve benim için ölebileceğini biliyorum çünkü emin ol ben de seni çok seviyorum ve senin için bir saniye bile düşünmeden canımı veririm.” Sesi boğuk bir hal aldı. Ağlamak üzere olduğunu anladım. “Bu yüzden ben içine düştüğüm bu bataklıktan çıkana kadar güvende kalmalısın. Çünkü sana bir şey olursa kendimi asla affetmem.”

“Seni bırakamam.” Yanağımdan dökülen bir damla yaş ile mırıldandığımda başını yavaşça salladı. Kollarından birini geriye çekti ama benim

ondan ayrılmama müsaade etmedi. “Biliyorum,” dedikten sonra beline uzandığını gördüm. Saniyeler içinde tekrar kolunu kaldırdı ve başıma inen darbeyle beni sersemletmeden önce mırıldandı. “Özür dilerim.”

Ensemdeki keskin acıyla dizlerim tutmaz oldu. Bedenim salınıp gözlerim kaydıgında Alin kollarını bedenime sıkıca sardı ve beni yere yığılmaktan kurtardı. Kapanmak üzere olan bakışlarım elindeki silaha kaydı. Saniyeler önce kabzasını ensemde indirdiği silahı geriye çekerek beni yavaşça yere yatırdı. Önüme düşen bir tutam saç geriye savurduğunda bilincim kapanmak üzereydi.

Bulanık görüntüm yüzünü net görmemi engelliyordu. Alin eğilip yanağıma bir buse iliştiirdikten sonra hızla doğruldu ve beni bir başıma bırakmadan önce veda edercesine konuştu.

“Umarım bir gün beni affedebilirsin.”

Zihnim hiç olmadığı kadar dingindi. Aklımın köşelerinde kalan, bir ay öncesine ait olan anım gözümün önüne geldiğinde hatıralarım bir rüyadan ibaretti.

Kapımın önünde dikilen kuryenin elinden poşetleri alıp ödemeyi yaptım. Yüzümdeki tebessüm ile kapıyı kapattıktan sonra salona doğru adımlamaya başladım. Heyecanlı ve aç hissediyor oluşum neşemi öldüremedi. Gülümsememi genişleterek kendimi kanepenin üstüne attığımda kız kardeşim kahve sehпасının üstünde duran kumandayı alıp doğruldu.

Yeni yayınlanan bir Netflix dizisinin ikinci bölümüne geçmek üzereydik ve uzun zamandan sonra ilk defa bir yapıımı bu kadar beğenmiştik.

“Hazır mısın?” diye sordu Alin yüzündeki gülümsemeyle. En az benim kadar heyecanlı gözüküyordu. “Benimki de soru.” Gözlerini devirdi. “Düke öyle ağır düştün ki hazır olmaman imkânsız.”

Kıkırdayarak elimdeki poşeti sehpanın üstüne bıraktım. “Biliyorsun değil mi, o zamanlarda yaşasaydım sezonun elması ben olurum ve sadece düğ değil, prens bile benim için delirirdi.”

“Kral bile,” dedi Alin. “Ama senin o dönem de rahat durabileceğini pek sanmıyorum. Baksana birbirlerine doğru düzgün bakamıyorlar bile.” Kahkahayla güldü. “Sense temas bağımlıydın abla.”

“Hiç de bile.” Şiddetle karşı çıktım. “Benim temas bağımlılığım bir tek sana. Erkeklerin bana sürekli dokunmaya, sarılmaya ve vıcık vıcık hareketler sergilemeye çalışmasına gıcık olurum.”

“Doğru, en son bir flörtünü bu yüzden ağlatmıştın.”

Alin'in sözlerine karşılık sadece gülümsedim. Suşi paketlerini açıp çubuklardan birini Alin'e uzattığımda bana şaşkınlıkla baktı. "Sana yemeyeceğim demiştin. Niye bana da söyledin?"

Kız kardeşimin nefret ettiğim bir huyu vardı. Ne zaman aç mısın diye sorsam şiddetle karşı çıkar, hayır derdi. Ve yemeğim geldiği an benden önce yer ardından tatlı bir ifadeyle sadece bir ısırık aldığını söylerdi. Bu yüzden her zaman ama her zaman ekstra yemek söylerdim.

"Benimkini didikleme diye."

Sorusuna verdiğim yanıt ile dudağının kenarını kıvrırdı ve parmaklarının arasında duran çubukları birbirinden ayırırken mırıldandı. "Bana çok iyi davranıyorsun." Başını kaldırıp gözlerimizi buluşturduğunda anlamlandıramadığım bir hüznle karşılaşmak beni afallattı. "Neden bana karşı bu kadar iyisin?"

"O nasıl bir soru ya öyle?"

Kız kardeşim gayet ciddi gözükiyordu. Sanki az önce dilinden dökülen sözlerin nedenini öğrenmek tek dileği idi. "Ne yaparsam yapayım hep yanımdasın." Kaşlarını hafifçe çatı. "Seni sinir edecek bir sürü şey yapıyorum. Bazen sorumsuzca seni öfkeliendirip, endişeliendiriyorum. Ama sen ne yaparsam yapayım bana hep iyi davranıyorsun ve kendinden bile önce daima beni düşünüyorsun."

Bariz bir cevabı dile döktüğümü düşünerek rahat bir tavır ile karşılık verdim. "Çünkü ben senin ablanım."

"Bu bir cevap değil."

"Aslında öyle." Arkama yaslanıp bacaklarımı toparladım ve beyaz kartonun içindeki noodle karıştırmaya başladım. "Abla olmadığın için bilmiyorsun ama bu garip bir duygu. Kendimi ne olursa olsun senin yanında olmalı, seni korumalıyım gibi hissediyorum. Düşersen kaldırmalıyım, ağlarsan seni sakinleştirmeliyim." Ona bakarak tebessüm ettim. "Kardeşlik böyle bir şey."

Alin bedenini bana doğru döndürdü ve gerçekten de bazı şeyleri anlamlandırmaya çalışır gibi başını salladı. "Evet ama bazen çok özverilisin. Beni fazla birinci plana koyuyorsun ve kendini unutuyorsun."

Önceliğimin o olmasının nedeni, bana aşılana bu histi. Alin doğduğu andan beri bana sadece abla olmak değil, anne olmak da öğretilmişti. Ve ben onu korumak için değil kendimi, geriye kalan herkesi ikinci plana koyardım.

"Senin için canımı bile veririm, Alin," dedim saf bir dürüstlikle. "Bir saniye dahi düşünmem."

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. Sıcak bir yaz gününü anımsatan tebesümüyle bana baktığında aynı sadakati paylaştığımızın bilincindeydim. Yine de Alin konuşup tezimi onayladığında mutlu oldum. “Ben de senin için abla.”

Arkasına yaslanıp bakışlarını kaçırdı ve aklına gelen şey karşısında gülümsemesini genişletti. “Babam bana hep bu hayatta en çok sevdiğin kişi ablan olmalı diyor. Bazen onlara her şeyi anlatamasam bile sana daima gerçekleri söylemeliymişim. Çünkü benden asla vazgeçmezmişsin.”

“Doğru söylüyor,” dedikten sonra ağzıma somonlu suşiyi attım. “Zeki adamın hali bir başka oluyor tabii.”

Alin başını eğip yemeğiyle oynamaya başladığında yüzüne yerleşen hüznü fark etmek lokmamın boğazımda kalmasına sebep oldu. Sertçe yutkunup ona yanaştığımda neler olduğunu anlayamadım. “Sorun ne?” Bana kaçamak bir bakış attıktan sonra omuzlarını silkti ve iç geçirdi. “Ya söylediğim şeyler seni üzerse veya korkutursa?”

“Üstesinden gelemeyeceğim bir şey yapman imkânsız.”

“Yıkılmaz değilsin abla,” dedi beni afallatarak. “Biliyorum, bazen sana öyleymişsin gibi davranıyoruz ama sen de bir insansın ve her şeye göğüs geremezsin.”

Boğazımda oluşan düğüme göğüskafesimin altında peydahlanan sızı eşlik etti. Demek Alin, bazen herkesin bana yaslandığını ve benim onları sırtlanırken kendimi dik tutmak için insan üstü bir efor sergilemeye çalıştığımı görüyordu. Tuhaf, kimsenin bunu anlamadığını zannederdim. Gerçi anlamak ile görmek arasında büyük bir fark vardı. Ve kız kardeşim bazı şeyleri görse de anlamakta başarılı değildi.

“Nereden çıktı şimdi bunlar?”

“Korkuyorum.” Verdiği cevap ile beni yaraladığında yüzüne bakakaldım. Alin ise bakışlarını kaçırmış, başka bir noktaya odaklanmıştı. “Ya bir gün gerçekten kötü bir şey yaparsam...” Gözlerimin içine baktığında ağlamak üzere olduğunu gördüm. “Ve bu senin sağlığını etkilerse?”

“Alin.” Elimdeki kartonu bir kenara bırakıp kollarımı ona doğru uzattım. Yanıma yanaştı ve başını göğsüme yaslarken kollarımın arasına sığındı. Titreyen sesiyle mırıldandığında neden bahsettiğini biliyor olmak canımı daha çok yaktı. “Ben seni bir kez daha kaybetme ihtimalini kaldıramam.”

Başımı hızla iki yana salladım ve kadere meydan okurcasına kendimden emin bir şekilde konuştum. “Beni hiçbir zaman kaybetmeyeceksin.”

“Bunu bilemezsin.”

"Bilirim." Geriye çekilip bana bakmasını sağladım. "O kötü günler geride kaldı," dedikten sonra minnetle işaretparmağımı burnuna vurarak tebessüm ettim. "Hem de senin sayende."

İç geçirip beni anlamış gibi başını salladı ardından emin olmayı talep ederek sorguladı. "Öyleyse ne yaparsam yapayım benden nefret etmez misin?"

Kardeşimin güzel yüzüne baktım. Öylesine şairaneydi ki ne zaman bakışlarımı üstünde dolaştırsam meleklerin lütfedip simasına el sürdüğünü düşünürdüm. Benim için evlat kategorisinde olan kadına karşı içimdeki sonsuz sevginin bir sınırı olmadığını ona nasıl anlatabilirdim?

"İnan bana, istesem de edemem." Parmaklarım ile yanağını sıktım. "Şu sığata dayanmam ben."

Kollarını belime dolarken ışıldayan gözleriyle yüzüme baktı. "Vay canına, üstünde böyle bir güce sahip olduğumu bilmek çok onur verici. Helen Saral'ın zayıf noktası olmak ileride CV'ye ekleyeceğim bir özellik."

"Evet, küçük cadı," diye onayladım onu. "Üstümdeki etkin korkutucu bir seviyede ama bu hata yaparsan saçlarını yolmayacağım ve kredi kartlarını elinden almayacağım anlamına gelmiyor."

"Ama böyle dersen olmaz."

"Niyeymiş o?"

"Çünkü sana söylemem gereken bir şey var."

"Söyle bakalım."

"Kızmayacağına söz ver."

"Söyle, Alin."

Tatlı bir tebessümle geriye çekildi. "Geçen gün aldığın beyaz elbisen artık kırmızı ama unutma beni çok seviyorsun ve bana hiç kıyamıyorsun. Ayrıca önemli olan cana değil mala gelmesi."

"Alin!" diye yakardım.

"Abla vallahi yanlışlıkla oldu." Dudaklarını astı. "Randevum vardı ve giyecek bir şey bulamamıştım. Üstüne şarap döktüm."

Harika, lekesi asla çıkmazdı.

İşaretparmağımı ona doğrulttum ve yapay bir ciddiyetle ekledim. "Bana bir elbise borçlusun, küçük cadı."

Arkama yaslanıp beyaz kutuyu elime aldım ve yüzündeki gülümsemeyle yemeğini yiyen kız kardeşime bakarak merak ettim. Randevuya gittiğini bile şimdi öğreniyor olmak kendimi rahatsız hissetmeme neden olmuştu. Bana neden daha önce söylememişti? Genelde biriyle buluşacağı zaman saatlerce beni esir alır, ne giyeceğini birlikte seçmemizi sağlardı.

"Randevun 300 euro değerindeki elbisemi katletmeye değdi mi bari?"

Alin daha önce görmediğim, heyecanlı ve samimi bir tebessümle bana baktı. Sanki o adamı anımsamak kendini iyi hissetmesine neden olmuştu. "Umut vaat ediyor."

Tek kaşımı havalandırdım.

Küçük cadı, o şanslı hergele her kim ise ondan bayağı etkilenmiş olmalıydı.

"Kim bu adam?" diye sorduğumda kız kardeşim dudaklarını birbirine bastırdı ve karşımızdaki televizyona bakıp şaşkınlıkla mırıldandı. "Abla bölümün yarısı bitmiş, az sus da izleyelim ya."

"Hadi be oradan." Kumandaya uzandım. "Yarınlar yokmuşçasına konuşan sensin. Beni dükümden alıkoydun."

Bölümü tekrar başlattığımda Alin önündeki suşileri es geçti ve karideslerimden alıp ağzına attı. Bana tatlı bir tebessümle bakıp bir kedi gibi yanıma yanaştığında kıkırdamadan edemedim.

Başımın belasıydı ama aynı zamanda hayatımın neşesiydi.

Yanağımda bir dokunuş hissettim. Tenimden kayan gözyaşını silen parmakların kime ait olduğunu biliyordum. Kokusu içinde bulunduğum alanı doldurmuştu ve sıcaklığı çok yakınımdaydı. Nefes alış verişini duyabiliyor, gözlerim kapalı olsa dahi güzel yüzünü süsleyen öfkesini görebiliyordum.

Anılarımdan düşüp gerçekliğe çakıldığımda dudaklarımın arasından titrek bir soluk kaydı.

Gözlerimi araladığımda görüş açıma giren tavan oldukça tanıdıktı. Yumuşak bir yatağa uzanmış olduğum gerçeğini idrak ettiğimde ensemdeki keskin acıyla yüzümü ekşittim ve yutkunmaya çalışarak canımı daha çok yaktım. Karnımın üstündeki güçlü ve büyük elin baskısını algıladığımda başımı yana çevirerek beni izleyen adamı görüş açıma soktum. Altın harelerini yüzümde dolaştırarak iyi olduğumdan emin olmaya çalıştığımda öfkesine eşlik eden duyguyu tanıdım.

Demir Karadağ'ın yüzünde dalgalanan hissiyat endişeydi.

"Helen," diyerek oturduğu sandalyeden kalktı ve ellerini başımın yanına dayayıp hafifçe üzerime eğildi. Gözleri yüzümde tavaf ettiğinde emin olmak ister gibi konuştu. "İyi misin? Nasıl hissediyorsun?"

Vücudum yorgundu fakat asıl canımı sıkan şey ense kökümünden bedenime yayılan o sızıydı. Kaşlarımı çatarak Demir'e baktığımda en son hatırladığım şeyin Alin olması kafamı karıştırdı. "Ne oldu bana?"

"Kız kardeşin seni bayıltıp kaçtı."

Aldığım cevap ile ağızım açık kaldı. Anılarım bir film şeridi gibi gözümün önünden geçtiğinde her şey anlam kazandı. Alin'i bırakmamak için çaba sarf etmiştim ve bunun karşılığında küçük cadı ensemeye indirdiği silahın kabzasıyla beni bayıltmıştı. Tanrım, onda neden bir silah vardı ki?

“Doktor bir şeyin olmadığını söyledi ama gözlem amaçlı bu gece uymamalısın.” Bir elini belime indirdi ve üzerime biraz daha eğildi. “Sıcak bir duş alıp kendine gelmeye çalış. Ben de sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım.”

Geriye çekileceği sırada parmaklarımı koluna kilitledim. Onu sıkıca kavradığımda gözlerimiz buluştu. Midemin üstündeki baskısı ve yanımdaki kokusuyla kendimi güvende hissetmeden edemedim. Bakışlarının eşsizliği karşısında içim rahatladı. Alin, onun tehlikeli biri olduğunu söylüyordu ve haklıydı. Bana bakan bu gözlerin sahibi gerçek bir şeytandı ama bana gösterdiği yüzü sadece bu değildi. O şeytanın ardındaki kırık kanatlı meleği görebiliyordum ve kız kardeşim ne derse desin ben Demir'e güvenmeyi, ona yaslanmayı seçiyordum. İçimdeki ses, güven problemimi hatırlattığında ona çenesini kapamasını söyledim çünkü ilk defa yalnız olmak istemiyordum.

Bedeninin ağırlığını hissetme ihtiyacıyla onu kendime doğru çektiğimde şaşkın bakışlarını yüzümde dolaştırmaya devam etti. Başımı boynunun arasına gömüp parmaklarımı ensesine yerleştirdim. Kokusunu içime çekerek gözlerimi yumdum.

Güvendedim.

Saçlarımı okşayan parmaklarındaki dokunuş nahifti. Sıcak nefesini kızıl tutamlarımın arasına bıraktığında beni daha sıkı sarmaladı. Kulağıma doğru fısıldadığında kendime engel olamayarak tebessüm ettim. “İyi olduğuna emin misin? Bana böyle sarıldığına göre başına tahmin ettiğimizden daha şiddetli bir darbe almış olabilirsin.”

Geriye çekildiğimden beni bırakmadı. Aramızda sadece bir karış mesafe vardı. Nefesi nefesime karışıyor, gözlerindeki ışıltı beni geri kalan her şeye kör ediyordu.

“İyiyim,” dedim çatallı çıkan sesimle. “Beni bir restoranın tuvaletinde baygın bir şekilde bulduğun için mi bu kadar endişelendin yoksa başıma bir şey gelme ihtimaline dayanamadığın için mi?”

Alaycı bir tavırla söylensem de bana bakan adam aynı mizahı kendinde barındırmadı. Aksine oldukça ciddiydi. Bir an için bana kızacağını düşündüm. Sonra asla tahmin etmediğim bir davranış ile karşılaştım. Demir eğilip alnıma bir öpücük kondurduğunda bütün bedenim karıncalandı.

Kalbimin üstündeki ağırlık bir buhar olup uçarken günlerdir ruhumda sakladığım kaygı hafifledi.

Geriye çekilip gözlerimizi buluşturdu ve sorumu yanıtladı. “İkisi de, *moya krasavica*.”

Benim için tedirgin olması bir yana, iyi olduğum için sevinmesi diğer tarafaydı. Bana uzun zamandır kimsenin vermediği bir şeyi vaat ediyordu. Saf ve çıkarsız bu ilgiyi kabullenmekte zorlansam da yok saymak işime gelmiyordu. Demir Karadağ’ın bana verebileceği her şey bir nimet gibiydi.

“Konuşmamız gerek,” dediğimde başını salladı. “Kesinlikle konuşmamız gerek, Helen. Sana anlatmam ve senden duymam gereken şeyler var.” Kolunu belimin altına yerleştirip beni yavaşça doğrulttu. “Ama önce duş alacak ve yemek yiyeceksin.”

“Neyim ben?” diye homurdandım sahte bir kızgınlıkla. “Bir bebek mi?”

“Yirmi altı yaşında bir bebeksin.” Dudağının kenarı kıvrıldığında alaycılığı kendimi iyi hissettirdi. Beni yataktan kaldırıp kucağında taşıyarak banyoya götürdü.

“Beni nasıl buldun?”

Sorum ile başını eğerek gözlerime baktı. Kendinden emin ifadesi ona yakışıyordu. “Yer yarılrsa ve içine girsen dahi seni bulurum, Helen.” Ensemdeki acıyı yok sayarak mırıldandım. “Doğru, yer yarılırsa doğruca cehenneme inerim ve bu yüzden beni kolaylıkla bulabilirsin.”

“Cehennem, araf, cennet.” Dudağının kenarındaki şeytani sırıtış içimi kıpır kıpır etti. “İstediğin yere git, benden kaçman imkânsız.”

“Persephone olduğum için mi?”

İmalı bir tebessümle ona baktığımda gözlerini kısarak beni daha sıkı sardı ve küvetin önünde durup bir süre yüzümü inceledi. “Doktoru çağırırsam iyi olur.”

“İyiyim ben,” dedim ve gülümsedim. “Sadece gerçekleri yüzüne vurmamak saatler önce yaşadığım acı verici anları unutmamı sağlıyor.”

Bana bakan gözlerindeki öfke, kız kardeşimi anımsamama neden oldu. Demir yaşananlar için ne kadar sinirlense haklıydı. Yine de onu sakinleştirmeli, bir yolunu bularak bana yardım edeceğini bilmeliydim. Alin’i bütün bu karmaşanın içinde bir başına bırakamazdım.

Demir beni büyük küvetin kenarına oturttu ve önümde diz çöküp dikkatle yüzüme baktı. Sinirini gölgeleyerek tebessüm ettiğinde arzularımı uyandıran sözleri sarf etti. “Seni yıkamamı ister misin?”

“Başımın çaresine bakabilirim,” diyerek onu reddettim.

Ellerini üzerimde hissedersen dikkatim dağılırdı ve benim şu an odaklanmaya ihtiyacım vardı.

“Biliyorum.” Gözlerinin içinde gördüğüm tilkilerin adım seslerini işittim. “Yine de istersen bedenine vereceğim hazla seni bütün acı verici anlardan uzak tutabilirim.”

Teklifini kabul etmeliydim.

Yine de mantıklı yanımlı bunu yapmamam gerektiğini biliyordu. Her ne kadar sadece parmaklarıyla bile beni daha önce yaşamadığım bir orgazma ulaştırabilen adamın her zerresinin tadına varmak istiyor olsam da şu an ilkel cinsel dürtümüzden daha önemli şeyler vardı.

“Teklifini düşüneceğim.”

Doğrulup tebessüm ettiğinde bende yarattığı etkiyi gözlemledi. Fark ettiği her neyse hoşuna gitmişti. Sanırım yanaklarıma yerleşen pembelik ve bacaklarımı birbirine bastırmış olmam gözünden kaçmamıştı.

“Ben mutfaktayım,” diyerek adımladığı sırada gömleğinin kollarını kıvırmaya başladı.

Gidişini izledim. Odanın kapanan kapısını işittiğimdeyse derin bir nefes aldım. Ensemdeki sızı canımı yakıyordu ama kendimi kötü hissetmiyordum. Aldığım darbe sonucu bayılmış olabilirdim ama yumuşak bir düşüş yapmış olmalıydım ki vücudumun başka hiçbir yeri acımıyordu. Küvetin kenarından kalkıp üstümdekileri çıkardım.

Aynadaki yansımamı bulduğumda soluğum kesildi.

Gözlerimin altındaki kızarıklıklar ve soluk tenimle bambaşka gözüküyordum. Birbirine giren kızıl tutamlarımı geriye atarak duşakabine yöneldim. İçeriye adım atıp kapıları ardımdan kapattım ve sıcak suyun altında gevşeyerek gözlerimi yumdum.

Alin’in sözleri ve gözleri aklımdan çıkmıyordu.

Küçük kız kardeşim, beni bambaşka bir kadın ile tanıştırmıştı. Bana her daim minnetle bakan gözlerindeki o kırılmanlık yerinde değildi. Sadece günler geçmişti ama onda bir şeyler değişmişti. Kendine olan güveni yükselmiş, duruşunda bile bir eminlik baş göstermeye başlamıştı. Bunun nedeni peşindeki insanlar mıydı bilemiyordum ama her neyse canımı sıkıyordu. Göğsümdeki acıyla başımı geriye attım ve sıcak suyun bütün bedenimi sarmalamasına müsaade ettim.

Ellerimin arasındayken onu daha sıkı sarmalıydim.

Artık gitmişti ve bir daha onu ne zaman göreceğimi bilmiyordum.

Duştan çıkıp bedenimi ve saçlarımı kuruladım. Giyinme odasına geçip üstüme iç çamaşırlarımı geçirdim. Kısa, saten şortumun üstüne giydiğim

kazağın kollarını çekiştirerek odadan çıktım. Nemli saçlarımı geriye attığım sırada burnuma dolan lezzetli kokular ile yutkundum. Bakışlarım köşede kalan saati bulduğunda şaşırdım. İki saattir baygın olmalıydım.

Evin köşesinde belirip bana doğru koşmaya başlayan Kerberos'u fark ettim. Mutfağın önünde durup eğildim ve üzerime atlayan köpeğin siyah tüylerini okşayıp mırıldandım. "Merak etme, iyiyim ben." Sözlerimi anlamış gibi havladığında gülümsedim. "Alin ablan beni biraz hırpaladı ama önemli bir şey yok."

Sözlerimle Demir ve Kerberos aynı anda tuhaf bir homurtu çıkardı. Doğrularak dudaklarımı birbirine bastırdım. Söz konusu ben olunca ikisi de fazla korumacı oluyorlardı.

Demir'e doğru ilerledim ve mutfağın ortasında kalan tezgâha yaslandım. "Ne pişiriyorsun?"

"Geç olduğu için hafif bir şeyler hazırlayayım dedim." Tavayı tersyüz ettikten sonra doğradığı peynirleri lavaşın üstüne serpti. "Kızarmış gözlemeye benzeyecek ama hazırladığım sos sayesinde bundan çok daha fazlası olacak."

Kalbimi ısıtan özverisi karşısında tebessüm ettim. "Bana yemek hazırladığın için teşekkür ederim."

"Önemli değil. Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor."

"Neden?"

Sesime yansıyan uysallık karşısında Demir bana doğru döndü ve kalçasını tezgâha yaslayarak tebessüm etti. Gülümsemesi günah kelimesini çağırıyordu. "Senin gibi bir kadına iyi gelebiliyor olmak kendimi güçlü hissettiriyor."

İşittiğim sözler midemin bükülmesini sağladı. Nabzım artış gösterdiğinde elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim. Karşımdaki adam beni arzulanan bir kadın gibi hissettiriyordu ama bunun yanı sıra başka bir şey daha vardı. O, unuttuğum bir yanımı açığa çıkarıyordu ve o yanım bana sunduğu şefkate karşı çaresizdi.

"Bazen beni öyle şaşırtıyorsun ki gerçekten ne düşüneceğimi ve söyleyeceğimi bilemiyorum." Sözlerim üzerine tebessümü genişledi. "Güzel, tahmin edilebilir biri olmaya katlanamazdım."

Ah, o kesinlikle eşi benzeri olmayan bir adamdı.

Ardına dönüp ocağı kapattı ve tavanın içindeki lavaşı tabağa koyup bıçak yardımıyla parçalara böldü. Ardından hazırladığı sosu üstüne döküp yanıma geldi. Tabureye yerleşeceğim sırada belimi kavradı ve ayaklarımı yerden kesti. Kalçam soğuk tezgâhın üstüne yerleştğinde Demir aralık

kalan bacaklarımın arasına sızdı. Başını eğerek gözlerimizi buluşturduğunda içimdeki sıcaklık büyüdü ve kontrolden çıkabileceğini anlamamı sağladı.

Demir, küçük parçalara ayırdığı lavaşlardan birini aldı ve bana uzatmadan önce hafifçe üflledi. Sıcaklığını kaybeden lavaşı dudaklarıma yasladığında beni elleriyle beslemesine gülümsedim.

Ağzımdaki lokmayı çiğnediğim sırada beni izleyen adama bakmaya devam ettim. İkinci parçayı da yediğimde bir elini çıplak bacaklarıma yerleştirdi. Bakışlarındaki karanlığa ışık tutmak isteyerek mırıldandım. “Bilecek peşimden gelmedin, değil mi?”

“Evet, baş başa konuşmanızın daha iyi olacağını düşündüm.”

Buruk bir tebessümle bakışlarımı kaçırdım. “Beni gözünün önünden ayırmandan anladım zaten fark ettiğini.”

“Geleceğine emin değildim,” diye açıkladı Demir. “Ama ortaya çıkarsa bunu benim yanımda yapmayacağını biliyordum. Seninle baş başa kalabileceğini fark ederse ortaya çıkar diye umdum.” Boşlukları doldurmaya çalışır gibi konuştu. “Sen emin miydin geleceğinden?”

“Hayır ama ortak lavabonun tadilatı olduğunu görünce ve her zaman gittiğimiz restorani da fark edince denemeye değer diye düşündüm.” Buruk tebessümüne mâni olamadım. “Haklıymışım.”

“Sana ne anlattığını bana söyleyecek misin?”

Başımı salladım. “Evet ama önce senin öğrendiklerini bilmek istiyorum. Belki o zaman Alin’le olan konuşmam daha anlam kazanır.”

Demir edindiği bilgileri bana anlatmaya başladığında onu dikkatle dinledim. Söylediği her kelimeyi zihnime not edip Alin’in anlattıklarıyla karşılaştırdım. Kız kardeşimin Beşinci Çember’e cihazını bıraktırmak üzere anlaştığı şirketle ilgili kısımlarda kulak kabarttım. Alin’in dediği gibi cihaz aktif hale gelmediği sürece bir işe yaramıyordu ve onu aktifleştirmek için gerekli olan kartlardan ikisine sahiptik. Anlaşılan üçüncüsünün kimde olduğunu öğrenmiştik.

Demir anlatmayı sonlandırıp bana baktığında Alin ile olan konuşmamı dile getirdim. Cihazını geri istediğini, peşindeki insanların onu avladığını, İnferno’nun kapısına her an dayanabileceklerini; bana söylediği şeyleri karşımdaki adam ile paylaştım. Belki de bunu yapmamalıydım ama başka bir yol göremiyordum. Alin bu işte bir başına kalamazdı ve ben ona yardım etmek istiyorsam başka bir seçenek bulmalıydım.

“Cihazını istiyorsa seninle tekrar iletişime geçecektir,” dedi Demir. “Eğer geçmezse buraya gelmek zorunda kalır ve bir daha mekânıma o kadar kolay sızamaz, bunun için gerekli önlemleri aldım.”

Alin böyle düşünmüyordu. İnferno’ya sakladığı şeyi kolaylıkla geri alabileceğini söylemişti. Gerçi sakladığı şeye bu kadar rahat ulaşabilecekse cihazına nasıl erişemiyordu?

“Peşindeki insanlara gelirsek; kimse kapıma dayanacak kadar ölümü göze alamaz. Eğer o kadar aptal birileri varsa da geldiği gibi gider çünkü kimsenin evimi savaş alanına çevirmesine izin vermem.”

“Öyleyse burada güvendesiniz.”

Sözlerimle başını salladı ve bacağımın üstündeki elinin baskısını artırdı. “Ben varken her daim güvendesin.”

“Senin yanında güvende olabilirim ama İnferno’nun güvenliğinden emin değilim.” Kaşlarını çatarak ne dediğimi anlayamaz gibi bana baktığında duymaktan hoşlanmayacağını bildiğim ama söylemek zorunda olduğum şeyi dile getirdim. “Alin İnferno’da kaldığını öğrenince diye başlayan bir cümle kurdu. Bunu nereden öğrenmiş olabilir?”

“Nereden değil,” derken üstü kapalı olan sorumu açığa çıkardı. “Kimden?”

“Demir cehenneminde bir hain olabilir mi?”

Bir yük gibi omuzlarına binen kelime ona yabancı değildi. İfadesinden görebiliyor, gözlerinden anlıyordum. Demir bu seçeneği düşünmüştü. Hatta belki de başından beri bunun olasılığını biliyor, emin olmadığı için kendine saklamayı tercih ediyordu. Cevap vermeden sorumu yanıtlamış olduğunda ona ağır gelen bu bilgiyi şimdilik rafa kaldırdım.

“Sarışın adamın beni öldürecek olmasına şaşırdı,” diyerek konuyu farklı bir açıya çevirdim. “Bana o adamın ona yardım ettiğini söyledi.”

Gerilen ifadesiyle dikleştiğinde çenesinin seğirdiğini fark ettim. Onu azıcık tanıdıysam motorcuyla ilgili dilime değen her kelimedede bana ateş ettiğini hatırlayıp o adamı öldürmek ister hale geldiğine emindim. “Onu bulursak Alin’i de buluruz.” Tekrar bana baktı. “Doğu araştırmalarını genişletirse belki bir şeyler elde edebiliriz.”

Umudum bu yöndeydi. Alin’in ne haltlar karıştırdığını bilemediğim her an içimde bir sıkıntı yeşeriyor, gittikçe büyüyor ve zehirli bir sarmaşık gibi benliğimi ele geçiriyordu. O sarmaşığın kökünü kurutamazsam biliyordum ki bu işten en zararlı ben çıkacaktım.

“Peki şimdi ne yapacağız?”

“Cihazı Alin’e verirsen elimizdeki en büyük koz gitmiş olur.”

Her ne kadar kız kardeşime yardım etmek istesem de şu an onun gözünde beni etkili bir eleman haline getiren yegâne şey o cihazdı. Bunu kaybedemez, elimi zayıflatamazdım.

“Yapılacak tek şey üçüncü kartı almak. Vivian Dwight incelemem altında. Ona yanaşıp kartı elde edebileceğimiz bir an bulduğumuz an saldırıya geçeceğiz. Kartı alabilirsek belki geriye kalan dördünün nerede olduğunu bulabiliriz.”

“Ya da onları kullanarak Alin’i geri getirebiliriz,” demeden önce derin bir nefes aldım. “Eğer Alin peşindeki insanlara karşı koz olarak kullanabileceği tek objeleri topladığımızı öğrenirse aklını kullanıp mantıklı olanı yapar ve beni ekarte etmek yerine oyuna dahil eder.”

“Yine de bu riskli.” Demir doğrulup kollarını göğsünün önünde birleştirdi. “Alin zeki bir kadın ve anladığım kadarıyla güç aldığı biri ya da birileri var. Şu an onun gözünde ikimiz, yolundaki engellerden ibaretiz.”

“Bunu değiştirmem gerek.” İçimde bulundurduğum bütün kararlılık ile konuştum. “Kız kardeşimi bir başına bırakamam. Ortalığı yeterince karıştırdı. Daha fazlası gerçekten canına mal olabilir ve ben bir kenarda bekleyip hiçbir işe yaramadan duramam. Kontrolü elime almak zorundayım.”

Bana değen gözlerdeki hiddet şiddetini azalttı. Bakışlarını yumuşatan adam bedenini bedenime yaklaştırarak ellerini kalçalarımın yanındaki boşluklara yerleştirdi. “Sende en çok hoşuma giden şey ne bilmek ister misin?” Sesindeki tokluk beni yenilmez hissettirdi. Yavaşça başımı salladığımda dudağının kenarı kıvrıldı. “Ateşten yaratılmış gibisin.” Bakışlarını kızıl tutamlarımda gezdirdi. “Bunu söylememe neden olan tek şey saçların değil. Bakışların, duruşun, gülüşün; her şeyinle bir Tanrıça’sın. Bunu içtenlikle söylüyorum, Helen. Dünya üzerinde diz çöktüremeyeceğin tek bir kişi yok. Sakın bu oyunda bir piyon olduğunu düşünme.” İç geçirdiğinde bakışlarındaki şehvetin kollarına düştüm. “Sen gerçek bir kraliçesin.”

Duygusallaştığımı inkâr edemezdim.

O bana bakıp böyle şeyler söylerken nasıl etkilenmezdim?

Alin’in sözleri zihnimde yankılandı. Demir’in beni Alin’e giden bir yol olarak gördüğünü söylemişti ama karşımdaki adamın bana hissettirdiği bu değildi. Benimle evini paylaşıyor, beni kollarında uyutuyor, bana kimseye söylemediği şeyleri anlatıyordu. Bana karşı olan davranışlarında gerçek bir şövalyelik vardı. Söz konusu ben olduğumda kılıcını çekmekten ve canavarlarla savaşmaktan çekinmiyordu.

Ve daha önce kimse benim için bunları yapmamıştı.

Dudaklarımdan kayıp giden sözlerle ona yanaştım. “Her zaman bu denklemin sonucunu merak etmişimdir. Adam kral olduğu için mi kadın kraliçe olur, yoksa kadın kraliçe gibi olduğu için mi adam kendini kral hisseder?”

Altın hareler dudaklarıma kaydı.

Âdemelmasının oynamasını sağlayan bir eylem gerçekleştirdi. “Seni o şekilde yerde bulunca hissettiğim öfkeyi anlatamam. Kriz geçirdiğinde de uzun zaman sonra ilk kez endişe duygusunun ne demek olduğunu hatırlamıştım.” İsyan eder gibi kaşlarını çattı. “Niye böyle oluyor, Helen?” Bir cevap arar gibi gözlerimi taradı. “Sen bana kral gibi hissettirdiğin için mi? Yoksa kral olmaya alıştığımдан, kraliçeyi elde etmeyi saplantı haline getirdiğim için mi?”

“Beni saplantı haline getirdiğini mi düşünüyorsun?”

“Başka bir sonuç bulamıyorum.” Kaşlarını biraz daha çattı ve bir şey canını acıtır gibi yüzüme baktı. “Şu an bile sana baktığımda aramızdaki mesafeden nefret ediyorum. Sana daha yakın olmak, seni kollarımın arasına almak istiyorum. Kokunu içime çekmeyi, tadına varmayı hayal ediyorum. Sana hüznün veren her şeyi yok etmek istiyorum. Gözlerinde gördüğüm o hayal kırıklığından tiksiniyorum.” Aramızdaki mesafeyi aştı ve burnunu burnuma sürttü. “Tek arzum sana haz vermek, gülüşünün o melodik tınısını duymak.” Yavaşça geriye çekildi ve gözlerimin içine baktı. “Sence bunlar sağlıklı düşünceler mi?”

Nefesimi aradım fakat bulamadım. Titrek bir soluk verip ona yanaştığımda aklımda sadece huzur bulmak vardı. “Değiller.” Fısıltım bir haykırıydı. “Ama sağlıklı olmamalarını umursadığımı da söyleyemem.”

Demir insanı ürperten bir tebessümle gözlerimin içine bakmaya devam ettiğinde parmaklarım ona uzanmamak için savaş verdi. “Bana ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin yok, Persephone.” Eğildi ve boynumdaki nabzımın üstüne bir buse kondurdu. “Senin için neler yapabileceğim hakkında en ufak bir fikrin yok.”

Benim için ne yapardı? Benim için kardeşimi affeder miydi? Benim için benimle kalır mıydı? Benim için aklımı bulandırmayı ve beni olmadığım bir kadın haline getirmeyi bırakır mıydı?

Ona duyduğum ihtiyaç büyüdü. Yuvarlanan bir kar topu misali genişledi ve tehlikeli bir hal aldı. Boynumu tekrar öptüğünde bilincim karanlığa gömüldü. Parmaklarımı gömleğinin kenarlarına illeştirip onu kendime doğru çektim. Burnunu boynuma sürüp derin bir nefes aldığında kokumun içine işlediğine emindim.

Bir kolunu belime sarıp beni kendine bastırdıktan sonra ant içer gibi gözlerimin içine bakarak tane tane konuştu. “Seni üzgün görmekten nefret ediyorum. İnsanların kıvrınmasını izlemekten hoşlanan ben, senin sadece zevkten kıvrınmanı istiyorum. Ve öyle bencil biriyim ki sana o zevki bile sadece ben vereyim istiyorum.”

Ellerimi kollarında gezdirdim.

“Hayat fazla tuhaf,” dediğimde bacağımdaki elini yukarıya tırmandırdı. “İşlerin bu raddeye geleceğini ve Hades’in kollarında güç bulacağımı bilmezdim ama asla şikâyetçi değilim.”

Gülüştü ruhumdaki çiçeklere bahar getirdi. Söylediği sözler ise elimden bütün baharları aldı ve kışa mahkûm olduğumu hatırlattı. “Bana da biri, acı vermek istediğim kadının ablasını zevke getirmek için saniyeleri sayacağımı söyleseydi, ona cehennemin dibine kadar yolu olduğunu söyledim.”

Acı vermek istediği kadın.

Alin.

Benim kız kardeşim.

Yavaşça geriye çekildim ve benim için yanan adamın gözlerine baktım. Yüzümde gördüğü şey her neyse kaşlarını çatmasına, gerilmesine neden olmuştu. Bir sorun olduğunu fark etmişti. Evet, büyük bir sorun vardı ve aşılması imkânsız gibi gözüküyordu.

“Alin’e ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordum ve canımı daha önce bu kadar çok acıtan bir soruyu dile getirmediğimi anladım.

Demir’in ifadesi ciddiyet kazandı. Alaycı tavrı ve mizacı yok olmuş, bakışlarının ardında saklanan Hades bir adım öne çıkmıştı. Cevap vermesine gerek yoktu çünkü gözlerinden her şey anlaşılıyordu. Bana iyi gelen adam, kardeşime karşıydı. Buna hakkı vardı. Alin evine gelmiş, ortalığı birbirine katmış ve onun başını da belaya sokmuştu. Yine de bu kız kardeşime zarar verebileceği anlamına gelmiyordu. Alin sadece yirmi yaşındaydı ve istediği kadar zeki olsun daha cahildi. Yaptığı hareketlerin sorumluluğunu alması gerekirdi ama acı bir bedel ödeyemezdi. Demir’in ona zarar verebilecek olma ihtimalini kaldıramazdım.

“Alin yaptıklarından sonra onun için planladığım her şeyi hak etti, Helen.”

Adımı söyleyişi ve sesi öylesine mesafeliydi ki bir an için her şeyi sorguladım. Aramızdaki bu çekimin bir fanteziden ibaret olduğu bir kez daha yüzüme tokat gibi çarptı. Ne sanıyordum ki?

Demir Karadağ ile benim paylaşabileceğim tek şey saatler sürebilecek olan haz dolu anlardı. Bundan fazlası olamazdı ve eğer ciddi ciddi kardeşime zarar vermeyi planlıyorsa, zevk dolu bir dakikayı bile paylaşamazdık.

“Kimse bana bu şekilde saygısızlık edemez,” dedi Hades. “Ve kimse benim evimi tehlikeye atamaz. Bu yüzden Alin’i bulduğumuzda ona kibar davranmayacağım. Gizlilik anlaşmasının yanına eklenen diğer kabahatleriyle benden çekeceği var.”

“Kardeşime zarar veremezsin.”

Demir işittiği sözlerimle tek kaşını kaldırdı ve sinirlerini bozduğumu belirten bir tonlamayla karşı geldi. “Sen de bana emir veremezsin.”

İçimde bir şey paramparça oldu ve gerçeklik algım yerine geldi.

Demir’in ellerini üzerimden ittirip tezgâhtan indim ve kazağımın kollarını çekiştirerek içime yerleşen öfkeyle ona baktım. “Alin hatalar yapmış olabilir ama o daha sadece yirmi yaşında. Sense otuz iki yaşında kocaman adamsın. Bana gösterdiğin nezaketin çeyreğini ona da verebilirsin.”

“Niye?”

Sorusuyla kalakaldım. Aramıza koyduğum mesafeye ardından gözlerimin içine baktı. Ondan uzaklaşmam hoşuna gitmemiştii ama bu umurumda bile değildi. Ortak bir payda da buluşamazsak bizim aramızda olabilecek tek şey zaten mesafelerdi.

“Çünkü gencecik bir kadına zarar vermeyi tasarlamam mantıklı değil. Hele ki o kadın, *Persephone* diye seslendiğin ve kollarına almak için zaman kolladığın kişinin kardeşiye. Alin’e zarar vermek isterken beni nasıl kollarına alabilmeyi planlıyorsun?”

“Sandığın kadar yıkılmaz değilsin. Gözlerine baktığımda görmüyorum mu sanıyorsun?” Beni varlığıyla alaşağı etti. “Canın yanıyor, kendini ihanete uğramış gibi hissediyorsun ama yine de ona kıyamıyorsun. Neden, Helen?” Kelimeleri cehenneminin köhne kuyularında dahi yankılandı. “Neden seni salak yerine koymasına izin veriyorsun?”

“Çünkü o benim kardeşim,” diyerek bariz olanı dile getirdim ve ödeyemeyeceğim minnetin faturasını kestim. “Çünkü o benim hayatımı kurtardı.”

Uzun zamandır içimde tuttuğum ağır acının bağrından kopup geldim. Beş yıl öncesinin bıraktığı izler sızladı ve yüreğim, bana el uzatan küçük kardeşimin hatırasıyla oluk oluk kanadı.

“Şu an karşında duruyorsam ve nefes alıyorsam...” Sesim titredi ve ruhumun acizliği sözlerimde yankı buldu. “Onun sayesinde.”

Bir sır gibi en derinimde sakladığım o acı verici günler kilitlediğim sandıklardan çıktı. Üzerlerine bulaşan naftalin kokusu benliğimi büktü. Demir’in afallamış ifadesinde kafasının karıştığını gördüm.

Bir şeyi iyice anlamasını ve gerçekten olduğumu zannettiği o kraliçeyi görmesini istedim.

“Alin’in haksız olduğunu biliyorum. Senin ise son derece haklı olduğunun farkındayım. Sana minnettarım, yaptıkların için o kadar minnettarım ki anlatamam. Ödeyemeyeceğim bir borcum var sende. Bunu biliyorum. Yine de anlamalısın ki Alin’e vereceğin her zarar önce benim canımı yakacak.”

Son cümlem ona edilen büyük bir hakaretmiş gibi geri çekilmesini sağladı. Alnının ortasındaki çizgi derinleştğinde sesi kudretini yitirmedi. “Her şeyin bir bedeli vardır, Helen. Kız kardeşine fiziksel bir acı vermeyecek olsam da yaptıklarının cezasını çektiğinden emin olmalıyım.”

Fiziksel olmayan ama fiziksel acıdan daha çok can acıtan binlerce yol vardı. Birine vurmadan devrilmesini sağlayabilirdiniz. Birinin tenini kesmeden ruhunu yarabilirdiniz. Ve birine dokunmadan onu öldürebilirdiniz.

Kız kardeşim hayatımı kurtarmıştı ve şimdi de ben onun hayatını kurtarmalıyım. Alin doğduğu gün ve benim ölmek üzere olduğum gün verdiğim sözü tutmalıyım.

“Kız kardeşime zarar vermeye kalkarsan...” derken hayranı olduğum gözlerine baktım. Sözlerim keskin bir hançerdi ve ucu doğruca yüreğine saplandı. “Sana asıl cehennem nasıl olurmuş gösteririm.”

Persephone olmamı mı istiyordu?

Ateşten yaratıldığımı mı düşünüyordu?

Ona ne kadar haklı olduğunu kanıtlayacaktım.

ARAF DAĞI

Demir

Şehir ışıklarını izledim.

Göğsümün altındaki sızı ruhumu kanatırken öylece dikilip ayaklarımın altında parıldayan şehre baktım. Viskimden büyük bir yudum alıp sakinleşmeyi bekledim. Öfkem bir bıçak gibi bedenime saplanıyor, ardında keskin bir acı bırakıyordu. Dakikalar önce ellerimin arasında olan kadının şimdi görüş açımda dahi bulunmaması beni delirtecek kadar sinirlendiriyordu.

Tam bir bağımlı haline gelmiştim.

Her bir hücrem sürekli Helen'i yanımda istiyor, içimdeki canavar onun adını haykırıyordu. Kollarımın arasında olmadığı zamanlar kendimi boşlukta hissediyor, gözlerim onu görmediğinde varlığının netliğini idrak edemiyordum; bu da kalbimde bir ağrının yeşermesini sağlıyordu.

Evin her köşesine işleyen kokusunun şiddeti azalmıştı ve benim burnumun direği sızlıyordu.

Sinirle dişlerimi sıktım. Kadın bugün yeterince şey yaşamamış gibi ona kardeşine nasıl acı vermek istediğimi söylediğime inanamıyordum. Evet, Alin Saral benim gözümde cezalandırılması gereken biriydi ve bu Helen ne derse desin değişmeyecekti. Yine de bunu bilmesine gerek yoktu. İşler o radeye gelene dek kardeşinin celladı kesileceğimi öğrenmesi şart değildi. Ve ben aptal gibi gözüne baka baka bunun aksini planladığımı itiraf etmiştim.

Elbette benden kaçacak, beni kendine düşman belleyecekti. Ne olursa olsun söz konusu kardeşiydi. Belki de tek çocuktum ve kardeşlik bağının ne demek olduğunu bilmiyordum ama ne olursa olsun insan kendi canından bir parçadan kolaylıkla vazgeçemezdi, buna emindim.

Persephone benden kaçmıştı.

Bana cehennemi yaşatabileceğini söyleyerek gitmişti. İçimdeki Hades sözlerine kahkahalar ile gülüyordu. Helen'in bana yaşatabileceği hiçbir acıyı daha önceden deneyimlememiş olmam imkânsızdı. Psikolojik ve fizyolojik olarak atlattığım badirelerden ciltli ansiklopedi çıkardı.

Ama gözümün içine bakarak meydan okuması fazla çekiciydi. Uysallaşamayacak kadar hırçındı ama ben onu terbiye edebilecek kadar yırtıcıyım.

Viskimi bir dikişte bitirdim ve bardağı tezgâhın üstüne bırakıp doğrucuca Helen'in odasına ilerledim. Kapıyı açıp adeta odaya daldığımda gözlerim yatağın üstündeki kadını buldu. Kollarını göğsünde bağlamıştı. Asık dudakları ve çatık kaşlarıyla bana bakarken fazla güzel gözüküyordu.

*Benim güzel kadını*m, diye gürledi içimdeki Hades ve ona hak verdim.

Yüzümdeki ciddiyetle beni izleyen kadına baktığımda yatağın başında dikilmiştim. "Az önceki tavrın neydi?" Bana değen çakır mavisî gözlerdeki endişeyi sezmek canımı sıkıyordu. "Bir cimcime yüzünden geldiğimiz hale bak." Öfkeyle homurdanıp odanın içinde adımladım. "Ayrıca kız kardeşine zarar vermek istediğimi söylüyorum diye bana kızman saçma. Alin'i yaptıklarından sonra pamuklara saracak halim yok."

Helen tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Cimcime mi?"

"Cimcime, cadı, minyatür şeytan..." Omuzlarımı silktim. "Seç beğen al, hepsi cuk oturuyor."

"Yirmi yaşında bir çocukla kapışıyorsun."

İşittiğim cümleyle adeta haykırdım. "Çocuk mu?" Sesime yansıyan öfkeyle harmanlanmış dehşete hâkim olamadım. Bana bakan kadının gözlerinin içine doğru haykırarak unutmuş olabileceği bazı gerçekleri hatırlattım. "Kadın İnferno'yu hackledi, ne çocuğu? Böyle çocuk mu olur?" Sıraladığım soruların ardından bir şey idrak ettiğimde kasılan göğsümle gözlerimi irileştirdim ve mırıltıların dudaklarımdan dökülmesini engelleyemedim. "Yok, ben geçen gün konuştuklarımızı resmiyete dökmem."

Helen kafasının karıştığını belli ederek bana baktı. "Hangi konuşmadan bahsediyorsun?"

"Çocuk muhabbetini diyorum." Ani bir endişe kanıma sızdı ve bu olasılık beni hem tedirgin etti hem de öfkelendirdi. "Ya evladımız teyzesine çekerse?"

Persephone odaya adım attığımdan beri ilk kez sıcak bir ifadeyle bana baktı. Tebessümünü saklamaya çalışarak bakışlarını kaçırdığında omuzlarının düştüğünü gördüm. Gardım indiriyordu ve bu işime gelirdi çünkü bu gece onsuz uyumayacaktım. Açıkçası bir daha bunu yapabileceğimi

sanmıyordum. Onun kollarımda olmadığı tek bir gece bile uyuyabileceğimi düşünmüyordum.

“Ne güzel işte,” dedi Helen yapmacık bir sırıtışla. “Teyzesine çekerse akıllı olur.”

“Biz aptal mıyız?”

“Hayır ama Alin dâhi kategorisinde.”

Sinirlerime hâkim olamadım. “Gerçekten o kadar dâhi ki kendi hayatını tehlikeye atmakla kalmadı üstüne seni de belasının içine çekti.”

Helen yattığı yerden doğrulup karşıma geçti. Güzel yüzünü süsleyen hüznün etrafımdaki bütün eşyaları parçalara ayırmak istememe neden oluyordu. Gözlerinden görebildiğim hayal kırıklığı ve endişe beni delirtiyordu.

“Benden ne istiyorsun, Demir?”

Sorusuyla afalladım.

“Ne yapmamı bekliyorsun?” diyerek çaresizce bir yanıt bekledi. “Alin benim kız kardeşim. Biliyorum yaptıkları yanlış, fazlasıyla sorumsuzca davrandı ve davranıyor ama o kötü bir değil.” İç geçirerek bana bakmaya devam etti. Sesindeki acıya eşlik eden bir teslimiyet vardı ve bu hoşuma gitmemişti. “Ona kefilim.” Yanıma adımlayıp karşıma dikildiğinde kokusu ciğerlerime doldu. “Senden tek isteğim yargısız infazda bulunmaman ve onu dinlemen. Sana saçma geleceğini biliyorum ama ben mantıklı bir açıklaması olabileceğini düşünüyorum.”

“Buna nasıl emin olabilirsin?”

Sorumun cevabını merak ediyordum çünkü karşımdaki kadının aptal olmadığını biliyordum. Helen Saral, zekiydi. Analiz yeteneğinin ne kadar güçlü olduğuna şahitlik etmiştim. Yine de o bir ablaydı ve söz konusu kardeşi olduğunda bazı şeyleri görmezden gelmesi daha kolay olabilirdi.

“Çünkü onu ben yetiştirdim,” dediğinde sesinde kendine güvenden öte bir şey vardı. Sanki kendi elleriyle var ettiği bir insandan bahsediyor, kardeşinden çok evladından söz ediyordu. “O benim elimde büyüdü. Ben ona bundan daha fazlasını öğrettim, Demir.”

Buna inanmak istediği ortadaydı fakat ben onun kadar inançlı biri değildim.

Gözlerine bakmaya devam ettim. Zihnimdeki çarkları döndüren, acı verici derecede yoğun olan bakışlarını izleyerek düşündüm. Alin Saral, evimde büyük bir kaos çıkarmıştı. Çalışanlarımın ve benim hayatımı tehlikeye atmış, ablasını da battığı çukurun içine çekmişti. Neden bunları yaptığını bilmiyor ve anlayamıyordum ama öğrenecektim. Öğreneceğim şeylerin ise hayra alamet olmayacağına kalıbımı basardım. Onu

bağışlamayacaktım. Alin'e müsamaha göstermem söz konusu dahi değildi. İçimdeki Hades ona dair hükmünü vermişti. Kesinlikle acı çekecekti. Kendi ellerimle onun varlığında büyük yaralar açacaktım ve bunun her saniyesinden büyük bir keyif alacaktım.

Fakat aklımdan geçenleri Helen'e söyleyemezdim. Kardeşinin sonu olacağını bilirse benimle bir başlangıç yaratamazdı ve karşımdaki kadının bana verebileceği her şeyi istiyordum.

"Deneyeceğim," diyerek Persephone'ne ilk kez gerçekten yalan söyledim.

Umut ile aydınlanan gözlerinde gördüğüm neşe kalbime bir hançer misali saplandı. Güzel ve dolgun dudaklarında minnettar bir tebessüm vardı. Onu böyle görmek ise kendimden nefret etmemi sağladı. Zamanı geldiğinde benden nefret etmesine neden olacağımı bilmek, aklımı sarsıyordu. Yine de anlamalıydı, cehennemin sahibi bendim ve bu oyun benim istediğim gibi sonlanacaktı.

Helen yüzündeki tebessümü genişleterek mırıldandı. "Teşekkür ederim, Hades."

Hitap şekli öfkemi kamçılıdı. Karşımdaki kadın farkındaydı. Acımasız tarafımın nereden geldiğini biliyordu. Gerçek bir Persephone gibi etkisine alması gereken kişinin Hades olduğunun bilincindeydi. Ve bu bana ağır geliyordu çünkü biliyordum ki onun için gerçekten de her şeyi yapabilirdim. Bana başka her şeye kör olmama neden olacak derecede ışıldayan o gözleriyle bakarsa sakinleşirdim ve sakinleşirsem zamanla evcilleşirdim. Beni küçük parmağında oynatabileceğine emindim fakat onun buna emin olmasına izin veremezdim.

"Rica ederim, Helen."

Ona Persephone dememem karşısında saliselik bir sarsılma yaşasa da hemen ifadesini düzeltti. İçimi yakan bedenine yanaşarak alanına sızdım ve yüzünü örten bir tutam kızıl saçını geriye attım. Başparmağımı yanığına sürterek porselen teninin yumuşaklığını hissettim. Bana bakan bu kadına hissettiklerimin yükünü taşıyamayacağıma inanmaya başlamıştım çünkü kendime dahi söz geçiremeyecek haldeydim. Sistemimdeki bir virüs olduğunu söylediğimi biliyordum ve hâlâ böyle düşünüyordum ama onda bir şey daha vardı. Beni sadece zehirlemiyor, aynı zamanda iyileştiriyordu.

"Ama sen de bir daha benimle o şekilde konuşmayacaksın."

"Beni kışkırtmazsan konuşmam."

"Söz dinlemeyi öğrenmen gerek," dediğimde karşı geldi. "Söz dinleyecek biri olmadığımı öğrenmen gerek."

Gözlerimi devirmeden edemedim.

Ufak bir kıkırtı dudaklarından döküldü ve ruhum daha önce hiç bu denli saf, meleksi bir güzelliğe şahitlik etmediğine emin oldu. Kendime hâkim olamayarak gülümsemesine tebessüm ettim.

“Bana kızabilirsin, kavga edebiliriz.” Başımı iki yana sallayıp kararlılığımı ve ciddiyetimi anlamasını umdum. “Ama asla bana ardını dönemezsin. Dönersen tıpkı bu gece olduğu gibi peşinden gelirim.”

“Ama niye?”

Sorusu üzerine bir süre duraksadım. Gözlerindeki merak duygusu kalbimde yankı buldu. Nedenini sormak hakkıydı ve ona cevap vermeyi isterdim ama ben de bilmiyordum.

“Çünkü kollarımın arasında olmalısın.” Elimini beline yerleştirip onu kendime çektim. Bedeni bedenime yaslandığında derin bir nefes aldım. Kahretsin ki onu böyle kendime yakın tutmak dahi soluklanmamı sağlıyordu. “Benden nefret ettiğini bilerek uyuyamam.”

“Senden nefret etmiyorum,” dediğinde sesindeki uysallık ona duyduğum açlığı körükledi. “Sen nefret edilmesi kolay biri değilsin.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Öyle mi?”

Yüzündeki gülümsemeyle bana yanaştığında kollarımı beline dolayarak aramızdaki mesafeyi yıktım. “Yani aslında nefret edilmesi kolay birisin çünkü dengesiz ve zor bir adamsın ama ben sabırlıyım.” Tatlı bir sırıtış ile başını geriye attı. “Ayrıca bensiz uyuyamayacağını düşünerek tartışmamızın üstünden beş dakika bile geçmeden kapıma gelmen de işimi kolaylaştırıyor.”

“O yüzden gelmedim,” diye homurdandığımda Helen kahkaha attı. “Tabii tabii.”

“Helen.”

Uyarıcı tınım karşısında bana dik dik baktı. Cüretkâr bir ifadeyle dudaklarını dişlediğinde sertleşmem saniyelerimi bile almadı. Bu kadında beni delirten ve sakinleştiren bir şeyler vardı. Öylesine ironik bir durumdu ki algılamakta güçlük çekiyordum.

Yavaşça yanağıma ardından çeneme bir öpücük bıraktı. “Beyin sarıntısı geçirmem kötü oldu. Eğer sağlığım söz konusu olmasaydı bu gece eğlenebilirdik.” Geriye çekilip kollarımın arasından sıyrıldı. Bilmiş bir tavırla tebessüm ettiğinde benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamak istediğine emindim. “Ama bunu yapamayacağımıza göre belki başka bir aktivite bulabiliriz.”

“Mesela?”

Sorum üzerine omuzlarını silkti. “Bilemiyorum...” Aniden duraksadı. “Aslında aklıma bir şey geliyor.” Dudağının kenarını kıvırdı ve bu sefer sahici bir tebessümle bana baktı. “Salığa’yı seninle oynamak istiyorum.”

“Emin misin?” Kendimden emin bir tavır ile ona baktım. “Oyunu üreten kişi olarak seni ağır yenilgiye uğratabilirim.”

“Eminim.”

Bugün yaşadığı şeylerden ve az önceki konuşmamızdan sonra ona iyi gelecek her şeyi altın bir tepsiyle önüne sunardım. Kısacası kadını ne isterse, onu alırdı.

Elini tutup ilerledim. “Seninle sadece oyunu oynamayacağım. Sana aynı zamanda oyunun nasıl oynanması gerektiğini de öğreteceğim çünkü bir daha herhangi bir piçi bu yüzden öpmek zorunda kalmanı istemiyorum.”

Zihnime düşen görüntüler parmaklarını daha sıkı sarmalamama neden oldu. Helen’in dudakları bir tek benim dudaklarıma değmeliydi ki bunun hâlâ gerçekleşmemiş olması kendime duyduğum güveni azaltıyordu. Bozuk ve hasarlıydım. İşin kötü tarafı, Helen bunu biliyordu.

“Wahab’ı zaten öpmeyecektim.”

“Kimseyi öpmeyeceksin.”

“Evet çünkü istemiyorum.”

Üzerinde etkim yokmuş gibi konuşmasına kahkahayla gülmek istedim. Bağımsızlığı ve dik başlılığı ona hayran kalmamı sağlıyordu. Yine de yadsınamaz bir gerçek vardı. Helen istediği kadar inkâr edebilirdi ama istese de benden başkasına şehvet duyamayacak kadar büyüme kapılmıştı. Tıpkı benim ondan başkasını arzulamayacak kadar kendimi ona kaptırmam gibi.

“Aferin.” Yanağından makas alıp onu sinirlendirdim. “İsteyince ne kadar da uslu oluyorsun.”

Koluma vurup homurdandığında gülümsedim.

Alt katta kalan oyun odasına girdik. Playstation’dan okey masasına, bilardodan Nintendo’ya; kısacası akla gelebilecek her oyuna ev sahipliği yapan odanın köşesinde kalan alana ilerledim. Salığa oynamak için özel tasarlattığım büyük ve yuvarlak masanın önüne geldiğimizde Helen şaşkınlıkla mırıldandı. “Bu evde keşfetmediğim daha neler var?”

Gülümsemem yüzümü kapladı. “Bebeğim emin ol, daha hiçbir şey görmedin.”

Masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturduğumda Helen yanımdakine geçmek için atakta bulundu ama ona mâni oldum. Kazağını çıkarmış ince saten bir bluz ve şortuyla kalmıştı. Belini kavrayıp bedenini

kendime doğru çektim ve saniyeler içinde kucağıma oturmasına yol açtım. Bir kolumu beline doladım ve bacaklarını çevirip onu sol dizimin üstüne oturttum. Bana şaşkınlıkla baktığında alaycı bir tebessümle yüzlerimizi yakınlaştırdım. “Locadasın.”

Hayret ediyormuş gibi başını iki yana sallasa da karşı gelmedi. Bir kolunu omzuma yerleştirdi ve kucağıma yayılarak bedenlerimizin arasındaki mesafeyi kapattı. Sıcak teninden yayılan koku iştahımı kabartıyordu. “Oyunun kurallarını hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedikten sonra saf merakını kontrol edemedi. “Cidden bu oyun nereden aklına geldi?”

İşaretparmağım ile başımı gösterdim. “İçerde büyük bir şenlik var, Helen. İnan bazı şeyleri nereden akıl ettiğimi ben de bilmiyorum. Sadece aklıma geliveriyorlar işte.”

Masanın yanındaki düğmeye basıp desteleri otomatik olarak kardırdım ve sağımda kalan yedi köşeli zarı aldım.

“Parasına mı oynuyoruz?”

Sorusuyla gülümsedim. “Hayır.”

Yüzüme dik dik baktı ve kollarını göğsünde birleştirirken kaşlarını çatı. “Niye?” Hafifçe başını yana eğdi. “Yoksa paranı bana kaptırmak istemiyor musun?”

“Sana oyunun püf noktalarını öğreteceğim, bu yüzden parayla oynamamıza gerek yok.” Belimdeki elini indirip kalçasını kavradım ve dudaklarına doğru fısıldadım. “Ayrıca aramızda bunun lafı olmamalı. Sana kaptırdığım tek şeyin param olmasını dilerdim.”

Yüzündeki afallamayla gülümsedim. İsteddiği kadar cehennemin bir parçası, ateşin ta kendisi gibi gözüksün, aynı zamanda masum bir meleği andırdığı da ortadaydı.

Zarı ona doğru uzattım. “Başla hadi.”

Avucumun içindeki zarı alıp yavaşça salladı. Zarları atıp yedi sayısına ulaştığında omuzlarını düşürdü. Kurala göre sıra direkt bana geçiyordu. Tek kelime etmeden zarı aldım ve tekrar masaya doğru savurdum. Dönen zar saliseler içinde durdu. Bana bakan bir sayısıyla gözlerimi kucağımdaki kadına çevirdim. “Kurala göre parayı alabilmek için bir isteğimi yapman gerek,” dediğinde başımı salladım. “Dile benden ne dilerse.”

Bir süre sessiz kalıp düşündü. Bakışlarını kaçırdığında aklından geçenleri bilmek istedim. Emin olmak ister gibi tekrar bana baktıktan sonra iç geçirdi. “Alin’in tasarladığı cihazı yok etmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

Sözleriyle arkama yaslanıp yüzüne baktım. Bedenini bana doğru döndürdüğünde ciddiyeti karşısında durup düşündüm. Alin'in cihazı istediğini kendisi söylemişti. Bu ona karşı elimizdeki tek kozdu ve benim o kozu yok etmek gibi bir derdim asla yoktu. Ayrıca o cihazın ne işe yaradığını bilmek istiyordum. Uğruna güçlü insanların Alin'i avlayacak aşamaya gelmesi bile merakımı uyandırmışken bütün bu olanlardan sonra o cihazdan vazgeçmezdim.

"Neden?"

Helen omuzlarını düşürdü. "Çünkü o şey her neyse bütün bunlar onun uğruna gerçekleşiyor. Alin cihazı yok etmek istediğini söyledi ve bence de yapılması gereken bu."

"Helen, o cihazın ne işe yaradığını bile bilmiyoruz."

"Öğrenince ne yapacağız?" diye sordu. "Diyelim geri kalan kartları bulduk ve cihazı çalıştırdık. Sonra ne olacak?" Başını iki yana salladı. "O şey tehlikeli olabilir, Demir."

Evet ama ben tehlikeli şeyleri severdim.

"Önce kartları bulalım," diyerek çenesini kavradım ve onu kendime yaklaştırıp rahatlamasını umarak parmaklarımı tenine sürttüm. "Sonrasına bakarız."

Bakışları dudaklarıma kaydı. Öylesine güzel kokuyordu ki ağzım sulanıyordu. Geriye çekilmeden önce üzerimde yarattığı etkiye tebessüm ederek fısıldadı. "Sıra sende."

"Başka bir şey istemen gerek."

Ne isteyeceğini bilemiyor olmalıydı ki saniyelerin ardından yanağını uzatmakla yetindi. Bir an anlayamayarak bakakaldığımda halime güldü. Yanağını öpmemi işaret ettiğinde göğsümde bir sızı akışı gerçekleşti. Beni büyülemekten öte bir hamlede bulunuyor, şefkatiyle aklımı almayı deniyordu.

Sertçe yutkunup dudaklarımı yanağına yasladım ve onu öptüm.

Bu zamana kadar birçok şey yapmıştım ama kimseyi yanağından öpmediğime emindim. Varlığından bile haberdar olmadığım bu eylemin bu kadar samimiyet barındırmasının beni gafil avlaması sersemleticiydi.

Zarı alıp tekrar savurdum. Gelen yedi rakamına şaşırmadım çünkü amacım zaten buydu. Kontrolü Helen'e vermeye çalışıyordum ki kendisi gözlerini kısarak bana baktığında bunu fark ettiğine emin oldum.

"Zar mı tutuyorsun?"

Kahkaha atmamam imkânsızdı. Gerçi genel olarak o yanımdayken gülümsemeden durmam bile imkânsızdı. "İstersen öğretebilirim."

“İstemez,” diyerek zarı aldı ve yavaşça salladıktan sonra masaya doğru savurdu. “Ben hilesiz kazanmayı tercih ederim.”

Nokta niteliğindeki sayı ile zara bakakaldım. Gelen üç rakamı kalbimin ritmini bozmuş, ensemde aşağı soğuk bir ürperti geçmişti. Kurala göre parayı alabilmesi için beni öpmesi gerekiyordu.

Bakışlarımı zardan ayırıp gözlerimizi buluşturdum. Bu zamana dek hiçbir şeyi bu denli istememiştim. Bana bakan, beni gören bu kadının dudaklarını sömürmeyi arzuluyordum. Ağzımın içine yayılacak tadını merak ediyordum ama onu öpmekten korkuyordum ve bu kendimi çaresiz hissettiriyordu.

Helen bakışlarını ifademde gezdirdi. İstedğini yapabilir, şu dakika beni öpmeye kalkabilirdi ve ben onu durduramazdım. Peki ya sonrasında? Gözlerimi kapattığım an aklıma gelecek şeylerle baş edebilir miydim?

Kucağımdaki kadın bir elini kalbimin üstüne yerleştirdi.

Onun için hızla attığını fark etmiş miydi?

Gözlerini gözlerimde gezdiriyor, sanki bakışlarımda bir şey arıyordu. Dudağının kenarını kıvırdığında etkisi altına girmiş gibi büyülendim. Sıcak tebessümü içimi yakıyordu. Yavaşça alanıma sızıp bana doğru eğildiğinde göğsümde bir sızı yeşerdi. Nefes alış verişlerim hızlanırken belini daha sıkı kavradım. Bir işkenceden farksız olan yavaşlığıyla aramızdaki mesafeyi kapattı ve dudağımın kenarına belli belirsiz bir buse kondurdu. Kapanmaya yüz tutan gözlerimle kokusunu içime çektiğimde uyuştum.

Helen Saral, bu zamana dek kullandığım bütün maddelerden daha hızlı kafa yapıyordu.

Geriye çekilip tebessüm ettiğinde dudağımın yanında asılı kalan temasının etkisinden kurtulamadım. Hâlâ varlığını hissedebildiğim öpücüğü sadece tenime değil ruhuma da işlemişti. Bendeki yarayı bildiği halde bunu bana karşı kullanmamıştı. Ya elindeki gücün farkında değildi ya da canımı yakmak istemiyordu. İkinci seçeneğin doğru olmasını umuyordum yoksa başım büyük beladaydı.

Masanın ortasında duran zarı aldı ve bana doğru uzattı. Tek kelime etmemiş, iğneleyici bir şey söylememişti. Ona daha fazla saygı duyamayacağıma düşündüğüm her an bana yanıldığımı kanıtlıyordu.

Zarı aldım ve salladıktan sonra savurdum.

Tekrar gelen üç numarayla Helen kıkırdadı. “Doğruyu söyle, zar tutun mu?”

“Yemin ederim tutmadım,” dedim şaşkınlıkla çünkü gerçekten de tutmamıştım. “Bu seferki tamamen şanstı.”

Helen kalbimin kasılmasına neden olan bir ifadeyle bana baktı. Sanki bana dair içinde güzel hisler barındırıyormuş gibi parıldayan mavileriyle bakışlarıma tutundu. Onu kimseye böyle bakarken görmemiştim. İçindeki küçük kızın kırılganlığı ve içindeki Tanrıça'nın özgüveniyle ışıldıyordu. Ona tapmak istememe neden olacak kadar kutsal ve ilahi bir ifadeydi bu. Öyle ki uğrunda canımı verebilirdim.

“Tanrılar bile beni öpmeni istiyor, Hades,” diyerek alaycı bir tutum ile mırıldandı.

Farkında değildi.

Tanrılar, onu öpmemi istemezlerdi.

Tanrılar, onun benim elime düşmesini bile istemezlerdi.

Çünkü güzel olan hiçbir şey lanet bulmadan bende duramazdı.

“Sen istiyor musun?” Belini kavrayıp bedenini kendime bastırdım. Onun için bir nabız gibi atan hücrelerime rağmen güçlü kalmayı denedim. “Seni öpmemi istiyor musun, Persephone?”

Bir süre sessiz kaldı.

Öyle ki bir an beni duymadığını zannettim.

“Hayır,” dediğindeyse içime oturan ağır yenilgiyle soluklanamadım. “Daha değil.”

Niye böyle dediğini tahmin edebiliyordum ve bu canımı sıkıyordu. Bana acımasını, benim adıma üzülmesini istemiyordum. Kimsenin gözünde bir harabe olmak istemezdim. Özellikle de onun kalbimi deli gibi attıran güzel çakır gözlerinde.

“Ama ben senin tadını merak ediyorum,” dedim küçük bir çocuk gibi. Tutamayacağım bir söz vermekten çekinsem de kendime hâkim olamamıştım. Karşımdaki kadını öpmek istiyordum ama onu öpebilir miydim emin değildim.

Helen bana yanaştı ve kanımı kaynatan bir arzuyla mırıldandı. “Tadımı almanın başka yolları da var.”

İşaretparmağımı yavaşça altdudağına sürttüm. Beni bu denli etkisi altına alması şaka olmalıydı. Kesinlikle sıyırmıştım ve acilen deli gömleği giymeliydim. Gerçi o zaman bile ellerimi onun vücudunun üstünde gezdirebilmek için bir yol bulurdum.

Parmağımı dudağından boynuna, oradan göğüslerine kaydurdum. Dokunuşum ile kasılıp titrek bir nefes verdiğinde gerilen bedenim boyut atladı. Dokunuşlarım karşısında mayışan kadının gözlerindeki ateş bana asıl cehennemin nerede olduğunu haykırırcasına parıldıyordu. Göğüslerinin

arasından göbeğine indim ve aramızdaki ince saten kumaşı parçalara ayırmak istedim. “Sana dokunmamı mı istiyorsun?”

Helen iç geçirerek başını salladı ve bana onay verdi. “Kafamdaki kötü düşünceleri bedenime vereceğin haz ile yok edebileceğini söylemiştin,” diyerek ellerini omuzlarıma koydu. “Teklifini kabul ediyorum.”

Kararmış kalbimin içinde bir güneş açtı.

Sanki ellerindeki kızılık, siyahıma bulaşmıştı.

“Ayrıca sana dokunmak istiyorum.” Ellerini omuzlarımdan indirip yavaşça göğsümde dolaştırdı. Sivri tırnaklarını üzerimdeki gömleğe rağmen hissedebiliyordum.

“Önce ben,” diyerek boğuk bir tonlamayla konuştum. Ardından kucagımda oturan kadının bel oyuntularına ellerimi geçirip onu kaldırdım ve önümdeki masanın üstüne kalçasını yerleştirdim. Ani hareketimle afallaması gülümsememe neden oldu. Ayak bileklerini kavrayarak onu kendime doğru çektim ve kalçasının kaymasını sağladım. Bacaklarını aralayarak ayaklarını oturduğum koltuğun kollarına yasladım.

Helen derin nefesler alıyor, aralanan dudaklarıyla beklentiyle bana bakıyordu. Oturduğum yerden doğrularak üstüne eğilmeye başladım. Ben ona yaklaştıkça o geri gidiyor, tebessümünü saklamaya çalışarak sınırlarımı zorluyordu.

Masanın üstünde yatar hale geldiğinde boynunu öptüm. Kulakmemesini dişleyip emdikten sonra boynuna yol aldım. Teni öylesine yumuşaktı ki pamuğa dokunuyor gibi hissediyordum. Ellerimi vücudunda gezdirmeye başladığımda ateş kadar sıcak olduğunu fark ettim.

Cehennemimin Kraliçesi benim için alev alev yanıyordu.

Köprücük kemiğini hafifçe dişledim ve bedeninin kendine has kokusunu içime çektim. Her şeyiyle epik bir şiir gibiydi. Daha önce gördüğüm bütün sanat eserlerinden daha yegâne bir tasvire sahipti. Öyle ki kutsal olan her şeyden bir parça bulundurduğunu düşündürüyordu.

Aşağıya inerek kumaşı kaldırdığımda çıplak tenine buseler kondurdum.

Bel oyuntusuna doğru yol aldığımda dudaklarımın altındaki bedeni gerildi ve bir an nefes almadığını fark ederek doğruldum. Gözlerim loş ışığın altındaki bedeni tavaf etti. Şortunu hafifçe indirip görüş açımı tamamını sokabildiğim ize kaşlarımı çatarak baktım. Eski ve solmuş bir yaraydı.

Helen’in yüzünü incelediğimde çekingen bir tavır takınması beni mahvetti. Sanki yara izini görmemden utanmış gibiydi. Parmaklarımı

solmuş çizgide gezdirerek benden asla sakınmaması gerektiğini öğrenmesini istedim. “Bu ne zaman oldu?”

Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini kaçırdı. Zihnini okuyabilmek, ne düşündüğünü bilmek isterdim.

Bir süre başka bir noktaya odaklandı. Bir şeyler düşünüyor, anımsıyordu. Yüzündeki acı verici ifadeden anlayabiliyordum. Hatırladığı her neyse canını yakıyordu.

“Beş yıl önce bir kaza geçirdim,” dediğinde göğsüme kızgın bir darbe aldım.

Korumacı yanımda kendini belli etti ve ben önümde yatan kadının yarasını yavaşça okşadım. Temasım ile ürperse de gözlerinde rahatsız olduğunu belirten bir işaret yoktu.

“Yirmi bir yaşındaydım ve babam ilk arabamı almıştı. Kırmızı bir Mini Cooper’dı.” Sesi güçlü, kelimeleri zayıftı. “Hız sınırını fazla aşmışım ve bir tırın altında kaldım.”

İşittiğim sözler, bana zarar verdi.

“Berbat bir haldeydim.” Mırıltısındaki hüznü canımı yakıyordu. Gözlerini benimle buluşturduğunda sertçe yutkundu. “Kaldırıldığım hastane-deki doktorlar öleceğime eminlermiş. Öyle ki ailemi aradıklarında her şeye hazırlıklı olarak gelmelerini söylemişler.”

Ölüm.

Helen.

Ölüm ve Helen.

Hayır.

“Sol bacağım ve sağ kolum kırılmış, göğüs kafesim ezilmiş ve beynim sarsıntı geçirmiş ama en önemlisi böbreklerimin iflas etmesiymiş.” Yüzündeki buruk tebessümle bakışlarını kaçırdığında onu siyah kanatlarımın altına almak ve sonsuza dek orada saklamak istedim. “Doktorlar acilen böbrek nakli olmam gerektiğini söylemişler ama o zaman bile yaşayıp yaşayamayacağım muallaktaymış.” Gözlerinin dolmasıyla üzerine eğilip kalbinin üstüne bir buse kondurdum. Tekrar bakışlarımızı buluşturduğunda ağlamamak için direndiğini gördüm. “Herkes ölmemi beklemiş, Demir. Herkes öleceğimi düşünmüş.”

Kendi kendime başımı iki yana salladım. Reddediyordum. Onun ölme ihtimalini kabullenmiyordum. Diğerleri nasıl kabullenebilir, bunu dile getirebilirlerdi? Kim, nasıl ve neden meleşimin öleceğini düşünmüştü? Onun kutsallığını görememişler miydi?

Ben görüyordum.

“Ölecektim de.” Helen’in buruk tebessümü genişledi. “Eğer Alin bana bir böbreğini vermeseydi, ben ölecektim.”

Tokat yediğimi zannetmeme neden olan sözleriyle doğruldum. Ellerimi iki yanma yaslayarak ona baktım. Doğru duyup duymadığıma emin olamıyordum. Benim canını yakmak ve lanetlemek istediğim kişi, benim canımın acısını alan ve lanetimi kaldıran kadını kurtarmıştı, öyle mi?

Helen, Alin sayesinde nefes aldığını söylediğinde bunun daha manevi bir şey olduğunu sanmıştım. Gerçekten ölümden dönmesini sağladığını düşünmemiş, bunu konduramamıştım.

“Daha on beş yaşındaydı ama bir saniye düşünmedi. Belki yaşarım diye bana böbreğini verdi. Emin değildi, Demir. Kimse emin değildi.” Histerik bir kıkırtı dudaklarından kaydı. “Ama yine de bana umut verdi. Bana kendinden bir parça verdi.”

Şimdi kardeşine duyduğu bağı temelini daha iyi anlıyordum. Onu sadece bir abla gibi koruyup, kollamıyordu. Bunu yapıyordu çünkü elde ettiği her günün ve nefesin sebebi olarak Alin’i görüyordu.

Aldığı her nefesin ve yaşadığı her günün nedeni gerçekten de Alin’di.

“Bunu sana bana acı diye anlatmıyorum,” diyerek hızla ifadesini düzeltti ve dudaklarını diliyle ıslatıp başını dikleştirdi. “Kimsenin hüznüne ihtiyacım yok. Ben sadece bil istiyorum.” Bana kırgın bakışlarını bahşetti. “Ben aptal bir kadın değilim ve körü körüne hiçbir şeye inanmam. Kardeşime minnet borcum var ama ona duyduğum bağlılık bundan değil. Ben onun kalbini gördüm. Ve senden tek isteğim senin de görmeyi denemen.”

Helen’in gözlerine bakarken hissettiğim tek şey şüpheydi. Kardeşine duyduğum şüphe hâlâ oradaydı ama şimdi o şüpheyeye eşlik eden bir duygu vardı. Adını tam kavrayamadığım ve bana yabancı olan bu duyguda bir minnet saklıydı çünkü o olmasaydı...

“Deneyeceğim,” dediğimde bu sefer yalan söylemiyordum.

Helen bakışlarını kaçırıp derin nefesler almaya devam etti. Gözlerini birkaç kez yumup açtı. Sanki artakalan anıları ve acıları yok etmeye çalışıyordu. Yavaşça doğrulup dirseklerine yaslandığında dudağı asılmıştı. Alaycı gözükmeye çalışarak mırıldandı. “Bütün modunu kaçırdım, değil mi?”

“Hayır, hâlâ seni istiyorum.”

Sözlerimle kıkırdadığında tebessüm ettim. Hüzün ona yakışmıyordu ama gülümsemek, işte bu tam onluktu. Bacağını okşarken anlayamadığım için sorguladım. “On beş yaşında biri nasıl böbreğini verebilir?” derken

dürüstlüğünden şüphe ettiğimi düşünmesini istemedim. “Yasal değil diye biliyorum.”

“Değil,” diyerek onayladı. “Bu yüzden illegal bir şekilde gerçekleşti. Yattığım hastanenin sahibi aynı zamanda hastanenin baş cerrahı, babamın arkadaşıydı ve Alin’in yaşma rağmen böbrek nakli olmasıyla bedeninde bir sorun oluşmayacağını söylediğinde ailem evrak işlerini ve yasaları bir kenara bırakmalarını sağladı. Beni kurtarmak tek dertleriydi.”

Şaşırmadım.

Para ve çaresizlik bütün kapıları açardı.

Helen gözlerime bakarken yalvarıyordu. “Lütfen aramızda kalsın. Bu sadece benim değil, ailemin de sırrı. Beni kaybetmek istemedikleri için böyle bir şey yapmalarını anlayışla karşılayabilecek bir adalet sistemi, dünya üzerinde varlığını bulmadı.”

“Sırların benimle güvende, Persephone.”

İç geçirerek güzel yüzüne baktım. Zihnindeki karmaşayı ve duygusal çöküşünü görebiliyordum. Yapmam gereken tek şey ona acı veren bütün bu düşünceleri yok etmekti. Ama öncesinde teşekkür etmeliydim çünkü Helen’i tanıyabilmişim. Eğer bugün yaşadıkları olmasa, bana asla böyle-sine özel bir bilgiyi söylemezdi. Öylesine sınıra gelmişti ki benimle derindeki bir sırrı paylaşmıştı. Bundan pişmanlık duymaması için elimden geleni yapmalıyım.

Alnını öpüp kokusunu içime çektim ve şükrettim.

Hiçbir şeye şükretmeyen ben, bu kadın için şükrettim.

Ona yeterince saplanmışım. Daha derine inersem, daha derine inme izin verirse oradan asla çıkamazdım ve onun da çıkmasına izin vermezdim. Saplandığımız yerde birbirimizi tüketirdik.

“Günaha girmek için yaratılmışsın, Helen. Ben cehennemde cennetin keyfini süreyim diye tasarlanmışsın.” Aklımdakileri fısıldarken af diliyordum. “Persephone, sen kesinlikle benim lanetimi kıran o kadınsın.”

Geriye çekilip gözlerimin içine baktı.

Cennetten bir parça taşıdığını düşünmemi sağlayan berrak gözlerinde bir yenilgi vardı ama o yenilginin ne büyük bir zafer taşıdığının farkında olmalıydı. Avucunu kalbimin üstüne yerleştirdiğinde günah çıkarma sırası ondaydı. “Başıma gelen en tehlikeli şeysin, Demir Karadağ.”

Ellerimi beline yerleştirip onu masadan kaldırdım ve kucağıma oturttum. Bacaklarını belime doladığında kalçalarını kavradım. Vücudunu bedenime bastırarak sözlerini onayladım. “Emin ol, öyleyim.”

Arsız bir tebessümle bana sıkıca sarıldı. Dudaklarını boynuma yaslayarak beni öpmeye başladığında bir elimle kalçasını okşayıp diğeriyle saçlarını kavradım ve dişlerini tenime geçirdiğinde keyifle güldüm. “Yemin ederim, uyuşturucudan betersin.”

Dilini kaydırıp göğsüme yol almaya başladığında çalan telefonumu işitsem de umursamadım. Şu anki tek önceliğim ve derdim kucağımdaki kadındı. Helen de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki durmadı. Sonlanan aramanın hemen ardından telefonum tekrar çalmaya başladığında Helen geriye çekildi. “Baksan iyi olur.”

Arayan her kim ise onu öldürecektim.

Bu sefer gerçekten birilerini öldürecektim.

Aramayı yanıtladığımda Doğu’nun endişeli sesini işittim. “Patron, acilen Piramit’e gelmen gerek.”

“Ne kadar acil?” Sorum ile tekleyen Doğu ne diyeceğini bilememiş gibiydi. “Mesela gelmezsem ne olur?”

“Yani gelsen bayağı iyi olur.”

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Bana bakan kadına göz atıp dişlerimi sıktım ve sinirle homurdandım. “Doğu eğer cidden acil bir şey değilse, benden büyük çekeceğin var.”

Aramayı sonlandırdığım sırada Helen bir elini yanağıma yasladı. “Git ve işini hallet.” Bana yanaşıp dudağımanın hemen kenarına bir buse kondurdu. “Ben bekliyor olacağım.”

“Sakın uyuma,” diyerek bir çocuk gibi sızlandığımda kıkırdadı. “Git hadi.”

Onu yere bırakırken söz verdim. “Geç kalmam.”

Arkamı dönüp hızla ilerledim. Ofisimden geçtiğim sırada üstüme çekidüzen verdim. Acil durum neyse hemen halledip koşarak Helen’in yanına dönmek adına aklımda plan yapmaya başladım.

Piramit’e girdiğimde Doğu ile Yalın beni karşıladı.

“Ne var?” diye gürlemem ile bütün bakışlar beni buldu. Bağırma niyetinde değildim ama kendime hâkim olamamıştım. “Umarım önemlidir yoksa...”

“Vivian Dwight’tan bir e-posta aldık.”

Çatılan kaşlarım ile Doğu’ya baktım ve doğru duyup duymadığımdan emin olamadım. Elindeki tableti bana uzattığında vakit kaybetmeden cihazı aldım ve gelen maili okumaya başladım.

Sevgili Demir Karadağ,

Sizi ve Helen Hanım'ı yarın gece düzenleyeceğim maskeli baloda görmekten onur duyarım. İkinizi de belirtilen saatte ekte bulunan konuma bekliyorum. Sizinle konuşmayı iple çekiyorum.

Not: Sanırım bende istediğiniz bir şey var, xoxo.

Başımı kaldırarak beni izleyen adamlarıma baktığımda ikisi de en az benim kadar afallamış görünüyorlardı. Doğu söze girdiğinde onu dikkatle dinledim. "Kontrol ettim. Bizzat kendisi tarafından yollanmış ve IP adresi İstanbul'da gözüküyor. Bahsettiği maskeli balo da gerçekten var. Aylar önce planlanan bir etkinlik."

Elimi saçlarımın içinden geçirip hızla karıştırdım. "Bir bu eksikti. Ya-lın gidip Nejat'a haber ver. Bir plan yapmamız gerek."

Başını sallayarak aldığı emri gerçekleştirmek üzere harekete geçti. Onun gidişiyle Doğu'ya tabletini verip ellerimi cebime soktum. Helen'den ayrı olmak düzgün düşünmemi sağlamıştı ve dakikalar öncesinde kalan sözlerini anımsadım.

"Doğu, bana Helen Saral'ın tıbbi geçmişini bul."

Bana afallayarak bakan adamım ciddiyetimi algıladığında hemen az ilerisinde kalan bilgisayarının başına geçti ve parmaklarını çalıştırmaya başladı. Helen'in yalan söylediğini düşünmüyordum ama aklıma yatmayan şeyler vardı.

"Buldum."

Dakika olmadan isteğimi yerine getiren Doğu'ya bakıp elimi omzuna yerleştirdim. Gerçekten de yetenekliydi ve benim onu daha sık takdir etmem gerekiyordu. Ekranı bakarak yazılanları okudum. Bebeğim anlattığından daha kötü bir kaza geçirmişti ve daha kötü bir haldeyken tedaviye alınmıştı.

Ameliyat belgelerine bakmaya başladığımda organ bağışçısının ismi gözüme çarptı. İmzası bulunan şahsın ismine bakarak bir küfür savurduğumda fazlasıyla şaşırmıştım. Ekrandaki ismi tekrar ve tekrar okudum.

Lina Seler.

İlerimdeki sandalyeyi çekip kayıtları karıştırmaya devam ettiğimde Helen'in anlattıklarının kanıtlarını buldum. Ameliyat için hazırlanan belgelerde ismi olan Lina Seler, organ bağışında bulunduğu yirmi yaşında gözüküyordu. Belgenin altında imzası olan doktor, Helen'in bahsettiği

adamdı. Derine inmeye çalıştım ama hiçbir şey bulamadım ki bu bana operasyonun çoğu kısmının kayıt dışı olduğunu gösterdi.

Helen'in Alin'in sahte kimliğini bilmediğine emindim. Duyduğunda ne kadar şaşırdığını görmüştüm ve onu okuyabiliyordum. Bundan şüphem yoktu. Yani Helen kız kardeşinin sahte kimlik sayesinde, doktorun da yardımıyla böbreğini verdiğini bilmiyordu. Ailesi ve Alin, bunu ondan saklamış olmalıydı.

Arkama yaslanıp Alin hakkında derlediğimiz bilgilerden oluşan profile girdim. Köşede kalan fotoğrafına baktığımda zihnimdeki çarklar hararetlendi. Sahte kimliğini cehennemime girebilmek için yarattığını düşünmüştüm ama yanılmıştım. Alin bu kimliği on beş yaşındayken ablasına böbreğini verebilmek için yaratmıştı. Lina Serel, Helen'in hayatını kurtarmak için tasarlanmış bir araçtı.

Doğu'nun masasının üstünde duran kartlardan birini alıp parmaklarımda çevirdim. Alin'in cihazı çalıştırabilmek adına ortaya çıkarttığı siyah kartların üstünde iki meşalenin arasında duran H harfi vardı.

Bu H, Helen'i temsil ediyor olabilir miydi?

Eğer öyleyse Persephone'm haline gelen kızıl Tanrıça bir anahtardı ve onun sayesinde bütün kilitler açılabilirdi. Bu bana cehennemimin kapılarını mühürlemem gerektiğini fark ettirdi çünkü Helen bir ganimetti.

Ve benimdi.

SINIRDAKİ BEKÇİ

Helen

Gözlerimi aralayarak uykunun tatlı salkımlarından düştüm. Mahmur bakışlarım karşımdaki duvarda dolaştı ve saniyeler süren bir zaman diliminin ardından zihnim ayıldı. Ardımda hissettiğim beden tebessüm etmemi sağladı. Kokusu benliğimi sarmalıyor, sıcaklığı beni ısıtıyordu.

Demir sabaha karşı gelmişti ve ben onu beklemeğe dayanamamış, uyuyakalmıştım. Buna rağmen beni uyandırmadan yanıma sızmış, beni kollarının arasına alarak gözlerini yummuştu. Onunla uyumayı alışkanlık haline getirmeye başlıyordum. Sabaha karşı yarı uyanık yarı uyuyor bir haldeyken bile sürekli onu yanımda aramış, sonunda geldiğinde ise tamamen teslim olarak uykuya kapılmıştım.

Saçlarımın arasına gömdüğü başına bedenimi sarmalayan güçlü kolları eşlik ediyordu. Sıcak nefesi enseme dökülüyor, inip kalkan göğsü sırtımda dalgalanıyordu.

Bu denli huzurlu hissettiğime hâlâ inanamıyor ama artık şaşırmamam gerektiğini biliyordum.

Dün gece oynadığımız oyun ve dile getirdiğim en derinlerimdeki sırrım ile istemedem bir kapıyı aralamıştım. Yıllardır sıkıca kilitli tuttuğum bu kapıyı, Demir Karadağ'ın açmış olması ise kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek bir şeydi.

Ona Alin'in hayatımı nasıl kurtardığını ve bu yüzden ona borçlu olduğumu söylemiştim. Gözlerinde görebilmiştim ki kız kardeşime bir şans verecek, yargısız infazda bulunmayacaktı. Bu beni rahatlatıyor, kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Gerçi Demir genel olarak sürekli beni rahatlatıyor ve yanında iyi hissetmemi sağlıyordu.

Kollarının arasında yavaşça hareket ettim. Onu uyandırmamak adına sessiz olmaya çabaladım. Yüz yüze geldiğimizde bakışlarımı üzerinde dolaştırdım. Gür kirpiklerine, dolgun dudaklarına, çene hatlarına ve alnına dökülen tutamlara bakakaldım. Öylesine güzeldi ki gerçekliğini sorguluyordum. Üstünde sadece siyah pantolonu vardı. Bir an çıplak göğsüyle afalladım. Bir heykeltıraşın ellerinde hayat bulmuş gibi kusursuz olan bedenine göz atarak yutkundum.

Parmaklarımı karın kaslarına yaslayarak onu izlemeye devam ettim. Dün gece gelen telefonla gittiğinde bir yanımda üzölmüştü çünkü bedenini keşfetmek istiyordum.

İçimdeki ses, bir şeylerin rayından çıktığını söylüyordu. Sanırım yanımdaki adamın sınırlarımı yıkmasından dolayı savunma mekanizmam devreye girmeye çalışıyor, zihnimde korunmam adına bariyer geliştiriyordu. Mantıklı olan buydu. Kısa süredir hayatımda olan böylesine tehlikeli bir adama karşı gardımı indirmemem gerekirdi. Yine de elimde değildi. Şeytanla dans etmek sandığımdan daha eğlenceliydi.

“Persephone.”

Boğuk sesinden işittiğim hitap kalbimi kuşattı. Hades’in, uğruna kâinatı karşısına alabilecek kadının ismiyle bana seslenmesi her defasında afallamamı sağlıyordu. Gözlerini aralayarak altın hareleriyle manzaramı süsledi. Dudağının kenarındaki kıvrım ile beni kendine bastırduğında ince geceliğimden parmaklarının baskısını rahatlıkla hissedebildim.

“Günaydın.”

Başımı geriye atarak kısık gözlerine baktım. “Günaydın.”

Belimin üstündeki elini kaldırarak bileğindeki saate baktığında tek kaşı havalandı. Saat neredeyse öğlen olmuştu lâkin Demir sadece beş saat uyuyabilmişti. Ben ise saatlerdir uyuyor ve hâlâ bütün gün uyuyabileceğimi düşünüyordum.

“Ayılmam lazım,” diyerek avucunu sağ gözüne bastırarak sertçe ovuşturdu. “Bugün çok işimiz var.”

Beni de dahil etmesiyle kaşlarımı çattım. Dün gece uzun bir süre geri dönmeyince bir sorun olabileceğini düşünmüş ama bu sorunun iş ile alakalı olduğunu ummuştum. Şimdiyse aklıma gelen diğer seçenek canımı sıkıyordu.

“Ne işimiz var?”

Sorumla tekrar bana baktı. Gözlerini yüzümde dolaştırarak bir süre beni izledi. Parmaklarını kızıl tutamlarımda dolaştırıyor, her bir zerremini ezberlemek ister gibi dikkatle bakıyordu. Saniyelerin ardından

mırıldandığında işittiğim sözlere karşı içimdeki ateş harlandı. “Sabahları ayrı bir güzelsin.”

“Teşekkür ederim,” diyerek tebessüm ettiğimde gülümsedi.

Dikkatini o yöne vermek istercesine karın kaslarındaki parmaklarımı tenine bastırduğimde amacıma ulaştım. Altın harelerini ellerime indirdi ve kasılan çenesiyle sertçe yutkundu. Kendimi yavaşça ona ittirip bedenlerimizin arasındaki mesafeyi yıktım. Saçımı tatlı bir acının bedenimi ele geçireceği kadar sert bir şekilde çekerek ona bakmamı sağladığında yüzündeki ifadeyle afalladım.

Bana değen gözlerindeki kudret algılarıma ket vurdu. “Sınırı geçersen, aramızda bir daha asla sınır bırakmam, Helen.”

Kalbimdeki teklemeye nefes alamadım. Bana her baktığında görüyor ve anlıyordum. Ona verebileceğim her şeyi istiyordu. Beni arzuluyor, tenimi düşlüyor, bedenimi diliyordu. Ve ben de aynı şeyleri onun için hissediyordum. Kalbimdeki sınırdan geçemezdi ama onun haricindeki her zerremi kuşatabilirdi.

“Güzel fikir, Hades,” diyerek tebessüm ettiğimde bakışları dudaklarıma kaydı. Bir an beni öpmek istediğini düşündüm fakat bunu yapamayacağını fark ederek dikkatimin dağılmasına izin vermedim.

Çıplak göğsüne, kalbinin üstüne bir buse kondurdum.

Demir aniden kalkıp beni de beraberinde sürükledi. Belimdeki eliyle beni doğrultup yatakta dizlerimin üstünde durmamı sağladı. Ardından anlayamadığım bir kudret ile beni tekrar kendine çekip sırtımı göğsüne yasladı. Karşımızda kalan aynadaki yansımalarımız görüş alanıma girdiğinde afalladım. Gözlerimi ikilinin üzerinde gezdirmeden edemedim.

Dağılan yatağa ve gün ışığına karışan iki beden vardı. Kadının kızıl saçları dağılmıştı. Arkasındaki adamın yanında minicik duruyordu. Bir dağ gibi dibinde dikilen adam ise fazla güzeldi. Çıplak tenini süsleyen kasları ve dövmeleleriyle ışıldıyordu. Beni izleyen adamın altın harelerindeki haylazlığı sezdim. Bacaklarıma yerleştirdiği ellerini yavaşça yukarıya çıkardı. Avuç içleri tenimi okşuyor, eğilerek bedenimi bir çift kanat gibi sarıyordu. Sıcak nefesini kulağımda hissettiğimde başımı yana yatırarak boynumu açığa çıkardım.

Saten şortumun etekleri parmaklarına takıldı. Ellerini yukarıya çıkararak tangamı görüş alanına soktuğunda seğiren çenesini fark ettim. Bir eli yaramın üstünde diğeri kadınlığıma fazlasıyla yakındı.

“Anlaman gerek...” diye fısıldadı kulağıma. “Sana karşı sağlıklı olmayan hislere sahibim. Sanırım seni takıntı haline getirdim.” Burnunu yavaşça tenime sürterek kokumu içine çekti. “Belki de bu takıntından daha

fazlasıdır, bilmiyorum ama emin olduğum bir şey var.” Gözlerini yansımam aracılığıyla benimle buluşturduğunda, kalbimin deli gibi atıyor olmasını engelleyemedim. “Sen benim Persephone’msin. Hapsoldüğüm cehennemde sahip olabileceğim tek cennetsin.”

Ruhumda bir ihtilal vardı.

Beni ardımdaki adama iten bazı hislere sahiptim.

Neler olduğunu bilmiyordum ama Demir Karadağ’ın özel olduğunu anlayabiliyordum. Ona yaralarımı göstermiştim. Onun yanında ağlamıştım. Ona sığınmış, onunla dertleşmiştim. Herkese destek olan ben, bu sefer onu destek edinmiştim. Her şey çok ani ve hızlıydı. Demir haklıydı, bunlar sağlıklı düşünceler değildi. Zaten takıntılara sahip biriydi ve ilgisini çektiğim için beni de oyun haline getirmiş ya da takıntı yapmış olma ihtimali yüksekti fakat ben niye bu haldeydim?

Bu denklemde garip bir nokta vardı fakat umursayamıyordum.

“Cidden böyle mi düşünüyorsun?”

Sorum üzerine boynumdaki damarın üstüne bir buse iliştirdi. “Kararmış kalbimde bir canlılık var, Persephone. Ölü yüreğimi hayata döndüren biri var. Ruhuma sızdığın aşıkâr. Yoksa niye sen güldüğünde kışıma bahar geldi zannedeyim?”

Kalbimde bir kırılma meydana geldi.

Daha önce kimseden duymadığım kadar güzel olan bu sözleri işitmek canımı yaktı. Kışıma bahar getirdiğimi düşünüyor, kalbinin kararmış olduğuna inanıyordu. Yüreği ölü değildi. Aksine Demir Karadağ tanıştığım en farklı, ışıltılı ve merhametli insandı. Evet, Hades bu özelliklerini paylaşıyordu ama Demir ona karşı gelebilirdi.

Başımı geriye atarak gözlerinin içine baktım. Söyleyebileceğim bir kelime yoktu. İstedğim tek şey onu öpmekti ama bunu yapamazdım. Dudaklarına bakmam bile gerilmesine yol açıyorken onu öpemezdim. Bu yüzden dudağının kenarına, olabildiğince uzağına ufak bir buse kondurdum.

Geriye çekildiğimde kısılan gözleriyle bana baktığını fark ettim. Rahatsız olmamış lâkin kafası karışmış gibi de gözüküyordu. Dün gece de aynı tepkiyi vermişti.

Elini yanağıma yerleştirdi. “Sana anlatmam gereken bir şey var.”

Bakışlarındaki paradoksu görebiliyordum. Dilinin altındaki bakladan kurtulmak mı yoksa onu kendine saklamak mı istediğine karar veremiyor gibiydi. Neler olduğunu anlayamayarak kaşlarımı çattığımda göğsüm daraldı. “Sorun ne?”

Gözleri yüzümün her bir santimini tavaf etti.

Bana dikkatle bakıyor, ağzını açıp kapatıyor ve nereden başlayacağını bilemiyordu. Endişe duygusu kalbimi bir mengene gibi sıkarken daraldığımı hissettim. Demir ellerini üstümden çekip sertçe yutkundu.

“Demir.”

“Dün gece bazı gelişmeler oldu,” diyerek yataktan kalktığına ona eşlik ettim. Karşısına geçip kollarımı göğsümün önünde birleştirdim ve konuşmaya devam etmesini bekledim. Tam karşımda durup bir elini belime yerleştirdi. “Vivian Dwight’tan bir e-posta aldım. Bu akşam için bir maskeli baloya davetiye göndermiş ve *bende istediğiniz bir şey var* diye not düşmüş. Alin’in kartlardan birini ona verdiğini biliyoruz. Anlaşılan kadın onu almaya geleceğimizi düşünerek direkt kendisi davet etti.”

Demir’e bakarken şüpheyeye düştüm. Neden bana söyleyeceği şeyin bu olmadığını hissediyordum? Paranoyaklık ettiğimi umdum. “Öyleyse davete gideceğiz?”

“Evet, yedi gibi hazır olman gerek.”

“Tamam ama tuzak olmadığına emin misin?”

Sorum ile başını salladı. “Bütün önlemleri aldım, merak etme. Benim toplantım var, çıkmam gerek ama akşama doğru haberleşiriz.”

Demir saçlarımın arasına bir öpücük kondurup odadan çıktığında düşüncelerimle baş başa kalmaktan mutluluk duymadım. Aksine gidişiyle ruhuma çöken kasvet ile yüzleşmek ağır geldi. Onun tavırlarına alışmaya başlamıştım. Versiyonlarını gözlemliyor, hareketlerini inceliyordum ve az önceki halini sevmemiştım çünkü beni bazı şeyleri sorgulamaya itmişti.

Kafamı dağıtmak isteyerek duşa girdim ve sıcak suyun altında bir süre kalarak mayışmaya çalıştım. Alin’in ne haltlar karıştırdığını bilemesem de öğrenmek zorunda olduğum gerçeğini unutamıyordum. Küçük kız kardeşimin başına açtığı belayı bir an önce çözüme kavuşturmalıydım ve şu an için bu yolda atabileceğim en büyük adım Vivian Dwight’tı.

Dakikalar süren duşumun ardından banyodan çıktım. İç çamaşırlarımı, taytımı ve kazağımı giyip kızıl saçlarımı biçimlendirdim ve odadan çıktım. Demir çoktan gitmişti. Bu yüzden bir süre Kerberos ile oynayıp yemeğini yedirdim. Ardından seanslarıma girip kafamı işime vermeye çalıştım.

Başarılı da oldum. Kapı tıklatılıp saate bakmama neden olana dek ne ara akşamın beşi olduğunu anlamamıştım.

Yerimden kalkıp kapıyı araladığımda görüş açıma giren Halit ile şaşırdım. Kendisi Demir’in emriyle bir süreliğine korumam olmuştu ki bunu hâlâ saçma ve yersiz buluyordum. Kibar olmaya çalışarak tebessüm

ettiğimde ciddiyetinden ödün vermeyen adam elindeki büyük kutuyu bana uzattı. “Demir Bey gönderdi.”

Net ve kısa sözleriyle kutuyu elinden aldım. “Ne ki bu?”

“Bilmiyorum efendim.”

Başını dahi kaldırmadan ve daha fazla iletişim kurmadan ardını dönüp merdivenlerden inmeye başladığında şaşırsam da üstünde durmadım. Kapıyı kapatıp mutfığa yöneldim ve kutuyu tezgâhın üstüne bırakıp kapağını araladım. Görüş açma giren siyah kumaş ile gözlerim irileşti. Elbiseyi kutudan çıkarıp detaylarına baktığımda Kerberos havladı. Sanırım beğendiğini söylemeye çalışıyordu. Açıkçası ben âşık olmuştum.

Givenchy’nin 90’lı yıllarda tasarladığı elbise ellerimin arasındaydı. FAVORİ mankenlerimden birinin üstünde taşıdığı elbiseyi incelerken gözlerime inanmadım. Üst kısmı korseyi andırıyordu. Kalın askıları bir sarmaşık gibiydi. Askılar sırtta bir çapraz haline gelirken dallar çarpı işareti yapıyordu. Etek kısmı kalçalarımı sarmalayacak fit bir kesime sahipti fakat yürütmeyecek kadar dar değildi. Elbisenin kumaşında bir transparanlık vardı ve ufak altın parçaları siyahın içinde ışıldıyordu.

Elbiseyi tezgâhın üstüne yerleştirip kutunun içindeki siyah maskeyi aldım. Kenarlarında sarmal işlemeler vardı. Öylesine güzeldi ki Demir’in zevkine bir kez daha hayran kaldım.

Eşyaları alarak laptopumu kapattım ve hazırlanmak üzere kaldığım odaya yöneldim. Elimdekileri yatağın üstüne bırakıp banyoya adımladım. Aynanın karşısına geçip düzleştiricimi fişe taktım ve ayağımın altında adımlayan Kerberos’un başını okşadım. Ardından Demir’e teşekkür ettiğim bir mesaj yolladım.

Saçlarımın yarısını düzleştirdiğim sırada ekrana düşen iletiyle durdum ve cihazı alıp yazılanları okudum.

**Elbiseni seçmediğim bir davetin
fikrinden hoşlanmadım, Persephone.**

Saat 19.00’a kadar hazır ol.

Yüzümü ele geçiren gülümsemeyle telefonumu bir kenara bıraktım ve aynada karşılaştığım Helen’in mutluluğunu algılayarak afalladım. Gördüğüm kadının gözlerindeki ışıltı, tehlikeliydi. Bu denli neşeli olması ise yadırganmayacak gibi değildi.

Amaçsızca boğazımı temizleyip ifademi değiştirdim ve saçlarımı düzleştirmeye devam ettim. Yarım saatin ardından makyajıma başladım.

Fondöten, kontur ve allığın ardından rimelimi sürüp kırmızı rujumu dudaklarıma buladım. Saatin altı buçuk olduğunu fark ettiğimdeyse aceleyle giyindim. Ayaklarıma geçirdiğim pabuçların ardından boy aynasının karşısına geçtiğimde kendime hayret ettim. Dekolteler tam ayarındaydı ve saçım ile makyajım kıyafetime uygundu. Parmaklarımin arasında duran maskeyi takarak yüzümün bir kısmını gölgeledim.

Küçük siyah bir çanta alıp içine bir miktar para, ruj, parfüm ve telefonumu koyup aşağı kata indiğimde Demir'in beni ofisinde beklediğini biliyordum.

Kapıyı açıp ofis alanına adımladığımda onu bulamayışım ile kaşlarımlı çattım. Toplantısının başka bir yerde olacağını söylememesi üzerine burada olduğunu sanmıştım lâkin yanılmış olmalıydım. Telefonumun melodisini işittiğimde arayanın o olduğunu fark ederek vakit kaybetmeden görüşmeyi yanıtladım. "Efendim."

"Hazır mısın?"

"Evet ofisindeyim. Sen neredesin?"

"Lobideyim."

Topuklarımin zeminde yankı bulmasını umursamadan adımladım. "Tamam, geliyorum." Fark ettiğim detayla telefonu kapatacakken durdum. "Ah sahi, asansörden nasıl ineceğim? Bende kart yok."

"Yalın holde seni bekliyor."

Ofisinden çıktığım gibi karşılaştığım Yalın'a hafifçe selam verdim. "Tamamdır, iki dakikaya oradayım."

Yalın'ın gözleri üzerimde dolaştı. Bakışlarındaki afallamadan beni beğendiğini anlamıştım. Sanırım bunu fark etmiş olmalıydı ki hızla gözlerini kaçırarak yutkundu. Asansöre doğru ilerleyip kartı sisteme okuttuğunda tekrar bakışlarımız buluştu. "Çok güzel olmuşsunuz," diyerek geldiğimden beri ilk kez kibar bir tavır sergiledi. Gerçi onu suçlayamıyordum. Evet, önyargılı ve gıcık biriydi fakat Demir'i korumak istemesi onu gözümde iyi biri yapıyordu. Bu yüzden gülümseyerek karşılık verdim. "Teşekkür ederim."

Açılan asansör kapılarıyla içeriye girdiğimde Yalın lobiye giden kata basarak geriye çekildi. Kapanan kapılar ile lobiye varışım saniyeler sürdü. İnferno'nun girişinde bulunan alana adımladığımda kapının birkaç adım ötesinde durmuş beni bekleyen adamı gördüm. Baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Takım elbisesinin içinde haddinden fazla çekici gözüküyordu.

"Mükemmel gözüktüğünü söylememe gerek var mı?"

"Hayır, sürekli söylüyorsun zaten."

“Evet ama bir daha söyleyeceğim.” Dudağının kenarını kıvırdı. “Mükemmel gözüküyorsun.”

“Teşekkür ederim, sen de hiç fena değilsin.”

Alaylı tavrım ile gülümsemesini genişletti. Ardından kolunu uzatarak centilmen bir tavır sergiledi. Parmaklarımı koluna dolayıp onunla İnferno’dan çıktım. Bizi bekleyen araca binip gecenin içinde yol aldığımızda nereye gittiğimiz hakkında en ufak bir fikrimin olmadığını fark ettim.

“Nereye gidiyoruz?”

“Said Halim Paşa Yalısı’na,” diyerek arkasına yaslandı ve ceketinin düğmesini açtı. “Baloya katılıp etrafı yoklayacak ve Vivian Dwight ile konuşacağız. Endişelenme, bütün güvenlik önlemlerini aldım. Tek bir hareketimle yalıyı ordu karargâhına çevirebilirim.”

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. “Masken nerede?”

Sağında kalan bölmeye uzandı ve kırmızı bir maske çıkarıp görüş alanıma sundu. Saçlarım ile uyum içinde olan maskenin bir şeytana ait olduğu barizdi. Hades oluşunun altını çiziyordu ve bu istemsizce kendimi daha çok Persephone gibi hissetmemi sağladı.

Maskesini takarak bana baktı ve alaycı bir ifadeyle üstüme eğilip mırıldandı. “Şeytan ile dans etmeye hazır mısın, tatlı kız?”

“Tanıştığımızdan beri yaptığım tek şey bu, Hades.”

“Ve bu konuda takdire şayan bir iş çıkarıyorsun.”

Nedensizce bunu duymak bana kendimi iyi hissettirdi çünkü zor bir iş olduğunu biliyordum.

Koltuğa yayılıp çantamı yanımdaki boşluğa bıraktım. “Vivian Dwight hakkında ne biliyoruz?” diyerek kendi araştırmalarım sonucunda bir şey bulamadığım için onun ağzını aradım. “İş kadını, otuz beş yaşında, yarı İngiliz.” Gömleğinin yakalarını düzelterek bakışlarını kaçırdı. “Flört ederek erişemeyeceğim bir insan değil. Ağzından laf alabilirim. Hem bizi kendi davet ettiğine göre zaten olup bitenin farkındadır.”

Flört?

Evet, takıldığım kısım buydu.

“Kolunda ben varken nasıl flört edeceksin kadınla?” Sorum ile gülümsemesine engel olmak ister gibi başını eğdi. Saniyeler sonra tekrar bana baktığında gözlerinden eğlendiğini anlayabildim. “Açık ilişki yaşadığımızı söylerim.”

Açık ilişkilerle bir derdim yoktu ama Demir ile olan ilişkimin son derece kapalı olmasını tercih ederdim. Gerçi aramızdakilere bir ilişki diyebileceğimi sanmıyordum. Ne olduğumuz belli değildi. Bizi bir kategoriye

oturtmak sandığımdan daha zordu ve işleri kolaylaştırmak gibi bir gayem yoktu. Sınırdaki bekçilerin ellerini zayıflatamazdım.

“Daha önce açık ilişki yaşadın mı?” dediğimde altın harelerindeki neşe bir nebze söndü ve beni şaşırtmayan bir cevap verdi. “Daha önce ilişki yaşamadım.”

“Hiç mi?”

“Yok, Helen. Azıcık yaşadım.”

Gözlerimi devirdim. “Hayır yani ergenliğinde falan da kız arkadaşın olmadı mı?”

“Üniversiteye kadar evden öğretim gördüm. Yani asosyalin tekiydim. Üniversite için İtalya’ya gittiğimde ise gerçek benliğimi ve eğlenmeyi ne kadar sevdiğimi öğrendim. Kök salmak, birine bağlanmak yirmili yaşları-mın başlarında önceliğim değildi. Sonrasında ise İnferno doğdu ve Hades eğlenme boyutunu başka bir evrene taşıdı.”

Anlayışla başımı salladım. Benim için de durum pek farklı değildi ama benim sevgililerim olmuştu ve daha önce ilişki diyebileceğim deneyimlere sahiptim. Demir gibi bir adamın kalbini kazanmaya çalışan kadınları düşününce başarılı olamadıkları için pek üzülemedim.

“Peki biz gerçekten bir ilişkide olsaydık,” diyerek bütün dikkatini bana vermesini sağladım. “Açık ilişki olmasını ister miydin?”

“Hayır, seni paylaşmam.” Net ve tok sesinden dökülen cevabı bir kaideyi dile getirir gibiyken kendinden emin oluşuna hayret etmemem imkânsızdı. “Düşüncesi bile sinirlenmemi sağlıyor.”

“Sakin ol, Hades. Sadece bir soruydu.”

Gözlerimin içine baktığında benim aksime ciddiydi. “Ya sen?” derken sesinde saf bir merak vardı. Onunlayken başkalarını isteyip istemeyeceğimi öğrenmeye çalışıyor olabilirdi. Sonuçta benim de ilişkiler konusunda başarılı bir insan olmadığımı biliyordu. Dürüst davrandım çünkü ilk kez kendime bu denli inanıyordum. “Paylaşımca bir kadın değilimdir.”

“Sadece fiziksel bir paylaşamamaktan bahsetmiyoruz, değil mi?”

Kalbim teklerken sözleri bana aramızdaki şeyi sadece cinsel çekim olarak görmediğini kanıtladı. Demir ile eşsiz bir uyuma sahip olabilirdik. Bedenlerimiz birbiri için yaratılmış olsa bile buna şaşırmazdım çünkü mükemmel bir dengeye ve çekime sahiptiler fakat bunların yanı sıra onun ilgisi, kendisi ve ruhu da özeldi.

“Bahsetmiyoruz,” dediğimde dudağının kenarı memnuniyetle kıvrılrsa da tek kelime etmedi.

Dakikaların ardından yalıya giriş yapana dek konuşmadık. Alana vardığımızdaysa vakit kaybetmeden araçtan inip merdivenleri tırmanmaya başladık. Daha önce buraya gelmemiştim. Bu yüzden karşılaştığım güzellik karşısında bir süre etrafı inceledim. Ayağımın altına serilen kırmızı halı bütün yalıyı tavaf ediyordu. Her yer altın ve varak olmasına rağmen şıktı. Duvarda bana barok dönemini hatırlatan tablolar asılıydı.

Büyük balo salonlarından birine girdiğimizde kulağımı dolduran kıkırtılar ile Demir'in koluna daha sıkı tutundum. Kalabalığın arasında adımlamaya başladığımızda çalan klasik müziğe karışan kahkaha ve anlamsız diyalog sesleriyle sarmalandım. Smokinli garsonlar ellerindeki tep-silerle oradan oraya koştururken davetlilerin bir kısmı dans ediyor, bir kısmı kendi halinde takılıyordu.

Demir'in etrafı incelediğini gördüğümde merakla mırıldandım. "Kadını görüyor musun?"

Başını iki yana sallamakla yetinip beni dans pistine çekmeye başladığında ona ayak uydurdum. Kalabalığın arasına karışıp salonun tam ortasına ulaştığımızda gözlerini etrafta dolaştırmaya devam etti. Bir eliyle belimi kavrayıp beni kendine çektiğinde anında etrafımı çevreleyen kokusundan kendime pay çıkardım. Bir elimi omzuna diğerini elinin içine kaydırarak onunla hafifçe dans etmeye başladım.

Saniyeler içinde bakışlarını bana çevirerek gözlerimizi buluşturdu. "Ne kadar da kabayım," diyerek tebessüm etti. "Kollarımda mekânın en güzel kadını varken dikkatimi başkasına veriyorum. Beni mazur görürsün değil mi, Persephone?" Alayla ekledi. "Sonuçta aradığım kadın tamamen bizim çıkarımız adına."

"Seni mazur görebilirim, tabii bana sabah aslında ne söyleyeceğini itiraf edersen." Bozguna uğrayan ifadesiyle yüzündeki mecazi ve gerçek maskesinin bana işlemediğini anlamasını sağladım. "Güvenimi kırma, Demir."

Son cümlem büyük bir koz olmalıydı. Çünkü Demir kartlarını açtı.

"Dün gece Piramit'e gittiğimde paylaştığın sırrın ile ilgili aklıma yatmayan bir kısım olduğu için tıbbi geçmişini araştırdım ve bilmediğini düşündüğüm bir gerçek öğrendim."

Bana güvenmediği ya da ona yalan attığımı düşündüğü için araştırma yapmadığını umsam da kırgın hissetmeden edemedim. Gücendiğimi belli edebilirdim ama onu huzursuz eden, öğrendiği şeyin ne olduğunu bilmek istemem daha ağır basıyordu.

"Ne öğrendin?"

Hafifçe geri çekilip kolunu uzattı. Bedenimi ona dolayarak sırtına çarptığımda beni eski pozisyonumuza döndürmek isteyerek yavaşça itti. Ardından tekrar bedenimi kendine çekip bu sefer iki elini belime yerleştirdi. Beni sıkıca kavrayıp kendine yasladığında kehribar gözlerinde bir hengâme vardı.

“Alin’in sahte kimliği,” dediğinde sesi buz gibiydi. “Lina Seler ismini daha önce duymadığına emin misin?”

Sorusuna anlam veremeyerek kaşlarımı çattım. “Fazlasıyla.”

Göğsümde bir sıkışma meydana geldi çünkü Demir’in bakışlarındaki bir şey beni geriyordu. Lina Seler ismi benim için bir yabancıydı. Neden bunu sorgulama ihtiyacı hissetmişti?

“Bana inanmıyor musun?”

“Hayır,” derken dürüsttü. “Sana inanıyorum. Bu soruyu sormamın nedeni, tıbbi kayıtlarına baktığımda sana böbreğini veren kişinin ismi olarak Lina Seler’in adının yazılı olmasıydı.” Bir elini yanağıma ilıştırıp dans etmeyi bıraktı ve tenimi okşarken bakışlarımızı birbirine mühürledi. “Alin sana böbreğini verebilmek için reşit biri olan Lina Seler kimliğini tasarlamış, Helen. Belgelerde sahtecilik yapabilmek için ailenin bilgisiyle kendine yeni bir benlik yaratmış olmalı.”

Dizlerimin bağı çözüldü.

İşittiklerimi idrak edecek fırsatı yakalayamadan göğsümdeki sızıyla bocaladım. Geriye çekilip nefes alabilmek adına aramıza mesafe sokacaktım ki Demir beni bırakmadı. Aksine belimi daha sıkı tutarak beni olduğum yere çiviledi.

Kazadan sonraki iyileşme sürecimi hatırladım.

Alin’in bana böbreğini nasıl verebildiğini babama sorduğumda gözlerindeki yaşlarla saçlarımı okşamış ve her şeyi hallettiklerini, bir sorun olmadığını söyleyerek beni telkin etmişti. Kız kardeşim ve annem bu konuyu hiç konuşmamışlar, ailemdeki herkes sadece iyileşmeme odaklanmıştı.

Babam ile annem, Alin’in sahte kimliğini biliyordu.

Karışan kafamla başıma bir ağrı saplandı. Boğazım kurumuş, avuç içlerim terlemişti. Sırtımdan aşağı kayan soğuk ürperti içimdeki sıcaklıkla tezatlık oluşturunuyordu. Benim için başka bir benlik yaratan kardeşimin gözü yüzümün önüne geldi. Lina Seler ismi İnferno ya da başka bir şey için ortaya çıkmamıştı.

Lina Seler’in yaratıcısı, bendim.

Annemle babamın Alin’in o kimliği hâlâ kullandığını bilmediklerine emindim. Büyük ihtimal bir kereliğe mahsus olduğunu düşünmüşler, kötü

günlerin geride kaldığına inanarak önlerine bakmışlar ve bizi de o parlak geleceğe götürdüklerini sanmışlardı ama Alin ikinci kişiliğinden vazgeçmemiş, onu tekrar sahalara çıkarma gereği duymuştu.

Ama neden?

Sarsılan dünyam ile Demir'in gözlerine bakarken bende yarattığı yıkımı gördüğüne emindim. Kaşlarını çatarak yanağımı okşadığında *ben buradayım* demeye çalışıyordu ama şu an ne onun varlığı ne de kendi konumum algılayabileceğim bir seviyedeydi. İnsanların bakışlarını üzerimizde hissederek etrafa göz attığımda fark ettiğim çift ile nefesim kesildi.

Az ilerimizde kalabalığın içinde dans eden ikiliye bakakaldım.

Sarışın adam, siyah takım elbisesi ve maskesiyle bir asker gibi dimdik duruyordu. Dans edişi bile sert ve tetikteydi. Belini sıkıca sardığı kadına baktım. Kızıl saçlarını örmüş, üzerine soluk mavi renginde bir elbise ve ona uyumlu bir maske takmıştı. Peri kızı gibi görünüyordu.

"Alin, burada." Dudaklarımdan dökülen kelimelerle kaskatı kesilen şeytanım baktığım noktaya döndü.

İdrak etmeye çalıştığım gerçek ile nasıl baş edeceğimi bilemedim. Vivian Dwight'in amacı neydi bilmiyordum ama bizi davet ettiğinden kardeşimin haberinin olmadığına emindim çünkü onlara baktığımızı fark eden adam alarm moduna geçmişti. Yüzünü gölgeleyen maskeden simasını seçemiyordum. Tek görebildiğim gözleri ve altın sarısı saçlarıydı. Kız kardeşim ise onu iyi tanıyor olmalıydı ki bir sorun olduğunu ifadesinden anlayarak hızla bize doğru dönmüştü.

Şimdi Demir ile ben onlara, onlar ise Demir'le bana bakıyordu.

Alin'in gözlerindeki endişeyi gördüm. Bunun kaynağı ona mızrağını saplamak için hazırda bekleyen şeytanım değildi. Kız kardeşim bana bakmaktan çekiniyordu. En son karşılaşmamızda beni bayılttığı için pişmanlık duyuyor olmalıydı. Ben ise ilk kez ona bu denli öfkeliydim. Beni bayılttığı için değil, bu saçmalığı devam ettirdiği için. Ve beni kurtaran kimliğinin bu sefer beni yok edebilecek yegâne şey olduğunu idrak edebildiğim için.

"Yanıdaki sarışın," dedi Demir öfkeyle. "Kız kardeşin, seni vurmaya kalkan adamın kollarında. Bu cimcime sittin sene gözüme girmez, Helen."

Ağzımı açıp tek kelime edemedim çünkü haklıydı. Alin ile yanındaki yabancı salonun uç noktasına geldiğinde diğer insanları umursamadan el ele tutuşarak koşar adımlarla yürümeye başladılar. Kaçmaları üzerine Demir'le aynı anda küfrettik. Elimi kavrayan parmaklara sıkıca tutunarak kız kardeşimin ve sarışının peşinden koştum.

Balo salonundan çıkıp yalının geniş merdivenlerinden indik.

Demir telefonunu çıkarıp birini aradı ve yanıtlanan aramasıyla konuşmaya başladı. “Tahmin ettiğim gibi Alin burada. Sarışın bir adam ile bahçeye ilerliyorlar. Bütün çıkışları tuttuğunuzdan emin olun.”

Sözlerine karşılık içerleyemeyecek ya da bana planı niye daha detaylı anlatmadı diye kızamayacak kadar, sadece Alin’i gözden kaybetmemeye odaklıydım. Arka bahçeye açılan geniş kapıdan geçen Alin’le adamın peşinden dışarıya adım attık. Babil’in Asma Bahçeleri’ni andıran alanda ilerlerken Demir’in belinden çıkardığı silahı gördüm. Kesilen nefesimle sendelediğimde bütün hücrelerim alarm verdi. Bahçeyi çevreleyen ağaçların arasındaki çifte ateş eden Demir, silahının ucuna taktığı susturucuyla ses çıkarmasa da benim ruhumda büyük bir yankı yaratmıştı.

Acı içinde bağıran kadını duydum. Keskin sesin geldiği yöne baktığımda metrelerce ilerimdeki ikiliyi gördüm. Alin kolunu tutarak elbisesine süzülen kanları umursamadan, silahını bize doğrultan adamı çekiştiriyor, bir şeyler söyleyerek onu durdurmaya çalışıyordu. Beni ele geçiren adrenalin ile Demir’in kolunu tutup bütün gücümle onu geriye çektiğimde şaşkınlığına karışan bir öfkeyle bana baktı ve aklımı yitirmek üzere olduğumu anlamış gibi açıklamada bulundu.

“Dursunlar diye ateş ediyo-”

Demir’in lafını kesen silah sesiyle korkuyla geriye sıçradım. Karşımdaki adamın irileşen bakışlarına eşlik eden aralanan dudakları bana neler olduğunu sorgulattı. Kurşun ile süslenen takım elbisesinden sıyrılan kanı algılamak, çaresiz bir feryadın dudaklarımdan dökülmesini sağladı. Gece nin seyri değişmiş, Demir’in Alin’e sıktığı kurşuna karşılık olarak sarışın adam da Demir’e insaf etmemişti.

Kalbimle aklımın sınırındaki bekçiler, silahlarını teslim etti.

Ve ruhum, Hades’in kanayan bedeniyle yandı.

